PREFATA

La 1 aprilie 1924, Tribunalul populai- din Munchen dispunea încarcerarea mea la Landsberg-am-Lech.

Pentru prima dată, după ani de muncă neîntreruptă, aveam astfel posibilitatea de a mă consacra unei opere pe care mulți stăruiau s-o scriu şi pe care eu însumi o consideram oportună pentru cauza noastră. M-am hotărît aşadar să expun în *aceste două volume [l])* nu numai țelurile mişcării noastre, ci şi geneza ei. O astfel de lucrare va fi mai rodnică decît un tratat pui[1] doctrinai'.

In plus, aveam astfel ocazia să prezint propria mea formare, în măsura în care acest lucru este necesar pentru înțelegerea cărții şi poate servi la distrugerea legendei create în junii pereoanei mele de presa evreiască.

Această lucrare nu se adresează străinilor, ci acelor partizani ai mişcării cărora le-a cîştigat inima şi a căror rațiune caută acum o explicație mai temeinică.

Ştiu bine că oamenii se cuceresc mai uşor prin cuvinte decît prin cărți: toate mişcările importante înregistrate de istorie datorează mult mai mult oratorilor decît scriitorilor.

Nu este mai puțin adevărat că o doctrină nu-şi poate apăra unitatea şi uniformitatea decît statornicită în scris, odată pentru totdeauna. Aceste două volume constituie pietrele puse de mine la edificiul comun.

AUTORUL

închisoarea din Landsberg-am-Lech.

La 9 noiembrie 1923, la douăsprezece şi jumătate, în fața Feldhermhalle î curtea fostului Minister de Război, bărbații al căror nume urmează mai jos căzut pentru credința lor fidelă în deşteptarea poporului lor:

ALFARTH Felix, negustor, născut la 5 iulie 1901.

BAURIEDL Andreas, pălăriei-, născut la 4 mai 1879.

CASELLA Theodor, funcționai* bancar, născut la 8 august 1900.

EHRLICH Wilhelm, funcționai- bancar, născut la 10 august 1894.

FAUST Martin, funcționai- bancar, născut la 27 ianuarie 1901.

HECHENBERGER Ant., lăcătuş, născut la 28 septembrie 1902.

KORNER Oskar, negustor, născut la 4 ianuarie 1875.

KUHN Kai-1, pivnicer, născut la 26 iulie 1897.

LAFORRE Kaii, elev inginer, născut la 28 octombrie 1904.

NEUBAUER Kurt, servitor, născut la 27 martie 1899.

PAPE Claus (von), negustor, născut la 16 august 1904.

PFORDTEN Theodor (von der), consilier la Tribunalul regional superior, ;ut la 14 mai 1873.

RICKMERS Joh., căpitan de cavalerie, născut la 7 mai 1881.

SCHEUBNER-RICHTER Max-Erwin (von), Dr. inginer, născut la 9 îarie 1884.

STRANSKY Lorenz-Ritter (von), inginer, născut la 14 martie 1899.

WOLF Wilhelm, negustor, născut la 19 octombrie 1898.

Autoritățile *naționale* le-au refuzat, după moarte, acestor eroi un •mint comun.

Dedic primul volum al acestei lucrări memoriei lor, pentru ca martiriul să strălucească neîncetat asupra partizanilor noştri,

închisoarea Landsberg-a.-L., 16 octombrie 1924,

Adolf HITLER.

CAPITOLUL I

CASA PARINTEASCA

O predestinare fericita a facut sa ma nasc la Braunau-am-Inn,targusor asezat tocmai la granitele acelor doua state germane a caror noua contopire ni se pare a fi misiunea fundamentala a vietii noastre,care trebuie urmarita prin toate mijloacele.

Austria germana trebuie sa se intoarca la marea patrie germana,si aceasta nu in virtutea unor oarecare ratiuni economice.NU,nu : chiar daca,din punct de vedere economic,aceasta contopire este lipsita de interes sau chiar prejudiciabila ,ea trebuie sa aiba loc.Unui aceluiasi imperiu ii apartine acelasi sange.Poporul germannu va avea dreptul la vreo activitate politica coloniala atata timp cat nu isi va fi reunit fiii in acelasi stat.Atunci cand teritoriul Reichului ii va include pe toti germanii,si daca acesta se va dovedi incapabilsa-i hraneasca,din nevoile acestui popor se va naste greptul sau moral de a cuceri pamanturi straine.Atunci sabia va lua locul plugului si lacrimile razboiului vor pregati recoltele lumii viitoare.

De aceia asezarea orasului meu natal mi se pare a fi simbolul unei indatoriri importante.El are si alte merite menite sa-l intipareasca in minte.Acum mai bine de un secol, acest coltisor indepartar a fost teatrul unei tragediiingrozitoare,care va ramane vesnic in analele natiunii germane.Intr-adevar,acolo a murit pentru acea Germanie pe care o iubea atat de inflacarat chiar si in nenorocire in vremea celei mai complete prabusiri pe care a cunoscut-o patria noastra,Johannes Palm,un librar din Nureberg,nationalist inversunat si dusman al francezilor.Refuzasecu incapatanare sa-si dea in vileag complicii,de altfelprincipalii responsabili.Asa cum facuse Leo Schlageter Ca si acesta, el fusese denuntat Frantei de un reprezentant al guvernului . Un sef al politiei din Augsburg si-a castigat aceasta trista faima,dand astfel un exemplu autoritatilor neogermane ale Reichului de la Severing .

In acest orasel de Inn,aureolat de acel martir german ,orasel bavarez de sange,dar politiceste austriac,locuiau parintii mei catre anul 1890.Tatal meu era un functionar constiincios,mama vedea de casa,plina de grija si de dragoste fata de copii ei.Perioada aceasta mi s-a intiparit putin in minte ,fiindca peste cativa ani tatal meu a ocupat un alt post,ceva mai jos de Inn,la Passau,asadarchiar in Germania.

Dar soarta unui functionar al vamilor austriece comporta pe atunci multe deplasari.In scurt timp,tatal meu s-a intors la Linz si a iesit la pensie.Pentru gradul meu batran,asta nu avea sa insemne odihna.fiu al unui biet muncitor agricol

ncitor agricol cu ziua, odinioară mai fusese nevoit să plece de acasă. La

sprezece ani abia împliniți, şi-a făcut bagajele şi a părăsit cantonul silvic care

ținutul său natal. In ciuda sfatului unor săteni *cu experiență,* a plecat la

na, să învețe o meserie. Acestea se petreceau pe la 1850. Această plecare,

astă pornire la drum către necunoscut fără bani în buzunar a constituit o

irîre dureroasă. Peste patru ani devenise meseriaş, şi totuşi nu era mulțumit.

ipotrivă. Mizeria persistentă a acelei epoci i-a întărit hotărîrea de a renunța

îeseria lui, pentni a deveni cineva “mai important”. In vreme ce, odinioară,

ului tînăr situația preotului din sat i se părea *summum-vl* condiției umane,

n cînd marele oraş îi lărgise orizontul, el punea mai presus de orice

mitatea de funcționai’. Cu toată străşnicia celor pe care mizeria şi necazurile

maturizat înainte de vreme, acest tînăr de şaptesprezece ani şi-a urmărit cu

păţînare realizarea noilor sale planuri şi a devenit funcţionai'. Cred că şi-a

s scopul pe la douăzeci şi trei de ani, îndeplininduşi astfel promisiunea de

i se întoarce în satul său drag decît după ce a devenit cineva.

Acum scopul era atins; dai' în sat nimeni nu-şi mai aducea aminte de elul de odinioară şi satul îi devenise lui însuşi străin.

Părăsind în sfîrşit viaţa activă la cincizeci şi şase de ani, n-ar fi putut fi suporta nici măcar o zi de lenevie. A cumpărat o bucată de pămînt în ejurimile tîrguşorului Lambach, în Austria de sus, şi a început să-1 lucreze, ii lungii sale cariere laborioase îl readucea astfel la originea sa familială. Din această perioadă datează primele mele idei personale. Zbenguiala ngherită, chiulul de la şcoală, tovărăşia unor băieţi viguroşi – care pricinuiau îa îngrijorarea mamei – n-au făcut din mine un sedentar. Rai* îmi puneam bări asupra vocaţiei mele; în orice caz, gusturile nu mă împingeau deloc o existenţă asemănătoare cu a tatălui meu. Cred că talentul meu de orator ea să se formeze de atunci, în discursurile mai mult sau mai puţin ngătoare pe care le ţineam tovarăşilor mei: devenisem un mic conducător, de condus el însuşi, altminteri un şcolar bun, care învăţa cu uşurinţă.

In timpul liber, urmam cursuri de cînt la consiliul canonicilor din •ach şi găseam acolo numeroase prilejuri de a mă îmbăta de luxul icitor al serbărilor religioase. Fireşte că astfel situaţia cuviosului abate mi rut atunci un ideal demn de cele mai mari eforturi, cu tot prestigiul pe avusese odinioară în ochii tatălui meu umilul preot din satul lui. Aşa s-au :ut lucrurile. Dai" fiindcă pe tata greutăţile din tinereţe nu l-au determinat :ată să aprecieze suficient talentele de orator ca să poată trage de aici izii favorabile legate de viitorul vlăstarului său, bineînţeles că el nu putea je astfel de gînduri de tinereţe. Cumpănea îngrijorat această divergenţă a

De fapt, această înclinaţie a dispărut curînd, făcînd loc unor speranţe mai ite temperamentului meu. Scotocind prin biblioteca tatei, am dat peste populară a unor tratate militare despre războiul franco-german din 1870-Erau acolo două volume de reviste ilustrate din acei ani. Au devenit

lectura mea preferată. In scurt timp, marele război eroic a trecut pe primul plan al preocupărilor mele morale. De atunci am început să adun progresiv tot ce era legat de război şi de cariera militară.

Aceasta era pentru mine încă o revelaţie importantă. Fiindcă, pentru prima oară, într-un mod desigur încă nedesluşit, mintea mea era frămîntatâ de anumite întrebări: există aşadar o diferenţă, şi care anume, între germanii care au dat aceste lupte şi ceilalţi? De ce tata şi ceilalţi austrieci nu au luat parte la ele?

Oare noi nu sîntem aidoma celorlalţi germani?

Nu avem acelaşi drum?

Mintea mea de copil se gîndea în fel şi chip la aceste probleme şi din răspunsurile primite la întrebările pe care le puneam cu prudenţă am fost nevoit să conchid, cu o invidie ascunsă în suflet, că nu toţi germanii aveau norocul de a aparţine statului lui Bismarck.

Asta nu puteam să înţeleg.

Trebuia să învăţ.

Din întregul meu comportament şi mai ales din temperamentul meu, tata a tras concluzia că nu aveam nici un fel de aptitudini pentru studiile clasice din liceu. I se părea că mi se potriveşte mai degrabă Realschule. Uşurinţa mea la desen, materie care, după părerea lui, era prea neglijată în liceele austriece, 1-a întărit în opinia lui. Poate că şi amintirea propriei sale vieţi de muncă îl făcea să respingă studiile umaniste, lipsite, în ochii lui, de avantaj practic. In fond, avea ideea fixă că, bineînţeles, şi fiul său va fi funcţionai-, ca şi el. Din cauza tinereţii sale grele îşi supraaprecia, în mod firesc, succesele tardive, cu atît mai mult cu cît ele erau rodul exclusiv al sîrguinţei şi al puterii sale de muncă. Mîndru că-şi datora numai sieşi situaţia, visa pentru mine o situaţie asemănătoare şi, dacă se poate, mai bună; ţinea la asta cu atît mai mult cu cît avusese el însuşi grijă să faciliteze cariera fiului său.

Nu concepea că eu aş putea respinge ceea ce reprezentase odinioară întreaga lui viaţă. Hotărîrea tatălui meu era deci simplă, certă şi firească în ochii lui. Un bărbat cu un asemenea caracter, pe care lupta grea pentru existenţă îl făcuse dominator, nu îngăduia unor copii lipsiţi de experienţă şi iresponsabili să decidă asupra carierei lor.

Aceasta ai* fi însemnat o slăbiciune condamnabilă şi nefastă a autorităţii şi responsabilităţii paterne în privinţa viitorului copilului său, incompatibilă cu concepţia sa despre datorie.

Totuşi lucrurile aveau să se petreacă altfel.

Pentru prima dată în viaţa mea – aveam unsprezece ani – ra-am împotrivit. Oricît de tenace se vădea tatăl meu ca să-şi ducă la bun sfîrşit

planurile, fiul nu era mai prejos în încăpăţînarea cu care refuza o idee de la care nu aştepta nimic bun.

Nu voiam să devin funcţionar.

Nici discursurile, nici mustrările *severe* n-au putut veni de hac acestei împotriviri. N-am să fiu funcţionar, nu şi iarăşi nu! Zadarnic încerca tata să trezească în mine astfel de înclinaţii, descriindu-mi propria lui viaţă: efectul era invers. îmi provoca silă gîndul că într-o zi aş putea fi prizonier într-un birou; că n-aş fi stăpîn pe timpul meu, ci aş fi obligat toată viaţa să completez nişte formulare.

E lesne de înțeles ce gînduri trezea această perspectivă într-un tînăr care era orice altceva, numai un băiat “bun”, în sensul obişnuit al cuvîntului nu! Invățămîntul puțin absorbant din şcoală îmi lăsa atîta răgaz încît trăiam mai mult în aer liber decît închis în casă. Astăzi, cînd adversarii mei politici îmi cercetează cu de-amănuntul viața mergînd, cu o atenție prietenoasă, pînă la anii mei tineri, ca să poată arăta, cu o oarecare satisfacție, ce de boroboațe făcea acest *Hitler* încă din tinerețe, îi mulțumesc cerului că-mi oferă prilejul de-a retrăi acele vremuri fericite. Pajiştile şi pădurea erau pe-atunci terenul pe care puneam capăt oricăror neînțelegeri.

Frecventarea cursurilor de la Realschule nu mi-a schimbat cîtuşi de puțin programul.

Dai’ curînd aveam să dau o nouă bătălie.

Atîta vreme cît proiectul patern de a face din mine un funcționai- se lovea numai de repulsia mea de principiu față de această carieră, conflictul era suportabil. Intr-o oarecare măsură, îmi puteam tăinui punctele de vedere şi puteam evita dezacordul neîntrerupt. Ca să fiu pe de-a-ntregul liniştit, îmi ajungea hotărîrea mea fermă de a nu deveni niciodată funcționai” – şi ea era de neclintit. Chestiunea a devenit însă mai delicată atunci cînd proiectul tatălui meu s-a lovit de al meu. Cum s-a întîmplat? Nu-mi mai aduc aminte; dai” într-o zi mi-a fost limpede că trebuie să mă fac pictor. Talentul meu la desen era indiscutabil; fusese chiar una dintre cauzele pentru care tata mă trimisese la Realschule, dai* nu se gîndise niciodată să mă ajute să-mi perfecționez aptitudinile pentru a putea îmbrățişa această meserie; dimpotrivă. Cînd, după un nou refuz de a-mi însuşi ideea lui preferată, tata m-a întrebat pentru prima oară ce voiam de fapt să mă fac, hotărîrea pe care o luasem mi-a dictat un răspuns imediat: tatei aproape că i-a pierit graiul de uimire.

“Pictor? Pictor?”

Se îndoia de bunul meu simț, credea că n-a auzit ori n-a înțeles bine. Dar cînd explicațiile complete referitoare la acest subiect i-au demonstrat seriozitatea planurilor mele, s-a opus din toate puterile. Hotărîrea lui a fost din cale-afarâ de simplă şi excludea orice considerație legată de aptitudinile mele reale.

“Pictor, nu, niciodată”. Dar, fiindcă odată cu celelalte calități, fiul său moştenise de la el o îndărătnicie asemănătoare cu a lui, răspunsul meu potrivnic a fost la fel de hotărît.

Ambele părți au rămas pe poziții. Tata nu a renunțat la “niciodată”, iar eu continuam să-1 susțin pe “totuşi”.

In realitate, acest conflict nu avea consecințe îmbucurătoare. Vrednicul bărbat era plin de amărăciune, şi eu la fel, într-atît îl iubeam. Tatăl meu mi-a retezat orice speranță de-a studia vreodată pictura. Am mai făcut un pas, declarind la rîndul meu că nu vreau să-mi continui studiile. Fireşte că, cu asemenea *declarații,* am rămas mai prejos şi din acel moment vrednicul bărbat se pregăti să-şi instituie autoritatea fără alte argumente; văzînd acestea, m-s închis într-o tăcere prudentă, punîndu-mi însă amenințarea în aplicare,

gîndeam că văzînd că nu fac nici un progres la Realschule, vrînd-nevrînd tata: va lăsa în voia fericirii la care visam.

Nu ştiu dacă mi-ar fi ieşit socoteala. Cert este că la şcoală nu făceam nic un progres vizibil. învăţam ce-mi plăcea, mai ales ceea ce credeam că-mi vj putea folosi mai tîrziu ca pictor. *Făceam de mîntuială* ceea ce mi se părea liţ de importanţă în această privinţă sau ceea ce nu mă interesa. Carnetele mele i note din vremea aceea arătau întotdeauna nişte exti-eme, în funcţie de matei"] şi de interesul pe care i-o purtam. Pe lîngă *foarte bine* şi *excelent,* primez calificative de *mediocru* sau chiar *insuficient.* Cel mai bine mă descurcam geografie şi mai ales la istorie universală. Erau materiile mele preferate, la ca întreceam toată clasa.

Acum, cînd după atîţia ani fac bilanţul acelei epoci, mi se înfăţişează de fapte semnificative.

1. Am devenit naţionalist.

1. *2. Am învăţat să înţeleg şi să pătrund adevăratul sens al istoriei.*
   Vechea Austrie era un stat multinaţional.

Şi atunci unui cetăţean al Reichului îi era foarte greu să înţeleagS putea însemna viaţa cotidiană a fiecăruia într-un asemenea stat. După răzl franco-german, măreţ marş triumfal al eroicelor armate, germanii au de\ din zi în zi mai indiferenţi faţă de Germania de dincolo de graniţele lor i mare măsură, n-au catadicsit sau n-au fost în stare să-i aprecieze valoares

In ceea ce-i priveşte mai cu seamă pe austriecii germani, se conf prea uşor o dinastie cu declinul ei şi cu un popor esenţialmente sănătos.

Totuşi germanul din Austria a aparţinut fără îndoială uneia din ceu bune rase, din moment ce şi-a pus pecetea asupra unui stat cu cincizeci şi] de milioane de locuitoii într-o asemenea măsură îneît pînă şi în Germar putea crede – pe nedrept, de altfel – că Austria era un stat german, consecinţe grave, dar şi o minunată mărturie pentru cele zece milioa germani participanţi la Marşul spre Răsărit. Puţini germani din Reich că în Austria era necesară o luptă neîncetată pentru triumful limbii geij al şcolilor germane şi pur şi simplu pentru o *fi german.*

Abia astăzi, cînd această tristă constrîngere este resimţită de mill de fraţi ai noştri care, aflaţi în afara Reichului, sub dominaţie străină, la patria comună, îşi îndreaptă către ea năzuinţele şi încearcă să dobînde

n dreptul sfînt la limba maternă, im cerc mai larg înţelege semnificaţia îsităţii de a lupta pentru rasă.

Poate tot de aceea unii catadicsesc să măsoare măreţia *Deutschtum-uhd* şului către Răsărit care, prin propriile-i mijloace s-a îndreptat timp de secole întîi spre est, apoi, printr-un şir

extenuant de scurte hărțuieli de trupe s-a i restrîngerii granițelor limbii germane: şi asta într-o vreme cînd Reichul se resa în realitate de nişte colonii şi nu de carnea şi sîngele său, în fața

lor lui.

Ca pretutindeni şi ca întotdeauna, ca în orice luptă, în rivalitatea dintre ile vechii Austrii au existat trei clanuri: *luptătorii, indiferenții* şi *trădătorii.*

Aşa se petreceau lucrurile încă din şcoală, deoarece se remarcă faptul că itatea dintre limbi bîntuie mai cu seamă în acest loc în care se formează rația viitoare. Copilul trebuie cucerit şi lui trebuie să i se adreseze cel dintîi un al luptei:

“Copil german, nu uita că eşti un german”.

“Fetițo, gîndeşte-te că într-o zi trebuie să devii o mamă germană”,

Cine cunoaşte sufletul tineretului va înțelege că el este cel mai apt să te bucuros un asemenea îndemn. Mai tîrziu, el va lupta în nenumărate iri, în felul său şi cu armele sale. El va refuza să cînte cîntece străine; va i în slăvi gloriile germane cu atît mai mult cu cît va fi mai îndemnat să le ngă; va face economii la dulciuri pentru tezaurul de război al celor mari; răzvrătit şi foarte precaut față de profesorii străini; va purta insignele îise ale propriului său popor, fericit să fie pedepsit sau chiar bătut pentru tă cauză. El reprezintă deci imaginea miniaturală fidelă a celor mari, a mai inspirată şi cu o orientare mai bună.

Aşadar am avut şi eu ocazia să iau parte fiind relativ tînăr la înfrunta-intre naționalitățile vechii Austrii. Făceam chetă pentru Marşul spre Sud fa şcolară şi strigam *Heil* cu imaginația înflăcărată de albăstrele şi de le roşu, negru şi galben; în locul imnului imperial, intonam, în ciuda or şi a pedepselor, iubitul nostru *Deutschland iiber alles.* Tinerii erau educați politic într-o vreme cînd supuşii unui stat aşa-zis național nu teau altceva legat de rasa lor decît limba. Se înțelege de la sine că eu n-am iciodată un indiferent. Am devenit curînd un “național-german” fanatic, de altfel destul de diferit de partidul care poartă astăzi acest nume.

Evoluția mea în acest sens a înregistrat progrese rapide şi încă de la

de cincisprezece ani reuşisem să disociez *patriotismul* dinastic de *alismul* de rasă, fiind categoric atras de acesta din urmă.

Cine nu şi-a dat niciodată osteneala să studieze situația internă a hiei habsburgice înțelege greu o astfel de preferință. Ea nu putea lua e în acest stat decît din învățarea istoriei universale în şcoală, căci există itr-adevăr o istorie aparte a Austriei? Destinul acestui stat este în aşa * legat de viața şi dezvoltarea a tot ceea ce este german, încît disocierea i în istorie germană şi istorie austriacă este de neconceput. Cînd

.

Germania se va diviza în două puteri, se va diviza însăşi istoria Germaniei.

Simbolurile apusei măreţii imperiale păstrate la Viena păreau să acţioneze mai degrabă printr-un prestigiu miraculos, decît ca o garanţie a unei comunităţi eterne.

In zilele prăbuşirii Habsburgilor, austriecii germani simţeau trezindu-se în ei o chemare instinctivă la unirea cu patria mamă. Acest apel unanim, care exprima sentimentul adînc ce dormita în sufletul fiecăruia, nu se explică decît printr-o educaţie istorică, izvor pururi nesecat care, în chiar clipele de uitare, dincolo de bunăstarea de moment, face ca vocea trecutului să vorbească în şoaptă despre un viitor nou.

Chiar şi astăzi, în şcolile primare superioare istoria mondială se predă adesea prost. Puţini profesori înţeleg că scopul predării istoriei nu constă în învăţarea unor date şi fapte; că este lipsită de importanţă cunoaşterea exactă de către copil a datei unei bătălii sau a naşterii vreunui mareşal, ori a încoronării unui monarh. Nu despre asta e vorba.

A învăţa istorie înseamnă a cerceta cauzele care au determinat evenimentele istorice.

Aila de a citi şi de a învăţa constă în a *(ine minte esenţialul ţi a uita accesoriile.*

întreaga mea viaţă a fost poate hotărîtă de faptul că am avut un profesor de istorie care înţelegea, ca puţini alţii, importanţa primordială care trebuie acordată acestor consideraţiuni la predare şi examinare: Doctorul Leopold Poetsch, de la Realschule din Linz era personificarea ideală a acestui procedeu. Era un bătrîn demn, cu o înfăţişare hotărîtă, dai- plin de bunătate. Verva lui scînteietoare ne capta şi ne entuziasma în acelaşi timp. Nici astăzi nu-mi pot aminti fără emoţie de bărbatul acela încărunţit care adesea, în toiul expunerii, ne făcea să uităm prezentul, transpunîndu-ne ca prin minune în trecut şi făcea să reînvie vreo reminiscenţă scoţînd-o din negura vremurilor. Rămîneam aşezaţi, cu mintea luminată, emoţionaţi pînă la lacrimi.

Din fericire, acest profesor se pricepea nu numai să lămurească trecutul prin prezent, ci şi să tragă din trecut învăţăminte pentru prezent. El explica mai bine ca oricine problemele de actualitate de care eram avizi. Scotea din micul nostru fanatism naţional metode de educaţie: reuşea să restabilească ordinea printre noi, mai repede decît prin orice alte mijloace, făcînd adesea apel la sentimentul nostim naţional al onoarei.

Un astfel de profesor a făcut ca istoria să devină materia mea preferată.

Este adevărat că în acelaşi timp el a făcut din mine, cu totul involuntar, un tînăr revoluţionai’.

Dai- cine ai” fi putut studia istoria Germaniei cu un astfel de profesor fără să devină duşmanul unei dinastii a cărei influenţă asupra destinelor naţiunii se dovedea atît de dezastruoasă?

Cine ai” fi putut rămîne supusul credincios al unei dinastii pe care trecutul şi prezentul ne-o arătau ca pe eterna trădătoare a intereselor germane

i favoarea unor josnice avantaje personale?

Tineri germani, oare noi nu ştiam deja că statul austriac nu nutrea, nu utea să nutrească pentru noi, germanii, nici o afecțiune?

Intîmplârile de fiecare zi nu făceau decît să confirme învățăturile istoriei îspre activitatea Habsburgilor. In nord şi în sud otrava străină mistuia trupul jporului nostru şi Viena însăşi devenea un oraş din ce în ce mai puțin german. \ugusta Casă de Austria” făcea cu orice prilej jocul cehilor. Pumnul zeiței eptâții eterne şi a pedepsei implacabile 1-a doborît pe duşmanul de moarte al ermaniei austriece, marele duce Franz Ferdinand. El a fost străpuns de oanțele la a căror fabricare contribuise. Dar oare nu el patrona acea slavizare Austriei care se manifesta de sus în jos?

Poverile poporului german erau uriaşe, i se cereau uimitoare sacrificii ineşti şi de sînge, şi pînă şi cei mai orbi vedeau zădărnicia lor. Cea mai n-eroasâ pentru noi era totuşi constatarea că politica Habsburgilor față de noi *rea* o acoperire morală în alianța lor cu Germania: astfel, aceasta din urmă >roba într-un fel lenta exterminare a germanismului din vechea monarhie. Lcercînd cu ipocrizie să creeze în afară impresia că Austria rămînea un stat (iman, casa imperială întreținea împotriva ei sentimente de revoltă, de dispreț de ură.

Numai conducătorii Reichului nu vedeau nimic din toate acestea. Ca viți de orbire, păşeau pe lingă un cadavru, crezînd că descoperă în semnele iscompunerii lui dovezile unei reînvieri.

Această nefericită alianță a tînărului Reich cu iluzoriul stat austriac irta germenii războiului mondial şi ai dezastrului.

Pe parcursul cărții voi trata temeinic această problemă; deocamdată e ficient să precizez că încă din prima tinerețe desprinsesem cîteva idei esențiale care mai tîrziu n-am încetat niciodată să le consolidez, şi anume:

•

Cu salvarea germanismului era condiționată de nimicirea Austriei.

Apoi, că nu exista nici o legătură între sentimentul național şi fidelitatea ă de o dinastie.

Că, mai cu seamă, Casa de Austria va aduce nenorocirea națiunii rmane.

încă din acea perioadă, ajunsesem în cunoştință de cauză la următoarele ntimente: dragostea fierbinte față de patria mea, Austria germană, ura afundă față de statul austriac.

Mai tîrziu, datorită acestor concepții, pe care le datoram şcolii, istoria universală mi-a facilitat tot mai mult înțelegerea acțiunii istorice în prezent, adică a politicii: aşadar, nu eu voi fi nevoit s-o învăț, ci ea va fi cea care va trebui să mă instruiască.

Deja *revoluționar* precoce în politică, n-am întîrziat să fiu la fel nici în materie de artă.

In capitala Austriei de Sus exista pe atunci un teatru care, în fond, nu era prost. Se dădeau reprezentații destul de des. La doisprezece ani am auzit aici pentru prima oară *Wilhelm Teii* şi, peste cîteva luni, prima operă din viața mea, *Lohengrin.* M-a cucerit de la început. Entuziasmul meu juvenil față de maestrul de la Bayreuth nu cunoştea limite. De atunci operele sale mau atras întotdeauna şi am avut norocul ca după acele modeste interpretări dintr-un teatru de provincie, mai tîrziu să ascult altele, mult superioare.

Insă toate acestea – mai cu seamă după dureroasa traversare a vîrstei ingrate – mi-au întărit aversiunea profundă față de cariera pe care mi-o hărăzea tatăl meu. Mă convingeam din ce în ce mai mult că nu voi fi niciodată fericit în pielea unui funcționai”. lai* talentul meu la desen, confirmat la Realschule, mă incita să perseverez în hotărîrea mea.

Nici rugămințile, nici amenințările n-au putut s-o schimbe.

Voiam să devin pictor şi pentru nimic în lume funcționai”.

De altfel, cu vîrsta, arătam tot mai mult interes pentru arhitectură.

Pe atunci o consideram drept o complinire firească a artei de a picta şi mă bucuram în sinea mea de această lărgire a cadrului activității mele artistice.

Nu bănuiam cîtuşi de puțin că într-o zi lucrurile se vor petrece cu totul altfel.

Chestiunea profesiunii mele avea să fie rezolvată mai repede decît mă aşteptam.

Aveam treisprezece ani cînd, pe neaşteptate, mi-am pierdut tatăl. Un atac de apoplexie 1-a doborît în plină putere şi a pus capăt fără suferință drumului său pămîntesc, cufundîndu-ne pe toți într-o durere profundă. Dorința lui cea mai fierbinte fusese să-şi ajute fiul să facă o carieră, ca să-1 scutească de încercările propriilor sale începuturi. A trebuit s-o vadă neîmplinită. Dai”, fără să-şi dea seama, sădise în mine germenii unui viitor pe care nu-1 bănuia nici unul din noi.

Aparent, la început nu sa schimbat nimic.

Mama se socotea obligată să-mi supravegheze mai departe educația

anform dorinței tatei, cu alte cuvinte în vederea cariei*ei de funcționar. Eu îsumi eram mai hotărît ca oricînd să no fac. Programa şi metodele din şcoala rimară superioară mă interesau din ce în ce mai puțin, pe măsură ce se [depărtau tot mai mult de idealul meu. 0 îmbolnăvire de cîteva săptămîni a izolvat pe neaşteptate chestiunea viitorului meu, punînd capăt conflictelor din milie. Aveam plămînii grav bolnavi. Doctorul a sfătuit-o pe mama ca pe viitor nu mă închidă sub nici o formă într-un birou şi în special să-mi întrerupă intru cel puțin un an studiile de la Realschule. Astfel, ținta dorințelor mele cunse şi apoi a luptei mele perseverente era dintr-odată atinsă.

Aflată încă sub impresia bolii meles mama a fost de acord să părăsesc (alschule în favoarea Academiei.

Au fost zile fericite care păreau aproape un vis şi care, de altfel, nici iveau să fie decît un vis. Peste doi ani, moartea mamei zădărnicea brutal [moaşele mele planuri de viitor,

A doborît-o o boală lungă şi grea, care de la bun început n-a lăsat decît labă speranță de vindecare. Cu toate acestea, a fost o lovitură teribilă. Pe tata espectasem, dar pe mama o iubisem.

Realitatea dură a existenței m-a obligat să iau hotărîri rapide. Puținele duri ale familiei fuseseră aproape în întregime epuizate de boala gravă a mei; pensia de orfan ce-mi era alocată nu-mi ajungea ca să trăiesc şi trebuia mi cîştig eu însumi existența cu orice chip.

Am plecat la Viena cu o valiză cu îmbrăcăminte şi lenjerie. Purtam în et o voință de nezdruncinat. Cu cincizeci de ani mai devreme, tatăl meu fise să-şi învingă destinul. Voi face ca el. Voi deveni "cineva" - dar nu :ționar!

CAPITOLUL D

- _/)E LA VIE NA
ANII DE STUDIU ŞI DE SUFERINȚA *tf* *^™*a*

fa viitorului meu

La moartea mamei, eram oarecum lămurit asuprea pentru susHne •

In timpul ultimei sale boli, fusesem la Vie/ înarmat cu un teanc
examenului de admitere la Academia de arte frumoase/; cu uşurinţă Fuse
gros de desene, pornisem la drum, convins că voi fi admi/unci aptitudinile mele
de departe cel mai bun desenator de la Realsehule şi de at,umit de mine însumi
se dezvoltaseră extrem de mult, astfel că, destul de mul/
aveam mari speranţe. uit mai dotat pentru

Totuşi mă preocupa ceva: mi se părea că sînt irWtural. De asemenea
desen decît pentru pictură, în special pentru desenul arhivaşi. Această evoluţie
mi se dezvolta tot mai mult gustul pentru arhitectura |f \a Viena, pe cînd n
s-a precizat în timpul unei şederi de cincisprezece zile Galeria de pictură d
împlinisem nici şaisprezece ani. Mă dusesem să studiez 1e^ respectivă Alergam
la Hofmuseum, dai- n-avusesem ochi decît pentru clădire ^pţi^ dar edificiile mă
de la o curiozitate la alta, de dimineaţă pînă la căderea n t-ei; ore întregi în fât
captivau în mod deosebit. Rămîneam ore în şir în faţa Op/e apărută din o mie •'
Parlamentului: întreaga Ringstrasse mi se părea o minu/
una de nopţi. frumos p aşteptam

Mă aflam aşadar pentru a doua oară în acel ora^esul ia examenul de
ai-zînd de nerăbdare, dai- plin de o încredere trufaşă în **suinului** a avut asupra
admitere. Eram atît de convins că voi reuşi, încît vestea *4*\ sâ cred. Cînd m-am
mea efectul unui fulger pe un cer senin. Şi totuşi, trebui \a secţia de pictură a
prezentat în faţa rectoinilui solicitînd explicaţia nereuşite' rentasem dezvăluiau
Academiei, acesta m-a asigurat că desenele pe care le pi'Vădeau posibilităţi în
indiscutabil lipsa de înclinaţii pentru pictură, în schimb *&* vorba de secţia de
domeniul arhitecturii. In ceea ce mă privea, nu putea *&* ia j^m început nu
pictură a Academiei, ci numai de secţia de arhitectură. *'ie* şcoală sau că nu
puteau admite că nu frecventasem niciodată o astfel
primisem o pregătire corespunzătoare. , piatZj îndoindu-mă

Am părăsit foarte abătut Palatul Hansen din SchiP ^zite în legătură cu de mine însumi
pentru prima oară în viaţa mea. Căci cel0|<rerare neaşteptată aptitudinile mele îmi
dezvăluiau brusc, într-o străf/> da exact seama de discordanţa pe care o resimţeam deja
de mult, fără să-mi *f* natura şi cauzele ei.

Atunci, în cîteva zile, m-am şi văzut arhitect. ce neglijasem pînă

In realitate, drumul era plin de greutăţi, căci ce^

;unci, sfidător, la Realschule, avea să se răzbune amarnic. înaintea cursurilor olii de
arhitectură din cadrul Academiei, trebuia urmat cursul tehnic de nstrucţii, iar admiterea la
acesta din urmă necesita studii complete la o şcoală imară superioară. Toate acestea îmi
lipseau. Se părea deci că visul meu nu iţea fi împlinit.

Cînd, după moartea mamei, m-am reîntors pentru a treia oară la Viena, -

3 astă dată pentru cîțiva ani - îmi regăsisem liniştea şi hotărîrea. îmi

iobîndisem demnitatea şi-mi fixasem definitiv scopul pe care voiam să-1 ating.

dam să devin arhitect, iar dificultățile întîmpinate făceau parte din categoria

or ce trebuie înfrînte şi nu din a celor în fața cărora capitulezi. Iar eu voiam

le înfrîng, avînd mereu în fața ochilor imaginea tatei, modest cizmar de țară,

fenit funcționai*. Porneam de pe baze mai solide, deci lupta avea să fie mai

iară; în vitregia soartei, cum o vedeam pe-atunci, astăzi văd înțelepciunea

>videnței. Zeița ananghiei m-a luat în brațe, amenințîndu-mă adesea cu

tragerea: astfel, voința mea s-a călit odată cu piedicile înfruntate şi în final

•iumfat.

Ii mulțumesc acestei epoci că m-a făcut sever şi capabil de asprime. Mai It chiar, îi sînt recunoscător pentru că m-a îndepărtat de deşertăciunea unei i uşoare, că a smuls din blîndețea cuibului un copil prea răsfățat, că grija a enit noua lui mamă, că 1-a azvîrlit, împotriva voinței lui, într-o lume de erie şi de lipsuri, dîndu-i astfel prilejul să-i cunoască pe cei pentru care avea ipte mai tîrziu.

Este perioada în care mi s-au deschis ochii asupra a două pericole pe abia le cunoşteam din auzite, fără să bănuiesc influența lor înspăimîntătoare ra existenței poporului german: *marxismul* şi *iudaismul.*

Viena, al cărei nume evocă pentru atîta lume veselie şi nepăsare, loc de ;ceri al unor fericiți muritori, pentru mine nu înseamnă, vai! decît itirea vie a celei mai triste perioade din viața mea.

Chiar şi astăzi, numele ei trezeşte în mine doar amintirea neplăcută a ani de suferințe cumplite. Cinci ani în care a trebuit, mai întîi ca muncitor ificat şi apoi ca zugrav, să-mi asigur subzistența, subzistență redusă, ce i putea astîmpăra nici măcar foamea cronică. Fiindcă foamea era pe atunci cui fidel care nu mă părăsea niciodată, tovarăşa care a împărțit totul cu Ea a fost părtaşă la cumpărarea fiecărei cărți; o repi'ezentație la Operă ma tovărăşia ei în ziua următoare; era o luptă neîntreruptă cu o prietenă oasă. Totuşi, în vremea aceea am învățat mai multe decît oricînd înainte. iră de arhitectura, în afara rarelor reprezentații de la Operă, rod al unor î p; >st, singura mea bucurie erau cărțile, tot mai numeroase. Pe atunci citeam enorm şi temeinic; timpul rămas liber după orele de

muncă era consacrat exclusiv studiului. In cîțiva ani, am dobîndit astfel cunoştințe care îmi sînt şi astăzi de folos.

Voi mai adăuga că în această perioadă au început să mi se contureze opiniile şi teoriile generale care au devenit fundamentul neclintit al activității mele din acea vreme. De atunci am avut puține lucruri de adăugat şi nimic de schimbat.

Dimpotrivă.

Astăzi sînt convins că esențialul gîndirii creatoare a omului se manifestă în general în tinerețe. Eu fac o distincție între înțelepciunea bătrînului, care comportă mai multă profunzime şi prevedere, rezultate din experiența unei vieți îndelungate şi geniul creator al tinereții care răspîndeşte cugetări şi idei cu o fertilitate inepuizabilă, fără a le putea pune imediat în valoare, tocmai din pricina bogăției lor. Ea furnizează materiale şi planuri de viitor din care se va inspira omul matur, în măsura în care pretinsa înțelepciune a anilor nu va fi înăbuşit geniul tinereții.

Viața pe care o dusesem pînă atunci acasă era, evident, cea a tuturor tinerilor de vîrsta mea: nu cunoşteam grija zilei de mîine şi problema socială era inexistentă.

Anturajul din tinerețea mea era format din mic-burghezi, adică o lume care avea foarte puține legături cu cea a adevăraților muncitori. Fiindcă, oricît de ciudat ai- părea la prima vedere, prăpastia care desparte această clasă puțin favorizată din punct de vedere economic de cea a lucrătorilor manuali este adesea mult mai adîncă decît se crede. Există aproape o duşmănie - motivată de faptul că oamenii care s-au ridicat de curînd deasupra nivelului lucrătorilor manuali se tem de recăderea în vechiul mediu pe care îl disprețuiesc puțin, sau cel puțin de faptul că ai* putea să pară ca făcînd încă parte din el. Adăugați la aceasta tot ce este respingător în amintirea grosolăniei relațiilor cu aceste clase inferioare şi a totalei lor lipse de cultură: pentru nişte oameni de condiție fie şi modestă, care au depăşit odată acest nivel social, o scurtă recădere în sînul lui reprezintă o obligație insuportabilă.

Se constată de asemenea că de multe ori oamenii aflați la un nivel social ridicat se coboară la cei mai umili dintre concetățenii lor cu mai puțină părtinire decît parveniții.

Numesc parvenit orice persoană care s-a ridicat de la o situație dată la o situație superioară prin propriile sale mijloace.

Pe acesta, lupta aprigă pe care a dus-o îl face foarte adesea să-şi piardă orice sensibilitate şi orice sentiment de milă față de nenorociții rămaşi în **urmi.**

Din acest punct de vedere soarta m-a favorizat. Obligat să mă întorc în lumea sărăciei şi a nesiguranței materiale pe care tatăl meu o cunoscuse deja,

m pierdut ochelarii de cal ai prea limitatei mele educații de "mic-burghez". Am Lvățat atunci sâ-i cunosc pe oameni şi să fac diferența între înfățişarea unui om fometat sau brutal şi adevărata lor natură.

La începutul secolului, Viena era deja un oraş plin de nedreptăți sociale.

Bogăția şi lipsurile se învecinau aici fără tranziție. In centru şi în

rtierele învecinate se simțea bătînd pulsul unui imperiu de cincizeci şi două

milioane de locuitori, împodobit cu toate frumusețile multiplelor lui

ițională. O curte magnifică atrăgea ca un magnet bogăția şi inteligența din

stul statului. Adăugați la acestea efectele centralizării sistematice a monarhiei

bsburgice.

Această centralizare se impunea pentru a menține strîns legate nişte poare atît de deosebite; dai" ea avea drept consecință concentrarea extraordi-ri a înaltelor şi a celor mai înalte autorități în capitala imperiului şi reşedința paratului.

Viena nu era doar centrul politic şi intelectual al bătrînei monarhii îărene, ci şi centrul economic al țării. Armatei militarilor de rang înalt, a cționarilor, **artiştilor** şi intelectualilor i se opunea armata încă şi mai neroasă a muncitorilor. înaintea bogăției aristocrației şi a negustorilor se la sărăcia cea mai deplină. In fața palatului din Ringstrasse se tîrau mii de Leri şi în josul acestei *via triumphalis* a vechii Austrii, în întunericul şi :irla canalelor sale de scurgere, se oploşeau vagabonzii.

In nici un alt oraş german problema socială nu putea fi mai bine

liată ca la Viena; dai- să nu ne amăgim. Acest studiu nu putea fi întreprins

;us. Cel care n-a fost el însuşi constrîns la o asemenea sărăcie nu o va

>aşte niciodată. Altminteri nu va exista decît vorbărie superficială sau

imentalism mincinos: ambele la fel de dăunătoare şi fără să atingă miezul

lemei. Nu ştiu care e mai nefastă, indiferența de care dau dovadă în fiecare

ajoritatea favorizaților soartei şi chiar a parveniților față de nevoile sociale,

condescendența arogantă şi adesea lipsită de tact, dai' întotdeauna atît de

i de grație, a anumitor femei elegante care se umflă în pene pentru că "merg

por". Aceşti oameni se înşeală cu atît mai mult cu cît, cu spiritul lor lipsit

istinct, se mărginesc să înțeleagă lucrurile în linii mari. Apoi se miră că

ile lor declarate public nu au pic de succes ori sînt respinse cu indignare;

i în asta, bucuroşi, o dovadă a ingratitudinii poporului.

Pentru asemenea minți, faptul că o activitate socială nu are nimic comun ite acestea nu e un adevăr prea plăcut, mai ales că ea nu poate năzui la nici i de recunoştinţă, dat fiind că nu trebuie să împartă favoruri, ci să n'lească nişte drepturi.

Eu nu am fost pus în situația de a studia problema socială în felul i. Inrolîndu-mă în armata ei blestemată, mizeria nu m-a invitat "so z" îndeaproape, ci mai degrabă m-a luat pe mine însumi drept subiect. Nu

19 mizeriei îi revine meritul supraviețuirii cobaiului.

*
*   *

Cînd încerc astăzi să-mi adun impresiile din acea perioadă, nu reuşesc întru totul. In mintea mea au continuat să trăiască doar cele mai importante, adesea acelea în care eram implicat mai îndeaproape. Pe ele le veți găsi aici, împreună cu învățămintele pe care le-am tras pe vremea aceea.

Nu mi-a fost niciodată prea greu să mi găsesc de lucru, fiincă nu încercam să-mi cîştig existența ca muncitor specializat, ci ca muncitor necalificat sau ca ajutor.

Astfel mă găseam în situația celor care plecau pentru totdeauna din Europa cu intenția neclintită de a şi reface viața într-o lume nouă şi de a dobîndi o patrie nouă.

Detaşați de toate considerațiile paralizante legate de datorie şi de rang, de anturaj şi de tradiție, ei profită de orice cîştig ce li se oferă şi fac toate muncile, pătrunşi de ideea că munca cinstită nu înjoseşte niciodată, oricare ar fi ea. Hotărîsem şi eu să sar cu ambele picioare odată în această lume nouă pentru mine ca să-mi croiesc un drum în viață.

Curînd mi-am dat seama că este mai uşor să găseşti o slujbă oarecare decît s-o păstrezi.

Nesiguranța pîinii de fiecare zi mi sa părut una din laturile cele mai sumbre ale acestei vieți noi.

Ştiu că muncitorul calificat nu este aruncat în stradă tot atît de des ca şi cel necalificat; totuşi niciodată nu poate fi sigur. Dacă riscă mai puțin să sufere de foame pentru că n-are de lucru, îi rămîne teama de *lock out* sau de grevă.

Nesiguranța salariilor zilnice este una din plăgile cele mai grave ale economiei sociale.

Tînărul agricultor pleacă la oraş, atras de o muncă despre care i se spune că e mai uşoară - care poate chiar este • şi a cărei durată este mai scurtă. E ispitit mai ales de lumina orbitoare care străluceşte doar în marile oraşe. Obişnuit cu o anumită siguranță a cîştigului, nu obişnuieşte să-şi părăsească vechiul loc de muncă decît dacă are în vedere cel puțin un altul. In sfîrşit, lipsa de muncitori agricoli este atît de mare încît la țară un şomaj îndelungat este neverosimil. Este greşit să se creadă a priori că tînărul care pleacă la oraş e făcut dintr-un aluat mai prost decît cel care continuă să lucreze pămîntul. Dimpotrivă: experiența demonstrează că naturile cele mai sănătoase şi mai viguroase migrează cel mai uşor. Prin *emigrant* nu înțeleg doar pe cel care pleacă în merica, ci şi pe tînărul argat care se hotărăşte să-şi părăsească satul natal mtru a merge în marele oraş necunoscut. Şi el e gata să înfrunte riscurile unui ;stin nesigur. De obicei vine la oraş cu o mică sumă de bani şi nu se descura-ază din primele zile dacă are ghinion şi nu-şi găseşte imediat de lucru. Dar tcă îşi pierde slujba în scurt timp, e mai grav; e mult mai greu, dacă nu iposibil, să-şi găsească alta, mai ales iarna. In primele săptămîni mai merge. imeşte ajutorul de şomaj de la casieria sindicatului şi, de bine de rău, se scurcă. Dar odată ce şi-a cheltuit ultimul dinar şi ultimul pfennig, cînd, în cele *i* urmă, încetează să mai primească ajutorul de şomaj, începe o sărăcie mplită. Acum umblă de colo-colo, înfometat; vinde sau amanetează ce i-a mai nas; prin ținuta şi relațiile lui, ajunge astfel la o decădere fizică şi spirituală npletă. Dacă mai rămîne şi fără adăpost şi lucrul acesta intervine iarna, cum intîmplă de obicei, nenorocirea e completă. In sfîrşit găseşte ceva de lucim. Dar restea începe de la capăt. A doua oară va fi la fel. A treia oară va fi mai rău, a cînd, încetul cu încetul, va învăța să îndure nepăsător această soartă veşnic igură. Repetiția a creat obişnuința.

Astfel, omul harnic de altădată devine delăsător în toate, pînă cînd nge un instrument oarecare în mîinile celor ce urmăresc doar nişte profituri îice. Şomajul îi este atît de puțin imputabil încît, dintr-odată, îi este totuna ă luptă pentra revendicări economice sau pentru nimicirea valorilor statului, societății sau ale civilizației. Devine grevist, dacă nu cu bucurie, cel puțin cu ferență.

Am putut urmări acest proces pe mii de exemple. Şi pe măsură ce le etam, dezaprobarea mea față de aceste oraşe de cîteva milioane de locuitori, îi atrag pe oameni cu atîta aviditate pentru ca apoi să-i zdrobească într-un atît de înspăimîntător, devenea tot mai vie.

La sosire, ei mai aparțin încă poporului lor; dacă rămîn, sînt pierduiți iii acesta.

Am bătut şi eu străzile marelui oraş; am simțit toate loviturile soartei am putut aprecia efectele. încă ceva: alternanțele frecvente de lucru şi de ij fac ca încasările şi cheltuielile necesare existenței să devină neregulate şi, mpul, distrug simultan orice simț al economiei şi orice simț de organizare eții cotidiene la majoritatea muncitorilor. In chip vizibil, trupul se mieşte puțin cîte puțin cu belşugul în perioadele bune şi cu foamea în cele ite. Da, foamea suprimă orice proiect de o mai bună organizare pentru adele în care cîştigul va fi mai uşor. In fața celui pe care-1 chinuieşte, ea >ă danseze, într-un miraj stăruitor, imaginile unei "vieți bune" uşoare; ea îta farmec acestui vis, încît el devine o dorință maladivă ce va trebui acută cu orice preț, de îndată ce leafa o va permite, cît de cît. Omul care ii-a găsit de curînd de lucru pierde atunci orice bun simț şi orice măsură şi mcă într-o viață uşoară de pe o zi pe alta. In loc să-şi oi'înduiască în mod gent modestul său mod de viață pentru toată săptămîna, şi-1 dă complet

peste cap. Banii ciştigați țin, la început, cinci zile din şapte, mai tîrziu numai trei, iar şi mai tîrziu doar o singură zi; în final dispar într-o singură noapte de petrecere.

lai* acasă există adesea o soţie şi nişte copii. Se întîmplă să fie şi ei cuceriţi de modul acesta de viaţă, mai ales atunci cind soţul este bun cu ei, adică în felul lui îi iubeşte. Salariul pe o şaptămînă e risipit acasă, în comun; le ajung două sau trei zile: cît sînt bani, beau şi mănîncă; apoi suferă de foame în comun. Atunci nevasta se strecoară prin vecini, cumpără cîte ceva pe credit, face mici datorii prin dughene, încercînd să reziste astfel în ultimele zile grele ale săptămînii. La prînz se aşează cu toţii în faţa unei mîncări sărăcăcioase - foarte mulţumiţi că există ceva - şi aşteaptă ziua de salariu. Vorbesc despre el. Fac planuri şi, cu burta goală, visează la fericirea ce se va întoarce curînd.

încă din cea mai fragedă tinereţe, copiii se familiarizează cu această sărăcie.

Dai' lucrurile sfîrşesc prost atunci cînd bărbatul o ţine pe a lui încă de la începutul săptămînii şi soţia intră în conflict cu el chiar pentru copii. încep certurile şi, pe măsură ce bărbatul se înstrăinează de soţie, se apropie de băutură. In fiecare sîmbătă se îmbată; luptînd pentru ea şi pentru copiii ei, femeia îi smulge cîţiva bănuţi, de obicei ţinîndu-se după el pe drumul de la fabrică la circiumă. Cînd noaptea îl readuce în sfîrşit acasă, duminica sau lunea, beat şi brutal, dai' cu buzunarele goale, au loc scene jalnice...

Am asistat de sute de ori la astfel de întîmplări neplăcute. La început ostil şi revoltat, am sfîrşit prin a înţelege latura tragică a acestor episoade dureroase şi cauza lor profundă. Am deplîns victimele nenorocite ale unui mediu dăunător.

Problema locuinţelor era şi mai gravă, iar sărăcia locuinţelor lucrătorilor manuali din Viena era înspăimântătoare. Şi astăzi mă cutremur cînd mă gîndesc la acele sălaşe mizerabile, la acele adăposturi şi la acele locuinţe suprapopulate, pline de gunoi şi de o murdărie respingătoare.

Ce s-ar fi întîmplat, ce s-ar întîmplă dacă din aceste infemuri ale sărăciei un val de sclavi dezlănţuiţi s-ar revărsa asupra restului omenirii care lasă evenimentele să meargă de la sine, fără a bănui măcar că, mai devreme sau mai tîrziu, destinul, neconjurat, va aduce cu sine represalii inevitabile?

Cît de recunoscător sînt astăzi Providenţei care m-a purtat prin această şcoală: de astă dată nu mă mai puteam dezinteresa de ceea ce nu-mi plăcea şi m-am instruit rapid şi temeinic.

Ca să nu-mi pierd complet speranţa în oamenii care mă înconjurau pe atunci, trebuia să fac abstacţie de manierele şi de felul lor de viaţă şi să nu reţin decît motivele decăderii lor. Atunci puteam suporta acest spectacol fără să mă descurajez, atunci din toate aceste tablouri ale nenorocirii, ale deznădejdii, ale murdăriei şi ale depravării nu mai ieşeau în relief oamenii, ci jalnicele rezultate ale unor legi jalnice. Cu toate acestea, fiindu-mi mie însumi foarte greu să-mi cîştig existenţa, eram ferit de capitularea într-un sentimentalism jalnic văzînd

odusele, rezultatul final al acestui proces de degradare. Nu$_s$ nu aşa trebuia nceput. Şi se vădea că la îmbunătăţirea acestei stări putea duce doar o dublă le:

Punerea unor temelii mai bune ale dezvoltării noastre, inspirate dintr-un)fund sentiment de responsabilitate socială.

Nimicirea cu hotărîre brutală a vlăstarelor care nu pot fi ameliorate.

Natura nu se interesează atît de conservarea individului, cît de voltarea descendenței sale, supoil al speciei. Aşa se întîmplă şi în viață. Nu îloc cazul să fie ameliorate artificial părțile rele ale prezentului ameliorare altfel practic imposibilă - ci să fie pregătite căi mai sănătoase pentru /oltarea viitoare a omului, încă de la începuturile lui.

încă din timpul anilor mei de luptă de la Viena, mă convinsesem că:

Scopul activității sociale nu va trebui niciodată să fie menținerea unei istări amăgitoare, ci mai degrabă evitarea acelor carențe esențiale ale vieții •tre economice, .şi culturale care duc negreşit la degenerescent^ individului sau uțin o pot antrena.

Dificultatea corectării unei situații sociale ucigătoare, nefaste pentru prin orice mijloace, chiar şi prin cele mai brutale, nu provine din ezitarea ra cauzelor ei.

Şovăiala celor ce nu iau măsurile de salvare indispensabile izvorăşte din

tnentul lor foarte întemeiat că sînt ei înşişi răspunzători de depravarea

:ă a unei clase întregi. Acest sentiment le paralizează orice hotărîre fermă

icționa; ei nu ştiu să prevadă decît nişte reforme timide şi nesatisfăcătoare,

dacă e vorba de măsuri de conservare absolut necesare.

Numai cînd o epocă va înceta să mai fie vrăjită de propria conştiința a îsabilitătii sale, îşi va redobîndi, odată cu liniştea interioară, forța oară pentru a reteza brutal şi fără părere de rău mlădițele parazitare şi *1* a smulge neghina.

Dai" era evident că statul austriac, ignorînd orice justiție şi orice țție socială, era incapabil să combată creşterile nefaste.

Nu ştiu ce mă înspăimînta mai mult pe vremea aceea: mizeria materială nilor mei, grosolănia lor morală, cea a obiceiurilor lor, ori nivelul atît de îl culturii lor intelectuale.

De cîte ori nu s-au revoltat burghezii noştri auzind vreun vagabond de plîns declarînd că-i este perfect egal dacă e german sau nu şi că

pretutindeni unde va avea strictul necesar se va simți bine!

Se întrec care mai de care să deplîngă această absență a mîndriei naționale şi să denunțe cu tărie astfel de sentimente.

Dai* cîți s-au întrebat de ce au ei înşişi sentimente mai bune?

Cîți îşi dau seama de faptul că mîndria lor foarte firească de a aparține unui popor-privilegiat este legată printr-un număr infinit de fire de tot ceea ce a făcut ca patria lor să fie atît de celebră în toate domeniile artei şi ale spiritului?

Cîți văd în ce măsură orgoliul lor de a fi germani rezultă din cunoaşterea măreției Germaniei?

Oare mediile noastre burgheze se gîndesc şi la faptul că poporului puțin îi pasă de acest orgoliu?

Acum să nu mi se obiecteze că în toate țările e la fel şi că muncitorii le consideră "totuşi" patria lor. Chiar de-ar fi aşa, aceasta n-ar scuza atitudinea noastră neglijentă. Dai* nimic din toate acestea. Ceea ce noi numim, de pildă, educația şovină a poporului francez, nu este decît proslăvirea excesivă a prestigiului Franței în toate domeniile culturii sau, cum spun francezii, ale "civilizației". Un tînăr francez nu este instruit în aşa fel încît să-şi dea seama obiectiv cum stau lucrurile în realitate: educația lui îi arată, dintr-un punct de vedere subiectiv uşor de închipuit, tot ceea ce are vreo importanță pentru prestigiul țării sale, în materie de politică şi de civilizație.

O astfel de educație trebuie să se limiteze întotdeauna la noțiuni foarte importante de ordin general. Şi ele trebuie întipărite în sufletul şi memoria poporului printr-o repetare stăruitoare.

La noi, dimpotrivă, păcatului lipsei unui caracter negativ i se adaugă distrugerea constantă a puținului pe care fiecare a avut norocul să-1 învețe în şcoală. Şobolanii care otrăvesc politica noastră devorează acele fărîme din sufletul şi memoria celor umili, în măsura în care mizeria nu şi a luat deja această însărcinare.

Să ne închipuim prin urmare următoarele:

In două încăperi dintr-un beci locuieşte o familie de şapte muncitori. Printre cei cinci copii, un țînc de trei ani. Este vîrsta la care copilul începe să înțeleagă. Oamenii foarte dotați păstrează amintirile din această perioadă pînă la vîrsta cea mai înaintată. Strîmtoarea şi înghesuiala din locuință sînt un chin permanent; ele provoacă certuri. Aceşti oameni nu locuiesc împreună, ci sînt înghesuiți unii peste alții. Cele mai mărunte neînțelegeri care se rezolvă de Ia sine într-o casă spațioasă dau naştere aici la dispute neîntrerupte. Intre copii mai treacă-meargă: peste o clipă le-au uitat. Dai' cînd e vorba de părinți, conflictele zilnice devin adesea neînchipuit de grave şi de brutale. Iar rezultatele acestor lecții se fac simțite la copii. Trebuie să cunoşti aceste medii ca să ştii pînă unde pot merge beția, bătăile. Un biet copil de şase ani cunoaşte amănunte care pe un adult l-ar

face sâ se cutremure. Otrăvit moral şi subali-mentat fizic, acest *mic cetăţean* merge la şcoala publică şi acolo învaţă atît cît să

ie să citească şi să scrie. Nici vorbă să-şi facă temele acasă, unde i se vorbeşte

îspre clasa şi profesorii săi cu o mojicie cumplită. De altfel, acolo nu este

sspectată nici o instituţie umană, începînd cu şcoala şi terminînd cu cele mai

alte corpuri ale statului; religia, morala, naţiunea şi societatea, totul este

îproşcat cu noroi. Cînd băieţaşul părăseşte şcoala la vîrsta de paisprezece ani,

ştie ce predomină în el: ori o neînchipuită prostie în tot ce priveşte cunoştinţe-

concrete, ori o insolenţă caustică şi o imoralitate care-ţi ridică părul măciucă.

Ce atitudine va avea în viaţa pe care o va începe acest omuleţ care n-are

nic sfînt şi care, în schimb, bănuieşte sau cunoaşte toate josniciile existenţei...

Copilul de treisprezece ani devine, la cincisprezece, un detractor declarat

oricărei autorităţi. El n-a învăţat să cunoască decît noroiul şi murdăria,

:luzînd tot ce ai* fi putut să-i înalţe spiritul.

Şi iată care va fi educaţia lui de bărbat.

Va urma exemplele primite în tinereţe - pe acela al tatălui său. Se va >arce acasă, Dumnezeu ştie cînd, va stîlci el însuşi în bătaie, ca să se mai reze, biata făptură care i-a fost mamă, va huli pe Dumnezeu şi universul, i va fi primit într-o casă de corecţie. Acolo educaţia îi va fi desăvîrşită.

Şi iată-i pe bunii noştri burghezi foarte miraţi de "entuziasmul naţional" îs al acestui "tînăr cetăţean".

Lumea burgheză vede în fiecare zi la teatru şi la cinema, în cărţi proaste *gazete* infame cum otrava este vărsată cu găleata asupra poporului, şi apoi liră de slaba "ţinută morală" şi de "indiferenţa naţională" a mulţimii! De î ecranul, presa îndoielnică şi celelalte s-ar interesa de popularizarea maţiilor legate de prestigiul nostru naţional! Ca să nu mai vorbim de aţia primită anterior...

Am învăţat şi înţeles temeinic un principiu a cărui existenţă nu o isem pînă atunci:

Transformarea unui popor în națiune presupune crearea unui mediu ' sănătos, platformă necesară pentru educarea individului. Numai cel ce a <t, acasă şi la şcoală, să aprecieze superioritatea intelectuală şi economica şi dai politică a {arii sale va fi în stare să simtă - şi va simți - mîndria de a-i ne. Nu lupți decît pentru ceea ce iubeşti; nu iubeşti decît ceea ce respecți; iar '. a respecta trebuie cel puțin să cunoşti.

Interesul meu pentru problema socială fiind trezit, am început s-o *i* foarte serios. O lume nouă, necunoscută pînă atunci, mi se înfățişa.

In 1909 şi 1910 situația mea se schimbase şi nu mai eram obligat să-mi existența ca muncitor necalificat. Mi-am deschis o firmă proprie de tor şi acuarelist. Această meserie nu aducea deloc beneficii, cîştigam abia supravieţuiesc, dai* era interesantă în vederea profesiunii căreia mă ;em. De asemenea, de acum înainte, seara nu mai eram mort de oboseală

şi la întoarcerea de pe şantier incapabil să citesc fără să ațipesc curînd. Munca mea actuală nu era aşadar fără legătură cu viitoarea mea meserie şi, în afară de aceasta, eram stâpîn pe timpul meu şi mi-1 puteam împărți mai bine decît înainte.

Pictam de nevoie şi învățam de plăcere.

Aceasta îmi îngăduia să completez cu cunoştințele teoretice indispensabile cea ce învățasem despre problema socială din lecțiile realității. Studiasem aproape toate cărțile referitoare la acest subiect care îmi cădeau în mînă şi, de altfel, meditam mult.

Cred într-adevăr că cei din anturajul meu mă socoteau pe vremea aceea un original.

Cum era foarte firesc, în plus mă dedicam cu pasiune arhitecturii. O consideram, întocmai ca şi muzica, regina artelor. A mă ocupa de ea nu era o *muncă,* ci o adevărată fericire. Puteam citi sau desena pînă noaptea tîrziu fără să simt vreo oboseală. Şi mi se întărea convingerea că frumosul meu vis pentni viitor se va realiza, chiar de-ar trebui să aştept ani îndelungați. Eram ferm hotărît să dobîndesc faimă ca arhitect.

Pe lîngă aceasta, interesul puternic pe care-1 manifestam față de politică nu mi se părea că însemna mare lucru. Dimpotrivă: credeam că nu fac decît să mă achit de o obligație elementară a oricărei ființe gînditoare. Orice persoană lipsită de cunoştințe în această chestiune pierdea orice drept la critică sau la exercitarea vreunei funcții.

Şi în acest domeniu citeam şi studiam mult.

Pentru mine *a citi* avea alt sens decît pentru media pretinşilor noştri *intelectuali.*

Cunosc oameni care citesc interminabil carte după caile, literă cu literă, fără să pot totuşi să spun că sînt oameni "citiți". Ei posedă o grămadă uriaşă de cunoştințe, dai* mintea lor

nu se pricepe nici să le catalogheze, nici să le împartă. Le lipseşte arta de a distinge într-o caile valorile care trebuie băgate la cap odată pentru totdeauna de pasajele plictisitoare - care nu vor fi citite, dacă e posibil, sau cel puțin nu vor fi duse cu sine ca un balast inutil. Lectura nu este un scop, ci mijlocul prin care fiecare umple cadrul pe care i l-au trasat darurile şi aptitudinile sale. Fiecare primeşte astfel uneltele şi materialele necesare meseriei lui, numai ele să-1 ajute să-şi cîştige existența sau să servească la îndeplinirea unor aspirații mai înalte. Al doilea scop al lecturii trebuie să fie dobîndirea unei viziuni de ansamblu asupra lumii în care trăim. Dai* în ambele cazuri este necesar nu ca aceste lecturi să ocupe loc în **şirul** capitolelor sau **cărților** păstrate în memorie, ci să se insereze la locul lor ca o pietricică într-un mozaic şi să contribuie astfel la constituirea unei imagini generale a lumii în mintea cititorului. Altminteri se formează un amestec de noțiuni dezordonat şi fără mare valoare, în pofida înfumurării pe care o poate inspira nefericitului său posesor. Căci acesta crede foarte serios că e instruit, că înțelege ceva din viață şi că posedă nişte cunoştințe, în timp ce fiece sporire a unei asemenea *instruiri* îl

iepăi-tează şi mai mult de realitate; cel mai adesea nu-i mai rămîne decît să rşească într-un sanatoriu sau ca politician.

Niciodată o astfel de minte nu va reuşi să extragă din talmeş-balmeşul

loştințelor sale pe aceea care-i va folosi într-un moment dat; fiindcă acel

ast intelectual nu a fost clasat ținînd seamă de necesitățile vieții; el doar s-a

at în ordinea cărților citite şi aşa cum a fost asimilat şi conținutul lor. Şi dacă

esitățile vieții i-ar da totuşi ideea unei juste utilizări a ceea ce a citit

nioară, ai* mai trebui ca ele să menționeze cartea şi numărul paginii, altfel

;ul nătărău n-ar găsi niciodată cele potrivite. Dai- pagina nu e menționată şi,

ecare moment critic, aceşti oameni cu atîta experiență sînt într-o încurcătură

:avă; ei caută convulsiv cazuri analoage şi, cum este şi drept, dau peste o

tă proastă.

Cum s-ar putea explica altfel că cei mai mari pontifi ai guvernului fac ;a greşeli grosolane cu toată ştiința lor? Altminteri ai* trebui să vedem în ei supărătoare stare patologică, ci ticăloşia cea mai josnică.

Dimpotrivă, cel ce ştie să citească, discerne imediat într-o caile, o gazetă

} broşură ceea ce merită să fie păstrat fie pentru nevoile lui personale, fie

aterial de interes general. Cele dobîndite astfel se înglobează în imaginea re şi-o face deja despre cutare sau cutare lucim, o corectează, o completează, reşte exactitatea sau îi precizează sensul. Dacă viața pune pe neaşteptate jlemă, memoria celui care a ştiut să citească îi furnizează de îndată o opinie ă pe aportul unor ani îndelungați; el o supune rațiunii față de cazul nou e care e vorba şi reuşeşte astfel să lămurească sau să rezolve problema.

Lectura nu are sens şi utilitate decît înțeleasă astfel.

De exemplu, un orator care nu-i furnizează gîndirii sale, sub o asemenea elementele care îi sînt necesare, este incapabil să şi susțină părerea în fața adversar, chiar dacă are de o mie de ori dreptate. In orice discuție, ria îl lasă în mod ruşinos. Nu găseşte argumente nici ca să susțină ceea ce , nici ca să-şi reducă la tăcere adversarul. Atîta timp cît nu este vorba, ca ;or, decît de satisfacția personală, mai treacă-meargă; dai" dacă soarta a intr-un astfel de om în acelaşi timp atotştiutor şi neputincios un şef de ierul devine mult mai grav.

încă din tinerețe m-am străduit să citesc bine şi am fost ajutat în chip le memoria .şi de inteligența mea. Din acest punct de vedere, şederea mea a a fost utilă şi rodnică. Observațiile zilnice m-au incitat să studiez fără) problemele cele mai diverse. Fiind în măsură să verific rînd pe rînd ea prin teorie .şi teoria prin realitate, n-aveam a mă teme nici că-mi c spiritul prin considerațiuni pur teoretice, nici că mă mulțumesc cu superficiale.

Experiența mea cotidiană a fost atunci hotărîtoare în două chestiuni 3 ■ în afara problemelor sociale ■ şi m-a incitat la studierea lor teoretică lată.

^ine ştie cînd aş fi aprofundat teoriile şi esența însăşi a marxismului,

27 dacă n-aş fi fost aruncat într-adevăr cu capul înainte în chestiune?

*

*

Ceea ce ştiam despre social-democraţie în tinereţe era neînsemnat şi complet fals.

îmi plăcea că lupta pentru sufragiul universal şi secret, căci raţiunea îmi spunea deja că aceasta trebuia să slăbească regimul Habsburgilor pe care-1 uram atît. Eram convins că statul dunărean nu putea supravieţui dacă nu sacrifica germanismul, dar că, chiar cu preţul unei slavizări îndelungate a elementului german, nu va obţine nici o garanţie de viaţă trainică, deoarece forţa de coeziune pe care o conferă slavismul unui stat nu trebuie supraestimată. Salutam aşadar cu bucurie orice mişcare susceptibilă să provoace prăbuşirea acestui stat inacceptabil, care condamna la moarte germanismul în zece milioane de fiinţe umane. Şi pe măsură ce talmeş-balmeşul limbilor va măcina şi va dizolva pînă şi Parlamentul, cu atît mai devreme va suna ceasul fatal al prăbuşirii acestui imperiu babilonian. El va fi şi ceasul libertăţii pentru poporul meu din Austria germană. Apoi nimic nu se va mai opune unirii sale cu patria mamă.

Activitatea social-democraţiei nu-mi era deci nicidecum antipatică. Faptul că în cele din urmă îşi propunea, cum eram destul de prost să cred pe atunci, să îmbunătăţească soarta muncitorului mă îndemna şi mai mult mai degrabă s-o susţin decît s-o denigrez. Ceea ce mă îndepărta cel mai mult de ea, era ostilitatea ei faţă de orice fel de luptă pentru conservarea germanismului în Austria şi linguşeala ei insipidă faţă de "tovarăşii" slavi; aceştia îi primeau cu plăcere manifestările de dragoste, numai să fie legate de nişte concesii practice, dai- altminteri păstrau o aroganţă **trufaşă,** acordînd astfel dreapta lor recompensă acelor milogi obsedanţi.

Astfel, la şaptesprezece ani nu ştiam încă mare lucim despre marxism şi atribuiam aceeaşi semnificaţie social-democraţiei şi socialismului. Dai* şi în această privinţă mîna grea a destinului avea să-mi deschidă ochii asupra acestui mod de-a înşela popoarele.

Nu învăţasem să cunosc partidul social-democrat decît ca spectator la cîteva manifestaţii populare, şi n-aveam nici cea mai mică idee despre doctrina însăşi, nici despre mentalitatea partizanilor ei. Pus dintr odată în contact cu *strălucitele* rezultate ale concepţiilor şi educaţiei lor, cîteva luni mi-au fost de ajuns - în loc de cîteva zeci de ani cîţi mi-ar fi trebuit în alte împrejurări - ca să mă facă să înţeleg ce ciumă se ascunde sub masca virtuţii sociale şi a iubirii aproapelui, şi în ce măsură omenirea ai* trebui să debaraseze neîntârziat pămîntul de ea, altminteri s-ar putea foarte bine ca pămîntul să fie debarasat de omenire.

Primul meu contact cu social-democraţii a avut loc pe şantier.

încă de la început na fost prea plăcut. Veşmintele mele încă mai erau acceptabile, limbajul şlefuit şi atitudinea rezervată. Aveam atîtea preocupări de

, încît nu mă sinchiseam deloc de anturajul meu. Căutam doar de lumi ca mor de foame şi să pot continua învăţatul fie şi tardiv. Poate nu m-aş fi sit deloc de cei din preajma mea,

dacă, în a treia sau a patra zi, un nent nu m-ar fi obligat să iau poziție: mi s-a poruncit să ader la sindicat.

Pe vremea aceea nu ştiam nimic despre organizația sindicală şi nu-mi >m forma o părere despre utilitatea sau inutilitatea ei. Invitat categoric u în sindicat, am refuzat propunerea, declarînd că nu eram la curent cu ma şi mai ales că nu voiam să fiu obligat la ceva. Faptul că n-am fost dat it afară s-a datorat fără îndoială primului din aceste motive. Poate se u că în cîteva zile voi fi convertit şi voi deveni mai docil. Dai* se înşelau ;gime. Peste cincisprezece zile, chiar dacă adeziunea mea ai* fi fost mai

posibilă, nu mai era cazul. Intre timp învățasem efectiv să-mi cunosc mai îturajul, şi nici o putere din lume nu m-ar fi putut face să intru într-o

ație ai cărei reprezentanți îmi apăruseră într-o lumină atît de nefavorabi-

In primele zile, m-am retras în mine.

La prînz, o parte din muncitori se împrăştiau prin hanurile învecinate, ce restul rămîneau pe şantier, şi consumau acolo o mîncare adesea foarte Aceştia erau oamenii căsătoriți, cărora soțiile le aduceau mîncarea în se amărîte. Spre sfîrşitul săptămînii, numărul lor era tot mai ridicat; eles motivul decît mai tîrziu: se discuta politică.

Eu îmi beam sticla cu lapte şi-mi mîncam bucata de pîine oriunde,

i, cercetîndu-nu prudent anturajul, sau gîndindu mă la soarta mea tristă.

totuşi mai mult decît îmi trebuia: mi se părea chiar că uneori îmi făceau

avansuri, ca să-mi dea prilejul să iau poziție; dar ceea ce aflam astfel

Itător în cel mai înalt grad. Auzeam cum totul era respins: Națiunea,

a claselor "capitaliste" - de cîte ori aveam s-aud acest cuvînt! • Patria,

nt al burgheziei pentru exploatarea clasei muncitoare; autoritatea

lijloc de oprimare a proletariatului; şcoala, instituție menită să producă

•ial uman de sclavi şi de paznici; religia, mijloc de a slăbi elanul

pentru a-1 exploata apoi mai bine, morala, principiu al stoicismului

lestinat mieluşeilor etc. Nu exista nimic curat care să nu fi fost tăvălit

i început reuşeam să tac, dai- asta nu putea să dureze. începui să mă

să replic. Dar a trebuit să recunosc că era zadarnic atîta timp cît nu

noştinţe precise despre problemele discutate. Am început deci prin a

izvoarele pretinsei înţelepciuni a interlocutorilor mei. Inghifeam carte

, broşură după broşură,

um, pe şantier, atmosfera se înfierbînta adesea. Polemizam, pe zi ce i bine informat decît interlocutorii mei asupra propriei lor ştiinţe, a în care raţiunea avu de-a face cu adversarii săi cei mai redutabili: forţa. Cîţiva dintre palavragiii care susţineau părerea opusă m-au irăsesc şantierul, sub ameninţarea prăvălirii de pe o schelă. Singur,

neputînd lua în considerare nici un fel de rezistenţă, am optat pţj pem:ru alternativă şi am plecat, îmbogăţit cu o experienţă.

Am plecat plin de dezgust, dai- atît de tulburat, încît de aţ acum în • , mi-ar fi fost imposibil să întorc spatele acestei stări de lucruni^^ Od li indignarea de la început mi-a trecut, înverşunarea mea **p-a.a redobîndit** superioritatea. Eram ferm hotărît să mă întorc totuşi pe un şantiejjer ^ ,. _ . după cîteva săptămîni, micile mele economii fiind terminate, eram d^^ n , ' sărăciei. Acum nu mai aveam de ales. Şi jocul a reînceput, termirur^^ , , prima dată.

Atunci mi-am pus întrebai*ea: oare aceşti oameni sînt demn^ să . • _ unui mare popor? Neliniştitoare întrebare: căci, dacă răspunsul + , asemenea popor justifică,oare suferinţele şi sacrificiile cerute celor .. _ • . '. , lupta pe care vor trebui s-o dea? lai" dacă răspunsul este nu, poporul^ . într-adevăr foarte sărac în *oameni.*

In acele zile de frămîntare, de îngrijorare şi de cugetar^ ,. ,_

vedeam cum se îngroaşă rîndurile armatei ameninţătoare a celo:^. , '

pierduţi pentru poporul lor.

Cu sentimente complet diferite îi priveam, peste cîteva z;^i d f l-interminabil, patru cîte patru, pe muncitorii vienezi care partaj •' , manifestaţie populară. Am rămas acolo aproape două ore şi, t- . , respiraţia, priveam desfăşui"îndu-se încet acea lungă şerpuire umanţ ă *q* ■ . sti'însă, am păi-ăsit în cele din urmă piaţa şi m-am întors acasă. Pe dri^^

într-o tutungerie *Arbeiterzeitung,* principalul organ al vechii S0Cial^.Hem austriece. II găseam şi în cafeneaua populară ieftină unde mergean^. „j să citesc ziarele; dai" pînă atunci nu reuşeam să citesc mai mult de d _u-acea foaie mizerabilă al cărei ton acţiona asupra spiritului meu ca vi^iolul S *h* efectul manifestaţiei la care tocmai asistasem, m-am

supus vocii int&> •   ′ m-a îndemnat să cumpăr de astă dată ziarul şi să-1 citesc în î^n^tre^o.jme t consacrat seara în ciuda furiei violente pe care mi-a provocat-o, ^,,   ' - , rînduri, această țesătură de minciuni.

De-acum înainte puteam studia din presa cotidiană a socia.l-d^rn . -, dezvoltarea gîndirii lor intime mai bine decît din cărțile teoreticienii

Ce deosebire! Pe de o parte, cărțile în care strălucesc, sub se ^   j   i .
mai profunde înțelepciuni, cuvintele libertate, onoare şi frumus^t .   .
acestea afirmate cu vocea tunătoare a profeților -; pe de altă parte • .

nedîndu-se în lături de la nici o josnicie, deprinsă cu practicare'   .• .. ' calomnii: presa cotidiană a acestei doctrine a salvării noii omeniri.

Cărțile sînt pentru neghiobii şi imbecilii "claselor intelectual^»   -i   •• şi fireşte şi ai claselor suspuse; ziarele sînt pentru mulțime.

Mi-am regăsit poporul cercetînd temeinic, în literatura şi _..,
i   • i i   •
•   piesa
ei,

doctrina social-democrației.

Şi ceea ce odinioară îmi păruse o prăpastie de netrecut, mi-a hrileJu't şi mai mare dragoste.

într-adevăr, cunoscînd acest uriaş proces de otrăvire, numai un prostănac ai* fi în stare să-i condamne victima. Pe măsură ce independența mea sa accentuat în anii care au urmat, am înțeles mai bine cauzele adînci ale succesului social-democrației. Am înțeles atunci sensul ordinului brutal de a nu :iti decît ziare roşii şi **cărți** roşii, de a nu frecventa decît adunări roşii etc. Intr-o iumină necruțătoare vedeam dezvăluindu-se rezultatele indiscutabile ale acestei ioctrine a intoleranței.

Sufletul mulțimii nu este accesibil decît la tot cea ce e deplin şi puternic. După cum femeia este puțin sensibilă la raționamente abstracte şi ■estimte o indefinibilă aspirație sentimentală către o atitudine neştirbită şi se ;upune celui puternic în timp ce pe cel slab îl domina, tot astfel şi mulțimea îl ireferă jelbarului pe stăpîn şi se simte mai liniştită de o doctrină care nu mai :dmite prezența alteia, decît de o toleranță liberală. Toleranța îi dă un sentiment e **părăsire;** nu-i foloseşte la nimic. Faptul că asupra ei se exercită un neruşinat srorism intelectual, că se dispune de libertatea ei umană îi scapă complet şi nu ănuieşte nimic din întreaga eroare a doctrinei. Ea nu vede decît manifestările xterioare voite de o forță hotărîtă şi de o brutalitate cărora li se supune îtotdeauna.

Dacă social-democrației i se opune o doctrină mai bine fundamentată, ceasta va învinge, chiar dacă lupta este înfocată, cu condiția, totuşi, ca ea să ***tționexe*** *la fel de brutal.*

In mai puțin de doi ani pătrunsesem în acelaşi timp şi doctrina şi .struinentul social-democrației.

Am înțeles infamul terorism intelectual exercitat de această mişcare în ecial asupra burgheziei care, nici moral, nici fizic, nu e în stare să respingă emenea atacuri. Tactica social-democrației constă în a face să se reverse, la un mnal dat, o adevărată ploaie de minciuni şi de calomnii asupra adversarilor re i se pai* cei mai redutabili, pînă ce nervii lor sînt distinşi şi se supun rşăviei, cu speranța nebună că-şi vor redobîndi liniştea.

Dai" aceasta este într-adevăr doar o speranță nebună.

Şi jocul reîncepe pînă cînd victimele se simt paralizate de teama de javra •bată.

Cum social-democrația cunoaşte admirabil valoarea forței din propria ei periență, ea se înverşunează în special împotriva acelora pe care îi miroase că oarecare stofă. Invers, ea acordă ființelor slabe din gruparea adversă laude i mult sau mai puțin discrete în funcție de ideea pe care şi-o face despre oarea lor intelectuală.

Ea se teme mai puțin de un om de geniu lipsit de voință decît de o **ură** viguroasă cu o inteligență mediocră.

Cît despre cei care n-au nici inteligență nici voință, îi ridică în slăvi!

Ea se pricepe să dea naştere impresiei că numai ea posedă mijlocul de

a face să domnească liniştea; în timp ce, cu prudență, dai- fără a-şi pierde di] vedere scopurile, îşi cîştigă succesiv obiectivele; acum se instalează pe furi< acum se repede asupra lor ziua nămiaza mare, profitînd de faptul că atenți generală este îndreptată spre alte probleme de la care nu vrea să fie abătută sai de faptul că prada e considerată mult prea neînsemnată ca să provoace u scandal şi să-1 determine pe detestabilul adversar s-o restituie forțat.

Această tactică, bazată pe o justă evaluare a slăbiciunilor omeneşt trebuie să ducă aproape matematic la succes, dacă gruparea adversă nu înva să lupte împotriva gazelor asfixiante cu gaze asfixiante.

Trebuie să li se spună firilor slabe că în această împrejurare se pur problema de a fi sau a nu fi.

Am înțeles importanța terorii fizice exercitate de mulțime asup individului.

întemeiată psihologie, şi aici!

Teroarea pe şantier, la fabrică, în locurile de întrunire şi cu ocazi mitingurilor va avea întotdeauna un succes deplin cît timp o teroare deopotri nu-i va tăia calea.

Bineînţeles că atunci partidul va protesta sus şi tare şi, făcînd stîng; mprejur, va face apel la autoritatea statului pe care adineauri îl denigra. E altfel, de cele mai multe ori, el şi-a atins scopurile în mijlocul confuzii generale. Căci se va găsi foarte bine vreun porc de înalt funcţionai[1] care, speranţa nevolnică de a-şi cîştiga poate astfel pentru viitor bunăvoin duşmanului temut, îl va ajuta să-1 distrugă pe cel ce se opunea acestei ciuir mondiale.

Ce impresie va produce un asemenea succes asupra spiritului masei, al printre partizani cît şi printre adversari? Numai cel ce cunoaşte sufleti poporului, nu din cărţi, ci din viaţă, îşi poate da seama. In timp ce în rînduri partizanilor victoria obţinută va fi echivalentă cu triumful justeţii cauzei lor, c mai adesea adversarul învins îşi va pierde speranţa în succesul oricăr împotriviri viitoare.

Cu cît învăţam să cunosc mai bine metodele terorii fizice, cu atît creşte indulgenţa mea faţă de mulţimea care o îndura. Mulţumesc suferinţelor mele i atunci că m-au redat poporului meu şi m-au învăţat să deosebesc conducătorii i victime.

Căci trebuie într-adevăr să-ţi spui că aceşti oameni rătăciţi nu sînt de< nişte victime. Dacă acum m-aş strădui să zugrăvesc din cîteva trăsături suflet acestor clase “inferioare”, tabloul meu ai* fi infidel dacă n-aş afirma că, la ace adîncimi, mai regăseam încă lumina; am întîlnit acolo sentimente de sacrific rare, de camaraderie fidelă, de moderaţie extraordinară şi de rezervă plină i modestie, mai ales la muncitorii de o anumită vîrstă. Şi cu toate că aceste virti se pierd din ce în ce mai mult la noile generaţii, mai ales sub influenţa marii

mai există încă mulţi tineri la care o natură funciarmente sănătoasă biruie iţele josnicii ale vieţii. Şi dacă aceşti oameni de treabă plini de suflet aduc ui activităţii lor politice duşmanilor de moarte ai poporului nostru, este că ei nu înţeleg şi nu pot înţelege întreaga infamie a doctrinei lor; pentru eni nu şi-a dat osteneala să se sinchisească de ei; în sfîrşit pentru că area socială a fost mai puternică decît voinţa lor iniţială de a rezista, i este cea care, punînd stăpînire pe ei într-o bună zi, i-a împins în tabăra lemocraţiei.

Deoarece burghezia s-a opus de nenumărate ori, în maniera cea mai > şi cea mai imorală, chiar şi exigenţelor celor mai legitim omeneşti ale irilor, fără să tragă de altminteri vreun folos dintr-o astfel de atitudine utea nădăjdui la el, muncitorul cinstit s-a simţit el însuşi împins din zţia sindicală spre politică.

La început, milioane de muncitori erau desigur în sinea lor duşmani ai

>mocraţiei, dai* rezistenţa lor a fost învinsă în repetate rînduri, în

•ări absurde, în vreme ce.partidele burgheze luau poziţie împotriva

revendicări sociale. Acest refuz mărginit de-a încerca ceva pentru

îțirea condiției muncitorilor: refuzul de a instala dispozitive de

;e la mașini, refuzul de a reglementa munca copiilor şi a femeii – cel

timpul sarcinii – acest refuz, zic, a înlesnit împingerea maselor în plasa

mocrației, care punea recunoscătoare mîna pe fiecare din aceste cazuri

x o atît de jalnică gîndire (politică). Niciodată partidele burgheze nu-şi

i repara greşelile de atunci. Căci, opunîndu-se oricăror reforme sociale,

nat ura; şi în aparență au dat dreptate propriilor afirmații ale

lui de moarte al poporului, şi anume că singur partidul social-democrat

eresele lumii muncitorilor.

stfel au fost puse bazele morale care au permis sindicatelor să se s efectiv. Această organizație avea să constituie încă de atunci ii furnizor al partidului politic social-democrat. i cursul anilor mei de instruire la Viena a trebuit, vrînd-nevrînd, să

î în problema sindicatelor.

evăzînd în ele decît o parte constitutivă inseparabilă de partidul social -

hotărîrea mea a fost rapidă – şi greşită!

reşte că mi-am schimbat repede părerea.

aceste chestiuni esențiale, soarta însăşi avea să-mi deschidă ochii.

a întors complet pe dos primul meu raționament.

'eam douăzeci de ani cînd am învățat să fac diferența între sindicate

e cu ajutorul cărora muncitorul îşi apără drepturile sociale şi luptă

Ldiții de viață mai bune şi sindicatele ca instrumente ale partidului

lasă.

:ial-democrația a înțeles uriaşa însemnătate a mişcării sindicale.

Anexînd-o propriei sale cauze, i-a asigurat succesul, în timp ce burghezia, nedîndu-şi seama de aceasta, şi-a pierdut poziţia politică; ea a crezut de fapt că veto-ul ei impertinent era de-ajuns ca să oprească dezvoltarea logică a acestei mişcări şi s-o împingă la ilogism. Ori este absurd şi inexact să pretinzi că mişcarea sindicală este, prin însăşi natura sa, o distrugătoare a ideii de patrie. Dimpotrivă. Dacă activitatea sindicală îşi propune să ridice nivelul social al unei clase care constituie unul din stîlpii naţiunii, nu numai că nu acţionează împotriva patriei şi a statului, ci pe de-asupra acţiunea ei este *naţională* în cel mai bun sens al cuvîntului. Contribuind la crearea condiţiilor sociale fără de care nu ne-am putea gîndi la o educaţie naţională comună, ea îşi cîştigă dreptul la recunoştinţa patriei. De asemenea, atunci cînd, criticînd cauzele fizice şi morale ale mizeriei poporului, îl vindecă de plăgile sociale şi îi redă sănătatea.

Este aşadar de prisos să ne întrebăm dacă activitatea sindicală este indispensabilă.

Cît timp vor exista patroni lipsiţi de comprehensiune socială sau de sentimentul dreptului şi al dreptăţii, salariaţii lor, parte integrantă a poporului nostru, vor avea dreptul şi datoria să apere interesele comunităţii de lăcomia şi nesocotinţa unui singur om; căci a salvgarda fidelitatea şi încrederea poporului înseamnă a acţiona în interesul naţiunii, la fel ca a-ţi ocroti sănătatea.

In cazul în care nişte patroni nevrednici se simt străini de comunitatea naţională şi ameninţă sănătatea fizică şi morală a unei clase, lăcomia sau nepăsarea lor au o acţiune nefastă asupra viitorului ţării.

A elimina cauzele unei astfel de evoluţii, înseamnă desigur a avea dreptul la recunoştinţa naţiunii.

In această privinţă să nu se spună că fiecare este liber să suporte consecinţele nedreptăţilor reale sau imaginare a căror victimă se crede. Nu: acesta nu este decît un vicleşug strategic menit să abată atenţia. Este de interes naţional, da sau nu, distrugerea a tot ceea ce se pune de-a curmezişul vieţii sociale? Dacă da, atunci trebuie să te baţi cu armele care vor asigura succesul. Ori, un muncitor izolat nu este niciodată în măsură să pună piedici puterii unui mare patron; de fapt, nu se pune problema triumfului dreptăţii, pentru că, dacă aceasta ar fi recunoscută, n-ar mai exista nici cauzele conflictului, nici conflictul: sentimentul dreptăţii i-ar fi pus deja în mod loial capăt, sau, mai mult, conflictul nu s-ar fi născut niciodată. Atunci nu-ţi mai rămîne decît să fii cel mai puternic. *Cînd oamenii sînt trataţi în mod nedemn, sau ignorîndu-se legile sociale, şi ca urmare opoziţia apare ca necesară, atîta timp cît nu vor fi instituiţi legi şi judecători care să pună capăt nedreptăţilor, numai forţa va decide asupra conflictelor. Insă este evident ca o mulţime de salariaţi trebuie să se grupeze şi să-şi aleagă drept reprezentant un individ ferm, spre a păstra cîteva şanse de reuşită împotriva individului care încarnează singur puterea întreprinderii.*

Astfel, organizația sindicală poate introduce în viața de toate zilele un surplus de simț social cu toate consecințele lui practice. Ca *urmare,* poate

suprima punctele de fricțiune care provoacă subiecte de nemulțumire şi de plîngeri, întotdeauna aceleaşi.

Dacă lucrurile nu stau astfel, răspunderea trebuie în mawe parte atribuită celor care ştiu să bareze calea legilor de reformă socială, sau care le fac inoperante datorită influenței lor politice.

Şi, cu cît burghezia politică ignora sau voia să ignore importanța organizației sindicale, cu cît se încăpățîna să reziste, cu atît social-democrația îşi însuşea mişcarea combătută.

• Cu băgare de seamă, şi-a făcut din aceasta o platformă solidă care a susținut-o adesea în ceasurile grele.

Cu toate acestea, țelul profund al mişcării a dispărut puțin cîte puțin, îăcînd loc unor obiective noi. Căci social-democrația nu a ținut niciodată să păstreze programul inițial al mişcării corporative pe care o absorbise.

Se poate chiar afirma că acest luciu a interesat-o cel mai puțin. In cîteva zeci de ani, toate forțele create în vederea apărării drepturilor iociale au fost folosite, de îndată ce au căzut în mîinile experte ale social-lemocrației, la desăvîrşirea ruinei economiei naționale. De interesele muncitori-or nu se mai preocupa: căci folosirea mijloacelor de constrîngere de ordin (conomic îngăduie orice exacțiune, chiar de ordin politic, dar cu condiția să xiste tot atîta ignoranță de o parte cîtă stupidă resemnare gregară există de ealaltă.

Şi aşa şi stăteau lucrurile.

Mişcarea sindicală a început să se abată de la obiectivele ei inițiale către Eîrşitul secolului trecut. Din an în an s-a angajat tot mai mult în blestematul jrc al politicii social-democrate, pentru ca în final să nu mai servească decît ca îijloc de presiune în lupta de clasă. De îndată ce, prin lovituri repetate, ar fi istrus întreaga structură economică anevoie constituită, iar fi fost uşor să-i ărăzească aceeaşi soartă şi structurii statului, lipsit de-acum de temeliile sale ;onomice. Partidul se preocupa din ce în ce mai puțin de nevoile reale ale asei muncitoare, cînd într-o zi i s-a părut că, pentru politica sa, în fond nu era î dorit ca nevoile masei poporului să fie uşurate: căci odată dorințele ei itisfacute, ai* fi fost foarte posibil ca această masă să înceteze să fie o armată de iptă veşnic şi orbeşte devotată.

De altfel nu se căzneau să justifice o atitudine atît de inexplicabilă. Pe măsură ce valul revendicărilor creştea, scădea şansa lor de a fi itisfacute, dai* cel puțin i se putea explica clasei muncitoare că nesatisfăcîndu-i ;cît într-o manieră derizorie drepturile cele mai

sfinte, urmăreau diabolic doar îbirea puterii ei de luptă şi, dacă era posibil, paralizarea ei. Să nu ne mire iccesul acestor afirmaţii în rîndurile unei mase incapabile de orice cugetare

serioasă.

Tabăra burgheză era indignată de reaua credinţă vădită a acestei tact social-democratice, dai" nu deducea din ea nici o linie de conduită pentru însăşi. Tocmai teama social-democraţiei de a uşura mizeria adîncă a clas muncitoare ai* fi trebuit să determine burghezia la eforturile cele mai energi în acest sens, cu scopul de a smulge partizanilor luptei de clasă arma de care serveau.

Da}ˉ ea n-a făcut nimic din toate acestea.

In loc să atace poziţiile adverse, s-a lăsat ea însăşi presată şi prinsă strîi a chemat apoi în ajutor mijloace atît de tardive şi de neînsemnate încît au răm complet ineficace şi au putut fi astfel uşor scoase din cauză. Totul a rămas înainte; crescuse doar nemulţumirea.

"Sindicatul liber" apăsa de-acum ca o ameninţare de furtună orizont politic şi viaţa fiecăruia.

El a devenit unul din cele mai redutabile instrumente de teroa împotriva securităţii şi independenţei economiei naţionale, împotriva trainic: statului şi împotriva libertăţii individuale.

"Sindicatul liber" era îndeosebi cel ce rezuma noţiunea de democra **într-o** frază ridicolă şi odioasă, care batjocorea libertatea şi stigmatiza fraternii tea în această manieră de neuitat: "Dacă nu eşti un tovarăş, o să-ţi sparge capul."

In felul acesta am făcut pe-atunci cunoştinţă cu această prietena omenirii. In anii care au urmat, concepţia mea s-a dezvoltat şi s-a adîncit. d n-am avut a o schimba cu nimic.

Pe măsură ce reuşeam să descopăr aparenţele social-democraţiei, dorea tot mai mult să descopăr esenţa acestei doctrine.

Literatura oficială a partidului nu-mi putea fi de mare folos în aceas privinţă. Cînd se ocupă de probleme economice, afirmaţiile şi dovezile pe care aduce sînt false; cînd tratează obiective politice, e lipsită de sinceritate. In ph spiritul ei de şicană, îmbrăcat întro formă modernă, şi maniera prezentă: argumentelor îmi inspirau un dezgust profund. Frazele sale bîlbîite, bogate termeni obscuri sau incomprehensibili au pretenţia de a cuprinde cugeti profunde, dai" nu conţin nici una. Trebuie să fii unul din acei boemi decadei din marile noastre oraşe ca să te simţi în largul tău şi ca la tine acasă în ace labirint în care raţiunea se pierde şi ca să pescuieşti în acest nenorocit dadais literar nişte "impresii intime"; aceşti scriitori mizează pe umilinţa proverbij a unei părţi a poporului nostru care-şi închipuie întotdeauna că descoperă în ce ce înţelege cel mai puţin nişte adevăruri cu atît mai preţioase.

Confruntînd falsitatea şi absurditatea acestei doctrine din punct

ere teoretic cu realitatea manifestărilor sale, mi-am făcut încetul cu încetul ee clară asupra scopului ascuns pe care îl viza.

Atunci presentimente neliniştitoare şi o teamă apăsătoare au» pus >înire pe mine. Mă aflam în prezența unei doctrine inspirate de egoism şi de calculată în aşa fel încît să repurteze fără greş victoria, dar al cărei triumf a să dea omenirii o lovitură mortală.

Descoperisem între timp raporturile existente între această doctrină rugătoare şi caracterul specific al unui popor care-mi rămăsese pînă atunci ă zic aşa necunoscut.

Numai cunoaşterea a ceea ce sînt evreii oferă cheia țelurilor ascunse, prin lare urmărite în realitate de social-democrație.

A cunoaşte acest popor înseamnă a scoate de pe ochii noştri legătura de false care ne orbesc în privința scopurilor şi intențiilor acestui partid; itre declamațiile sale nebuloase şi încilcite legate de problema socială mijeşte ra grotescă şi făcînd grimase a marxismului.

Astăzi mi-ar fi greu, dacă nu imposibil, să spun în ce perioadă numele *vreu* a trezit pentru prima oară în mine idei deosebite. Nu-mi amintesc să îzit pronunțîndu-se acest cuvînt în casa părintească pe cînd trăia tata. Cred icest vrednic bărbat i-ar fi considerat înapoiați pe oamenii care ar fi mnțat acest nume pe un anumit ton. In decursul vieții, sfîrşise prin a înclina un cosmopolitism mai mult sau mai puțin declarat care, nu numai că s-a it impune spiritului său în ciuda convingerilor sale naționale foarte ferme, mă influențase şi pe mine.

La şcoală, nimic nu m-a îndemnat să-mi schimb ideile luate de acasă.

La Realschule făcusem cunoştință cu un tînăr evreu față de care cu toții n în gardă, dai" numai pentru că diferite incidente ne determinaseră să nu n decît o încredere foarte limitată în discreția lui. De altfel, nici tovarăşii , nici eu nu am tras de aici concluzii deosebite.

Abia la paisprezece sau cincisprezece ani am dat adesea peste cuvîntul u, în special cînd se discuta politică. Acele cuvinte îmi inspirau o uşoară •siune şi fără să vreau încercam sentimentul neplăcut pe care-1 deşteptau în e, cînd asistam la ele, certurile privind confesiunile religioase.

In vremea aceea, nu vedeam problema sub alt aspect.

Erau foarte puțini evrei la Linz. De-a lungul secolelor se europenizaseră îfățişare şi semănau cu ceilalți oameni; eu îi consideram chiar germani. Nu Lm de seamă absurditatea acestei impresii, deoarece religia lor străină mi)ărea singura diferență existentă între ei şi noi. Convins că fuseseră

persecutaţi pentru convingerile lor, vorbele nefavorabile rostite pe seama lor îmi inspirau o antipatie ce mergea, uneori, pînă la oroare.

încă nu bănuiam că pot exista adversari sistematici ai evreilor.

Aşa am ajuns la Viena.

Prins complet de bogăţia senzaţiilor în domeniul arhitecturii, încovoiat de povai'a propriei mele soarte, la început n-am avut deloc ochi pentru diferitele pături care alcătuiau populaţia acestui oraş uriaş. Cu toate că pe-atunci Viena număra aproape două sute de mii de evrei la o populaţie de două milioane de suflete, eu nu îi remarcam. Ochii mei şi spiritul meu n-au fost în stare, în I primele săptămîni, să reziste atacului atîtor valori şi idei noi. Numai după ce j încetul cu încetul calmul din mine s-a restabilit şi cînd acele imagini înflăcărate au început să mi se clarifice m-am gîndit să privesc mai atent lumea nouă care mă înconjura şi că printre altele mă loveam de problema evreiască.

Nu vreau să susţin că felul în care am făcut cunoştinţă cu ea mi s-a părut I deosebit de plăcut. încă nu vedeam în evreu decît un om de confesiune diferită şi continuam să dezaprob, în numele toleranţei şi al omeniei, orice ostilitate născută din considerente religioase. In special tonul presei antisemite din Viena| îmi părea nedemn de tradiţiile unui mare popor civilizat. Eram obsedat de amintirea unor evenimente datînd din evul mediu şi pe care n-aş fi vrut să le văd repetîndu-se. Ziarele de care vorbeam nu erau considerate organe de prii ordin. De ce? Pe atunci nu ştiam nici eu exact. De aceea le consideram mai| degrabă ca fiind roadele mîniei şi invidiei, decît rezultatul unei poziţii de principiu hotărîte, fie şi false.

Această idee mi-a fost întărită de forma infinit mai convenabilă, ^ părerea mea, sub care adevărata presă mare răspundea acestor atacuri, sau, ceea ce mi se părea şi mai meritoriu, se mulţumea să le ucidă prin tăcere, nefăcîncj nici cea mai mică menţiune legată de ele.

Am citit cu aviditate ceea ce se numea presa mondială *(Neue Freil Presse, Wiener Tagblatt);* am fost stupefiat văzînd bogăţia cu care-şi inform^ cititorii şi imparţialitatea cu care trata toate problemele. Apreciam tonul distins; numai stilul ei redundant nu mă satisfăcea întotdeauna sau chiar impresiona neplăcut. Dai', în sfîrşit, acest cusur putea fi rezultatul vieţj trepidante care însufleţea întreg acest mare oraş cosmopolit.

Cum pe vremea aceea eu consideram Viena ca fiind un astfel de ora mă gîndeam că explicaţia pe care mi-o dădeam mie însumi putea servi dreţ scuză.

Dai' ceea ce mă şoca adesea era manierea indecentă în care această pred făcea curte ocîrmuirii. Cel mai neînsemnat eveniment petrecut la Hofburg ei relatat cititorilor în termeni ce vădeau fie un entuziasm delirant, fie adînj mîhnire sau consternare. Era o laudă exagerată care, în special cînd era vorn de "cel mai înţelept monarh" al tuturor

timpurilor, aproape că amintea dansj executat de cocoşul de munte în perioada de nit pentru a-şi seduce femela.

Mi s-a părut că toate acestea erau numai de ochii lumii.

Această constatare a umbrit întrucîtva ideea pe care mi-o făceam despre craţia liberală.

A umbla după favorurile curţii, şi într-o manieră atît de indecentă, ma a nu da doi bani pe demnitatea naţiunii.

A fost primul nor care a umbrit legăturile mele morale cu *marea* presă

să.

Aşa cum făcusem întotdeauna şi înainte, şi la Viena urmăream cu cea

îare pasiune tot ceea ce se petrecea în Germania, atît în politică, cît şi în

ţa vieţii sociale. Cu mîndrie şi admiraţie, comparam ascensiunea Reichului

goarea de care era atins statul austriac. Dai[1] dacă succesele politicii

Le ale Reichului îmi provocau o bucurie de cele mai multe ori pură, viaţa

ă internă era mai puţin îmbucurătoare şi îmi provoca adesea o îngrijorare

La vremea aceea, nu aprobam lupta dusă împotriva lui Wilhelm al Il-lea.

tn în el nu numai pe împăratul Germaniei, ci în special pe întemeietorul

fermane. Interdicţia de a ţine discursuri politice notificată de către Reich

tului mă revolta în cel mai înalt grad ca venind din partea unei adunări

1 ochii mei, nu era nicidecum calificată pentru aceasta. Intr-o singură

i, aceşti gîscani debitau în parlamentul lor mai multe absurdităţi decît ai*

: spune, timp de cîteva secole, o întreagă dinastie de împăraţi, inclusiv cei

ibi de minte din serie.

Eram indignat văzînd că **într'un** stat în care orice om pe jumătate cerea să ia cuvîntul spre a-şi face auzite comentariile şi avea, în sînul ui, chiar libertatea deplină de a pierde naţiunea în calitate de “legisla-1 ce purta coroana imperială putea fi “dojenit” de cea mai mizerabilă ***i*** de flecari din toate timpurile.

Ceea ce mă scotea şi mai mult din fire era constatarea că aceeaşi presă tia care saluta cel mai neînsemnat cal din echipajele de la curte cu cea re umilinţă şi cădea în extaz dacă animalul răspundea dînd din coadă, îşi a să-şi exprime cu o răutate prost ascunsă sub nişte aere grijulii u¯ea în legătură cu împăratul Germaniei.

Dacă stăteai s-o asculți departe de ea dorința de a se amesteca în î imperiului german – nu, Doamne păzeşte! dar, punînd atît de şte degetul pe i¯ană, ea îşi îndeplinea datoria pe care i-o impunea alianța ;le două imperii, achitîndu-se în acelaşi timp de obligația ziarelor de a levărul etc. Şi de **a-şi** vîrî cu desfătare degetul în rană! di se urca sîngele la cap. Ajunsesem să mă încred din ce în ce mai puțin . presă.

un fost nevoit să recunosc, că una din publicațiile antisemite, *Deutsches tt,* avea mult mai multă ținută în asemenea ocazii, eea ce, în plus. mă călca pe nervi, era cultul respingător pe care-i avea marea presă față de Franța. Iți era **ruşine** că eşti german cînd citeai dulcege pe care le cînta, proslăvind “marea națiune civilizată”. Această ă galomanie m-a făcut de mai multe **ori** să renunț la unele din acele

“ziare mondiale”. Mă întorceam adesea la *Volksblatt,* care avea un format mult mai mic, dai* trata mult mai corect astfel de subiecte. Nu aprobam antisemitismul său agresiv, dai” adeseori găseam în el argumente care îmi dădeau de gîndit.

In orice caz, în astfel de împrejurări am făcut cunoştință cu omul şi cu partidul care hotărau în acea vreme soarta Vienei: Doctorul Karl Lueger şi partidul creştin-social.

Le eram foarte ostil cînd sosisem la Viena. In ochii mei omul şi partidul erau *reacționari.*

Dai” un sentiment de justiție elementară avea să modifice această părere, atunci cînd am avut prilejul să cunosc omul şi opera sa şi aprecierea mea mai bine întemeiată s-a transformat într-o admirație declarată. Astăzi mai mult ca odinioară îl consider pe Dr. Lueger cel mai de seamă primai- al tuturor **timpurilor.**

Cîte din prejudecățile mele au fost măturate de un asemenea reviriment de opinie față de mişcarea creştin-socială!

Dar dacă părerea mea privind antisemitismul s-a schimbat de asemenea, cu timpul, aceasta a fost într-adevăr cea mai anevoioasă convertire.

Ea s-a făcut cu prețul celor mai aprige conflicte lăuntrice şi, numai după luni întregi de luptă în care rațiunea se înfrunta cu sentimentul, victoria a început să se afirme în favoarea celei dintîi. Doi ani mai tîrziu, sentimentul s-a raliat rațiunii spre a deveni paznicul şi sfetnicul ei credincios.

In cursul acestor lupte înverşunate între felul în care fusese educat spiritul meu şi judecata rece, lecțiile pe care mi le dădea strada la Viena mi-au făcut servicii inestimabile. A venit

o vreme cînd nu mai mergeam orbeşte, ca în primele zile, pe străzile uriaşului oraş şi cînd ochii mi se deschiseseră spre a vedea nu doar clădirile, ci şi oamenii.

Intr-o zi, pe cînd traversam oraşul vechi, am întîlnit pe neaşteptate un personaj în caftan lung, cu părul negru, cîrlionțat.

Acesta este tot un evreu? Iată care mi-a fost primul gînd.

La Linz ei nu aveau această înfățişare. L-am examinat pe furiş şi cu prudență, dai- pe măsură ce cercetam acest obraz străin şi-i scrutam fiece trăsătură, întrebarea dintîi lua în mintea mea o altă formă:

Acesta este tot un german?

Ca întotdeauna în asemenea cazuri, am căutat în cărți un mijloc de a-mi risipi îndoielile. Cu cîțiva helleri am cumpărat primele broşuri antisemite din viața mea. Din nefericire, toate plecau de la ipoteza că cititorii cunoşteau sau înțelegeau deja într-o oarecare măsură problema evreiască, cel puțin la originea ei. In sfîrşit, tonul lor trezea în mine noi îndoieli, deoarece argumentele aduse în sprijinul afirmațiilor erau adeseori superficiale şi complet, lipsite de o bază ştiințifică.

Atunci am revenit la vechile mele prejudecăți. Aceasta a durat cîteva săptămîni, ba chiar cîteva luni.

Chestiunea mi se părea atît de monstruoasă, acuzațiile erau atît de

excesive, încît, chinuit de teama că voi comite o nedreptate, am început din nou să mă neliniştesc şi să ezit.

Este adevărat că asupra unui punct, acela de a şti că nu putea fi* vorba de germani ținînd de o confesiune aparte, ci de un popor aparte, nu mai puteam avea îndoieli; căci, de cînd începusem să mă ocup de această problemă şi de cînd atenția îmi fusese atrasă asupra evreului, vedeam Viena cu alți ochi. Pretutindeni pe unde umblam, vedeam evrei şi, pe măsură ce vedeam mai mulți, ochii mei învățau să-i deosebească net de ceilalți oameni. In centrul oraşului şi în cartierele situate la nord de canalul Dunării mişuna îndeosebi o populație a cărei înfățişare nu mai avea nici un fel de asemănare cu aceea a germanilor.

Insă, dacă aş mai fi avut cea mai mică îndoială asupra acestui punct,

orice ezitare ai* fi fost definitiv risipită de atitudinea unei părți a evreilor înşişi.

O amplă mişcare ce se conturase în rîndurile lor şi care la Viena luase

o anumită amploare reliefa într-o manieră izbitoare caracterul etnic al evreimii:

vreau să spun sionismul.

Se părea, în realitate, că numai o minoritate evreiască aproba poziția astfel luată, pe cînd majoritatea o condamna şi îi respingea principiul. Dar privind lucrurile de aproape, această impresie se ştergea, nemaifiind decît o negură de argumente deplasate, inventate de circumstanță, ca să nu le zicem minciuni. Cei care erau numiți evrei liberali nu-i renegau de fapt pe evreii sionişti ca frați de rasă, ci numai pentru că-şi recunoşteau public iudaismul, cu o lipsă de simț practic care putea fi chiar periculoasă.

Aceasta nu schimba cu nimic solidaritatea ce-i unea pe toți.

Această luptă fictivă între evrei sionişti şi evrei liberali m-a dezgustat :urînd, ea nu corespundea nici unei realități, era deci curată minciună şi acest şiretlic era nedemn de noblețea morală şi de curățenia morală cu care se mîndrea fără încetare acest popor.

De altminteri, curățenia acestui popor, morală sau de alt fel, era ceva ibarte special. Că apa nu prea era pe gustul lor, era un lucim de care îți puteai ia seama privindu-i şi, din nefericire, foarte des chiar închizînd ochii. Mai tîrziu ni s-a întîmplat să-mi fie greață simțind mirosul acestor purtători de caftane. Pe leasupra, aveau veşmintele murdare şi o înfățişare prea puțin eroică.

Toate aceste detalii erau deja departe de-a fi atrăgătoare; dai* era lezgustător să descoperi sub stratul de jeg murdăria morală a poporului ales.

Ceea ce mi-a dat curînd cel mai mult de gîndit a fost genul de activitate i evreilor în anumite domenii, a cărei taină reuşeam încetul cu încetul s-o lescopăr.

Căci exista oare vreo murdărie, o infamie, indiferent sub ce formă, mai Jes în viața socială, la care nu participase cel puțin un evreu?

De îndată ce împingeai scalpelul într-un astfel de abces, descopereai, semeni unui vierme într-un corp intrat în putrefacție, un mic jidan complet rbit de această lumină neaşteptată.

In ochii mei, dovezile de culpabilitate ale evreimii s-au acumulat cînd

am remarcat activitatea ei în presă, în artă, în literatură şi în teatru. Vorbe dulci şi jurămintele n-au mai folosit atunci cine ştie ce; ba chiar n-au mai av efect. De-acum era suficient să te uiți la rubrica spectacolelor, să cercet« numele autorilor acelor înspăimîntătoare producții pentru cinema şi teatJ pentni care făceau reclamă afişele şi simțeai că devii pentru multă vrei duşmanul nemilos al evreilor. Erau o ciumă, o ciumă morală, mai rea de ciuma neagră de odinioară, care, în aceste locuri, contamina populația. Şi în doze masive era fabricată şi răspîndită această otravă! Fireşte că, cu cît nivel moral şi intelectual al fabricanților acestor opere de artă este mai scăzut, cu a prolificitatea lor este inepuizabilă, pînă cînd unul din aceşti uşuratici reuşes să-şi azvîrle gunoaiele în obrazul omenirii, aşa cum ai* face-o o stropitoa mecanică.

Gîndiți-vă cu atenție şi la faptul că numărul lor e nelimitat; gîndiți-vă pentni un singur Goethe natura infestează cu uşurință pe contemporani cu ze mii de asemenea scriitori proşti, care din acel moment acționează asemeni cel mai vătămători bacili şi otrăvesc sufletele.

Era îngrozitor să te gîndeşti, dai* în această privință nu puteai să-ți fî iluzii, că evreul părea că fusese special sortit de natură să joace acest rol ruşim

Prin asta era el poporul ales?

Am început atunci să cercetez minuțios numele tuturor fabricanților producții murdar relevate de viața artistică. Rezultatul acestei anchete a fost o ce în ce mai defavorabil poziției pe care mi-o menținusem pînă atunci în privir evreilor. In zadar se străduia sentimentul să se împotrivească, rațiunea nu înce să tragă concluziile.

Fapt este că nouă zecimi din toate murdăriile literare, din cacealma în arte, din stupiditățile teatrale trebuie trecute la debitul unui neam ca reprezintă abia a suta parte din populația țării. E de netăgăduit: aşa st lucrurile.

Am început să examinez din acelaşi punct de vedere prețioasa m “presă mondială”.

Cu cît sondam mai adînc, cu atît scădea prestigiul de care se bucura în ochii mei obiectul vechii mele admirații. Stilul ei era tot mai insuportabil; trebuia să-i resping ideile, pe cît de superficiale, pe atît de serbede; imparțialii tea expunerilor mi se părea acum mai degrabă minciună decît adev colaboratorii erau evrei.

Mii de amănunte, pe care odinioară abia le remarcasem, mi-au atr atenția şi mi s-au părut vrednice de notat; în schimb, am început să sesizez şi înțeleg influența altora care îmi mai dăduseră şi înainte de gîndit.

Vedeam acum din alt unghi opiniile liberale ale acestei prese; tor distins sau tăcerea de moarte cu care răspundea atacurilor adversarilor mi dezvăluiau ca fiind nişte trucuri pe cît de abile, pe atît de demne de dispr elogioasele sale critici teatrale erau destinate întotdeauna numai evreilor niciodată ea nu critica pe altcineva decît pe germani.

Aluziile răutăcioase la adresa lui Wilhelm al II-lea se repetau atît de des trădau un sistem; de asemenea elogiile risipite cu dărnicie la adresa irii şi civilizației franceze; şablonul foiletoanelor degenera în pornografie, imba acestor ziare avea, pentru auzul meu, un accent străin; dai* inspirația rală a articolelor era atît de vizibil defavorabilă germanilor, încît trebuie a voită.

Cine era interesat să acționeze astfel?

Era doar rodul întîmplării? Puțin cîte puțin deveneam dezorientat.

Dai” evoluția mea a fost grăbită de observarea unui întreg şir de alte nene. Vreau să vorbesc despre concepţia unei mari părți a evreilor despre ivuri şi despre morală şi pe care o pun în practică pe față.

In această privință, strada mi-a dat lecții adeseori penibile.

Rolul jucat de evrei în prostituție şi în special în traficul de carne vie î fi studiat la Viena mai uşor decît în orice alt oraş din Europa occidentală, Dtînd, poate, porturile din sudul Franței, Cînd treceai seara pe străzile şi uțele din Leopoldstadt, vrînd-nevrînd erai la fiece pas martorul unor scene se necunoscute majorității poporului german, pînă cînd războiul le-a dat ților care luptau pe frontul de răsărit prilejul să le vadă, sau mai precis să îvoiți să le vadă.

Intîia oară cînd am constatat că acela care conducea astfel, cu o •iență desăvîrşită, acea revoltătoare exploatare a viciului în drojdia marelui 2i*a evreul impasibil şi fără de ruşine, m-am înfiorat.

Apoi furia a pus stăpînire pe mine.

Acum nu-mi mai era teamă să lămuresc problema evreiască. Da, mă voi acestei misiuni! Dai” în timp ce învățam să-1 hărțuiesc pe evreu în toate festările vieții civilizate şi în practicarea diferitelor arte, m-am izbit -odată de el acolo unde nu mă aşteptam să-1 întîlnesc.

Cînd am descoperit că evreul era şeful social-democrației, a început să mi ipească ceața de pe ochi. A fost **sfîrşitul** îndelungatei lupte lăuntrice pe care sesem de dat.

In timpul legăturilor zilnice cu tovarăşii mei muncitori, remarcasem deja ■oarea **uşurință** cu care-şi schimbau părerea în aceeaşi problemă, uneori în t zile, adesea chiar în cîteva ore. îmi venea greu săᵥ înțeleg cum nişte ni care aveau întotdeauna opinii rezonabile, cînd li se vorbea între patru le uitau brusc, de îndată ce cădeau din nou sub influența masei. De multe est lucim mă împingea la disperare. Cînd, după ce îi certasem cu asprime itregi, eram convins că de astă dată spărsesem gheața sau îi lămurisem a absurdității unei prejudecăți şi mă bucuram de succesul meu, a doua zi ram îndurerat că trebuia s-o iau din nou de la cap; toate strădaniile mele **srt** zadarnice. Ca un pendul în balans perpetuu, părerile lor absurde se eseră la punctul de plecare.

Puteam înțelege multe. Cînd erau nemulțumiți de condiția lor; cînd mau soarta care adesea îi lovea atît de crunt, cînd îşi urau patronii care

li se păreau executorii bmtali ai soartei lor crude, cînd înjurau autoritățile care, după părerea lor, n-aveau nici un fel de compasiune pentru situația lor, cînd manifestau împotriva prețurilor alimentelor şi defilau pe stradă ca să pledeze pentru revendicările lor, toate acestea le mai puteam înțelege fără a le pune judecata în cauză. Dar ceea ce rămînea

pentru mine de neînțeles era ura fără margini pe care o manifestau față de propriul lor popor, cu care denigrau tot ce constituia măreția lui, îi întinau istoria şi-i împroşcau cu noroi pe oamenii săi celebri.

Această ostilitate față de propria lor speță, de propriul lor cuib, de propria lor patrie era pe cît de absurdă, pe atît de greu de înțeles. Era împotriva firii.

Aceşti oameni rătăciți puteau fi vindecați temporar, dai' numai pentru cîteva zile, cel mult cîteva săptămîni. Şi cînd îl întîlneai apoi pe cel pe care credeai că-1 convertiseşi, el redevenise cel de altădată.

Căzuse iar în starea lui nefirească.

Mi-am dat seama puțin cîte puțin că presa social-democrată era în special condusă de evrei; însă n-am dat o semnificație deosebită acestui fapt, din moment ce lucrurile stăteau la fel şi la alte ziare. Un singur luciu putea eventual atrage atenția; nu exista nici măcar o foaie numărînd evrei printre redactorii săi care să fi putut fi considerată cu adevărat națională în sensul pe care prin educația şi convingerile mele îl dădeam acestui cuvînt.

M-am străduit şi am încercat să citesc producțiile presei marxiste, dai* dezgustul pe care mi-1 inspirau a sfîrşit prin a deveni atît de puternic încît am căutat să-i cunosc mai bine pe cei ce fabricau această colecție de ticăloşii,

Toți erau evrei, fără excepție, începînd cu editorii.

Am luat la mînâ toate broşurile social-democrate de care am putut face rost şi i-am căutat pe semnatari: evrei. Am notat numele aproape tuturor şefilor: erau de asemenea în imensa lor majoritate membri ai "poporului ales", fie că era vorba de deputați în Reichsrat, fie de secretari ai sindicatelor, de preşedinții unor organisme ale partidului sau de agitatori de stradă. Era mereu aceeaşi privelişte puțin liniştitoare. N-am să uit niciodată numele de Austerlitz, David, Adler, Ellenbogen etc.

Atunci mi-a devenit limpede că partidul, ai cărui simpli figuranți erau adversarii mei de luni întregi în cea mai violentă luptă, erau aproape în întregime, prin şeful lor, în mîinile unui popor străin; căci un evreu nu este un german, o ştiam odată pentru totdeauna spre liniştea spiritului meu.

Cunoşteam în sfîrşit geniul rău al poporului nostru.

Un singur an la Viena mă convinsese de faptul că nu există muncitor atît de înrădăcinat în prejudecățile sale încît să nu cedeze în fața unor cunoştințe

Lai exacte şi a unor explicații mai clare. încetul cu încetul m-am pus la curent i propria lor doctrină şi ea devenise arma mea în lupta dusă pentru convingeri-: mele.

Aproape întotdeauna victoria a fost a mea.

Marea masă trebuia salvată, fie şi cu preţul celor mai grele sacrificii de mp şi de răbdare.

Dai' niciodată n-am putut elibera vreun evreu de maniera sa de a judeca.

Pe atunci mai eram încă suficient de naiv ca să vreau să-i lămuresc iupra absurdităţii doctrinei lor; în cercul meu restrîns, vorbeam pînă mi se puia limba şi-mi răguşea glasul şi îmi închipuiam că voi reuşi să-i conving în ■ivinţa pericolului aiurelilor marxiste. Obţineam rezultatul contrar. Se părea efectele dezastruoase, rod evident al teoriilor social-democrate şi al aplicării r, nu serveau decît la întărirea hotărîrii lor.

Pe măsură ce stăteam cu ei de vorbă, învăţam să le cunosc mai bine alectica. La început contau pe prostia adversarului şi, cînd nu mai găseau >x*tiţă de scăpare, făceau pe proştii. Dacă asta nu avea efect, nu mai înţelegeau, u, strînşi cu uşa, dintr-un salt treceau în alt domeniu; înşirau truisme din re, odată admise, scoteau argumente pentru nişte probleme complet diferite; ică îi încolţeai în continuare, îţi scăpau din mîini şi nu puteai să le smulgi eun răspuns exact. Dacă voiai să-1 înhaţi pe vreunul din aceşti apostoli, mîna ingea doar o materie vîscoasă şi cleioasă ce ţi se scurgea printre degete, pentru în clipa următoare să se facă la loc. Dacă unuia dintre ei îi dădeai o lovitură ît de decisivă încît, în prezenţa asistenţilor, nu putea decît să se situeze pe ziţia ta şi, cînd credeai că ai făcut cel puţin un pas înainte, a doua zi rămîneai arte mirat. Evreul nu mai ştia ce se petrecuse în ajun; reîncepea să divagheze înainte, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic şi cînd, indignat, îl somai să se plice, el simula uimirea, nu-şi mai amintea absolut nimic, decît faptul că în un dovedise deja temeiul spuselor sale.

Adesea rămîneam înmărmurit.

Nu ştiai ce să admiri mai mult: abundenţa vorbăriei sau arta lor de a Lnţi.

Am sfîrşit prin a-i urî.

Toate acestea aveau latura lor bună: pe măsură ce îi cunoşteam mai bine şefi, sau cel puţin pe propagandiştii social-democraţiei, poporul meu îmi venea tot mai drag. Cine ar fi putut blestema, faţă în faţă cu abilitatea îbolică a acestor seducători, pe nenorociţii care le căzuseră victimă? Cu cîtă îicultate bimisem eu însumi dialectica perfidă a acestei rase! Şi cît era de darnică o asemenea victorie, cu nişte oameni ale căror guri denaturează evărul, negînd fără înconjur spusele de mai înainte, pentru ca în clipa mătore să se prevaleze de ele.

Nu, pe măsură ce învăţam să-i cunosc pe evrei, mă simţeam tot mai iemnat să-i iert pe muncitori.

Cei mai vinovaţi în ochii mei nu erau ei, ci tocmai aceia care considerau

că nu merita osteneala să compătimească poporul, să-i asigure drepturile pri legi perfect echitabile, în sfîrşit să-1 pună la zid pe cel ce 1-a amăgit şi corupt]

Experiențele pe care le făceam zilnic m-au îndemnat să cercetez izvoare doctrinei marxiste. Acțiunea ei îmi era acum limpede cunoscută în toa amănuntele; ochiul meu atent descoperea în fiecare zi semnele progreselor era suficient să ai puțină imaginație ca să-ți închipui ce consecințe avea să aii Acum se punea problema de a şti dacă fondatorii ei prevăzuseră ce avea producă opera lor ajunsă la ultima ei formă, sau dacă ei înşişi fuseseră victime unei erori.

După părerea mea, ambele alternative erau posibile.

Intr-unul din cazuri, era de datoria fiecărui om capabil de gîndire să ții piept acestei mişcări funeste, pentru a încerca să împiedice lucrul cel mai ■ în celălalt caz, trebuia admis că autorii responsabili de această boală ca contaminase popoarele fuseseră adevărați demoni: căci numai creierul urn monstru, nu al unui om, putea concepe planul unei organizații a **cărei** acțiui urma să aibă ca rezultat prăbuşirea finală a civilizației şi ca urmare transform rea lumii într-un deşert.

In acest caz, singura soluție era lupta, lupta cu toate armele pe care pot furniza mintea omenească, inteligența şi voința, oricare ai- trebui altminteri să fie adversarul în favoarea căruia soarta va înclina balanța.

Am început aşadar să-i studiez temeinic pe întemeietorii acestei doctrin în scopul cunoaşterii principiilor mişcării. Faptul că mi-am atins scopul *mx* mai repede decît îndrăznisem să sper s-a datorat exclusiv cunoaşterii problem evreieşti, deşi încă insuficient aprofundată. Numai ea mi-a îngăduit să comp practic realitatea cu gogoşile din teoriile apostolilor şi fondatorilor socii democrației. învățasem, de fapt, ce înseamnă pentru evreu a vorbi: nu o fa niciodată decît ca să-şi ascundă sau să-şi mascheze gîndul. Şi nu trebuie să cai să-i descoperi adevărata intenție în text, ci printre rînduri, unde a fost ascun cu grijă.

Aceasta a fost perioada în care în mine a avut loc schimbarea cea ai profundă pe care am avut-o vreodată de dus la bun sfîrşit.

Cosmopolitul moale care fusesem pînă atunci a devenit un antisem fanatic.

încă o dată – dai- era ultima – o nelinişte apăsătoare îmi strîngea iniiti

Pe cînd studiam influența exercitată de poporul evreu de-a lungul urn epoci întinse ale istoriei, m-am întrebat deodată, neliniştit, dacă nu cum destinul, ale cărui intenții sînt insondabile, dorea, din motive necunoscute nou bieți oameni, şi în virtutea unei decizii imuabile, victoria finală a acestui pop neînsemnat?

Să-i fi fost promis acest pămînt drept recompensă acestui popor care trăit întotdeauna numai pentru pămînt?

Dreptul pe care socotim că-1 avem de a lupta pentru conserva» noastră este într-adevăr întemeiat, sau nu există decît în mintea noastră?

Destinul mi a dat el însuşi răspunsul în vreme ce mâ cufundam în al doctrinei marxiste şi observam imparțial şi pe îndelete activitatea ului evreu.

Doctrina evreiască a marxismului respinge principiul aristocratic ctat de natură şi pune în locul privilegiului etern al forţei şi al energiei minanța numărului şi greutatea lui moartă. Ea neagă valoarea individuală xlui, contestă importanța entității etnice şi a rasei$_s$ privind astfel omenh-ea ndiția prealabilă pusă existenței şi civilizației sale. Admisă ca bază a vieții rsale, ea ai* antrena sfîrşitul oricărei ordini ce poate fi omeneşte concepută, pă cum o astfel de lege n-ar putea duce decît la haos în acest univers Io de care concepțiile noastre **rilmîn** pe loc, tot astfel ea ai* însemna aici pe it dispariția, locuitorilor planetei noastre.

Dacă evreul, grație profesiunii sale de credință marxiste, obține victoria a popoarelor acestei lumi, diadema sa va fi coroana mortuară a omenirii, :i planeta noastră va reîncepe să străbată eterul aşa cum a făcut o acum milioane de ani: nu va mai exista nici un om pe fața ei.

Natura veşnică se răzbună fără milă atunci cînd îi calci poruncile.

De aceea eu cred că acționez în spiritul Atotputernicului, creatorul 1, căci:

Apărîndu-mci de evreu, lupt pentru a apăra opera Domnului.

CAPITOLUL OI

CONSIDERAȚII POLITICE GENERALE PRIVIND ŞEDEREA MEA LA VIENA

Sînt convins astăzi că omul, exceptînd cazul unor aptitudini excepționale, nu trebuie să se lanseze în politica activă înainte de a împlini de treizeci de ani. Pînă la această vîrstă, de fapt, nici nu poate fi vorba decît de formarea unei platforme, punct de plecare pentru examinarea diferitelor probleme politice, permițînd luarea unei poziții în privința lor. Abia după ce a dobîndit un astfel de fond de idei generale şi după ce şi-a format o trainică părere personală asupra fiecăreia din problemele de actualitate, omul maturizat, cel puțin în privința caracterului, trebuie sau poate să participe la viața politică publică.

Altminteri îl paşte primejdia de a trebui ori să-şi schimbe într-o zi poziția luată asupra unor probleme esențiale, ori de a se mărgini, deşi perfect informat, la o doctrină pe care inteligența şi convingerile sale o dezaprobă de multă vreme. In primul caz, propriile lui ezitări ar avea drept consecință neplăcută – trebuie să se aştepte la aceasta – faptul că nu va cîştiga încrederea statornică a partizanilor săi. Pentru aceia pe care îi conduce, o asemenea schimbare radicală a şefului înseamnă perplexitate şi adesea un sentiment de ruşine față de foştii lor adversari.

In al doilea caz – atît de frecvent astăzi -, cu cît şeful însuşi crede mai puţin în cele susţinute public, cu cît justificarea acestora este mai găunoasă, mai ternă, cu atît ea alege mijloace mai vulgare. El nu se mai gîndeşte să se pună chezaş manifestărilor sale politice: nu-ţi dai viaţa decît pentru convingerile tale. In acelaşi timp, exigenţele faţă de partizani devin tot mai mari şi mai neruşinate, pînă cînd sacrifică şi ce mai rămăsese în el dintr-un şef, pentru a deveni un *politician:* ace] soi de oameni a **căror** unică şi veritabilă convingere este absenţa oricărei convingeri, asociată cu o insolenţă inoportună şi cu o artă **neruşinaţi** de a minţi.

Dacă. spre nenorocirea oamenilor cinstiţi, un asemenea şmecher ajunge în parlament, trebuie să se ştie, încă de la început, că maniera sa de a face politică nu va mai consta decît într-o luptă eroică pentru păstrarea acestei "vaci de lapte" pentru sine şi pentru familia sa. Mai tîrziu, cînd soţia şi copiii vor trăi pe spinarea lui, el va lupta şi mai aprig pentru mandatul său. Oricine se va orienta spre politică va deveni, ca urmare, duşmanul său personal; odată cu fiecare mişcare nouă, el se va teme de posibilul început al sfîrşitului său şi, în fiecare om important, de posibila ameninţare a pericolului pe care acesta îl constituie.

8

îmi propun să mai revin cu seriozitate la acest soi de ploşniţă de arlament.

Desigur, bărbatului de treizeci de ani îi mai rămîn multe de învăţat în irsul vieţii, dai-aceasta va fi doar o complinire şi o umplutură în cadrul oţiunilor generale pe care le-a dobîndit deja. Noile sale cunoştinţe nu vor iunge să-i zdruncine din temelii cunoştinţele de bază deja primite: dimpotrivă, e le vor îmbogăţi; iar partizanii săi nu vor fi nevoiţi să înăbuşe în ei sentimen-il neplăcut că au primit de la el învăţăminte greşite: dimpotrivă, dezvoltarea •ganică vizibilă a Şefului va fi pentru ei o garanţie liniştitoare, noile sale inoştinţe contribuind doar la îmbogăţirea propriei lor doctrine. Aceasta va fi ochii lor şi o dovadă a justeţii teoriilor politice pe care le apărau.

Un Şef care trebuie să renunţe la teoriile sale generale, recunoscute ca lse, acţionează demn numai dacă este gata să suporte toate consecinţele.Atunci trebuie să-şi interzică exercitarea publică a activităţii politice ulterioare. Din oment ce a căzut deja în greşeală în puncte esenţiale, poate cădea şi a doua ră. In nici un caz nu are dreptul să continuie să rîvnească la încrederea ncetăţenilor săi ori s-o accepte.

Astăzi oamenii se conformează prea puţin unei asemenea linii de nduită şi aceasta dovedeşte josnicia universală a *secăturilor* care se cred tualmente chemate *să facă* politică.

Dar, măcar de s-ar găsi un singur *ales* între toate aceste secături! Odinioară evitasem să mă afişez deschis în orice domeniu; totuşi cred că am ocupat de politică la fel de mult ca oricine. Numai într-un cerc-foarte strîns făceam cunoscut ceea ce mă frămînta sau mă atrăgea în fonii meu ;erior. Faptul că vorbeam într-o reuniune restrînsă de prieteni avea multe uri bune: învăţam mai puţin *să vorbesc,* cît să pătrund ideile şi opiniile adesea

ssebit de primitive ale oamenilor. Astfel, fără să pierd timpul şi cu orice prilej, itinuam să-mi completez cultura. Nicăieri în Germania împrejurările nu reau desigur pe atunci această ocazie, în aceeaşi măsură ca la Viena.

Preocupările politice în bătrîna monarhie duirTreanâ erau în ansamblu i marcate şi interesau un cerc mai larg decît în Germania acelor vremi, cu epția anumitor părți din Prusia, a Hamburgului şi a coastelor Mării rdului. înțeleg aici prin Austria acel teritoriu al marelui imperiu habsburgic :are poporul german a reprezentat, în orice caz, nu numai ocazia istorică a **nării** acestui stat, ci a fost şi singurul în stare să confere unei formațiuni itice atît de artificiale viața morală care a însuflețit-o timp de cîteva secole. De măsură ce trecea timpul, existența şi viitorul acestui stat depindeau tot i mult de menținerea acestui nucleu central al imperiului.

Dacă vechile state ereditare reprezentau inima imperiului, inimă care

trimitea în circuitul vieții politice şi artistice un sînge mereu proaspăt, Vi era în acelaşi timp şi creierul şi voința lui.

înfățişarea Vienei era într-adevăr aceea a unei regine stînd pe tron şi suficientă ca să-i confere autoritatea care unea atîtea popoare diferite. Măr propriei sale frumuseți te făcea să pierzi din vedere stigmatul vîrstei ansanx lui.

Interiorul imperiului austriac n-avea decît să se cutremure violent cauza luptelor sîngeroase dintre diferitele naționalități: străinătatea, Gemu în special, nu vedea decît imaginea vrednică de iubire a Vienei. Iluzie cu mai facilă cu cît aceasta părea să cunoască, în vremea aceea, o ultimă şi vădită înflorire. Sub conducerea unui primar cu adevărat genial, venera reşedință a bătrînului imperiu s-a mai trezit o dată la o viață admirabil de tîn Ultimul mare german ieşit din rîndurile poporului care a propovăduit Ma spre Răsărit nu se număra oficial printre “oamenii de stat”; totuşi, acest Lueger, primai” în “capitala imperiului şi oraş de reşedință” a obținut rînc rînd rezultate uimitoare în toate domeniile – economice sau artistice -politicii comunale. El s-a dovedit, prin acest subterfugiu, un om de stat mare decît au fost pe vremea aceea toți “diplomații” declarați la un loc.

Prăbuşirea aparenței de națiune numită Austria nu pledează împoti capacității politice a elementului german al vechiului Marş spre Răsărit. Cu : milioane de oameni este imposibil să menții cu trăinicie un stat de cincizec: milioane, afară numai dacă nişte ipoteze perfect determinate nu sînt înfăpt la timpul potrivit.

Austriacul german avea concepții foarte largi.

Fusese obişnuit să trăiască în cadrul unui mare imperiu şi nu pierd niciodată simțul îndatoririlor ce decurg din această situație. Singur în stătu dincolo de granițele domeniului restrîns al coroanei, el mai vedea încă grani imperiului. Da! Şi cînd soarta 1-a despărțit în final de marea patrie germana s-a străduit întotdeauna să-şi asume povara copleşitoare de a menține gern ceea ce strămoşii săi smulseseră odinioară Estului în

nesfîrşite lupte, trebuie luat în considerare şi faptul că nu toate forțele austriecilor germani fost consacrate acestei misiuni, căci inima şi amintirea celor mai buni dinți n-au încetat niciodată să se îndrepte către patria mamă comună şi din ele mai rămas decît o rămăşiță pentru țara natală.

Orizontul general al austriacului german era deja relativ mai 1. Relațiile sale economice cuprindeau frecvent ansamblul imperiului proteifo: Aproape toate întreprinderile cu adevărat importante se aflau în mîinile lui furniza cea mai mare parte a personalului de conducere, tehnicieni funcționalii. Tot el era la baza comerțului exterior, în măsura în care evreii puseseră mîna pe acest domeniu oarecum cuvenit lor. Din punct de ved politic, austriacul german mai păstra singur întregul stat. Pe durata serviciu militai' era aruncat foarte departe de hotarele înguste ale provinciei s Proaspăt recrut, îşi făcea poate serviciul înr-un regiment german, dai* ace

i avea gai'nizoana tot atît de bine în Herțegovina ca la Viena sau în Galiția, jl ofițeresc era încă german, ca şi mare parte din Administrația superioară, şi ştiința erau şi ele germane. Exceptînd lucrările de proastă calitate, rod idințelor artistice moderne, care, de altfel, ar fi putut fi tot atît de bine aite unui popor de negri. Germanii erau singurii care dețineau şi ideau veritabila inspirație artistică. In muzică, în arhitectură, în sculptură pictură, Viena era izvorul necesat care venea în ajutorul întregii duble rhii, fără să amenințe să sece vreodată.

In sfîrşit, elementul german era şi pivotul întregii politici externe, dacă deoparte un număr redus de unguri.

Cu toate acestea, orice tentativă de salvare a acestui imperiu era nică, deoarece lipsea condiția esențială necesară.

Pentnj a învinge forțele centrifuge ale diferitelor popoare ale statului ac, nu exista decît o posibilitate: statul să fie guvernat şi de asemenea izat în interior de o manieră centralizată; ori nu va mai exista.

In diferite perioade de luciditate, această opinie avea trecere în "sferele ", dai- curînd era uitată sau înlăturată ca fiind greu de realizat. Orice t de constituire mai pronunțat federativă a imperiului trebuia să eşueze Lente, în lipsa unui nucleu activ avînd predominanța în stat. La aceasta nai adăugat datele interne proprii statului austriac şi esențialmente ;e de cele oferite de Reichul german în momentul întemeierii sale de către irck. In Germania era vorba doar de învingerea tradițiilor politice, ;ce, în ce priveşte *cultura,* exista un fond comun. înainte de toate şi ;înd mici fragmente străine, Reichul nu cuprindea decît reprezentanți ai aşi popor.

In Austria, situația era tocmai inversă.

Aici, în fiecare țară – exceptînd Ungaria amintirea politică a unei i proprii a dispărut cu totul, ori s-a şters sub buretele timpului, devenind țin voalată şi nedesluşită. In schimb, cînd a fost invocat principiu], alităților, tendințele etnice s-au întărit în diferitele țări.

Triumful lor urma cu atît mai lesnicios cu cît el a început să se formeze la marginile hiei statelor naționale, ale căror popoare, de aceeaşi rasă cu țărîna elor austriece sau de o rasă înrudită, au putut exercita asupra acestora mă o atracție personală mai puternică decît cea a austriecilor germani. Nici chiar Viena n-a putut susține, cu vremea, această luptă. Cînd Budapesta s-a dezvoltat, devenind un oraş, Viena a avut pentru aară o rivală a cărei misiune nu mai era menținerea coeziunii dublei h ci mai degrabă întărirea uneia dintre individualitățile sale. In scurt avea săi urmeze exemplul, apoi Lembergul, Laibachul etc. Odată carea la rang de capitale naționale ale unor țări aparte, ele deveneau e unei vieți intelectuale din ce în ce mai particulariste. Numai astfel au adîncime şi baze spirituale instinctele politice etnice. Urma să vină o zi bucnirile diverselor popoare aveau să fie mai puternice decît forța de

coeziune a intereselor comune: atunci se va sfîrşi cu Austria.

Această evoluție s-a confirmat foarte limpede începînd de la moartea lui Iosif al Il-lea. Rapiditatea ei a fost în raport cu o serie de factori provenind în parte din monarhia însăşi, în parte din situația externă a imperiului.

Dacă se dorea în mod sincer acceptarea luptei şi bătălia pentru menținerea acestui stat, numai o centralizare perseverentă şî fermă putea duce la țintă. Atunci trebuia, înainte de toate, impunînd principiul unei limbi de stat unice, să fie stimulată comunitatea națională, existentă pînă atunci numai cu numele şi să se pună la îndemîna administrației mijlocul tehnic fără de care un stat unificat nu poate supraviețui. De asemenea, numai cu vremea, cu ajutorul şcolii şi al propagande^ putea fi creat un sentiment național comun. Acest obiectiv nu putea fi atins în zece sau douăzeci de ani: trebuia numărat în secole, tot aşa cum, în problemele colonizării, perseverența are mai multă însemnătate decît energia cheltuită la un moment dat.

Este inutil să insistăm asupra necesității unei unități absolute în administrație.

Pentru mine a fost extrem de instructiv să demonstrez de ce nimic din toate acestea nu s-a întîmplat ori mai degrabă nu sa făcut. Cel vinovat de această omisiune a fost în acelaşi timp singurul vinovat de prăbuşirea imperiului.

Existența bătrînei Austrii, mai mult decît a oricărui alt stat, era legată de puterea pnvernului său. Ii lipsea acel fundament al unui stat național care, dacă se întîmplă să-i lipsească conducerea propriu-zisă, are întotdeauna în originea sa etnică o forță care îi asigură conservarea. Statul etnic poate cîteodată, grație inerției naturale a populațiilor sale şi puterii de rezistență pe care o implică, să suporte în chip uimitor şi fără a suferi grav perioade îndelungate de administrare proastă sau de conducere proastă; aşa se întîmplă adesea atunci cînd orice aparență de viață a dispărut dintr-un corp şi cînd te crezi în prezența unui cadavru, pînă cînd cel “considerat mort” se ridică şi oferă celorlalți oameni uimitoare manifestări ale vitalității sale intacte.

Dai" lucrurile se petrec cu totul altfel cu un imperiu compus din mai multe popoare, care nu este menținut prin comunitatea de sînge, ci printr-o autoritate comună. Nici o slăbiciune a conducerii nu va produce într-un astfel de stat o toropeală similară cu cea a animalelor care hibernează, ci va fi, dimpotrivă, un prilej de trezire a tuturor instinctelor particulariste care preexistă in fiecare rasă şi care nu s-au putut manifesta în perioada cînd stăpînea o voință.

Numai prin educația comună, timp de secole, prin tradiții comune, prin interese comune etc. poate fi micşorat acest pericol. Tot aşa, cu cît aceste state vor fi mai tinere, cu atît vor depinde mai mult de talia regimului care guvernează; şi s-a văzut adesea opera unor cuceritori sau genii **autoritare care** nu au fost urmați căzînd din nou în neant încă de la moartea **marelui fondator.** De altfel, nici după cîteva secole aceste pericole nu pot fi **considerate trecute;**

52

adesea ele nu fac decît sâ dormiteze pentru ca apoi să se trezească brusc de îndată ce regimul, devenit prea slab, puterea educației şi prestigiul tradiției nu mai pot învinge elanul vital propriu diferitelor ramuri.

Greşeala tragică a Casei de Habsburg a constat fără îndoială în faptul :ă nu a înțeles aceasta.

Destinul a mai luminat o dată viitorul țării sale numai pentru unul din îi. Apoi această făclie s-a stins pentru totdeauna.

Iosif al II-lea, împărat roman al națiunii germane, a sesizat cu ngrijorare că, hărțuită la granițele din afara imperiului, casa lui va dispărea în /îrtejul unui Babilon de popoare dacă nu compensează *in extremis* carența strămoşilor săi. Cu o putere supraomenească, "prietenul oamenilor" a înfruntat lelăsarea predecesorilor săi şi a încercat să repare în zece ani neglijența cîtorva iecole. Dacă ar fi avut înaintea sa măcar patruzeci de ani de muncă, dacă măcar :ele două generații următoare i-ar fi continuat în acelaşi spirit opera începută, jrobabil că miracolul s-ar fi produs. Cînd a murit, după numai zece ani de lomnie, epuizat fizic şi moral, opera sa a coborît cu el în mormînt şi de atunci şi doarme somnul veşnic în cripta Capucinilor, fără să fi fost deşteptată vreodată.

Succesorii săi nu erau la înălțimea acestei misiuni, nici ca spirit, nici ca 'oință.

Cînd primele semne revoluționare ale unor vremuri noi au aprins îuropa, a început şi Austria să se înfierbînte puțin cîte puțin. Dar cînd incendiul i sfîrşit prin a izbucni, ardoarea i-a crescut mult mai puțin față de cauze sociale, le clasă sau de politică generală decît pentru izbucniri de origine etnică.

Revoluția de la 1848 a putut fi pretutindeni o luptă de clasă, în Austria a era de-acum începutul unei noi lupte între rase. Germanul care, uitînd iceastă origine a ridicării revoluționare sau care, necunoscînd-o, se punea totuşi *a* slujba ei, îşi pecetluia astfel

propria soartă. El contribuia la trezirea spiritului [emocrației occidentale care, în scurt timp, i-a răpit bazele propriei sale xistențe.

Reprezentarea parlamentară, fără instituirea şi consolidarea prealabilă unei limbi de stat comune, dădea prima lovitură preponderenței germane în aonarhie. Dai-, începînd din clipa aceea, însuşi statul era de asemenea pierdut, 'ot ce a urmat nu e decît istoria declinului unui imperiu.

Urmărirea acestei dezagregări era pe cît de emoționantă pe atît de nstructivă. Sentința istoriei s-a executat prin amănuntele a.mii şi mii de eripeții. Majoritatea germanilor îşi urmau drumul, orbi, în mijlocul semnelor răbuşirii: aceasta dovedea numai voința zeilor de a nimici Austria.

Nu pot să mă pierd în amănunte care nu sînt obiectul acestei cărți; vreau oai* să examinez mai temeinic acele evenimente care, cauze veşnice ale ruinei opoarelor şi statelor, mai prezintă un interes de actualitate şi care, în fine, î-au ajutat să-mi fixez concepțiile politice.

In fruntea instituțiilor care puteau justifica cel mai limpede *distrugeți treptată* a monarhiei austriece, chiar şi în ochii puțin clarvăzători ai miculi: burghez, se afla cea printre atribuțiile căreia ar fi trebuit, mai mult ca oricare alta, să se numere puterea: Parlamentul, sau, cum era numit în Austii] Reichsratul.

In mod vădit, modelul acestei instituții era în Anglia, în țara clasicj "democrații".

întreaga rînduială fericită a fost luată de acolo şi transportată la *Vief* pe cît posibil neschimbată.

Sistemul englez al celor două camere şi-a sărbătorit reînvierea înCams Deputaților şi în Camera Seniorilor. Doar "edificiile" erau de-acum pt diferite.

Odinioară, cînd Barry a făcut să apară din valurile Tamisei Parlameni a pus la contribuție istoria *Imperium-uhii* britanic scoțînd bani pentru decorai a 1200 de firide, console şi coloane ale Palatului său: statuile şi tablourile s au făcut din Camera Lorzilor şi din Camera Comunelor un templu al Gloi Națiunii.

Aici a survenit pentru Viena prima dificultate: cînd danezul Hanser terminat ultimul pinion al palatului de marmură destinat noii reprezenta! poporului, n-a putut face altceva mai bun decît să imite decorația anti Oameni de stat şi filozofi greci şi romani decorară reşedința teatrală "Democrației din Vest" şi, printr-un simbol ironic, cvadrigele înălțate în si* celor două clădiri se avîntau spre cele patru puncte cardinale, dînd astfel din exterior cea mai bună imagine a activității din interior.

Naționalitățile ar fi refuzat, văzînd în aceasta o ofensă şi o provocare, acest edificiu să fie un omagiu adus istoriei Austriei. După cum în Reict' însuşi au îndrăznit să închine

poporului german edificiul lui Wallot prinț inscripție numai în bubuiturile luptei din războiul mondial.

Atunci cînd, la douăzeci de ani neîmpliniți, am intrat pentru prima d în Palatul Franzensring, ca să asist la o ședință a Camerei Deputaților, fl cuprins cel mai puternic sentiment de repulsie.

De-acum detestam parlamentul, dai* nu atît ca instituție. Dimpotri tendințele mele liberale nu-mi îngăduiau să iau în considerare un alt mod guvernare. Ideea vreunei dictaturi mi s-ar fi părut, asemeni atitudinii mele f de Casa Habsburgilor, o crimă împotriva libertății și împotriva oricărei rajivi

Admirația mea reală față de parlamentul englez contribuia mult aceasta: ea îmi fusese inspirată, fără să-mi dau seama, de nenumăratele zii pe care le citisem în tinerețe și nu mă puteam dezbăra de ea așa ușor. Demn) tea cu care însăși Camera Inferioară se achita acolo de obligațiile ei și pe ci presa noastră ne-o prezenta în culori atît de fnimoase îmi insufla mult resp£ Oare putea exista o formă mai înaltă de guvernare a unui popor prin el

iai de aici și ostilitatea mea față de parlamentul austriac: consideram mblul rătăcirilor sale ca fiind nedemne de gloriosul său model. Dar mentelor mele li s-a alăturat atunci un altul.

Elementul german din statul austriac depindea de soarta pe care io ea Reichul. Pînă la introducei-ea votului universal secret, mai exista încă rlament o majoritate germană, ce-i drept modestă. Această situație dădea ie gîndit, deoarece atitudinea șovăielnică a social-democrației din punct de ■e național o făcea mereu să se împotrivească aspirațiilor germanilor, ori de >ri interesele acestora erau în joc: aceasta din teama de a-și îndepărta zanii aparținînd unor popoare străine. De-acum social democrația nu mai l fi deci considerată un partid german, dai* instituirea votului universal a :apăt supremației germane chiar din punct de vedere numeric. Acum ui “degermanizării” era liber.

Din acel moment, instinctiva mea conservare naționalistă se împăca greu cameră a reprezentanților poporului unde tot ce era german era nu zentat, ci trădat. Insă aceste defecte, ca atîtea altele, erau mult mai puțin tabile sistemului de scrutin, cît însuși statului austriac. Mă gîndisem deja ta timp cît vechiul stat va supraviețui, nu se va mai ivi prilejul pentru ca itatea germană să-și redobîndească poziția primordială în parlament.

In această stare de spirit am pătruns întîia oară în acele locuri pe cît de abile pe atît de discreditate. De altfel, eu nu le veneram decît datorită [ii magnifice ;i edificiului: o minune greacă pe pămînt german.

Insă mi-a trebuit foarte puțin timp ca să mă revolt în fața lamentabilului icol ce se desfășura sub privirile mele.

Erau prezenți cîteva sute de reprezentanți ai poporului, care tocmai de tranșat o chestiune economică importantă. Acea zi mi-a fost de ajuns ni fac provizii pentru a chibzui cîteva săptămîni.

Valoarea intelectuală a discursurilor se menținea la un *nivel* foarte , în măsura în care le puteai urmări, căci unii dintre acei domni nu iu germana, ci slava, limba lor maternă, sau chiar un dialect. Aveam ii să aud cu propriile mele urechi ceea ce pînă atunci nu ştiam decît din O masă mişunîndă de oameni care gesticulau, se interpelau unii pe alții te vocile şi, dominînd ansamblul, un lamentabil bătrîn bonom, nădușit, tot, înduri violent clopoțelul şi străduindu-se cînd prin apeluri la calm, cînd mbolduri, să restabilească ceva din demnitatea parlamentară a tonului

Nu m-am putut împiedica să nu rîd.

Peste cîteva săptămîni am revenit. Spectacolul se schimbase, era aproape ecunoscut. Sala era complet goală. Lumea dormea; cîțiva deputați stăteau irile lor şi se uitau unii la alții căscînd; unul dintre ei "vorbea pe larg". :epreşedinte era prezent şi cerceta sala cu un aer vădit plictisit.

Am început să reflectez. Acum, de cîte ori aveam timp, mă întorceam la ii'at şi, de fiecare dată, tăcut şi atent, priveam spectacolul, ascultam

discursurile - cînd erau inteligibile - studiam figurile mai mult sau mai puțin inteligente ale acestor aleşi ai națiunilor acestui stat vrednic de milă şi astfel mi-am format încetul cu încetul idei personale asupra acestor chestiuni. Un an de astfel de observare liniştită mi-a fost de ajuns ca să-mi schimb ori să-mi înlătur total vederile anterioare asupra naturii acestei instituții. Nu mai simțeam revolta lăuntrică împotriva aspectului mediocru pe care-1 luase în Austria; acum învinuiam însuşi parlamentul. Pînă atunci crezusem că tot răul provenea din faptul că parlamentul austriac nu avea o majoritate germană; acum socoteam că el trebuia căutat în forma şi natura instituției însăşi.

O serie întreagă de întrebări s-au pus atunci în mintea mea.

Am început să mă familiarizez cu principiul democratic al "hotărîrii majorității", bază a întregului sistem, nu fără a acorda o mare atenție valorii intelectuale şi morale a oamenilor cărora calitatea de aleşi ai națiunii le impunea îndeplinirea unui mandat.

Am învățat astfel să cunosc în acelaşi timp şi instituția şi pe componenții ei.

In cîțiva ani mi s-a conturat limpede, în toate amănuntele, imaginea tipului celui mai nobil al timpurilor moderne: parlamentarul. In mintea mea, el a început să îmbrace o formă care, de atunci, nu a suferit nici o schimbare esențială. O dată în plus, lecțiile vieții m-au ferit să mă rătăcesc într-o teorie socială care multora li se poate părea puțin seducătoare, la prima vedere, dar care trebuie totuşi socotită printre semnele declinului omenirii.

In Europa occidentală actuală, democrația este precursorul marxismului, care nu poate fi conceput fără ea. Ea este mediul de cultură al acestei ciume mondiale în care se poate

răspîndi epidemia. Şi îşi găseşte expresia în parlamentarismul avorton în care orice scînteie divină a încetat din nefericire să însufleţească noroiul din care e plămădit.

Ii sînt foarte recunoscător destinului care m-a făcut să studiez această chestiune pe cînd eram încă la Viena, căci e probabil că în Germania, în aceeaşi perioadă, aş fi tranşat-o cu prea multă uşurinţă. Dacă aş fi perceput tot ridicolul acelei instituţii numită "Parlament" mai întîi la Berlin, aş fi căzut fără îndoială într-o altă extremă şi m-aş fi situat, din raţiuni aparent excelente, de partea celor care nu vedeau salvarea popoinilui şi a Reichului decît în întărirea puterii imperiale şi a ideii de imperiu, salvare pe care o compromiteau totuşi din cauza ignoranţei din vremea lor.

In Austria nu trebuia să te temi că ai să cazi atît de uşor dintr-o greşeală în alta, Dacă parlamentul nu preţuia nimic, Habsburgii nu preţuiau fără îndoială mai mult şi poate chiar mai puţin. Nu se terminase totul odată cu respingerea parlamentarismului; problema rămînea intactă: şi ce dacă? Suprimarea Reichsratului însemna încredinţarea puterii ocîrmuitoare exclusiv Casei de Habsburg: idee cu totul inadmisibilă, mai ales pentru mine.

Dificultatea rezolvării acestui caz particular m-a îndemnat să mă dedic în întregime acestei probleme, ceea ce altminteri n-aş fi făcut, tînăr cum eram.

56

Ceea ce mi-a dat de gîndit, în primul rînd, a fost lipsa evidentă a oricărei responsabilităţi, indiferent în sarcina cui ar fi fost.

Parlamentul ia o decizie: oricît de catastrofale ai' fi consecinţele ei, nimeni nu poartă răspunderea, nimeni nu poate fi chemat să dea socoteală. Căci, după un dezastru fără seamăn, retragerea guvernului vinovat, schimbarea majorităţii sau dizolvarea parlamentului înseamnă asumarea unei responsabilităţi oarecare?

0 majoritate şovăielnică de indivizi poate fi vreodată făcută răspunzătoare?

Ideea de responsabilitate are sens, fără să expună o persoană determinată?

Practic, şeful unui guvern poate fi făcut răspunzător de acte a căror provenienţă şi îndeplinire revin voinţei şi înclinaţiei unei mulţimi de indivizi? Oare misiunea unui conducător nu este văzută mai puţin în conceperea mui plan, cît în arta de a face o turmă de oi cu capete seci să-i înţeleagă valoarea, spre a cerşi mai apoi aprobarea lor binevoitoare?

Proba pe care trebuie s-o treacă un om de stat constă în a poseda în icelaşi grad arta de a convinge şi fineţea diplomatică necesară pentru a înţelege >rincipiile importante şi a lua hotărîrile importante?

Faptul că un şef nu reuşeşte să cîştige de partea unei idei determinate najoritatea unei adunări, veritabilă tumoare care a invadat organismul în mprejurări mai mult sau mai puţin curate, dovedeşte inaptitudine din partea ui? De altfel, s-a întîmplat măcar o dată ca o ceată de oameni să fi înţeles o idee, lai înainte ca succesul ei să-i fi dezvăluit însemnătatea?

Orice acţiune genială nu este aici, pe pămînt, o ofensivă a geniului npotriva inerţiei mulţimii?

Atunci ce trebuie să facă omul politic ale cărui proiecte nu reuşesc să ştige favoarea acestei mulţimi prin linguşiri? Trebuie s-o stipendieze?

Sau, în faţa prostiei concetăţenilor săi, trebuie să renunţe să îndeplinească ircinile a căror necesitate vitală a recunoscut-o? Trebuie să se retragă? Trebuie i rămînă?

Cum poate reuşi un om de caracter să rezolve conflictul dintre o astfel ; situaţie şi ceea ce el a considerat decent, sau, mai exact, cinstit?

Unde este aici limita care desparte datoria faţă de comunitate de itoriile de onoare?

Oare adevăratul şef nu trebuie să-şi interzică metode de guvernare care coboară la poziţia de politician pe tennen scurt?

Şi invers, oare acest politician pe termen scurt nu se va simţi obligat să că politică întrucît niciodată nu el, ci o insesizabilă trupă de oameni, va purta final povara responsabilităţii?

încă se mai crede că progresul uman, cît ai' fi de neînsemnat, provine din intea majorităţii şi nu din capul unui om?

Ori lumea are pretenţia că pe viitor se va putea debarasa de aceast condiţie prealabilă a civilizaţiei?

Dimpotrivă, ea nu pare astăzi mai necesară ca oricînd?

Cînd principiul parlamentar al autorităţii majorităţii îl învinge pe cel *i* autorităţii unui singur individ şi înlocuieşte conducătorul cu numărul şi a mulţimea, el se împotriveşte principiului aristocratic al naturii, pe care s sprijină de altfel o concepţie despre nobleţe care n-ar tolera nici unul din primj zece mii ai noştri.

Ce dezastre atrage după sine această instituţie modernă asuveranităţ: parlamentare, cu greu îşi poate imagina un cititor al presei evreieşti, dacă n-învăţat să reflecteze şi să judece în deplină libertate. Ea constituie, în primu rînd, prilejul de a îneca ansamblul vieţii politice într-un val de inciiente minor de o meschinărie incredibilă. Astfel, cu cît adevăratul conducător se va î'etrag dintr-o activitate politică, care, în majoritatea cazurilor, va consta mai puţin î creaţii şi într-o muncă rodnică, cît în diverse tîrguieli

pentru a cîştiga favoare majorităţii, cu atît însăşi natura acestei activităţi politice va fi pe plăcu spiritelor meschine şi prin urmare le va captiva.

In zilele noastre, cu cît un asemenea negustor va fi mai îngust la mint şi la ştiinţă, cu atît va fi mai conştient de mediocritatea dezolantă i actelor sal publice şi cu atît mai mult va aprecia un sistem de guvernare care nu pretinde nici o mare energie, nici mult geniu, ci se mulţumeşte mai degrabă ci o anumită ingeniozitate ţărănească, care nu are nimic comun cu forţa spiritual a unui Pericle. Un asemenea prostănac n-are a se teme de povara responsabilită ţilor sale, nu duce grija consecinţelor faptelor şi gesturilor sale; căci el ştie sigu: că, oricare ai* fi rezultatul elucubraţiilor sale "politice", căderea sae deja scris; în stele: într-o zi va trebui să cedeze locul unui spirit la fel de eminent. Căci ur alt semn al acestui fel de decadenţă este acela că numărul oamenilor de sta eminenţi creşte pe măsură ce valoarea fiecăruia dintre ei scade progresiv. Ia: această valoare se mai diminuează şi în strînsă legătură cu îngustimea de spiri a majorităţilor parlamentare; se înţelege, de fapt foarte bine, pe de o parte, spiritele de valoare refuză să devină nişte umili secretari ai unor guraliv ruşinoşi şi neputincioşi şi, pe de alta, că reprezentanţii majorităţii, adică e prostiei, nu urăsc nimic mai intens decît un om superior. O camera de deputa mediocri încearcă întotdeauna consolare ştiindu-se condusă de un şef a căra valoare este la nivelul valorii ei; fiecare are astfel satisfacţia de a-şi putea lăs spiritul să strălucească din cînd în cînd şi, mai cu seamă, să-şi spună: din momen ce Petre poate fi patron, de ce n-ar fi şi Pavel, într-o zi?

Dai' în esenţa acestei frumoase invenţii a democraţiei se poate observ un fenomen care în zilele noastre se manifestă scandalos şi cu o intensitat crescîndă: laşitatea unei mari părţi a pretinşilor noştri "conducători". Ce noro pe ei, cînd au de luat decizii de o oarecare importanţă, că se pot pune 1 adăpostul unei majorităţi! E de-ajuns să-1 vezi o singură dată pe unul din acest pungaşi ai politicii cerşind neliniştit, înaintea fiecărei decizii, aprobare

najorităţii, asigurîndu-şi astfel "complicii" necesari şi putînd, în orice caz, să se pele pe mîini de orice răspundere: un om drept, un om de omenie nu pot simţi lecît ostilitate şi repulsie faţă de astfel de metode de activitate politică, în vreme e ele vor atrage, în schimb, toate caracterele meschine. Cel ce renunţă să-şi isume personal responsabilitatea actelor sale şi care caută, dimpotrivă, să se icopere întotdeauna, nu e decît un mizerabil şi un laş. Şi cînd conducătorii unei laţiuni sînt asemenea avortoni, oamenii suportă curînd consecinţele grave ale .cestei situaţii. Nu mai au curajul să acţioneze cu fermitate; preferă să suporte njurii dezonorante decît să facă eforul de a lua o hotărîre şi nici unul nu se va mne în evidenţă ca să-şi rişte viaţa dacă vreo decizie pretinde o execuţie fermă.

Căci există un lucim ce nu frebuie uitat, pe care lumea nu are dreptul ă-1 uite: majoritatea nu poate niciodată să înlocuiască un om. Ea reprezintă itotdeauna nu numai pe cei proşti, dai- şi pe cei laşi. Şi, pe cît este de adevărat ă o sută de visători nu fac cît un înţelept, tot aşa, de la o sută de fricoşi n-o să coţi niciodată o hotărîre eroică.

Cu toate acestea, cu cît şeful guvernului îşi va asuma mai puţin îspunderi mari, cu atît mai mult se vor găsi oameni, chiar lamentabil de îediocri, care se vor simţi, şi ei, chemaţi să

pună la dispoziția națiunii energii emne de nemurire. Nimic nu-i va opri să vină în sfîrşit să-şi depună candidatu-a; stau la coadă, numără cu îngrijorare pe cei ce aşteaptă înaintea lor şi mai că u socotesc şi numărul de ore necesare ca să ajungă la țintă. Orice post vacant 1 locurile pe care le au în vedere este dorit cu ardoare; orice scandal care le ireşte rîndurile este binevenit. Dacă totuşi unul dintre ei se cramponează de o tuație dobîndită, ei resimt faptul aproape ca pe o ruptură a unui acord sacru e solidaritate comună. Atunci se supără serios şi nu au linişte pînă ce eruşinatul, în sfîrşit "căzut", n-a înapoiat comunității libera folosință a locului iu cald încă. Şi, dintr-o dată, e foarte departe de a-1 redobîndi. Căci de îndată ce na din aceste triste personalități este obligată să-şi părăsească postul, ea nu jate decît să se strecoare iar în rîndurile celor care aşteaptă, dacă strigătele şi îjuriile cu care e primit i-o îngăduie.

Rezultatul tuturor acestora este defilarea înspăimîntător de rapidă a tularilor posturilor şi funcțiilor cele mai importante din stat: consecințele ei nt întotdeauna nefaste şi adesea catastrofale. Căci nu numai proştii şi icapabilii sînt victimele acestor moravuri parlamentare; la fel stau lucrurile, chiar mai rău, cu adevăratul şef, cînd în sfîrşit soarta cheamă un om demn de :est nume să ocupe acel loc. Odată şeful ridicat, împotriva lui se formează de Ldată un baraj riguros, mai ales dacă încăpățînatul care îşi permite să vrea să itmndă într-o societate atît de aleasă n-a ieşit din rîndurile sale. Aceşti domni n mai presus de orice să fie numai între ei şi hărțuiesc cu o ură comună oi'ice inte care trece drept o unitate printre nişte zerouri. Şi instinctul lor, aşa de •b la atîtea lucruri, devine de astă dată foarte clarvăzător.

Rezultă de aici că clasele conducătoare suferă de o sărăcie de spirit tot ai accentuată. Şi orice om poate aprecia cît suferă din această pricină națiunea

şi statul, dacă nu cumva aparține el însuşi acestui soi de "şefi". Regimi parlamentar era pentru vechea Austrie un adevărat mediu de cultură.

Fireşte că miniştrii-preşedinți erau numiți de împărat şi de rege, dar nu făcea decît să ratifice de fiecare dată expresia voinței parlamentului. Toai tocmelile pentru posturile de ministru însemnau democrație occidentală de ce mai bună calitate. Rezultatele prețuiau cît prețuiau şi principiile. El avea grij mai cu seamă să înlocuiască fiecare personalitate în termeni de fiecare dată m| scurți; în final aceasta devenea o veritabilă cursă. De fiecare dată, valoard "omului politic" ales era ceva mai scăzută, pînă cînd se ajungea la acel tip <j mici păduchi de parlament ale căror capacități politice nu se compară decît d arta lor de a şti de fiecare dată să întrunească o majoritate, altfel spus aranjeze acele mici "afaceri" politice, singurele treburi practice pentru care sîi dotați. In toate aceste probleme, Viena era cel mai bun loc de observație şi ct mai bună şcoală ce putea fi frecventată, îmi plăcea şi să pun în bălan cunoştințele şi capacitățile acestor reprezentanți ai poporului şi dificultăți problemelor pe care le-ar fi avut de rezolvat. In acest scop, trebuia evaluată m îndeaproape întinderea orizontului intelectual al deputaților noştri, după acee nu te mai puteai dezinteresa de împrejurările în care aceşti aştri strălucitori fost descoperiți pe firmamentul vieții noastre publice.

Felul în care capacitățile reale ale acestor remarcabili seniori străduiau să servească patria - deci însăşi tehnica activității lor politice - meri şi el osteneala de-a fi studiat şi cercetat temeinic.

Spectacolul vieții parlamentare părea cu atît mai vrednic de plîns cu c pătrundeai mai mult în structura sa intimă, studiind oamenii şi faptele cu obiectivitate pătrunzătoare şi fără menajamente: obiectivitate desigur foar indicată față de o instituție ai cărei partizani nu fac două fraze fără aluzii aceeaşi "obiectivitate", ca la singura bază justă de pe care se poate examina problemă sau lua poziție. Aşadar să-i examinăm la rîndul lor pe aceşti domni, ei şi regulile vieții lor grele şi vom ajunge la rezultate uimitoare.

Nu există principiu care, cercetat obiectiv, să fie la fel de fals principiul parlamentar.

Să trecem peste felul în care sînt aleşi domnii reprezentanți ai poporul şi în special în care îşi cuceresc scaunele şi noua demnitate. Este foarte evidei că succesul fiecăruia dintre ei nu oferă satisfacție dorințelor şi nevoilor un întreg popor decît într-o măsură într-adevăr infimă: este de-ajuns să-ți dai searr că inteligența politică a mulțimii nu este destul de dezvoltată pentru ca ea ajungă prin propriile-i puteri la concepții generale şi precise şi ca să găsească însăşi oamenii care ar fi capabili să le facă să reuşească.

Ceea ce numim întodeauna "opinie publică" nu se întemeiază decît într măsură cu totul neînsemnată pe experiențele personale şi pe cunoştințe indivizilor; în schimb, ea este în mare parte provocată, şi aceasta cu perseverență şi o putere de convingere adesea remarcabilă, de ceea ce numi **"informare".**

60

După cum convingerile religioase ale fiecăruia provin din educație şi numai aspirațiile religioase dormitează în inima omului, tot astfel opinia publică a masei este consecința unei pregătiri a sufletului şi a spiritului extraordinar de perseverente şi de profunde.

In "educația" politică, fericit denumită în acest caz cu cuvîntul propagandă, partea cea mai însemnată îi revine presei. Ea îşi asumă mai întîi de toate munca de "informare", devenind aşadar un fel de şcoală pentru adulți. Numai că acest învățămînt nu e în mîinile statului, ci în ghearele celor influenți care sînt în cea mai mare parte total nefaste. Fiind încă tînăr, avusesem, chiar la Viena, ocazia să mă apropii de proprietarii şi fabricanții de idei ai acestei maşini de educat poporul. Mai întîi am fost uimit de scurtul răstimp de care are aevoie această putere, cea mai periculoasă din stat, pentru a crea o opinie determinată, chiar dacă aceasta este cu totul contrară ideilor şi aspirațiilor celor nai reale şi neîndoioase ale comunității. In cîteva zile, presa ştie să facă dintr-un imănunt ridicol o afacere de stat de mare importanță şi, invers, într-un timp la fel de scurt, să fie date uitării probleme vitale, pînă le şterge complet din mintea ;i memoria popomlui.

In felul acesta, în cîteva săptămîni scotea ca prin minune din neant mumite nume, legînd de ele printr-o amplă publicitate speranțe extraordinare, :reîndu-le în sfîrşit o popularitate la care un om cu adevărat valoros nu poate îădăjdui într-o viață; nume de care cu o lună

înainte nu auzise nimeni erau ansate pretutindeni, pe cînd fapte vechi şi bine cunoscute privitoare la viața tatului sau la viața publică, pe deplin sănătoase, erau înmormîntate în acelaşi imp; ba chiar uneori astfel de nume fuseseră rostite cu ocazia unor asemenea urpitudini încît părea că trebuiau mai degrabă să rămînă legate de amintirea mei josnicii sau a unei ticăloşii bine determinate. Trebuie studiată în special a evrei infamia care constă în a revărsa dintr-odată şi dintr-o sută de pubele imultan, ca la semnul unei baghete magice, cele mai josnice şi mai neruşinate alomnii pe hainele imaculate ale unui om de onoare: atunci aceste lichele ericuloase de la ziare vor putea fi respectate aşa cum merită.

Aceşti escroci ai opiniei nu se dau în lături de la nimic ca să-şi atingă copurile odioase.

Ei ajung să se amestece în cele mai secrete treburi de familie; scotocesc înă cînd instinctul lor de rîmători îi ajută să găsească vreun jalnic eveniment apabil să-i dea nefericitei victime lovitura de grație. Dacă nu găsesc absolut imic, cu tot flerul lor, nici în viața publică, nici în viața particulară, voinicii 3curg la calomnie, ferm convinşi nu numai de faptul că în ciuda numeroaselor stractări tot va rămîne cîte ceva, ci şi că atunci cînd ecoul cu o sută de guri îşi a desăvîrşi opera cu complicitatea cîtorva ziare, toate protestele victimei vor tmîne de cele mai multe ori fără efect. De altfel, această bandă de ticăloşi nu tacă pentru motive care ar putea fi comune lumii întregi sau fâcînd parte intre acestea. Doamne păzeşte! Cînd unul din aceşti vagabonzi care dau tîrcoale 2 la porți se porneşte împotriva iubiților săi concetățeni într-un mod atît de

perfid, el se învăluie în fraze frumoase pline de sinceritate şi de vorfe mieroa ca o caracatiță în norul ei de cerneală; nu mai conteneşte cu protese legate "obligația ziaristului" sau cu alte asemenea minciuni nenorocite; li adunăr congrese, unde acest flagel bîntuie cu maximă intensitate, el mrge şi n departe: în aceste cazuri bate cîmpii despre o formă de onoare cu toul specij "onoarea de gazetar", şi toate acele canalii adunate acolo încuviințeză dînd < cap cu gravitate.

Iată banda care fabrică "opinia publică" din care se vor naşte a. parlamentarii, ca Venus din spuma valurilor.

Pentru a descrie detailat mecanismul instituției parlamentae şi a aii tot ceea ce este iluzoriu în ea, ar trebui scrise volume întregi. Dai" dcă, înceți s-o analizăm în ansamblu, nu cercetăm decît rezultatul activitäii ei, ai suficient pentru a conchide că ea trebuie considerată drept un nonsins în înț obiectul ei, fie şi privită în spiritul cel mai ortodox.

Va fi mai repede şi mai uşor de înțeles că omul s-a rătăcit ntr-un n periculos şi nebunesc pe această cale, comparînd parlamentarismuldemocr< cu adevărata democrație germană.

Cea mai însemnată trăsătură caracteristică a parlamentariimului (următoarea: este ales un anumit număr de bărbați (dai- şi de fenei, de 1 vreme încoace); să zicem cinci sute; şi din acel moment le revine c&toria si hotărîrea decisivă în toate cele. Aşadar, practic, ei constituie singun ocîrmu ei numesc un cabinet care preia în ochii celor din afară conducere: afaceri statului, dai- aceasta nu e decît aparență. In realitate, acest pretins

guvern poate face un pas fără să meargă să se milogească spre a obține conimțămîn întregii adunări. Dai* în acest caz el nu va putea fi făcut răspunzătd' de nin din moment ce decizia finală este întotdeauna a parlamentului şi iu a lui. nu este niciodată decît executorul fiecăreia din dorințele majorității Nu ne-putea pronunța în mod echitabil asupra capacității sale politice dect în fum de arta cu care se pricepe fie să se conformeze opiniei majoriti$ii fie determine s-o adopte pe a sa. Dai" în felul acesta el decade de Ie rangul guvern adevărat la acela de cerşetor pe lîngă fiecare majoritate. De-aium. înai: treaba lui cea mai presantă va fi să-şi asigure din cînd în cînd aproba majorității existente, ori să încerce să formeze una nouă, mai bim orienta Dacă reuşeşte, i se va îngădui să mai "guverneze" o vreme; dacă m, nu-i i rămîne decît să plece. Justețea propriu-zisă a vederilor sale nu joacă lici nici rol.

In felul acesta, orice noțiune de responsabilitate este practi aboliți

Consecințele acestei stări de lucruri sînt foarte uşor vizibile

Aceşti cinci sute de reprezentanți ai poporului, cu piofesiuni aptitudini diverse, formează un ansamblu heteroclit şi foarte des vrednic plîns. Căci, să nu credeți cumva că aceşti aleşi ai națiunii sînt în aceeaşi tim] aleşi ai spiriului sau ai rațiunii. Sper că nimeni nu va pretinde rreodată oamenii de stat se nasc cu sutele din buletinele de vot ale alegătorii”" care £

c 5 — Mein Kampf

i, numai inteligenți nu. Oricît am protesta împotriva ideii absurde că este rodul sufragiului universal, tot n-ar fi de ajuns! Mai întîi, o națiune jte un veritabil om de stat decît în zile binecuvîntate şi nu o sută sau mai dintr-o singură dată; apoi, mulțimea este instinctiv ostilă oricărui geniu nt. Există mai multe şanse să vezi o cămilă trecînd prin urechile acului ă “descoperi” un om mare prin alegeri. Orice realizare extraordinară de tmea şi pămîntul s-a făcut prin acțiuni individuale. Cu toate acestea, cinci e persoane de valoare mai mult decît modestă iau decizii în problemele tai însemnate ale națiunii şi instituie guverne care trebuie apoi, mai ; de a rezolva fiecare chestiune în parte, să se pună de acord cu augusta re; politica o fac deci cei cinci sute. Şi de cele mai multe ori se şi vede de la o poştă!

Nici să nu punem în cauză geniul reprezentanților poporului. Să îrăm numai diversitatea problemelor de rezolvat, mulțimea legăturilor de lentă reciprocă care încîlcesc soluțiile şi deciziile şi vom înțelege întreaga nță a unui sistem de guvernare care încredințează puterea de decizie unei ■i plenare de oameni din care doar o parte infimă posedă cunoştințele şi ;nța necesare tratării problemei examinate. In felul acesta, cele mai late probleme economice vor fi tratate de un for în care nu se va găsi nici ■nbru din zece care să fi făcut cîndva economie politică. Aceasta înseamnă jdințezi decizia finală asupra unei probleme date unor oameni care habar î aşa ceva.

La fel se întimplă în toate problemele. *întotdeauna* o minoritate de icioşi şi ignoranți este cea care face să se încline balanța, întrucît iența adunării nu se schimbă, în timp ce

problemele care trebuie tratate toate domeniile vieții publice: aceasta ar trebui să presupună rotirea Lă a deputaților chemați să le discute şi să hotărască în privința lor. ce e cu neputință să-i laşi pe aceşti oameni să trateze, de pildă, o ne de profituri comerciale şi o chestiune de politică generală. Ar trebui i toții nişte genii universale cum se arată unul la cîteva secole. Dai* vai! nt, de cele mai multe ori, nici măcar nişte ***aşi,*** ci nişte diletanți mărginiți, iți şi plini de ei înşişi, un demimond intelectual de soiul cel mai rău. De ;urința adesea de necrezut cu care aceşti domni discută şi rezolvă subiecte nici mințile cele mai luminate nu le-ar trata decît după ce au chibzuit g. Ii vezi luînd măsuri de cea mai mare importanță pentru viitorul unui tat, chiar al unei națiuni, ca şi cum ai* fi vorba de o partidă de taroc sau a prostu'" şi nu de soarta unei rase.

Ai- fi neîntemeiat să credem că fiecare deputat dintr-un astfel de mt îşi-asumă întotdeauna de la sine responsabilitățile cu inima atît de

Nu, nicidecum. Dimpotrivă, aceste rătăciri obligîndu-i pe unii deputați ziție în legătură cu probleme care le scapă, le slăbesc încetul cu încetul "ui- Căci nici măcar unul nu va avea curajul să declare: "Domnilor, eu

cred că noi nu înțelegem o boabă din treaba asta. Cel puțin în ceea ce mă priveşte". De altfel asta n-ar schimba nimic, mai întîi pentru că această corectitudine ar rămîne neînțeleasă, apoi pentru că ceilalți ai- şti foarte bine să-1 împiedice pe nerodul acela cinstit să "strice astfel prețul". Cine cunoaşte oamenii, va înțelege că, într-o societate atît de ilustră, nimeni nu ține să fie cel mai prost şi că, în acest mediu, sinceritatea echivalează cu prostia.

Astfel, un deputat care va fi început prin a fi aproximativ cinstit se va angaja prin forța lucrurilor pe calea minciunii şi a înşelăciunii. însăşi certitudinea că abținerea unuia nu va schimba absolut nimic ucide orice sentiment de probitate care ar mai putea dăinui la unul sau la altul. In sfîrşit, fiecare îşi închipuie că el personal nu este nici pe departe cel mai incapabil din lot şi că prin colaborarea lui este evitat un rău şi mai mare.

Se va obiecta desigur că, dacă este adevărat că, luînd fiecare deputat în parte, competența lui nu cuprinde toate problemele, cel puțin el votează cu partidul său, care dirijează actele sale politice; or partidul îşi are comitetele sale, care sînt lămurite într-un mod mai mult decît suficient de către experți.

La prima vedere argumentul pare valabil. Dai* atunci se pune o altă problemă: de ce se aleg cinci sute de persoane, atunci cînd numai cîteva au destulă înțelepciune şi ştiință pentru a lua poziție în problemele cele mai importante?

Da, exact acesta este fondul problemei.

Actualul nostru parlamentarism democratic nu caută defel să recruteze o adunare de înțelepți, ci mai cu seamă să adune laolaltă o ceată de nulități intelectuale, care vor fi cu

atît mai uşor de dirijat într-o direcţie determinată cu cît fiecare element component este mai mărginit. Numai astfel se poate face o “politică de partide” în actualul sens rău al acestei expresii. Dar acesta este şi singurul mijloc care poate fi folosit pentru ca acela care trage sforile să poată rămîne prudent în umbră, fără să fie vreodată determinat sâ-şi asume răspunderi. In felul acesta, nici o decizie nefastă ţării nu va fi pusă pe seama unui ticălos ştiut de toţi, ci pe spinarea unui întreg partid.

Astfel dispare practic orice responsabilitate, căci ea poate fi prea bine pusă în spinarea unei persoane determinate şi nu pe a unui grup parlamentar de flecari. In consecinţă, regimul parlamentar nu poate plăcea decît spiritelor făţarnice, cărora le e teamă mai presus de orice să acţioneze în văzul tuturor. El va fi întotdeauna detestat de orice om curat şi drept, căruia îi plac răspunderile.

De aceea această formă a democraţiei a devenit instrumentul preţios al acelei rase care, făcînd neîncetat proiecte ascunse, are cele mai multe motive să-i fie teamă de lumină, acum şi **de-a** pururi. Numai evreul poate aprecia o instituţie la fel de murdară şi de perfida ca el însuşi.

Acestei concepţii i se opune cea despre adevărata democraţie germană, •ei sef va trebui să-şi asume întreaga responsabilitate a faptelor şi **pilor** sale. O asemenea democraţie nu îngăduie tranşarea diferitelor >me prin votul unei majorităţi; decide unul singur şi acela răspunde apoi *i* decizia lui cu bunurile şi cu viaţa lui.

Dacă se ridică obiecţia că, în astfel de condiţii, ai* fi greu de găsit un om iă se dedice unei misiuni care comportă asemenea riscuri, nu există decît Lgur răspuns:

Slavă Domnului, adevăratul sens al democraţiei germane constă tocmai itul că ea nu permite primului josnic arivist venit, unui om care s-a t, să poată ajunge pe căi ocolite să-şi guverneze concetăţenii; frica de isabilitatea care trebuie asumată îi va îndepărta pe incapabili şi pe îici.

Dacă, totuşi, se întîmplă ca un asemenea individ să se străduiască să se :e la putere, e uşor să fie demascat şi să i se strige fără menajamente:

secătură laşă! pleacă de-aici, că murdăreşti treptele; căci în Panteonul i intră numai eroii, nu şi intriganţii.

Am ajuns la această concluzie după ce am frecventat parlamentul de la timp de doi ani.

Apoi n-am mai pus piciorul acolo.

Regimul parlamentai” a constituit una din principalele cauze ale slăbirii ilui stat habsburgic, slăbire tot mai accentuată în ultimii ani. Pe măsură idtatea lui compromitea prioritatea elementului german, el cădea tot mai i greşeala de-a se juca cu antagonismele naţionale. In Reichsrat aceasta a întotdeauna în detrimentul germanilor şi, din această cauză, la urma în detrimentul imperiului; căci pînâ şi cel mai mare **nătărău** îşi putea da

pe la 1900, că forța de coeziune a monarhiei nu mai era suficientă pentru abalansa tendințele separatiste ale provinciilor. Dimpotrivă.

Mijloacele pe care le folosea statul spre a se menține deveneau meschine iuceau disprețul general. Nu numai Ungaria, ci şi diferitele provincii e identificau atît de puțin cu monarhia comună, încît în ceea ce le privea

simțeau deloc ruşinea propriei lor slăbiciuni. Mai degrabă se bucurau de semne de decrepitudine: aşteptau mai multe de la moartea decît de la u-ea ei.

In parlament, prăbuşirea totală era prevenită prin concesii umilitoare, î-se celui mai mic şantaj, iar apoi plătea germanul. In țară era evitată J-se cît se poate de ingenios pe diferitele naționalități. Dar, în ansamblu, i era totuşi dirijată împotriva germanilor. Mai ales după ce poziția de itor al tronului i-a permis arhiducelui Franz-Ferdinand să exercite o

influență incontestabilă, politica pro-cehă dusă de sus în jos a devenit chibzuită şi coordonată. Viitorul suveran al dublei monarhii s-a străduit prin toate mijloacele posibile să favorizeze *degermanizarea,* fie contribuind direct la aceasta, fie, cel puțin, acoperind-o. Prin subterfugiul alegerii funcționarilor de stat, localități pui” germane au fost împinse, încet dai’ sigur, în zona periculoasă a regiunilor mixte. Această întindere începea să facă progrese din ce în ce mai rapide chiar şi în Austria de Jos, iar Viena era de-acum considerată de mulți cehi drept cel mai mare oraş al lor.

Ideea călăuzitoare a acestui nou reprezentant al Habsburgilor, a cărui familie vorbea în special ceha (soția arhiducelui, veche contesă cehă, contractase cu prințul o căsătorie morganatică; ea provenea dintr-un mediu în care germanofobia era o tradiție) era crearea treptată a unui stat slav în Europa centrală, bazat pe principii strict catolice şi trebuind să servească drept sprijin împotriva Rusiei ortodoxe. Religia, cum s-a văzut de multe ori la Habsburgi, era din nou folosită în interesul unei idei pui* politice şi, pe deasupra, a unei idei nefaste, cel puțin din punct de vedere german.

Rezultatele au fost mai mult decît jalnice sub multe aspecte.

Nici Casa de Habsburg, nici biserica catolică n-au primit recompensa aşteptată.

Habsburgii şi-au pierdut tronul, Roma a pierdut un stat mare. Deoarece “coroana”, punînd considerațiile religioase în slujba obiectivelor politice, a trezit un spirit în existența căruia nu crezuse, fireşte, niciodată. Tentativa de a smulge din rădăcini germanismul în bătrîna monarhie a avut drept răspuns dezvoltarea progresivă a mişcării pangermaniste în Austria.

Către 1880-1890, liberalismul manchesterian de inspirație evreiască atinsese punctul culminant şi în Austria, dacă nu cumva îl depăşise. Insă reacția împotriva acestei tendințe

a evoluat ca întotdeauna în bătrîna Austrie, pornind în special de la un punct de vedere național, iar nu social. Instinctul de conservare i-a silit pe germani să se apere sub forma cea mai activă. Considerațiile economice n-au început să exercite o influență hotărîtoare decît foarte încet, pe locul secund. In felul acesta s-au ivit din haosul general două organisme de partid, unul mai degrabă național, celălalt mai degrabă social, dai* ambele vrednice de interes şi pline de învățăminte pentru viitor. La sfîrşitul deprimant al războiului din 1866, Casa de Habsburg avusese ideea unei revanşe pe cîmpul de luptă. Numai sfîrşitul tragic al împăratului Maximilian al Mexicului, a cărui aventură nefericită îi fusese atribuită în primul rînd lui Napoleon al III-lea şi a cărui abandonare de către francezi a provocat indignarea generală, a prevenit o apropiere de Franța. Cu toate acestea, Habsburgii stăteau la pîndă. Dacă războiul din 1870-1871 n-ar fi fost o campanie victorioasă fără seamăn, curtea de la Viena ai- fi riscat poate totuşi să pornească jocul sîngeros al revanşei de la Sadova. Dai- de îndată ce s-au răspîndit primele veşti despre eroismul de pe cîmpul de luptă, miraculoase, aproape incredibile şi totuşi adevărate, cel mai “înțelept” dintre monarhi a înțeles că nu era momentul prielnic şi, pe cît i-a fost

ință, a făcut haz de necaz.

Dar lupta eroică din acei doi ani săvîrşise un miracol mult mai mare; la urgi, schimbarea orientării lor nu a corespuns niciodată cu impulsul • ea nu a fost dictată decît de forța împrejurărilor. Dai* poporul german, în ii Marş către Răsărit, sa simțit transportat de beția victorioasă a Reichului atemplat cu adîncă înfiorare reînvierea visului strămoşilor într-o realitate

ță.

Căci nu trebuie să ne înşelăm asupra unui lucra: austriacul cu tendințe levăr germane recunoscuse, din ceasul acela, că însuşi Koniggratzul nu decît condiția prealabilă tragică, dai” necesară, a restaurării unui imperiu va mai fi cuprins în marasmul putred al vechii Federații şi că acesta nu ii cuprinde noul imperiu. învățase mai ales temeinic, din proprie ență, că misiunea istorică a Casei de Habsburg se încheiase şi că noul u nul va putea alege împărat decît pe acela care, pătruns de principii va pune “Coroana Rinului” pe un cap cu adevărat demn de ea. Şi trebuie icuvîntăm soarta cu atît mai mult cu cît alegerea ai* fi putut cădea asupra •ului unei dinastii care, într-o epocă tulbure, dăduse deja pentru totdeauna ii un simbol strălucitor şi edificator în persoana marelui Frederic.

Dai- cînd Casa de Habsburg, după acel mare război, sa angajat cu e pe drumul unei exterminări lente, dai- implacabile, a periculoaselor ite germanice din dubla monarhie (de ale ***tatei*** sentimente adevărate nu •ia) – acesta trebuia să fie rezultatul final al politicii de slavizare atunci ivirea acestui popor, sortit pieirii, a izbucnit într-un mod nemaicunoscut tă în istoria germană a vremurilor din urmă.

Pentru prima dată, oameni cu tendințe naționale şi patriotice au devenit ăzvrătiți.

Răzvrătiți nu împotriva națiunii, nici chiar împotriva statului însuşi, ci iți împotriva unei metode de guvernare care avea să ducă, după gerea lor, la pieirea propriei lor naționalități.

Pentru prima dată în istoria germană a timpurilor moderne, patriotis-cal şi dinastic sa despărțit de iubirea națională față de patrie şi popor.

Meritul mişcării pangermaniste din Austria germană din anii 1880-1890 în faptul că a stabilit limpede şi fără echivoc că autoritatea statului nu ea pretinde stima şi protecția poporului decît conformîndu-se intereselor ale sau cel puțin nevătămîndu-le deloc.

Autoritatea statului nu poate fi un scop în sine, căci în cazul acesta orice

ai- fi inviolabilă şi sacră.

Cînd un guvern îşi conduce poporal către ruină prin toate mijloacele, irea fiecărui membra al acestui popor devine nu un drept, ci o datorie.

întrebarea: Cînd se prezintă un asemenea caz? nu-şî află răspunsul în iții teoretice; el se franşează prin forță, iar sucesul decide.

Cum orice guvern se consideră în mod firesc obligat să-şi mențină in jul lui autoritatea puterii de stat   chiar dacă este cel mai prost şi a

trădat de mii de ori interesele naționale – instinctul de conservare națională va trebui să folosească, în lupta împotriva unei astfel de puteri, pentru a-şi cuceri libertatea şi independența, armele de care se serveşte adversarul său spre a se menține. Ca urmare, lupta trebuie purtată cu mijloace "legale" cîtă weme puterea în declin se serveşte de ele; dai* nu trebuie să ezite să recurgă la mijloace ilegale, dacă asupritorul le foloseşte şi el.

Dai-, în general, nu trebuie uitat că țelul suprem al existenței oameniloi nu este conservarea unui stat: este conservarea rasei lor.

Cînd rasa e în primejdia de a fi oprimată sau chiar eliminată, problema legalității nu mai joacă decît un rol secundai'. In acest caz, faptul că puterea existentă aplică mijloace absolut legale prezintă puțină importanță; instinctul de conservare al celor oporimați va constitui întotdeauna cea mai înaltă justificare a luptei lor prin toate mijloacele.

Toate luptele pentru eliberarea de aservirea internă ca şi de cea externă de pe acest pământ, despre care istoria ne arată exemple uimitoare, au fost purtate în virtutea acestui principiu.

Dreptul oamenilor primează asupra dreptului statului.

Şi dacă un popor moare în lupta pentru drepturile omului, înseamnă că el a fost cîntărit în balanța destinului şi a fost găsit prea neînsemnat ca să aibă dreptul la fericirea de a exista în această lume pămîntească. Căci cine nu e gata să lupte pentru existența sa, ori nu e capabil s-o facă, este deja sortit pieirii de Providența în veci dreaptă.

Exemplul Austriei dovedeşte limpede şi impresionant că unei tiranii îi este foarte uşor să se învăluie în mantia pretinsei "legalități".

Puterea legală se sprijinea în vremea aceea pe fondul germanofob al parlamentului, cu majoritățile lui negermane şi pe dinastie, ostilă şi ea germanilor. întreaga putere a statului era personificată de aceşti doi factori. Ai* fi fost absurdă pretenția de a schimba soarta poporului german din Austria cu sprijinul aceloraşi factori. Dai' aceasta înseamnă, potrivit adoratorilor noştri ai "căii legale", că ar fi trebuit să se renunțe la orice opoziție, deoarece ea nu putea fi condusă prin mijloace legale. Aceasta ar fi antrenat inevitabil pieirea poporului german din monarhie într-un interval de timp foarte scurt. De fapt, germanii din Austria n-au fost scutiți de această soartă decît prin prăbuşirea statului.

Teoreticianul cu ochelari murea, desigur, mai bucuros pentru doctrina sa decît pentru poporul său.

Dacă oamenii îşi făuresc legi, el îşi închipuie că după aceea ei trăiesc pentru ele.

Meritul mişcării pangermaniste de odinioară din Austria este câ a

măturat din temelii acest nonsens, spre stupoarea tuturor teoreticienilor doctrinari şi a altor fetişişti ai statului.

In timp ce Habsburgii se străduiau prin toate mijloacele să-i ducă cu vorba pe germani, acest partid a atacat – şi fără nici un fel de menajamente "serenissima" dinastie. El a fost primul care a sondat acest stat corupt şi a deschis ochii a sute de mii de oameni. Lui îi î'evine meritul eliberării sublimei noțiuni de dragoste de patrie din strînsoarea acestei jalnice dinastii.

Numărul partizanilor săi a fost extraordinar la început, amenințînd să devină o adevărată avalanşă. Dai* n-a fost un succes de durată. Cînd am sosit la Viena, mişcarea fusese deja întrecută de mult de partidul creştin-social, ajuns la putere; coborîse la un nivel aproape neînsemnat.

întreg acest episod al înfloririi şi declinului mişcării pangermaniste şi al ascensiunii incredibile a partidului creştin-social a rămas pentru mine un subiect clasic de studiu de cea mai mare însemnătate. Cînd am ajuns la Viena, simpatia mea se îndrepta din plin şi în întregime către tendința pangermanistă.

Eram profund impresionat şi mă bucuram de faptul că oamenii aveau curajul să strige "Trăiască familia Hohenzollem!" în plin parlament; simțeam în mine o siguranță care-mi inspira voioşie văzîndu-i că se considerau o parte temporar desprinsă din imperiul

german, că se străduiau s-o arate cu orice prilej; atitudinea sinceră şi lipsită de compromisuri în toate problemele în care era implicat germanismul mi se părea singura cale încă posibilă pentru salvarea poporului nostru; dai* nu puteam să înțeleg de ce această mişcare se şubrezise astfel după un început atît de strălucitor. înțelegeam încă şi mai puțin de ce partidul creştin-social ajunsese, în aceeaşi perioadă, atît de extraordinar de puternic. Era tocmai în culmea gloriei.

Cînd am început să compar cele două mişcări, soarta, grație jalnicei mele situații generale, mi-a dat cea mai bună învățătură pentru soluționarea acestei probleme.

îmi încep analiza cu cei doi bărbați care au fost şefii şi întemeietorii celor două partide: Georg von Schoenerer şi Dr. Karl Lueger.

Ca personalități, şi unul şi celălalt se ridică mult deasupra cadrului şi nivelului mediului parlamentar. întreaga lor viață a rămas curată şi integră în mijlocul mlaştinii corupției politice generale. Simpatiile mele personale au mers, la început, spre pangermanistul Schoenerer, dar, puțin cîte puțin, s-au îndreptat şi către şeful creştin-social. Comparîndu-le capacitățile, am considerat de pe atunci că Schoenerer era un gînditor mai bun şi mai profund în problemele de principiu. El a prevăzut mai bine şi mai clar decît oricine sfîrşitul inevitabil al statului austriac. Dacă Reichul ai* fi ascultat mai bine avertismentele lui privind monarhia habsburgică, dezastrul unui război mondial al Germaniei împotriva întregii Europe nu s-ar fi produs niciodată.

Dai- dacă Schoenerer pătrundea înțelesul adînc al problemelor, în schimb :u atît mai mult se înşela în privința oamenilor.

In aceasta consta forța Dr, Lueger.

Era un excepțional cunoscător al oamenilor, ferindu-se mai ales să-i mai buni decît sînt în realitate. De aceea el evalua mai bine posibilitățile *i* ale vieții, pe cînd lui Schoenerer îi lipsea complet acest simț. Tot ce gî] pangermanistul, teoretic era just; dai- îi lipseau forța şi penetranta pentru transmite ideile poporului; nu se pricepea să le pună la îndemîna mulțimi cărei capacități rămîn întotdeauna limitate; şi clarviziunea sa profetică nu d niciodată la o idee realizabilă practic.

Lipsa lui de cunoaştere reală a oamenilor 1-a condus cu timpul la < de apreciere a forței gregare a mişcărilor de masă, ca şi a valorii institui secul are.

Fără îndoială, Schoenerer a recunoscut în cele din urmă că trebuie ridice la concepții generale, dar nu a înțeles că numai marile mase popular* apăra acest fel de convingeri cvasi-religioase.

Din nefericire a înțeles prea puțin că combativitatea claselor aşa “burgheze” este extrem de limitată de interesele lor economice, fiecare membrii lor temîndu-se să nu piardă prea mult şi stînd deoparte.

Cu toate acestea, la modul general, o concepție nu are vreo şans izbîndă decît dacă a pătruns în marea masă care se declară gata să porn< lupta necesară.

Din această lipsă de înțelegere a importanței păturilor inferioan poporului a rezultat o concepție absolut nesatisfăcătoare despre problema soi

Dr. Lueger s-a arătat a fi exact opusul lui Schoenerer.

Cunoaşterea profundă a oamenilor i-a permis să facă o apreciere e: a diferitelor forțe; ea 1-a prezervat şi de subestimarea instituțiilor exist poate că tocmai această calitate i-a permis să folosească aceste institut mijloace spre a-şi atinge scopurile..

De asemenea el a înțeles prea bine şi că în vremea noastră combați tea înaltei burghezii este cu totul neînsemnată şi nu face față asigi triumfului unei noi mişcări de amploare. Şi-a închinat aşadar cea mai parte a activității politice cîstigării claselor a căror existență era amenințată care, departe de a-1 paraliza, stimula spiritul lor combativ. Era de aseir înclinat să folosească toate mijloacele existente spre a dobîndi favor însemnatelor instituții întemeiate, spre a trage din aceste vechi izvoai putere cele mai mari foloase pentru mişcarea sa.

Astfel el a adoptat, în primul rînd, ca bază a noului său partid, ci mijlocii amenințate în existența lor, asigurîndu-şi în felul acesta o trupă *i* de partizani gata de cele mai mari sacrificii şi gata să lupte cu înflăci Atitudinea sa infinit de dibace față de biserica catolică a cîştigat în scurt cleiul tînăr de partea sa, în aşa măsură încît vechiul partid clerical s-a repede obligat să părăsească cîmpul de luptă, ori, decizie mai înțeleaptă, unească cu noul partid pentru a-şi recîştiga puțin cîte puțin vechile poziți

Dai* ai” fi o mare nedreptate să vedem în cele de mai sus sing trăsături ale personalității acestui bărbat. Calităților sale de tactician al

iugau cele ale unui reformator genial. Desigur, şi ele erau limitate de îlegerea exactă a posibilităților care se ofereau *şi* de cea a propriilor sale lacități.

Obiectivul pe care şi-I fixase acest om de mare valoare era eminamente etic. Voia să cucerească Viena. Viena era inima monarhiei; ultimele pulsații riață în trupul bolnav şi îmbătrînit al acestui imperiu decrepit veneau din st oraş. Dacă inima devenea mai sănătoasă, restul corpului trebuia să revină ■iață. Ideea era justă în principiu, dai[4] nu putea fi valabilă decît pentru un p strict limitat.

In asta a constat slăbiciunea acestui om.

Opera sa de primai- al Vienei este nemuritoare în sensul cel mai bun al ntului; dai” el n-a putut salva monarhia în felul acesta ■ era prea tîrziu. Ceea ce adversarul său, Schoenerer, văzuse mai bine. Dr. Lueger a reuşit admirabil în latura practică a acțiunilor sale; dar ce aştepta de la ele nu s-a împlinit.

Schoenerer nu şi-a putut atinge scopurile; şi de aceea de ce ia fost frică rodus din nefericire în chipul cel mai înspăimîntător.

Cei doi oameni nu şi-au atins aşadar scopul final. Lueger n-a putut salva ria, iar Schoenerer n-a putut feri poporul german de catastrofă.

Pentru epoca noastră, studiul cauzelor insucceselor acestor două partide jxtrem de instructiv. El le va fi util mai cu seamă prietenilor mei, căci, din e puncte de vedere, împrejurările sînt în prezent asemănătoare şi vor putea tate greşeli care odinioară au condus deja una din mişcări la pieire, iar pe Ită au zădărnicit-o.

Prăbuşirea mişcării pangermaniste în Austria se explică, după părerea prin trei cauze:

In primul rînd printr-o idee greşită despre importanța pe care ar trebui bă problema socială. în special pentru un partid nou şi revoluționai* prin natura sa.

Schoenerer şi cercul lui se adresau în special claselor burgheze: atu] nu putea fi decît mediocru.

Burghezia germană, mai ales în păturile ei superioare – chiar dacă unii acar n-o bănuiesc • este pacifistă pînă la renunțarea completă la ea însăşi, ste vorba despre treburile interne ale națiunii sau statului. In vremurile adică, în cazul de față, sub un guvern bun, o astfel de psihologie face ca pături să fie deosebit de prețioase pentru stat; dar dacă guvernul este această calitate devine un defect, funest. Pentru a dobîndi o şansă de a i îndeplinire o luptă serioasă, mişcarea pangermanistă trebuia deci să-şi *i* toate eforturile cîştigării maselor. Nu a făcut-o şi aceasta a privat-o, de put, de prima impulsiune de care are nevoie un asemenea val ca să nu iscă să se întoarcă de unde a plecat.

Atunci cînd acest principiu este pierdut din vedere şi neglijat la ui unei mişcări, noul partid comite o eroare inițială imposibil de

îndreptat. Căci numeroasele elemente ale burgheziei moderate admise în partid determină tot mai mult orientarea sa internă şi îi răpesc orice şansă de-a obține sprijinul considerabil

al maselor populare. In aceste condiții, acțiunea unei astfel de mişcări nu poate decît să se limiteze la țîfhe şi la critici neputincioase. Din acel moment credința cvasi-religioasă şi spiritul de sacrificiu le lipsesc; în locul lor se tinde spre o colaborare *pozitivă,* cu alte cuvinte, în cazul care ne interesează, spre o recunoaştere a situației de fapt şi o acalmie a luptei care se termină cu o pace şubredă.

Aceasta a fost soarta mişcării pangennaniste care nu acordase din primul moment o importanță preponderentă cuceririi aderenților din rîndul maselor populare. Ea a devenit "burgheză, distinsă, radical-moderată".

Din această greşeală a rezultat cea de-a doua cauză a declinului său rapid.

Situația germanilor în Austria era deja disperată în momentul înfloririi mişcării pangermaniste. An de an, parlamentul devenise instrumentul distrugerii lente a poporului german. Nici o tentativă de salvare de ultimă oră nu putea avea nici cea mai mică şansă de succes, dacă această instituție nu era desființată.

Aceasta punea în fața mişcării (pangermaniste) o problemă de importanța primordială:

Pentru nimicirea acestui parlament trebuia să intre în el, spre a-1 "mina din interior", cum se spune curent, sau lupta trebuia dusă atacînd din afară această instituție?

Au intrat şi au ieşit bătuți.

Desigur, fuseseră obligați să intre.

Pentru a duce la îndeplinire din afară lupta împotriva unei asemenea puteri, trebuie să fii dotat cu un curaj neclintit şi de asemenea gata de sacrificii nesfîrşite. Iei taurul de coarne: încasezi lovituri puternice, eşti aruncat de mai multe ori la pămînt, ca să te scoli eventual cu membrele rupte; şi victoria îi surîde în sfîrşit agresorului intrepid numai după o luptă deosebit de grea.

Numai măreția sacrificiilor cîştigă noi luptători pentru cauză, pînă cînd eforturile tenace sînt încununate de succes.

Insă pentru aceasta trebuie luați copii din popor, din marea masă.

Ei sînt singurii destul de hotărîți şi de dîrji pentru a lupta pînă la sfîrşitul sîngeros al acestei lupte.

Tocmai aceste mase populare i-au lipsit mişcării pangermaniste; nu i-a mai rămas deci altă soluție decît să intre în parlament.

Ai- fi greşit să se creadă că această hotărîre a fost rezultatul unor lungi **ezitări** interioare sau chiar al unor deliberări îndelungate; nu, nici măcar nu au luat în considerare o altă metodă. Participarea la acest nonsens a rezultat din concepții generale destul de vagi

asupra însemnătății şi efectului concursului dat astfel direct unei instituții care fusese în principiu condamnată. In ansamblu, mişcarea se aştepta la mijloace mai simple de lămurire a maselor populare,

n*ită posibilităţii de a lua cuvîntul "în faţa forului întregii naţiuni". îşi dpuia de asemenea că atacarea răului de la rădăcina trebuia să fie mai ace decît un atac venit din afară. Credea că imunitatea parlamentară va ;olida poziţia fiecărui lider şi că astfel eficacitatea acţiunii sale va creşte. In realitate, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel. "Forul" în faţa căruia vorbeau parlamentarii pangermanişti nu se ise, ci mai degrabă se micşorase; căci fiecare vorbeşte numai în faţa [icului care îl poate înţelege direct, sau care poate citi în ziare dările de aă ale discursurilor.

Cel mai mare for al auditorilor nemijlociţi nu este sala de şedinţe a unui ament, ci marea adunare publică.

Numai acolo se găsesc mii de oameni veniţi numai ca să asculte spusele

itorului; în sala de şedinţe a unei camere a deputaţilor, există doar cîteva

de oameni din care marea majoritate se află acolo numai ca să-şi ridice

iul de prezenţă şi nicidecum spre a se lăsa luminaţi de înţelepciunea unuia

altuia dintre domnii "reprezentanţi ai poporului".

Şi mai ales se află întotdeauna acelaşi public, care nu va învăţa niciodată c nou, pentru că, nemaivorbind de inteligenţă, îi lipseşte voinţa - cît de mică esară.

Niciodată vreunul din aceşti reprezentanţi ai poporului nu se va lăsa ins de un adevăr superior spre a se pune apoi în slujba lui. Nu$_s$ nici unul i acţiona astfel, afară de cazul în care, printr-o asemenea conversiune, ar vreun motiv să spere în salvarea mandatului său pentru o nouă legislatură, ar, pentru ca aceste modele de curaj civic să pornească în căutarea unui i nou sau a unei tendinţe noi, care pai" să aibă mai multe şanse electorale, ie să fi simţit că vechiul partid s-ar putea situa prost la alegerile viitoare; e schimbări de poziţie sînt de altfel precedate de un adevărat potop de ; raţiuni morale care le justifică. Astfel că întotdeauna cînd un partid ;nt şi-a atras dizgraţia publică atît de vădit încît. i se prevesteşte o înfrîngere itoare, începe o mare migraţie: şobolanii parlamentari părăsesc nava lului.

Insă aceste schimbări nu au absolut nici o legătură cu o părere mai Lată sau cu voinţa de a face mai bine; ele nu sînt decît manifestarea acelui l clarviziunii care avertizează la timp o asemenea ploşniţă parlamentară, -o să recadâ în patul cald al unui alt partid.

A vorbi în faţa unui asemenea for înseamnă a strica orzul pe gîşte. Este ievăr zadarnic, căci rezultatul nu poate fi decît nul.

Şi s-a întîmplat întocmai: deputaţii pangermanişti au răguşit în van discursuri: acţiunea lor a fost absolut zadarnică.

In ce priveşte presa, ea păstra o tăcere mormîntală asupra discursurilor

iu le mutila lipsindu-le de orice coerenţă, adesea chiar denaturîndu-le

ori lipsindu-1 cu totul de sens; în felul acesta opinia publică nu recepta

3 imagine foarte nefavorabilă a intenţiilor noii mişcări. Spusele unui

vorbitor sau ale altuia nu aveau mare importanţă; contau cele citite. lai" acestea nu erau decît extrase din discursurile lor, care, în starea lor fragmentară, nu puteau decît să pară lipsite de sens: tocmai ceea ce se urmărea. In realitate, singurul for în faţa căruia vorbeau era alcătuit exact din cinci sute de parlamentari, şi cu asta am spus tot.

Dai- iată ce a fost şi mai rău:

Mişcarea pangermanistă nu putea conta pe succes decît dacă înţelegea, încă din prima zi, că nu trebuia să se situeze pe poziţia unui partid nou, ci pe cea a unei concepţii filozofice noi. Numai ea îi putea da forţa internă necesară pentru a duce la bun sfîrşit această luptă uriaşă. Şi numai cei mai buni şi cei mai curajoşi puteau fi singurii ei conducători.

Dacă lupta pentru o concepţie filozofică nu este dusă de eroi gata de sacrificiu, curînd nu se vor mai găsi luptători care să îndrăznească să înfrunte moai'tea. Celui care luptă pentru propria-i existenţă nu-i mai rămîne decît foarte puţin pentru comunitate.

Pentru a-şi asigura această condiţie necesară, fiecare trebuie să ştie că noua mişcare îi poate oferi onoare şi glorie în faţa posterităţii, dai* fără să-i ofere ceva în prezent. Cu cît o mişcare dispune de mai multe posturi şi de poziţii uşor accesibile, cu atît o invadează ariviştii. Intr-o zi, aceşti lucrători politici de ocazie ajung să fie dominanţi în pai'tid prin numărul lor, iar militantul cinstit de altădată ajunge să nu-şi mai recunoască vechea mişcare, în timp ce noii veniţi îl resping ca pe un "indezirabil" inoportun. Este adevărat că atunci "misiunea" unei astfel de mişcări s-a încheiat

Cînd mişcarea pangermanistă şi-a limitat acţiunea la cadrul parlamentului, ea a obţinut "parlamentari" în loc de conducători şi de militanţi. Ea a coborît la nivelul politic al unui pai'tid politic efemer aidoma celorlalte şi nu a mai avut puterea să-i opună soartei ostile sfidarea ei de martir. In loc să lupte, a învăţat şi ea să "peroreze" şi să "negocieze". Curînd noul parlamentar a început să se gîndească la faptul că e mult mai frumos - fiind mai puţin riscant! să apere noile concepţii cu ajutorul armelor "spirituale" ale elocvenţei parlamentare, decît să se arunce, dacă e cazul, cu riscul vieţii, într-o încăierare al cărei rezultat e îndoielnic şi care, în orice caz, nu putea săi aducă nimic.

Cînd s-a instalat în parlament, partizanii ei din țară au început să spere şi să aştepte minuni care fireşte că nu s-au produs, care nu s-au putut produce. Curînd au început să se neliniştească; deoarece spusele deputaților nu corespundeau defel aşteptărilor alegătorilor. Lucim uşor de înțeles, căci presa adversă se ferea să ofere poponilui un tablou exact al activității deputaților pangermanişti. In răstimp, pe măsură ce noii reprezentanți ai poporului prindeau gustul formelor temperate ale luptei "revoluționare" în parlament şi în dietele din provincie, erau tot mai puțin înclinați să se întoarcă la sarcina mai plină de **riscuri** a propagandei în rîndul maselor populare.

Marele miting - singurul mijloc de a exercita o influență reală, fiind personală şi directă, asupra unor mulțimi însemnate şi de a le cuceri • a fost tot

ipins în umbră.

idată ce a schimbat masa de la berăria unde se întrunea cu tribuna ui şi a început să-şi reverse discursurile în fața acestui foi-, peste ■zişilor *aleşi* ai poporului, mişcarea pangermanistă a încetat să fie pulară şi a decăzut în scurt timp la nivelul unui club mai mult sau rios de discuții academice.

esia proastă provocată de presă n-a mai fost corectata de acțiunea

fiecăruia dintre deputați în cursul reuniunilor şi cuvîntul

sm" a sfîrşit prin a căpăta o reputație foarte proastă în mediile

i şi aventurierii de călimară din zilele noastre sa facă bine să şi ile revoluții din lumea aceasta nu s-au făcut niciodată sub semnul i!

jana a fost menită doar să ofere în fiecare caz cauzele teoretice, care a pus în mişcare marile avalanşe istorice în domeniul politic fost, din vremuri străvechi, numai puterea magică a cuvîntului

i masă a unui popor se supune întotdeauna forței cuvîntului şi e mari sînt mişcări populare, erupții vulcanice ale pasiunilor e stărilor sufleteşti, răscolite ori de zeița crudă a mizeriei ori de îlui aruncată în sînul maselor -niciodată de jeturile de limonada sstetizanți şi fie eroilor de salon.

i furtuna ui;ei pasiuni arzătoare poate schimba destinul r pasiunea o poate provoca numai acela care o poartă în el. ea dăruieşte celor aleşi cuvintele care, asemeni unor lovituri de I porțile inimii unui popor.

iu cunoaşte pasiunea, cel care are gura cusută, nu a fost ales spre nța cerului.

zmîngălitor de hîrtie să rămînă deci în fața călimării lui

"teorii", dacă pentru aceasta ştiința şi talentul sînt suficiente; el

departe născut, el nu este nici pe departe ales pentru a fi un

re care urmăreşte obiective însemnate trebuie aşadar să vegheze

S nu piardă legătura cu masa.

lie să examineze fiecare problemă în primul rînd din acest punct

i orienteze deciziile în acest sens.

ue apoi să evite tot ce i-ar putea micşora sau slăbi posibilităţile

ra maselor, nu din raţiuni "demagogice", ci recunoscînd pui' şi

• idee mare, oricît de sfîntă şi de înaltă ai* părea, nu se poate

mica forţă a maselor populare.

ealitatea dură poate hotărî drumul către ţintă; dorinţa de a evita

nseamna deseori, în lumea aceasta, renunţarea la scop; vrînd-

Cînd mişcarea pangermanistâ, optînd pentru calea parlamentară, şi-a desfăşurat cea mai mare parte a eforturilor nu în rîndurile poporului ci în parlament, şi-a sacrificat viitorul în schimbul unor succese facile de moment.

Alegînd lupta cea mai puţin grea, a devenit chiar prin aceasta nedemnă de victoria finală.

încă din perioada şederii mele la Viena am reflectat serios asupra tuturor acestor chestiuni şi am văzut în necunoaşterea lor una din principalele cauze ale prăbuşirii unei mişcări care, după părerea mea, era nu demult destinată să ia soarta pangermanismului în mîinile sale.

Primele două greşeli, cauze ale eşecului mişcării pangermaniste, erau înrudite. Lipsa cunoaşterii mobilurilor profunde ale marilor revoluţii a condus la subestimarea importanţei marilor mase populare; de aici a rezultat interesul scăzut faţă de chestiunea socială, insuficienţa sau carenţa încercărilor destinate cuceririi sufletului păturilor inferioare ale naţiunii; în fine, atitudinea faţă de parlament agrava şi ea aceste tendinţe.

Dacă ai' fi înţeles forţa uimitoare care, din toate timpurile, aparţine masei în rezistenţa revoluţionară, ai* fi acţionat altfel din punct de vedere social, ca şi din punctul de vedere al propagandei. Astfel efortul principal al mişcării ar fi fost orientat nu spre parlament, ci spre fabrică şi spre stradă.

Dar cea de-a treia greşeală îşi are şi ea obîrşia, în ultimă analiză, în acea neînțelegere a importanței maselor, pe care spirite superioare trebuie să le pună în mişcare într-o direcție determinată, dai[1] care, odată puse în mişcare ca volanul unei maşini, imprimă apoi atacului forța regulată şi durata.

Lupta aprigă dusă de mişcarea pangermanistâ împotriva bisericii catolice nu are altă cauză decît neînțelegerea stărilor sufleteşti ale poporului.

Motivele atacului violent al noului partid împotriva Romei au fost **următoarele:**

De îndată ce Casa de Habsburg sa hotărît definitiv să facă din Austria un stat slav, ea a recurs la toate mijloacele care i se păreau că pot servi acest scop. Instituțiile religioase au fost angajate, fără cel mai mic scrupul, în serviciul noii "rațiuni de stat" de această dinastie fără conştiință.

Folosirea parohiilor cehe şi a preoților lor n-a fost decît unul din numeroasele mijloace folosite pentru a ajunge la slavizarea Austriei.

In general, preoții cehi erau numiți în comune exclusiv germane; ei începeau, încet dai" sigur, să pună interesele poporului ceh deasupra intereselor bisericilor şi deveneau celule generatoare de degermanizare.

Reacția micului cler germa.n In fața unor asemenea procedee a fost din nenorocire aproape nulă. Acest cler era complet inapt să poarte o luptă asemănătoare de partea germană; mai mult, el nici măcar nu putea organiza apărarea necesară împotriva atacurilor adverse. Germanismul a trebuit astfel să **retrograde»** încet, dai- continuu, în fața acestui abuz disimulat al religiei şi în lipsa unei apărări suficiente.

Daca în privința detaliilor lucrurile s-au petrecut astfel, nici cazul

melor importante nu a fost diferit.

Eforturile antigermane ale Habsburgilor nu au întîmpinat, în special în ile cierului superior, opoziția care se impunea şi însăşi apărarea ?elor germane a fost complet neglijată.

Impresia generală nu se putea schimba: clerul catolic ca atare cauza un iciu grav drepturilor germanilor.

Se părea deci că biserica nu numai că sufleteşte nu era alături de poporul ti, dai- se situa în modul cel mai nedrept de partea adversarilor săi. După ierer, tot răul consta în faptul că vîrful bisericii catolice nu se afla în nia şi aceasta era o cauză suficientă a atitudinii sale ostile intereselor i noastre.

Problemele zise culturale au fost surghiunite pe ultimul plan, aşa cum mpla în acea vreme aproape mereu în Austria. Atitudinea mişcării maniste față de biserica catolică a fost

determinată mult mai puțin de nea acesteia față de știință etc, cît de apărarea nesatisfăcătoare a ilor germane și de sprijinul continuu pe care-1 acorda exigențelor și iilor slavilor.

Georg von Schoenerer nu era omul care să facă lucrurile pe jumătate. El t lupta împotriva bisericii cu convingerea că aceasta era singura cale de pentru poporul german. Campania "schismei de Roma" părea mijlocul i puternic de atac - deşi cel mai greu - pentru a distruge citadela ă. Dacă ai* fi "euşit, i-ar fi venit de hac nepotrivitei sciziuni religioase mania; iar forța internă a Reichului și a națiunii germane nu putea decît e enorm din această victorie.

Dai" nici premiza nici concluzia acestei lupte nu erau juste. Fără nici o îndoială, puterea de rezistență a clerului catolic german erau ferioare, în ceea ce privea germanismul, celei de care dădeau dovadă . noştri negermani - în special cehii.

Numai un ignorant putea să nu vadă că ideea unei apărări active a lor germane nu-i venea aproape niciodată clerului german. Dai* cine nu era complet orb trebuia de asemenea să fie de acord că o •are, care pe noi germanii ne-a făcut întotdeauna să suferim, explica atitudine: este vorba de obiectivitatea noastră față de naționalitatea ji față de orice altceva.

n timp ce preotul ceh adopta o atitudine subiectivă față de poporul său biectivă numai față de biserică, parohul german manifesta un devota-biectiv față de biserică și rămînea obiectiv față de propria sa națiune, fenomen pe care, spre nefericirea noastră, îl putem observa în mii de iri. Nu este cîtuşi de puțin vorba de o moștenire deosebită de la n, ci de un rău care, la noi, macină în scurt timp întreaga instituție i sau chiar scopurile noastre ideale.

>ă comparăm, de pildă, atitudinea adoptată de funcționalii noştri față de le de regenerare națională, cu cea adoptată de aceeaşi corporație la un

alt popor. Oii se crede că, într-o altă țară, corpul ofițeresc ar fi neglijat aspirațiile națiunii ascunzîndu-se în spatele formulei "autoritatea statului", așa cum se face la noi de cinci ani încoace, foarte firesc, și considerînd aceasta aproape deosebit de meritoriu? Cele două confesiuni nu adoptă astăzi în problema evreiască un punct de vedere care nu corespunde nici intereselor națiunii, nici adevăratelor exigențe ale religiei? Să se compare prin urmare atitudinea unui rabin evreu în toate problemele care interesează cît de cît evreii ca rasă cu atitudinea majorității clerului nostim, indiferent de confesiunea luată în considerație.

Observăm acest fenomen pretutindeni unde este vorba de apărarea unei idei abstracte.

"Autoritatea statului", "democrație", "pacifism", "solidaritate internațională" etc. sînt tot atîtea noțiuni care devin la noi aproape mereu idei rigide, dogme doctrinare și toate

aprecierile asupra necesităților vitale ale națiunii sînt făcute exclusiv conform acestor concepții.

Acest mod nefast de a lua în considerare toate problemele importante conform unei idei preconcepute ucide orice facultate de a înțelege subiectiv un fenomen care obiectiv este în opoziție cu doctrina; aceasta duce în final la răsturnarea rolurilor între mijloace şi scop. Va exista o opoziție față de orice tentativă de răzvrătire națională, dacă ea necesită răsturnarea unui guvern rău şi prejudiciabil: ai* fi un atentat la "autoritatea statului"; şi "autoritatea statului" în ochii acestor fanatici ai obiectivitătii nu este un mijloc, ci un scop în sine, suficient să le umple întreaga viață vrednică de milă. S-ar protesta, de exemplu, cu indignare, împotriva oricărei tentative de dictatură, chiar dacă autorul ei ar fi Frederic cel Mare şi dacă toți politicienii momentului n-ar fi decît nişte incapabili sau chiar nişte indivizi puțin recomandabili; fiindcă, pentru un asemenea fetişist al principiilor, legile democrației pai* mai sfinte decît salvarea națiunii. Unul va apăra aşadar cea mai abjectă tiranie care a distrus vreodată un popor, pentru că ea personifică în acel moment "autoritatea statului"; altul va repudia guvernul cel mai salutai-, deoarece nu corespunde noțiunii sale despre "democrație".

Tot aşa, pacifistul nostru german va păstra tăcere asupra celor mai sîngeroase violențe comise asupra națiunii, chiar dacă ele provin de la cea mai rea putere militaristă şi chiar dacă rezistența este singurul mijloc de a schimba cursul evenimentelor: un asemenea mijloc ar fi în contradicție cu spiritul Societății păcii. Socialistul internațional german poate fi în mod solidar făcut una cu pămîntul de tot restul lumii; el nu răspunde decît cu simpatie fraternă şi nu se gîndeşte nici să se răzbune şi nici măcar să se apere - el este german!

Lucrul acesta poate fi trist; dai* pentru a schimba ceva> mai întîi trebuie să-ți dai seama că există.

Acelaşi motiv explică sprijinul slab acordat de o parte a clerului german intereselor naționale.

Nu este nici' expresia unei rea-voințe conştiente, nici consecința unor

ie "venite de sus"; nu vedem, în această lipsă de hotărîre națională, decît tatele unei educări defectuoase a tineretului în sensul germanismului şi tatele dominației complete a unei idei din care sa făcut cultul unui idol. Educația în sensul democrației, al socialismului internațional, al ismului etc. este atît de rigidă şi de exclusivă, cu alte cuvinte, din punctul *i* vedere, atît de subiectivă, încît vederea de ansamblu pe care o au asupra i este influențată de această atitudine *a priori,* în timp ce atitudinea față de anism încă din tinerețe este exclusiv obiectivă.

In măsura în care este german, pacifistul care se dedică subiectiv, trup let ideii sale va cerceta la orice încercare de amenințare a poporului său -t ar fi de nedreaptă şi de

primejdioasă - de care parte se situează dreptul tiv; el nu se va situa niciodată, din pui* instinct de conservare, în rîndurile îi sale ca să se bată alături de ea.

Este şi cazul diferitelor confesiuni, după cum o vom demonstra: Protestantismul prin el însuşi apără mai bine interesele germanismului, sura în care acest lucru corespunde originii şi tradiţiilor sale; dar devine incios în momentul în care această apărare a intereselor naţionale priveşte meniu străin de lumea ideilor sale şi a dezvoltării sale tradiţionale sau ste alungat din această lume dintr-un motiv oarecare.

Protestantismul acţionează aşadar întotdeauna spre binele intereselor ine în aceeaşi măsură cînd este vorba de moralitatea sau de dezvoltarea :tuală naţionrlă sau de apărarea spiritului german, a limbii germane şi menea a libertăţii germane; toate acestea se confundă, de fapt, cu înseşi Diile pe care se sprijină; dai* el combate de îndată în modul cel mai ostil nceixare de salvare a naţiunii de opresiunea celui mai mare duşman a] moarte, deoarece punctul lui de vedere asupra evreilor este mai mult sau îţin stabilit dinainte de dogmele sale. Şi tocmai aceasta este problema rebuie rezolvată mai întîi, altminteri toate încerc ările ulterioare de rare sau de înălţare germane sînt şi rămîn cu totul imposibile şi fără sens. In timpul şederii mele la Viena am avut timpul şi ocazia să analizez şi i problemă fără idei preconcepute şi, în rutina zilnică, am putut constata t punct de vedere era de o mie de ori justificat.

In această vatră a celor mai diverse naţionalităţi, reieşea de îndată în [ă că numai pacifismul german se străduia să examineze interesele i sale dintr-un punct de vedere obiectiv, în timp ce evreul nu făcea tă acest luciu în interesul poporului evreu; reieşea de asemenea că numai itul german este "internaţional" într-un sens care nu îi permite să ice drepturile propriului său popor altfel decît prin plîngeri sau iieli în faţa tovarăşilor internaţionali; în schimb, nici cehul nici polonezul c niciodată; pe scurt, am recunoscut încă de atunci că răul venea nu atît **trinele** înseşi, ci din educaţia noastră pe de-a-ntregul defectuoasă din de vedere al propriei noastre naţionalităţi, căreia îi consacram astfel un ent mai puţin exclusiv.

Primul argument teoretic al luptei mişcării pangermaniste împotriva catolicismului în sine este astfel combătut cu argumente temeinice.

Creşteţi poporul german încă din tinereţe în aşa fel încît să recunoască exclusiv drepturile propriei sale rase; nu otrăviţi sufletul copiilor cu blestemata noastră "obiectivitate" în probleme legate de apărarea personalităţii noastre; atunci - chiar în cazul unui guvern radical - se va vedea, ca în Irlanda, în Polonia sau în Franţa, că în Germania catolicul va fi întotdeauna şi german.

Văd dovada cea mai frapantă a celor de mai sus în această epocă în care, pentru prima oară, poporul nostru a trebuit să compară în faţa tribunalului istoriei ca să-şi apere existenţa într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Cît timp nu a lipsit conducerea de sus, poporul şi-a îndeplinit întreaga datorie în modul cel mai deplin. Atît pastorul protestant cît şi preotul catolic au contribuit mult la menținerea puterii noastre de rezistență, nu numai pe front, ci mai ales în spatele frontului. In aceşti ani, şi mai ales în vremea primului entuziasm, în cele două tabere na existat cu adevărat decît un imperiu german unic şi sfînt, pentra existența şi viitorul căruia se ruga fiecare.

Mişcarea pangermanistă ar fi trebuit să-şi pună întrebarea: conservarea elementului german în Austria este sau nu compatibilă cu religia catolică? In cazul unui răspuns afirmativ, acest partid politic nu trebuia să se amestece deloc în probleme religioase sau confesionale; dacă răspunsul era negativ era nevoie de o reformă religioasă şi nu de un partid politic.

Cine crede că poate ajunge la o reformă religioasă pe calea ocolită a unei organizații politice nu face decît să evidențieze că nu are nici cea mai mică înțelegere a evoluției concepțiilor religioase, sau chiar a dogmelor lor şi a ceea ce determină evoluția bisericii.

Este cazul să spunem că nu poți sluji doi stăpîni în acelaşi timp. Eu consider de altfel că întemeierea sau distingerea unei religii este un gest mai însemnat şi de cu totul altă natură decît întemeierea şi distrugerea unui stat; nu vorbesc de partid.

Să nu se spună că acele atacuri nu au fost decît o ripostă la atacurile adverse!

Sigur că, în toate timpurile, există indivizi fără conştiință cărora nu le e teamă să folosească religia ca pe un instniment al dubiosului lor trafic politic (căci nici n-ar putea fi vorba de altceva cu asemenea viteji); dai- tot atît de sigur e şi faptul că religia sau confesiunea nu pot fi făcute răspunzătoare pentru cîțiva ticăloşi care abuzează de ele, tot aşa cum ai* fi abuzat fără îndoială de orice altă instituție pentru a-şi satisface instinctele lor grosolane.

Nimic nu i-ar conveni mai mult unui asemenea parlamentar şnapan decît să i se dea prilejul, cel puțin în cele din urmă, să-şi justifice speculația politică. De îndată ce religia sau confesiunea sînt făcute răspunzătoare de josnicia sa individuală şi acuzate cu țipete puternice, acest mincinos ia ca martor pe toată lumea; şi reafirmă că atitudinea lui a fost cît se poate de justificată şi că numai lui şi elocvenței sale trebuie să i se aducă mulțumiri

pentru salvarea religiei şi a bisericii. Lumea, care este la fel de proastă pe cît îi e de scurtă memoria, nu-1 mai recunoaşte atunci pe adevăratul autor al conflictului în persoana celui care strigă atît de tare, sau nu şi-1 mai aminteşte; iar ticălosul, în fond, şi-a atins scopurile.

O asemenea vulpe vicleană ştie foarte bine că toate acestea n-au nimic de a face cu religia; un motiv în plus ca să-şi rîdă în barbă; în timp ce *adversarul* său cinstit, dai* inabil, pierde la jocul acesta, cu riscul de a se retrage definitiv, pierzîndu-şi speranțele în buna-credință a omenirii.

Dai* şi dintr-un alt punct de vedere ai* fi nedrept ca religia ca religie, ori chiar biserica, să fie făcută responsabilă de greşelile fiecăruia. Comparînd măreția organizațiilor religioase pe care le avem în față cu obişnuita imperfecțiune a omului în general, trebuie să recunoaştem că proporția dintre cei buni şi cei răi este în avantajul mediilor religioase. Fireşte că şi în rîndurile clerului se găsesc oameni care se folosesc de misiunea lor sfîntă în interesul ambițiilor lor politice, oameni care, în lupta politică, uită în mod regretabil că ai- trebui să fie depozitarii unui adevăr superior şi nu protagoniştii minciunii şi ai calomniei; dai- la un asemenea nevrednic găseşti o mie şi mai mulți ecleziaşti cinstiți, deplin credincioşi misiunii lor, care ies la suprafață ca nişte insulițe deasupra mlaştinii epocii noastre mincinoase şi corupte.

Pe cît de puțin condamn şi sînt îndreptățit să condamn biserica însăşi, atunci cînd un ins corupt, îmbrăcat în veşminte preoţeşti, comite o crimă desfrînată împotriva moravurilor, tot atît de puțin am dreptul s-o fac cînd un altul, din ansamblul lor, îşi mînjeşte şi-şi trădează naționalitatea, mai ales într-o vreme cînd vezi asemenea lucruri zi de zi. Şi în special în zilele noastre nu trebuie uitat nici că, la un singur Efialte de felul acesta, se vor găsi mii de preoți a căror inimă sîngerează din cauza nenorocirii națiunii lor şi care doresc *a* fel de arzător ca şi cei mai buni dintre compatrioții lor să vină ziua cînd cerul *e* va zîmbi în sfîrşit din nou.

Celui care răspunde că aici nu e vorba de mici probleme zilnice, ci de hestiuni de principiu sau de dogme, trebuie neapărat să i se răspundă astfel: Dacă te crezi ales spre a proclama adevărul, fă-o; dar atunci ai curajul -o faci nu pe căile ocolite ale unui partid politic - ceea ce este un subterfugiu :i înlocuind prezentul cel rău cu viitorul tău mai bun,

Dacă îți lipseşte curajul sau dacă acel mai bun nu-ți este ție însuți mpede, atunci retrage-te; în nici un caz nu încerca să obții pe calea lăturalnică unei organizații politice ceea ce nu îndrăzneşti să revendici deschis.

Partidele politice nu au nimic de-a face cu problemele religioase dacă ipercursiunile acestora din urmă nu se pun împotriva vieții naționale şi nu strug încetul cu încetul morala rasei; de asemenea, religia nu trebuie nestecată în lupta partidelor politice.

Atunci cînd demnitarii bisericii se folosesc de instituții sau chiar de ctrine religioase pentru a pricinui un rău rasei lor, ei nu trebuie niciodată mați pe această cale, nici combătuți cu aceleaşi arme. *Pentru un conducător*

politic, ideile şi instituțiile religioase ale poporului său trebuie să răi întotdeauna inviolabile; altminteri, să înceteze să mai fie un om politic, j *devină un reformator, dacă are stofă!* O altfel de atitudine, mai ale Germania, trebuie să ducă la o catastrofă.

Studiind mişcarea pangermanistă şi lupta ei împotriva Romei, am a, atunci, şi mai cu seamă în cursul anilor următori, la următoarea concluzie: 1 de înțelegere a acestei mişcări față de chestiunea socială a privat-o de ma| populare, singurele potrivite pentru luptă; intrarea în parlament i-a frînt \ elanului şi i-a inculcat toate slăbiciunile acestei instituții: lupta împot bisericii catolice a făcut-o indezirabilă în numeroase medii şi i-a răpit nenu

rate elemente dintre cele mai bune din cîte număra naţiunea. Rezultatul pr£ al *Kulturkampf-uhii* austriac a fost aproape nul.

A reuşit, este adevărat, să smulgă bisericii vreo sută de mii de mem dai* fără ca prin aceasta să-i pricinuiască pagube mari. Ea n-a trebuit să vi lacrimi văzînd plecarea acestor "oi" rătăcite: nu a pierdut decît ceea ce, în fi nu-i mai aparţinea în întregime de multă vreme. Aceasta a fost singura diferi dintre noua reformă şi cele de odinioară: atunci, o mulţime din cei mai buni i îndepărtat de biserică din convingere religioasă intimă; acum nu s-au îndepă: decît cei lipsiţi de entuziasm, şi aceasta din "consideraţiuni" de esenţă polii

Dai- tocmai din punct de vedere politic acest rezultat a fost rizibi totodată trist.

încă o dată, o mişcare politică avînd posibilitatea de a salva naţiu: germană, mişcare plină de promisiuni de succes a pierit pentru că n-a ; condusă cu brutalul realism necesar, pentru că s-a rătăcit în domenii în care putea decît să se dezagrege.

Un lucru este neîndoielnic:

Mişcarea pangermanistă n-ar fi comis niciodată această eroare dacă r fi înţeles atît de prost psihologia marilor mase. Dacă şefii ei ai- fi ştiut că, pen a reuşi, nu trebuie niciodată, şi aceasta din considerente pur psihologice, indici masei mai mulţi adversari - ceea ce antrenează imediat dispersai completă a forţelor combative, vîrful de atac al mişcării pangermaniste ai' fi f îndreptat împotriva unui singur adversar. Nimic nu e mai periculos pentru partid politic decît să ge lase condus în deciziile sale de nişte palavra neurastenizaţi care se apucă de toate şi care nu-şi ating niciodată scopurile.

Chiar dacă o confesiune sau alta dau cu adevărat ocazie criticii, partid politic nu trebuie să uite niciodată că Istoria nu înregistrează nici exemplu în care un partid pui[1] politic, în împrejurări analoage, a putut ajur la o refoi-mă religioasă. Istoria nu se învaţă ca să-i uiţi lecţiile exact în momen^ în care trebuie să Ie aplici în practică; ori ca să crezi că adevărurile ei secute pot să nu fie aplicate pentru că situaţia socială este cu totul alta; ea se î pentru a trage învăţăminte pentru prezent. Cel ce nu e capabil să o facă, trebuie nicidecum să-şi închipuie că este un conducător politic; el nu este realitate decît un măscărici şters, deşi adesea înfumurat, şi toată bunăvoinţa m

;e scuza incapacitatea practică.

In general, arta tuturor adevăraţilor conducători de popoare din toate)urile constă în special în aceea că ei concentrează atenţia poporului asupra i singur adversar, nu o lasă să se împrăştie. Cu cit această afirmare a voinţei lupta a unui popor este mai concentrată, cu atît mai mare este forţa de cţie magnetică a unei asemenea mişcări, cu atît este mai masivă forţa ei de Aila de a sugera poporului că duşmanii cei mai diferiţi aparţin aceleiaşi gorii aparţine unui mare conducător. Din contră, convingerea că duşmanii mulţi şi diverşi devine prea uşor, pentru cei săraci cu duhul şi nehotărîţi, un v ca să se îndoiască de propria lor cauză.

De îndată ce masa se vede luptînd împotriva mai multor inamici, ea îşi : întrebarea: e cu putinţă ca toţi ceilalţi să greşească într-adevăr şi numai area noastră să fie îndreptăţită?

Atunci forţele ei paralizează. De aceea trebuie pusă întotdeauna în aşi grămadă o pluralitate de adversari cît mai variaţi, pentru ca masei riilor noştri partizani să i se pară că lupta se poartă împotriva unui singur ian. Aceasta îi întăreşte încrederea în propriul ei drept şi i creşte exaspera-mpotriva celor ce-1 atacă.

Mişcarea pangermanistă de odinioară nu a înţeles aceasta, ceea ce i-a iromis succesul.

Ea văzuse just ţelul, avea intenţii curate, dai' a ales un drum greşit. O n compara cu un om care, vrînd să ajungă în vîrful unui munte, nul pierde chi şi porneşte la drum plin de hotărîre şi de putere, dai* fără să acorde nici nţie drumului şi care, {intuind cu privirea ţelul ascensiunii sale, nu vede examinează cîtuşi de puţin posibilităţile urcuşului şi la sfîrşit eşuează din ită cauză.

Se poate observa contrariul în toate privinţele la marele său concurent, dul creştin-social.

Drumul pe care a pornit a fost ales judicios, dai- ceea ce i-a lipsit a fost icepere clară a scopului. In aproape toate domeniile în care mişcarea îrmanistă a făcut greşeli, acţiunea partidului creştin-social a fost eficace şi i.

El cunoştea importanţă maselor şi a dovedit o încă din prima zi prin terul pronunţat al politicii sale sociale. Orientîndu-se în special spre irea meşteşugarilor mici sau mijldcii, el şi-a recrutat partizani pe cît de pe atît de tenace şi gata de sacrificii. A evitat orice luptă împotriva urilor religioase, asigui-îndu-şi astfel sprijinul acestei puternice organizaţii îste biserica în prezent. In consecinţă, na avut decît un singur adversar rat. El a recunoscut necesitatea unei propagande grandioase şi a atins)zitatea în arta de a impresiona masele.

Dacă totuşi nu şi-a putut atinge scopul visurilor sale, salvarea Austriei, ta se explică prin calea prost aleasă, ca şi prin lipsa de claritate a avelor sale.

Antisemitismul noii mişcări se baza pe concepţii antireligioase şi nu pe principii rasiste. Acelaşi motiv care a dus la comiterea acestei erori a provocat şi o a doua eroare.

întemeietorii partidului creştin-social gîndeau că dacă acest partid voia să salveze Austria, el nu se putea sprijini pe principiul rasei, deoarece de aici ar fi rezultat în scurt timp o destrămare generală a statului. In special situaţia din Viena, după părerea şefilor partidului, cerea să fie lăsate de o parte toate elementele de divergenţă şi să se reliefeze toate motivele de unire.

In vremea aceea Viena cuprindea deja fracţiuni etnice variate, în special cehi, şi doar maxima toleranţă în toate problemele legate de rasă le mai putea împiedica să formeze un partid dea dreptul antigerman. S-au străduit aşadar să-i cîştige în special pe micii

meşteşugari cehi, foarte numeroşi, prin lupta împotriva liberalismului manchesterian; şi au crezut că au găsit lozinca luptei în unirea vechii Austrii, trecînd peste toate divergențele naționale, în lupta contra evreilor pe o bază religioasă.

Este limpede că lupta împotriva evreilor pe o astfel de bază nu putea să le provoace decît griji cu totul neînsemnate. In cel mai rău caz, puțină apă sfințită îl putea întotdeauna salva pe evreu şi negoțul său.

Cu motive atît de superficiale nu sa ajuns niciodată la o analiză ştiințifică serioasă a întregii probleme, ceea ce ia îndepărtat de partidul creştin social pe toți cei ce nu puteau înțelege acest gen de antisemitism. Forța de atracție a acestei idei se reducea la un mediu cu o inteligență mărginită, pentru că nu voiau să meargă mai departe de simplul sentiment, către o înțelegere adevărată. Intelectualii au rămas ostili din principiu. Se dovedea din ce în ce mai mult că în toată afacerea nu era vorba decît de o nouă tentativă de convertire a evreilor sau că ea nu era decît expresia invidiei față de concurenți. Din această cauză, i-a lipsit amprenta unei confirmări filozofice; ea li s-a părut multora - si nu din cei inferiori ■ imorală şi blamabilă. Convingerea că aici era vorba de o problemă vitală pentru întreaga omenire, că soarta tuturor popoarelor neevreieşti depindea de soluționarea ei nu se desprinsese.

Acest fel de a face lucrurile numai pe jumătate a anulat valoarea orientării antisemite a partidului creştin-social.

Nu a fost decît un pseudo antisemitism, aproape mai periculos decît opusul lui; adormeai liniştit crezînd că-ți ții bine adversarul în mină, cînd. în realitate, te ducea el de nas.

lai- evreul s-a obişnuit curind atît de bine cu acest gen de antisemitism, încît cu siguranță că dispariția acestuia l-ar fi întristat mai mult decît. îl incomoda existența sa.

Aici ar fi trebuit impuse sacrificii grele în ideea unui stat bazat pe naționalități, dai" au fost făcute altele mai grele în apărarea germanismului.

Nu îndrăznea să fie "naționalistă" dacă nu voia să simtă că îi fuge pămîntul de sub picioare, nici la Viena. Spera să salveze statul Habsburgilor eviînd uşurel această problemă; şi tocmai astfel a fost dusă la **pieire. Mişcarea**

4

. pierdut în felul acesta puternicul izvor de energie, singurul care putea furniza n cele din urmă forța motrice necesară unui partid politic. Mişcarea creştin-ocială a devenit din această cauză un partid ca oricare altul.

Am urmărit odinioară cele două mişcări în chipul cel mai atent, pe una u înseşi bătăile inimii, pe cealaltă cu admirație față de omul care mi se părea ică de pe atunci simbolul întregului popor german din Austria.

Cînd, la moartea primarului, impozanta procesiune funebră s-a pus în lişcare de la primărie spre Ringstrasse, mă aflam printre sutele de mii de ersoane care asistau la acea tristă ceremonie. Emoția mea interioară se ontopea cu sentimentul că întreaga operă a acestui om fusese zadarnică, eoarece soarta mîna inexorabil acest stat la pieire. Dacă Dr. Karl Lueger ar . trăit în Germania, ai* fi deținut un rang printre oamenii de frunte ai artidului nostru; pentru opera sa şi pentru el însuşi faptul că a trăit în acest tat imposibil a fost o nenorocire.

La moartea sa, flăcări mici izbucneau deja din lună în lună cu tot mai lultă intensitate deasupra Balcanilor; soarta s-a îndurat de el şi 1-a cruțat de pectacolul despre care sperase că mai putea fi evitat.

M-am străduit să găsesc cauzele neputinței primeia din aceste mişcări şi le insuccesului celeilalte şi am ajuns la convingerea profundă că independent e imposibilitatea de a ajunge la consolidarea statului în bătrîna Austrie, rorile celor două partide au fost următoarele:

Mişcarea pangermanistă avea dreptate în privința principiului unei îgenerări germane, însă a avut ghinion în alegerea mijloacelor. Ea a fost ațională, dar, vai! nu suficient de socială ca să cîştige masele. Antisemitismul L se baza pe o înțelegere corectă a problemei raselor şi nu pe concepții îligioase. Dai" lupta împotriva unei confesiuni determinate era o greşeală de rincipiu şi de tactică.

Mişcarea creştin-socială nu avea nici o concepție clară despre scopul îgenerării germane, dai" a fost inteligentă şi a făcut o alegere fericită a rumului său ca partid. Ea a înțeles importanța chestiunii sociale, dar a greşit 1 lupta împotriva evreilor şi n-a avut nici cea mai vagă idee legată de forța ideii aționaliste.

Dacă partidul creştin-social ai" fi îmbinat înțelegerea maselor cu o mcepție mai justă despre importanță problemei raselor, ca aceea a mişcării angermaniste, dacă, în sfîrşit, ai* fi devenit el însuşi naționalist ■ sau, impotrivă, dacă mişcarea pangermanistă, cu noțiunea sa justă despre problema weiască şi importanța problemei naționale şi-ar fi însuşit înțelepciunea practică partidului creştin-social şi în special atitudinea acestuia față de socialism tunci noi am fi văzut o mişcare care ar fi putut, cred eu, să-şi joace cu succes) lul în destinele germane. Dacă nu s-a întîmplat astfel, marea parte a greşelii ;ă în esența statului austriac.

Fiindcă nu găseam în nici unul din partide întruchiparea ideilor mele, u m-am putut hotărî să intru într-una din organizațiile existente pentru a lupta

în rîndurile ei. Consideram de-acum că toate aceste mişcări politice erau ratate şi incapabile să ducă la bun sfîrşit o regenerare a poporului german cu adevărat profundă, iar nu pur exterioară.

Aversiunea mea intimă faţă de statul habsburgic creştea tot mai mult în vremea aceea.

Pe măsură ce începeam să mă ocup de problemele de politică externă, se înrădăcina în mine convingerea că acest stat fantomatic nu putea decît să-i nenorocească pe germani. In fiecare zi vedeam mai limpede că soarta naţiunii grmane se va decide nu în Austria, ci chiar în Reich. Nu numai din raţiuni de politică generală, ci şi de cultură în ansamblul ei.

Statul austriac arăta şi pe plan cultural şi artistic toate semnele decrepitudinii sau cel puţin ale totalei lipse de importanţă pentru naţiunea germană. Aşa stăteau lucrurile în special în domeniul arhitecturii. Arta nouă nt putea obţine mari succese în materie, pentu că după terminarea Ringstrasse, lj Viena nu mai rămîneau de făcut decît trebuii mărunte în comparaţie *c*\ proiectele din Germania.

Am început deci să duc o viaţă dublă: raţiunea şi realitatea îmi dicta^ să-mi continui ucenicia amară, dai' rodnică, în Austria; însă fără tragere inimă.

O nemulţumire deprimantă mă cuprinsese după ce am recunoscut vidij interior al acestui stat şi imposibilitatea de a-1 salva; dar în acelaşi tir presimţeam cu certitudine că tot ce va întreprinde va însemna nenorocire poporului german.

Eram convins că acest stat avea să micşoreze orice german cu adevăr| însemnat şi să-i pună piedici, în timp ce, în schimb, avea să favorizeze orij acţiune negermană.

Conglomeratul de rase înfăţişat de capitala monarhiei, tot acel amest etnic de cehi, de polonezi, de unguri, de ruteni, de sîrbi şi de croaţi etc. mi părea respingător, fără să uităm bacilul distrugător al omenirii, evreii şi iar evreii.

Acest oraş gigantic mi se părea întruchiparea incestului.

Graiul german din tinereţea mea era dialectul vorbit în Bavs Inferioară; nu puteam nici să-1 uit, nici să-mi însuşesc jargonul vienez. Pe măsi ce trăiam în acest oraş, devenea tot mai vie ura mea împotriva acestui amea de popoare străine care începea să ştirbească reputaţia acestui vechi centri cultură germană.

Ideea că zilele acestui stat trebuie prelungite mi se părea de-a drej ridicolă.

Austria, în vremea aceea, era asemeni unui mozaic vechi al cănii 1 a îmbătrînit şi a devenit fragil; atîta timp cît o astfel de capodoperă nu e atij ea te mai amăgeşte cu o aparenţă de existenţă; dai' de îndată ce îi dai o loviij ea se sparge în mii de bucăţi. Se mai punea doar problema momentului cîr va da lovitura.

ma mea a bătut întotdeauna pentru imperiul german şi nu pentru austriacă; ceasul destrămării acestui stat mi se părea întotdeauna liberării naţiunii germane.

ite aceste cauze au provocat în mine dorinţa tot mai înfocată de a 3 unde, încă din tinereţe, mă atrăgeau vise tainice şi o iubire tainică, n-am ca mai tîrziu să mă fac cunoscut

ca arhitect şi să-i pot aduce ;le servicii autentice în cadrul - mic sau mare - pe care mi-1 rezerva

îfîrşit, voiam să fac parte dintre cei care au fericirea de a trăi şi de i locul de unde trebuie să vină împlinirea celei mai arzătoare dorinţi ele: unirea patriei mele mult iubite cu marea patrie comună, cu •man.

care nu vor înţelege intensitatea acestei dorinţe sînt încă în număr ; dai- eu mă adresez celor cărora soarta le-a refuzat pînă în prezent urie, ca şi celor care au fost lipsiţi de ea cu cruzime; mă adresez)r care, despărţiţi de patria-mamă, trebuie să lupte tocmai pentru întă a limbii natale, care sînt urmăriţi sau brutalizaţi pentru *n* fidelă faţă de patrie §i care aşteaptă cu o fervoare dureroasă ceasul îngădui să se întoarcă la sînul mult iubitei lor mame; mă adresa **Stora,** şi o ştiu: ei mă vor înţelege!

nai cel ce simte cu toate fibrele ce înseamnă să fii german fără să poţi briei iubite va putea măsura adînca nostalgie care arde neîntrerupt. piilor despărţiţi de ea. Această nostalgie îi chinuie pe toţi cei pe ează, îi privează de orice bucurie şi de orice fericire pînă cînd porţile ischid în sfîrşit şi sîngele comun îşi găseşte pacea şi tihna în imperiul

ia a fost şi rămîne pentru mine şcoala cea mai aspră, dar şi cea mai viaţa mea. Am sosit în acest oraş încă pe jumătate copil, şi cînd l-am i un bărbat taciturn şi serios. Acolo am primit bazele concepţiei mele spre viaţă şi, în special, o metodă de analiză politică; mai tîrziu le-am iub unele aspecte, dar nu le-am abandonat niciodată. Este adevărat n pot aprecia la justa lor valoare lecţiile acelor ani. descris această perioadă mai detailat deoarece atunci am primit ii în probleme fundamentale pentru partidul care, după începuturi ste, în numai cinci ani, începe să devină o mişcare de mase. Nu ştiu st atitudinea mea faţă de evrei, faţă de social-democraţie, chiar faţă arxismul, faţă de chestiunea socială etc, dacă nu s-ar fi strâns în ipita] de păreri personale încă din anii tinereţii, în parte sub îstinului, în parte datorită studiilor individuale. , dacă nenorocirile patriei au putut face mii şi mii de oameni să supra cauzelor interne ale prăbuşirii ei, aceasta nu a condus acea tărie şi la acea pătrundere adîncă accesibile numai celor care ităpini pe destinele lor după ani de luptă.

CAPITOLUL IV MUNCHEN

In primăvara anului 1912 am plecat definitiv la Miinchen.

Oraşul propriu-zis îmi era la fel de familial[1] de parcă aş fi locuit între zidurile sale ani de zile. Asta fiindcă studiile mă îndreptaseră de nenumărate ori către această metropolă a artei germane. Dacă nu cunoşti Miinchenul, nu numai că n-ai văzut Germania, dai” mai ales nu ştii nimic despre arta germană dacă n-ai văzut Miinchenul.

Oricum ar fi, această epocă premergătoare războiului a fost cea mai fericită din viaţa mea. Salariul meu era încă absolut derizoriu, dar desigur că nu trăiam ca să pictez: pictam ca să-mi asigur astfel posibilităţile de existenţă sau mai degrabă ca să-mi permit să continui să învăţ. Aveam convingerea absolută că într-o zi voi sfîrşi totuşi prin a-mi atinge scopul

fixat. Şi aceasta îmi ajungea ca să suport cu uşurinţă şi fără grijă celelalte mici neplăceri ale existenţei.

La acestea se adăuga şi dragostea profundă care m-a cuprins faţă de acest oraş, aproape încă din primul ceas al şederii mele, sentiment pe care nu îl încerc cu aceeaşi intensitate pentru nici un alt loc. Iată un oraş german! (Cîtă diferenţă faţă de Viena! îmi făcea rău numai gîndul la acel Babilon de rase.) Adăugaţi la aceasta dialectul, mult mai apropiat de al meu şi care, mai ales în anturajul meu din Bavaria de Jos, îmi amintea adesea de tinereţe. Mii de lucruri îmi erau sau miau devenit extrem de dragi şi de preţioase. Dai” ceea ce mă atrăgea cel mai mult era acea minunată îmbinare de forţă spontană şi de sentiment artistic delicat, acea perspectivă unică de la Hofbrauhaus la Odeon, de la Oktoberfest la Pinacotecă etc. Dacă astăzi sînt legat de acest oraş mai mult decît de orice alt loc din lume, aceasta se datorează fără îndoială faptului că el este şi rămîne indisolubil legat de evoluţia mea. Dai” faptul că am avut şansa de a găsi aici o veritabilă satisfacţie lăuntrică trebuie atribuit numai farmecului pe care minunatul oraş regal al familiei Wittelsbach îl exercită asupra oricărui om dotat nu numai cu o judecată rece, ci şi cu un suflet sensibil.

La Miinchen, în afara **exercitării** profesiei mele, eram atras în special de studierea continuă a evenimentelor politice şi în particular de evenimentele politicii externe. Am ajuns la politica externă pe calea ocolită a politicii germane de alianţe, pe care o consideram absolut greşită încă pe cînd mă aflam în Austria. Insă la Viena nu vedeam limpede în ce măsură se înşela Reichul. Atunci eram înclinat să admit – sau poate voiam să văd aici o scuză – că poate la Berlin se ştia deja cît de slab va fi în realitate aliatul, dai* că, din raţiuni mai mult sau mai puţin misterioase, această convingere era disimulată de **grija**

politicii de alianţă instaurată cîndva de Bismarck şi a cărei rupere nu părea de dorit, fie pentru a nu atrage sub nici o formă atenţia taţii care stătea la pîndă, fie spre a nu nelinişti ţara. Contactele cu poporul mi-au demonstrat curînd, spre marea mea groază, istă părere era greşită. Uimit, am fost nevoit să constat că nicăieri, nici in mediile cultivate, oamenii nu aveau nici cea mai vagă idee despre ceea monarhia Habsburgilor. Chiar în popor exista iluzia că aliatul putea fi :a o putere serioasă care, în ceasul primejdiei, ar pune de îndată pe roate forţă militară; monarhia era luată în continuare drept un stat “german” iau că se pot bizui pe aceasta. Credeau că, şi în acest caz, forţa se putea după număr, cam ca în Germania şi uitau complet mai întîi că Austria ; de mult să fie un stat german, apoi că situaţia internă a acestui imperiu >ragul ruinei cu fiecare ceas care trecea.

Eu cunoşteam mai bine această situaţie d’ecît “diplomaţia” zisă oficială

aproape întotdeauna, îşi urma’orbeşte destinul. Sentimentele poporului

iau reflecta, de fapt, ideile cu care era alimentată în sferele sus-puse

publică”. lai* sferele sus-puse ale societăţii aveau poate pentru “aliat”

mit ca pentru Vițelul de aur. Se gîndeau poate să înlocuiască lipsa de ite prin amabilitate. lai* cuvintele erau luate întotdeauna drept bune.

Deja la Viena mă cuprindea mînia cînd cercetam diferența care apărea ntre discursurile oficiale ale oamenilor de stat şi articolele din ziarele Totuşi Vieni era un oraş german, cel puțin în aparentă. Dar ce re, atunci cînd, departe de Viena, sau mai bine zis, departe de Austria ‘., ajungeai în provinciile slave ale imperiului! Era suficient să arunci pe ziarele de la Praga ca să ştii cum era considerată acolo toată acea a Triplei Alianțe. Față de această “capodoperă de diplomație” nu exista •îdere şi o ironie crîncenă. In plină pace, chiar atunci cînd cei doi schimbau sărutul prieteniei, nimeni nu ascundea faptul că alianță va ată nulă în ziua în care cineva va încerca s-o coboare din domeniul • al idealului Nibelungilor în realitatea practică.

Lşadar cum de s-a putut mira lumea, peste cîțiva ani, atunci cînd, sosind care alianțele trebuiau înfăptuite, Italia s-a retrase brusc din Tripla părăsindu-şi cei doi aliați şi trecînd tocmai de partea duşmanului. mai înainte s-a putut crede o singură clipă în acel miracol al luptei ituri de Austria părea absolut de neînțeles oricui nu era lovit de orbire că. Aceasta era totuşi situația exactă în Austria.

umai Habsburgii şi germanii susțineau în această țară ideea alianței. ii din calcul… şi de nevoie, austriecii germani cu toată buna-credință… totală stupiditate politică. Toată buna-credința, pentru că ei credeau ipla Alianță aduc un mare serviciu imperiului german, îl consolidează

ajutor; prin stupiditate politică de asemenea, nu numai pentru că

lor era irealizabilă, ci şi deoarece astfel contribuiau la înlănțuirea

de acest cadavru de stat care avea să-i tragă după el în prăpastie. In

special austriecii germani erau şi mai inevitabil sortiți degercnanizării, tocmai din cauza acestei alianțe. într-adevăr, pe Ungă că Habsburgii credeau că pot fi încredințați că alianța cu Reichul îi asigură împotriva unei invazii din partea aceea ■ şi din nefericire pe bună dreptate – din această cauză pentru ei era mai uşor şi mai puțin periculos să-şi continuie politica internă de înăbuşire a germanismului. Aceasta nu numai deoarece cu "obiectivitatea" binecunoscută nu trebuiau să se teamă de proteste din partea conducerii Reichului, ci şi pentru că făcînd cu orice prilej paradă de alianță se putea impune tăcere vocilor indiscrete care se ridicau chiar dintre austriecii germani împotriva unui mod prea infam de slavizare.

Aşadar ce-i mai rămînea de făcut germanului în Austria, atunci cînd însăşi Germania Reichului recunoştea guvernarea Habsburgilor şi îi arăta încredere? Trebuia să reziste pentru a fi apoi înfierat de infamie în ochii tuturor germanilor ca trădător al propriului său popor? Tocmai el, care de zeci de ani acceptase cele mai uimitoare sacrificii!

Dai- cît va prețui această alianță în ziua cînd germanismul va fi extirpat din monarhia Habsburgilor? Oare pentru Germania valoarea Triplei Alianțe nu depindea direct de menținerea preponderenței germane în Austria? Sau credea că se putea într-adevăr trăi în alianță cu un imperiu slav al Habsburgilor?

Poziția luată de diplomația oficială germană, ca şi de întreaga opinie publică, în problema naționalităților din interiorul Austriei nu era deci numai stupidă, ci de-a dreptul nesăbuită; clădeau pe o alianță viitorul şi securitatea unui popor de 70 de milioane de suflete şi asistau din an în an la distrugerea certă, sistematică şi deliberată de către partener a singurei baze posibile pentru această alianță. Intr-o zi va rămîne deci un "tratat" cu diplomația vieneză, dar nici un ajutor efectiv ca aliat al imperiului.

Acesta era de altfel cazul Italiei încă de la început.

Dacă în Germania istoria şi psihologia popoarelor ar fi fost numai puțin mai deschis cercetată, nu s-ar fi putut crede nici un moment că Quirinalul şi Palatul Imperial din Viena ai* fi putut merge vreodată alături în luptă. întreaga Italie ai* fi fost un vulcan, înainte ca un guvern să poată încerca măcar să împingă un singur soldat italian altfel decît ca adversar pe cîmpul de luptă al statului Habsburgilor urît cu atîta fanatism. Nu o dată am văzut izbucnind la Viena disprețul pătimaş şi ura intensă care "lega" italianul de statul austriac. Păcatele Casei de Habsburg față de libertatea şi independența italienilor de-a lungul secolelor erau prea grele pentru a putea fi uitate, chiar dacă s-ar fi dorit acest lucru. lai* această voință îi lipsea cu desăvîrşire atît poporului cît şi guvernului italian. Din

această cauză, pentru Italia nu existau decît două *modi vivendi* cu Austria: alianța sau războiul.

Alegîndu-1 pe primul, putea să se pregătească liniştită pentru cel de-al doilea.

In special de cînd raporturile Austriei cu Rusia tindeau tot mai mult către o explicație pe calea armelor, politica germană de alianțe era pe cît de

le sens pe atît de periculoasă.

Caz clasic de absență a oricărei diplomații juste şi de o oarecare

re.

De ce se încheia o alianță? Numai cu scopul de a asigura astfel viitorul

ui mai bine decît ai* fi făcut-o singur. Acest viitor al Eeichului se reducea

inerea posibilităților de existență ale poporului german.

Aşadar problema nu putea fi enunțată decît astfel: ce formă trebuie să

un viitor palpabil, viața națiunii germane şi cum i se pot apoi asigura

dezvoltări bazele necesare şi securitatea cerută, în cadrul relațiilor

; ale puterilor europene?

Examinînd deschis previziunile activității externe ale politicii germane,

ii să nu te convingi că:

[3]opulația Germaniei creşte în fiecare an cu aproape 900.000 de suflete.

ițea de a hrăni această armată de noi cetățeni urmează să crească din an

să se termine într-o zi printr-o catastrofă, dacă nu se vor găsi căile şi

le de a preveni în timp util acest pericol al foametei.

Cxistau patru mijloace pentru a evita o eventualitate atît de înspăimîn-

. Se putea, urmînd exemplul francez, reduce artificial creşterea r, prevenind astfel suprapopularea.

‘ireşte că natura are ea însăşi grijă, în vremurile de sărăcie şi de condiții

proaste, sau în regiunile cu pămînt sărac, să limiteze creşterea

i în anumite țări sau la anumite rase. De altfel, cu o metodă atît de

i şi de decisivă, ea nu se opune capacității de procreare propriu-zise, ci

uirii individului procreat, supunîndu-1 pe acesta la încercări şi

i atît de grele încît orice individ mai puțin puternic, mai puțin sănătos

t să se întoarcă în neant. Cei cărora ea le îngăduie totuşi să învingă

dstenței rezistă la orice, duri şi întru totul apți să zămislească la rîndul

1 ca aceeaşi selecție fundamentala să poată reîncepe. Natura, procedînd

■utal față de individ şi rechemîndu-1 imediat la ea dacă el nu este

înfrunte vijelia vieții, menține puternice rasele şi speciile şi ajunge

ii însemnate realizări.

itfel scăderea numărului întăreşte individul, deci, la urma urmelor,

Lcmrile se petrec altfel atunci cînd omul se pune să-şi limiteze •a. El nu e croit din acelaşi material ca natura, el este “uman”; el se

facă mai bine decît această regină nemiloasă a înțelepciunii absolute! e piedici dezvoltării individului procreat, ci însăşi reproducerii. Lui, leauna se vede numai pe sine şi niciodată rasa, acest lucru i se pare

şi mai drept decît metoda contrară. Din nefericire, şi urmările sînt

timp ce natura, lăsîndu-i pe oameni liberi să procreeze, ie supune o încercare foarte dură – şi dintre indivizii supranumerici îi alege pe.

SI

cei mai buni ca fiind demni să trăiască, îi păstrează numai pe ei şi îi însărcinează cu conservarea speciei – omul limitează procrearea, în schimb se încăpățînează să conserve cu orice preț orice ființă, odată născută. Această rectificare a voinței divine i se pare pe cît de înțeleaptă pe atît de umană şi, învingînd natura la în<ă un punct, se bucură că ia dovedit incapacitatea. Draga de maimuțică a lui Dumnezeu Tatăl va observa numai împotriva voinței sale faptul că număinil este într-adevăr limitat, dai* că în acelaşi timp a scăzut valoarea individului.

Căci de îndată ce capacitatea procreatoare propriu-zisă este limitată p numărul naşterilor a scăzut ■ în locul luptei fireşti pentru viață, care nu-i lasă să supraviețuiască decît pe cei puternici şi pe cei mai sănătoşi – este instaurați, se înțelege de la sine, acea manie de a “salva” cu orice preț pe cei mai firavi, pe cei mai bolnăvicioşi; nucleu al unei descendențe care va fi din ce în ce mai vrednică de milă, cîtă vreme voința naturii va fi astfel crunt batjocorită.

Rezultatul este că într-o zi unui asemenea popor existența pe pămînt ii va fi luată cu forța; căci omul nu poate sfida decît un anumit timp legea eterni a perpetuării speciei şi, mai devreme sau mai tîrziu, vine revanşa. O rasă mai puternică va alunga rasele slabe, căci iureşul final către viață va distrug» obstacolele ridicole ale unei pretinse omenii individualiste, pentru a lăsa loc omeniei conforme cu natura, care îi nimiceşte pe cei slabi ca să le dea locul celor puternici.

Oricine vrea deci să asigure existența poporului german, limitîni voluntar creşterea populației sale, îl lipseşte tocmai prin aceasta de orice viitoi.

2. O a doua cale ar fi cea pe care şi astăzi o mai auzim propusă şi lăudați de nenumărate ori: “colonizarea internă”. Acesta este un proiect pi-oslăvii îndeosebi de oamenii care îl înțeleg cel mai puțin şi care este susceptibil si provoace cele mai mari pagube imaginabile.

Produsul unui sol poate fi fără îndoială crescut pînă la o limiti determinată. Insă numai pînă la o limită determinată şi nu la infinit. Un anumit timp se va putea deci compensa creşterea populației poporului german prii creşterea produselor solului nostru fără pericolul foamei. Trebuie ținut totuşi cont de faptul că nevoile cresc în general mai repede decît numărul de locuitori Nevoile de hrană şi îmbrăcăminte ale oamenilor cresc an de an şi deja nai- mai putea fi comparate cu ale predecesorilor noştri de acum o sută de ani. Este deci o nebunie să crezi că orice creştere a producției îndreptățeşte ipoteza unei creşteri a populației: nu, aceasta nu este adevărat decît în măsura în care surplusul roadelor pămîntului nu este folosit spre satisfacerea nevoilor suplimentare ale omului. Dai- chiar presupunînd restrîngerea maximă de o parte şi cel mai mare zel de cealaltă, şi în acest caz se va ajunge totuşi la o limită, în funcție de teritoriu.

Cu toată munca posibilă, la un moment dat nu va mai putea fi făcut să producă mai mult şi atunci va veni, mai devreme sau mai tîrziu, rezultatul fatal. Foamea va apare mai întîi în răstimpuri, după recolte proaste etc. Cu *o* populație crescîndă, ea va fi tot mai frecventă, apoi nu va mai înceta decît în

i excepțional de bogați care vor umple hambarele; va veni în sfîrşit vremea I mizeria nu va mai putea fi uşurată şi cînd foamea va fi tovarăşul veşnic al stui popor. Atunci va trebui ca natura să intervină şi să opteze pentru cei ce fi aleşi ca să trăiască; sau omul se va ajuta singur, limitîndu-şi artificial reducerea şi expunîndu-se la toate urmările supărătoare arătate deja pentru î şi specie.

Se va putea obiecta că această eventualitate va amenința îmr-o zi, -un fel sau altul, întreaga omenire şi că nici un popor nu se va putea aşadar ;rage acestui destin.,

La prima vedere este exact. Ne putem totuşi gîndi la următoarele:

E sigur că va veni o zi cînd omenirea, nemaiputînd face față nevoilor

iilației sale crescînde prin mărirea randamentului solului, va trebui să

teze creşterea numărului de oameni. Ea va lăsa natura să se pronunțe, sau

ncerca să stabilească ea însăşi un echilibru: să sperăm că prin mijloace mai

ivite decît mijloacele actuale; dai' atunci vor fi atinse toate popoarele, pe

acum singurele atinse sînt rasele care nu mai au destulă putere ca să-şi

ure pămîntul de care au nevoie pe lumea aceasta. Căci aşa cum se prezintă

şi lucrurile, în epoca noastră, mai există încă întinderi imense de pămînturi

losite, pămînturi care nu aşteaptă decît să fie cultivate. Şi este sigur de

îenea că acest pămînt n-a fost păstrat de natură ca teritoriu rezervat pentru

r unei națiuni sau unei rase determinate. E sigur, dimpotrivă, că el este

nat unui popor care va avea puterea să-1 ia şi energia necesară ca să-1

}ateze.

Natura nu cunoaşte granițe politice. Ea aşează ființele vii unele lîngă e pe globul pămîntesc şi contemplă jocul liber al forțelor. Cel mai tare din tul de vedere al curajului şi activității, copilul preferat al naturii, va idi nobilul drept de a trăi.

Dacă un popor se cantonează în "colonizare internă" în timp ce alte rase iplantează în porțiuni tot mai întinse ale globului, el va fi forțat să recurgă tiitarea voluntară, pe cînd celelalte popoare vor continua mereu să crească »ric. Acest caz se prezintă cu atît mai devreme cu cît spațiul aflat la ziția acestui popor se întîmplă să fie mai restrîns. Cum, din nefericire, cele sune națiuni – mai precis singurele rase civilizatoare, bază a întregului es uman – renunță prea adesea în orbirea lor pacifistă la dobîndirea de noi rii şi se mulțumesc cu "colonizarea internă", în timp ce națiuni de o re mai scăzută ştiu să-şi asigure posesiunea unor teritorii de populare, ta conduce la următorul rezultat final:

Rasele cu civilizația cea mai înaltă, dai- mai puțin lipsite de scrupule, ie să-şi reducă, din cauza teritoriului limitat, înmulțirea, într-un moment e nişte popoare cu o civilizație mai

puțin înaltă, dai' mai brutale prin a lor, sînt, grație unor teritorii întinse de populare, în măsură să se Ite fără grija **limitării.** Altfel spus, se va întîmplă că într-o zi lumea se va) mîinile unei colectivități cu o cultură mai puțin înaltă, dai* mai energice.

Pe viitor nu se vor prezenta aşadar decît două posibilități: ori lumea va fi guvernată după concepțiile democrației noastre moderne, şi atunci balanța va înclina în favoarea raselor mai puternice numeric; ori lumea va fi guvernată de legile naturale: atunci vor învinge popoarele cu o voință brutală, şi nu cele care vor fi practicat limitarea voluntară.

Nimeni nu poate pune la îndoială faptul că într-o zi existența omenirii va da naştere unor lupte groaznice. La urma urmelor, instinctul de conservare va învinge singur, instinct sub influența căruia dispare încet, precum zăpada sub soarele de martie, această pretinsă omenie care nu este decît expresia unui amestec de stupiditate, de laşitate şi de pedantism vanitos. Omenirea a crescut în luptă veşnică, pacea veşnică ai* duce-o în mormînt.

Pentru noi, germanii, cuvintele "colonizare internă" sînt nefaste, întărind în noi ideea că am găsit un mijloc de a ne cîştiga existența prin muncă într-o dulce toropeală. Odată ce această teorie va prinde rădăcini la noi, acesta va fi sfîrşitul oricărui efort de a ne asigura locul care ni se cuvine în lume. Dacă germanul mediu ar căpăta convingerea că prin acest mijloc îşi poate asigura existența şi viitorul, s-ar sfîrşi orice încercare de apărare activă şi însăşi prin aceasta singura rodnică, s-ar sfîrşi cu necesitățile vitale germane. Orice politică externă cu adevărat utilă ai* fi înmormîntată şi, odată cu ea, în special, viitorul poporului german.

De aceea nu întîmplător întotdeauna evreul este acela care încearcă îndeosebi să-i implanteze poporului nostru această mentalitate funestă; şi se pricepe de minune s-o facă. El e prea expert în oameni ca să ignore faptul că ei sînt victimele recunoscătoare ale tuturor celor ce se hrănesc cu himere care îi fac să creadă că s-a găsit mijlocul de a-i da naturii un bobîrnac astfel ca aspra şi nemiloasa luptă pentru viață să devină de prisos şi să facă, dimpotrivă, din ei, fie prin muncă, fie prin simpla trîndăveală, fie prin orice alt mijloc, stăpînii planetei.

Nu se poate insista îndeajuns asupra faptului că o colonizare internă germană nu trebuie să servească îndeosebi decît la evitarea anomaliilor sociale ■ fi înainte de toate să sustragă solul speculației – dar că ea nu va face niciodată față asigurării viitorului națiunii fără dobîndirea de noi teritorii.

Dacă procedăm altfel, în scurt timp vom fi fără pămînt şi la capătul puterilor.

In fine, trebuie să mai stabilim clar aceasta:

Limitarea care rezultă din colonizarea internă pe un mic teritoriu determinat, ca şi restrîngerea capacității de a procrea conduc la cea mai defavorabilă situație militară şi politică pentru o națiune.

Importanța teritorială a unei țări este, ea singură, un factor esențial de securitate externă. Cu cît teritoriul de care dispune un popor este mai mare, cu atît e mai mare şi protecția lui naturală; se obțin întotdeauna decizii militare mai rapide şi de asemenea mai uşoare, mai eficace şi mai complete împotriva popoarelor care ocupă un teritoriu restrîns; împotriva statelor cu un domeniu

c 7 — Mein Kampf

li întins s-ar întîmpla exact contrariul. In plus, întinderea acestuia

protecție sigură împotriva atacurilor neîmpinse pînă la capăt,

>utînd fi obținut decît după lupte îndelungate şi grele, riscul unui

trebuind să pară prea mare în lipsa unor rațiuni cu totul excepțio-

Drtanța teritorială propriu-zisă a unui stat este astfel un factor de libertății şi independenței unui popor, pe cînd micimea teritorială

razia.

onsecință, aceste două prime mijloace de a stabili un echilibru în

onal" al Reichului între cifra crescîndă a populației şi teritoriul care

întinde au fost înlăturate. Motivele acestei atitudini erau cu totul cele menționate de noi mai sus: în ce priveşte limitarea naşterilor, i primul rînd din anumite rațiuni morale; cît priveşte colonizarea a fost respinsă energic, deoarece presimte în ea un atac împotriva ietăți, apoi şi îndeosebi pentru că vedea în ea preludiul unui asalt jotriva proprietății private. Dată fiind îndeosebi forma sub care era

această "doctrină a salvării", o asemenea ipoteză putea sta în

insamblu, în ceea ce priveşte marele public, această rezistență nu era tună şi, în ori~e caz, nu atingea miezul problemei, fel nu mai rămîneau decît două căi pentru a asigura pîine şi muncă ulația mereu crescîndă.

'ie că se puteau dobîndi noi teritorii, pentru a împinge într-acolo în milioanele de locuitori în număr excedentar şi a obține astfel ca i-şi asigure propria subzistență.

Fie să se treacă mai departe, pentru a aduce industriei noastre şi nostru clientelă din străinătate, asigurîndu-ne existența datorită tfituri.

fel spus: fie o politică teritorială, fie o politică colonială şi comercială, este două căi au fost considerate din diferite puncte de vedere, , preconizate, combătute, pînă cînd a fost aleasă definitiv ultima, lea cea mai sănătoasă din cele două ai- fi fost cu siguranță prima,

bîndirea de noi teritorii de colonizat prin excedentul populației e avantaje infinit mai numeroase, în special dacă se ia în considerare tul, ci viitorul.

ii întîi că nu se poate evalua posibilitatea conservării unei clase ie țărani ca bază a întregii națiuni. Multe din relele noastre de astăzi cît consecința raportului alterat dintre populația urbană şi rurală. O slidă de țărani mici şi mijlocii a fost din toate timpurile cea mai bună ață de strîmtorările noastre sociale de astăzi. Aceasta este şi singura re îi asigură unei națiuni pîinea cea de toate zilele în cadrul unei închise. Industria şi comerțul retrogradează atunci din poziția lor ntă şi nesănătoasă şi se articulează în cadrul general al unei economii

naționale în care nevoile s-ar echilibra. Nu mai sînt tocmai baza, ci auxiliarele subzistenței națiunii. Cînd rolul lor se mărgineşte la păstrarea unui raport just între propriile noastre nevoi şi propria noastră producție în toate domeniile, ele fac ca subzistența poporului să fie într-un anumit grad independentă de străinătate; astfel ele contribuie la asigurarea libertății statului şi a independenței națiunii, mai ales în clipele de încercare.

Cu toate acestea, astăzi o astfel de politică teritorială nu se mai poate face undeva în Camerun, ci aproape exclusiv în Europa. Trebuie să adoptăm cu calm şi sînge rece acel punct de vedere după care nu poate fi conform voinței divine ca un un popor să posede de cincizeci de ori mai multe teritorii decît altul. Nu este permis, în acest caz, să te laşi înlăturat, prin frontiere politice, de la limitele dreptului veşnic. Dacă pe acest pămînt există într-adevăr destul loc pentru viața tuturor, să ni se dea aşadar solul de care avem nevoie pentru a trăi.

Cu siguranță, acest lucni nu se va face cu plăcere. Dar atunci intervine dreptul fiecăruia de a lupta pentru existența sa; şi ceea ce-i este refuzat blîndeții, se cuvine să fie cucerit cu pumnul. Dacă strămoşii noştri ar fi lăsat odinioară ca hotărâile lor sâ depindă de absurda mentalitate pacifistă actuală, noi n-am avea în total nici o treime din teritoriul nostru național actual, iar poporul german n-ar mai trebui să-şi facă griji pentru viitorul său în Europa! Nu, noi datorăm atitudinii lor hotărîte în lupta pentru existență cele două marşuri către răsărit ale Reichului şi, în plus, acea forță interioară care constituie importanța teritorială a statului nostru şi a poporului nostru, de altfel singura care ne-a permis să supraviețuim pînă astăzi.

Mai există un motiv pentru care această soluție ar fi fost cea mai bună:

Multe state europene seamănă astăzi cu o piramidă sprijinită în vîrf. Suprafața lor europeană este ridicol de mică față de întinderea exagerată a coloniilor lor, de amploarea comerțului lor exterior etc. Se poate spune: vîrful în Europa, baza în lumea întreagă, spre deosebire de Statele Unite, care îşi au baza pe propriul lor continent şi nu ating restul lumii decît cu vîrful. Tot aici stă şi extraordinara forță internă a acestui stat şi slăbiciunea majorității puterilor coloniale europene.

Anglia nu este o dovadă împotriva celor expuse, căci în privință imperiului britanic se uită prea uşor existența lumii anglo-saxone. Poziția Angliei, prin însăşi comunitatea ei de cultură şi de limbă cu Statele Unite, este absolut incomparabilă cu cea a unei puteri europene oarecare.

Ca urmare, pentru Germania singura posibilitate de a duce la îndeplinire o politică teritorială sănătoasă rezidă în dobîndirea de pămînturi noi chiar în Europa. Coloniile nu pot servi acest scop cît timp nu par favorabile popularii masive de către europeni. Dar în secolul al XlX-lea nu se mai puteau obține astfel de teritorii coloniale pe cale paşnică. Nu se putea nici măcar duce o asemenea politică colonială fără un război greu care ai* fi fost mai oportun de purtat pentru a cîştiga un teritoriu din continentul european, decît domenii din afara Europei.

i

emenea hotârîre odată luată pretinde apoi o coivsacrare exclusivă, tați de măsură şi cu ezitări se realizează o sarcină care reclamă Lnță şi întreaga energie a fiecăruia. Atunci întreaga politică a ebuia de asemenea subordonată acestui scop exclusiv; nu trebuia să îici un gest provenit din alte considerații decît cunoaşterea acestei . mijloacelor de a o îndeplini.

buia să cedăm în fața evidenței: numai lupta ai* permite atingerea 5, iar cursa înarmărilor trebuia privită rece şi calm. •egul ansamblu al alianțelor trebuia examinat numai din acest punct şi trebuia evaluat la valoarea lui reală. Dacă doream teritorii în easta nu era posibil la urma urmelor decît pe seama Rusiei. Atunci rit ca noul Reich să urmeze din nou calea vechilor cavaleri ai eutonilor, pentru ca sabia germană să-i asigure plugului german glia astfel națiunii pîinea cea de toate zilele.

ntru o asemenea politică, singurul aliat posibil în Europa era Anglia, imai cu Anglia puteam, odată ce ne-am asigurat spatele, să întreprin-cruciadă a Germanilor. Dreptul nostru n-ar fi fost mai mic decît acela iilor noştri. Nici unul din pacifiştii noştri nu refuză să mănînce pîine **(rit** şi totuşi spada este cea care a deschis drumul plugului, entru a cîştiga bunăvoința Angliei, nici un sacrificiu nu trebuia sâ fie e. Trebuia să renunțăm la colonii şi la puterea militară şi să cruțăm britanică de orice concurență germană.

lumai o poziție netă şi fără reticențe putea conduce la acest rezultat: ea la comerțul mondial şi la colonii; renunțarea la o flotă de război ; concentrarea întregii puteri a statului asupra armatei de uscat, lezultatul ar fi fost desigur o limitare momentană, dar un viitor măreț

k existat o vreme cînd Anglia s-ar fi lăsat angajată în negocieri în acest

îoarece ea ar fi înțeles foarte bine că pentru Germania căutarea unui oarecare era o necesitate, din cauza creşterii populației sale şi că ea îl

cu concursul Angliei, în Europa, sau, fără ea, în lume.

Această tendință trebuia favorizată în gradul cel mai înalt cînd, la ui secolului, Londra însăşi a încercat să se apropie de Germania. Pentru iară a apărut atunci starea de spirit ale cărei manifestări într-adevăr îîntătoare le-am putut observa în cursul ultimilor ani. Gîndul că trebuia tem castanele din foc pentru Anglia ne impresiona neplăcut; ca şi cum iță s-ar putea vreodată întemeia pe o altă bază decît pe o afacere bună

ambele părți. Şi puteam încheia foarte uşor o alianță cu Anglia, nația engleză era mult prea dibace ca să nu ştie că orice avantaj cere o nsație.

Să ne închipuim şi că o politică externă germană avizată şi-ar fi asumat Japoniei în 1904, şi abia dacă putem evalua consecințele care ai- fi decurs

Războiul mondial nu ar fi avut loc. Sîngele vărsat în 1904 ar fi cruțat sîngele vărsat înzecit între 1914 şi 1918.

Şi ce poziție ar avea astăzi Germania în lume!

In orice caz, alianța cu Austria era încă de pe atunci o inepție.

Acest stat-mumie se ataşa de Germania nu pentru a purta un război, ci pentru a menține o pace veşnică, care ar fi apoi folosită într-un mod foarte chibzuit pentru a nimici încet dai' sigur germanismul în monarhie.

Această alianță era un luci*u imposibil, pentni că nu era permis să se aştepte o apărare activă a intereselor naționale germane din partea unui stat care n-avea nici măcar destulă putere şi suficient spirit de decizie ca să oprească degermanizarea în interiorul granițelor sale. Dacă Germania nu avea suficient sentiment național şi caracter ca să-i smulgă imposibilului stat habsburgic rînduiala destinului a zece milioane de oameni de rasă germană, într-adevăr nu se mai putea aştepta ca acesta din urmă să sprijine nişte planuri amplu concepute şi temerare. Din atitudinea fostului Reich în problema austriacă se putea deduce cea pe care o va avea în lupta decisivă pentru înteeaga națiune. In oiice caz, n-ar fi trebuit să îngăduie ca an de an germanismul să fie tot mai oprimat, căci valoarea de aliat a Austriei nu putea fi asigurată cu adevărat decît prin menținerea elementului german. Dar s-a îndepărtat şi de această cale.

De nimic nu îi era mai frică decît de luptă şi avea să fie constrîns la aceasta în momentul cel mai nefavorabil.

Voia să se sustragă destinului şi a fost în zadar. Visa la menținerea păcii în lume şi s-a trezit în fața războiului mondial.

Iar acest vis de pace era principalul motiv pentru care nu a luat în considerație această a treia cale de a vedea viitorul german. Ştia că nu existau **teritorii** de cîştigat decît la Est, vedea ce luptă ar necesita şi totuşi voia cu orice preț pacea; fiindcă, încă din perioada

aceea şi de multă vreme deviza politicii externe germane nu mai era menținerea națiunii germane prin toate mijloacele, ci mai curînd menținerea păcii universale prin toate mijloacele. Rezultatul se cunoaşte!

Voi reveni în mod cu totul deosebit asupra acestui punct.

Rămînea deci o a patra eventualitate: industrie şi comerț mondial, putei-e maritimă şi colonii.

O asemenea dezvoltare trebuia desigur atinsă mai uşor şi mai repede. Deoarece colonizarea unui teritoiiu este un proces îndelungat, care uneori durează secole; tocmai în aceasta trebuie văzută forța ei considerabilă: nu este vorba de o vîlvătaie subită, ci de o extindere în acelaşi timp treptată, profundă şi durabilă, spre deosebire de un avînt industrial, mai degrabă băşică de săpun pe care cîțiva ani o pot "sufla", decît putere fără fisuri. Este mai uşor'să construieşti o flotă decît să construieşti ferme prin lupte îndîrjite şi să aşezi acolo **fermieri.** Insă flota este de asemenea mai uşor de nimicit.

Cînd Germania s-a angajat totuşi pe această cale ar fi trebuit cel puțin să-şi dea seama că această politică, la rîndul ei, conduce într-o zi la război.

lai nişte copii puteau crede că amabilitatea, bunăvoința şi afirmarea ingerilor lor pacifiste vor fi de ajuns ca să poată merge să caute banane ind această operațiune "cucerire paşnică a popoarelor", cum ziceau guralivii, tnfază şi vorbire mieroasă, fără a trebui aşadar să se recurgă la arme.

Nu: dacă ne-am fi angajat pe această cale, Anglia ar fi devenit inevitabil îana noastră într-o bună zi şi ar fi fost mai mult decît stupid să ne indignăm ingenuitatea noastră era atît de mare – în ziua în care ea şi-ar fi permis să)ună activității noastre paşnice cu brutalitatea unui egoism violent.

Este adevărat că noi, vai! n-am fi făcut-o niciodată. Dacă nu puteam duce

litică de cuceriri teritoriale în Europa altfel decît unindu-ne cu Anglia

triva Rusiei, nici o politică colonială şi comexxială mondială nu era posibilă

împotriva Angliei şi alături de Rusia. Dar, în acest caz, această politică

ia adoptată cu toate consecințele ei şi îndeosebi părăsind cît mai repede

ria. Indiferent de modul în care era examinată, această alianță cu Austria

anul 1900 era deja o adevărată nebunie.

Dai- nu ne gîndeam cîtuşi de puțin să ne aliem cu Reichul împotriva iei, după cum nu ne gîndeam să ne aliem cu Anglia împotriva Rusiei, căci bele cazuri ar fi urmat un război,

iar noi ne angajaserăm în această politică rcială şi industrială spre a-1 împiedica. Credeam că prin cucerirea omică şi paşnică” a lumii sîntem în posesia unei metode de acțiune care ia, odată pentru totdeauna, să sugrume orice politică de forță. De lucrul i nu eram, poate, întotdeauna foarte siguri, mai ales cînd, în răstimpuri, Lnglia veneau amenințări cu totul de neînțeles. De aceea am hotărît •uirea unei flote, dai* nicidecum cu intenția de a ataca sau a distruge a, dimpotrivă, pentru a apăra acea “pace mondială” şi a continua cucerirea ică” a lumii. De aceea a fost creată acea flotă modestă sub toate aspectele, mai în ceea ce privea numărul şi tonajul vaselor, ci şi armamentul, pentru din nou să iasă la iveală, în cele din urmă, intenția “paşnică”.

Trăncănelile despre o cucerire “economică şi paşnică” a lumii au fost cel esăvîrşit nonsens care a fost vreodată ridicat la rangul de principiu itor al politicii unui stat. Acest nonsens apare mai flagrant dacă se ia în erare faptul că nu ezitam să desemnăm Anglia ca fiind exemplul cel mai itor al posibilității unei asemenea cuceriri. Ceea ce doctrina noastră şi iția noastră profesorale despre istorie au stricat sub acest aspect abia dacă rabil şi o dovadă evidentă a acestui fapt este că mulți oameni “învață” fără să priceapă ceva din ea. Ar fi trebuit să se recunoască faptul că i este exemplul frapant al teoriei opuse, căci nici un popor nu şi-a pregătit ne şi mai brutal cuceririle economice cu sabia şi nu le-a apărat apoi cu uită dîrzenie. Oare trăsătura caracteristică a artei politicii engleze nu era faptul că ştia să scoată din puterea ei politică cuceriri economice şi, să transforme orice succes în putere politică? Mai mult, ce greşeală să *i* că Anglia însăşi era prea laşă ca să-şi verse propriul sînge în favoarea iunii sale economice! Faptul că Anglia nu poseda o armată “națională”

nu dovedea nicidecum aceasta; ceea ce conteză în acest caz nu este structura militară momentană a armatei, ci voința şi hotărîrea de a intra în lupft cu armata pe care o ai. Anglia a avut întotdeauna armamentul de care ivea nevoie. Ea a avut întotdeauna, pentru a se lupta, armele necesare pent*u a învinge. Ea a trimis în luptă mercenari atîta timp cît

mercenarii au fost suficienți; dai* a ştiut întotdeauna să scoată din izvoarele cele mai adînci sîigele cel mai preţios al naţiunii, cînd numai un asemenea sacrificiu putea aiuce victoria; în oiice caz, voința de a lupta, tenacitatea şi conducerea brutjlă a operațiunilor au rămas aceleaşi.

Insă în Germania se crease puţin cîte puţin, datorită şcolii, pregi şi ziarelor satirice, o asemenea idee despre englez şi dacă se poate şi mai nult despre imperiul său, încît ea trebuia să ducă la una din decepțiile noastre cele mai dăunătoare; puţin cîte puţin această idee falsă s-a răspîndit pretutindeiii ca o epidemie, iar consecința a fost o subestimare pe care am ispăşit-o cuirplit. Această iluzie a fost atît de profundă încît eram convinşi că englezul nu era lecît un om de afaceri pe cît de şiret pe atît de incredibil de lipsit de vlagă ca persoană. Distinşii noştri profesori de didactică nu-şi imaginau nicidecum că un imperiu mondial atît de întins ca al Angliei nu a putut fi cucerit prin şiretlcuri şi subterfugii. Oamenii, puţini la număr, care îi puneau în gardă împoiriva acestei erori, nu erau ascultați sau erau reduşi la tăcere. îmi amintesc şi acum limpede ce mină uimită au făcut camarazii mei cînd ne-am văzut cu *tomm&s* în faţă în Flandra. încă din primele zile de luptă, fiecare a început să bănuască faptul că aceşti scoţieni nu semănau deloc cu cei pe care crezuseră de cuviirță să ni-i schiţeze foile noastre umoristice şi comunicatele.

Cu această ocazie am făcut primele observații asupra utilității anumitor forme de propagandă.

Această iluzie aducea desigur foloase celor care o răspîndeau: *cest exemplu – deşi fals – putea fi folosit pentru a demonstra posibilitatea unei cuceriri economice a lumii. Ceea ce îi reuşise englezului trebuia să ne reuşească şi nouă; şi aveam chiar un avantaj deosebit prin probitatea noastră simţitor mai ridicată, prin faptul că ne lipsea acea perfidie specific englezească. Şi pri^{n} aceasta speram să cîştigăm mai uşor simpatia naţiunilor mici şi încrederea <elor mari.

Nu înţelegeam că probitatea noastră a fost pentru alţii obiectul unei aversiuni profunde, pentru că credeam noi înşine în ea, în timp ce restul Lunii nu vedea în conduita noastră decît expresia unui rafinament al ipocriziei, pînâ cînd revoluţia i-a permis să întrevadă, fără îndoială spre maxima ei mifare, întreaga profunzime a psihologiei noastre, sinceră pînă la o prostie fără marjuii.

Numai nonsensul acelei cuceriri "economice paşnice" a lumii poate face să se înţeleagă de îndată, în toată limpezimea sa, celălalt nonsens, cel al Triplei Alianțe.

Cu ce stat ne puteam aşadar alia? Cu Austria nu puteam porni un război de cuceriri, nici în Europa. In aceasta consta slăbiciunea înnăscută a

> Un Bismarck îşi putea permite să recurgă la această ultimă ci unul din succesorii lui inabili nu o mai puteau face şi încă şi -o vreme cînd bazele esențiale ale alianței încheiate de Bismarck a: căci Bismarck încă mai putea vedea în Austria un stat german, rea treptată a votului universal într-un stat haotic nu mai avea

anctul de vedere al unei politici etnice, alianța cu Austria era de a dreptul funestă. Se tolera formarea lîngă Reich a unei puteri nai devreme sau mai tîrziu trebuia să se întoarcă împotriva totul altfel decît a fost, de pildă, cazul Rusiei. Alianța trebuia să ji să se şubrezească an de an, pe măsură ce în monarhia dunăreană ața pangermaniştilor, care erau îndepărtați din toate pozițiile

ța Germaniei cu Austria intrase deja către 1900 în aceeaşi fază ca iei cu Italia.

acest caz exista o singură alternativă: ori eram aliatul monarhiei ori trebuia să ne ridicăm protestînd împotriva opresiunii ui în Austria. Dar cînd porneşti pe un asemenea drum, el duce de te ori la lupta deschisă.

u¯ea Triplei Alianțe nu era decît modestă din punct de vedere ici trăinicia unei alianțe tinde să slăbească în măsura în care ea se ai mult la menținerea unei stări de lucruri existente, O alianță otrivă, cu atît mai puternică cu cît părțile contractante au de gînd n acest mijloc obiective de expansiune determinate şi accesibile caz forța nu stă în rezistență, ci în atac.

t lucru a fost recunoscut atunci de diverse părți, din nefericire nu rise “profesioniste”,

ndorff, pe atunci colonel ataşat pe lîngă marele stat-major a fost în

ire a arătat toate părțile ei slabe într-un memoriu din 1912. Fireşte,

stat” nu i-au acordat nici o importanță şi nici o valoare; în general,

pare să se manifeste în mod eficace decît la muritorii de rînd şi

•incipiu de îndată ce este vorba de “diplomați”.

pentru Germania a fost un noroc că în 1914 războiul a izbucnit pe

a Austriei şi că Habsburgii, prin urmare, nu i s-au putut sustrage;

lI ai- fi survenit într-alt fel, Germania ar fi fost singură. Statul

r n-ar fi putut niciodată şi nici n-ar fi vrut niciodată să ia parte la

ai’ fi pornit din cauza Germaniei. Ceea ce a fost atît de blamat, mai

zul Italiei, s-ar fi întîmplat cu Austria; ea ai’ fi rămas “neutră”

i cel puțin statul de o revoluție chiar la începutul războiului. Slavii

mai degrabă ai- fi zdrobit monarhia în 1914 decît să-i îngăduie să

inia. Dai- mult mai puțin numeroşi au fost în vremea aceea cei care

elege toate pericolele şi toate agravările dificultăților care rezultau

cu monarhia dunăreană.

In primul rînd, Austria avea prea mulți duşmani care nădăjduiau să adune moştenirea acestui stat decrepit, pentru ca aceştia să nu sfîrşească prin a simți o oarecare animozitate împotriva Germaniei, considerată un obstacol în calea dezmembrării monarhiei, aşteptată şi sperată în toate părțile. S-a ajuns la concluzia că nu se putea ajunge pînă la Viena decît trecînd prin Berlin.

In al doilea rînd, Germania a pierdut din această cauză cele mai bune şi mai promițătoare posibilități de alianță. In schimb, în locul lor s-a observat o tensiune crescîndă în raporturile cu Rusia şi chiar cu Italia. Căci, la Roma, starea de spirit generală era favorabilă Germaniei, dai* ostilitatea față de Austria dormita – ba cîteodată chiar ardea cu flăcări – în inima ultimului italian. Din moment ce ne angajaserăm într-o politică comercială şi industrială, nu mai puteam găsi nici cel mai mic motiv de război împotriva Rusiei. Numai duşmanii celor două națiuni puteau avea în acesta un mare interes. De fapt, cei care au îndemnat prin toate mijloacele la războiul dintre cele două state au fost mai întîi evreii şi marxiştii.

In al treilea rînd, în sfîrşit, această alianță prezenta inevitabil un pericol permanent pentru Germania, deoarece unui stat efectiv ostil Reichului lui Bismarck îi era întotdeauna uşor să mobilizeze o serie întreagă de state împotriva Germaniei, promițîndu-le tuturor îmbogățirea pe cheltuiala aliatului său austriac.

Putea fi pusă în mişcare împotriva monarhiei dunărene întreaga Europă de răsărit, dar mai ales Rusia şi Italia. Coaliția mondială care se forcna sub influența directoare a regelui Eduard n-ar fi devenit niciodată un fapt împlinit dacă acest aliat al Germaniei, Austria, n-ar fi constituit o moştenire atît de atrăgătoare. Numai din această cauză a devenit posibilă antrenarea în acelaşi front ofensiv a unor state animate de dorințe şi urmărind scopuri atît de eterogene. Fiecare putea spera, în cursul unui atac general împotriva Germaniei, să se îmbogățească pe socoteala Austriei. lai* faptul că Turcia făcea şi ea parte tacit din această alianță nenorocită mărea acest pericol în proporții extraordinare.

Finanțele evreieşti internaționale aveau nevoie de această momeală pentru a-şi duce la bun sfîrşit proiectul de mult rîvnit al distrugerii Germaniei, care încă nu era supusă controlului financiar şi economic general al acestui superstat. Numai astfel s-a putut suda coaliția care era puternică şi curajoasă doar datorită numărului milioanelor de soldați, gata în sfîrşit de lupta corp la corp cu Siegfried “cel împlătoşat”.

Alianța cu puterea Habsburgilor, care încă în Austria mă umplea de nemulțumire, mi-a pricinuit îndelungi suferințe lăuntrice, care mai tîrziu mi-au întărit şi mai mult părerea deja fixată.

Nu-mi ascundeam, în cercurile restrînse pe care le frecventam, convingerea că acest tratat nepotrivit cu un stat sortit pieirii va duce şi Germania la o prăbuşire catastrofală, dacă ea nu se desprindea la timp. Nu am fost zdmncinat, nici măcar o clipă, în această convingere profundă, cînd în sfîrşit

boiului mondial păru să elimine orice considerație rezonabilă şi cînd

:altării a pus stăpînire chiar şi pe centrele care n-ar fi trebuit să fie

ecît celui mai rece realism. Chiar atunci cînd am fost pe front, de

cînd am avut ocazia să discut aceste probleme, mi-am exprimat

rebuia, în interesul națiunii germane, ruptă alianța şi cu cît mai

atît mai bine; că abandonarea monarhiei habsburgice nu ai* fi un

acă Germania îşi putea reduce astfel numărul adversarilor; căci nu

mține o dinastie degenerată, ci pentru salvarea națiunii germane

nente casca milioane de oameni.

nai mult ori s-a părut înainte de război că, cel puțin într-una din i să fie exprimate îndoieli în legătură cu oportunitatea politicii optate: mediile conservatoare germane au pus nu o dată în gardă iei încrederi excesive, dai", cum se întîmplă cu orice avertisment acesta s-a spulberat. Erau convinşi că se aflau pe calea "cuceririi **trei** rezultate vor fi uriaşe şi în care sacrificiile ai" fi egale cu zero. "profanului" nu-i mai rămînea decît să obsei~ve în tăcere cum şi de "inițiații" drept spre pieire, trăgînd după ei poporul cel bun, ca şobolani din Hameln.

-ui esențial care permitea ca nonsensul unei "cuceriri economice" it ca sistem de politică practică şi menținerea păcii mondiale să fie obiectiv politic întregului popor se întemeia pe starea generală tregii noastre gîndiri politice.

iful tehnicii şi industriei germane, succesele crescînde ale

rman ne făceau să uităm din ce în ce mai mult că toate acestea nu

decît cu condiția prealabilă a unui stat puternic. Din contră, în

se mergea pînă la a afirma convingerea că statul însuşi îşi

tenta acestor fenomene, că el este în special o instituție economică

de economie în structura sa actuală, ceea ce era considerat şi

t cea mai normală şi mai sănătoasă stare de lucruri.

;atul nu are nimic de-a face cu o concepție economică sau o

nomică determinată! El nu este reuniunea pârtilor contractante

in teritoriu precis şi delimitat, avînd ca obiectiv executarea unor

ice; el este organizarea unei comunități de ființe vii, asemănătoare

punct de vedere fizic şi moral, constituită spi-e o mai bună

escendenței lor şi spre a atinge obiectivele atribuite lor de

îsta şi numai acesta este obiectivul unui stat. Economia nu este

îumeroasele mijloace necesare îndeplinirii acestei sarcini. Ea nu

uci cauza, nici obiectivul unui stat, în afară de cazul cînd acesta

emeiază *apriori* pe o bază falsă, fiind împotriva firii. Numai aşa

se poate explica faptul că statul, ca atare, nu se întemeiază neapărat pe o delimitare teritorială. Această condiție nu va deveni necesară decît la popoarele care vor să asigure prin propriile lor mijloace subzistența tovarăşilor lor de rasă, adică la cele care vor să ducă la bun sfîrşit lupta pentru existență prin propria lor muncă. Popoarele care au facultatea de a se strecura ca nişte paraziți în rîndurile omenirii, ca să-i facă pe alții să muncească pentru ele sub diferite pretexte, pot forma state fară să aibă nici cel mai mic teritoriu delimitat propriu. Este în special cazul poporului al cărui parazitism face să sufere întreaga omenire: poporul evreu.

Statul evreiesc nu a fost niciodată delimitat în spațiu; răspîndit fără limite, el cuprinde totuşi exclusiv membrii aceleiaşi rase. De aceea a format acest popor pretutindeni un stat în stat. Este una din cele mai ingenioase scamatorii din lume faptul că acest vas a fost pus să navigheze sub eticheta “religie”, asigurîndu-i-se astfel toleranța pe care arianul este întotdeauna gata s-o acorde credinței religioase. In realitate, religia lui Moise nu este nimic altceva decît doctrina conservării rasei evreieşti. De aceea ea îmbrățişează de asemenea aproape întregul domeniu al ştiințelor sociale, politice şi economice care se pot raporta la ea.

Instinctul de conservare a speciei este prima cauză a formarii comunităților umane. Din această cauză, statul este un organism rasial şi nu o organizație economică, diferență pe atît de mare pe cît rămîne de neînțeles îndeosebi pentru aşa-zişii “oameni de stat” contemporani. De aceea, aceştia cred că pot alcătui un stat prin mijloace economice, pe cînd în realitate el nu este veşnic decît rezultatul exercitării calităților care se înscriu pe linia instinctului de conservare a speciei şi a rasei. Şi aceste calităţi sînt întotdeauna virtuții eroice şi nu egoismul mercantil, deoarece conservarea existenței unei specii presupune că sînt gata să sacrifice individul. Acesta este şi sensul cuvintelor poetului:

Und setzet ihr nicht das Leben ein,

Nie wird euch das Leben gewonnen sein. ‘)

(Şi dacă nu vă puneți propria voastră existență drept chezăşie, niciodată n-o să vă cîştigați existența). Sacrificarea existenței individuale este necesară pentru a asigura conservarea rasei. Astfel, condiția esențială pentru formarea- şi menținerea unui stat este existența unui sentiment de solidaiitate pe baza unei identități de caracter şi de rasă. Aceasta trebuie să ducă la popoarele care au un teritoriu al lor la formarea unor virtuți eroice, iar la paraziți la o ipocrizie mincinoasă şi o cruzime perfidă, afară numai dacă se admite că aceste caracteristici sînt înnăscute şi că diferența dintre formele politice nu este decît dovada

*) Schiller, *Wallenstein* (”Tabăra de la Wallenstein”, Cîntecul cuirasierilor) (N.T.)

entă a acestui fapt. Dar întemeierea unui stat trebuie să rezulte întotdeau-*,el* puțin la început, dintr-o manifestare a acestor calități; şi popoarele care în lupta pentru existență, adică cele care sînt vasale şi prin aceasta amnate să dispară mai devreme sau mai tîrziu, sînt acelea care dovedesc mai puține virtuți eroice în această luptă sau care sînt victimele vicleniei ie a paraziților. Şi chiar în acest din urmă caz, în general nu este vorba atît psă de inteligență, cît de lipsă de hotărîre şi de curaj, care caută să se îdă sub pretextul sentimentelor omeneşti.

Faptul că forța internă a unui stat nu coincide decît foarte rar cu îsa înflorire economică demonstrează, în mod strălucit, cît de puțin sînt ; de economie calitățile constructoare şi conservatoare ale statului, irea economică ne-o demonstrează nenumărate exemple – pare mai bă să anunțe că declinul statului este aproape. Şi dacă formarea unor îităţi umane se explică în primul rînd prin acțiunea forțelor şi mobilurilor nice, dezvoltarea economică maximă ar fi cea care ai* trebui să însemne ii culminant al puterii statului şi nu invers.

Credința în puterea economică pentru întemeierea sau menținerea

ir pare de neînțeles îndeosebi cînd se întîlneşte într-o țară în care istoria

strează contrariul la fiecare pas într-un mod limpede şi repetat. Prusia

îbi demonstrează, cu o precizie prodigioasă, că nu calitățile materiale, ci

virtuțile morale sînt cele care oferă mijloacele de a întemeia un stat.

sub protecția lor începe să înflorească economia, pînă în momentul în care

răbușește odată cu prăbușirea capacităților creatoare pure ale statului,

î pe care o putem observa chiar acum într-un mod atît de dezolant.

auna interesele materiale ale oamenilor au prosperat cel mai bine la

virtuților eroice. Dai* de îndată ce primele pretind să-şi aroge locul întîi,

ele însele condițiile propriei lor existențe.

De fiecare dată cînd puterea politică a Germaniei a traversat o perioadă tisiune, a crescut şi nivelul economic; în schimb, de fiecare dată cînd a a ocupat singură viața poporului nostru şi a făcut să se năruie virtuțile :, statul s-a prăbuşit atrăgînd după sine în scurt timp distingerea ei.

Dar dacă ne întrebăm care sînt aşadar în realitate acele forțe care

îi mențin statele, le putem reuni chiar sub denumirea de spiritul şi

e sacrificiu a individului pentru comunitate. Că aceste virtuți n-au

imun cu economia reiese din simplul fapt. că omul nu se sacrifică

pentru aceasta, cu alte cuvinte nu se moare pentru o afacez*e, ci pentru

Nimic nu dovedeşte mai bine superioritatea psihologică a englezului

3 priveşte înțelegerea sufletului poporului decît felul în care a ştiut să

intrarea sa în război. In timp ce noi ne băteam pentru pîinea noastră,

-ipta pentru “libertate” şi nici măcar pentru a ei, ci pentru cea a

r nuci. Noi am rîs de această obrăznicie sau ne-am supărat din *cauza*

istrînd astfel lipsa de idei şi stupiditatea diplomației germane, încă

înainte de război. Nu mai exista nici cea mai vagă noțiune despre acea forță care poate face nişte oameni conştienți şi hotărî{i să meargă liber la moarte.

Cîtă vreme poporul german a crezut, în 1914, că lupta pentru un ideal, el a susținut lupta; cînd a fost pus să se bată pentru pîinea zilnică, a preferat să iasă din joc.

“Oamenii” noştri “de stat”, atît de plini de spirit, au fost surprinşi de această schimbare de mentalitate. Ei n-au înțeles niciodată că omul, din momentul în care luptă pentru un interes economic, evită moartea pe cît posibil, căci aceasta l-ar lipsi pentru totdeauna de posibilitatea de a se bucura de rodul victoriei. Grija salvării copilului transformă cea mai slabă mamă într-o eroină, şi de-a lungul epocilor numai lupta pentru conservarea rasei şi a vetrei sau a statului care o apără a azvîrlit oamenii în întîmpinarea lăncilor duşmane.

Se poate proclama formula următoare ca un adevăr veşnic:

Niciodată un stat nu a fost întemeiat prin economia paşnică, ci întotdeauna prin instinctul de conservare a î’asei, indiferent că acesta se manifesta în domeniul eroismului sau al vicleniei şi al intrigii; în primul cas, rezultă state ariene de muncă şi cultură, în celălalt, colonii parazitare evreieşti. De îndată ce economia începe să înăbuşe acest instinct la un popor, devine ea însăşi cauza care aduce cu sine aservirea şi oprimarea.

înainte de război, încrederea în posibilitatea ca poporul german să acapareze piețe mondiale sau chiar să cucerească lumea pe calea paşnică a unei politici comerciale şi coloniale era un simptom clasic al pierderii tuturor virtuților care formează şi mențin statul şi al tuturor celor care rezultă de aici: discernămînt, putere de voință şi hotărîre în acțiune; faptul că rezultatul a fost războiul mondial cu toate consecințele lui făcea parte din legile firii.

Pentru cine n-a aprofundat problemele, această atitudine a națiunii germane – căci ea a fost aproape generală – trebuie să fi părut o enigma nerezolvabilă; fiindcă tocmai Germania a fost exemplul cel mai prodigios al unui imperiu care apăruse dintr-un eroism strălucitor şi nu din operații financiare sau afaceri comerciale şi Reichul însuşi nu a fost decît cea mai strălucită recompensă a unei politici orientate spre putere şi a curajului soldaților săi.

Plin urmare, cum a fost posibil ca instinctul politic al poporului german să fie tulburat astfel? Căci aici nu era vorba de un fenomen izolat, ci de simptome de decadență apărînd din diverse părți în număr într-adevăr înspăimîn tător, cînd parcurgînd timpul națiunii ca nişte flăcări mişcătoare, cînd formînd pe alocuri abcese care mistuiau carnea națiunii. Parcă un val neîntrerupt de venit era împins de o forță misterioasă pînă în ultimele vene ale acestui trup cîndva eroic, antrenînd o paralizie crescîndă a judecății sănătoase şi a celui mai elementar instinct de conservare.

Trecînd de nenumărate ori în revistă toate aceste probleme legate de politica germană de alianțe şi de politica economică a Reichului între 1912 şi 1914, singura explicație posibilă pe care o găseam era acea forță pe care învățasem s-o cunosc la Viena situîndu-mă pe o poziție cu totul diferită: doctrina

ncepția marxistă despre viață, ca şi expresia lor organizată.

Pentru a doua oară în viața mea m-am cufundat în studierea acestei rine distrugătoare; de astă dată, este adevărat că nu impresiile şi influențele rajului meu cotidian m-au determinat la aceasta, ci observarea fenomenelor î-ale ale vieții politice. In timp ce mă afundam din nou în literatura îtică a acestei lumi noi şi mă străduiam să văd limpede consecințele ei jfle, le comparam cu semnele şi manifestările reale pe care le provoca inea sa în viața politică, culturală şi de asemenea economică.

Tot pentru prima dată mi-am îndreptat atenția asupra încercărilor făcute ru a stăvili această ciumă mondială.

Am studiat excepționala legislație a lui Bismarck, în concepția ei, în >ada ei de luptă şi rezultatele ei. Puțin cîte puțin, mi-am aşezat pe o bază ă ca o stîncă propriile-mi convingeri în materie, astfel că, de atunci, nu n simțit niciodată obligat să procedez la o reorientare a concepțiilor mele ae asupra acestui punct. Am supus de asemenea unei noi analize fundate raporturile dintre marxism şi evrei.

Dacă mai înainte, în special de la Viena, Germania mi se păruse un ! de neclintit, în momentul acela au început să apară în mine îndoieli îiştite. Am început să critic în gînd şi în cercul meu restrîns politica externă îană ca şi maniera incredibil de uşuratică, după părerea mea, cu care era ită cea mai importantă problemă existentă în acea epocă în Germania, cea u-xismului. Nu reuşeam să înțeleg cum se putea merge atît de orbeşte în ipinarea unui pericol ale cănii repercursiuni aveau să fie la fel de teribile iun o promitea marxismul însuşi. In momentul acela îmi ridicam deja glasul nturajul meu imediat, după cum o fac şi acum în proporții mai mari, itriva vorbăriei amăgitoare a tuturor smiorcăiților laşi: “Nu ni se poate ipla nimic!” O astfel de ciumă mintală a distrus deja un imperiu gigantic. i numai Germania să nu fie supusă aceloraşi legi ca toate celelalte inități umane?

In anii 1913 şi 1914 mi-am exprimat pentru prima dată, în diferite îri, din care o parte se numără acum printre adepții fideli ai mişcării mal-socialiste, convingerea că problema viitorului națiunii germane este Ierna nimicirii marxismului.

In nefasta noastră politică de alianțe eu n-am văzut decît consecințele inii nimicitoare a acestei doctrine; deoarece, cel mai atroce era faptul că stă otravă distrugea aproape imperceptibil toate bazele unei concepții toase despre economie şi stat, fără ca aceia pe care îi influența să bănuiască ; măsură întreaga lor activitate şi întreaga lor voință nu mai erau decît esia acestei concepții despre viață, pe care, pe de altă parte, o respingeau odul cel mai hotărît.

Decăderea internă a poporului german începuse deja de mult, fără ca enii – cum se întîmplă adesea în viață – să-1 descopere pe cel care le distruge tenta. S-a încercat uneori cîte un tratament împotriva bolii, dai* întotdeauna

manifestările ei exterioare erau confundate cu cauzele ei. Cum acestea din urmă nu erau cunoscute, sau cunoaşterea lor nu era dorită, această luptă împotriva marxismului a avut tot atîta efect ca şi tratamentele aplicate de un şarlatan tămăduitor.

CAPITOLUL V RĂZBOIUL MONDIAL

arsul tinereții mele clocotitoare, nimic nu m-a afectat atît de mult m-am născut într-o perioadă care evident că nu ridica temple de prăvăliaşilor şi funcționarilor. Fluctuațiile evenimentelor istorice ; fi calmat deja şi viitorul părea că trebuie să nu aparțină decît paşnice dintre popoare, adică unei exploatări frauduloase reciproc azînd orice metodă de autoapărare prin forță. Individual, statele au iemene tot mai mult cu nişte întreprinderi care îşi sapă groapa earcă să-şi sufle reciproc clienții şi comenzile şi să se lezeze reciproc hipuri, punînd toate acestea în scenă cu acompaniamentul unor irotest pe cît de zgomotoase, pe atît de inofensive. Această evoluție imai să persiste, ci şi să trebuiască să transforme întreaga lume *2* bazai* la intrarea căruia trebuiau să se adune busturile celor mai inți şi ale celor mai inofensivi funcționali, sortiți nemuririi. Atunci uteau fi reprezentați prin englezi, funcționalii prin germani, în timp iu obligați să se sacrifice şi să se mulțumească să treacă drept nişte ați, căci, după propria lor **mărturisire,** ei nu realizează niciodată nici l, ci, dimpotrivă, "plătesc" întotdeauna; şi în afară de aceasta, ei sînt iste burghezi în majoritatea limbilor străine.

e n-am putut să mă nasc cu o sută de ani mai devreme? De pildă pe oaielor de eliberare, pe cînd omul avea într-adevăr o oarecare ai' dacă nu avea relații?

el făceam reflecții amare asupra datei prea tardive a apariției mele nînt şi consideram drept un tratament nedrept al so artei față de îl care mi se înfățişa, chipurile, în "calm şi ordine". Deja *serios* şi îrețe, nu eram deloc "pacifist" şi toate tentativele de a mă forma în u fost zadarnice. 3oiul burilor mi se înfățişa asemeni fulgerelor unei furtuni

leam ziarele şi devoram depeşele şi comunicatele [1]) şi eram deja team fi martor cel puțin de la distanță la acea luptă eroică, xriul ruso-japonez m-a găsit mult mai în vîrstă şi de asemenea mai ci mă declarasem deja de partea japonezilor din motive naționale.

' avea zece ani cînd a izbucnit războiul burilor. (N.T.)

Vedeam în înfrîngerea ruşilor o înfrîngere a slavismului austriac.

De atunci au trecut mulți ani şi am înțeles că ceea ce altădată mi se păruse a fi o lîncezeală trîndavă nu era decît liniştea dinaintea furtunii. Încă de pe vremea şederii mele la Viena, deasupra Balcanilor se întindea acea căldură monotonă şi copleşitoare care anunță de obicei uraganul şi deja uneori apărea o licărire mai vie, ca să dispară din nou în întunericul tulburător. Atunci s-a dezlănțuit războiul din Balcani şi prima rafală a măturat Europa febrilă. Vîntul venit pe neaşteptate chinuia omul ca un coşmar apăsător, mocnind ca o fierbinte căldură tropicală, astfel că sentimentul catastrofei iminente s-a transformat

apoi dintr-o nelinişte perpetuă într-o aşteptare nerăbdătoare: oamenii doreau ca cerul să dea în sfîrşit frîu liber fatalităţii, pe care nimic n-o mai putea opri. Atunci s-a abătut în sfîrşit asupra pămîntului prima lovitură de trăznet formidabilă: furtuna s-a dezlănţuit şi tunetul din cer se împletea cu salvele neîntrerupte ale tunurilor războiului mondial.

Cînd a ajuns la Munchen vestea asasinatului arhiducelui Franz-Ferdinand (eu ieşeam rar pe vremea aceea şi nu auzisem decît nişte veşti nesigure despre acel eveniment), am fost de îndată cuprins de îngrijorare: oare gloanţele nu proveneau din pistoalele studenţilor germani care, indignaţi de practicarea constantă a slavizării căreia i se consacra moştenitorul tronului, voiau să elibereze poporul german de acest inamic intern? Puteai să-ţi imaginezi imediat care ai* fi fost consecinţele: ai* fi urmat un nou val de persecuţii care acum ai- fi fost “justificate” şi “motivate” în ochii întregii lumi. Dai” cînd imediat după aceea am auzit numele presupuşilor autori şi am citit vestea că erau identificaţi ca fiind sîrbi, am fost cuprins de o spaimă confuză în faţa acestei răzbunări a destinului de nepătruns. Cel mai mare prieten al slavilor căzuse sub gloanţele fanaticilor slavi.

Cel care a avut ocazia să observe vreme îndelungată atitudinea Austriei faţă de Serbia nu putea să se îndoiască nici o clipă că odată ce piatra a pornit să lunece pe pantă, ea nu se mai putea opri.

Sînt nedrepţi faţă de guvernul austriac cei care, astăzi, îl copleşesc cu reproşuri pentru forma şi conţinutul ultimatumului pe care 1-a prezentat. Nici o altă putere, în aceleaşi împrejurări, n-ar fi putut acţiona altfel. Austria avea la graniţa ei de sud-est un neînduplecat duşman de moarte, care se dădea tot mai frecvent la provocări împotriva monarhiei şi care n-ar fi renunţat niciodată pînă cînd în sfîrşit ai’ fi sosit, momentul favorabil pentru distrugerea imperiului. Existau motive să se creadă că această eventualitate era inevitabilă şi că ea va avea loc cel mai tîrziu odată cu moartea bătrînului împărat; dai’ atunci imperiul ai’ fi fost după toate aparenţele cu totul incapabil să manifeste o oarecare rezistenţă. Deja în anii precedenţi, imaginea lui Franz Iosif simboliza în aşa măsură întregul stat, încît, în mintea maselor, moartea acestei bătrîne încarnări a imperiului trebuia să însemne moartea imperiului însuşi. într-adevăr, printre cele mai viclene artificii ale politicii slave intra încurajarea **părerii** că statul austriac îşi datora existenţa măiestriei prodigioase şi specifice a acestui suveran;

i era o linguşire care avea cu atît mai mult succes la Curte cu cît indea mai puţin meritelor reale ale acestui împărat. Oamenii nu au ştiut apere suliţa gata să lovească, ascunsă sub aceste elogii. Nu vedeau deloc, ite nu voiau să vadă că, cu cît monarhia depindea mai mult de arta onală de a guverna pe care o poseda acest monarh, cel mai înţelept din impurile, cum se spunea de obicei, cu atît situaţia avea să fie mai ■uoasă cînd destinul va veni într-o zi să bată la uşă ca să-şi ceară tributul.

Era lumea în stare să-şi imagineze vechea Austrie fără bătrînul împărat?

Oare nu se va repeta imediat tragedia a cărei victimă a fost odinioară Tereza?

Nu, este într-adevăr nedrept față de sferele guvernamentale din Viena reproşeze că au îndemnat la război, în timp ce, altminteri, zice-se, poate • fi putut fi evitat. De-acum inainte nu mai putea fi evitat, dar putea fi lt amînat un an sau doi. Dai* dacă asupra diplomației germane ca şi a istriece apăsa un blestem, era pentru că ele încercaseră continuu să amîne bila răfuială, pînă cînd au fost constrînse să lovească în ceasul cel mai rabil.

Nu, cel care n-ar fi dorit acest război ai* fi trebuit cel puțin să aibă

să se gîndească la consecințele refuzului său. Aceasta însemna jertfirea ;i. Războiul ar fi survenit totuşi, dar nu ca o luptă a tuturor celorlalte e împotriva noastră, ci, dimpotrivă, sub forma dezmembrării monarhiei xgice. Şi atun,-i ar fi trebuit să luăm o decizie, fie să-i venim în ajutor, fie nem spectatori, cu brațele încrucişate, lăsînd destinul să se împlinească.

Dar tocmai cei care astăzi blestemă cel mai mult începuturile războiului părerile cele mai înțelepte sînt aceia a căror acțiune trebuia în modul cel 2vitabil să împingă la acest război.

De zeci de ani, social-democrația germană se dedase la cele mai perfide a război împotriva Rusiei, pe cînd centrul, din considerațiuni de ordin 3, contribuise cel mai mult ca statul austriac să devină piatra unghiulară •ui politicii germane. Acum trebuiau suportate consecințele acelor erori, e s-a întîmplat trebuia să se întîmple inevitabil. Greşeala guvernului î consta în aceea că, avînd grija menținerii păcii, lăsase întotdeauna să orele favorabile atacului, se lăsase prins de legăturile cu Liga pentru erea păcii mondiale şi a devenit astfel victima unei coaliții mondiale, care i tocmai eforturilor de a menține pacea mondială hotărîrea de a provoca)oi mondial.

Dacă guvernul de la Viena ar fi dat atunci ultimatumului o formă mai intă, aceasta n-ar fi schimbat cu nimic situația, cel mult el ai' fi fost de revolta populară. Căci, în ochii maselor largi, tonul ultimatumului era rea moderat şi în nici un caz nu era exagerat, nici brutal. Numai un cap ară ținere de minte sau un mincinos înveterat ai' încerca să nege aceste uri.

Dumnezeu e martor că războiul din 1914 nu a fost nicidecum impus

maselor, ci, dimpotrivă, dorit de întregul popor.

Voia să pună în sfîrşit capăt nesiguranței generale. Numai aşa se poate înțelege cum de s-au prezentat voluntaii sub drapel peste două milioane de bărbați şi de tineri germani, gata să-şi apere patria pînă la ultima picătură a sîngelui lor.

Şi pentru mine acele ceasuri au fost ca o eliberare de impresiile neplăcute din tinerețe. Nu-mi e ruşine să spun astăzi că, transportat de un entuziasm tumultuos, am căzut în

genunchi şi i-am mulțumit din toată inima cerului pentru că mi-a dat fericirea să pot trăi într-o astfel de epocă.

Fusese pornită o luptă pentru libertate, şi cum pămîntul nu mai văzuse niciodată alta mai puternică; căci, de îndată ce roata destinului s-a întors, în rîndurile maselor largi a apărut convingerea că, de data asta, nu mai era vorba de soarta Serbiei sau chiar a Austriei, ci de existența sau de sfîrşitul națiunii germane.

In sfîrşit, după ani îndelungați de orbire, poporul îşi vedea limpede propriul său viitor. Astfel, încă de la începutul uriaşei lupte, entuziasmul a făcut ca exaltarea populară să nu fie un simplu foc de paie. Seriozitatea era mai mult decît necesară; în general oamenii nu-şi făceau nici un fel de gînduri în legătură cu dimensiunea şi durata posibilă a luptei care începea. Credeau că la iarnă vor fi din nou la ei acasă şi vor continua să lucreze în tihnă pe baze noi.

Cînd omul doreşte ceva, el trage nădejde şi crede în el. Marea majoritate a națiunii era de mult obosită de nesiguranța perpetuă; aşadar era extrem de uşor de înțeles că nimeni nu credea într-o soluționare paşnică a conflictului dintre Austria şi Serbia şi că fiecare se aştepta la explicația definitivă. Făceam şi eu parte din acele milioane de oameni.

Abia s-a aflat la Munchen vestea atentatului, că mi-au trecut prin minte două gînduri: mai întîi că războiul devenise inevitabil, apoi că acum Imperiul Habsburgic era obligat să respecte alianța; căci întotdeauna mă temusem cel mai mult de faptul că Germania ai” fi putut fi angajată într-o zi într-un conflict, tocmai dată fiind această alianță, fără ca Austria să fie cauza lui directă şi că astfel statul austriac, din rațiuni de politică internă, n-ar fi avut puterea de decizie necesară pentru a se situa de partea aliatei sale. Majoritatea slavă a imperiului ar fi început de îndată să saboteze această decizie şi ai’ fi preferat mai degrabă să sfîrtece întreg imperiul decît să dea ajutorul cerut de aliată. Acest pericol era de-acum înlăturat. Bătrînul imperiu trebuia vrînd-nevrînd să se războiască.

Propria mea poziție în privința conflictului era foarte simplă şi limpede: după părerea mea, nu Austria lupta pentru a obține vreo reparație din partea Serbiei, ci aceasta era lupta Germaniei pentru menținerea ei, a națiunii germane, pentru a fi sau a nu fi, pentru libertatea sa şi viitorul său. Germania

Bismarck trebuia acum să se lupte; ceea ce cuceriseră străbunii vărsîndu-şi fele în bătălii de la Wissemburg pînă la Sedan şi Paris trebuia din nou gat de tineretul german. Dar dacă această luptă ar fi victoidos dusă pîna la ît, atunci poporul nostru şi-ar relua locul în cercul națiunilor mari prin ;rea sa externă şi atunci imperiul german ar deveni din nou puternicul giu al păcii, fără să fie obligat să-şi frustreze copiii de pîinea cea de toate e de dragul păcii.

Pe vremuri, ca adolescent şi tînăr, doream să pot dovedi că, pentru mine,

iziasmul național nu ei~a o iluzie neîntemeiată. Adesea mi se părea că e un

t să strigi: ura! fără să ai dreptul intrinsec s-o faci, căci cine îşi poate permite jloseascâ acest cuvînt fără să-1 fi pronunțat acolo unde orice glumă e misibilă? Acolo unde mîna neînduplecată a zeiței Destinului începe să rească popoarele şi oamenii după sinceritatea sentimentelor lor? Astfel, a mea, asemeni altor milioane de inimi, se umplea de fericirea orgolioasă -am eliberat definitiv de acea senzație paralizantă. Cîntasem atît de des *schlctnd iiber alles* şi strigasem *Heil!* cît mă ținea gura, încît mi se părea că bținut, cu titlul de favoare de prisos, dreptul de a compărea ca martor în Judecătorului etem ca sa pot dovedi veracitatea acestor sentimente. Căci ■u mine era evident încă din ceasul dintîi că în cazul unui război – care mi •ea inevitabil – mi-aş părăsi într-un fel sau altul cărțile. Ştiam la fel de bine ui meu trebuia să fie acolo unde vocea mea lăuntrică mă chemase deja o

Mai întîi abandonasem Austria din motive politice; nu era oare perfect eles că, acum cînd lupta începea, trebuia să țin cont întocmai de aceste nente? Eu nu voiam să lupt pentru statul Habsbururgilor, dai* eram gata r în orice clipă pentru poporul meu şi imperiul pe care îl întruchipa.

Pe 3 august am adresat o cerere directă Maiestății Sale regele Ludovic •lea, cerînd favoarea de a intra într-un regiment bavarez. Birourile itului aveau cu siguranță multe trebuii în acel moment; cu atît mai vie ast bucuria cînd, încă în ziua următoare, am obținut satisfacție. Cînd am s scrisoarea cu o mînă tremurîndă şi am citit acceptarea cererii mele şi .1 de a mă prezenta la un regiment bavarez, bucuria şi recunoştința mea iai cunoscut margini. Peste cîteva zile purtam unifonna pe care nu aveam ăsesc decît şase ani mai tîrziu.

Aşa a început pentru mine, ca pentru tot germanul, perioada cea mai itat şi cea mai sublimă din întreaga mea existență pămîntească. In fața tentelor acestei lupte uriaşe, tot trecutul se reducea la deşertăciune lă. Cu o melancolie mîndfă mă gîndesc chiar în aceste zile, cînd aniversăm a zecea oară acel eveniment prodigios, la primele săptămîni de luptă

la care ursita mia făcut hatîrul de-a-mi îngădui să iau parte.

Ca şi cum s-ar fi întîmplat ieri, în faţa mea defilează imagini şi iar

i, mă văd în cercul dragilor mei camarazi, mai întîi în uniformă, apoi

>rima dată la instrucţie, pînă cînd a venit în sfîrşit ziua plecării pe front.

11

O singură nelinişte mă chinuia atunci, ca pe atîţia alţii: aceea că voi) ajunge prea tîrziu pe front. Aceasta mă împiedica adeseori să-mi găsesc odihna De aceea, la vestea fiecăreia dintre victoriile noastre şi a eroismului alor noştri bucuria mea se amesteca cu o picătură de amărăciune, căci fiecare victorie nou părea să mărească pericolul de-a ajunge prea tîrziu ca să pot participa la ea.

Şi iată că în sfîrşit a sosit ziua în care am părăsit Miinchenul ca *a* mergem să ne facem datoria. Aşa am văzut pentru prima dată Rinul, cînd de-lungul undelor lui liniştite am purces spre vest, ca să apărăm acest fluvii german între toate fluviile de lăcomia duşmanului secular. Cînd printre vălurili delicate ale cetii matinale, primele raze de soare au făcut să strălucească în faţi ochilor noştri monumentul de la Niederwald ‘), din interminabilul convo militai- s-a înălţat spre cerul dimineţii bătrînul *Wacht am Rhein* şi pieptul me devenea prea strimt ca să-mi cuprindă emoţia.

Apoi a venit o noapte rece şi umedă în Flandra, prin mijlocul cărei mărşăluiam în tăcere şi cînd ziua a început să se elibereze dintre nori, neaşteptate pe deasupra capetelor noastre şuieră un salut de oţel şi într rîndurile noastre gloanţele mici plesniră cu un zgomot sec lovind pămîntul; dai] înainte ca micul nor să se risipească, din două sute de gîtlejuri răsună primu ura! la întîlnirea cu primul mesager al morţii. Atunci începură trosnete! gloanţelor şi zumzetul tunurilor, cîntecele şi urletele oamenilor şi fiecare sej simţi înhăţat, cu ochii arzători, înainte, tot mai iute, pînă cînd în sfîrşit, pe neaşteptate, departe, dincolo de cîmpurile de sfeclă şi de gardurile de mărăcini, se declanşa lupta, lupta corp la corp. Dai- din depărtare ajungeau pînă la urechile noastre accentele unui cîntec care ne învăluia puţin cîte puţin, care se transmitea de la companie la companie şi cînd moartea îşi începu ravagiile în rîndurile noastre, cîntecul puse stăpînire pe noi şi noi îl transmiserăm mai departe, la rîndul nostru:

Deutschland, Deutschland, iiber alles, iiber alles in der Welt!

Patru zile mai tîrziu ne-am întors înapoi. Ni se schimbase pînă şi înfăţişarea. Băieţii de şaptesprezece ani păreau acum oameni maturi.

Voluntarii din regimentul List nu învăţaseră poate să se lupte după regulament, dai- toţi ştiau să moară ca nişte soldaţi bătrîni.

Acesta era începutul.

Astfel au trecut anii; dai- romantismul luptei a făcut loc groazei. Entuziasmul s-a răcit puțin cîte puțin şi jubilările exaltate au fost înăbuşite de frica de moarte. A venit o vreme cînd în fiecare s-a dat o luptă între instinctul de conservare şi datorie. Nici eu n-am fost scutit de această luptă. Mereu, cînd moartea dădea tîrcoale, ceva nedesluşit ne împingea la revoltă, încerca să i se

‘) Statuia *Germania,* înaltă de 35 m, simbol al dominației Germaniei asupra Renaniei. (N.T.)

trapului sfîrşit drept vocea rațiunii, dar nu era pui- şi simplu decît care astfel deghizată încerca să pună stăpînire pe fiecare. Dar cu cît *voce* care îndemna la prudență depunea mai multe eforturi, cu cît a ei devenea mai perceptibilă şi mai convingătoare, cu atît era mai i putei'ea de rezistență, pînă cînd, în sfîrşit, după o luptă lăuntrică ;ă, sentimentul datoriei a ieşit victorios. Deja în iama anilor 1915-1916 ceasta luptă se sfîrşise. Voința sfîrşise prin a deveni stăpîna necontesta-n primele zile participam la asalturi cu aclamații şi rîsete, acum eram lecis. Dar aceste sentimente erau durabile. De acum înainte soarta ce la ultimele încercări fără ca nervii să-mi cedeze ori ca judecata să mi ce.

in tînăr voluntar, devenisem un soldat bâtrîn.

ai* această schimbare s-a săvîrşit în întreaga armată. In luptele 2 ea îmbâtrîneşte *şi se* căleşte şi cei care n-au putut respinge atacul au iți.

bia acum se putea face o apreciere a acestei armate, după doi sau trei re era aruncată dintr-o bătălie în alta, luptînd continuu împotriva ații număi-ului şi a armelor, suferind de foame şi îndurînd privațiuni: se momentul verificării valorii acestei armate unice, nii se pot scurge, niciodată nimeni nu va îndrăzni să vorbească despre •ă să se gîndească la armata germană din războiul mondial. Atunci, urile trecutului va apărea imaginea nepieritoare a frontului solid, a oțel cenuşiu, *zea~e* nu se încovoaie şi nici nu dă înapoi. Atîta vreme cît germani, în nuntea lor va fi prezent faptul că astfel au fost odinioară lai mari.

atunci eram soldat şi nu aveam intenția să fac politică. De altfel f nu era momentul. Nutresc şi astăzi convingerea că ultima slugă de use patriei servicii mai mari decît cel dintîi, vom spune noi, dintre tari". Niciodată nu i-am urît mai mult pe guralivii aceia decît atunci persoană energică demnă de acest nume care avea ceva de spus i-o nanului în față sau cel puțin îşi lăsa, cum se cuvenea, morişca acasă datoria undeva în tăcere. Da, atunci îi uram pe toți acei "politicieni" î depins de mine, ar fi fost de îndată format un batalion parlamentar ori, căci astfel ai" fi putut să sară în sus de bucurie şi să flecărească țeau nevoia, fără să-i irite pe oamenii drepți şi cinstiți şi chiar fără să

aceea în acea perioadă nu voiam să ştiu nimic despre politică, dai* nu)ceda altfel decît luînd poziție față de anumite fenomene, care, ce-i au întreaga națiune, dai* ne interesau în mod special pe noi, soldații, i de la primele victorii, o anumită presă începu să scape încet şi poate ră nu imediat perceptibilă pentru mulți oameni cîteva picături de în entuziasmul

general. Aceasta se făcea sub masca unei bunăvoințe înduri bune certe, chiar cu o solicitudine vădită. Exista o oarecare

prejudecată față de o exaltare prea mare la celebrarea victoriilor. Ii e*-a teamă că sub această formă exaltarea nu era demnă de o națiune mare, fiind astfel deplasată. Curajul şi eroismul, spunea ea, sînt ceva absolut firesc, aşa că oamenii nu trebuiau să se lase astfel pradă unor explozii de bucurie nesăbuite, fie şi numai din considerație față de țăiile străine cărora le-ar fi plăcut mai mult o atitudine calmă şi demnă în bucurie decît aclamațiile dezlănțuite etc. In sfîrşit, noi, germanii, nu trebuia să uităm că războiul nu intra în intențiile noastre şi chiar că nu trebuia să ne fie ruşine să mărturisim că ne vom strădui în fiece clipă să cooperăm pentru reconcilierea omenirii. Pentru aceste motive, nu era rezonabil să umbrim cu strigăte prea puternice puritatea acțiunilor armatei, căci restul lumii ai* înțelege greşit o asemenea atitudine. Nimic n-ar fi mai admirat decît modestia cu care uri adevărat erou şi-ar uita, în calm şi tăcere, faptele vitejeşti; căci la asta se rezuma totul.

In loc ca acei guralivi să fie luați de urechile lor lungi şi duşi la stîlp şi spînzurați cu o funie, ca să nu mai fie în stare să jignească națiunea în sărbătoare făcînd psihologie înaltă, au început să se ia într-adevăr măsuri tinzînd să atenueze bucuria "necuviincioasă" cu care era salutată fiecare victorie

Nu bănuiau sub nici o formă că entuziasmul, odată frînt, nu va mai putea fi trezit cînd va fi necesar. Este o stare de beție şi trebuie în continuare întreținută ca atare. Dar cum aveau să susțină, fără această putere a entusiasmu-lui, o luptă care urma să supună moralul națiunii la încercări extraordinare?

Cunoşteam prea bine psihologia maselor largi ca să nu ştiu că, într-un asemenea caz, nu cu o stare sufletească foarte elevată din punct de vedere "estetic" se putea ațîța focul care ar păstra fierul cald. In ochii mei, era o nebunie că nu se făcea tot posibilul pentru a amplifica clocotul pasiunilor; dar îmi era pui* şi simplu absolut de neînțeles oprirea celui care, din fericire, exista.

Ceea ce mă enerva în al doilea rînd era felul în care considerau convenabil să ia poziție în privința marxismului. După părerea mea, în felul acesta nu făceau decît să demonstreze că nu aveau nici cea mai vagă noțiune nici despre această pestilentă. Se părea că îşi imaginau foarte serios că pretinzînd că prezumă unirea partidelor, puteau determina marxismul la rațiune şi rezervă.

Or, aici nu era cîtuşi de puțin vorba de un partid, ci de o doctrină care va duce la distrugerea omenirii. îşi dădeau seama de aceasta cu atît mai puțin cu cît această declarație nu se făcea deloc auzită în universitățile evreizate şi cu cît, în schimb, în special printre înalții funcționali, erau prea numeroşi cei care găseau desigur inutil, în suficiența lor mioapă, să ia o carte şi să învețe din ea ceva ce nu figura printre materiile predate oficial. Tulburările cele mai violente pot trece pe lîngă aceste "minți" fără să lase

nici o urmă; de aceea marea parte a întreprinderilor de stat nu urmează decît şchiopătînd întreprinderile particulare. Lor li se potriveşte cel mai bine adagiul: Țăranul nu mănînca ce nu cunoaşte. Cîteva excepții confirmă regula.

Era o absurditate fără seamăn să identifici, în zilele lunii **august 1914,** muncitorul german cu marxismul. In momentul acela, **muncitorul gtnnan**

ă se elibereze din strînsoarea acestei contaminări otrăvite, căci fără asta fi putut cu nici un chip să intre în luptă. Erau totuşi destul de stupizi ca agineze că poate acum marxismul devenise național: trăsătură care te că, în aceşti ani îndelungați, nimeni dintre funcționalii conducători ai nu voise să se ostenească să studieze esența acestei doctrine, altfel cu r fi putut insinua o asemenea absurditate.

Marxismul, al cănii obiectiv definitiv este şi rămîne distrugerea tuturor naționale neevreieşti, avea să observe îngrozit că în luna iulie 1914 rii germani pe care-i prinsese în laț se trezeau şi începeau să se prezinte prompt în slujba patriei. In cîteva zile, toate fumurile şi potlogăriile înşelări infame a poporului s-au risipit în cele patru zări şi deodată i de conducători evrei s-a trezit izolată şi părăsită, de parcă n-ar mai fi ci urmă din cea ce inoculaseră maselor de şaizeci de ani încoace. A fost **jnt** neplăcut pentru păstorii nepricepuți ai clasei muncitoare a poporului Dai' de îndată ce şefii au observat pericolul care îi amenința, s-au pînă la urechi cu mantia minciunii care te face invizibil şi au mimat ie exaltarea națională.

ir fi fost momentul să se ia măsuri împotriva întregii asociații viclene

tori ai poporului. Atunci ai" fi trebuit să fie judecați fără a ține seama

tele şi tînguirile care s-ar fi putut înălța. In august 1914, vorbăria

despre solidaritatea internațională a dispărut dintr-odată din capetele

ilor germani şi peste numai cîteva săptămîni *1),* în locul acesteia,

e americane evărsau binecuvîntările fraternității asupra căştilor din

aflate în marş. Ai- fi fost de datoria unui guvern atent, în momentul

uncitorul german revenea la un sentiment național, să-i distrugă fără

iişmanii națiunii. Pe cînd cei mai buni cădeau pe front, ai* fi putut cel

e ocupe, în spatele frontului, de distrugerea verminei.

ai*, în loc de asta, Maiestatea Sa împăratul a întins mîna foştilor

şi a acordat indulgență celor mai perfizi asasini ai națiunii, care au

fel să-şi vină în fire.

stfel şarpele îşi putea continua opera mai prudent ca altădată şi cu atît alos. In timp ce oamenii cinstiţi visau la halatele lor de casă vechi, sperjuri organizau revoluţia.

n simţit întotdeauna o nemulţumire adîncă din pricina acestui nedemn preferenţial, dai- în acelaşi timp n-aş fi crezut posibil ca rezultatul lui de dezastruos.

ir ce-ar fi fost de făcut atunci? Conducătorii trebuiau să fie imediat i, judecaţi şi naţiunea trebuia scăpată de ei. Ai* fi trebuit folosite fără nte toate mijloacele forţei armate pentru a extermina această Ar fi trebuit ca partidele să fie dizolvate, parlamentului să i se bage

lintim că americanii n-au intrat în război decît în iulie 1918. (N.T.)

minţile în cap la nevoie cu baionetele sau, ceea ce ar fi fost mai bine, să fie îngropat imediat. După cum Republica a reuşit astăzi să dizolve partidele, to*t aşa ai* fi trebuit atunci să se servească pe bună dreptate de acest mijloc. Căci era în joc existenţa unui întreg popor.

Dai* atunci, ce-i drept, se punea următoarea întrebare: e posibil, în definitiv, să stîrpeşti cu sabia o concepţie a spiritului? E posibil să lupţi folosind forţa brutală împotriva unor “idei filozofice”?

La acea dată îmi pusesem deja de mai multe ori această întrebare.

Meditînd la cazuri similare din istorie, în special cînd este vorba de religie, ajungi la următoarea noţiune fundamentală:

Concepţiile şi ideile filozofice, ca şi mişcările motivate de tendinţe spirituale determinate, fie că sînt exacte fie că sînt false, de la un moment dat nu mai pot fi zdrobite prin forţa materială decît cu o condiţie: aceea ca această forţă materială să fie în slujba unei idei sau a unei concepţii filozofice noi, aprinzînd o făclie nouă.

Folosirea forţei fizice absolut singure, fără o forţă morală bazată pe o concepţie spirituală, nu poate niciodată conduce la stîrpirea unei idei sau la oprirea răspîndirii ei, cu excepţia cazului în care s-a recurs la o exterminare nemiloasă a ultimilor susţinători ai acelei idei şi la distrugerea ultimelor tradiţii. Or aceasta duce în majoritatea cazurilor la ştergerea statului respectiv din rîndul puterilor politice consolidate pentru un timp nedeterminat, adesea pentru totdeauna; căci un asemenea sacrificiu material atinge, după cum demonstrează experienţa, partea cea mai bună a populaţiei. într-adevăr, orice persecuţie care nu are nici o bază spirituală apare moralmente nedreaptă şi acţionează ca o lovitură de bici asupra celor mai bune elemente ale unui popor, împingîndu-1 la un protest care se traduce prin ataşamentul său faţă de tendinţa spirituală persecutată. La mulţi indivizi,

acest lucim se produce numai din cauza sentimentului de opoziție împotriva încercării de a lovi mortal o idee prin forța brutală.

Astfel numărul partizanilor convinşi sporeşte exact în măsura în care se întețeşte persecuția. In felul acesta, stîrpirea unei concepții filozofice nu se va putea face decît printr-o exterminare progresivă şi radicală a tuturor indivizilor de o valoare reală. Dai* aceştia sînt răzbunați, în cazul unei epurări "interne" atît de complete, de neputința generală a națiunii. In schimb, un astfel de procedeu este întotdeauna condamnat dinainte la sterilitate cînd doctrina combătută a depăşit deja limitele unui anumit cerc restrîns.

Iată de ce şi aici, ca în cazul tuturor dezvoltărilor progresive, prima perioadă a copilăriei este expusă posibilității unei distrugeri prompte, în timp ce puterea de rezistență creşte odată cu anii, pentru ca, la apropierea slăbiciunii senile, să cedeze locul unei tinereți noi, deşi sub o altă formă şi pentru alte motive.

Efectiv, aproape toate tentativele asemănătoare de distrugere fără bază spirituală a unei doctrine şi a efectelor sale organizatorice au dus la eşec şi nu

tă s-au terminat într-un mod exact contrai* celor dorite din minatorul motiv:

Cea dintîi dintre toate condițiile, pentru o metodă de luptă care foloseşte

Lai şi numai arma forței, este întotdeauna perseverența. Adică z*euşita

ului constă exclusiv în aplicarea îndelungată şi unifonnă a metodelor de a

uşi o doctrină etc. Dai* de îndată ce forța ajunge să alterneze cu indulgența,

mmai că doctrina pe care vrea s-o reprime îşi va recăpăta puterile, ci va fi

măsură să tragă noi foloase la fiecare persecuție, cînd, după trecerea unui

îenea val de opresiune, indignarea stîmită de suferințele îndurate va aduce

ii doctrine adepți noi şi-i va îndemna pe cei vechi să adere la ea cu şi mai

;ă îndărătnicie şi cu o ură mai profundă şi chiar să-i readucă în poziția lor

îdentă pe transfugi după îndepărtarea pericolului. Numai în aplicarea

îtuu uniformă a violenței constă prima din condițiile succesului. Dai* acea

ătnicie n-ar putea fi decît consecința unei convingeri spirituale determi-

Orice violență care nu ia naştere dintr-o bază spirituală solidă va fi

elnică şi nesigură. Ii lipseşte stabilitatea care nu se poate întemeia decît pe ipţii filozofice marcate de fanatism. Ea este mijlocul de a scăpa de energia antă şi de hotărîrea brutală a unui singur individ, dai* în acelaşi timp este identă de schimbarea personalităţilor, ca şi de natura şi puterea lor.

Mai este ceva de adăugat la cele de mai sus:

Orice concepţie filozofică, de natură fie religioasă, fie politică – adesea e 3ă trasezi aici o delimitare – luptă mai puţin pentru distingerea, cu caracter iv, a ideilor opuse, cît pentru a reuşi să-şi impună, în sens pozitiv, noile dei. Astfel lupta este mai puţin apărare, cît atac.

In felul acesta, ea este avantajată de faptul că obiectivul ei este bine ninat, căci acesta din urmă reprezintă victoria propriilor sale idei, pe cînd, ui contrai*, este greu de determinat, cînd obiectivul negativ al distrugerii nei duşmane este atins şi poate fi considerat ca asigurat. Deja din acest , atacul bazat pe o concepţie filozofică va fi mai raţional şi de asemenea luternic decît acţiunea sa defensivă; căci, în definitiv, şi aici decizia îi > atacului şi nu **apărării.** Lupta împotriva unei puteri spirituale cu icele forţei are caracter defensiv atîta timp cît spada însăşi nu se prezintă •tător, vestitor şi propagator al unei noi doctrine spirituale. Astfel, pe scurt, putem constata următoarele:

Orice încercare de a combate un sistem moral prin forţa materială te prin a eşua, afară numai dacă lupta nu îmbracă forma unui atac în [unei noi poziţii spirituale. Numai în lupta reciprocă dintre două concepţii ice arma forţei brutale, folosită cu îndărătnicie şi necruţător poate decide >area partidului pe care ea îl susţine.

De aceea lupta împotriva marxismului a eşuat mereu pînă în prezent.

Acesta a fost şi motivul pentru care legislaţia lui Bismarck împotriva ştilor sfîrşise, în ciuda tuturor, prin a nu-şi atinge scopul şi aşa trebuia să nple. Lipsea platforma unei noi concepţii filozofice pentru triumful căreia ebuit dusă lupta. Căci, pentru a-ţi închipui că trăncănelile despre ceea ce

se numeşte "autoritatea statului" sau "calmul şi ordinea" ar fi constituit o bază convenabilă, pentru a da spiritului impulsul necesar luptei pe viaţă şi pe moarte, era necesară înţelepciunea proverbială a înalţilor funcţionari din ministere.

Dai* cum acestei lupte îi lipsea un sprijin spiritual efectiv, ca să-ş înfăptuiască legislaţia împotriva socialiştilor, Bismarck a trebuit să se bizuie pe judecata şi pe bunăvoinţa

acestei instituții care prin ea însăşi era deja o creație a gîndirii socialiste. Incredințînd soarta războiului împotriva marxismului bunăvoinței democrației burgheze, Cancelarul de fier lăsa capra să păzească varza.

Dai* toate acestea nu erau decît consecința obligatorie a lipsei unei no concepții filozofice, animate de o voință impetuoasă de cuceriri şi opunîndu-se marxismului.

In felul acesta, rezultatul luptei bismarckiene s-a mărginit la o deziluzie apăsătoare.

Dar oare în timpul războiului mondial sau la începutul lui împrejurările erau diferite? Din nefericire nu!

Cu cît mă cufundam mai adînc în reflecțiile asupra necesității de a schimba atitudinea conducerii statului față de social-democrație, care era încarnarea marxismului epocii, cu atît distingeam mai clar lipsa unui înlocuitor utilizabil al acestei şcoli filozofice. Cu ce vor alimenta masele, presupunînd că marxismul ar fi putut fi învins? Nu exista nici un curent de opinii de la care s-ar fi putut aştepta să reuşească înrolarea în rîndurile credincioşilor lui numeroaselor cete de muncitori care şi-au pierdut mai mult sau mai puțin conducătorii. Este lipsit de sens şi mai mult decît stupid să-ți imaginezi că un internaționalist fanatic, care a părăsit partidul luptei de clasă, ar vrea să intre instantaneu într-un partid burghez, adică într-o nouă organizație de clasă. Fiindcă, oricît le-ar fi fost de neplăcut diverselor organizații, nu se poate totuşi nega că, pentru un număr foarte mare de politicieni burghezi, distanța dintre clase va părea întru totul firească în toată perioada în care ea nu va începe să acționeze în sens defavorabil din punct de vedere politic pentru ei.

Negarea acestui adevăr demonstrează numai insolența şi stupiditatea impostorului.

Şi mai ales să ne ferim să credem marea masă mai proastă decît este. Ir treburile politice, sentimentul oferă rareori o soluție mai exactă decît rațiunea, Dai* părerea că absurditatea poziției internaționale luate de mase indică suficieni ilogismul sentimentelor lor poate fi imediat temeinic respinsă, reliefînd pui' ş simplu faptul că democrația pacifistă nu este mai puțin nesăbuită, cu toate ci mulți lideri provin aproape exclusiv din tabăra burgheză. Atîta vreme cîi milioane de burghezi vor aduce în fiecare dimineață un pios omagiu presei loi democratice evreizate, acestor domni le va şedea foarte rău să ia în tărbaci prostia "tovarăşului" care, în definitiv, nu înghite altceva decît aceleaş murdării, deşi altfel asezonate.

De aceea trebuie să ne ferim să contestăm lucruri care sînt, orice ai* fi, fapte. Nu se poate nega faptul că, în problema claselor, nu este nicidecum exclusiv de probleme materiale, cum ai- fi bucuroşi să o proclame, în ii înainte de alegeri. Orgoliul de clasă resimțit de o mare parte a poporului 1 este, ca şi puțina considerație față de lucrătorul manual, un fenomen care istă numai în imaginația lunaticilor.

Pe de altă parte, slăbiciunea capacității de judecată a ceea ce se cheamă ectualii" noştri este demonstrată de faptul că tocmai în aceste sfere nu se *re* că un stat care n-a fost în

stare să împiedice întinderea unei asemenea ;um e în realitate marxismul nu va mai fi în măsură să recîştige terenul

it.

Partidele "burgheze", cum se denumesc singure, nu vor mai fi niciodată *re* să lege fedeleş masele "proletare", căci aici sînt prezente două lumi te una de cealaltă, parţial natural, parţial artificial şi a căror atitudine ică nu poate fi decît lupta. Dai' aici învingător va fi cel mai tînăr şi acesta ist marxismul.

într-adevăr, în 1914 ne puteam foarte bine gîndi la o luptă împotriva inului, dai* e îngăduit să ne îndoim că această atitudine ai* fi fost de o ;*e durată, din cauza lipsei vreunui înlocuitor practic.

Aceasta era o mare lacună.

Aceasta era părerea mea deja cu mult înainte de război şi de aceea nu

eam hotărî să intra într-unui din partidele existente.

Această opinie mi-a fost confirmată şi de evidenta imposibilitate de a

o luptă nemiloasă împotriva social-democraţiei, tocmai din cauza acestei

a oricărei mişcări care să fie altceva decît un partid "parlamentar".

In privinţă aceasta m-am destăinuit adeseori celor mai intimi tovarăşi

Atunci mi-a venit pentru prima dată ideea de a mă consacra mai tîrziu

tivităţi politice.

Tocmai din acest motiv, de atunci mi-am afirmat adesea, în cercul

al prietenilor mei, intenţia de a activa ca orator, după război, pe lîngă

mea. într-adevăr, aceasta era o idee bine consolidată în mine.

CAPITOLUL VI PROPAGANDA DE RĂZBOI

Urmărind cu atenţie toate evenimentele politice, m-am interesat întotdeauna extraordinar de activitatea de propagandă. Vedeam în ea un instrument pe care îl cunoşteau temeinic şi ştiau să-1 întrebuinţeze cu o mînă de maestru tocmai organizaţiile socialist-marxiste. Astfel am învăţat devreme că folosirea judicioasă a propagandei constituie într-adevăr o artă care le rămînea aproape necunoscută partidelor burgheze. Numai mişcarea creştin-

socială, mai ales pe vremea lui Lueger, a ajuns la o oarecare virtuozitate la acest instrument şi de asemenea i-a datorat multe din succesele sale.

Dar numai în timpul războiului mi-am putut da seama, pentru prima dată, la ce rezultate prodigioase poate călăuzi o propagandă judicios condusă. Cu toate acestea, şi în acest domeniu trebuia din nefericire să studiezi totul la partea adversă, căci, în ceea ce ne priveşte, activitatea noastră sub acest aspect rămînea mai mult decît modestă. Dai* tocmai absența totală a unei propagande de anvergură de partea germană trebuia să sară de-a dreptul în ochii fiecărui soldat. Acesta a fost motivul pentru care eu m-am ocupat şi mai temeinic de această problemă.

De altfel aveam timp de gîndire mult mai mult decît era nevoie; cît despre înfăptuirea practică, duşmanul ne dădea un prea bun exemplu.

Căci ceea ce la noi era ratat, era exploatat de adversar cu o abilitate nemaipomenită şi în chip genial la momentul potrivit. Din această propagandă de război duşmană, eu m-am instruit enorm. Dar timpul trecea fără să lase nici cea mai mică urmă tocmai în capul acelora care ai* fi trebuit să profite cît de curînd de aceste învățăminte: unii se credeau prea subtili ca să accepte învățăminte de la ceilalți, altora le lipsea onesta bunăvoință necesară.

In definitiv, exista la noi o propagandă?

Din nefericire nu pot răspunde decît negativ. Tot ce a fost efectiv întreprins în acest sens era atît de insuficient şi de greşit, începînd cu principiile, încît era cel puțin cu desăvîrşire inutil, dacă nu de multe ori de-a dreptul dăunător.

Insuficientă ca formă, din punct de vedere psihologic eronată în fond, iată cum trebuia să pară propaganda germană supusă unui examen atent.

Se pare că, încă de la această primă întrebare, oamenii nu-şi dăduseră seama despre ce este vorba, adică: propaganda este un mijloc sau un scop?

Ea este un mijloc şi ca urmare trebuie judecată din punctul de vedere al scopului. Din această cauză, forma ei trebuie judicios adaptată pentru a

ini scopul căruia îi serveşte. Este de asemenea limpede că din punctul de re al interesului general, pot exista scopuri de o însemnătate variabilă şi rin urinare, valoarea intrinsecă a unei propagande poate fi apreciată în mod it. Dai- scopul pentru care luptam în timpul războiului era cel mai nobil şi îai măre{ din cîte îşi poate închipui omul: era libertatea şi independența rului nostim, siguranța, pîinea pentru viitor şi onoarea națiunii care, în i părerilor contrare actualmente curente, există, sau, mai bine zis, ar trebui iste, fiindcă popoarele lipsite de onoare îşi pierd în general mai devreme nai tîrziu libertatea şi independența, ceea ce, de altfel, corespunde unei ii superioare, căci generațiile de oameni de nimic, lipsiți de onoare, nu ;ă nici un fel de libertate. Cel ce vrea să fie un sclav laş nu

poate avea •e, deoarece o astfel de onoare ar deveni, în cel mai scurt timp, obiectul îțului general.

Poporul german luptă pentru condiții de viață omenești, şi scopul gandei de război ai* fi trebuit să fie sprijinirea spiritului războinic; scopul ia să faciliteze victoria.

Cînd popoarele luptă pe această planetă pentru existența lor şi cînd se problema de a fi sau a nu fi, toate considerentele de omenie şi de estetică luc la zero, fiindcă toate aceste concepte nu plutesc în aer, ci provin din nația omului şi sînt legate de ea. Plecarea lui din această lume reduce concepte la zero, fiindcă natura nu le cunoaşte. Cu toate acestea, ele nu •oprii decît unui număr mic de popoare sau mai degrabă de rase, şi aceasta isura în care ele iau naştere din sentimentele acestora din urmă, itarismul şi estetica ar dispărea precis din lume în măsura în care ar ea rasele care sînt creatoarele şi susținătoarele acestor concepte.

De aceea toate aceste concepte nu au decît o importanță secundară în iusă de un popor pentru existența sa pe acest pămînt; şi cu toate acestea tărăsc cu o putere suverană forma luptei de îndată ce au putut paraliza le conservare a unui popor angajat în luptă. Acesta este întotdeauna ui rezultat vizibil.

In ceea ce priveşte chestiunea umanitară, Moltke a explicat-o deja, fiind ;re că, în război, omenia consta în a-1 duce cît mai repede cu putință şi că, ecință, metodele de luptă cele mai brutale sînt cele mai umanitare. Dar cerci să abordezi acest fel de raționament cu trăncăneli de ordin estetic e, realmente nu mai există decît un singur răspuns de dat: o problemă atît itoare precum cea a luptei pentru existență exclude orice considerație i. Tot ce poate fi mai urît în viața omului este jugul sclaviei. Ori poate idenții în genul lui Schwabing ar considera soarta actuală a națiunii ie ca fiind "estetică"? Nici măcar nu avem ce vorbi despre acestea cu inventatori moderni ai acestui gen de spoială de cultură. întreaga lor ță nu este decît întruchiparea negării esteticii simbolizate prin imaginea lui.

Dar de vreme ce aceste puncte de vedere al frumuseții şi al omeniei sînt

de-acum eliminate cînd este vorba de luptă, ele nu pot fi folosite pentru a judeca propaganda.

Propaganda era, în timpul războiului, un mijloc pentru atingerea unui scop: lupta poporului german pentru existență; de aceea propaganda nu putea fi apreciată decît plecînd de la principii valabile pentru acest scop. Armele cele mai crîncene deveneau cele mai umane, deoarece constituiau condiția unei victorii mai rapide şi contribuiau la asigurarea demnității libertății națiunii.

Aceasta era unica poziție posibilă în privința propagandei de război într-o asemenea luptă pentru viață sau pentru moarte.

Dacă cei din sferele guvernamentale şi-ar fi dat limpede seama de acestea, n-am fi ajuns niciodată la incertitudine în privința formei şi folosirii acestei arme; pentru că şi aceasta este o armă, într-adevăr înspăimîntătoare în mîna celui care ştie s-o folosească.

A doua întrebare, de o însemnătate de-a dreptul hotărîtoare, era: *Cui trebuie să i se adreseze propaganda?* Intelectualilor sau masei mai puțin instruite?

Ea trebuie să se adreseze întotdeauna exclusiv masei!

Intelectualilor, sau cel puțin celor care sînt numiți astfel, le este destinată nu propaganda, ci explicația ştiințifică. In ce priveşte propaganda, conținutul ei are din ştiință tot atît de puțin cît are un afiş din artă, în forma în care este prezentat. Arta afişului constă în aptitudinea desenatorului de a atrage atenția mulțimii prin formă şi culori. Afişul unei expoziții de artă nu are alt scop decît reliefarea artei din expoziție; cu cît acest lucru izbuteşte mai bine, cu atît este mai mare arta afişului însuşi. In plus afişul este menit să le dea maselor o idee despre semnificația expoziției, dar nicidecum să substituie în această expoziție arta înaltă care este cu totul altceva. De aceea cel care vrea să studieze el însuşi arta, trebuie să studieze altceva decît afişul, şi în plus el nu se mulțumeşte să parcurgă pui- şi simplu expoziția. Ne putem aştepta din partea lui să se cufunde în examinarea temeinică a fiecăruia dintre obiecte, separat, şi apoi să-şi formeze încet o părere judicioasă.

Situația este aceeaşi în privința a ceea ce noi desemnăm astăzi cu cuvîntul propagandă.

Sarcina propagandei constă nu în a instrui ştiințific individul izolat, ci în a atrage atenția maselor asupra unor fapte, evenimente, necesități etc. determinate şi a căror importanță nu poate fi înțeleasă de mase decît prin acest mijloc.

Aici arta constă exclusiv în a proceda într-un mod într-atît de superior încît să rezulte o convingere generală asupra realității unui fapt, necesității unui eveniment, caracterului just al unei necesități. Intrucît ea nu constituie o necesitate prin ea însăşi, faptul că obiectul său trebuie să constituie, întocmai ca în cazul afişului, atragerea atenției mulțimii şi nu instruirea celor care posedă cunoştințe ştiințifice sau care caută să se instruiască şi să dobîndească cunoştințe, acțiunea sa trebuie să facă întotdeauna apel la sentiment şi foarte puțin la

Orice propagandă trebuie să fie populară şi să-şi situeze nivelul, spiritual ițele facultăților de asimilare ale celui mai mărginit dintre cei cărora ; să li se adreseze. In aceste condiții, nivelul său spiritual trebuie să fie cu atît mai jos cu cît masa de oameni de impresionat este mai numeroasă, rid este vorba, ca în cazul propagandei pentru a duce războiul pînă la să atragă un popor întreg în cîmpul său de acțiune, prudența nu va fi ită excesivă cînd va trebui să evite să se bizuie pe calități intelectuale prea

Cu cît conținutul ei ştiințific este mai modest, cu cît se adresează v mulțimii, cu atît succesul ei va fi hotărîtor. Acesta din urma este cea nă dovadă a valorii unei propagande, mult mai mult decît aprobarea minți instruite sau a cîtorva tineri esteți.

Aita propagandei constă tocmai în aceea că, punîndu-se ia îndemîna • în care se exercită imaginația, acelea din marea masă dominată de ;, găseşte, îmbrăcînd o formă corespunzătoare psihologic, drumul spre îi. Dacă lucrul acesta nu este înțeles de cei despi'e care se consideră că almea înțelepciunii, aceasta demonstrează numai lîncezeala minții sau rărea lor.

Dai- dacă necesitatea de a îndrepta asupra masei largi facultățile de ism ale propagandei este înțeleasă, de aici rezultă următorul precept: Este absurd să dai propagandei diversitatea unui învățămînt ştiințific. Facultatea maselor largi de a asimila nu este decît foarte limitată, de înțelegere mică, în schimb deficitul de memorie este mare. Aşadar •opagandă eficace trebuie să se limiteze la nişte puncte foarte puțin ase şi să le pună în valoare cu ajutorul formulelor stereotipe, atîta vreme necesar, pentru ca ultimul dintre ascultători să fie în stare să priceapă)acă acest principiu este abandonat şi dacă vrem să fim universali, lui se vor micşora, deoarece mulțimea nu va putea nici să digere nici să iea ce i se va oferi. Astfel succesul va fi neînsemnat şi în final anulat. :u cît conținutul expunerii trebuie să fie mai amplu, cu atît este mai i justețea psihologică în stabilirea tacticii.

Spre exemplu, ridiculizarea adversarului, cu care se îndeletnicea înainte propaganda din revistele satirice austriece sau germane era completa-bsurdă. Completamente absurdă, deoarece întîlnirea directă a cititorului rsaml trebuie imediat să dea naştere în el unei convingeri complet astfel, soldatul german, sub impresia imediată a rezistenței adversaru- imțea înşelat de cei care, pînă atunci, îşi asumaseră misiunea de a-1 şi în loc să-i întărească dorința de a lupta sau chiar şi numai rezistența, a rezultatul contrai": omul se lăsa pradă descurajării, n schimb, propaganda de război a englezilor şi a americanilor era

din punct de vedere psihologic. Simultan ea îi prezenta pe nemți ii lor popor ca pe nişte barbari şi nişte huni, îl pregătea pe soldatul

reziste ororilor războiului şi-1 ajuta astfel să se ferească de deziluzii.

125

Arma înspăimîntatoare care era deci folosită împotriva lui i se /[ea] degrabă confirmarea inițierii pe care o primise şi îi întărea justețea guvernului său în aceeaşi măsură în care creşteau furia şi ura sa ^potriva duşmanului infam. Căci forța înspăimîntatoare a armelor duşmane pe *(f*[e] acum învăța s-o cunoască nemijlocit i se părea încetul cu încetul o democrație a brutalității "de hun" a adversarului barbar, pe care-1 cunoştea, farăi[3] fi f[os]* determinat să se gîndească o singură clipă că propriile sale arme puit[au avea] efecte mai înspăimîntătoare încă.

Astfel soldatul englez nu se putea simți greşit informat la el a#[să]; [cum] a fost din nenorocire cazul soldatului german, în aşa măsură încît l[a] sfîrşit respingea orice informație oficială ca pe o "înşelătorie" şi împuiere a^P[11]^-Aceasta se datora credinței că poate fi însărcinat cu propaganda primul nătărău venit (chipurile rezonabil), în loc să se înțeleagă că, pentru

această sarci|1'*> abia dacă erau de ajuns cei mai geniali cunoscători ai sufletului omenesc.

De aceea, propaganda germană oferea un neplăcut exemplu din partea unei "elite cultivate", a cărei acțiune producea efecte tocmaifo^n^rai!e celor necesare, din cauza absenței totale a oricărei considerații psihologice judicioase. In schimb, existau extrem de multe de învățat în preajma a<Kersaru" lui, pentru cel care căuta, nelegat la ochi şi cu o sensibilitate nescletf2^» să asimileze propaganda duşmană ale cărei valuri s-au rostogolit năvalnic timp de patru ani şi jumătate.

Cea mai prost înțeleasă era prima dintre toate aceste condiții iiecesare oricărei propagande în general: îndeosebi poziția sistematic unilat^ra^ă 'n privința oricărei probleme tratate. In acest domeniu s-au comis atîteaeron> S1 aceasta încă de la începutul războiului, încît sîntem într-adevăr îndreptățiți să ne îndoim că asemenea nonsensuri pot fi realmente atribuite exclusiv pustiei.

Ce s-ar spune, de exemplu, despre un afiş menit să laude un săpun şi care ar arăta în acelaşi timp că şi alte săpunuri sînt bune?

Lumea ar clătina pui- şi simplu din cap.

Totuşi exact aşa au stat lucrurile cu reclama noastră politică.

Scopul propagandei nu este, de exemplu., să dozeze dreptatea diverselor partide, ci să o sublinieze exclusiv pe cea a partidului pe care îl repiW11**- ^a nu trebuie nici să caute adevărul în mod obiectiv dacă acesta este favorabil celorlalți şi nici să-1 prezinte maselor sub pretextul unei echități doctrinare> C1 să-1 urmărească exclusiv pe cel care îi este favorabil.

Discutarea problemei culpabilitățiì în privința războiului, spuiîncrugse că nu se putea pune numai pe seama Germaniei responsabilitatea acestei catastrofe, imputîndu-se neîncetat această culpabilitate adversarulu1 era o greşeală fundamentală.

Şi care a fost consecința acestei jumătăți de măsură?

Marea masă a unui popor nu se compune din diplomați, <ucl profesori de drept public, nici chiar numai din oameni susceptibili de a pi'onunța o judecată rațională, ci din ființe omeneşti pe cît de şovăielnice pe atît de dispuse

ioiască şi să ezite. De îndată ce propaganda noastră îi recunoaşte părții

0 oarecare îndreptățire, există deja o bază pentru a ne îndoi de propria îndreptățire. Atunci masa nu mai este în măsură să discearnă unde

: nedreptatea adversarului şi unde începe a noastră. In acest caz ea neliniştită şi neîncrezătoare şi aceasta îndeosebi dacă adversarul nu ocmai astfel de extravaganţe, ci pune la rîndul său în sarcina inamicului ■dreptăţile fără excepţie. Există oare o demonstraţie mai clară a faptului de din urmă, poporul nostru crede mai mult în propaganda duşmană, ;e dusă într-un mod mai strîns şi mai continuu, decît în propaganda ′ Şi asta la un popor atins de mania obiectivităţii! Căci fiecare se strMuia omită vreo nedreptate faţă de inamic, nici chiar sub ameninţarea i poporului şi a statului german.

In marea sa majoritate, popoinil este într-o dispoziţie şi o stare de spirit eminine încît opiniile şi actele sale sînt determinate mult mai mult de

1 produsă asupra simţurilor decît de gîndirea pură.

Această impresie nu este complicată, ci foarte simplă şi mărginită. Aici ă nici un fel de nuanţe, ci doar noţiunea pozitivă sau negativă de iubire de drept sau de refuz al dreptăţii, al adevărului sau al minciunii; nu Iciodată jumătăţi de sentiment. Propaganda engleză în special a înţeles estea într-un mod cu adevărat genial. Acolo într-adevăr nu existau de măsură, care ar fi putut, eventual, da naştere îndoielii. Ceea ce arăta că inamicul cunoştea strălucit psihologia maselor este nda ei de atrocităţi, perfect adaptată acestor condiţii, care asigura mod pe cît de hotărîtor pe atît de genial condiţiile de bază pentru a moralul pe front, chiar dacă inamicul suferea cele mai grele înfrîngeri. ra şi modul în care ştia să {intuiască poporul german la stîlpul infamiei, singurul vinovat de război: minciună care prin încăpăţînarea totală, î, părtinitoare cu care era proclamată era mereu la îndemîna mulţimilor imate de simţuri şi întotdeauna înclinate către extremă şi care, din acest fost crezută.

jradul de eficacitate al acestei propagande este demonstrat în modul zbitor de faptul că după patru ani ea a avut drept rezultat că inamicul at bătut, şi, în plus, ea a reuşit să pătrundă în poporul nostru, ^u e de mirare că un asemenea succes nu i-a revenit propagandei Ea purta deja germenii ineficacităţii în ambiguitatea ei internă. In a puţin probabil, dată fiind însăşi natura conţinutului ei, să poată în mase impresia necesară. Numai insipizii noştri "oameni de stat" au inge să spere că era posibil să reuşească să îmbete nişte oameni cu acele ie de pacifism spre a-i trimite la moarte. Astfel acel produs mizerabil a fost inutil şi chiar dăunător.)ar tot geniul manifestat în organizarea unei propagande nu va duce a succes dacă nu se ţine cont într-un mod mereu la fel de riguros de un l fundamental. Ea trebuie să se limiteze la un număr mic de scopuri şi

să le repete în mod constant. Perseverenţa, aici ca şi în atîtea alte lucruri în lume, este prima şi cea mai importantă condiţie a succesului.

Pe bună dreptate, în domeniul propagandei nu trebuie niciodată să te laşi condus de esteţi sau de oamenii blazaţi: nu de primii, altminteri curînd conţinutul, forma şi manifestarea ei nu vor exercita atracţie decît asupra publicului din saloanele literare, în loc să se exercite asupra masei; cît despre cei din urmă, trebuie să ne ferim de ei ca de ciumă, deoarece

incapacitatea lor de a încerca senzații sănătoase îi incită să caute mereu stimulente noi. Pe aceşti oameni totul îi dezgustă în scurt timp; ei doresc schimbarea şi nu ştiu niciodată să se coboare la nivelul nevoilor contemporanilor lor încă teferi şi nu-i pot nici măcar înțelege. Ei sînt întotdeauna primii care critică propaganda sau mai degrabă conținutul ei, care li se pare prea îmbătrînit, prea trivial, care şi-a trăit deja traiul etc. Au mereu nevoie de nou, caută varietatea şi devin de asemenea cei mai mari duşmani de moarte ai succesului politic pe lîngă mase. Căci de îndată ce organizarea şi cuprinsul propagandei încep să se orienteze potrivit deziderατelor lor, ele îşi pierd coeziunea şi, dimpotrivă, se împrăştie.

Propaganda nu este nicidecum făcută ca să procure în mod constant distracții interesante unor domni blazați, ci pentru a convinge, şi este vorba de convingerea masei. Dar aceasta are întotdeauna nevoie, în încetineala ei, de un anumit timp pentru a fi gata să ia cunoştință de o idee şi nu-şi va deschide mintea decît după repetarea de o mie de oii reluată a celor mai simple noțiuni.

Nici o diversitate nu trebuie, în nici un caz, să modifice conținutul a ceea ce face obiectul propagandei, ci, la urma urmei, trebuie întotdeauna repetat din nou acelaşi lucru.

Lozinca poate fi într-adevăr lămurită sub aspecte diferite, însă scopul întregii expuneri trebuie să se întoarcă întotdeauna la aceeaşi formulă. Numai astfel propaganda poate şi trebuie să acționeze cu spirit metodic şi coeziune.

Numai această regulă importantă de la care nu trebuie niciodată să ne abatem îngăduie succesului să ajungă la maturitate datorită unui sprijin întotdeauna constant şi viguros. Atunci se va putea constata cu uimire la ce rezultate colosale, greu de conceput, conduce o asemenea perseverență.

Orice reclamă, indiferent că se face în domeniul afacerilor sau al politicii, poartă în sine succesul în durata şi spiritul metodic constant al aplicăiii sale.

Aici, deopotrivă, exemplul propagandei duşmane era bun de luat ca model: limitată la un număr restrîns de scopuri combinate exclusiv pentru masă şi condusă cu o perseverență neobosită. De îndată ce ideile ei de bază şi modurile de îndeplinire au fost recunoscute ca fiind adecvate, au fost folosite pe toată durata războiului, fără ca vreodată să se fi întreprins nici cea mai mică modificare. La început ea părea nechibzuită prin îndrăzneala afirmațiilor sale; mai tîrziu a fost considerată dezagreabilă; în fine a început să fie crezută. După patru ani şi jumătate, în Germania a izbucnit o revoluție a cărei lozincă era împrumutată de la propaganda duşmană.

în Anglia, se mai înțelesese si altceva, îndeosebi faptul că succesului acestei arme spirituale constă exclusiv în folosirea ei succesul compensează din belşug toate cheltuielile făcute, iganda era considerată acolo ca o armă de prim rang., în timp ce la ;nta ultima bucată de pîine a politicienilor fără situație sau un mic ■u nişte eroi neînsemnați de redacții, tatul ei a fost; dacă ne gîndim bine, egal cu zero.

CAPITOLUL VH REVOLUȚIA

Propaganda duşmana a început la noi odată cu anul 1916. Din 19i6 ea a continuat intensificîndu-se şi a sfîrşit prin a lua proporții la începutul anului 1918. devenind un adevărat talaz. Atunci s-au putut deja urmări pas cu pas efectele acestei vînâtori a spiritelor. Armata învăța încetul cu încetul să gîndească aşa cum voia inamicul.

Orice reacție germană a lipsit cu desăvîrşire.

Alinata avea, în realitate, în persoana conducătorului ei inteligent şi plin de voință, intenția şi voința să accepte lupta şi pe acest teren, dar îi lipsea instrumentul care ar fi fost necesar în acest scop. In plus, exista greşeala psihologică de a lăsa trupa însăşi să întreprindă acest gen de cultivare intelectuală. Pentru a fi eficace, ea trebuia să vină din interiorul țării. Atunci s-ar fi putut conta pe succesul ei la nişte oameni dotați cu spirit de sacrificiu şi de eroism nepieritor de aproape patru ani.

Dai* ce s-a întîmplat cu țara?

Această sfîrşeală era stupidă sau criminală?

La mijlocul anului 1918, după evacuarea malului sudic al Marnei, presa germană s-a comportat într-un mod atît de mizerabil de neîndemînatic, sau în mod criminal stupid. încît îmi puneam o întrebare care suscita în fiecare zi în mine o furie crescîndă: nu exista nimeni ca să pună capăt acestei ațițări spirituale la dezertare a eroilor armatei noastre?

Ce s-a petrecut în Franța cînd în 1914 am dat năvală în această **țară,** cu un elan nemaiauzit şi victorios? Ce a făcut Italia în zilele prăbuşirii frontului său de la Isonzo? Ce a făcut iarăşi Franța în primăvara lui 1918, cînd atacul diviziilor germane părea să scoată din țîțîni pozițiile franceze şi cînd brațul puternic al bateriilor grele cu bătaie lungă a început să bată la porțile Parisului?

Cum a fost biciuit obrazul regimentelor care au bătut în retragere în pripă către spatele frontului, cum a fost insuflată înflăcărarea pasiunilor naționale! Cum lucrau pe atunci propaganda şi ştiința genială de a influența masele ca să facă să intre din nou în inima soldaților cu lovituri de măciucă credința în victoria definitivă!

Nu o dată m-a frâmîntat gîndul că dacă Providența m-ar fi pus în locul neputincioşilor sau al oamenilor lipsiți de voință din serviciul nostru de propagandă, soarta luptei **s-ar** fi înfățişat altfel.

In lunile acelea am resimțit pentnj prima oară perfidia fatalității care mă ținea aici şi într-un loc în care gestul fortuit al oricărei persoane aflate în

ia cuiva putea să mă doboare cu o împuşcătură, pe cînd altundeva aş fi putut altfel de servicii patriei.

Căci pe atunci eram deja destul de prezumpțios ca să cred că asta mi-ar

îşit.

Dar eu eram o ființă obscură, un simplu număr matricol printre opt

iane de oameni!

Aşadar era mai bine să tac şi să-mi fac datoria cît se poate de bine la ii meu.

*   *

In vara lui 1915 ne-au căzut în mînă primele broşuri ale inamicilor, nutul lor era întotdeauna acelaşi, deşi prezenta o oarecare diversitate în i expunerii, şi îndeosebi: că lipsurile creşteau continuu în Germania; că iul avea să dureze la nesfîrşit, că totuşi perspectiva de a-1 cîştiga nu făcea să se micşoreze constant; că, din acest motiv, poporul dorea pacea cu re în interior, dai- că "militarismul" şi "Kaiserul" nu o îngăduiau; că lumea igă - care ştia perfect toate acestea - se războia din această cauză nu cu ui german, ci dimpotrivă, exclusiv cu singurul vinovat, Kaiserul; că lupta va sfîrşi, din această cauză, cîtă vreme acest duşman al omenirii paşnice i fi îndepărtat; că națiunile liberale şi democratice vor primi poporul in la sfîrşitul războiului în liga păcii mondiale perpetue, pace care va fi •ată în ziua în care "militarismul prusac" va fi nimicit.

Pentru a ilustra mai bine această expunere, broşura conținea adesea ale unor " scrisori din țară", al căror conținut părea să confirme acele ini.

In general, pe vremea aceea aceste tentative erau luate în derîdere, ile erau citite, apoi erau trimise în spatele frontului, la state-majoare oare, apoi erau în mare parte uitate pînă cînd vîntul aducea o nouă itură spre tranşee; într-adevăr, în cele mai multe cazuri, acele file ne era cu avioanele.

Un lucru avea să surprindă la acest gen de propagandă, şi anume că în I sector al frontului unde se aflau bavarezi, ea ataca Prusia cu un spirit ic extraordinar, dînd asigurări nu numai că, pe de o parte, Prusia era ata vinovată şi responsabilă de război, dai* pe de altă parte şi că nu nutrea a mai mică duşmănie împotriva Bavariei în special; dai- că, în realitate, putea acorda nici un ajutor cît timp ea va rămîne în slujba militarismu-sac ca să-i scoată castanele din foc.

Procedeul care consta în influențarea oamenilor a început într-adevăr, 5, să aibă anumite efecte. Ațîțarea împotriva Prusiei a crescut în rîndul ir de o manieră vizibilă, fără ca de sus în jos să se fi luat vreo măsură iva ei. Aceasta era de-acum mai mult decît o simplă greşeală, decît o

simplă delăsare, care mai devreme sau mai tîrziu avea să fie pedepsită în modul cel mai funest şi să-1 atingă nu numai pe "prusac", ci întregul popor german, Bavaria apartinînd acestuia din urmă.

In acest sens, propaganda duşmană a început să obțină succese incontestabile încă din anul 1916.

De asemenea, scrisorile cu lamentări primite direct din interior şi-au făcut cu timpul efectul. Acum nu mai era nicidecum'necesar ca inamicul să le facă să ajungă pe front special prin mijlocirea broşurilor etc. Şi împotriva acestora nu s-a făcut nimic, cu excepția cîtorva "admonestări" arhitîmpite din partea guvernului. Frontul a fost, şi înainte, şi după aceasta, inundat de acea otravă pe care nişte femei fără minte o fabricau, fireşte, în țară, fără a bănui că acesta era mijlocul de a întări în cel mai înalt grad încrederea duşmanului în victorie şi de a prelungi şi în acelaşi timp de a spori suferințele alor lor pe front. Scrisorile nechibzuite ale femeilor germane au costat mai tîrziu viața a sute de mii de bărbați.

Astfel se manifestau, încă din 191-6, diverse fenomene îngrijorătoare. Pe front oamenii bombăneau şi "făceau pe brutele"; de-acum erau deja nemulțumiți din diverse motive şi uneori se indignau cu bună ştiință. In vreme ce bărbații răbdau de foame şi se țesemnau, familiile lor erau într-o situație critică acasă, în timp ce în alte părți do., /neau prisosul şi risipa. Da, nici chiar pe front nu erau toate în ordine din acest punct de vedere.

De aceea criza se anunța încă de pe atunci; dai- acestea erau numai treburile "interne". Acelaşi om care mai întîi bombănise si mormăise îşi făcea, după cîteva clipe, datoria în tăcere, ca şi cum acest lucru ar fi devenit complet natural. Aceeaşi companie care la început era nemulțumită, se crampona de sectoinil pe care îl avea de apărat de parcă soarta Gennaniei depindea de acele cîteva sute de metri de hîrtoape în noroi. încă mai era frontul din ajun, superba armată de eroi.

Aveam să învăț să cunosc diferența dintre front şi țară cu ocazia unei schimbări brutale a soartei mele.

La sfîrşitul lui septembrie 1916, divizia mea a plecat la bătălia de pe Somme. Aceasta era pentru noi prima dintre înfricoşătoarele bătălii a materialelor de război, iar impresia era greu de descris - mai degrabă un infern decît o bătălie.

Săptămîni întregi frontul german a rezistat sub valul de foc continuu, cîteodată dînd puțin înapoi, apoi înaintînd din nou, dar fără să cedeze vreodată.

Pe 7 octombrie am fost rănit.

Am ajuns cu bine în spatele frontului şi am luat trenul sanitar spre Germania.

Trecuseră doi ani de cînd nu-mi revăzusem patria, un interval de timp aproape interminabil în asemenea condiții. Abia dacă-mi puteam imagina aspectul germanilor fără

uniformă. Cînd am fost culcat în spitalul evacuaților, aproape că am tresăiit de spaimă auzind vocea unei infirmiere care vorbea cu

imarad culcat lîngă mine.

Să auzi pentru prima oară, după doi ani, vocea unei nemțoaice! Apoi, pe măsură ce trenul care trebuia să ne ducă înapoi în țară se)ia de graniță, fiecare din noi simțea o neliniște lăuntrică. Prin fața noastră ifilat pe rînd toate localitățile prin care trecuserăm, în urmă cu doi ani, ca i soldați: Bruxelles, Louvain, Liege şi în sfîrşit ni se păru că recunoaştem i casă nemțească după pinionul ei înalt şi obloanele frumoase. Patria!

In octombrie 1914 ardeam de un entuziasm tumultuos, cînd am trecut era, acum domneau liniştea şi emoția. Fiecare era fericit că soarta i-a uit să mai vadă încă o dată ceea ce el trebuia să apere atît de anevoie cu I vieții; şi fiecăruia din noi aproape căi era ruşine să se lase privit în ochi lalți.

In preajma aniversării plecării pe front, mă aflam la spitalul din Beelitz Berlin.

Ce schimbare! Din mlaştinile bătăliei de pe Somme, ajungeam in ile albe ale acestei clădiri minunate! La început abia îndi'ăzneam să *ne* n cum trebuie. Numai încetul cu încetul am putut să ne obişnuim din nou >astă lume nouă.

Insă, din nefericire, această lume era nouă şi sub un alt aspect. Spiritul militai' de pe front Au părea să mai aibă aici drept de cetățenie, uzit aici pentru întîia oară ceea ce pe front era încă necunoscut: elogiul ei laşități! Căci ceea ce puteai auzi acolo: mormăieli sau "făcutul pe bruta" î niciodată o incitare la sustragerea de la obligații şi nici preamărirea lor. Nu. Laşul era considerat întotdeauna un laş şi absolut nimic mai şi disprețul care îl lovea ei'a întotdeauna general, ca şi admirația îstată față de un ei'ou adevărat. Dai" aici, la spital, era deja aproape invers: atorii cei mai smintiți spuneau cuvinte mari şi se străduiau prin toate cele jalnicei lor elocvente să prezinte drept ridicole principiile soldaților ;i drept model, lipsa de caracter a poltronilor. Cîțiva indivizi mizerabili dădeau tonul.

Unul din ei se lăuda că trecuse cu mîna printr-o rețea de sîrmă ca să ntra în spital; se părea, totuşi, că, în ciuda rănii sale ridicole, era acolo de multă vreme. Şi nu fusese trimis în Germania cu trenul sanitar decît un simplu vicleşug. Dai' acest caraghios care răspîndea contagiunea a aşa de bine încît, cu îndrăzneala lui insolentă, îşi prezenta actul de s ca pe o manifestare a unui curaj superior curajului bravului soldat, care sit o moarte eroică. Mulți ascultau în tăcere, alții plecau, dai' cîțiva îl şi u.

Greața mi se urca pînă în gîtlej, dai' provocatorul era tolerat in linişte tuție. Ce trebuia făcut? Administrația trebuia să ştie foarte bine cine era. te acestea nu sa făcut nimic.

Cînd am putut umbla din nou fără greutate, am obținut autorizația de

a merge la Berlin.

Sărăcia era evident foarte grea. Oraşul imens suferea de foame. Nemulţumirea era mare. In diverse cămine frecventate de soldaţi, tonul era acelaşi ca în spital. Aveai în întregime impresia că aceşti caraghioşi frecventau dinadins asemenea locuri ca să-şi râspîndească din plin opiniile.

Şi mai rea, mult mai rea era situaţia chiar la Miinchen.

Cînd, după vindecare., am ieşit din spital şi am fost afectat la batalionul de intendenţă, am crezut într-adevăr că nu mai recunosc oraşul.

Pînă unde au ajuns iritarea, descurajarea, invectivele! Chiar în batalionul de intendenţă, moralul era sub orice limită. La aceasta contribuia şi maniera extraordinar de stîngace în care erau trataţi soldaţii veniţi de pe front de către nişte ofiţeri instructori mediocri, care încă nu petrecuseră nici măcar o oră pe front şi deja, din acest motiv, nu erau în stare să rînduiască lucrurile într-un mod convenabil pentru vechii soldaţi. Aceştia din urmă aveau, într-adevăr, nişte ciudăţenii care se explicau prin faptul că serviseră pe front, dar rămîneau cu desăvîrşire de neînţeles pentru comandamentul acestei fonnaţiuni de trupe de substituire,în vreme ce un ofiţer venind tot de pe front ar fi ştiut cel puţin să şi le explice. Acesta din urmă era şi el, fireşte, văzut altfel de oamenii de trupă decît comandantul de etapă. Dar, în afară de acestea, starea de spirit generală era de plîns; excrocarea cuiva era considerată ca manifestarea unei inteligenţe superioare, în timp ce perseverenţa statornică era interpretată drept semnul unei slăbiciuni lăuntrice şi al unui spirit mărginit. Birourile erau înţesate de evrei. Aproape toţi secretarii erau evrei, şi orice evreu era secretai', M-a uimit această abundenţă de ambuscaţi ai poporului ales şi nu puteam decîl să compar numărul acestora cu acela al rarilor lor reprezentanţi de pe front.

Situaţia era încă şi mai rea din punct de vedere economic. Poporul evreu devenise realmente "indispensabil". Păianjenul începuse să sugă încetişor sîngele poporului german.

Plin intermediul societăţilor de război se găsise instrumentul voit pentru a da lovitura de graţiei economiei naţionale şi libere.

Se afirma necesitatea unei centralizări nelimitate.

Astfel, începînd din iarna 1916-1917, aproape întreaga producţie se afla în realitate sub controlul finanţei evreieşti.

Şi împotriva cui se îndrepta ura poporului?

In acel moment am văzut îngrozit iminenţa unei fatalităţi care, dacă nu era deviată la ceasul potrivit, avea să conducă la dezastru.

In vreme ce evreul jupuia întreaga naţiune şi o sleia sub dominaţia sa, oamenii erau aţîţaţi împotriva "prusacilor". Binecunoscută pe front, aceastî propagandă nu a avut nici o reacţie în spatele lui. Lumea părea să nu-şi dea deloc seama că prăbuşirea Prusiei ai* fi foarte departe de a aduce cu sine vreun progres oarecare al Bavariei şi că, în schimb, prin căderea ei una avea s-o tragi iremediabil după ea pe cealaltă în prăpastie.

Aceste uneltiri mă îndurerau extrem de mult. Nu puteam vedea în ele

:ît geniala şiretenie a evreului, care abătea atenţia generală de la el ca s-o Irepte spre alte scopuri. In timp ce Bavaria şi Prusia se certau, el le subtiliza sub nas mijloacele de existenţă; în timp ce în Bavaria lumea invectiva Prusia, •eul organiza revoluţia şi distrugea în acelaşi timp şi Prusia şi Bavaria.

Nu puteam suporta această discordie blestemată între rasele germane un fost fericit să mă întoi'c pe front, unde cerusem să plec încă de la sosirea Vftnchen.

La începutul lui martie 1917, eram din nou la regimentul meu.

Spre sfu-şitul anului 1917, gradul cel mai scăzut al descurajării armatei »a depăşit. întreaga armată găsise în pi'ăbuşirea Rusiei un nou izvor de •antă şi curaj. Convingerea că acum, orice ai" fi, lupta trebuia să se termine i victoria Germaniei începu să pună stăpînire pe trapă. Puteai să auzi din nou ece, iar cobele nenorocirii deveniseră mai rare. Oamenii credeau din nou în Dria patriei.

Dezastrul italian din toamna lui 1917 produsese în mod special o lentă impresie; de fapt, vedeau în această victorie dovada posibilităţii de a junge frontul în afara cîmpului de luptă rusesc. Şuvoiul unei credinţe unate se revărsa acum în inimile a milioane de oameni şi i-a făcut să aştepte siguranţă renăscută sosirea primăvarii lui 1918. In schimb, inamicul era iii deprimat. In iarna aceea am fost mai liniştiţi decît în alte daţi. Era tea dinaintea furtunii.

Frontul făcea ultimele pregătiri pentru a pune definitiv capăt luptei ice; transporturi interminabile de trupe şi de material se deplasau spre ui de vest şi trupa primea instrucţiuni în vederea marii ofensive. Atunci venit în Germania cea mai urîtă festă din timpul războiului.

Germania nu trebuia să învingă; în ceasul al doisprezecelea, cînd victoria i deja că trebuie să fie de partea steagurilor germane, s-a recurs la un c care părea potrivit ca să înăbuşe dintr-odată în faşă atacul german din îvară, spre a face imposibilă victoria: A fost organizată greva muniţiilor.

Dacă ea reuşea, frontul german trebuia să cadă şi promisiunea din *ărts* că de astă dată victoria nu va mai fi de partea drapelelor germane se linea. Din cauza lipsei de muniţii, frontul avea să fie străpuns în cîteva nîni; ofensiva era astfel oprită, Antanta salvată, dai-capitalul internaţional tea stăpîn pe Germania şi' scopul intrinsec al înşelăciunii marxiste a relor era atins.

Distragerea economiei naționale, în scopul întemeierii dominației ilului internațional - scop atins datorită prostiei şi credulității unora, ii de neînțeles a altora.

Oricum ar fi, greva munițiilor n-a avut succesul final sperat: să priveze frontul de arme; ea a durat prea puțin pentni ca un deficit de muniții să fi condamnat armata la pieire. Dar prejudiciul moral era teribil!

In primul rînd: de ce mai lupta armata, dacă țara însăşi nu mai doreg victoria? Pentni cine uriaşele saciificii şi privațiuni? Trebuia deci ca soldatul să lupte pentni victorie, în timp ce țara făcea grevă!

In al doilea rînd: care era impresia produsă asupra inamicului?

In acea iama 1917-1918, nori groşi s-au înălțat pe firmamentul Aliaților Timp de aproape patru ani, executaseră asalturi contra uriaşului german şi n-au putut să-1 doboare; însă atunci acesta n-avea decît un braț liber, cel care ţineg scutul, ca să se apere, în timp ce trebuia să scoată spada pentni a lovi cînd lg răsărit, cînd la apus, cînd în sud. Acum, în sfirşit, uriaşul era liber la ariergardă Valuri de sînge au curs pînă cînd a reuşit să-1 doboare definitiv pe unul dintre adversari. De-acum înainte, la apus spada trebuia să i se alăture scutului şi dir moment ce pînă acum inamicul nu reuşise deloc să străpungă apărarea, el însuş: avea să fie lovit prin atac.

Se temeau de el şi tremurau pentru victorie.

La Londra şi la Paris, conferințele se succedau fără încetare. Chiar ş: propaganda duşmană se făcea mai dificil; nu mai era atît de uşor de demonstrai puțina probabilitate a victoriei germane.

La fel stăteau lucrurile şi pe front, unde domnea o tăcere prudentă, şi *ea* trupele aliate. Insolența acestor domni dispăruse subit. O licărire îngrijorătoare începea deopotrivă să apară. Atitudinea lor lăuntrică față de soldatul german s€ schimbase acum. Pînă în prezent puteau să-1 considere un nebun condamnat *h* înfrîngere; acum aveau în fața lor pe cel care-1 nimicise pe aliatul lor rus Constrîngerea care ne fusese impusă de a nu ataca decît la est apărea acum ce o tactică genială. Timp de trei ani, germanii dăduseră asaltul împotriva Rusiei la început fără cel mai mic succes aparent. Aceste acțiuni inutile aproape că erau luate în rîs, fiindcă, în sfîrşit, colosul rus trebuia să rămînă victorios dată fiinc superioritatea numerică a soldaților săi. In schimb, Germania urma să piară prir secarea sîngelui său. Faptele păreau să confirme aceste speranțe.

Incepînd cu zilele lui septembrie 1914, cînd pentni prima oari interminabilele trupe de prizonieri ruşi, proveniți din bătălia de la Tannenberg începuseră să se deplaseze pe drumurile Germaniei, valul acesta nu se ma termina, dai' o nouă armată lua locul armatei bătute şi nimicite. Inepuizabil giganticul imperiu al țarilor lăsa pradă războiului noi victime. Cît timp putes rezista Germania la această întrecere? Nu avea să vină ziua în

care, după (ultimă victorie germană, armatele ruseşti care tot nu vor fi ultimele vor intrî în cea din urmă dintre toate bătăliile? Şi cînd? După toate calculele, victoria Rusiei mai putea fi, ce-i drept, întîrziată, dai* ea avea să survină fără doar ş: poate într-o zi.

Acum Antanta pierduse toate aceste speranţe. Aliata, care făcuse cel« mai mari jertfe de sînge pe altarul intereselor comune, era la capătul puteriloi

36

i zăcea Ja pâmînt în faţa agresorului său neîndurător. Se temea de primăvara rmătoare. Şi din moment ce, pînă în prezent, nu reuşise săi nimicească pe emţi, dacă ea nu se putuse instala pe frontul de vest, cum putea conta pe ictorie, acum cînd ansamblul foitelor acestei teribile ţări de eroi părea să se îaseze pentru atacul împotriva frontului de vest?

Urmele munţilor din Tix-olul meridional se întindeau apăsător peste naginaţia oamenilor; pînă şi prin ceţurile Flandrei, armatele învinse ale lui adorna năşteau tristeţea pe feţe şi credinţa în victoria finală făcea loc groazei l faţa înfrîngeiii iminente.

Atunci, în momentul în care, în nopţile reci, credeau că percep deja îietul înaintării trupelor de asalt ale armatei germane, şi cînd aşteptau cu o îlinişte temătoare decizia care se anunţa, deodată din Germania izbucni o mină x-oşie strălucitoare care îşi proiecta raza pînă în cea din urmă gaură de •uz de pe front.

In clipa în care diviziilor germane li se dădeau ultimele instrucţiuni ntni atacul cel mare, în Germania izbucni greva generală.

La început lumea a i*ămas tăcută. Insă curînd propaganda duşmană se uncă asupra acestui spiijin venit în al doisprezecelea ceas cu un suspin de urare. Dintr odată găsise mijlocul de a x*estabili încrederea soldaţilor aliaţi iată în declin. Prezenta din nou ca sigură posibilitatea victoriei şi transforma x-o siguranţă hotăiită neliniştea în faţa evenimentelor iminente. Acum putea dea regimentelor care aşteptau atacul gercnan în vederea celei mai mari ;ălii din toate timpurile convingerea că decizia privind sfîrşitul acestui război mă nu de cutezanţa asaltului german, ci de o rezistenţă perseverentă faţă de ;sta din urmă. Nemţii n-au decît să obţină cîte victorii vox*, întorcîndu-se la ei ţară vor găsi revoluţia şi nu o armată exaltată de numei*oasele ei victorii.

Ziarele engleze, franceze şi americane începură să sădească această dinţa în inimile cititorilor lor, în timp ce o propagandă extrem de abilă ridica "uros moralul trupelor de pe front.

"Germania în faţa revoluţiei! Inevitabila victoxie a aliaţilor!" Acesta era mai bun remediu pentru a întări picioarele clătinînde ale soldaţilor francezi nglezi. Acum puştile şi mitralierele puteau redeschide focul şi după o goană (unească în panică urma o rezistenţă plină de speranţă.

Acesta era efectul grevei germane a munițiilor. Ea a **întărit** credința ioarelor aliate în victorie şi a alungat de pe frontul aliaților deznădejdea rimantă; mai tîrziu mii de soldați germani au trebuit să plătească această vă cu sîngele lor. Instigatorii acestei greve demne de dispreț erau totuşi didați la funcțiile cele mai înalte din guvernul Germaniei revoluționare.

Deşi de pailea germană ar fi fost posibil în aparență să se treacă peste îarea vădită a acestor evenimente, de partea adversarului consecințele >rabile au fost durabile. Rezistența pierduse caracterul de vanitate pe care-1 senta pentru o armată care credea că totul e pierdut şi a făcut loc îndîrjirii .ei pentru victorie

Într-adevăr, acum victoria trebuia, după toate previziunile omeneşti aparţină aliaților, dacă frontul de Vest putea rezista atacului german mă timp de cîteva luni. In parlamentele Antantei a fost recunoscută posibilita unui viitor mai bun şi s-au alocat sume nemaiauzite pentru propagands vederea dezagregării Germaniei.

Avusesem fericirea de a putea participa la primele două şi la ulti ofensivă.

Ele au lăsat cea mai prodigioasă impresie din întreaga mea vi prodigioasă, pentru că, acum, pentru ultima oară, la fel ca in anul 1914, Iu îşi pierduse caracterul de defensivă şi-1 luase pe acela de ofensivă. Am resp în sfîrşit în tranşeele şi în galeriile de mină ale armatei germane cînd, în sfii după mai bine de trei ani petrecuți în infern, a sosit ziua răfuielii. încă o d batalioanele victorioase fură transportate de bucurie şi ultimele cununi de 1 nepieritor au fost atîrnate de drapelele înconjurate de nimbul victoriei. In dată, cîntecele patriotice răsunară de-a lungul nesfîrşitelor coloane în mai urcară spre cer. şi, pentru ultima oară, harul Domnului se pogorî asupra copi săi ingrați.

In toiul verii anului 1918 '), o deznădejde sumbră se întinse de-asu frontului. In țară domnea discordia. De ce? Se povesteau multe lucruri diferitele corpuri de armată. Se spunea că acum războiul nu mai avea nici scop şi că numai nişte smintiți mai puteau crede în victorie. Se pretinde; poporul nu mai avea nici un interes să mai reziste multă vreme, ci nu: capitaliştii şi monarhia aceste zvonuri veneau din spatele frontului şi e discutate şi pe front.

La început aceasta nu pricinui decît foarte puține reacții pe front. C(păsa de votul universal? Oare pentru asta luptaserăm aproape patru ar jumătate? Să le răpeşti eroilor culcați în mormînt scopul războiului într-un i atît de fraudulos era un act de banditism vrednic de dispreț. Nu strig "Trăiască dreptul la votul universal şi secret!" se duseseră la moarte tine: regimente în Franța, ci strigînd "Germania mai presus de orice în lume", o mică diferență nu tocmai neînsemnată. Dai" cei ce pretindeau dreptul de voi

') Eroare voită: primele tulburări interne datau de la sfirşitul lui oct«rn] 1918. (N.T.) —

uptaseră deloc acolo unde voiau să-1 cîştige. Frontul nu cunoştea toţi ticăloşii din artide. Nu vedeai decît o mică parte din aceşti domni parlamentari acolo unde 3 aflau germanii cinstiţi care nu erau nici diformi nici cocoşaţi.

Astfel bătrînele trupe de pe front erau foarte puţin dispuse în favoarea :estui nou scop al războiului al domnilor Ebert, Scheidemann, Barth, iebknecht şi părtaşii lor. Nu înţelegeau absolut deloc de ce, dintr-odată, nbuscaţii puteau avea dreptul să-şi atribuie puterea în ţară fără să ţină cont de •mată.

Părerea mea personală era nestrămutată încă de la început. Uram în cel mai înalt grad toată grămada aceea mizerabilă de oameni litici de nimic care înşelau poporul. De multă vreme vedeam limpede că, în ată această coterie, în realitate nu era cîtuşi de puţin vorba despre binele ţiunii, ci de umplerea buzunarelor goale. Şi văzîndu-i acum gata să sacrifice xegul popor în acest scop şi, la nevoie, să lase Germania să piară, îi conside-m numai buni de ştreang. A ţine cont de dorinţele lor însemna sacrificarea graselor poporului muncitor în folosul cîtorva hoţi de buzunare. Or asta nu putea face decît sacrificînd Germania.

Aşa gîndea şi cea mai mare parte a combatanţilor din armată. Dar ăririle venite din ţară erau din ce în ce mai nepregătite, astfel că sosirea lor aducea nici un surplus de foită puterii luptătorilor din armată, ci dimpotrivă lăbeau. îndeosebi contingentele tinere erau, în ansamblu, total lipsite de oare. Deseori era greu de crezut că aceştia erau fiii aceleiaşi ţări care îşi nisese tineretul la bătălia de la Ypres.

In august şi septembrie, manifestările de descompunere s-au întins din n ce mai rapid, cu toate că impresia produsă de atacurile duşmane nu era iparabilă cu cea a luptelor noastre de rezistenţă de altădată. Bătălia de pe ime şi din Flandra erau, comparativ, nişte amintiri de maximă grozăvie.

La sfîrşitul lui septembrie, divizia mea ocupă, pentru a treia oară, {iile pe care odinioară le cuceriserăm prin surprindere luptînd în regimentele ineri voluntari de război. Ce amintire!

In octombrie şi noiembrie 1914 primiserăm aici botezul focului, imentul nostim plecase la luptă de parcă mergea la dans, cu dragostea m patrie în inimi şi cu cîntecul pe buze. Sîngele cel mai preţios se oferea ucurie, cu credinţa că garantează astfel independenţa şi libertatea patriei. In iulie 1917 am păşit pentru a doua oară pe acel pămînt devenit sfînt ru noi. Căci acolo se odihneau cei mai buni camarazi ai noştri, aproape nişte , care odinioară merseseră la moarte pentru patria lor iubită, cu privirea ucind de entuziasm!

Noi, bătrînii care mărşăluiam atunci cu regimentul, ne-am oprit cu o ;ă emoţie pe locul acela unde juraserăm “fidelitate şi supunere pînă la te”.

Acest loc pe care regimentul îl luase cu asalt acum trei ani, trebuia

acum apărat printr-o aprigă luptă defensivă.

Printr-un foc continuu de trei zile, englezii pregăteau marea ofensivă di Flandra. Atunci spiritele morților păreau că revin la viață; regimentul se agăj de noroiul mîlos, se crampona de hîrtoape şi de pîlniile de obuz, fără să cede? deloc. Dai*, ca şi altădată, se împuțina, se rări pe loc, pînă cînd în sfîrşit ofensiv englezilor se dezlănțui pe 31 iulie 1917.

In primele zile ale lunii august am fost înlocuiți.

Din regiment nu mai rămîneau decît cîteva companii care se întoarsei împleticindu-se spre spatele frontului, acoperite de o crustă de noroi, aducîn mai degrabă a fantome decît a oameni. Dai* în afara cîtorva sute de găuri d obuze, englezii nu găsiseră decît moartea.

Acum, în toamna lui 1918, eram pentru a treia oară pe locul atacuk din 1914. Satul Comines în care ne odihniserăm odinioară devenise acum u cîmp de bătaie. Ce-i drept, deşi locul luptei rămăsese acelaşi, oamenii s schimbaseră: de acum înainte, trupa făcea politică. Otrava venită din țai începea să acționeze şi aici ca pretutindeni, dai* vioiciunea de odinioară, cai' venea de acasă, lipsea acum cu desăvîrşire.

In noaptea de 13 spre 14 octombrie, tirul obuzelor cu gaz al englezilo se dezlănțui pe frontul sudic de la Ypres; foloseau gaze cu cruce galbenă al căror efecte nu le cunoşteam, cîtă vreme nu se manifestau asupra propriulu nostim corp. Aveam să le cunosc chiar în acea noapte. Pe un deal la sud d Wervick, fuseserăm atacați încă din seara zilei de 13 octombrie, timp de ore **şir,** de un foc continuu de obuze cu gaz. A ținut toată noaptea, cu o intensitâți mai mare sau mai mică. Pe la miezul nopții, o parte dintre noi au fost evacuați printre ei cîțiva dispăruți pentru totdeauna. Spre dimineață, durerea a pu stăpînire pe mine, intensificîndu-se din sfert în sfert de oră şi, la şapti dimineața, m-am întors poticnindu-mă şi împleticindu-mă spre spatele frontului cu ochii arzînd, ducînd cu mine ultima mea mobilizare din război.

Peste cîteva ore, ochii mi se preschimbară în cărbuni aprinşi şi în juru meu se făcu beznă.

Astfel am ajuns la spitalul din Pasewalk şi acolo am avut parte d< durerea de a asista la revoluție.

De multă vreme domnea deja în atmosferă ceva nedefinit şi respingător Oamenii îşi povesteau unii altora că în cîteva săptamîni o să înceapă ceva, dai eu nu-mi puteam închipui ce trebuia să înțeleg prin asta. Mai întîi m-am gîndii la o grevă, ca aceea din primăvară. Zvonuri nefavorabile veneau neîncetat de 1 marină, unde, după cum se spunea, domnea agitația. Dai* aceasta mi se pare că trebuia să fie mai degrabă produsul imaginației unor tineri izolați decît un subiect privitor la masele largi. Chiar şi la spital, fiecare vorbea despre sfîrşitul

ui pe care sperau să-1 vadă venind curînd, dai" nimeni nu conta pe o are imediată. Eu nu puteam citi ziarele. In luna noiembrie, tensiunea generală a crescut. Şi, într-o zi, catastrofa a izbucnit brusc. Nişte marinari sosiră cu iele şi ațîțară la revoluție; cîțiva tineri erau "căpeteniile" acestei mişcări libei"tatea, frumusețea şi demnitatea" poporului

nostru. Nici unul dintre iese vreodată pe front. Prin intermediul unui spital de venerici; cei trei î fuseseră împinşi înapoi din zona dezarmată spre spatele frontului, ălțau acolo arpa cea roşie.

n ultima vreme ra-am simțit mai bine. Durerea ascuțită din orbite a încetul cu încetul am putut să încep să disting sub contururi vagi din jur. Am putut să mă amăgesc cu speranță că o să-mi recapăt cel puțin atît cît să pot practica mai tîrziu o meserie. Ce i drept, nu mai spera că am să mai fiu vreodată în stare să desenez. Oricum eram pe meliorare, cînd sa produs grozăvia.

îu tot mai speram că această trădare față de patrie nu era decît de o î mai mult sau mai puțin locală. încercam să întăresc ideile acestea la aarazi. In special camarazii mei bavarezi din spital erau mai mult decît Li în această privință. Starea de spirit nu era cîtuşi de puțin revoluționa-îteam să-mi imaginez că nebunia avea să se dezlănțuie şi la Miinchen. =a față de nobila casă de Witteisbach mi se părea că trebuie sâ fie mai decît voința < îtorva evrei. De aceea puteam să cred doar că era vorba :i al marinei, care va fi zdrobit în cîteva zile.

dată cu zilele următoare a sosit şi cea mai oribilă certitudine din viața murile deveneau tot mai copleşitoare. Ceea ce eu luasem drept o locală, se spunea că era o revoluție generală. Pe deasupra soseau zonorante de pe front. Voiau să capituleze. Dar era posibil aşa ceva? b 10 noiembrie a venit la spitalul militai[1] un pastor, ca să ne țină o rîntare; atunci am aflat tot.

scultîndu 1, eram emoționat în cel mai înalt grad. Bărbatul acela bătrin

ărea să tremure puternic cînd ne-a adus la cunoştință că, acum, Casa

org nu mai avea dreptul să poarte coroana, că patria noastră devenise

că trebuia să ne rugăm Atotputernicului ca să nu refuze binecuvînta

i schimbări de regim şi să binevoiască să nu părăsească poporul nostim

ile viitoare. In acelaşi timp, nu putea să procedeze altfel decît să spună

inte despre casa regală, vrînd să omagieze serviciile pe care ea le

Pomerania, în Prusia şi în întreaga patrie germană şi, fiindcă el a

plîngă uşurel şi foarte încet, toate inimile din încăperea aceea mică

prinse de cea mai adîncă descurajare şi cred că nici unul din noi nu

ține lacrimile. Dai- cînd bătrînul încercă să-şi reia discursul şi începu

ă că acum sîntem obligați să punem capăt războiului, că pe viitor țara

fi supusă unei oprimări brutale, pentru că acum războiul era pierdut

mie să ne lăsăm în seama învingătorului, că trebuia să acceptăm

armistițiul avînd încredere în mărinimia învingătorului, atunci eu n-am mai putut răbda. îmi era imposibil să aud mai multe. Brusc, întunericul a pus stăpînire pe ochii mei şi, orbecăind şi împiedicîndu-mă, m-am întors în dormitor, m-am aruncat pe pat şi mi-am băgat capul înfierbîntat sub pătură şi sub pernă.

Din ziua în care stătusem la mormîntul mamei mele, nu mai plînsesem niciodată. Cînd, în tinerețe, destinul s-a năpustit asupra mea fără milă, mîndria mea a crescut. Cînd, în cursul anilor lungi de război, moartea a răpit din rîndurile noastre atîția camarazi şi prieteni dragi, aproape că mi s-ar fi părut că aş comite o crimă dacă i-aş plînge, căci ei au murit pentru Germania! Şi cînd în sfîrşit – în ultimele zile ale luptei cumplite gazul m-a atacat pe furiş şi a început să-mi mistuie ochii, în fața fricii că voi deveni orb, o clipă am crezut că îmi pierd nădejdea; atunci am fost lovit ca de trăznet de vocea conştiinței mele: “Smiorcăit nenorocit, doar n-ai să te vaieți în timp ce mii de oameni sînt de o sută de ori mai nenorociți ca tine!” şi, nesimțitor şi mut, mi-am suportat ursita. Abia acum am văzut cum dispare orice suferință proprie în fața nenorocirii patriei.

Aşadar zadarnice erau toate sacrificiile şi toate privațiunile; în zadar suferiserăm de foame şi de sete timp de luni nesfîrşite, zadarnice erau ceasurile în care, cuprinşi de spaima de moarte, ne îndeplineam totuşi datoria; inutilă trecerea în neființă a două milioane de oameni care şi-au găsit moartea.

Oare n-au să se deschidă mormintele acelor sute de mii de oameni care au ie.şit într-o zi din tranşee spre a nu se mai întoarce niciodată? N-ar trebui să se deschidă şi să trimită, ca pe nişte fantome răzbunătoare, eroii muți, plini de noroi şi de sînge, spre patria care, într-o asemenea bătaie de joc, îi frustra de jertfa supremă pe care omul o poate aduce poporului său în această lume? Oare pentru asta muriseră soldații in august şi septembrie 1914 şi pentru asta îi urmaseră pe camarazii lor bătrînele regimente de voluntari în toamna aceluiaşi an? Pentru asta căzuseră pe pămîntul Flandrei copiii aceia de şaptesprezece ani? Acesta era țelul jertfei pe care mama germană io oferea patriei sale cînd, cu inima îndurerată, îşi lăsa copiii nespus de dragi să plece spre a nu-i mai revedea niciodată? Toate acestea nu s-au întîmplat decît pentru ca o mînă de criminali să poată pune stăpînire pe (ară?

Aşadar pentru aceasta rezistase sub arşița soarelui şi în vifornița soldatul german, epuizat de nopțile fără somn şi de **mărfurile** fără sfîrşit? Pentru aceasta îndurase infernul focului continuu şi febra luptei cu gaze, fără să cedeze, amintinduşi mereu de singura lui datorie: apărarea patriei de pericolul reprezentat de duşman?

într-adevăr, aceşti eroi meritau şi să li se înalțe un monument:

“Trecătorule care mergi în Germania, dă-i de ştire țării că noi ne odihnim aici. credincioşi patriei şi supuşi datoriei”.

Şi tara?

Şi oare este chiar singurul sacrificiu pe care trebuie să-1 luăm în considerare? Germania din trecut trebuia să fie mai puțin apreciată? Nu existau

i îndatoriri față de propria noastră istorie? Mai eram încă vrednici să ne obim cu gloria trecutului? Şi cum trebuia înfățişată generațiilor viitoare narea acestui eveniment?

Mizerabililor! Depravaților! Criminalilor!

Pe măsură ce încercam să pricep aceste evenimente, roşeața ruşinii mi a pînă la frunte în fața acestei josnicii. Ce însemna durerea de care seră ochii mei în comparație cu această disperare?

Au urmat zile îngrozitoare şi nopți şi mai rele încă; ştiam că totul era t. Numai nişte oameni complet nebuni sau mincinoşi sau criminali 1 ajunge să spere în clemența duşmnanului. In nopțile acelea s-a născut în ara, ura împotriva autorilor acestui eveniment.

In nopțile următoare, aveam să mă lămuresc şi asupra soartei mele. trebuia să rîd gîndindu-mă la propriul meu viitor care, încă nu demult, icinuise atîtea nelinişti amare. Nu era ridicol să vrei să clădeşti pe un nea teren? In sfîrşit am priceput limpede că acum se întîmplase lucinxl de ia temusem deja atît de des, dai” în care nu putusem crede niciodată cu rece.

împăratul Wilhelm al II-lea era primul împărat german care întinsese >pre împăcare căpeteniilor marxismului, fără a bănui că viclenii n-au pic are. Pe cînd încă mai țineau mîna împăratului într-a lor, cealaltă căuta dul.

Cu evreul na trebuie să pactizezi, ci doar să hotărăşti: totul sau nimic!

In ce mă priveşte, am hotărît să fac politică.

CAPITOLUL VIO ÎNCEPUTUL ACTIVITĂȚII MELE POLITICE

La începutul lui noiembrie 1918, m-am întors din nou la Munchen. Am regăsit intendența regimentului, aflat în mîinile “consiliilor de soldați”. Toată această organizare îmi provoca atîta silă încît am hotărît să plec iarăşi, de îndată ce va fi posibil. împreună cu un

camarad credincios de pe front, Schmiedt Emst, am plecat la Traunstein, unde am rămas pînă la desfiinţarea taberei.

In martie 1919 eram înapoi la Munchen.

Situaţia era insuportabilă şi determina continuarea revoluţiei. Moartea lui Eisner n-a făcut decît să-i accelereze evoluţia şi a condus în final la dictatura sovietelor, mai bine zis la o suveranitate de scurtă durată a evreilor, ceea ce fusese la origine scopul promotorilor revoluţiei şi idealul cu care se amăgeau.

In acest timp, în mintea mea umblau nenumărate planuri. Zile întregi mă gîndeam la ce puteaţi face, dar toate aceste reflecţii duceau la simpla constatare că, neavînd un nume, nu îndeplineam cîtuşi de puţin condiţiile pentru a putea exercita o oarecare activitate folositoare. Am să spun acum de ce, pe de altă parte, nu mă puteam hotărî să ader la unul din partidele existente.

In cursul noii revoluţii a sovietelor, m-am demascat pentru prima dată în aşa fel încît am fost luat la ochi de sovietul central.

Pe 27 aprilie 1919 urma să fiu arestat, dar, în faţa puştii îndreptate spre ei, cei trei voinici n-au avut curajul necesar şi au plecat precum veniseră.

La cîteva zile după eliberarea Miinchenului, am fost desemnat să fac parte din Comisia însărcinată cu anchetarea evenimentelor revoluţionare în regimentul 2 infanterie.

Aceasta a fost prima mea funcţie activă cu caracter politic. Peste cîteva săptămîni am primit ordinul de a lua parte la un “curs” care era predat tuturor membrilor forţelor armate. Acolo trebuiau să i se dea soldatului explicaţii asupra educaţiei moral-cetăţeneşti. Pentru mine, întreaga valoare a acestei organizaţii consta în faptul că îmi dădea posibilitatea să învăţ să cunosc cîţiva camarazi care-mi împărtăşeau ideile şi cu care puteam analiza temeinic situaţia actuală. Cu toţii eram mai mult sau mai puţin ferm convinşi că Germania nu mai putea fi salvată de la prăbuşirea iminentă de partidele responsabile de crima din noiembrie şi, pe de altă parte, că formaţiunile “burgheze naţionale” nu vor mai fi niciodată în stare să repare răul făcut, nici cu cea mai mare bunăvoinţă. Pentru aceasta lipsea o serie întreagă de condiţii fără de care o asemenea sarcină de reconstrucţie nu putea reuşi. Mersul evenimentelor mi-a confirmat părerea.

Astfel a fost dezbătută in cercul nostru restrîns formarea unui partid u. Principiile avute în vedere în momentul acela erau aceleaşi care, mai ziu, au fost aplicate de partidul “muncitoresc german”. Trebuia ca numele scării ce urma să fie întemeiată să dea posibilitatea pătrunderii în marea isă. condiţie fără de care orice efort ai” fi fost inutil şi de prisos. In consecinţă -am oprit la numele de “partid social revoluţionai”, aceasta deoarece ideile :iale ale noii mişcări aveau într-adevăr caracterul unei revoluţii. Insa motivul principal a fost următorul:

Oricît de temeinică ai” fi fost atenția pe care o acordasem pînă atunci >blemei economice, ea se menținuse mai mult sau mai puțin în limitele iminării chestiunilor sociale. Abia mai tîrziu orizontul meu sa lărgit datorită dierii politicii germane față de aliații ei. Ea era în foarte mare măsură uitatul unei aprecieri greşite a vieții economice şi a lipsei de claritate în Lceperea principiilor alimentației poporului german in viitor. Toate aceste idei ntemeiau pe ideea că, în orice caz, capitalul era exclusiv produsul muncii şi, consecință, ca şi acesta din urmă, putea fi , ca şi acesta din urmă, modificat factori susceptibili să favorizeze sau să împiedice activitatea oamenilor, idar importanța națională a capitalului rezulta din faptul că acesta din urmă dndea de mărimea, de libertatea şi de puterea statului, adică a națiunii; şi asta în mod atît de exclusiv încît numai această dependență trebuia să izeze capitalul în favoarea statului şi a națiunii prin simplul instinct de servare sau din dorința de a se dezvolta. Această orientare favorabilă a italului față de libertatea fi independența statului trebuia să 1 determine să >rvină la rindul lui în favoarea libertății, autorității puterii etc. a națiunii

In aceste condiții, datoria statului față de capital trebuia să fie relativ plă şi limpede: el trebuia doar sa vegheze ca acesta din urmă să rămînă în ba statului şi nu cumva să şi închipuie că este stăpîn pe națiune. Această ție se putea aşadar menține între următoarele două limite: pe de o parte, irajarea unei economii naționale viabile şi independente; pe de alta, ;urarea drepturilor sociale ale muncitorului.

Mai înainte nu puteam recunoaşte cu limpezimea dorită diferența dintre it capital propriu zis, rezultat final al muncii productive, şi capitalul a cărui tentă şi natură se întemeiază exclusiv pe speculații.

De-acum înainte puteam s-o fac datorită unuia din profesorii de la cursul are l-am amintit, Gottfried Feder.

Pentru prima dată în viața mea am înțeles diferența fundamentală dintre talul internațional de bursă şi acela de împrumut.

După ce am ascultat primul curs al lui Feder, mi-a venit imediat ideea isisem drumul unei condiții esențiale pentru întemeierea unui paitid nou.

In ochii mei, meritul lui Feder consta în faptul că preciza, ci brutalitate tăioasă; dublul caracter al capitalului: speculativ .şi legat economia populară; şi că dădea în vileag condiția lui eternă: profitul. Deduci sale, în toate chestiunile fundamentale, erau atît de juste, încît cei care vd să-1 critice *a priori* contestau mai puțin exactitatea lor teoretică, decît pun la îndoială posibilitatea practică a aplicării lor. Astfel, ceea ce, în ochii alt era punctul slab al învățăturii lui Feder, reprezenta în ochii mei forța ei.

Misiunea celui care stabileşte un progi’am de acțiune nu este stabili diverselor posibilități de a realiza un lucru, ci de a expune limpede acel Iu ca realizabil; adică să-1 preocupe mai puțin mijloacele decît scopul. E întemeietorul unui program ține cont de ceea ce se cheamă “oportunitate eficacitate, în loc să se bazeze pe adevărul absolut, acțiunea lui va înceta să steaua polară a omenirii care bîjbîie, pentru a deveni doar o rețetă ca at altele.

Cel care stabileşte programul unei mişcări trebuie să i stabilească sco] în timp ce omul politic trebuie să urmărească realizarea lui. **Aşadar** gîndi celui dintîi va fi îndrumată de adevărul veşnic, în timp ce acțiunea celuilali depinde mai degrabă de realitățile practice ale momentului. Măreția un constă în justețea absolută a ideii sale din punct de vedere abstract, a celui în aprecierea justă a realităților date şi folosirea lor utilă, în care scopul ştab de cel dintîi trebuie să i servească drept stea călăuzitoare. In timp *p.p* succe planurilor şi acțiunii sale poate fi considerat ca piatra de încercare a val unui om politic, adică aplicarea lor în realitate, în schimb **realizarea** proiecte finale ale creatorului unui program poate să nu aibă loc niciodată, deoai gîndirea omenească poate concepe adevăruri şi stabili obiective limpezi prec cristalul, dai" a căror realizare integrală urmează să eşueze din cauza im fecțiunii şi insuficienței omeneşti.

Cu cît o idee este mai justă din punct, de vedere abstract .şi prin acea măreață, cu atît realizarea ei integrală rămîne imposibilă in **măsura** m care depinde de oameni. De aceea valoarea creatorului unui progi'am nu se po **măsura** prin realizarea scopurilor sale, ci prin justețea acestora şi influent care au exercitat-o asupra progresului omenirii. Dacă lucrurile **ar** fi stat alt întemeietorii religiei nu s-ar putea număra printre cei mai importanți oam de pe pămînt, deoarece realizarea proiectelor lor etice nu va fi mcioc completă, nici măcar aproximativă. Nici chiar religia iubirii nu este, in acțiu ei, decît o reflectare palidă a intențiiloi sublimului său întemeietor; importanța ei constă în orientarea pe care tindea s-o imprime dezvolt generale a culturii, **purității** moravurilor şi a moralei omeneşti

Diferența foarte mare dintre misiunea creatorului de program şi ce politicianului este in acelaşi timp motivul pentru care contopirea celor doi in

jură persoană este aproape imposibilă. Aceasta este valabil în special pentru ticienii mediocri care, chipurile, au făcut carieră, şi a căror activitate nu este ît o "artă a posibilităților", cum definea Bismarck politica, de altfel cu o scare modestie. Cu cît un asemenea om "politic" se îndepărtează de ideile ;e, cu atît succesele sale vor fi mai uşoare şi mai frecvente, evidente şi ide. In realitate, chiar prin aceasta ele sînt sortite să fie vremelnice şi de Ite ori nu supraviețuiesc autorului lor. Opera unor astfel de oameni politici »în ansamblul ei lipsită de valoare pentru posteritate, căci succesele lor din zent se bazează pe înăbuşirea tuturor problemelor şi a tuturor ideilor cu vărat mărețe şi marcante, care ai* fi avut valoare pentni generațiile îătoare.

Urmărirea unor asemenea scopuri, valabile şi importante pentni viitor, ;, pentni cel care luptă în favorea lor, foarte puțin avantajoasă şi nu găseşte it arareori înțelegere la masele largi; bonurile de bere şi lapte li se par mult . convingătoare decît planurile de viitor cu vederi largi, a căror realizare nu te avea loc decît mai tîrziu şi a căror utilitate nu foloseşte în fond decît terităţii.

Aşadar, din cauza unei vanități oarecare, care este întotdeauna înrudită prostia, cea mai mare parte a oamenilor politici se îndepărtează de toate iectele de viitor care prezintă dificultăți reale, ca să nu piardă trecerea de î se bucură pe moment la marea masă. Succesul şi importanța lor depind în egime de prezent şi ei nu există pentru posteritate. De obicei aceasta nu-i anjează pe cei înguşti la minte; se mulțumesc cu atît.

Pentru creatorul de program, condițiile sînt diferite. însemnătatea lui iflă aproape întotdeauna în viitor, căci nu arareori el este cel desemnat cu nele de “visător”. Căci dacă arta omului politic este într-adevăr considerată irta posibilităților, creatorul de program aparține celor despre care se spune înt pe placul zeilor numai cînd ştiu să ceară şi să vrea imposibilul. El va >ui întotdeauna să renunțe la recunoştința contemporanilor, în schimb >ltează gloria pentni posteritate atunci cînd ideile lui sînt nemuritoare.

In cursul existenței omeneşti, se poate întîmpla o dată ca omul politic să mbine cu creatorul de program. Cu cît această îmbinare este mai strînsă, cu sînt mai mari obstacolele care se opun atunci acțiunilor sale. El nu mai ează pentni nişte exigențe evidente, pentni primul prăvăliaş venit, ci pentni >uri care nu sînt înțelese decît de o elită foarte restrînsă. De aceea existența este în cazul acesta sfîşiată între iubire şi **ură.** Protestul contemporanilor săi ipensează recunoştința viitoare a posterității, pentni care lucrează.

Căci cu cît opera unui om este mai însemnată pentni posteiitate, cu atît puțin îl pot înțelege contemporanii săi; cu atît mai grea este lupta şi cu atît dificil succesul. Cu toate acestea, dacă, de-a lungul secolelor, succesul nizează un astfel de om, el va primi poate chiar în timpul vieții cîteva raze de din gloria sa viitoare. Este adevărat că aceşti oameni mari nu sînt decît ■gătorî la maratonul istoriei: cununa de lauri a contemporanilor mai atinge

A

uşor doar tîmplele eroului muribund.

Printre ei trebuie să-i socotim pe marii luptători ai acestei lumi, cai neînțeleşi de contemporani, sînt totuşi gata să lupte pentru ideile lor şi pent] idealul lor. Ei sînt cei care, într-o zi, vor fi cel mai aproape de inima poporali se pare că atunci fiecare se va simți obligat să compenseze prejudiciile pricinui oamenilor mari de contemporanii lor, viața şi actele lor vor fi studiate cu admirație mişcătoare şi recunoscătoare şi vor putea reînsuflеți, mai cu seamă zilele grele, inimi zdrobite şi suflete disperate.

Acestei categorii îi aparțin nu numai oamenii de stat cu adevărat ma ci şi toți marii reformatori. Alături de Frederic cel Mare, se află aici Mart Luther şi Richard Wagner.

Cînd am ascultat primul curs al lui Gottfried Feder despre “respingere dependenței de dobînzi asupra capitalului”, am înțeles imediat că aici trebuie fie vorba despre un adevăr teoretic de o însemnătate uriaşă pentru viitor poporului german. Separarea netă a capitalului de bursă de economia naționa oferea posibilitatea intrării în lupta împotriva internaționalizării economi germane, fără a amenința totuşi în acelaşi timp bazele unei

economii naționa independente cu lupta împotriva capitalului. Vedeam mult prea clar în evoluț Germaniei ca să nu ştiu că lupta cea mai grea va trebui să fie dusă nu împotrr popoarelor duşmane, ci împotriva capitalului internațional. In cursul lui Fed presimțeam o lozincă puternică pentru lupta ce va veni.

Şi aici evoluția ulterioară a demonstrat cît de justă a fost impresia avu atunci. Astăzi şmecherii politicii noastre burgheze nu îşi mai bat joc de n< astăzi, văd ei înşişi că, dacă nu cumva mint cu bună ştiință, capitalul internați nai nu numai că a ațîțat cel mai mult la război, ci că tocmai acum du] terminarea luptei riscă să dea pacea pe un infern.

Lupta împotriva finanței internaționale şi a capitalului de împrumut devenit problema cea mai importantă a luptei națiunii germane penti independența şi libertatea sa economică.

lai* în ce priveşte obiecțiile celor ce sînt numiți practicieni, li se poa răspunde după cum urmează: toate temerile în privința înspăimîntătoareL consecințe economice ale punerii în aplicare a “respingerii dependenței < dobînzi asupra capitalului” sînt de prisos; căci, în primul rînd rețetele economii practicate pînă în prezent au luat o întorsătură proastă pentru poporul geraia pozițiile luate față de chestiunile de conservare națională ne amintesc foar puternic părerile asemănătoare ale unor experți în vremuri de-acum vechi, < exemplu cele ale adunării medicilor bavarezi referitoare la crearea căilor ferat Nici una din temerile de atunci ale acestei ilustre corporații nu s-a adeverit m tîrziu, se ştie: călătorii noului “cal cu aburi” n-au fost cuprinşi de amețea] spectatorii nu s-au îmbolnăvit nici ei, şi s-a renunțat la împrejmuirile cu scîndu menite să ascundă privirilor noua instalație, însă ochelarii de cal au rămi pentru totdeauna la ochii pretinşilor “experți”.

In al doilea rînd, trebuie să notăm următoarele: orice idee, chiar şi a

ai bună, devine un pericol dacă-şi imaginează că este un scop în sines cînd ce realitate ea nu reprezintă decît un mijloc pentru atingerea unui scop, însă ;ntru mine şi pentru toți național-socialiştii adevărați nu există decît o singură ictrină: popor şi patrie.

Obiectivul luptei noastre este să asigurăm existența şi dezvoltarea rasei lastre şi a poporului nostru, este să-i hrănim copiii şi să păsfrăm puritatea igelui, libertatea şi independența patriei, pentru ca poporul nostru să se poată aturiza pentru îndeplinirea misiunii ce-i este hărăzită de Creatorul universu-i.

Orice gînd şi orice idee, orice învățătură şi orice ştiință trebuie să rvească acestui scop; totul trebuie examinat din acest punct de vedere şi licat sau îndepărtat la timp. In felul acesta, nici o teorie nu se poate împietri tr-o doctrină a morții, din moment ce totul trebuie să slujească viața.

Astfel raționamentele lui Gottfried Feder mau detenninat să mă ocup ii temeinic de această problemă cu care, în fond, încă eram puțin familiarizat

Am început din nou să studiez; am reuşit să înţeleg conţinutul şi intenţia meii de o viaţă a evreului Karl Marx. “Capitalul” său îmi devenise acum trem de uşor de înţeles, în rezumat lupta social democraţiei împotiiva jnomiei naţionale, luptă care trebuia să pregătească terenul pentru dominaţia pitalului cu adevărat internaţional şi evreu al finanţelor şi al bursei.

Aceste cursuri au avui; asupra mea o influenţă de cea mai mare portantă şi dintr-un alt punct de vedere.

Intr-o zi am cerut să iau parte la discuţii. Unul dintre participanţi a izut că trebuie să poarte o discuţie în contradictoriu în favoarea evreilor şi a eput să-i apere făcînd auzite consideraţiuni îndelungi. Aceasta m a incitatat L contrazic. Marea majoritate a participanţilor la curs au adoptat punctul meu vedere. Rezultatul a fost că peste cîteva zile intram într-unui din regimentele ate în garnizoană la Miinchen cu titlul oficial de ofiţer-instructor.

In vremea aceea, trupa stătea destul de slab cu disciplina. Ea se imţea de pe urma efectelor perioadei consiliilor de soldaţi. Numai foarte încet Foarte prudent se putea întreprinde repunerea în vigoare a disciplinei şi ninerii militare, în locul supunerii “liber consimţite”, cum obişnuiau s-o tnească în cocina de porci a lui Kurt Eisner. De asemenea frebuia ca trapa îşi să învețe să simtă şi să gîndească naţional şi patriotic. Noua mea activitate exercitată în aceste două direcţii.

Am început cu cea mai mare bucurie şi cu cea mai mare înflăcărare, im, într-adevăr, mi se oferea ocazia să vorbesc în faţa unui auditoriu mai neros şi acum se confirma ceea ce presimţisem întotdeauna: ştiam *să vorbesc.* vocea mi se îmbunătăţise suficient pentru ca să fiu auzit convenabil

h

pretutindeni într-o încăpere mică.

Nici o misiune nu mă putea face mai fericit decît aceasta, deoarec înainte de a fi lăsat la vatră, puteam face servicii utile instituţiei la care a ţinut întotdeauna nespus de mult din inimă: armata.

Aş putea vorbi şi despre succes: în cursul învăţămîntului pe care la ţinut, am redat poporului şi patriei cîteva sute de camarazi. Eu “naţionalizau trupa şi astfel am putut contribui la întăiirea disciplinei generale.

Cu acelaşi prilej, am putut cunoaşte un mare număr de camarazi cei împărtăşeau părerile, care mai tîrziu au început să formeze împreună cu mij nucleul principal al noii mişcări.

CAPITOLUL IX PARTIDUL MUNCITORESC GERMAN

Intr-o zi am primit de la superiorii mei ordinul de a vedea ce era cu acea e aparent politică şi care sub numele de “partidul muncitoresc german” i ţină curînd o adunare la care trebuia să vorbească Gottfried Feder. Mi nat să mă duc acolo, să-mi dau seama ce era cu asociaţia şi apoi să fac

rt.

Curiozitatea de care armata dădea dovadă în acel moment în privinţa

or politice era mai mult decît lesne de înţeles. Revoluţia îi dăduse

ui dreptul de a exercita o activitate politică, drept de care el se folosise

mai ales cînd era fără experienţă. Numai în clipa în care centrul şi

mocraţia au fost nevoite să recunoască, spre marele lor regret, că

le soldatului se îndepărtau de partidele revoluţionare ca să se îndrepte

;carea naţională şi ridicarea naţională s-a găsit prilejul de a i se lua

eptul de vot şi de a i se interzice orice activitate politică.

!ra evident că centrul şi marxismul au fost cei care au recurs la această

fiindcă dacă ru s-ar fi procedat la această amputare a acelor “drepturi

anului”, cum ara numită după război egalitatea în drepturi a soldatului

; de vedere politic, guvernul din noiembrie n-ar mai fi existat peste

şi n-ar fi putut perpetua dezonoarea şi ruşinea naţională. Trupa era

calea cea mai bună pentru a debarasa naţiunea de cei care-i sugeau

erau slugile Antantei în interiorul fării. Dai- faptul că partidele

îaţionale” îi votau şi ele cu entuziasm pe criminalii din noiembrie şi

ca în felul acesta un instrument al ridicării naţionale să devină

arăta unde puteau duce concepţiile mereu exclusiv doctrinare ale

svinovaţi între nevinovaţi. Această burghezie, atinsă într-adevăr de

intelectuală, era foarte serios convinsă că armata va redeveni ceea ce

ă un meterez al vitejiei germane, pe cînd centrul şi marxismul aveau

scoaterea acelui periculos dinte veninos al naționalismului, fără de

iată poate să rămînă o forță polițienească, dai* nu mai este o trupă

ă să se războiască cu duşmanul; luciu care ulterior a fost demonstrat

poate că "oamenii noştri politici naționali" credeau că întărirea astre putea fi altfel decît națională? Nu este imposibil; aceasta rezultă că în loc să fi fost soldați în timpul războiului, erau nişte guralivi, nentari care habar n-aveau de ceea ce se poate întîmpla în inima :ărora trecutul cel mai glorios le reaminteşte că au fost cei dintîi

soldați ai lumii.

De aceea am hotărît să mă duc la adunarea acelui partid complet necunoscut încă.

Seara, cînd am ajuns în *Leiberzimmernul* vechii berării *Sternecker* din Munchen, am găsit acolo vreo douăzeci pînâ la douăzeci şi cinci de oameni, aparținînd în cea mai mare parte păturilor inferioare ale populație–

Conferința lui Feder îmi era cunoscută de pe vremea cursurilor, astfel că mă puteam consacra mai bine observării asociației.

Impresia pe care mi-a făcut-o nu era nici bună nici rea: o societate nouă, ca atîtea altele. Era tocmai perioada în care fiecare se simțea chemat să creeze un partid nou, nefiind satisfăcut de soluția de pînă atunci şi nemaiavînd deloc încredere în partidele existente. Astfel apăreau pretutindeni din pămînt acele asociații spre a dispărea peste cîtva timp fără a bate toba. Majoritatea fondatorilor n-aveau nici cea mai vagă idee despre ceea ce era necesai* pentni a crea, împreună cu o asociație, un partid sau chiar o mişcare. Astfel aproape întotdeauna aceste asociații au pierit de moarte bună, într-un spirit mercantil ridicol.

Nu prevedeam altceva după ce am asistat, timp de două ore, la adunarea "partidului muncitoresc german". Cînd Feder a terminat, am fost mulțumit. Văzusem destul şi voiam deja să plec, cînd anunțarea discuțiilor m-a făcut să rămîn. Dar şi aici lucrurile păreau să-şi urmeze cursul fără nici o atracție, cînd deodată, s-a dat cuvîntul unui "profesor" care începu prin a pune la îndoială justețea principiilor lui Feder, iar apoi – după o ripostă foarte bună a lui Feder -se situa brusc pe "terenul faptelor", nu fără a recomanda totuşi tînărului partid, cu cea mai mare insistență ca pe un punct deosebit de important al programului, lupta pentni "separarea" Bavariei de "Prusia". Omul susținea, cu o insistență neruşinată, că în acest caz, în principal Austria germană se va uni de îndată cu Bavaria şi că atunci pacea va fi mult mai trainică şi multe alte extravaganțe asemănătoare. Atunci nu m-am putut împiedica şi am cerut şi eu cuvîntul ca să-i spun savantului domn

părerea mea în legătură cu aceasta. In final, oratorul părăsi localul ca un cîine plouat, înainte ca eu să termin de vorbit. In timp ce vorbeam fusesem ascultat cu uimire şi pe cînd mă pregăteam să-i spun adunării bună seara şi să plec, un bărbat se grăbi să vină lîngă mine, se prezentă (nu i-am înțeles exact numele) şi îmi strecură în mînă un caiețel, aparent o broşură politică, rugîndu-mă insistent să-1 citesc.

Aceasta mi-a făcut foarte mare plăcere, căci puteam spera să cunosc mai uşor plicticoasa asociație fără să fiu obligat să asist la adunări atît de anoste. In rest, bărbatul acela cu înfățişare de muncitor mi-a făcut o impresie buna. După care am plecat.

Pe atunci locuiam în cazarma regimentului 2 infanterie, înti'-o cămăruță care mai purta urmele foarte vizibile ale revoluției. In timpul zilei eram afară, de cele mai multe ori la regimentul 41 vînători sau la adunări, la conferințe la alte corpuri de trupă etc. Nu-mi petreceam decît noaptea în locuință. Cum

152

obişnuiam să mă trezesc în fiecare dimineață înainte de ora cinci, îmi făcusem obiceiul să mă distrez punînd pe jos bucățele mici de pîine uscată sau de cai'ne penti-u şoarecii care se zbenguiau prin cămăruță şi să privesc cum aceste mici animale nostime alergau roată, unul după altul, disputînduşi bunătățile. Suferisem deja în viață atîtea privațiuni, încît îmi puteam imagina foarte bine atît foamea cît şi satisfacția micilor animale.

A doua zi după adunarea aceea, pe la ora cinci eram tot culcat în mansarda mea şi priveam cursele şi opririle bruşte ale şoarecilor. Nemaiputînd adormi, mi-am amintit dintr-odată de seara precedentă şi de caietul pe care mi 1 dăduse muncitorul. Am început să-1 citesc. Era o broşură subțire în care autorul, un muncitor, arăta cum se reîntorsese la opiniile naționale după ce ieşise din nfuziă frazeologiei marxiste şi sindicaliste; de unde titlul de "Trezirea mea politică". Incepînd-o, am citit cu interes acea scriere scurtă pînă la capăt; căci, în ?a, se reflecta schimbarea pe care o încercasem eu însumi într-un fel asemănător :u doisprezece ani mai devreme. Involuntar am retrăit propria mi evoluție, In ;impul zilei m-am mai gîndit de cîteva ori la acestea şi apoi m am gîndit să las lefinitiv la o parte această întîlnire cînd, peste cîteva săptămîni, am primit o :arte poştală în care se spunea că eram primit în rîndurile partidului muncito esc german; eram invitat să-mi exprim părerea în privința aceasta şi să asist n acest scop la o şedință a comitetului de partid.

Eram mai mult decît mirat de felul acesta de a "cîştîga" aderenți şi nu tiam dacă trebuia să mă supăr sau să rîd. Nu aveam cîtuşi de puțin intenția de mă asocia unui partid existent, ci voiam să întemeiez un altul pe care să-1 onduc eu. O astfel de invitație nu trebuia deci luată în considerare.

Tocmai voiam să le trimit, răspunsul meu scris acelor domni, cînd uriozitatea a învins din nou şi m-am hotărît să mă înfățişez în ziua fixată, ca i-mi exprim principiile verbal.

A venit şi miercurea. Hotelul unde trebuia să aibă loc şedinţa era Bătrînul Rosenbad” din Hornsti’asse; un local foarte modest, unde oamenii nu îreau să se aventureze în afara unor ocazii foarte importante. Asta nu era de tirare în 1919, deoarece lista de bucate era foarte modestă chiar şi în marile oteluri, şi cu greu putea atrage un client. Nu cunoşteam acest local nici măcar ipă nume.

Am trecut prin salonul prost luminat, în care nu se afla nimeni, am utat uşa ce dădea în încăperea învecinată şi m am trezit în prezenţa membrilor roului. La lumina îndoielnică a unei lămpi cu gaz pe jumătate distruse erau ezaţi patimi tineri, printre care autorul braşurelei, care mă salută de îndată cu uită bucurie şi îmi **uri** bun venit ca unui nou membru al partidului muncito se german.

Eram puţin cam descumpănit. Atunci mau rugat să binevoiesc să renunţ expunerea mea, căci urma să vină şi “preşedintele organizaţiei Reichului”. In rşit a apărut. Era cel care prezidase conferinţa lui Feder în braseria ernecker.

In timp ce aşteptam, curiozitatea mă cuprinsese din nou şi aşteptam nerăbdare urmarea. Pentru moment aflam numele fiecăruia din aceşti dom Preşedintele “organizaţiei Reichului” era un domn Harrer, cel al organizai din Miinchen era Anton Drexler.

S-a dat citire procesului-verbal al ultimei şedinţe. Apoi a urmat rapor casierului – asociaţia poseda o sumă totală de şapte mărci şi cincizeci de pfenn – după care casierul a fost asigurat de încrederea generală. Acest lucru a f consemnat în procesul-verbal. Atunci preşedintele a citit î’ăspunsurile li scrisoare din Kiel, una din Diisseldorf şi una din Berlin; toată lumea a fost acord în privinţa lor. Apoi s-a comunicat corespondenţa: o scrisoare din Beri una din Diisseldorf şi una din Kiel a căror sosire părea că este primită cu mi satisfacţie. S-a afirmat că acest schimb crescut de scrisori era cel mai bun şi mai vizibil semn al importanţei dezvoltării “partidului muncitoresc german’ atunci… atunci a avut loc o consultare lungă asupra noilor **răspunsuri)** trebuiau date.

Inspăimîntător, înspăimântător. Era o **bucătărie** de club de cea r proastă calitate. Trebuia să intru în ea?

In sfîrşit ordinea de zi a ajuns la noile primiri, adică au început delibereze cazul meu.

Am început să pun întrebări; dar, în afara cîtorva directive vagi exista nimic, nici un program, nici o broşură, absolut nimic **tipărit,** nici carn de membru, nici măcar o ştampilă nenorocită, ci doar o bună-credinţă vizibil bunăvoinţă.

Din nou mi-a pierit, cheful de rîs, căci toate acestea erau oare alte decît semnul caracteristic al celei mai complete perplexităţi şi al într« deznădejdi faţă de partidele existente pînă atunci, programele lor, intenţiile şi activitatea lor? Ceea ce îi îndemna pe acei tineri la o acţiune atît de **rid»** la prima vedere era doar chemarea vocii lor lăuntrice care, mai mult instinc decît conştient, îi făcea să înţeleagă că totalitatea partidelor existente nu era a să ridice naţiunea germană, nici să repare pagubele din interior.

Am citit rapid directivele partidului, care erau bătute la maşină şi găsit în ele bunăvoință şi neputință. Existau multe confuzii şi neclarități, lipsi multe lucruri şi mai ale,s spiritul combativ.

Ştiam bine ce simțeau oamenii: era dorința de a avea o nouă mişc care să fie mai mult decît un partid în sensul dat pînă atunci acestui cuvîn

Seara, cînd m-am întors în cazarmă, îmi făcusem e părere în legături asociația.

Mă aflam în fața celei mai grele probleme din viața mea: trebuia să in sau să refuz?

Rațiunea nu mă putea povățui decît să refuz, dai- sentimentul nu dădea deloc pace şi cu cît încercam mai mult să-mi demonstrez nesăbuința ac< club, cu atît sentimentele îi luau partea.

In zilele următoare, mintea mea nu a mai cunoscut odihna.

54

Cîntăream avantajele şi dezavantajele. De multă vreme eram deja hotărît ă am o activitate politică; vedeam tot atît de limpede şi faptul că aceasta nu-mi ra cu putință decît într-o mişcare nouă, numai că-mi lipsise întotdeauna mpulsul necesar în acest scop. Nu aparțin unei categorii de oameni care astăzi icep ceva, spre a-1 părăsi mîine şi, dacă se poate, trec iarăşi la altceva. De aceea ni venea atît de greu să mă hotărăsc la o nouă întemeire de felul acesta, care rebuia ori să devină de cea mai mare însemnătate, ori, în caz contrar, să ispară, cum era logic. Ştiam că aceasta va fi pentru mine o hotărîre definitivă, 1 care nu va mai exista niciodată un pas “înapoi”. Pentru mine aceasta nu era eci o joacă de moment, ci o treabă foarte serioasă. încă din vremea aceea îcercasem întotdeauna o antipatie instinctivă față de oamenii care încep de >ate fără să ducă ceva la bun sfîrşit. Ii detestam pe aceşti uşuratici pe care-i îdeai pretutindeni. Consideram acțiunea acestor oameni mai rea decît îactivitatea completă.

Destinul însuşi părea acum că-mi face semn cu degetul. Nu m-aş fi dus iciodată la unul din marile partide existente; mai tîrziu îmi voi expune mai îtailat motivele. Această creație mică şi ridicolă mi se părea că prezintă ngurul avantaj de a nu se fi împietrit încă în stadiul de “organizație”, ci îi lăsa Ldividului izolat posibilitatea unei activități personale efective. Aici mai aveai că de lucru, şi cu cît mişcarea era mai restrînsă, cu atît mai uşor îi puteai da rma convenabilă. Aici mai puteai stabili obiectul, scopul şi calea, ceea ce, la mile partide existente, ar fi fost irealizabil.

Pe măsură ce mă gîndeam la acestea, creştea în mine convingerea că iicarea națiunii putea fi pregătită într-o zi tocmai de o astfel de mişcare strînsă, şi niciodată de una din acelea mult prea ataşate de ideile vechi sau în teresul noului regim al partidelor politice parlamentare complice. Căci ceea trebuia să fie proclamat aici, era o nouă concepție despre lume, nu o lozincă sctorală.

Dar, în orice caz, dorința de a transpune această intenție în realitate ei-a hotărîre extrem de greu de luat.

Şi cu ce calități puteam eu veni pentru a întreprinde această misiune? Că eram fără avere şi sărac, mi se părea cel mai uşor de suportat, însă ea ce era mai stînjenitor era faptul că aparțineam oamenilor obscuri, că eram l izolat printre milioane de cetățeni, o ființă pe care hazardul o poate lăsa să iiască sau o poate face să dispară fără ca cineva să catadicsească să bage de amă. Mai urma apoi dificultatea rezultată din pregătirea mea şcolară suficientă.

Cei pe care am convenit să-i numim “intelectuali” îi privesc de altfel ;otdeauna cu o condescendență realmente nesfîrşită şi de sus în jos pe cei care ni făcut studii regulate şi care nu s-au lăsat inoculați cu cunoştințele necesare, unea nu întreabă niciodată: ce poate omul acesta, ci “ce a învățat”? Aceşti meni “instruiți” îl apreciază mai mult pe cel mai mare imbecil, dacă este njurat de un număr suficient de certificate, decît pe tînăral cel mai sclipitor,

căruia îi lipsesc acele papirusuri prețioase. Puteam aşadar să-mi imaginez uşurință ce primire îmi va face această lume “instruită”, şi în această privi: m-am înşelat doar în măsura în care pe vremea aceea îi credeam pe oameni n buni decît sînt cei mai mulți în prozaica realitate. Oricum ar fi, excepțiile nu : întotdeauna decît să iasă în relief într-un mod şi mai evident. In ce mă prive am învățat astfel să fac deosebirea între veşnicii şcolaii şi oamenii într-adei capabili.

După două zile de reverii şi cugetări apăsătoare, am sfîrşit prin a ajur la convingerea că trebuia să fac pasul hotărîtor.

A fost hotărîrea decisivă a vieții mele.

Nu putea şi nu trebuia să mai existe vreun pas înapoi.

In consecință m-am înscris printre membrii partidului muncitor german şi am primit titlul provizoriu de membru, cu numărul şapte.

CAPITOLUL X CAUZELE DEZASTRULUI

Adîncimea căderii unui corp oarecare se măsoară întotdeauna cu distanța itre poziția sa actuală şi cea pe care o ocupa inițial.

La fel stau lucrurile cu popoarele şi cu statele. Astfel această poziție sau, i bine zis, înălțimea inițială, capătă din această cauză o importanță hotărîtoare. e cu putință să vezi clar căderea adîncă sau prăbuşirea decît în măsura în care a ce cade se ridică deasupra mediei. Iată de ce prăbuşirea unui imperiu pare : de grea şi de teribilă pentru oricine e

capabil de gîndire sau de sentimente; erea sa este, de fapt, produsă de o înălțime atît de mare încît în jalnica sa buşire actuală, este aproape imposibil de imaginat.

Deja întemeierea imperiului părea poleită de vraja evenimentului. însuşi e reînsuflețea întreaga națiune. După o cursă fără seamăn din victorie în ;orie. sa dezvoltat în fine, drept recompensă a eroismului nepieritor al iilor şi nepoților, un imperiu. Conştient sau nu, n-are importanță, germanii au cu toții sentimentul că acest imperiu, care nu-şi datora existența [ogăriilor grupurilor parlamentare, domina celelalte state prin simpla nusețe a întemeierii sale.

într-adevăr, nu în pălăvrăgeala unei înfruntări oratorice în parlament, 1 tunetul şi bubuitul asedierii Parisului s-a înfăptuit actul solemn al unei lifestări de voință prin care germanii, prinți şi popor, şi-au exprimat hotărîrea a întemeia, pentru viitor, un imperiu şi de a ridica, din nou, coroana erială la înălțimea unui simbol.

Şi aceasta nu a fost rezultatul unor crime, şi statul bismarckian nu a întemeiat de dezertori şi de "pungaşi", ci de regimentele de pe front-

0 asemenea obîr.şie şi un astfel de botez al focului învăluiau de-acum eriul în strălucirea unei glorii istorice de care arar le a fost dat şi numai elor foarte vechi să se acopere.

Şi ce ascensiune a început!

Libertatea din afară asigura pîinea cea de toate zilele dinăuntru, unea s-a îmbogățit ca număr şi prin bunuri pămînteşti.

Onoarea statului şi, împreună cu ea, onoarea întregului popor erau te şi ocrotite de o armată care putea net să pună în himină caracterul :ebit al poporului german din vremurile acelea.

Dai* căderea imperiului şi a poporului german este atît de profundă încît ii lumea pare cuprinsă de amețeală şi lipsită de simțire şi de rațiune: abia •şi mai poate aminti de măreția trecută; întratît puterea şi frumusețea de

IE

odinioară apar ca într-un vis în fața mizeriei prezentului.

Astfel se poate înțelege cum de ne-a orbit sublimul în aşa măsură înc ne-a făcut să uităm de cercetarea simptomelor înspăimîntătomlui dezastn simptome care trebuiau deja să existe sub o formă sau alta.

Fără îndoială, acest mod de a privi nu îi priveşte decît pe cei care r consideră Germania doar ca un loc de şedere unde se cîştigă şi se cheltuiesc ban numai aceştia pot, de fapt, să aprecieze statul actual ca pe un dezastru; **schimb,** ceilalți îl privesc ca fiind îndeplinirea de mult aşteptată a dorințelor 1< pînă atunci neîmplinite.

Totuşi, simptomele prăbuşirii erau pe atunci vădite, cu toate că exista puţini oameni care să tragă de aici vreo învăţătură.

Insă astăzi acest lucru e mai necesar ca oricînd. După cum o boală r poate fi vindecată decît dacă i se cunosc cauzele, tot aşa trebuie procedat şi c răul politic. Desigur, sînt îngrijite manifestările externe ale bolii, cele care s? în ochi şi care sînt mai uşor de deosebit şi de descoperit decît cauza profundă. acesta este şi motivul pentru care atîţia oameni nu reuşesc niciodată i deosebească efectele extrne şi chiar le confundă cu cauza; ei preferă chiar să neg prezenţa unor astfel de cauze. Aşa se întîmplă că în prezent cea mai mare pan dintre noi consideră dezastrul german, în primul rînd, numai în cadrul situaţii economice critice şi a consecinţelor ei. De altminteri aproape toţi trebuie suporte o parte din ele şi acesta este un motiv determinant pentru ca fiecare înţeleagă semnificaţia şi dimensiunea catastrofei. In schimb, marea mal priveşte mult mai puţin această ruină din punct de vedere politic, cultural şi di punctul de vedere al obiceiurilor şi al moralei. In această privinţă, simţirea' raţiunea le lipsesc cu desăvîrşire multor oameni.

Să admitem că ai* fi aşa pentru marea masă în ce priveşte cauze prăbuşirii, dai* faptul că cercurile mai instruite consideră dezastrul german c fiind, în primul rînd, o "catastrofă economică" şi, ca urmare, aşteaptă salvare de la o soluţie economică mi se pare a fi una din cauzele pentru care pînă prezent n-a fost cu putinţă să obţinem vindecarea.

Numai dacă reuşim să înţelegem că punctul de vedere economic se af doar pe planul al doilea sau al treilea şi că rolul principal îl deţin factor politici şi morali şi factorul "sînge" va fi posibil să pricepem cauza nenorocirile actuale şi, ca urmare, să găsim mijlocul şi calea vindecării.

De aceea cercetarea cauzelor prăbuşirii germane este de o importan hotărîtoare; ea se află la baza unei mişcări politice al cărei scop trebuie să f tocmai victoria asupra înfrîngerii.

Dai-, chiar în cursul cercetării trecutului, trebuie să ne ferim confundăm efectele care sar mai mult în ochi cu cauzele mai puţin vizibile.

Explicaţia nenorocirilor noastre actuale care ne vine cel mai uşor minte şi care este, prin urmare, cea mai răspîndită, este următoarea: am avi de suportat urmările războiului pe care l-am pierdut, deci cauza situaţiei noasti nefericite este războiul pierdut.

c 11 — Mein Kampf

te că există mulţi oameni care cred sincer în prostia asta; dar, şi mai nt cei în gura cărora ea nu reprezintă decît minciună şi ipocrizie i- aşa stau lucrurile cu toţi cei care sînt aproape de sursa de pi*ofituri

itală.

b protagoniştii revoluţiei nu i-au reproşat întotdeauna amarnic Ldiferenţa sa totală faţă de rezultatul acestui război? In schimb, n-au barte serios că numai marele capitalist putea

avea un avantaj la ;orios al uriaşei lupte a popoarelor şi nicidecum poporul german, german?! Da! aceşti propovăduitori ai reconcilierii mondiale n-au e că numai militarismul era distrus, dar că poporul german ai* putea t mai frumoasă dintre învieri? Nu au fost apreciate atunci în acele iacerile Antantei şi n-a fost aruncată asupra Germaniei vina pentru iptă sîngeroasă? Dai* s-ar fi putut face acest luciu fără a declara că frîngerea militară nu putea avea urmări deosebite pentru națiune? oluție n-a fost oare făcută în numele acestei formule? Ea le-a adus Dastre victoria, dai*, cu toate acestea, poporul german poate merge ea externă şi internă numai prin ea! lucrurile nu stăteau cam aşa, camarazi nefericiți şi înşelați?

0 adevărată neruşinare din partea evreilor să atribuie de atunci
a catastrofei înfrîngerii militare, în timp ce *Vorwărts* din Berlin,
ral al tuturor trădătorilor, scria că, de data aceasta, poporul german
Ireptul să se întoarcă cu steagurile victorioase!

iun aceasta trece drept cauza dezastrului nostru?

nțeles că ar fi complet lipsit de intei*es să încercăm să-i combatem

cinoşi - şi nici nu mi-aş irosi vorbele ca s-o fac - dacă, din nefericire,

1 n-ar fi colportate de o mulțime de oameni complet nesăbuiți, dai*
e intenție rea sau de orice falsitate.

e discuții vor oferi, printre altele, argumente celor care luptă noastră; ele sînt foarte utile într-un moment în care vorbele sînt le îndată ce au fost rostite.

eci ce se poate spune despre afirmația că prăbuşirea Germaniei este frîngerii noastre în ultimul război.

ce caz, pierderea războiului a fost de o însemnătate tragică pentru ei noastre, dai* această pierdere nu era o cauză; ea însăşi nu era i altor cauze. Faptul că un sfîrşit nefericit al acestei lupte pe viață a trebuit apoi să atragă după sine urmări catastrofale era extrem i orice minte pătrunzătoare şi lipsită de rea-voință. efericire, există şi oameni cărora această inteligență pătrunzătoare îească la momentul potrivit, sau care, cunoscînd contrariul, întîi totuşi, apoi au negat acest adevăr. Şi cel mai adesea aceştia erau după îndeplinirea dorințelor lor tainice, vedeau dintr-odată, însă mensiunea catastrofei la care contribuiseră.
′■ răspunzători de prăbuşirea noastră şi nu înfrîngerea, cum le place

să inventeze şi să spună: într-adevăr, înfrîngerea n-a fost decît consecința uneltirilor lor şi nu fapta unui comandament "nepriceput", cum pretind ei acum.^Nici inamicul nu era format din laşi, şi el ştia să moară; din prima zi, superior numeric armatei germane, a dispus prin dotarea sa tehnică de arsenalele lumii întregi. Este deci incontestabil că victoriile germane, repurtate timp de patru ani împotriva unei lumi întregi, nu se

datorează decît superiorităţii comandamentului nostim. Organizarea şi conducerea armatei germane au fost tot ce s-a văzut mai măreţ pe pămînt.

Dacă au existat deficienţe, este pentru că omeneşte erau cu neputinţă de evitat.

Prăbuşirea acestei armate nu a fost cauza nenorocirii noastre actuale, ea însăşi n-a fost decît consecinţa altor crime, consecinţă care, trebuie s-o spunem, a constituit începutul unei alte prăbuşiri, de astă dată mai vizibile.

Aceasta rezultă din următoarele:

O înfrîngere militară trebuie oare să ducă la prăbuşirea totală a unei naţiuni sau a unui stat? De cînd duce la un asemenea rezultat un război nenorocit?

De altfel, oare popoarele mor din pricina unui război pierdut? La aceasta se poate răspunde pe scurt.

Aşa se întîmplă întotdeauna cînd, prin înfrîngerea lor militară, popoarele îşi primesc răsplata pentru starea lor de corupţie, pentru laşitatea lor, pentru lipsa lor de caracter, pe scurt pentru lipsa lor de demnitate.

Dacă nu este aşa, înfrîngerea militară acţionează mai degrabă ca un stimulent pentru o nouă ascensiune către un nivel mai înalt: ea nu este piatra funerară a existenţei naţionale.

Istoria confirmă această afirmaţie cu nenumărat exemple.

Din nefericire, înfrîngerea militară a poporului german n-a fost o catastrofă nemeritată, ci pedeapsa dreaptă a dreptăţii veşnice. Am făcut mai mult decît să merităm această înfrîngere. Ea nu este decît manifestarea exterioară a celei mai puternice descompuneri, dintr-o serie de fenomene interne, care, deşi vizibile, rămăseseră ascunse privirii majorităţii oamenilor şi pe care, conform metodei struţului, nimeni nu voia s-o vadă.

Observaţi aşadar fenomenele anexe ce caracterizează felul în care poporul german a acceptat această înfrîngere.

Oare în unele cercuri n-a fost exprimată în chipul cel mai neruşinat bucuria pentru nenorocirea patriei? Cine poate proceda astfel dacă nu merită într-adevăr el însuşi o asemenea pedeapsă? In realitate, oare nu s-a mers mai departe şi nu s-au lăudat că au provocat slăbirea frontului şi aceasta nu inamicul a făcut-o; nu, nu, pentru o asemenea ruşine răspunderea o poartă germanii. Se poate spune oare că nenorocirea i-a lovit într-o oarecare măsură pe nedrept? De cînd îşi atribuie oamenii lor înşişi răspunderea războiului? Şi aceasta în pofida oricărei raţiuni, în pofida cunoaşterii faptelor!

Nu şi încă o dată nu, în felul în care poporul german şi-a acceptat

ferea se distinge foarte clar că adevărata cauza a ruinei noastre trebuie ă altundeva decît în pierderea, pur militară, a unor poziții sau în eşecul fensive; căci dacă frontul ai* fi cedat într-adevăr în calitate de front şi dacă irea lui ar fi antrenat-o pe aceea a patriei, poporul german ar fi suportat ii altfel înfrîngerea.

Am fi suportat atunci nenorocirile consecutive acestei înfrîngeri nd din dinți; stăpîniți de durere, am fi lăsat să ni se audă plînsetele. ța sau mînia ne-ar fi umplut inimile față de inamicul devenit învingător perfidiei hazardului sau după voia destinului; atunci, națiunea, asemeni Iui roman, ar fi ieşit în întîmpinarea diviziilor înfrînte mulțumindu-le, ele patriei, pentru sacrificiile de-acum acceptate şi îndemnîndu-le să nu-şi speranța în Reich. însăşi capitularea n-ar fi fost semnată decît cu mintea,) ce inima ar fi bătut deja pentru ridicarea viitoare. Astfel ar fi fost ;ă înfrîngerea dacă n-am fi datorat-o decît destinului. Atunci n-am fi rîs, mi fi dansat, nu ne-am fi lăudat cu laşitatea, n-am fi glorificat această îre, n-am fi insultat trupele la întoarcerea din luptă şi nici nu le-am fi drapelul şi cocarda în noroi; dai' mai ales nu s-ar fi putut niciodată a acel fenomen hidos care 1-a determinat pe un ofițer englez, colonelul ton, să spună cu dispreț: "Din trei nemți, unul e trădător!" Nu, această

n-ar fi putut niciodată urca precum un val sufocant şi care, de cinci ani , a înecat restul de considerație pe care celelalte țări o mai aveau față de

Aici reiese cei mai bine minciuna afirmației că pierderea războiului este răbuşirii germane.

Nu, această ruină, din punct de vedere militai", nu era ea însăşi decît a unei serii de fenomene morbide şi de ațîțări care le-au provocat şi care, timp de pace, atinseseră națiunea germană. Aceasta a fost cea dintîi iță catastrofală, vizibilă pentru toți, a otrăvirii tradițiilor şi a moralei, ii instinctului de conservare şi a simțămintelor legate de el, z'ele care, mulți ani, începeau să sape temeliile poporului şi ale imperiului. Insă obligația de a imputa responsabilitatea acestei prăbuşiri tocmai lui om care, dotat cu o putere supranaturală de voință şi de acțiune, să cruțe națiunea de ceasul prăbuşirii totale şi al ruşinii le revenea şi organizației lor de luptă marxiste. In timp ce-1 stigmatizau pe >rff acuzîndu-1 de pierderea războiului mondial, armele dreptului moral

luate din mîinile singurului acuzator periculos care s-ar fi putut ridica

a trădătorilor patriei. In această privință s-a pornit de la principiul

ist după care o parte din minciuna cea mai mare este întotdeauna

marea masă a poporului lasă într-adevăr mai uşor să-i fie corupte fibrele

adînci din inima sa, decît să se arunce, voluntar şi conştient, în rău; de

i simplitatea primitivă a simțămintelor sale, ea va fi mai uşor victima

îcium mari decît a uneia mici. In general, ea însăşi nu comite decît

ni mărunte, în schimb i-ar fi ruşine să comită altele, mari.

16.1

Ea nu va putea concepe o asemenea falsitate şi nu va putea crede, nici chiar la alții, în posibilitatea falselor intepretări, de o neruşinare nemaiauzită; chiar dacă o lămureşti, ea se va îndoi, va ezita îndelung şi, cel puțin, va mai admite ca adevărată o explicație oarecare care i se va propune.

Că din cele mai neruşinate minciuni rămîne întotdeauna ceva, este un fapt pe care cei mai mari artişti în ale înşelăciunii şi asociațiile de escroci îl cunosc foarte bine şi deci îl folosesc în mod josnic.

Cei ce cunosc cel mai bine acest adevăr despre posibilitățile de a folosi minciuna şi denunțul au fost din toate timpurile evreii. Chiar şi existența lor se întemeiază pe o singură şi mare minciună, aceea după care ei reprezintă o colectivitate religioasă, cînd de fapt este vorba de o rasă - şi despre ce rasă!

Unul din cele mai însemnate spirite ale omenirii i-a stigmatizat pentru totdeauna printr-o frază de o veracitate profundă şi care va rămîne veşnic întemeiată: el îi numeşte "marii maeştrii ai minciunii" [1]). Cine nu vrea să recunoască acest fapt, sau nu vrea să-1 creadă, nu va putea contribui niciodată la triumful adevărului.

Se poate considera aproape ca o mare fericire pentru poporul german faptul că boala sa, de multă vreme în incubație, a luat brusc aspectul unei catastrofe teribile: dacă nu s-ar fi întîmplat aşa, națiunea ar fi sucombat, poate mai încet, însă cu atît mai sigur.

Boala ar fi luat o formă cronică; sub forma acută a unei prăbuşiri, cel puțin s-a manifestat limpede şi distinct în ochii unui număr destul de mare de oameni. Nu întîmplător omul a reuşit să stăpînească mai uşor ciuma decît tuberculoza.

Una vine în valuri aducătoare de moarte, îngrozitoare şi care zguduie omenirea; cealaltă înaintează încet. Una provoacă o spaimă oribilă, cealaltă nu duce decît la o indiferență crescîndă. Dai- rezultatul este că omul, care s-a opus ciumei cu toată energia şi fără să se dea în lături de la nici un efort, n-a făcut decît puține încercări de a stăvili ftizia. Astfel el a dominat ciuma, iar pe el îl domină tuberculoza.

Este exact ceea ce se întîmplă cu bolile acelui organism care este un popor. Cînd boala nu are, de la început, mersul unei catrastrofe, omul începe încet să se obişnuiască cu ea... şi sfîrşeşte, fie şi după mai mult timp, prin a muri inevitabil.

Şi încă este o fericire - amară ce-i drept - dacă soarta se hotărăşte să intervină în acest proces de descompunere, făcînd ca boala să i se arate victimei: o asemenea catastrofă se întîmplă, de fapt, de multe ori. Este posibil, în aceste condiții, ca ea să provoace vindecarea întreprinsă din acel moment cu maximum de hotărîre.

Dai-, chiar în astfel de cazuri, certitudinea dintîi este tot recunoaşterea

') Cuvintele îi aparțin lui Schopenhauer (N.T.)

cauzelor adînci care au provocat boala respectivă.

Dar şi aici punctul capital este distincția între cauzele excitatoare şi tulburările provocate. Această deosebire va fi cu atît mai greu de făcut cu cît elementele morbide vor fi sălăşluit mai multă vreme în organismul național şi care vor fi reuşit să se contopească cu el, cum se poate întîmpla în mod normal. Intr-adevâr, se poate foarte uşor întîmpla ca, după un anumit timp, toxinele evident nocive să fie considerate ca un element constitutiv al poporului sau cel mult ca el să le suporte ca pe un rău necesar, nemaiconsiderînd indispensabilă căutarea excitatorului străin.

Aşa s-a întîmplat că, în timpul anilor îndelungați de pace care au precedat războiul, au apărut fără îndoială maladii recunoscute ca atare; şi totuşi, cu cîteva excepții, nimeni nu se sinchisea de cercetarea cauzelor lor eficiente.

Aceste excepții au fost, şi în cazul acesta, în primul rînd fenomene ale vieții economice, de care fiecare ia mai puternic cunoştință decît de accidentele care se produc într-o serie de alte domenii.

S-au constatat într-adevăr simptome ale descompunerii care ai* fi trebuit să prilejuiască cele mai serioase reflecții.

Iată ce se cuvine să spunem din punct de vedere economic.

Extraordinara creştere a populației germane înainte de război a pus problema producerii pîinii zilnice în prim planul tuturor preocupărilor şi al fiecărei acțiuni politice şi

economice, şi aceasta sub o formă din ce în ce mai acută. Din nenorocire, nu a fost cu putinţă să se ia hotărîrea singurei soluţii bune: s-a crezut că scopul poate fi atins prin mijloace mai puţin oneroase. Renunţarea la cucerirea de noi teritorii şi, drept despăgubire, visul unei cuceriri economice mondiale trebuiau să conducă, în ultimă analiză, la o industrializare pe cît de exagerată pe atît de dăunătoare.

Prima consecinţă - şi de cea mai mare importanţă - a acestei concepţii a fost şubrezirea situaţiei ţăranilor. Proporţional cu acest recul, sporea din zi în zi proletariatul din marile oraşe pînă cînd echilibrul a fost definitiv distrus.

Imediat a apărut şi despărţirea brutală în bogaţi şi săraci. Prisosul şi mizeria au trăit atît de aproape unul de cealaltă încît urmările acestei situaţii nu puteau şi nu trebuiau să fie decît extrem de grele. Sărăcia şi şomajul au început să-şi bată joc de oameni, nelăsînd ca amintiri decît nemulţumirea şi amărăciunea; rezultatul a fost, pare-se, ruptura politică dintre clase.

In ciuda înfloririi economice, descurajarea a devenit mai puternică şi mai adîncă şi a atins un asemenea grad încît fiecare s-a convins că "asta nu mai poate să dureze multă vreme aşa", fără ca oamenii să-şi fi închipuit în mod precis ce s-ar fi putut întîmpla, ce ar fi făcut sau ce ar fi putut să facă.

Erau semnele tipice ale unei nemulţumiri adînci care încerca astfel să se exprime.

Totuşi mai rele erau alte fenomene, rezultate din primele, şi care se năşteau din preponderenţa din punct de vedere economic în cadrul naţiunii.

In aceeaşi măsură în care economia a urcat la rangul de stăpînă şi

diriguitoare a statului, banul a devenit zeul pe care fiecare trebuia să-1 sluj şi în faţa căruia totul trebuia să se închine. Din ce în ce mai mult, zeii cereţ fost daţi la o parte ca şi cum, îmbătrîniţi, şi-ar fi trăit traiul şi, în locul lor, i Mammon trăgea pe nas fumul de tămîie.

Atunci s-a produs o degenerare într-adevăr dezastruoasă; era d tnioasă mai ales din pricină că se manifesta într-un moment în care naţi putea avea nevoie mai mult ca oricînd de o mentalitate sublimă pînă la erl în ceasul care părea ameninţător şi critic. Germania trebuia să fie preg într-o bună zi, să răspundă cu sabia pentru încercarea ei de a-şi asigura i cea de toate zilele pe calea "muncii paşnice şi a ordinii economice".

Domnia banului a fost din păcate ratificată de autoritatea care trebuit să se ridice cel mai puternic împotriva ei: Maiestatea Sa împăra făcut un gest nefericit atrăgînd nobilimea, în special, în rîndurile fin; Desigur, trebuie să luăm în seamă faptul că nici chiar Bismarck nu recuno pericolul care ameninţa în această privinţă. Dar în felul acesta virtuţile i erau mai prejos decît valoarea banului, căci era limpede că, odată angajg acest drum, nobilimea de sînge va trebui să cedeze locul nobilimii finan Operaţiunile financiare izbutesc mai uşor decît bătăliile.

In aceste condiții, pentru adevăratul erou sau pentru omul de st; era îmbietor să se vadă pus în legătură cu întîiul venit dintre evreii de t omul cu adevărat merituos nu putea acorda nici un interes faptului ci decemează decorații ieftine şi nu putea decît să le refuze, cu mulțumiri. D< punctul de vedere al sîngelui, această evoluție era extrem de tristă: nobi şi-a pierdut din ce în ce mai mult rațiunea existenței sale de a fi "rasistă' fi meritat mai degrabă, pentru majoritatea membrilor săi, numele de nobilime".

Un fenomen însemnat de descompunere economică a fost desprin lentă a dreptuiilor de proprietate personală şi evaziunea progresivă a econ generale către proprietatea societăților pe acțiuni.

înstrăinarea proprietății de salariat a atins proporții nemăsurate. 1 a început să triumfe şi să ia, încet dai- sigur, viața națiunii sub protec controlul său.

Internaționalizarea averii germane fusese deja pornită prin subterf folosirii acțiunilor. La drept vorbind, o partea a industriei germane înc încerca, cu spirit decisiv, să se pună la adăpost de această soartă, dar ea a prin a sucomba, victimă a atacului combinat al acestui sistem de capit invadator care ducea această luptă cu sprijinul cu totul special al asociatul cel mai fidel, mişcarea marxistă.

Războiul neîncetat împotriva "industriei grele" a fost începutul e.\ al încercării marxismului de a internaționaliza economia germană, cai putut fi distrasă complet decît prin victoria dobîndită de acest marxii timpul revoluției.

In vreme ce scriu acestea, atacul general împotriva rețelei de cale

mană a reuşit în sfîrşit: această rețea a trecut de-acum în mîinile finanței irnaționale. Astfel social-democrația internațională şi-a atins unul din activele cele mai importante.

In ce măsură a fost înfăptuită această fărîmițare economică a poporului nan reiese deosebit de clar din următoarele: la sfîrşitul războiului, unul din iucătorii industriei şi în special al comerțului german a fost în stare să ină părerea că forțele economice, prin ele însele, erau singurele în măsură să ptuiască punerea pe picioare a Germaniei.

Tocmai în momentul în care Franța, ca să preîntîmpine această greşeală, i mare grijă să pună din nou la baza programelor instituțiilor sale de țămînt ştiințele umaniste, a fost debitată şi nerozia că națiunea şi statul îşi irau menținerea cauzelor economice şi nu meritelor nepieritoare ale unui .1.

Această idee lansată odinioară de Stinnes a produs o confuzie incredibilă; i fost totuşi culeasă de îndată, spre a deveni, cu o repeziciune uimitoare, notivul tuturor şarlatanilor şi al tuturor guralivilor pe care, de la revoluție ace, ursita ia dezlănțuit asupra Germaniei sub calificativul de "oameni de

*   *

Dar unul din cele mai grave fenomene de dezagregare din Germania inte de război a fost lipsa de energie care s-a întins de pretutindeni peste i şi peste toţi. Este încă o urmare a nesiguranţei resimţite de fiecare în toate nţele şi a laşităţii care rezultă ea însăşi din acest motiv şi din altele încă. istă boală a mai fost agravată şi de educaţie.

Educaţia germană dinainte de război era atinsă de un număr incredibil lăbiciuni. Ea era foarte strîns şi exclusiv limitată la formarea unei iţături" pure şi mult mai puţin aplicate noţiunii de "putere".

încă şi mai puţină însemnătate era acordată formării caracterului idului - în măsura în care ea poate fi urmărită - , foarte puţină dezvoltării astei faţă de răspunderi şi nici un pic educării voinţei şi puterii de decizie, usele acestor metode au fost nişte erudiţi, cum eram socotiţi noi, germanii, Lte de război şi eram şi apreciaţi ca atare. Germanul era iubit, pentru că era e folositor, dai* era puţin apreciat, tocmai din pricina slăbiciunii sale de ter. Nu este de mirare dacă mai mult decît majoritatea celorlalte popoare, anii îşi pierd naţionalitatea şi patria.

Oare acest proverb frumos nu spune totul: "Cu pălăria în mînă poţi ia toată ţara" ?

Această supleţe conciliantă a devenit totuşi nefastă cînd a fost aplicată gurelor maniere admise la prezentarea în faţa suveranului: să nu contrazici Iată, ci să aprobi întotdeauna ceea ce binevoia să zică Maiestatea Sa. Ori,

tocmai aici ar fi fost cea mai folositoare libera manifestare a demnităţii umane monarhia a murit de altfel din aceste linguşiri, căci nu era nimic altceva decî linguşire.

Singurii care vedeau această atitudine faţă de capetele încoronate ci fiind singura admisibilă erau nişte linguşitori mizerabili şi nişte fiinţe lipicioase într-un cuvînt o ceată de decadenţi care se simţeau mai în largul lor alături d tronurile cele mai nobile din toate timpurile!

Aceste creaturi, mai mult supuşi decît subjugaţi, au arătat în orice caî pe de o parte, o supunere deplină faţă de suzeranul lor şi cel care le asigur subzistenţa, pe de altă parte, şi din toate timpurile, cea mai mare neruşinări faţă de restul omenirii, neruşinare pe care au dovedit-o mai ales atunci cînd s-ai complăcut cu obrăznicie să facă faţă de ceilalţi bieţi oameni pe singuri monarhişti.

O adevărată neruşinare, cum nu poate vădi decît un *vierme,* nobil sau bs Fiindcă în realitate aceşti oameni au fost şi groparii monarhiei şi în special a ideii de monarhie. Şi nu poate fi altfel: un om care este gata să acţioneze pentn o cauză nu va fi niciodată un prefăcut, nici un linguşitor fără caracter.

Cel care ţine să salveze şi să facă să prospere o instituţie se va ataşa d ea cu toate fibrele inimii şi nu se va îndepărta de ea, chiar dacă îi descoper cîteva cusururi. In orice caz, nu

el va protesta rînd pe rînd şi public, aşa cum ai făcut, cu minciuna pe buze, democraticii "prieteni" ai monarhiei; dimpotrivă, va avertiza foarte serios pe Maiestatea Sa, care poartă coroana, şi va căuta s-< convingă. El nu va îngădui şi nu-şi va recunoaşte dreptul de a îngădui c Maiestatea Sa să rămînă liberă să mai acţioneze conform voinţei sale, chiar dac aceasta ar duce şi duce evident la vreo nenorocire; într-un asemenea caz, el vj trebui, dimpotrivă, să apere monarhia de monarh, oricare ar fi pericolul care a putea rezulta de aici.

Dacă valoarea acestei orînduiri s-ar întemeia pe persoana monarhulu de moment, această instituţie ar fi mai rea decît ne-am putea închipui.

Căci monarhii nu constituie decît foarte rai- o elită a înţelepciunii şi raţiunii, şi nici măcar a caracterului, cum am vrea să ne închipuim. Numa profesioniştii linguşelii şi ai prefăcătoriei ai* putea admite acest punct de vedere dar toţi oamenii drepţi, - şi aceştia sînt oamenii cei mai preţioşi într-un stat - s vor simţi dezgustaţi numai la gîndul că ai" trebui să dea la o parte cu piciorul asemenea prostie. Pentru ei, istoria e istorie, adevărul e adevăr, chiar şi atunc cînd e vorba de monarhi. Nu, fericirea de a avea un mare monarh, un mar bărbat, le este dată atît de rai* popoarelor, încît ele trebuie să fie deja mulţumiţi dacă maliţiozitatea soartei îi scuteşte cel puţin de cele mai funeste din atacuriL sale.

Valoarea şi însemnătatea ideii de monarhie nu se întemeiază aşadar p persoana monarhului însuşi; numai cerul poate hotărî să pună coroana p tîmplele unui erou genial precum Frederic cel Mare sau a unui înţelept ci Wilhelm I. Aceasta se întîmplă o dată la un veac, arareori mai des. Dai' şi aic

omină persoana şi sensul acestei orînduiri nu trebuie să se întemeieze

; instituţia luată ca atare.

Din această cauză, monarhul decade la nivelul de servitor. Nici el nu

lecît o roată a maşinăriei şi are îndatoriri faţă de aceasta. Şi el trebuie,

să se supună unor exigenţe superioare şi "monarhist" nu mai este cel

Lasă în tăcere pe monarhul încoronat să comită o crimă faţă de coroana sa.

tiist este cel care îl va împiedica să o facă.

Dacă semnificaţia adîncă a instituţiei n-ar sta în idee, ci, neapărat, în aa consacrată, n-ar exista nici măcar dreptul de a face ca un prinţ care dă

de alienare mintală să renunţe la coroană.

Este necesar să actualizăm aceasta încă de pe acum; într-adevăr,în zilele 5, vedem manifestîndu-se din nou, din ce în ce mai mult, fenomenele ite, dar a căror existenţă

lamentabilă a fost una din cauzele esențiale ale irii monarhiei. Cu o anume naivitate insolentă, aceşti oameni vorbesc n nou despre regele lor, pe care totuşi îl părăsiseră în mod atît de ruşinos :îțiva ani, în ceasul greu, şi încep să-i înfățişeze ca pe nişte germani răi pe :ia care nu vor să-şi unească vocile cu tiradele lor mincinoase. In realitate, eleaşi curci plouate care, în 1918, se împrăştiau şi alergau în toate părțile erea fiecărei brasarde roşii,care îşi lăsau regele să fie rege, îşi schimbau)ă halebarda cu un baston de plimbare, îşi legau cravate de culoare neutră

nişte "burghezi" paşnici, dispăreau fără urmă. Aceşti susținători ai tații au plecat brusc şi numai după ce vîntul furtunii revoluționare s-a t îndeajuns, mulțumită acțiunii altora, ca să le îngăduie să cînte iar cu 2 în toate cele patru zări "Trăiască regele!", aceşti "slujitori şi sfetnici" ai iei au început, prudent, să se arate din nou.

Acum sînt cu toții aici şi-şi deschid din nou ochii plini de poftă şi încep sgrete poziția pierdută; abia îşi pot stăpîni zelul față de rege şi setea de a a... pînă în ziua cînd apare iar prima brasardă roşie şi în care vraja vechii •hii se destramă... cum fug şoarecii în fața pisicii.

Dacă monarhii n-ar fi vinovați ei înşişi de această stare de lucruri, am cel puțin să-i plîngem foarte cordial, în ciuda apărătorilor lor de astăzi: dai* i fi convinşi că împreună cu asemenea cavaleri pierzi tronuri, dai" nu ieşti nici o coroană.

Acest "devotament" a fost una din greşelile întregii noastre educații, ilă care a antrenat în această privință o răzbunare deosebit de crudă, ire acestui "devotament", aceleaşi fenomene lamentabile s-au putut ce la toate curțile şi submina progresiv bazele monarhiei.

Cînd clădirea a început să se clatine... făuritorii acestei opere se lizaseră: bineînțeles, nişte ființe abjecte, nişte linguşitori nu se lasă ucişi u stăpînul lor.

Aceşti monarhi n-au ştiut niciodată acest lucru şi nu l-au învățat inie; din toate timpurile aceasta le-a adus pierzania.

Un fenomen rezultînd din această educație absurdă a fost fiica de

răspundere şi slăbiciunea care i-a urmat pentru a trata nişte probleme chiar vitale.

Punctul de plecare al acestei epidemii a fost, desigur, în mare parte, pentru noi, instituția parlamentară în care tocmai absența răspunderii este cultivată în mediu de cultură. Din nefericire, boala a cuprins cu încetul toate activitățile, dar a bîntuit mai cu seamă printre cele ale statului. Pretutindeni oamenii au început să se sustragă de la răspunderi şi să nu mai ia, în consecință, decît măsuri insuficiente sau jumătăți de măsură. De îndată ce cineva trebuia să-şi asume o răspundere, măsura celei pe care consimțeau să şi-o ia era întotdeauna redusă la minimum.

Cercetați numai atitudinea tuturor guvernelor față de o serie de fenomene cu adevărat prejudiciabile ordinii vieții noastre publice şi veți recunoaşte cu uşurință însemnătatea redutabilă a acestei mediocrități şi a acestei laşități generale.

Nu vreau să extrag decît cîteva cazuri din întreaga masă a exemplelor care se prezintă.

In mediile gazetăreşti, oamenii obişnuiesc bucuros să denumească presa o mare putere în stat. De fapt, importanța ei este într-adevăr uriaşă şi nu poate fi subestimată: gazetăria este, de fapt, cea care continuă educația adulților.

Din acest punct de vedere, cititorii pot fi, în mare, împărțiți în tre tranşe:

1. Cei care cred tot ce citesc.
2. Cei care nu mai cred absolut nimic.
3. Mințile care examinează cu simț critic ceea ce au citit şi care apo raționează.

Prima grupă este din punct de vedere numeric de departe cea mai mare Ea cuprinde marea masă a poporului şi reprezintă, prin urmare, partea cea ma simplă a națiunii sub raport intelectual.

Această grupă nu cuprinde cutare sau cutare profesie, cel mult poate f împărțită în linii mari după gradul de inteligență. Dar ea cuprinde pe toți aceia cărora nu le-a fost dat, fie din naştere, fie prin educație, să gîndească ei înşişi şi care, din incapacitate sau din neputință, cred tot ceea ce li se arată tipări negru pe alb. Această grupă cuprinde acea categorie de trîntori care ar putea foarte bine să gîndească ei înşişi, dai* care, dintr-o lene a spiritului, apucă recunoscători tot ceea ce a gîndit deja un altul, presupunînd din modestie ca acesta din urmă, fâcînd un efort, va fi gîndit corect.

Asupra tuturor acestor oameni, care repi*ezintă marea masă, influența presei va fi considerabilă.

Ei nu sînt nici capabili, nici dispuşi să examineze ei înşişi ceea ce li se prezintă, astfel încît abținerea lor totală de la tratarea problemelor zilei este aproape în exclusivitate imputabilă influențelor externe suferite. Aceasta poate constitui un avantaj cînd sînt lămuriți de autori serioşi şi îndi'ăgostiți de adevăr; dai* este un dezavantaj dacă aceia care au grijă să-i informeze sînt nişte canalii

L68

>au nişte mincinoşi.

A doua grupă este mai redusă numeric. Ea este alcătuită în parte din îlemente care au aparținut mai întîi primei grupe, apoi, după îndelungate şi imamice deziluzii, au trecut la părerile opuse, şi care nu mai cred nimic... de ndată ce li se adresează cineva sub forma unui text tipărit. Ei urăsc toate :iarele; nu mai citesc nici unul sau, sistematic, le critică

violent conținutul care, lupă părerea lor, nu este decît o țesătură de inexactități şi de minciuni. Aceşti lameni sînt foarte greu de manipulat, căci, chiar şi în fața adevărului, ei rămîn ot neîncrezători. Ca urmare, ei sînt pierduți pentru o acțiune pozitivă.

In sfîrşit, cea de-a treia grupă este de departe cea mai mică. Ea se ompune din minți cu adevărat inteligente şi ascuțite pe care aptitudinile lor îaturale, ca şi educația lor, le-au învățat să gîndească, care caută să facă ele nsele un raționament asupra fiecărui subiect şi care supun tot cea ce au citit mei examinări şi unor cugetări foarte adînci şi repetate.

Ele nu vor privi un ziar fără a colabora îndelung, mintal, cu autorul a ărui misiune este grea în acest caz. Ziariştilor nu le plac aşadar aceşti oameni lecît cu o oarecare rezervă.

Pentru membrii celei de-a treia grupe, prostiile din textele unui ziar sînt iuțin periculoase, ori, măcar, puțin importante. In cursul vieții, ei s-au obişnuit ă nu vadă, în fond, în orice ziarist, decît un hîtru care spune adevărul numai in cînd în cînd. Din păcate, importanța acestor oameni eminenți stă în nteligența şi nu în numărul lor, o treabă nenorocită într-o vreme cînd înțelepciu-ea nu înseamnă nimic şi în care majoritatea înseamnă totul.

Astăzi, cînd hotărăşte buletinul de vot al masei, cea mai mare greutate are grupa cea mai numeroasă: este mulțimea celor simpli şi creduli.

A-i împiedica pe aceşti oameni să cadă în mîinile unor educatori perverşi, jnoranți sau chiar rău intenționați este o datorie a statului şi o datorie socială e prim ordin. De aceea statul are datoria de a supraveghea educația lor şi de opri orice articol scandalos. De aceea el trebuie să supravegheze presa foarte ideaproape, deoarece influența ei asupra acestor oameni este deosebit de uternică şi de pătrunzătoare, căci ea nu acționează trecător, ci constant. In niformitatea şi în repetarea ei constantă stă întreaga ei importanță uriaşă. Ca în alte domenii, statul nu trebuie să uite nici în acest caz că toate mijloacele •ebuie să tindă spre acelaşi țel. El nu trebuie să se lase indus în eroare şi nici îdus de pălăvrăgeli despre aşa-numita "libertate a presei", care l-ar determina i nu-şi facă datoria şi să priveze națiunea de această hrană de care ea are evoie şi care îi face bine, el trebuie, cu o hotărîre pe care n-o opreşte nimic, să-şi sigure acest mijloc de creație şi să-1 pună în slujba statului şi al națiunii.

Ce hrană a furnizat presa de dinainte de război? Nu era cea mai igrozitoare otravă care se poate imagina?

N-a fost inoculat în sufletul poporului nostru pacifismul cel mai îunător, într-o vreme cînd restul lumii se pregătea deja să sugrume Germania, Lcet dai" sigur? Nu strecurase presa în spiritul poporului, încă pe timp de pace,

ie

îndoiala cu privire la dreptul statului însuşi, ca să împiedice dinainte statul i aleagă mijloacele potrivite ca să-1 apere? Nu presa germană a fost cea care ştiut să facă poporul

să savureze nebunia "democrației din vest", pînă cîni cucerit de toate tiradele sale entuziaste, a crezut că-şi poate încredința viitori unei Societăți a națiunilor?

Nu a contribuit ea la educarea poporului nostru în sensul un amoralități lamentabile? Nu a ridiculizat morala şi obiceiurile făcîndu-le să paj retrograde şi beoțiene pînă ce poporul nostru a devenit în sfîrşit "modem"?

Nu a subminat ea, prin constanța atacurilor sale, temeliile autorităj statului pînă ce n-a mai fost nevoie decît de o singură lovitui'ă pentru ca edificii să se prăbuşească? Nu a combătut, prin toate mijloacele, toate manifestări] voinței de a reda statului ceea ce este al lui? Nu a înjosit ea armata, prin critil neîncetate, n-a sabotat serviciul militai- general, nu a cerut refuzarea creditel militare etc, pînă cînd succesul ei a devenit inevitabil?

Activitatea presei zise liberale n-a fost pentru poporul şi imperi german decît o treabă de gropari. In această privință nu se poate spune nim despre ziarele marxiste: pentru ele, minciuna este o necesitate vitală, cum es pentru pisică vînătoarea de şoareci. Misiunea ei nu este oare aceea de a zdro coloana vertebrală a poporului, din punct de vedere social şi național, pentru face acest popor tocmai bun pentru jugul servil al capitalului internațional al stăpînilor săi evrei?

Dai* oare ce a întreprins statul împotriva acestei otrăviri masive națiunii? Nimic, absolut nimic: cîteva decrete ridicole, cîteva sancțiuni împotri infamiilor mult prea violente, şi asta e tot. Spera, cu prețul acesta, să-şi atra bunăvoința acestui flagel, prin linguşeli, prin recunoaşterea “valorii” presei, “importanței” sale, a misiunii sale educative, şi alte nerozii; dai* evreii *i* ripostat cu zîmbete şi cu viclenie şi l-au răsplătit mulțumindu-i fățarnic.

Cu toate acestea, cauza acestei carențe meschine a statului nu stăti atît în necunoaşterea acestui pericol, cît – şi în special – într-o laşitate de-ți vi să urli şi în slăbiciunea care rezultă din ea, din toate hotărîrile şi din toa măsurile luate. Nimeni nu avea curajul să recurgă la mijloacele hotărîtoare radicale: s-a mărginit să facă doar lucruri de mîntuială, pe ici, pe colo, oriunc folosind numai jumătăți de măsură şi, în loc să o lovească drept în inimă, a ațîț nestăpînit vipera: rezultatul a fost următorul: nu numai că vechea stare lucruri nu s-a schimbat, ci, dimpotrivă, puterea instituțiilor care trebuii combătute a crescut an de an.

Lupta defensivă a guvernelor germane din vremea aceea împotri presei care contamina încet națiunea, presă în special de origine evreiască, e fără directive, nehotărîtă şi mai ales lipsită de scop vizibil. Aici, prudența rațiunea au lipsit cu desăvîrşire, atît în evaluarea importanței acestei lupte şi în alegerea mijloacelor şi stabilirea unui plan solid. Erau emise, de ici şi colo, păreri dogmatice; cîteodată – cînd se simțeau prea puternic muşcat: închideau cutare sau cutare ziarist răutăcios, asta pentru cîteva săptămîni ■

mm, aar îasau cuibul de vipere să supraviețuiască în aceeaşi stare.

Cu siguranță, acesta era rezultatul, pe de o parte, al tacticii extrem de

al evreimii, pe de altă partre, al unei prostii sau al unei candori

>vâr extreme. Evreul era mult prea fin ca să lase să-i fie atacată toată

iu numai o parte, ca s-o apere pe cealaltă. In timp ce ziarele marxiste

i la război sub forma cea mai grosolană împotriva a tot ceea ce oamenii

socoti sfînt, în timp ce ele atacau în modul cel mai infam statul şi

J şi aţîţau diferitele fracţiuni ale poporului unele împotriva altora,

•vreieşti, burghezo-democrate, ştiau să se împodobească pe dinafară cu

ibiectivitate şi făceau eforturi să evite cuvintele tari. Ele ştiau bine că,

;apetele seci nu judecă decît după aparenţe şi nu sînt niciodată în stare

îdă în miezul lucrurilor, nu apreciază valoarea unui lucru decît după

a lui exterioară şi nu după conţinutul său; slăbiciune foarte umană,

iatoi-eazâ consideraţia de care se bucură.

esigur, pentru aceşti oameni, *Gazeta de Frankfurt* reprezenta culmea ‘ecent. Ea nu foloseşte niciodată expresii piperate şi recurge întotdeau-a cu armele spiritului, luptă preferată – ciudat luam – chiar de cei mai nte.

:easta rezultă din semieducaţia noastră care eliberează oamenii de lor natural, îi impregnează cu anumite cunoştinţe fără să-i poată ridica erea temeinică a lucrurilor; pentru a atinge acest nivel, zelul şi i nu folosesc la nimic; mai este nevoie şi de raţiune şi de o raţiune Cunoaşterea ultimă este întotdeauna cunoaşterea cauzelor adînci şi explic:

ui nu trebuie niciodată să cadă în greşeala de a crede că el a ajuns la demnitatea de suzeran şi stăpîn al naturii (eroare care poate irte uşor înfumurarea la care duce semidoctismul). Dimpotrivă, el iţeleagă necesitatea fundamentală a domniei naturii şi să priceapă *“Ă* existenţa sa rămîne supusă luptei veşnice şi efortului veşnic, tru a se ridica.

a simţi din acel moment că într-o lume în care planetele şi sorii ■ectorii circulare, în care aştrii se învîrtesc în jurul planetelor, unde te pretutindeni şi singură asupra slăbiciunii pe care o constrînge să iocil, sau pe care o zdrobeşte, omul nu poate să depindă de legi

ui se supune dominaţiei principiilor eterne ale acestei înţelepciuni ite încerca să le înţeleagă, dai’ nu se va putea niciodată elibera de

ai pentru lumea semidocților noştri intelectuali scrie evreul ziarele neşte presa intelectuală. Ei îi sînt destinate *Frankfurterzeitung* şi *blatt.* Tonul lor e acordat la diapazonul ei şi asupra ei îşi exercită tă presă. Evitînd formele care pe dinafară ar părea prea deşănțate, i în inima cititorului otrăvurile scoase din alte surse. Sub geizerul

sunetelor armonioase şi al formelor oratorice, ele îşi adorm cititorii cu credința că singure ştiința pură sau chiar morala sînt forjele motrice ale actelor lor, în timp ce în realitate nu este vorba decît de arta, pe cît de genială pe atît de vicleană, de a-i fura astfel adversarului arma de care ar avea nevoie împotriva presei.

într-adevăr, în timp ce unii năduşesc de bună-cuviință, toți imbecilii îi cred cu atît mai bucuros cu cît, din partea celorlalți este vorba exclusiv de mici excese care nu lezează niciodată *libertatea presei,* eufemism menit să denumească acest procedeu scandalos şi de altfel nepedepsit, folosit pentru a minți poporul şi a-1 otrăvi. Astfel, oamenilor le e teamă să se opună acestui banditism, ca să nu-şi atragă imediat împotrivă în acest caz presa "bună" şi această teamă este foarte întemeiată. Căci, de îndată ce se încearcă atacarea unuia din aceste ziare infame, celelalte îi iau partea imediat: dar se feresc să aprobe modul lor de a lupta, Doamne fereşte!… Este vorba numai de propovăduirea principiului libertății presei şi a libertății de a-ți exprima public părerile.

Dai", în fața acestor strigăte, pînă şi oamenii cei mai puternici se înmoaie, din moment ce ele nu sînt scoase decît de ziarele "bune".

In aceste condiții, această otravă a putut, fără nici o opoziție, pătrunde în circulația sanguină a poporului nostru, fără ca statul să fi avut puterea să suporte boala.

Dezorganizarea imperiului, care amenința deja, reieşea din mediocritatea ridicolă a mijloacelor aplicate pentru a-1 feri de ea. O instituție care nu mai este hotărîtă să se apere ea însăşi cu toate armele, se abandonează.

Orice slăbiciune este semnul vizibil al descompunerii interne: mai devreme sau mai tîrziu trebuie să urmeze şi va urma prăbuşirea externă.

Cred că generația de astăzi, bine condusă, va stăpîni mai uşor acest pericol. Ea a trăit întîmplări care au putut întări nervii celor care nu şi-au pierdut buna-cuviință. Fără îndoială, curînd evreul va mai scoate în aceste ziare un strigăt puternic de îndată ce o mînă îi va atinge vizuina preferată, de îndată ce va pune capăt scandalului presei, va pune acest mijloc suplimentai" de educație în slujba statului şi nu-1 va mai lăsa în stăpînirea oamenilor străini de popor şi a duşmanilor poporului.

Dai" cred că acest lucru ne va deranja mai puțin pe noi, tinerii, decît, odinioară, pe părinții noştri: un obuz de treizeci de centimetri a şuierat întotdeauna mai puternic decît o mie de vipere de ziarişti evrei. Atunci, să le lăsăm să şuiere!

Exemplu] următor demonstrează şi incapacitatea şi slăbiciunea guvernului Germaniei de dinainte de război în privința chestiunilor vitale cele mai importante pentru națiune.

Paralel cu contaminarea poporului, din punct de vedere politic, a obiceiurilor şi moralei, de mulți ani era deja practicată o otrăvire la fel de periculoasă a poporului. Sifilisul a început să bîntuie tot mai mult în marile oraşe, în timp ce tuberculoza îşi culegea şi ea roadele funebre în aproape toată

n

ra.

Deşi, în ambele cazuri, urmările ar fi fost teribile pentru națiune, n-au st în stare să se hotărască să ia nişte măsuri decisive împotriva acestor boli.

Față de sifilis în special, poporul, ca şi statul, aveau o atitudine ce poate calificată drept capitulare totală. Intr-o luptă concepută cu seriozitate, orturile ar fi trebuit împinse ceva mai departe decît s-a întîmplat în realitate, îscoperirea unui remediu, dubios, şi aplicarea lui practică nu mai pot acționa upra acestei contaminări. Nici aici nu putea fi vorba decît de combaterea uzelor şi nu de a face să dispară fenomenele aparente. Ori cauza era în primul îd prostituția: chiar dacă această prostituție n-ar fi avut ca efect îngrozitoarea ntaminare, ai* fi fost oricum dăunătoare poporului, căci distrugerile de ordin arai aduse de această depravare sînt de ajuns pentna a pustii un popor încet complet.

Această iudaizare a vieții noastre spirituale şi această transformare a acticii împerecherii într-o afacere bănească vor aduce mai devreme sau mai ziu prejudicii întregii noastre descendențe: în loc de copii viguroşi, născuți fitr-un sentiment firesc, nu vom mai vedea decît produsele vrednice de plîns 3 unei operațiuni financiare de ordini practic. Aceasta va rămîne de fapt, tot ii mult, baza şi condiția căsătoriilor noastre. Dacă iubirea face ravagii, asta întîmplă în altă parte.

Şi în această privință este, bineînțeles, cu putință să batjocoreşti o vreme tura, dai' răzbunarea e inevitabilă, ea nu se arată decît mai tîrziu sau mai ie zis adesea omul nu o sesizează decît prea tîrziu.

Este uşor de recunoscut cit sînt de pustiitoare urmările necunoaşterii istante a condițiilor primordiale normale ale căsătoriei privind nobilimea astră. Se constată aici rezultatele unei reproduceri bazate în parte pe o istrîngere mondenă, în parte pe rațiuni de ordin financiar. Una conduce la uarea, cealaltă la otrăvirea sîngelui, căci toate evreicele de magazin au mtația de a fi apte să asigure descendența Alteței Sale – care, în acest caz, are ui dintr-o alteță! – In ambele cazuri, urinarea este o degenerescentă totală, rghezia noastră se străduieşte astăzi să urmeze aceeaşi cale şi va atinge îlaşi scop.

Lumea încearcă, cu o grabă indiferentă, să treacă pe lîngă adevărurile plăcute, ca şi cum printr-o asemenea purtare ar putea face ca aceste lucruri stente să nu mai existe. Nu, nu se poate nega faptul că populația noastră din irile oraşe se prostituează tot mai mult în

dragoste şi că, prin aceasta, este idă contaminării cu sifilis într-o măsură crescîndă: faptele se văd.

Rezultatele cele mai plauzibile ale acestei contaminări masive se pot unoaşte, pe de o parte, în ospicii, pe de alta, vai! în… copiii noştri. In special ;ştia constituie dovada tristă şi mizerabilă a acestei "spurcări" în continuu igres a vieții noastre sexuale: în bolile copiilor se arată viciile părinților.

Există mai multe mijloace de a găsi o soluție: anumiți oameni nu văd nic, sau, mai bine zis, nu vor să vadă nimic; aceasta este, bineînțeles, cea mai iplă şi mai economicoasă "luare de poziție", Ceilalți se învăluie în mantia

sfîntă a unei virtuți pe cît de ridicole, pe atît de mincinoase, vorbind întreaga problemă ca şi cum ar fi vorba de un mare păcat şi-şi exprimă de toate profunda lor indignare față de orice păcătos care s-a lăsat prins as*Pra faptului; închid apoi ochii, cu pioasă aversiune în fața acestei maladii ate' ! roagă pe bunul Dumnezeu să dea o ploaie de pucioasă şi smoală • pe cît pi după moartea lor – asupra Sodomei şi Gomorei, spre a-i da acestei neruşinate un exemplu edificator.

In sfîrşit, cea de-a treia categorie vede foarte limpede înspăimîntătoare pe care într-o zi contaminarea trebuie să le atragă şi I va atrage, dai- dă din umeri, convinsă de altminteri că nu poate face *fi*110 împotriva pericolului, astfel că lucrurile ar trebui lăsate să meargă de la ^ne> cum se şi întîmplă de fapt.

La drept vorbind, acest lucru e comod şi simplu, dar nu trebuie uit'*1 ca națiunea va fi victima unei neglijențe atît de confortabile. Subterfugiul)uPa care treburile nu merg mai bine nici la alte popoare nu poate, bineînl^es> schimba cu nimic propria noastră decădere; tot ce se poate spune este că h că sentimentul că mulți alții suferă de acelaşi rău este deja suficient pen oameni ca să atenueze propria lor durere.

Dai* atunci se pune problema să ştim precis care este poporul care, 'e *a sine, cel dintîi şi singur, va stăpîni acest flagel şi care națiuni vor pieri0"11 pricina lui.

Aceasta este de asemenea o piatră de încercare a valorii rasei… 'asa care nu rezistă încercării va muri şi va lăsa locul altor rase mai sănătoas' on mai îndărătnice, ori mai apte să reziste.

Căci, din moment ce această problemă priveşte în primul rînd ea este de resortul celor despre care se spune cu o precizie înspăimîntătoaJ6 ca păcatele părinților lor se răzbună pe ei pînă la a zecea generație, adevăr caf1 nu se sprijină decît pe aceste atentate împotriva sîngelui şi împotriva rasei.

Păcatul împotriva sîngelui şi împotriva rasei este păcatul origini acestei lumi şi marchează sfîrşitul unei omeniri care îl comite.

Ce atitudine lamentabilă a avut Germania dinainte de război faf această problemă! Ce s-a întreprins spre a se pune frîu propagării acestui &Ş[ei]-din marile oraşe? Ce s-a făcut pentni a-i veni de hac acestei contaminJ[1] 5[1] acestei mammonizări a vieții noastre amoroase? Ce s-a făcut pentru a corn’ sifilizarea masei poporului, care a fost rezultatul?

Răspunsul este uşor de găsit precizînd ceea ce ai* fi trebuit să se întîrf

Mai întîi această problemă n-ar trebui tratată cu superficiali^[6]»
dimpotrivă, ar trebui să se înțeleagă că de soluția găsită va depinde fericirea[sau]
nefericirea unor generații întregi, ar trebui să se înțeleagă că ea ar putea sa* *
trebui să fie hotărîtoare pentru viitorul poporului nostru. Dai* o [1]

noțiune ar pretinde măsuri şi intervenții radicale. In prim planul tut*[10]* considerațiilor ai* fi cazul să existe convingerea că, în primul şi în primul ^[n]_’ atenția națiunii întregi ar trebui concentrată asupra acestui pericol înspăim’[1] [a]“

cl2 — MeinKampf

fiecare să se poată convinge adînc de însemnătatea acestei lupte, ur că cel mai adesea nu se poate conferi o eficacitate deplină unor adevăr tranşante şi greu de suportat decît dacă, fiecare, după ce i onstrîngerea, este pe lîngă aceasta îndrumat să recunoască ăsurilor luate; dar pentru aceasta trebuie să fie temeinic instruit, î celelalte probleme ale zilei, susceptibile să abată atenția, să fie

ite cazurile în care este vorba de îndeplinirea unor cerințe sau 50* irealizabile, trebuie ca întreaga atenție a unui popor să se i un loc şi să se contopească într-o singură problemă, ca şi cum viața depinde de fapt de soluționarea acesteia. Numai cu prețul acesta e fi făcut capabil de bunăvoie de acțiuni mărețe şi de eforturi mari. principiu priveşte şi individul izolat, cînd trebuie să atingă te. Nici el nu va trebui să întreprindă această misiune decît în use; şi el va trebui întotdeauna să-şi adune întreaga strădanie e îndeplinirea unei sarcini parțiale net delimitate, şi aceasta pînă ndeplinită şi poate fi începută jalonarea tranşei următoare, iu procedează la această împărțire a drumului de parcurs şi de pe distincte şi nu depune un efort metodic pentru îndeplinirea Lecăreia, adunîndu-şi intens toate puterile, nu va ajunge niciodată final, ci va rămîne undeva în drum, şi poate chiar în afara

;ă muncă de înălțare spre țintă este o artă, ea cere folosirea ;lor mai înalte energii pentru a învinge, pas cu pas, greutățile

ntîi condiție necesară pentru a trece la atacul unui domeniu atît eții oamenilor este aceasta: comandamentul trebuie să reuşească asei poporului obiectivul parțial care trebuie atins, sau, mai bine fiind unicul, singurul demn de a reține atenția oamenilor şi a ! aduce după sine succesul tuturor celorlalte, cea mai mare parte a poporului nu poate niciodată cuprinde cu umul, fără să obosească sau să se îndoiască de misiunea lui. Intr-o ră, ea va avea mereu obiectivul în fața ochilor, dar nu va putea iin fața ei decît în segmente mici, asemeni călătorului care ştie călătoriei sale şi îl cunoaşte, dar care, spre a-şi isprăvi mai repede călătorie, o împarte în sectoare şi îl depăşeşte pe fiecare cu un pas um şi-ar marca

el însuşi ținta aşteptată a călătoriei. Trebuie să naintează fără să renunțe numai cu această condiție, ii acesta, cu ajutorul tuturor mijloacelor propagandei, lupta Lsului ai- fi trebuit să fie prezentată ca fiind datoria națiunii şi nu icest scop ai- fi trebuit să li se vîre în cap oamenilor, prin toate ibile şi cu toate detaliile necesare, că stricăciunile provocate de ie cea mai cumplită nenorocire şi toate acestea pînă ce națiunea

întreagă ajunge la această convingere… că, adică, de soluționarea acestei probleme depinde totul, viitorul sau pieirea.

Numai după o astfel de pregătire, de ani de zile, dacă trebuie, atenția şi odată cu ea hotărîrea unui popor întreg poate fi trezită suficient pentru ca din acel moment să se poată recurge la măsuri foarte aspre, comportînd sacrificii mari, fără a trebui să ne expunem neînțelegerii sau delăsării neaşteptate a bunăvoinței masei populare.

într-adevăr, pentru a-i veni de hac acestui flagel, este necesar să fie acceptate sacrificii extraordinare şi eforturi considerabile.

Lupta împotriva sifilisului impune lupta împotriva prostituției, împotriva prejudecăților, a obiceiurilor vechi, a teoriilor care au avut trecere pînă acum, a părerilor răspîndite, şi, acordîndu-i întreaga însemnătate, împotriva atitudinii afectate de falsă virtute.

Prima condiție pentru a combate aceste fapte pe baza unui drept – fie şi numai un drept moral – este efortul pentru a face posibilă căsătoria timpurie a generațiilor viitoare. Căsătoriile tîrzii sînt singura cauză a obligației actuale de a menține o organizație care – n-aveți decît să strîmbați din nas – rămîne o ruşine pentru omenire, ce i se potriveşte cum nu se poate mai prost unei ființe care, cu modestia-i obişnuită, se complace să se considere după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

Prostituția este o jignire adusă omenirii: dar ea nu poate fi suprimată prin prelegeri morale, o bunăvoință pioasă etc; însă limitarea şi nimicirea ei definitivă impun în prealabil eliminarea unui anumit număr de condiții prealabile.

Insă prima dintre ele rămîne crearea posibilității căsătoriei timpurii care să răspundă nevoilor naturii umane şi în special a bărbatului, căci femeia nu joacă în această privință decît un rol pasiv.

Cum pot oamenii divaga, cît de mulți sînt fără minte e uşor de descoperit auzind adesea mamele din lumea “bună”, cum se zice, făcînd afirmația că v-ar fi recunoscătoare dacă le-ați găsi pentru copila lor un bărbat care “îşi va fi aruncat deja sămînța”.

Cum în general nu ducem lipsă de asemenea subiecte – mai puțin decît de cele din categoria opusă – biata fată se va bucura să găsească astfel un *Siegfiried cu cornul ciobit,* iar copiii vor constitui rezultatul vizibil al acestei căsătorii de conveniență.

Cînd te gîndeşti că în afară de aceasta se produce o limitare pe cît posibil de riguroasă a procreării, avînd ca efect faptul că natura este oprită să facă vreo alegere, pentru că, pe deasupra, mai trebuie şi menținute toate ființele, chiar şi cele mai nenorocite, se pune într-adevăr întrebarea de ce mai supraviețuieşte o asemenea organizare şi ce scop poate ea atinge.

Nu e exact acelaşi luciu ca pr-ostituția? Oare generațiile viitoare nu mai joacă nici un rol în această privință? Sau nu se ştie ce blestem al copiilor şi al copiilor copiilor noştri va cădea asupra noastră, pentru că am încălcat în mod atît

şi de nesocotit dreptul natural final şi datoria finală! degenerează popoarele civilizate… aşa dispar ele încetul cu încetul, căsătoria nu poate fi considerată un scop în sine: ea trebuie să duca ii înalt, înmulțirea şi conservarea speciei şi a rasei: aceasta este tnificație, aceasta este unica ei misiune.

tea fiind stabilite, oportunitatea căsătoriei timpurii nu poate fi ;ît după felul în care îşi îndeplineşte misiunea. Căsătoria timpurie orizată de faptul că ea dă tînărului menaj acea forță care permite, naşterea unor urmaşi sănătoşi şi rezistenți. La drept vorbind, purie nu poate fi realizată fără înfăptuirea prealabilă a unei serii dale fără de care nu trebuie să ne gîndim la ea. iceastă problemă neînsemnată nu poate fi rezolvată,, dacă nu se face ri hotârîtoare din punct de vedere social.

rtanța acestor probleme trebuie să apară foarte clar în clipa în care i "socială", incapabilă să rezolve problema locuințelor, împiedică pur n această cauză, numeroase căsătorii, şi, ca urmare, împinge la

ditatea distribuirii salariilor la noi, care ia prea puțin în

iroblema familiei şi a alimentației sale, este o altă cauză care se

des căsătoriei timpurii.

poate deci ajunge la lupta propriu-zisă împotriva prostituției decît

;oria va fi făcută posibilă la o vîrstă mai puțin înaintată decît în

sasta grație unei schimbări profunde a condițiilor sociale.

ta este chestiunea primordială care trebuie tranşată, pentru a

tă problemă.

loilea rînd, educația şi instruirea trebuie să osîndească o serie de

au se sinchiseşte aproape nimeni în prezent. Mai întîi trebuie ca,

işa cum se face ea în prezent, să se facă un compromis între

ntelectual şi dezvoltarea psihică. Ceea ce numim astăzi *liceu* este

delului său antic. In educaţia noastră, am uitat cu desăvîrşire că,

:Tnă, o minte sănătoasă nu se poate menţine decît într-un corp

îva excepţii, această formulă are într-adevăr semnificaţie mai ales larea masă a poporului.

tat o vreme cînd în Germania dinainte de război lumea nu se mai c de acest adevăr. Se mărginea să acuze trupul de toate păcatele ine o garanţie sigură pentru măreţia naţiunii cultivîndu-şi în mod itul. Greşeală ce a trebuit ispăşită mai devreme decît s-a crezut. [1] valul bolşevic n-a găsit nicăieri un cîmp de acţiune mai favorabil unei populaţii degenerate prin foame sau o lungă perioadă de : în centrul Germaniei, în Saxa şi în bazinul Ruhrului. In toate nu se mai întîlneşte aproape nici o rezistenţă serioasă din partea eamă inteligenţă, împotriva acestei maladii a evreilor şi aceasta

pentru singurul motiv că inteligenţa însăşi este materialiceşte complet depravată, mai puţin din cauza strîmtorării, cît din motive de educaţie. Anihilarea formării intelectuale a claselor noastre superioare le face incapabile -într-o vreme cînd nu spiritul, ci pumnul este cel care decide • să se menţină şi, mai puţin încă, să progreseze. Cea dintîi cauză a laşităţii personale stă adesea în infirmităţi trupeşti.

Dai* accentuarea exagerată a unei educaţii pur intelectuale şi abandonarea educaţiei fizice produc la subiecţii prea tineri manifestări sexuale.

Tînărul pe care sportul şi gimnastica l-au făcut tare ca fierul suferă mai puţin de nevoia satisfacerii simţurilor decît individul sedentar, ghiftuit exclusiv cu hrană intelectuală. O educaţie rezonabilă trebuie să ţină.cont de acest fapt: ea nu trebuie să piardă din vedere că satisfacţiile pe care un tînăr sănătos le va aştepta de la femeie vor fi diferite de cele aşteptate de un debil prematur corupt. Astfel întreaga educaţie trebuie să tindă către folosirea tuturor momentelor libere de cate tînăr în vederea călirii utile a trupului său.

In anii tinereţii, el nu are dreptul să trîndăvească, să năpădească străzile şi cinematografele; după ziua de muncă, el trebuie să-şi fortifice corpul tînăr şi să-1 călească pentru ca viaţa, într-o bună zi, să nu-1 găsească prea moleşit. Misiunea educatorilor tineretului constă în pregătirea acestui lucru, în executarea lui, în conducerea şi îndrumarea lui; rolul lor nu constă numai în a le trezi inteligenţa. Educatorii trebuie să facă tabula rasa din ideea că îngrijirea propriului corp depinde de fiecare: nimeni nu este liber să păcătuiască în detrimentul urmaşilor săi şi, în consecinţă, al rasei.

Paralel cu educarea corpului, trebuie dusă lupta împotriva otrăvirii sufletului: întreaga noastră viaţă exterioară pare să se petreacă într-o seră în care înfloresc manifestările şi

excitațiile sexuale. Ia priviți “meniul” cinematografelor noastre, al diverselor așezăminte și teatre: este incontestabil că nu acolo se găsește hrana trebuincioasă mai ales tineretului. In vitrine și în coloanele publicitare se lucrează cu mijloacele cele mai josnice pentru a atrage atenția publicului: este lesne de înțeles, pentru oricine și-a păstrat facultatea de a medita, că asemenea practici trebuie să ducă la cele mai grave prejudicii. Această atmosferă căldicică și senzuală provoacă manifestări și excitații într-un moment în care tînărul n-ar trebui încă să le înțeleagă. La tineretul de astăzi se poate urmări într-un mod puțin îmbucurător rezultatul acestui mod de educație.

Prea devreme copt, el îmbătrînește înainte de vreme.

Din tribunale ajung la urechile publicului nenumărate fapte cai’e ne îngăduie să avem priveliști îngrozitoare ale vieții spirituale a copiilor noștri de paisprezece și cincisprezece ani. Cine s-ar mira dacă sifilisul ar începe să-și caute victimele încă de la aceste vîrste? Și nu e o nenorocire să vezi cîți tineri cu trupul slab și spiritul corupt sînt inițiați în căsnicie de prostituția marelui oraș?

Nu, cine vrea să suprime prostituția trebuie mai întîi să domine cauzele morale din cai’e decurge.

El va trebui să elimine murdăriile corupției morale a civilizației marilor

aceasta fără să menajeze pe nimeni și fără să ezite în fața strigătelor și – dezlănțuite care nu vor lipsi. Dacă noi nu ridicăm tineretul, scoțîndu-1 jtina în care lîncezește astăzi, el va fi înghițit de ea. Cine nu vrea să astă stare de lucruri devine complicele prostituirii lente a viitorului u-e se întemeiază bineînțeles pe generația următoare. Această purificare iției noastre trebuie să cuprindă aproape toate domeniile. Teatrul, arta, a cinematograful, presa, afișele, vitrinele trebuie curățate de exhibițiile ii pe cale de descompunere, spre a fi puse în slujba unei idei morale, i de stat și de civilizație.

fiața exterioară trebuie eliberată de parfumul înăbușitor al exotismului Lodern, ca și de orice atitudine afectînd falsa virtute și puțin virilă. Sub >ste aspecte, Scopul și Calea trebuie trasate cu grija de a menține i fizică și morală a poporului nostru. Dreptul la libertatea individuală prejos decît datoria de a salva rasa.

Turnai după aplicarea acestor măsuri poate fi dusă cu un oarecare succes rotriva epidemiei însăși. Dai- nici aici nu poate fi vorba de jumătăți de i aici trebuie să se ajungă la hotărîrile cele mai grave și mai tranșante, continuare bolnavilor incurabili posibilitatea cronică de a-și molipsi încă sănătoși, este o slăbiciune. Aceasta corespunde unui sentiment de are ar lăsa să moară o sută de oameni ca să nu-i facă rău unui singur

le impune sifiliticilor imposibilitatea de a procrea urmași sifilitici

a da dovadă de o judecată foarte limpede: acesta este actul cel mai

, atunci cînd este aplicat metodic, ce poate fi îndeplinit față de omenire.

cest gest scuteşte milioane de nenorociţi de suferinţe nemeritate şi va

la vindecarea progresivă. Hotărîrea de a merge în această direcţie va

iz întinderii progresive a bolilor venerice.

ici aici se va ajunge dacă trebuie, la izolarea nemiloasă a bolnavilor ; măsură barbară pentru cine va avea nenorocul să fie lovit de boală, îcuvîntare pentru contemporani şi posteritate.

rferinţa -trecătoare de un veac poate şi trebuie să elibereze de rău rmătoare. îpta împotriva sifilisului şi intermediarul său, prostituţia, este una din

însemnate, însemnată pentru că aici nu este vorba de soluţionarea leme izolate, ci de eliminarea unei serii întregi de rele care dau i fenomen subsecvent, acestei boli molipsitoare. Căci această leziune

nu este decît urmarea îmbolnăvirii instinctelor morale, sociale şi de

ică nu se poartă această luptă, fie din nepăsare, fie din laşitate, se va e cinci sute de ani ce vor fi devenit popoarele. Nu vor mai exista decît ne după chipul şi asemănarea Domnului, fără să vrea să-1 batjocorească sus.

un a încercat vechea Germanie să lupte împotriva molipsirii?

Examinînd problema cu mintea odihnită, ajungem la un răspuns cu adevărat tulburător.

Cu siguranţă că, dacă uneori urmările ei nu puteau fi evaluate, cercurile guvernamentale au cunoscut prea bine pagubele îngrozitoare produse de această boală. Dar în lupta împotriva acestei boli rămîneau foarte slabe şi au recurs mai degrabă la nişte măsuri nenorocite decît la reforme profunde.

In legătură cu această boală, ici-colo erau emise idei dogmatice şi cauzele erau lăsate să rămînă cauze. Fiecare prostituată era supusă unui control medical, examinată cît mai bine cu putinţă şi vîrîtă, în cazul în care se constata boala, într-un spital oarecare, de unde era lăsată' să plece şi lansată înspre restul omenirii după o vindecare superficială.

Trebuie să recunoaştem că fusese inclus şi un “paragraf de protecţie”, confonn căniia cel care nu era complet sănătos sau vindecat trebuia să evite orice raport sexual, sub ameninţarea cu pedeapsa. Fără îndoială, această măsură era bună în sine, dai- în practică nu avea aproape nici un rezultat.

Mai întîi că femeia – dacă ea este cea lovită de nenorocire – va refuza, în cele mai multe cazuri, să se lase tîrîtă, mai cu seamă în faţa unui tribunal, ca să depună mărturie

împotriva celui care, în împrejurări deseori penibile, i-a furat sănătatea. Ei, îndeosebi, lucrul acesta abia dacă-i va mai fi de folos, căci cel mai adesea ea va fi cea care va avea cel mai mult de suferit de pe urma acestei proceduri şi va resimți din partea anturajului său ostil un dispreț încă şi mai mare decît bărbatul. Vă închipuiți în sfîrşit situația în care însuşi soțul a transmis boala? Atunci ea trebuie să facă plîngere? Sau ce trebuie să facă în această situație?

Dai- în ceea ce priveşte bărbatul, se mai adaugă şi faptul că din nefericire el merge în întîmpinarea acestui flagel, adesea tocmai după ce a înghițit o mare cantitate de alcool: de fapt, el nu e în stare să aprecieze calitățile iubitei mai cu seamă în aceste împrejurări. Lucru de altfel prea bine cunoscut de prostituatele bolnave care, din această cauză, sînt înclinate să pescuiască tocmai bărbați aflați în această stare ideală.

Rezultatul este că bărbatul e surprins, dar, puțin mai tîrziu, chiar gîndindu-se din răsputeri, nu-şi mai poate aminti de miloasa lui binefăcătoare, ceea ce nu este de mirare într-un oraş ca Berlinul sau chiar Miinchenul. Adăugați la acestea faptul că de multe ori e vorba de călători din provincie care sînt complet lipsiți de experiență în fața frumuseților marelui oraş.

In sfîrşit, cine poate şti dacă e bolnav sau nu? Oare nu există numeroase cazuri în care un om care pare vindecat face o recădere şi-şi pregăteşte cea mai groaznică nenorocire fără s-o bănuiască?

Astfel, efectul practic al acestei protecții, prin sancționarea legală a unei contaminări vinovate, este aproape nul. Şi lucrurile stau absolut la fel în cazul frecventării prostituatelor şi, în sfîrşit, însăşi vindecarea este nesigură şi îndoielnică. Singura dată certă este următoarea: contaminarea e din ce în ce mai răspîndită în ciuda tuturor măsurilor; aceasta pune în evidență în modul cel mai

icacitatea acestui procedeu.

i tot ce s-a întreprins în rest în această privință era pe cît de pe atît de ridicol: prostituarea morală a poporului nu era combătută; nu se făcea nimic împotriva ei.

dar cel care e înclinat să trateze lucrurile acestea cu uşurință, să bună-credință datele statistice privind extinderea acestui flagel, să)rirea lui în ultima sută de ani, să se gîndească la această extindere; fie deştept ca un măgar ca să nu simtă un fior neplăcut pe spinare! iciunea şi insuficiența cu care s-a luat poziție încă în vechea iță de un fenomen atît de îngrozitor pot fi apreciate ca un semn de re a poporului.

dacă lipseşte forța pentru o luptă al cărei preț este propria noastră această lume în care totul este o luptă, noi am pierdut dreptul de a

ea nu aparține decît celor puternici care aplică soluții radicale, ea celor slabi, cu jumătățile lor de măsură.

l din fenomenele de descompunere cele mai vizibile ale vechiului scăderea lentă a nivelului cultural, şi cînd zic *Kultur* nu vorbesc de tă astăzi cu numele de civilizație. Aceasta pare să fie, dimpotrivă, un duşman al adevăratei superiorități spirituale şi de viață, ie la sfîrşitul secolului trecut, în arta noastră a început să pătrundă are pînă atunci putea fi considerat complet străin şi necunoscut. Au idoială, mai îrainte, extrem de multe manifestări ale lipsei de gust, enea cazuri tra vorba mai degrabă de devieri artistice cărora le-a putut recunoaşte o anume valoare istorică, nu de produsele ri nemaiavînd nici un caracter artistic şi provenind mai degrabă /are intelectuală, împinsă pînă la lipsa totală de spirit. Prin aceste început să se arate deja, din punct de vedere cultural, prăbuşirea dtă mai tîrziu vizibilă.

/ismul în artă este de altminteri singura formă culturală vie jevismului şi singura sa manifestare de ordin intelectual, inia acest fel de a vedea i se pare ciudat, n-are decît să cerceteze :are au avut fericirea de a fi bolşevizate şi va putea contempla cu î oficial recunoscută, ca artă de stat, extravaganțele unor nebuni pe care am învățat să-i cunoaştem de la sfîrşitul secolului sub)ism şi dadaism.

fenomen apăruse chiar în scurtul răstimp al existenței republicii areze. Acolo se putea vedea deja în ce măsură toate afişele oficiale, agandistice din ziare etc. purtau în ele nu numai pecetea politice, ci şi a celei culturale.

ugere culturală, ca aceea ce a început să se manifeste începînd din •rații futuriste şi cubiste ar fi fost, acum şaizeci de ani, la fel de la ca şi prăbuşirea politică a cărei gravitate o constatăm.

181

Acum şaizeci de ani, o expoziție de mărturii numite dadaiste ar fi părut pur şi simplu imposibilă, iar organizatorii ar fi fost internați la casa de nebuni, în vreme ce astăzi ei prezidează societăți artistice. Această epidemie n-ar fi putut vedea lumina zilei, căci opinia publică n-ar fi tolerat-o şi statul n-ar fi privit-o fără să intervină. Căci era treaba guvernului să împiedice împingerea poponilui în brațele nebuniei intelectuale. Dai* un astfel de mers al lucrurilor trebuia să ia sfirşit într-o zi; de fapt, în ziua în care această formă a artei ar corespunde într-adevăr concepției generale, în sînul omenirii s-ar fi produs o perturbație cu consecințe din cele mai grave. Astfel, mintea omenească ai- fi început să se dezvolte alandala… dai- tremur gîndindu-mă cum s-ar fi putut termina.

De îndată ce lăsăm să defileze prin fața ochilor evoluția culturii noastre
în ultimii douăzeci de ani, din acest punct de vedere, vom vedea cu groază cît de
departe ne-am angajat deja în mişcarea retrogradă. Pretutindeni ne lovim de
germeni care dau naştere unor protuberante din pricina cărora mai devreme sau
mai tîrziu cultura noastră va pieri. Şi aici putem distinge fenomenele de
disoluție într-o lume aflată într-o stare de descompunere lentă: vai de popoarele
care nu mai pot stăpîni această boală! /

Aceste fenomene morbide pot fi de altfel constatate în Germania în aproape toate domeniile: aici totul pare să fi depăşit punctul culminant şi să se grăbească spre prăpastie. Teatrul a decăzut vădit şi mai mult şi ai* fi dispărut deja fără milă ca factor de cultură dacă, cel puțin teatrele de curte, nu s-ar fi ridicat împotriva prostituării artei. Dacă se face abstracție de aceste teatre şi de cîteva excepții celebre, reprezentațiile scenice erau de aşa natură încît ai* fi fost preferabil ca națiunea să evite complet să le frecventeze.

Un semn dezolant al descompunerii interne era faptul că tineretul nu mai putea fi trimis în majoritatea acestor "centre de cultură", cum erau numite, lucru mărturisit public fără ruşine, cu acest aviz demn să figureze într-un muzeu: "Intrarea tinerilor este interzisă!"

Gîndiți-vă puțin că trebuiau să fie luate asemenea măsuri de prevedere în locuri care ai" fi trebuit să existe în primul rînd pentru ca să contribuie la instruirea tineretului şi care n-ar trebui să servească pentru distracția generațiilor în vîrstă şi a blazaților. Ce ai* fi crezut marii dramaturgi ai tuturor timpurilor despre o astfel de măsură şi ce-ar fi spus mai ales despre împrejurările care i-au dat naştere? Schiller s-ar fi îndepărtat iute, iar Goethe cu violență!

Dai* ce înseamnă de fapt Schiller, Goethe şi Shakespeare în fața noii poezii germane? Nişte fenomene îmbătrînite, răsuflate, dintr-o altă epocă şi depăşite! Căci iată care este caracteristica acestei epoci:

Ea nu numai că a produs mai multe murdării, dai*, pe deasupra, murdărea tot ce este într-adevăr măreț în trecut. De altfel acest fenomen poate fi observat întotdeauna în astfel de perioade. Cu cît produsele unei epoci şi oamenii săi sînt mai abjecte şi mizerabile, cu atît e mai puternică ura față de măreția şi demnitatea trecută, dacă ele au fost superioare.

In astfel de perioade, oamenii preferă să şteargă amintirile trecutului

smenirii şi să facă în aşa fel încît să-şi prezinte în chip mincinos propria marfa ie duzină drept artă, suprimînd orice posibilitate de comparare. Astfel fiecare nstituție nouă, cu cît va fi mai vrednică de plîns şi mai mizerabilă, cu atît va ncerca să şteargă ultimele vestigii ale trecutului; în timp ce o adevărată şi mare nnoire a omenirii se poate lega fără teamă de operele frumoase ale generațiilor recute, şi adesea ea caută chiar să le pună în valoare. Ea n-are de ce se teme le trecut, ci aduce ea însăşi o contribuție atît de prețioasă la tezaurul comun al ulturii umane, încît, de multe ori, ar dori să păstreze amintirea operelor vechi pre a le acorda prețuirea pe care o merită, aceasta pentru a asigura ca urmare Loilor sale producții deplina înțelegere a prezentului.

Cel ce nu poate oferi el însuşi lumii nici un lucru de preț, dar care îcearcă să procedeze de parcă ar vrea să-i ofere Dumnezeu ştie ce, acela va urî >t ce a fost dăruit cu adevărat şi se va complace mai ales să-1 nege sau să-1 istrugă.

Şi aceasta nu se referă numai la fenomenele noi în materie de cultură îinerală, ci priveşte şi fenomenele politice. Cu cît valoarea unei mişcări ivoluționare este mai scăzută piin ea însăşi, cu atît ea va urî mai puternic rmele vechi.

Şi aici se poate observa în ce măsură grija ca propria operă să pară •ednică de apreciere poate duce la ura oarbă faţă de tot cea ce trecutul a lăsat in şi cu adevărat superior.

De pildă, atît timp cît amintirea istorică a lui Frederic cel Mare nu s-a ins, Frederic Ebert nu poate produce admiraţie decît sub rezervă. Eroul de la ins-Souci este, faţă de bătrînul chefliu de la Brema, ca soarele faţă de lună: na poate străluci numai după ce razele soarelui s-au stins. Iată de asemenea stivui uşor de înţeles al urii aştrilor noi faţă de stelele fixe: cînd, în cadrul îţii politice, soarta aruncă, pentru o vreme, puterea în mîinile unor astfel de lităţi, acestea se străduiesc nu numai să mînjească şi să murdărească trecutul, şi să se sustragă criticii prin mijloace superficiale. Un exemplu nimerit în îastă privinţă este cel al legislaţiei menite să apere Republica noului Reich rman.

De aceea, cînd o idee nouă, o învăţătură nouă, o nouă concepţie despre ne, şi cînd o mişcare politică sau economică încearcă să nege tot trecutul, sâ-1 szinte ca rău sau fără valoare, acest singur motiv trebuie să ne facă extrem de idenţi şi de neîncrezători. In cele mai multe cazuri, cauza acestei uri este fie oarea mai redusă a celui ce o manifestă, fie o intenţie rea în sine. O reînnoire adevărat binefăcătoare a omenirii va trebui întotdeauna şi veşnic să struiască acolo unde se opreşte ultima temelie solida.

Ea nu va trebui să roşească folosind adevăruri deja stabilite: căci •eaga cultură umană, ca şi omul însuşi, nu sînt decît rezultatul unei evoluţii elungate, edificiu la a cărui construire fiecare genex'aţie a adus şi a pus o tră.

Sensul şi scopul revoluţiilor nu constă aşadar în a dărîma acest edificiu,

ci în a suprima ceea ce este prost sau prost adaptat şi a construi în plus şi lîngă ceea ce există pe locul sănătos care a fost din nou eliberat.

Numai cu preţul acesta vom putea şi vom avea dreptul să vorbim des] un progres al omenirii. Altminteri lumea nu ar fi niciodată scăpată de haos, c atunci fiecare generaţie şi-ar atribui dreptul de a renega trecutul, şi asl fiecare şi-ar aroga, înainte de a se pune el însuşi pe treabă, dreptul de a distru opera trecutului.

Cel mai trist în starea generală a culturii noastre dinainte de răz fost nu numai absenţa totală a puterii artistice creatoare şi, în ansamb culturale, ci şi ura cu care era mînjită şi ştearsă amintirea unui trecut mai mâ decît prezentul. In aproape toate domeniile artei, în special în teatru literatură, la începutul secolului, au început să fie produse mai puţine op< importante noi – dimpotrivă, era la modă mai degrabă înjosirea celor mai bu opere – dacă erau vechi şi descrierea lor ca mediocre şi depăşite: ca şi ci incapacitatea degradantă a acestei epoci ai* fi putut da dovadă de vi superioritate oarecare. Ori, tocmai din efortul de a sustrage trecutul de s privirile prezentului reiese clar şi distinct intenţia acestor apostoli ai vremuri, viitoare. După asta s-ar fi putut recunoaşte că nu era vorba de concej culturale noi, chiar greşite, ci de un proces de distingere a bazelor civilizat înseşi, de efortul de a cufunda sentimentul artistic pînă atunci sănătos cît n adînc posibil în nebunie şi de a pregăti, din punct de vedere spiritual, bolşev mul politic. Dacă secolul lui Pericle pare

întruchipat în Partenon, epo bolşevică actuală este întrupată în vreo schimonoseală cubistă.

In această ordine de idei trebuie de asemenea să atragem atenţia asup laşităţii vizibile a unei părţi a poporului nostru care prin educaţia şi situaţia ar fi avut datoria de a se împotrivi acestei insulte grave aduse culturii. E pură teamă de strigătele apostolilor artei bolşevice, care, după ce au atacat o violenţă extremă pe toţi cei care nu voiau să recunoască în ei elita creaţiei, i-ţintuit la stîlpul infamiei ca pe nişte frîne mizerabile, ea a renunţat la or rezistenţă serioasă spre a se arunca în ceea ce atunci era socotit inevitabil.

Lumea se temea cu adevărat de acuzaţiile acestor oameni pe jumăts smintiţi şi ale acestor escroci demenţi! Ca şi cum ai* fi fost ruşinos să nu înţel producţiile acestor intelectuali degeneraţi sau ale acestor escroci.

Aceşti discipoli ai *Kultur* aveau, la drept vorbind, un mijloc foai simplu de a-şi prezenta nebunia ca pe o operă plină de forţă, Dumnezeu ştie cu] Ei prezentau lumii uimite fiecare operă de neînţeles şi vădit nesăbuită drept fapt trăit” în ei înşişi, luînd astfel dinainte din gura majorităţii oamenilor oii vorbă care i-ar contrazice.

Desigur, existenţa unei experienţe intime era neîndoielnică, îndoielni era însă oportunitatea de a prezenta lumii tefere halucinaţiile unor oame atinşi de tulburări mintale sau ale unor criminali.

Operele unor Maurice von Schwind sau ale unui Bocklin erau şi i opere trăite lăuntric, dar de autori dăruiţi cu harul divin şi nu de nişte arlechi

Dar, în felul acesta, putea fi evaluată laşitatea lamentabilă a ceea ce îumim mediile noastre intelectuale, ce rămîneau încremenite în faţa oricărei itenţe serioase împotriva otrăvirii instinctului sănătos al poporului nostru >au poporului însuşi grija de a ieşi din impasul acestor nebunii neruşinate.

Ca să nu facă impresia că nu se pricepe la artă, lumea cumpăra toate ; sfidări la adresa artei, pînă cînd în final şi-a pierdut întreaga siguranţă în itinge binele de rău.

Să expunem şi următoarea observaţie demnă de reflecţie.

In secolul XIX, oraşele noastre au început să-şi piardă din ce in ce mai ; caracterul de centre de civilizaţie, pentru a coborî la nivelul de simple re de imigraţie. Ataşamentul slab simţit de proletariatul modem al marilor *i* pentru localitatea în care locuiesc rezultă din faptul că aici nu mai este a într-adevăr decît de punctul de staţionare ocazional al fiecăruia, şi de c altceva. Aceasta ţine în parte de schimbările frecvente de reşedinţă sitate de condiţiile sociale, care nu-i lasă omului timp să se lege strîns de ii său, dar rezultă şi din lipsa de caracter din punct de vedere cultural ral şi din răceala oraşelor noastre de astăzi.

încă din perioada războaielor de eliberare, oraşele germane erau nu ai puţin numeroase, dar şi de dimensiuni modeste. Puţinele oraşe adevăr mari erau, în general, capitale şi, în această calitate, aveau aproape ;auna o valoare culturală bine definită, ca şi o pecete artistică proprie. In jaraţie cu oraşele de aceeaşi importanţă de astăzi, cele cîteva oraşe cu peste zeci de mii de locuitori erau bogate în comori ştiinţifice şi artistice. Cînd chenul nu avea decît şaizeci de mii de suflete, era deja pe cale să devină din primele centre artistice germane. Acum, aproape toate localităţile striale au atins această cifră a populaţiei, sau, de multe ori au depăşit-o 5, fără a-şi putea totuşi atribui ceva care să constituie o valoare reală.

Ele sînt doar nişte îngrămădiri de cazărmi în care oamenii poposesc, care .chiriază şi asta-i tot. Faptul că cineva se poate lega de astfel de localităţi be în aşa măsură de caracter este un mister. Nimeni nu se poate ataşa de raş care n-are de oferit mai mult decît un altul, care n-are nici o tuşă mala şi care pare să se fi străduit să evite tot ceea ce ai* putea avea cît de înfăţişare artistică.

Dai’ asta nu e tot: oraşele mari devin, şi ele, tot mai sărace în adevărate 3 de artă pe măsură ce populaţia lor creşte.

Ele au un aer tot mai necivilizat şi prezintă toate aceeaşi înfăţişare, deşi scară mai mare decît micile localităţi industriale. Tributul cultural adus de a modernă marilor noastre oraşe este absolut nesatisfăcător.

Toate oraşele noastre trăiesc din gloria şi comorile trecutului. Să i se ia chenului de astăzi tot ceea ce a fost creat sub Ludovic I şi vom vedea cu ză cît este de redusă, începînd din vremea aceea, creşterea numărului de ii artistice însemnate. Acelaşi lucru s-ar putea spune despre Berlin şi re cea mai mare parte a celorlalte oraşe mari.

Dai’ esenţialul este totuşi acesta: marile oraşe de astăzi nu au nici un monument contrastant cu aspectul general al oraşului şi care ar putea li desemnat simbolul unei epoci întregi. Totuşi aşa stăteau lucrurile în oraşe în evul mediu, cînd aproape fiecare avea un monument al faimei sale. Monumentul caracteristic al oraşului antic nu se afla printre locuinţele personale, ci printre monumentele colectivităţii care păreau sortite nu unui destin trecător, ci eternităţii, pentru că nu se punea problema ca ele să fie folosite spre a oglindi bogăţia unui proprietar particular, ci măreţia şi însemnătatea colectivităţii. Aşa au apărut monumente indicate întru totul ca să lege fiecare locuitor de oraşul său într-un fel care şi astăzi ni se pare de multe ori aproape de neînţeles. De fapt, locuitorul avea în faţa ochilor casele cu o înfăţişare oarecare ale cetăţenilor, pe cînd construcţiile impunătoare aparţineau întregii comunităţi. Faţă de ele, locuinţele decădeau la nivelul unor accesorii.

De îndată ce comparăm proporţiile edificiilor antice de stat cu locuinţele din aceeaşi epocă, înţelegem greutatea şi forţa afirmaţiei principiului după care operele de interes public trebuie să fie plasate în prim plan.

Ceea ce noi admirăm astăzi, în cele cîteva coloane ce se mai ivesc încă din mormanele de dărîmături şi în spaţiile acoperite de ruinele lumii antice, nu sînt palatele afacerilor din vremurile acelea, ci temple şi edificii ale statului; sînt aşadar opere al căror proprietar era colectivitatea însăşi. Nici chiar în pompa Romei decadente nu vilele sau palatele cetăţenilor deţineau locul întîi: ci templele şi termele, stadioanele, **circurile,** apeductele, bazilicile etc. ale statului, deci ale întregului popor.

Chiar şi evul mediu german a păstrat acelaşi principiu călăuzitor, deşi concepţiile artistice au fost complet diferite. Ceea ce în antichitate îşi găsea expresia în Acropole sau în Panteon, lua acum formele domului gotic. Asemeni unor uriaşi, aceste construcţii monumentale se plecau deasupra forfotei înăbuşite a oraşului medieval cu construcţiile sale de cloazonaj din lemn şi ţiglă: ele mai sînt şi astăzi caracteristice, cu toate că în jurul lor se caţără tot mai sus cazărmile cu apartamente; ele conferă fiecărei localităţi caracteristica ei şi fac parte din înfăţişarea ei: catedralele, primăriile, halele pentru cereale şi turnurile de observaţie sînt semnul evident al unei concepţii care, în principiu, nu făcea decît să-i răspundă celei antice.

Ce lamentabilă a devenit proporţia dintre edificiile de stat şi construcţiile particulare! Dacă destinul Romei ai* lovi Berlinul, posteritatea ai* putea admira într-o zi, ca fiind opera cea mai însemnată a vremurilor noastre, magazinele cîtorva evrei şi clădiiile cîtorva societăţi care ai* exprima trăsătura caracteristică a civilizaţiei zilelor noaste. Comparaţi uriaşa disproporţie dintre clădiiile Reichului şi cele ale finanţei şi comerţului.

Deja creditul alocat edificiilor de stat este îndeobşte realmente ridicol şi insuficient, de aceea nu se construiesc clădiri pentru eternitate, ci de obicei pentru o necesitate de moment. Nici o idee mai înaltă nu prevalează în această împrejurare. Castelul din Berlin avea, în momentul construirii sale, altă

anuitate decît are în zilele noastre biblioteca cea nouă, în vreme ce o navă ăzboi însemna circa 60 de milioane, pentru primul şi cel mai frumos ument al Reichului şi care trebuia să rămînă veşnic abia a fost alocată itate din această sumă. Da, cînd a trebuit să se ia o hotărîre asupra •iorului ei, Camera Superioară s-a opus folosirii pietrei şi a recomandat erirea pereţilor cu stuc; totuşi, de data asta parlamentarii au procedat adevăr bine; capetele de ipsos n-au ce căuta între zidurile de piatră.

Oraşelor noastre de astăzi le lipseşte aşadar caracteristica dominantă a inităţii populare şi nu trebuie să ne mirăm dacă în propriile-i oraşe mitatea nu vede nimic care să o simbolizeze.

Trebuie că se ajunge la o adevărată dezolare care se manifestă prin erenţa totală a locuitorului marelui oraş faţă de oraşul său.

Acesta este de asemenea un indiciu al decăderii civilizaţiei noastre şi al

îşirii noastre generale. Epoca noastră se înăbuşă prin meschinăria scopurilor

iu mai bine zis prin starea de dependență față de ban; de aceea nu trebuie

mai mirăm dacă, sub domnia unei asemenea divinități, simțul eroismului

ire. Prezentul nu face decît să culeagă ceea ce a semănat trecutul apropiat.

Toate fenomenele de descompunere nu sînt, în ultimă analiză, decît icințele lipsei unei concepții de ansamblu limpezi, deopotrivă acceptată de ji ale nesiguranței generale ce rezultă din ea, nesiguranță în aprecierea i şi în poziția luată în fiecare din problemele importante ale epocii. De t totul este mediocru şi şovăielnic, începînd cu învățămîntul; fiecăruia îi e ă de răspundere şi sfîrşeşte prin a. tolera cu laşitate chiar şi greşelile Loscute, Reveria umanitară e la modă şi, cedînd moale aberațiilor şi Ldu-i pe indivizi, este sacrificat viitorul mai multor milioane de ființe.

Examinarea situației religiei înainte de război demonstrează în ce ră s-a extins această sfîşiere generală.

Şi în această privință națiunea îşi pierduse de multă vreme şi în mare convingerea, una eficientă, privind concepțiile sale în legătură cu rsul. Aici adepții oficiali ai diferitelor biserici jucau un rol mai neînsemnat cei indiferenți.

9 Pe cînd cele două confesiuni din Asia şi Africa mențin misiuni pentru ige noi adepți ai învățăturii lor – activitate care, față de progresele credinței medane nu a putut înregistra decît nişte succese modeste – chiar în Europa >rd milioane şi milioane de adepți, chiar în interiorul țării, care rămîn i de viața religioasă sau care îşi urmează calea.

Trebuie remarcată violența cu care continuă lupta împotriva bazelor atice ale tuturor religiilor, în care totuşi, în această lume omenească, nu fi concepută supraviețuirea efectivă a, unui scop religios. Marea masă a

poporului nu este alcătuită din filozofi; ori, pentru masă, credința este adesea singura bază a unei concepții morale despre lume. Diferitele mijloace de înlocuire nu s-au dovedit atît de mulțumitoare încît să se poată vedea în ele înlocuitorii confesiunilor religioase curente. Dar dacă învățămîntul şi credința religioasă se sprijină în mod eficace pe păturile cele mai întinse, atunci autoritatea incontestabilă a conținutului acestei credințe trebuie să fie temelia oricărei acțiuni eficace.

Dogmele sînt pentru religii ceea ce sînt legile constituționale pentru stat: fără ele, alături de cîteva sute de mii de oameni sus-puşi care ai- putea trăi înțelept şi inteligent, alte milioane n-ar putea s-o facă.

Numai prin dogme ideea pur spirituală şovăielnică şi infinit de elastică este precizată clar şi transmisă sub o formă fără de care ea nu s-ar putea preschimba în credință. Altfel ideea

nu s-ar putea transforma niciodată într-o concepție metafizică; într-un cuvînt, într-o concepție filozofică.

Lupta împotriva dogmelor în sine se aseamănă mult, în aceste condiții, cu lupta împotriva bazelor legale generale ale statului; şi după cum această luptă s-ar termina printr-o anarhie completă, şi lupta religioasă ar sfîrşi într-un nihilism religios lipsit de valoare.

Pentru politician, aprecierea valorii unei religii trebuie să fie determinată mai puțin prin cele cîteva deficiențe pe care le poate prezenta, cît prin binefacerile compensațiilor evident mai binefăcătoare. Dar atîta vreme cît o asemenea compensație nu este găsită, a distruge ceea ce există ai* fi un act nebunesc sau criminal.

Desigur, nu trebuie să atribuim nici cea mai mică responsabilitate pentru situația religioasă puțin îmbucurătoare celor care au încărcat mult prea mult ideea religioasă cu accesorii pui* vremelnice, creînd astfel un conflict complet inutil cu ştiințele zise exacte. Aici, după o luptă scurtă, trebuie să mărturisim că victoria va fi aproape întotdeauna cîştigată de ştiință, în timp ce religia va suferi prejudicii mari în ochii celor care nu reuşesc să se ridice deasupra unei cunoaşteri pui' superficiale.

Dar răul cel mai mare îl constituie stricăciunile provocate de proasta folosință a convingerii religioase în scopuri politice. Nu putem protesta îndeajuns de sever împotriva conducătorilor mizerabili care vor să vadă în religie un mijloc susceptibil de a servi interesele lor politice şi afacerile lor. Şi aceşti mincinoşi neruşinați îşi răcnesc către lumea întreagă profesiunea de credință cu voce de stentor, pentru ca toți ceilalți bieți oameni să-i poată auzi, nu spre a putea muri pentru ea, ci spre a putea trăi mai bine de pe urma ei. Pentru o simplă mînă de ajutor politic de valoare corespunzătoare, ei şi-ar vinde întreaga credință. Pentru zece mandate de parlamentari, ei s-ar alia cu marxiştii, duşmanii de moarte ai oricărei religii; iar pentru un fotoliu ministerial ai' merge pînă la o alianță cu diavolul, cu condiția ca acesta din urmă să nu fi păstrat nici urmă de decență.

Dacă în Germania dinainte de război viața religioasă avea un gust amar,

ita ține de folosirea proastă a creştinismului de către partidul care se îla creştin şi de neruşinarea cu care se străduia să identifice credința ică cu un partid politic.

Această substituție a fost fatală; ea a procurat într-adevăr mandate mentare unei serii de non-valori, dar i-a adus un prejudiciu bisericii.

Urmările acestei situații apăsau pe umerii întregii națiuni, căci slăbirea religioase pe care le aduceau cu sine s-a produs exact într-o epocă în care, tfel toate începeau să se moleşească şi să se clatine şi în care, în aceste ții, bazele tradițiilor şi ale moralei amenințau să se prăbuşească.

Dai' toate aceste leziuni şi zdruncinături ale organismului social ar fi rămîne inofensive cîtă vreme n-ar fi intervenit nici un eveniment grav; le au devenit nefaste de îndată ce

fapte noi şi însemnate au conferit o tanță hotărîtoare problemei trăiniciei interne a națiunii.

De asemenea, în domeniul politic, o privire atentă ai* fi putut descoperi inconveniente care puteau fi considerate simptomele unei prăbuşiri Late ale imperiului, dacă nu se proceda în scurt timp la îmbunătățirea sau barea situației. Absența unui scop în politica externă şi internă germană izibilă pentru oricine nu voia să rămînă orb. Politica economică de omis părea să răspundă foarte bine concepției lui Bismarck după care a este “arta posibilului”. Dar între Bismarck şi cancelarii care i-au urmat

0 mică diferență care îi permitea celui dintîi să aplice această formulă la esență politicii sale, în timp ce în gura celorlalți ea avea să aibă cu totul mnificație.

De fapt, prin această frază, Bismarck voia doar să afirme că, pentru rea unui obiectiv politic definit, trebuie folosite toate posibilitățile şi cel îă se facă apel la ele. In schimb, urmaşii lui nu au văzut în această frază roclamarea solemnă a dreptului de a se elibera de necesitatea de a avea litice, şi chiar dbiective politice.

Astfel că într-adevăr nu mai existau obiective politice: deoarece pentru

1 lipsea baza indispensabilă a unei concepții precise despre lume şi a unei clare asupra legilor evoluției interne a politicii sale.

Mulți oameni, pesimişti în această privință, condamnă lipsa unui plan călăuzitoare al politicii imperiului; prin urmare recunosc foarte bine cît şubredă şi de găunoasă; dar ei nu jucau decît un rol secundar în politică, alitățile oficiale din guvern nu se sinchiseau de aprecierile unui Houston-t Chamberlain, la care rămîneau la fel de indiferenți cum sînt şi astăzi, oameni sînt prea stupizi ca să gîndească ei înşişi, prea instruiți ca să cele necesare de la alții. Acest adevăr este veşnic; pe el s-a bazat iern cînd a exclamat: “Lumea nu este guvernată decît de o fracțiune de :iune”; din această fracțiune, trebuie s-o spunem, fiecare cabinet irial nu cuprinde decît un atom. De cînd Germania este republică, acest u mai este adevărat şi de aceea el a fost interzis prin legi care protejează ca de un asemenea gînd sau de exprimarea unei asemenea păreri. Dai”

pentru Oxenstiern a fost o fericire că a trăit în vremurile acelea şi nu în republica noastră chibzuită de astăzi.

încă înainte de război mulți oameni recunoşteau ca punct de minimă rezistență instituția care trebuia să întruchipeze forța imperiului: Parlamentul, Reichstagul. Acolo laşitatea şi frica de răspunderi se îmbinau perfect.

Una din ideile găunoase pe care trebuie să 1^ auzim este aceea că, în Germania, parlamentarismul a lipsit de la revoluție încoace. Astfel se dă prea uşor impresia că, într-o

oarecare măsură, înainte de evoluție era altfel. In realitate, acest organism nu poate acționa altfel decît prin distrugere şi el se comporta astfel încă din vremea cînd majoritatea oamenilor care purtau ochelari de cal nu vedeau nimic sau nu voiau să vadă nimic. Sigur că reducerea forțelor Germaniei nu se datorează în cea mai mică măsură acestui organism; dai- faptul că dezastrul nu s-a produs mai devreme nu poate fi considerat un merit al Reichstagului, ci trebuie atribuit rezistenței opuse, pe timp de pace, activității acestui gropar al națiunii germane şi al imperiului german.

Din suma uriaşă a relelor distrugătoare care se datorează direct sau indirect acestei instituții, nu vreau să reliefez decît unul singur, care corespunde cel mai bine esenței acestei instituții, cea mai iresponsabilă din toate: incapacitatea înspăimîntătoare şi slăbiciunea conducerii politice a imperiului înăuntru şi în afară care, imputabilă în primul rînd activității Reichstagului, a devenit una din principalele cauze ale prăbuşirii imperiului.

Nesatisfăcător era tot ce se afla, indiferent sub ce formă, şi din orice direcție am vrea să privim lucrurile, sub influența parlamentului.

Nesatisfăcătoare şi slabă politica de alianțe externe ale imperiului; vrînd să mențină pacea, era inevitabil obligat să orienteze guvernarea în sensul războiului.

Nesatisfăcătoare politica față de Polonia. O ațîța fără să atace vreodată problema serios. Rezultatul nu a fost nici victoria germanizării, nici împăcarea cu Polonia: ci o stare de ostilitate față de Rusia.

Nesatisfăcătoare soluționarea problemei Alsaciei şi a Lorenei. In loc să zdrobească odată pentru totdeauna, cu o mînă brutală, hidra franceză, şi să-i acorde Alsaciei drepturi egale cu celelalte state ale Reichului, nu s-a făcut nici una, nici alta. Şi de altfel era total imposibil, căci în rîndurile celor mai mari partide existau cei mai mari trădători ai patriei, de exemplu domnul Wetterle, de la centru!

Dai- toate acestea ar mai fi fost suportabile, dacă acestei carențe generale nu i-ar fi căzut victimă forța a cărei existență condiționa, în ultimă analiză, menținerea imperiului: armata.

Greşeala comisă în această privință de ceea ce se numeşte *Reichstag^* german este suficientă, de una singură, ca națiunea germană să poarte pentru totdeauna acest blestem.

Pentru motivele cele mai lamentabile, aceste zdrențe de partide parlamentare au furat, au smuls din mîinile națiunii arma propriei conservări,

protecție a libertății şi independenței poporului nostim. Dacă mormintele cîmpiile Flandrei s-ar deschide astăzi, din ele s-ar ridica. însîngerați, orii: sutele de mii de tineri

germani care, din lipsa de conştiinţă a acestor ri criminali ai Parlamentului, au fost împinşi, prost instruiţi sau pe ite instruiţi, în braţele morţii.

Pe ei şi miile de mutilaţi şi de morţi patria î-a pierdut numai pentru a ii cîtorva sute de înşelători ai poporului să-şi continuie manevrele politice iţiile sau să şi insinueze mişeleşte teoriile doctrinare.

In timp ce, prin presa lui marxistă şi democrată, iudaismul urla în întreagă minciuna despre "militarismul" german şi încerca astfel, prin nijloacele, să împovăreze Germania, partidele marxiste şi democratice îi u forţei populare germane orice instruire completă.

In plus, crima extraordinară comisă astfel trebuia să le apară de îndată ituror celor care credeau pui* şi simplu că, în eventualitatea unui război, *ga* naţiune va fi, desigur, obligată să pună mîna pe arme şi că, în inţă, mişelia acestor frumoşi membri ai "reprezentării populare" (cum este ă) va împinge în faţa duşmanului milioane de germani prost sau pe ite instruiţi.

Dai* să facem complet abstracţie de urmările lipsei brutale şi grosolane ştiinţă a acestor susţinători parlamentari: această lipsă de soldaţi instruiţi, sputul războiului, n-a făcut decît să contribuie foarte puţin la înfrîngerea ;ă în primele jperaţiuni; ceea ce ulterior a fost de asemenea confirmat a o groaznică măsură în timpul războiului mondial.

înfrîngerea în lupta pentru libertatea şi independenţa naţiunii germane izultatul jumătăţilor de măsură şi al slăbiciunii dovedite pe timp de pace narea tuturor forţelor poporului pentru apărarea patriei.

Dacă pe uscat au fost instruiţi mult prea puţini recruţi, o insuficienţă î eforturilor în privinţa chestiunilor marinei a avut ca efect diminuarea .are sau mai mică a valorii acestei arme a conservării naţionale.

Insă, din nefericire, înaltul comandament al marinei a fost şi el molipsit •itul mediocrităţii.

Tendinţa de a construi nave mereu mai mici decît bastimentele engleze •au construite chiar în acelaşi timp era puţin prudentă şi încă şi mai puţin ă.

O flotă care nu poate fi, încă de la început, ridicată, în ceea ce priveşte numărul navelor, la un nivel egal cu al adversarului ei eventual trebuie Tce să-şi compenseze inferioritatea numerică prin superioritatea puterii tă a fiecăreia dintre nave.

Este vorba de o superioritate a puterii de luptă şi nu de superioritatea iară a "calităţii".

De fapt, tehnica modernă a făcut asemenea progrese şi sa ajuns, în toate i civilizate, la aşa o similitudine în această privinţă, că trebuie să eram imposibil să le conferim navelor puternice o valoare combativă

considerabil mai mare decît cea a navelor de acelaşi tonaj ale unui alt stat- Şi mai puțin trebuie să ne gîndim la o superioritate a bastimentelor cu deplasament inferior față de bastimentele cu deplasament superior.

In realitate, tonajul mai redus al vaselor germane nu poate fi ol>ți[nu]t decît în detrimentul vitezei şi armamentului. Formulele prin care se încerca justificarea acestui fapt demonstrau de altfel încă pe timp de pace o gravă greşeală de logică a autorităților competente în materie.

Se explica îndeosebi că materialul german de artilerie era atît de net superior materialului britanic, încît tunul german de 28 cm nu era cu nimic mai prejos din punctul de vedere al forței de foc tunului englez de 30,5 cfl[1]-

Tocmai de aceea trebuia să trecem şi noi atunci la tunul de 30,5 cm, deoarece scopul nu era atingerea unei puteri de luptă egale, ci superioare-

Altfel dotarea armatei cu mortierul de 42 cm ai* fi fost de prisos, din moment ce mortierul german de 21 cm în sine era deja cu mult superior tuturor tunurilor cu traiectorie curbă de care dispunea Franța şi fortărețele ar fi căzut tot aşa de bine sub loviturile mortierului de 30,5 cm.

Insă comandamentul armatei de uscat vedea just, cel al marinei ^*ai*-

Dacă se renunța la eficacitatea preponderentă a artileriei şi la o viteză superioară, acest lucru se baza pe principiul completamente fals al teoriei "riscului".

Comandamentul marinei renunța deja la ofensivă prin forma pe care o adopta pentru constniirea navelor şi prin urmare el se lăsa a *priori* în se[ama] defensivei. Din această cauză a renunțat şi la succesul hotărîtor care n[u se] bazează şi nu se poate baza decît pe atac.

Un vas cu o viteză mai mică şi mai puțin înarmat va fi bombardat şi scufundat de un adversar mai rapid şi mai puternic, şi aceasta de cele mai multe ori la distanțe de tragere favorabile acestuia din urmă. Multe din crucişătoare noastre au fost nevoite să verifice această lege cu deosebită amărăciune. Războiul a demonstrat inexactitatea profundă a punctului de vedere al comandamentului nostru maritim pe timp de pace, obligîndu-ne ori d[e c]‘‘t[e] ori era posibil să schimbăm armamentul de pe bastimentele vechi şi [să ^e] înarmăm,- din nou, mai bine.

Dacă, în bătălia navală de la Skager-Rack, navele germane ai* fi avut tonajul, armamentul şi viteza bastimentelor engleze, flota britanică s-ar fi scufundat în mormîntul ud sub vijelia obuzelor germane de 38 cm, mai precise şi mai eficace.

Japonia a dus odinioară o altă politică navală. Ea se preocupa din principiu să doteze fiecare vas nou o putere de luptă superioai'ă eventualului adversar. Dai', acestei măsuri îi corespundea ca urmare posibilitatea rezultată, de a folosi flota în mod ofensiv.

In timp ce comandamentul armatei de uscat nu urma o ordine d^e^ i^ei atît de fundamental greşită, marina, care, vai! era mai bine repre£^en^tat^a^ "parlamentar", era deja atinsă de spiritul din parlament.

Ea era organizată conform unor puncte de vedere înguste şi a fost apoi blosită după aceleaşi principii.

Gloria nemuritoare pe care armata a ştiut mai tîrziu să o cîştige trebuie recutâ la creditul lucrului bine făcut nemţeşte de generalii săi, al capacităţii şi roismului incomparabil al tuturor ofiţerilor şi oamenilor săi. Dacă înainte de ăzboi comandamentul suprem al marinei ar fi avut un geniu identic, victimele i-ar fi căzut în zadar.

Astfel, abilitatea parlamentară desăvîrşitâ a guvernului a fost, în timp e pace, dăunătoare marinei prin aceea că, din păcate, punctul de vedere arlamentar începea să joace un rol preponderent în probleme de construcţie, în >c să se supună din punct de vedere militai". Mediocritatea, slăbiciunea, îsuficienţa logicii în gîndire – caracteristici ale instituţiei parlamentare – au irîurit comandamentul flotei.

Armata de uscat, cum am mai spus-o deja, nu s-a lăsat încă antrenată i un curent de idei de o falsitate atît de desăvîrşită. In special Ludendorff, pe ;unci colonel la marele stat-major, ducea o luptă disperată împotriva jumătăţilor i măsură şi a slăbiciunii cu care Reichstagul trata problemele vitale ale iţiunii şi pe care în cea mai mare parte a timpului le nega. Dacă lupta dusă i vremea aceea de acest ofiţer a rămas fără succes, greşeala îi revine pe mătate Parlamentului, pe jumătate atitudinii încă şi mai mizerabile şi ibiciunii cancelarului Bethman Holweg.

Totuşi, aceasta nu-i împiedică astăzi deloc pe responsabili să vrea să Lpute tocmai această greşeală celui ce s-a ridicat împotriva acestei neglijenţe ă de interesele naţionale.

Pentru aceşti conducători înnăscuţi nu contează o minciună în plus sau minus.

Oricine se gîndeşte la toate sacrificiile impuse de neseriozitatea vinovată icestor ultrairesponsabili ai naţiunii, oricine îşi imaginează morţii şi mutilaţii :rificaţi în zadar, ca şi jignirea şi ruşinea imensă pe care le suportăm, sfîrşita mizerie în care sîntem cufundaţi şi care ştie că toate acestea nu sau împlat decît pentru a le deschide cîtorva arivişti şi vînători de situaţii calea 'e portofoliile ministeriale, va înţelege desigur că aceste creaturi nu pot fi mite altfel decît canalii, pungaşi şi criminali, altminteri sensul şi scopul antelor din limbajul uzual ai' fi într-adevăr de neînţeles.

Toate aceste greşeli ale vechii Germanii nu s-au arătat, cu o limpezime tă din comun, decît în momentul în care, din pricina lor, politica internă a iunii a trebuit să fie compromisă.

Da, în astfel de împrejurări, adevărurile neplăcute au fost strigate cu tă puterea tocmai în rîndurile marilor mase populare, în timp ce, în alte părți Jăstra tăcerea în legătură cu fapte mai degrabă ruşinoase şi care, în parte, u pui” şi simplu negate.

Aşa stăteau lucrurile atunci cînd examinarea sinceră şi deschisă a unei bleme ai- fi putut aduce poate o îmbunătățire. Dai* personalitățile conducătoa-

1

re din guvern nu înțelegeau, ca să zic aşa, nimic din valoarea şi esență însăşi propagandei.

Cine va fi în stare, prin folosirea abilă şi constantă a propagandei, si zugrăvească popoinilui cerul ca pe un infern şi invers, infernul ca pe cer? Num evreul va şti s-o facă şi va proceda în consecință; germanul, sau mai bine 2 guvernul său, habar n-avea de aşa ceva.

Dai* acest lucru a trebuit să fie plătit foarte scump în timpul războiulu

Insă față de nenumăratele neajunsuri pe care le-am semnalat şi caj umbreau existența germanilor înainte de război, existau în schimb numeroas avantaje.

Consacrîndu-ne unei examinări imparțiale, trebuie chiar să recunoaşte] că celelalte țări şi celelalte popoare împărțeau cea mai mare parte a infirmitățile noastre, ba chiar ne depăşeau mult în acest sens, în schimb le lipseau în mai măsură avantajele noastre reale.

Se poate spune că principala noastră superioritate era faptul că popor german, dintre aproape toate celelalte popoare europene, încerca întotdeaun să păstreze la maximum caracterul național al sistemului său economic şi, î] ciuda unor simptome proaste şi supărătoare, se supunea şi mai puțin decît altei controlului finanței internaționale.

Acesta era, în orice caz, un privilegiu periculos care, mai tîrziu, avea s constituie una din principalele cauze determinante ale războiului mondial.

Fireşte, monarhia era străină de multe lucruri şi, înainte de toate, d< masele largi. Aceasta rezulta din faptul că monarhii nu erau întotdeauna înconjurați de mințile cele mai… să zicem luminate şi mai ales de inimile cel« mai curate. Din păcate, lor le plăceau prea mult linguşitorii, chiar mai mul decît firile cinstite, şi sfaturile le primeau de la linguşitori.

Acest luciu era foarte regretabil într-o vreme în care lumea suferise < mare schimbare, din multe puncte de vedere, schimbare veche de-acum, care bineînțeles, nu se oprea nici la judecarea numeroaselor şi vechilor tradiții de Ic curte.

Astfel, la cotitura veacului trecut, omul obişnuit nu mai putea simt admirație față de prințesa care trecea călare, în uniformă, prin fața frontului. Nu se putea face o idee justă despre efectul pe care-1 avea în ochii poporului o astfel de trecere în revistă, altfel nu s-ar fi recurs niciodată la practici atît de nelalocul lor. De asemenea umanitarismul, nu

întotdeauna foarte sincer, al acestei înalte societăți, acționa de multe ori mai degrabă negativ decît pozitiv. Cînd, de pildă, prințesa X… binevoia să înceapă să guste… cu rezultatul cunoscut felurile de mîncare populare, faptul putea, odinioară, să pară foarte nimerit… dai' la începutul secolului nostru efectul obținut era absolut contrai*.

Căci se poate fără îndoială admite că Altețа Sa într-adevăr nu bănuia că în ziua în care ea se consacra acestei experiențe, hrana era ceva mai deosebită de obicei; numai că lucrul acesta era întru totul totul suficient, deoarece îl ştia toată lumea.

Astfel, intențiile cele mai bune deveneau ridicole, atunci cînd nu erau dreptul enervante.

Descrierile despre cumpătarea mereu legendară a monarhului, obiceiul ie a se scula prea devreme, faptul că muncea efectiv pînă la o oră tîrzie din 3te, apoi pericolul mereu constant al subalimentării lui prilejuiau totuşi ie scabroase. Oamenii n-aveau nevoie să ştie ce şi cît consumase monarhul; atribuia o masă “suficientă” şi nu i se refuza somnul necesar; erau țumiți dacă, în calitate de om şi din punct de vedere al caracterului, îşi onora . şi țara şi dacă-şi îndeplinea îndatoririle de suveran.

Dai” toate acestea erau doar fleacuri. Ceea ce era mai rău era că în **jfri** din nefericire tot mai întinse ale națiunii se răspîndea tot mai mult dngerea că fiind guvernați de sus, nimeni nu trebuia să se mai ocupe de ic. Cîtă vreme guvernarea era bună sau cel puțin animată de intențiile cele bune, mai mergea. Dai- era jale dacă buna şi vechea guvernare bine nționată ceda locul alteia mai puțin “cumsecade”. Docilitate, lipsă de voință, lulitate copilărească erau atunci cele mai mari rele ce se puteau închipui.

Dai- față de aceste slăbiciuni, şi de altele, se ridicau forțe incontestabile.

Printre aceste forțe să semnalăm mai întîi stabilitatea întregii conduceri tatului, stabilitate provenită din forma monarhică, apoi îndepărtarea ticienilor hrăpăreți din toate funcțiile de stat, din confuzia cu speculațiile.

In plus, onorabilitatea instituției în sine, ca şi autoritatea rezultată deja aici; de asemenea superioritatea corpului funcționarilor şi în special a latei, deasupra nivelului obligațiilor politice de partid.

Să mai adăugăm la acestea avantajul încarnării guvernării supreme a ;ului în persoana monarhului; şi de aici faptul că monarhul constituia bolul unei responsabilități, că monarhul datora mai mult decît masa formată i hazardul unei majorități parlamentare. Corectitudinea legendară a ainistrației germane se datora, în primul rînd, acestei situații. In fine, pentru orul german, valoarea culturală a monarhiei era foarte ridicată şi putea îpensa foarte bine alte neajunsuri

Reşedințele suveranilor germani erau şi ele întotdeauna un sanctuar al ritului artistic, care, devenind în zilele noastre mult prea materialist, enința oricum să dispară. Ceea ce au făcut prinții germani pentru artă şi nță tocmai în secolul al XVIII-lea a fost simbolic. In orice caz, epoca temporanâ nu poate oferi nimic asemănător.

In acea epocă în care începe descompunerea lentă şi progresivă a anismului nostru social, trebuie totuşi să menţionăm ca factor al puterii *nata.*

Era şcoala cea mai puternică a naţiunii germane şi nu întîmplător ura uror duşmanilor s-a îndreptat tocmai împotriva acestei protectoare a LServării naţiunii şi a libertăţii ei. Acestei instituţii, şi numai ei, nu i se poate lica un monument mai strălucit decît afirmarea adevărului că ea a fost

195

calomniată, urîtă, combătută, dai* şi temută de toţi oamenii inferiori. Faptul că, la Versailles, furia jefuitorilor internaţionali ai popoarelor sa îndreptat în primul rînd împotriva vechii armate germane o indică în mod sigur ca fiind refugiul libertăţii poporului nostru, opus puterii banului.

Fără această forţă ce veghează asupra noastră, tratatul de la Versailles, în întregul său spirit, ar fi fost demult dus la îndeplinire în ce priveşte poporul nostru. Ceea ce datorează poporul german armatei poate fi rezumat într-un singur cuvînt: *totul.*

Armata insufla simţul răspunderii **firi** rezerve, într-o epocă în care această virtute devenise deja foarte rară, şi în care siluirea ei era tot mai mult la ordinea zilei, şi mai ales din partea parlamentului, model al lipsei totale de responsabilitate; armata crea curajul individual, într-o epocă în care laşitatea oamenilor ameninţa să devină o boală contagioasă şi în care spiritul de sacrificiu pentru binele comun începea deja să fie văzut ca o prostie, în care părea inteligent numai cel ce ştia cel mai bine să-şi cruţe şi să facă să prospere propriul “eu”.

Era şcoala la care fiecare german învăţa să nu caute salvarea naţiunii în fraze înşelătoare, aţîţînd la o fraternizare internaţională între negri, germani, chinezi, francezi, englezi etc, ci în forţa şi spiritul de decizie al poporului însuşi.

Armata educa în direcţia puterii de decizie, în vreme ce, în viaţa curentă, lipsa de hotărîre şi îndoiala începeau deja să determine actele oamenilor. Intr-o vreme în care şmecherii dădeau tonul, afirmarea principiului după care un ordin este întotdeauna mai bun decît. nici un ordin era o lovitură de maestru.

Exista, numai în acest principiu, o mărturie a sănătăţii încă intacte şi viguroase cum n-ar mai exista de mult în viaţa noastră cotidiană, dacă armata şi educaţia pe care o dădea n-ar fi avut grijă întotdeauna şi în mod constant să reînnoiască această forţă de bază.

Este suficient să vezi înspăimîntătoarea lipsă de hotărîre a guvernului lostru actual din Reich, care nu şi poate aduna puterile nici pentru un singur act, în afară de cazul în care este vorba de semnarea prin constrîngere a unui nou *Diktat* de spoliere; în acest, caz el îşi declină orice răspundere şi semnează ***sa*** iuţeala unui stenogaf al camerei tot ce e considerat bun să-i fie prezentat. In acest caz, într-adevăr, îi este uşor să ia o hotărîre: ea îi este dictată.

Armata educase în sensul idealismului şi devotamentului față de patrie şi de măreția sa, în vreme ce, în viața curentă se răspîndeau lăcomia şi materialismul. Ea forma un popor unit împotriva separării în clase şi nu prezenta poate în această **privință** decît un singur punct slab: acela al instituirii angajărilor pe un an. Eroare, pentru că. din această cauză, principiul egalității absolute era încălcat şi omul mai instruit se pomenea din nou aşezat în afara cadnilui restului anturajului său, cînd de fapt ai" fi fost preferabil contrariul.

In fața ignoranței generale atît de profunde a claselor superioare şi a **separării** lor tot mai accentuate de poporul nostru, armata ai' fi putut acționa foarte salutai- dacă, măcar în rîndurile ei, ai" fi evitat orice separare a celor

;ați drept "inteligenți…

Faptul că nu proceda astfel era o greşeală, dar ce instituție, în ce lume, infailibilă? In orice caz, în armată, binele a învins întotdeauna în aşa Ci răul, încît puținele infirmități de care a fost atinsă sînt mult inferioare ;i imperfecțiunilor omeneşti.

Dai- meritul cel mai însemnat care trebuie atribuit armatei vechiului •iu este că într-o vreme cînd toți se supuneau majorității, contrar principiu-reiesc al adorării orbeşti a numărului, ea a păstrat principiul încrederii în nalitate. Ea forma, de fapt, elementul de care lumea contemporană avea nai mare nevoie: bărbații. In mlaştina moleşirii şi efeminăm care se lea, se iveau în fiecare an, ieşind din rîndurile armatei, 350.000 de tineri, dînd de forță, care în cei doi ani de instrucție îşi pierduseră moliciunea din >țe şi îşi făuriseră nişte trupuri tari ca fierul. Tînărul care în acest timp ;a supunerea putea atunci, însă numai atunci, să învețe să comande. După jcunoşteai deja soldatul instruit.

Aceasta era şcoala cea mai înaltă a națiunii germane şi nu degeaba se ntra împotriva ei ura furibundă a celor care, din invidie şi lăcomie, au şi doreau neputința imperiului şi lipsa de apărare a cetățenilor.

Lumea întreagă recunoştea ceea ce mulți germani nu voiau să recunoas-orbirea sau in reaua lor credință: armata germană era armata cea mai nică pusă în slujba libertății națiunii germane şi a hrănirii copiilor săi [1]).

Formei statului şi armatei i se alătura un al treilea element: corpul îparabil al funcționalilor vechiului imperiu.

Germania era țara cea mai bine organizată şi mai bine administrată din Era uşor să vorbeşti de rău rutina birocratică a funcționarului german; ti celelalte state lucrurile nu mergeau mai bine, poate chiar dimpotrivă.

Dai- ceea ce le lipsea celorlalte state era admirabila trăinicie a acestui ism şi mentalitatea onorabilă şi incoruptibilă a celor ce-1 alcătuiau. Mai puțină rutină – dublată de lealitate şi de fidelitate – decît absența princi-şi un modernism lipsit de caracter şi, cum deseori se întîlneşte azi, ant şi incapabil. Căci dacă acum lumea se complace să pretindă că listrația

germană de dinainte de război, poate puțin birocratică, fusese abilă din punct de vedere comercial, este suficient să-i răspundem astfel:

Ce țară din lume avea o exploatare a căilor ferate mai bine condusă şi)ine organizată din punct de vedere comercial decît Germania? Numai iției i-a fost dat să distrugă acest organism model, pînă ce el a părut bun it din mîinile națiunii şi socializat conform spiritului fondatorilor acestei ilici, adică să slujească capitalul internațional de speculă ca mandant al iției germane.

Ori, am văzut mai sus că pentru siguranța națiunii trebuiau extinse riile. De unde armata de *cucerire.* (N.T.)

197

Dar ceea ce deosebea în mod special corpul funcționăresc şi aparatul administrativ era independența sa față de diferitele guverne, a căror mentalitate politică nu putea exercita nici o influență asupra situației funcționarului german. Dai”, de la revoluție încoace, acest lucru s-a schimbat complet. In loc de aptitudini şi capacitate, intervenea poziția în cutare partid politic şi un caracter original şi independent nu favoriza funcționarul, ci mai degrabă îi punea piedici.

Pe forma statului, a armatei şi a corpului funcționăresc se întemeia forța şi puterea magnifică a vechiului imperiu. Acestea erau, în primul rînd, cauzele unei calități care-i lipseşte complet statului de astăzi: autoritatea de stat. Căci aceasta nu se întemeiază nici pe flecărelile din parlamente sau dinLandtaguri, nici pe legile protecționiste ale statului, nici pe hotărîrile tribunalelor, destinate să-i terorizeze pe cei care neagă cu obrăznicie această autoritate; ea se întemeiază pe încrederea generală care trebuie şi poate fi acordată celor care conduc şi administrează o colectivitate. Dai-, încă o dată, această încredere nu este decît rezultatul convingerii intime şi neclintite că aceia care guvernează şi administrează țara sînt dezinteresați şi cinstiți; ea provine în sfîrşit din înțelegerea deplină a sensului legii şi sentimentul înțelegerii principiilor morale respectate de toți.

Căci, în cele din urmă, sistemele de guvernare nu se sprijină pe constrîngere şi violență, ci pe credința în meritul lor, pe sinceritatea reprezentării intereselor unui popor şi ajutorul acordat dezvoltării sale.

Indiferent de măsura în care unele din neajunsurile perioadei de dinainte de război au putut amenința să ştirbească şi să submineze forța internă a țării, nu avem dreptul să uităm că alte state au suferit şi mai mult decît Germania din cauza acestor neajunsuri şi că, totuşi, în ceasul critic al pericolului, n-au renunțat la eforturi şi nu s-au prăbuşit. Dai’ dacă ne gîndim că, față de slăbiciunile ei dinaintea războiului şi Germania avea, în schimb, forțe susceptibile să compenseze aceste slăbiciuni, trebuie să admitem că mai există o ultimă cauză a prăbuşirii şi aceasta din alt domeniu,

într-adevăr, aşa stau lucrurile.

Cauza ultimă, cea mai profundă, a căderii bătrînului imperiu este necunoaşterea problemei rasei şi a importanţei sale în dezvoltarea istorică a popoarelor

Căci, în viaţa popoarelor, nu toate evenimentele sînt manifestări ale hazardului, ci urmările fireşti ale efortului de conservare şi de înmulţire a speciei şi a rasei, chiar şi atunci cînd oamenii nu-şi pot da seama, de raţiunea profundă a activităţii lor.

CAPITOLUL XI POPORUL ŞI RASA

Anumite adevăruri sînt atît de răspîndites încît, tocmai din pricina asta, mul de rînd nu le vede sau cel puţin nu le recunoaşte. Cel mai adesea trece 3 lîngă ele fără să le vadă, după cum rămîne orb şi în faţa adevărurilor care sar i ochi şi este extrem de surprins cînd cineva se întîmplă să descopere pe ^aşteptate ceea ce toată lumea ai” trebui totuşi să ştie. Există în junii nostru; i sutele de mii, probleme la fel de simple de rezolvat ca oul lui Cristofor jlumb, însă tocmai oamenii de felul lui Columb se întîlnesc destul de rai-.

Astfel că toţi oamenii, fără excepţie, se plimbă prin grădina naturii, îşi îaginează că cunosc şi ştiu tot şi, cu puţine excepţii, se comportă ca nişte orbi ţă de unul din principiile cele mai izbitoare ale acţiunii sale: acela al istenţei caracterelor organice care deosebesc speciile în care se împart toate nţele de pe acest pămînt.

Observarea cea mai superficială este suficientă pentru a demonstra cum număratele forme pe care le îmbracă voinţa de a trăi a naturii sînt supuse iei legi fundamentale şi cvasi-inviolabile impuse de procesul strict limitat al aroducerii şi al înmulţirii. Orice animal se împerechează numai cu un igener din aceeaşi specie: piţigoiul cu piţigoiul, cintezoiul cu cintezoiul, barza barza, şoarecele-de-cîmp cu şoarecele-de-cîmp, şoarecele cu şoarecele, lupul cu joaica etc.

Numai nişte împrejurări excepţionale pot determina abateri de la acest ncipiu; în primul rînd constrîngerea impusă de captivitate sau vreun obstacol ■e se opune împerecherii indivizilor aparţinînd aceleiaşi specii. Dai” atunci ;ura îşi foloseşte toate mijloacele pentru a lupta împotriva acestor abateri şi itestuî ei se manifestă în modul cel mai clar fie refuzînd speciilor degenerate lacitatea de a se reproduce la rîndul lor, fie limitînd strict fecunditatea cendenţilor; în cele mai multe cazuri, ea le privează de capacitatea de a ista la boli sau la atacurile duşmanilor Aceasta este cît se poate de firesc.

Produsele oricărei încrucişări a două fiinţe de valoare inegală sînt o îie a valorii celor doi părinţi. Cu alte cuvinte, pe scara vieţuitoarelor, itarul se situează mai sus decît părintele care aparţine unei rase inferioare, rămîne inferior celui **care** face parte dintr-o rasă superioară, Ca urmare, mai reme sau mai tîrziu el va pieri în lupta pe care’ va trebui s-o dea împotriva stei rase superioare. O asemenea împerechere contravine voinţei naturii care

tinde să ridice nivelul vieţuitoarelor. Acest scop nu poate fi atins prin unir indivizilor de valoare diferită, ci numai prin victoria totală şi definitivă a ce! ce reprezintă valoarea cea mai înaltă. Rolul celui mai puternic este acela d(domina şi nu de a se uni cu cel mai slab, sacrificîndu-şi astfel propria superio tate. Numai cel slab din născare poate socoti această lege drept nemiloasă; c asta pentru că el nu este decît un om slab şi mărginit; căci, dacă această le n-ar trebui să învingă, evoluţia tuturor fiinţelor organizate ai" fi de aeconcep'

Consecinţa acestor tendinţe generale a naturii de a căuta şi de a păs1 puritatea rasei este nu numai deosebirea netă stabilită între diferitele rase pi trăsăturile lor exterioare, ci şi similitudinea caracterelor specifice fiecări dintre ele. Vulpea este întotdeauna vulpe, gîsca ■ gîscă, tigrul – tigru etc. diferenţele care pot fi notate între indivizii aparţinînd unei aceleiaşi rase proi exclusiv din suma energiei, foitei, inteligenţei, îndemînării, capacităţii rezistenţă cu care sînt dotaţi inegal- Dar nu se va găsi niciodată vreo vulpe care o înclinaţie firească ar determina-o să se comporte filantropic faţă de *gh,* după cum nu există pisică avînd o atracţie cordială faţă de şoareci.

Ca urmare, lupta care asmute rasele unele împotriva altoia are di* cauză nu atît o antipatie solidă, ci mai degrabă foamea şi dragostea. In amb cazuri, natura e un martor impasibil, ba chiar satisfăcut. Lupta pentru hra zilnică atrage după sine înfrîngerea oricărei fiinţe slabe sau bolnăvicioase *&* dotate cu mai puţin curaj, în timp ce lupta pe care o dă masculul pentru a cuc femela nu-i dă dreptul de a zămisli decît individului celui mai sănătos, ori puţin îi dă posibilitatea să o facă« Dai' lupta este întotdeauna un mijloc consolidare a sănătăţii şi a puterii de rezistenţă a speciei şi, prin umure, cond prealabilă a progresului.

Dacă procesul ai* fi altul, progresul ulterior s-ar opri şi ar exista r degrabă un regres. într-adevăr, cum cei mai puţin buni îi înving intotdeai numeric pe cei mai buni, dacă toţi indivizii ai* avea aceeaşi posibilitate di supravieţui şi a se reproduce, cei mai puţin buni s-ar reproduce atît de rep încît cei mai buni ai* fi în final împinşi în arierplan. Trebuie deci ca în favoa celor mai buni să intervină o măsură corectivă. Natura îşi asumă această gi supunîndu-i pe cei slabi la condiţii de viaţă aspre care limitează numărul lor nu îngăduie decît supravieţuitorilor aleşi să se reproducă; ea operează atun nouă şi riguroasă selecţie după criteriul forţei şi al sănătăţii.

Dacă ea nu doreşte ca indivizii slabi să se împerecheze cu cei puterr. încă şi mai puţin vrea ca o rasă superioară să se amestece cu una inferioară c în acest caz, munca pe care a depus-o de mii de secole pentru ca omenire; progreseze va deveni dintr-odată zadarnică.

Cunoştinţele noastre de istorie ne aduc nenumărate dovezi ale ace legi. Istoria demonstrează cu o evidenţă înspăimîntătoare că atunci cînd aria şi-a amestecat sîngele cu acela al unor rase inferioare, rezultatul ace încrucişări de rase a însemnat pieirea poporului civilizator. America de Ni a cărei populaţie se compune, în **uriaşa** ei majoritate, din elemente germai

;-au amestecat foarte puțin cu rasele de culoare, prezintă astfel de oameni vilizație total diferită față de America Centală şi de Sud în care imigranții, joritate de origine latină, s-au amestecat uneori foarte mult cu băştinaşii,

unic exemplu permite deja recunoaşterea clară a efectului produs de ecul de rase. Vechiul german, rămas de rasă pură şi neîncrucişat, a devenit ui continentului american şi va rămîne astfel atîta timp cît nu se va

ca şi nu se va lăsa şi el pradă unei coruperi incestuoase. In rezumat, rezultatul oricărei încrucişări între rase este întotdeauna

orul:

a) Scăderea nivelului rasei superioare.

b) Regresia fizică şi intelectuală şi, ca urmare, apariția unui soi de re ale cărei progrese sînt lente dai* inevitabile.

A provoca un astfel de proces nu înseamnă decît a păcătui împotriva lui Dumnezeu, Creatorul nostru.

Incercînd să se revolte împotriva logicii inflexibile a naturii, omul intră Elict cu principiile cărora le datorează existența sa ca om. Astfel că, rid împotriva dorinței naturii, el îşi pregăteşte propria pieire. Este adevărat că aici intervine obiecția specific iudaică, pe cît de comică de neghioabă, a pacifistului modern: “Omul trebuie tocmai să învingă !”

Milioane ce oameni repetă într-una fără să gîndească această absurditate ine evreiască şi sfîrşesc prin a-şi imagina că ei întruchipează un fel de asupra naturii; dai* nu aduc ca argument decît o idee neîntemeiată şi, upra, atît de absurdă încît, la drept vorbind, nu se poate extrage din ea pție despre lume.

In realitate, omul n-a învins încă natura în nici o privință; cel mult a t şi a încercat să ridice vreun colț al giganticului văl cu care ea îşi misterele şi tainele eterne; el n-a inventat niciodată nimic, ci doar a rit tot ce ştia; el nu stăpîneşte natura, el a reuşit doar, mulțumită îrii unor legi şi mistere izolate ale naturii, să devină stăpînul viețuitoa-•ora le lipsesc aceste cunoştințe: facînd abstracție de toate acestea, o idee 3 învinge condițiile impuse existenței şi viitorului omenirii, căci ideea 1 depinde decît de om. Fără oameni nu există idei omeneşti pe această adar ideea, ca atare, are întotdeauna drept condiție prezența oamenilor mare, existența unor legi care constituie condiția primordială a acestei

mult! Anumite idei sînt legate de existența anumitor oameni, este valabil mai ales pentru conceptele care îşi au rădăcina nu într-un iințific şi concret, ci în lumea sentimentului, sau care, ca să folosesc o foarte clară şi foarte frumoasă uzitată actualmente, reflectă o ață intimă”. Toate aceste, idei care n-au nimic de-a face cu logica rece rine, ci reprezintă pure manifestări ale sentimentului, ale concepțiilor sînt legate de existența oamenilor, a căror imaginație şi capacitate

creatoare le-a dat naştere. Dar atunci conservarea raselor şi a oamenilor care le-au conceput este condiția necesară a permenenței acestei idei De exemplu cel care doreşte sincer triumful ideii pacifiste pe pămînt ar treVui să facă totul pentru ca lumea să fie cucerită de germani; căci, în caz contrar, s-ar putea ca cel din urmă pacifist să moară odată cu ultimul german, din moment ce restul lumii s-a lăsat mai puțin prinsă în capcana acestei absurdități contraie firii şi rațiunii decît a făcut-o din nefericire poporul nostim. Ai* trebui aşadar, rrînd-nevrînd, să se hotărască ferm să se războiască pentru a ajunge la domnia pacifismului. Acesta era adevăratul plan al lui Wilson, salvatorul venit din \merica, sau cel puțin aşa credeau germanii noştri visători, şi astfel scopul a fost atins.

De fapt, ideea pacifistă şi umanitară poate fi excelentă din clipa în care omul superior va fi cucerit şi supus lumea pe o întindere suficient de mare ca să fie singurul stăpîn al acestui pămînt. Această idee nu va putea avea un efect dăunător decît în măsura în care punerea ei în practică va deveni dificilă şi, în final, imposibilă. Aşadar, mai întîi luptă, apoi, poate, pacifism. Altfel omenirea a depăşit apogeul evoluției sale şi scadența nu este domnia vreunei idei morale, ci barbaria şi apoi haosul. Ceea ce am spus poate provoca rîsul unor cititori, dar planeta noastră a parcurs deja eterul timp de milioane de ani, fără ca să fi existat oameni şi e posibil ca ea să-şi urmeze într-o zi calea în aceleaşi condiții, dacă oamenii uită că vor ajunge la un nivel superior al existenței nu ascultînd declarațiile cîtorva ideologi atinşi de demență, ci învățîad să cunoască şi respectînd riguros legile implacabile ale naturii.

Tot ceea ce noi admirăm astăzi pe acest pămînt – ştiință şi artă, tehnică şi invenții – este produsul activității creatoare a popoarelor puțin numeroase şi la obîrşie, poate, de o singură rasă. De ele depinde permanența întregii civilizații. Dacă ele pier, ceea ce constituie frumusețea acestei lumi va cobori cu ele în mormînt.

Orice influență ar avea, de pildă, solul asupra oamenilor, rezultatele acestei influențe vor fi întotdeauna diferite în funcție de rasa asupra căreia se exercită. Fertilitatea scăzută a pămîntului pe care trăieşte o rasă poate fi pentru ea un imbold puternic care s-o determine să realizeze lucruri mărețe; pentru alta, sterilitatea solului va fi cauza sărăciei şi în final a subalimentării cu toate consecințele ei. întotdeauna predispozițiile intime ale popoarelor sînt cele care determină felul în care influențele din afară vor acționa asupra lor. Ceea ce pe unii îi obligă să moară de foame, pe alții îi căleşte într-o munca aspră.

Toate civilizațiile mari din trecut au decăzut numai pentru că rasa creatoare la origine a pierit prin otrăvirea sîngelui.

Cauza profundă a acestor decăderi a fost întotdeauna uitarea principiului după care orice civilizație depinde de oameni şi nu aceştia de ea; că, prin urmare, pentru a conserva o civilizație determinată, trebuie conservat omul care a creat-o. Dai- această conservare este legată de legea implacabilă a necesității şi a dreptului celui mai bun şi mai tare la victorie.

Aşadar, cine vrea să trăiască, să lupte! Cine refuză să lupte pe această

)2

Line în care lupta neîncetată este lege, nu merită să trăiască.

Aceasta poate părea dur, dar aşa este! Totuşi soarta omului care crede poate învinge natura şi, în realitate, o insultă este mult mai grea. Suferinţă Lmplită, nenorocire şi boli, iată în acest caz răspunsul naturii.

Omul care uită şi dispreţuieşte legile rasei se lipseşte de fapt de fericirea

care este sigur că va ajunge. El se opune mersului victorios al rasei

iperioare şi, prin aceasta, condiţiei prealabile a oricărui progres uman. Copleşit

! povara sensibilităţii omeneşti, el decade la stadiul de animal incapabil să se

dice pe scara vieţuitoarelor.

Ai” fi zadarnic să începem o discuţie pentni a şti ce rasă sau ce rase au st iniţial depozitarele civilizaţiei umane şi, ca urmare, au întemeiat într-adevăr ea ce înţelegem noi prin omenire. Este mai simplu să ne punem întrebarea feritor la prezent şi, în această privinţă, răspunsul este simplu şi clar. Tot ceea avem astăzi în faţa noastră ca civilizaţie umană, ca producţii ale artei, ştiinţei tehnicii este aproape exclusiv rodul activităţii creatoare a arienilor. Acest fapt ;rmite să conchidem prin reciprocă, şi nu fără temei, că ei au fost singurii temeietori ai unei omeniri superioare şi, prin urmare, că ei reprezintă tipul imitiv a ceea ce înţelegem prin cuvîntul “om”. Arianul este Prometeul nenirii; scînteia divină a geniului a ţîşnit din toate timpurile din fruntea sa minoasă; el a reaprins mereu acel foc care, sub forma cunoaşterii, lumina tunericul ce învăluia misterele îndărătnic mute, arătîndu-i astfel omului calea xe trebuie suită cu greu pentni a deveni stăpînul celorlalte vieţuitoare de pe imînt. Dacă el ar dispărea, pe pămînt s-ar lăsa întunericul de nepătruns; în teva secole, civilizaţia omenească ai* dispărea şi lumea ar deveni un deşert.

Dacă s-ar împărţi omenirea în trei specii: cea care a creat civilizaţia, cea xe a depozitat-o şi cea care a distrus-o, numai arianul ar mai putea fi citat . reprezentant al celei dintîi. El a pus fundaţiile şi temeliile tuturor creaţiilor tieneşti şi numai înfăţişarea şi pigmentaţia au depins de caracterele specifice e diferitelor popoare. El a furnizat uriaşele blocuri de piatră şi planul tuturor lificiilor progresului uman şi numai execuţia corespunde spiritului propriu al ;cărei rase. De exemplu, în cîteva zeci de ani, tot estul Asiei va putea califica ept a sa o civilizaţie al **cărei** element fundamental va fi spiritul grec şi tehnica >rmană, ca şi la noi. Numai aspectul exterior va purta, cel puţin în parte, ăsăturile de inspiraţie asiatică. Japonia nu adaugă la civilizaţia sa, cum cred iii, numai tehnica europeană; dimpotrivă, ştiinţa şi tehnica europeană sînt rîns unite cu ceea ce constituie trăsăturile specifice ale civilizaţiei japoneze, lementul fundamental al vieţii nu mai este civilizaţia

japoneză originară, cu ate că ea conferă acestei vieți coloratura ei particulară acel aspect izbitor în hii europenilor ca urmare a deosebirilor esențiale – ci uriaşa operă ştiințifică

şi tehnică a Europei şi Americii, adică a popoarelor ariene. Bazîi$u'se P(rezultatele obținute prin această muncă, Orientul a putut urma la liedul săi mersul progresului general al omenirii. Lupta pentni hrana zilnică adfel'it bazi acestei munci, a creat armele şi instrumentele necesare; numai formeli exterioare se vor adapta încetul cu încetul caracterului japonez.

Dacă, începînd de astăzi, influența ariană ai" înceta să se exerciP asupri Japoniei, presupunînd că Europa şi America se prăbuşesc, progresele p care L face Japonia în ştiință şi tehnică ai* mai putea continua o vreme; dar, cM3** cîțivi ani, izvorul ai- seca, trăsăturile specific japoneze ai* recîştiga teren şi civilizații actuală ai" împietri, ai* recădea în somnul din care a trezit-o, cu şaptezî" de an în iu"mă, valul civilizației ariene. De aici se poate trage concluzia că, duP-* cur dezvoltarea actuală a Japoniei se datorează influenței ariene, tot aşa, î: vremurile străvechi, o influență străină şi un spirit străin au stimulat civilizați japoneză a acelei epoci îndepărtate. Cea mai bună dovadă în sprijinii aceste păreri este faptul că ea s-a anchilozat cu timpul, a încremenit compl2^- Aces fenomen nu se poate produce la un popor decît atunci cînd a dispâi11^ celui creatoare originară sau cînd influența externă care dăduse avînt şi furnizas materialele necesare dezvoltării dintîi a civilizației a sfîrşit prin a liPs^- Dâc faptul că un popor a primit de la rasele străine elementele esertiale al civilizației sale., le-a asimilat şi le-a folosit, dai* mai pe urmă, cînd influent **exterioară** a încetat să se exercite asupra lui, a amorțit este dovedit, se Poat spune că această rasă a fost *depozitara civilizației,* dai* nu că ea *a creat <}viliza(it*

Dacă examinăm diferitele popoare din acest punct de vedere, constatăi că, de fapt, aproape pretutindeni avem de-a face nu cu popoare care)mția' a întemeiat civilizația, ci aproape întotdeauna cu popoare care au primit depozitu

Imaginea pe care ne-o putem face despre civilizația lor este urA^t

Nişte popoare ariene al căror efectiv este ridicol de neînsemnjt" supu popoare străine şi, solicitate de condițiile de viață pe care le oferă H0lu îmi (fertilitatea, natura climatului etc.) sau, profitînd de asemenea de akud mîinii de lucra furnizate de oamenii de rasă inferioară, îşi dezvolta in cazi acesta capacitățile intelectuale şi organizatorice care dormitau în ele, ^n citev milenii, sau chiar în cîteva secole, ele întemeiază civilizații care aveau 'a origm **trăsături** întru totul corespunzătoare felului lor de a fi şi adaptate î(isuşinl(specifice ale solului arătate mai sus şi spiritului oamenilor pe care i-*u SUPU Dai* la urmă cuceritorii devin infideli principiului, respectat la început, virtutea căruia îşi păstrau puritatea sîngelui; ei încep să se împreuneze c supuşii lor indigeni punînd astfel capăt propriei lor existențe; căc1 Pacati original* comis în Paradis are întotdeauna drept consecință *efPu^i* vinovaților.

După o mie şi mai bine de ani, ultima urmă vizibilă a vechiV^ul de stăpînitori se regăseşte adesea în pielea mai deschisă pe care sîn^e^e sau transmis-o rasei supuse şi într-o civilizație

împietrită pe care o întemeia odinioară. Căci aşa cum sîngele cuceritorului s-a pierdut în sîngele poPoaie ‘

te, tot astfel s-a pierdut şi combustibilul din care era făcută făclia care progresul civilizației umane! Aşa cum sîngele foştilor stăpîni a lăsat pe descendenților o nuanță deschisă care îi prelungeşte amintirea, şi icul care stinge viața culturală devine mai puțin adînc datorită razelor •äspîndite de creațiile încă viabile ale celor ce au adus odinioară lumina. i lor străluceşte în mijlocul barbariei revenite şi prea adesea îl face pe torul superficial să creadă că are în fața lui imaginea poporului actual, fapt el priveşte doar în oglinda trecutului.

Se poate întîmpla ca un asemenea popor să intre în contact, de-a lungul sale, pentru a doua oară, sau chiar mai des, cu rasa celor care odinioară 2seră civilizația, fără ca în memoria lui să mai fie prezentă amintirea lor precedente. Ceea ce rămîne în acest popor din sîngele foştilor)ri se va întoarce inconştient către această nouă înflorire culturală şi ceea ;eput nu fusese posibil decît prin constrîngere, se poate face acum de e. O nouă eră a civilizației apare şi dăinuie pînă cînd pionierii săi ează prin sîngele popoarelor străine.

Va fi sarcina viitoarei istorii universale a civilizației să-şi orienteze

ile în acest sens şi să nu se piardă în enumerarea faptelor vizibile, cum

te prea adesea se întîmpla în actuala noastră ştiință istorică.

Această schiță a evoluției la care au fost supuse popoarele depozitare ale

iei zugrăveşte deja tabloul dezvoltării, activității şi dispariției celor care

leiat într-adevăr civilizația pe pămînt, adică a arienilor.

După cum în data cotidiană ceea ce se numeşte geniu are nevoie de o

îosebit de favorabilă şi adesea chiar de un veritabil stimulent pentru a

lumină, la fel se întîmpla şi cu rasa dotată cu geniu. In monotonia vieții

;, oamenii, fie şi de primă valoare, pot să pară neînsemnați şi abia ies

față în anturajul lor; dar imediat ce se găsesc într-o situație care îi

tează sau îi derutează pe ceilalți, la acest om care părea oarecare se

3 aptitudini geniale, deseori spre marea mirare a celor care îl văzuseră

nci în cadrul meschin al vieții civile, de aceea rareori un profet se

e autoritate în propria lui ţară. Niciodată nu există o ocazie mai bună

t observa acest fenomen decît în timpul războiului. In nişte tineri

lipsiţi de malioţiozitate se manifestă subit, în ceasurile grele, în clipa

ilţi îşi pierd curajul, eroi a căror energie sălbatică bravează moartea şi

să calculeze cu sînge rece. Dacă n-ar fi sunat ceasul acela al încercării,

.-ar fi putut bănui că în băiatul acela imberb se ascundea un tînăr erou.

i geniul să se manifeste, întotdeauna este nevoie de un şoc; lovitura de

i destinului, care pe unii îi doboară, pe ceilalţi îi oţeleşte pe neaşteptate

id găoacea vieţii cotidiene dă la iveală sub ochii lumii stupefiate rodul

conţinea. Atunci mulţimea se împotriveşte şi nu vrea să creadă că acela

'S. asemeni ei a devenit brusc o altă fiinţă: proces care se repetă cu

ariţiei oricărui om de valoare.

'eşi un inventator, de pildă, nu-şi creează reputaţia decît în ziua în care

invenţia lui este cunoscută, ar fi greşit să credem că geniul a sclipit în om numai în momentul acela; sub fruntea omului dotat într-adevăr cu capacitate creatoare, scînteia geniului există din ceasul naşterii lui. Adevăratul geniu este înnăscut, el nu este niciodată rodul educaţiei sau al învăţăturii.

Dacă acest lucru este adevărat, în cazul individului, cum am remarcat deja, la fel este şi în privinţa rasei. Popoarele care manifestă o activitate creatoare au, încă de la origine, darul de a crea, chiar şi atunci cînd acest dar scapă privirii observatorilor superficiali. Şi în acest caz reputaţia unui popor de geniu este consecinţa actelor înfăptuite de el, deoarece restul lumii este incapabilă să recunoască geniul în sine, ea nu sesizează decît manifestările perceptibile sub formă de invenţii, descoperiri, edificii, imagini etc; dai- şi aici, mai e nevoie de mult timp pentru ca lumea să ajungă să recunoască geniul. După cum la un individ de mare valoare aptitudinile geniale, sau cel puţin aptitudinile ieşite din comun, sub impulsul unor împrejurări deosebite, se străduiesc să se pună în practică, este posibil ca, în viaţa popoarelor, folosirea efectivă a forţelor şi capacităţilor creatoare potenţiale să nu aibă loc decît atunci cînd sînt chemate de nişte condiţii determinate.

Exemplul cel mai edificator al acestui fapt ne este dat de rasa depozitară a dezvoltării civilizației umane, cu alte cuvinte arienii. De îndată ce destinul îi pune în prezența unor împrejurări deosebite, ei încep să-şi dezvolte într-un ritm din ce în ce mai rapid capacitățile existente în ei şi să le toarne în tipare care le dau forme perceptibile. Civilizațiile pe care le întemeiază în asemenea canari sînt aproape întotdeauna net condiționate de sol, de climă şi de oamenii pe care i-au subjugat. Acest ultim element este de altfel hotărîtor. Cu cît condi]iile tehnice de care depinde manifestarea unei civilizații sînt mai primitive, cu atît este mai necesară prezența unei mîini de lucru omeneşti, care, organizați şi folosită, trebuie să înlocuiască forța maşinilor. Fără posibilitatea ce i-a fost oferită arianului de a folosi oameni de rasă inferioară, el n-ar fi putut face niciodată primii paşi pe dnimul care avea să-1 ducă la civilizație; după cum fără contribuția unor animale adecvate, pe care a ştiut să le domesticească, n-ar fi devenit stăpînul unei tehnici care îi permite în prezent să se lipsească încetul cu încetul de aceste animale. Dictonul: “Maurul şi-a făcut datoria, maurul poate să plece” are, din păcate, o semnificație foarte adîncă. Timp de mii de ani calul a fost nevoit să slujească omul şi să-1 ajute în muncile sale, punînd astfel bazele unui progres care, producînd automobilul, face calul să devină inutil. In cîțiva ani, el va fi încetat orice activitate, dar, fără colaborarea lui din trecut, omului i-a- fi fost poate mult mai greu să ajungă acolo unde este astăzi.

Astfel că prezența oamenilor de rasă inferioară a fost condiția primordială a **formalii** civilizațiilor superioare; ei compensau penuria de resurse materiale fără de care posibilitatea progresului este de neconceput. Este cert că cea dintîi civilizație umană s-a bazat mai puțin pe animalul domesticit decîtpe folosirea omului de rasă inferioară.

Numai după supunerea raselor învinse la sclavie o soartă asemănătoare

malele, şi nu invers, cum ai* putea unii să creadă. Căci în fața plugului mai întîi învinsul; calul nu a venit decît după aceea. Trebuie să fii un bun ca să-ți închipui că acest fapt este un semn aJ degradării umane; seama câ această evoluție trebuia să aibă loc pentru a se ajunge la de civilizație de care profită aceşti apostoli ca saşi debiteze vorbele ? de şarlatani.

3gresele omenirii sînt o ascensiune pe o scară **firii** sfîrşit; nu te poți

să fi trecut treptele inferioare. Arianul a parcurs aşadar drumul pe

arătat realitatea şi nu pe acela la care visează imaginația unui

modern. Drumul adevărat este greu şi anevoios, dai* în final conduce

care ar vrea pacifistul să vadă omenirea ajungînd; dar, în realitate.

mai mult îl îndepărtează decît îl apropie de ea.

întîmplător primele civilizații s-au născut acolo unde arianul a >oare inferioare, le-a subjugat şi le-a supus voinței lui. Ele au irimul instrument tehnic în slujba unei civilizații în devenire. î urmare, drumul pe care trebuia să-1 urmeze arianul era trasat clar. gl a supus oamenii de rasă inferioară şi le-a rînduit activitatea comanda lui, după voința lui şi conform scopurilor lui. Impunîndu le tate utilă, deşi anevoioasă, el n-a făcut doar să cruțe viața supuşilor chiar le-a făurit o soartă mai bună decît cea care li se cuvenea, în s se bucurau de ceea ce se numeşte vechea lor "libertate" Atîta timp at riguros situația morală de stăpîn, a rămas nu numai stăpînul, ci ii civilizației pe care a continuat să o dezvolte. Căci aceasta se clusiv pe capacitățile arianului şi pe faptul că acesta rămînea el isură ce supuşii au început să se ridice şi, după cum e verosimil, sau cuceritor din punct de vedere lingvistic, bariera dintre stăpîn şi îrut. Arianul a renunțat la puritatea sîngelui său şi şi-a pierdut J de a trăi în paradisul pe care-1 crease. Prin amestecul raselor el şi-a pierdut din ce în ce mai mult facultățile civilizatoare; în final nu numai din punct de vedere intelectual, ci şi fizic, asemănător şi băştinaşilors pierzînd astfel superioritatea pe care o avuseseră •ămoşii săi. Cîtva timp a mai putut **trăi** din rezervele acumulate de oi împietrirea şi-a împlinit lucrarea şi această civilizație a căzut, în -au prăbuşit civilizații şi **imperii,** cedînd locul unor noi forme de

tecul sîngelui şi scăderea nivelului raselor, care este consecința lui iînt singurele cauze ale **pieirii** civilizațiilor vechi; căci nu războaiele : cu ele pieirea popoarelor, ci **dispariția** acelei forțe de rezistență •rietatea exclusivă a unui sînge pur.

ea ce, în această lume, nu e de rasă pură nu reprezintă decît fire ate de vînt.

>nce eveniment istoric este manifestarea unui instinct de

conservare a rasei, atît în sensul bun cît şi în cel rău.

Dacă ne întrebăm care sînt cauzele profunde ale importanței predominante a arianismului, putem răspunde poate că această importanță provine mai puțin din vigoarea cu care era dotat acest instinct la arian, cît din modul deosebit în care se manifesta. Voința de a trăi este, considerată din punct de vedere subiectiv, la fel de puternică la toți oamenii; ea nu diferă decît prin modul în care se realizează în practică. In modul de viață cel mai primitiv, instinctul de conservare nu depăşeşte grija purtată de individ eului său. Egoismul, ca să folosim termenul cu care desemnăm această dispoziție morbidă, este atît de absolut încît înglobează chiar şi durata, în aşa fel încît clipa de față pretinde să aibă totul şi nu acordă nimic ceasurilor ce vor să vină. Acesta este stadiul de animal care nu trăieşte decît pentru sine, îşi caută hrana cînd îi este foame şi nu se luptă decît pentru a-şi apăra propria viață. Atîta vreme cît instinctul de conservare nu se manifestă decît în felul acesta, nu există nici o bază pentru formarea unei comunități, fie ea şi sub forma cea mai primitivă a familiei. Deja viața în comun a masculilor şi femelelor, care depăşeşte simpla împerechere, pretinde extinderea instinctului de conservare, din moment ce grija individului față de eul său şi lupta pe care o ducea pentru a-1 apăra țin cont acum de cel de-al doilea element al cuplului; cîteodată masculul caută şi el hrana pentru femela lui; de obicei amîndoi caută hrană pentru pui. Unul se străduieşte aproape întotdeauna să-1 apere pe celălalt, astfel că aici se află primele manifestări, deşi extrem de rudimentare, ale spiritului de sacrificiu. In măsura în care acest spirit se întinde dincolo de limitele restrînse ale familiei, se naşte condiția primordială care va permite formarea unor întovărăşiri mai cuprinzătoare şi în final a unor adevărate state.

Această facultate este foarte puțin dezvoltată la rasele de oameni de cea mai joasă speță, astfel că ele rămîn deseori la stadiul de familie. Cu cît oamenii sînt mai înclinați să-şi pună pe planul al doilea interesele personale, cu atît este mai mare capacitatea lor de a întemeia comunități mai cuprinzătoare.

Această înclinație pentru sacrificiu care-1 determină pe om să-şi pună în joc propria muncă şi, dacă este nevoie, propria viață în folosul semenilor săi este deosebit de dezvoltată la arieni. Ceea ce constituie măreția arianului nu este bogăția facultăților sale intelectuale, ci pornirea de a-şi pune toate capacitățile în slujba comunității. Instinctul de conservare a luat la el forma cea mai nobilă; el îşi subordonează voluntar eul vieții comunității şi îl sacrifică atunci cînd împrejurările o cer.

Facultățile civilizatoare şi constructive ale arianului nu-şi au izvorul în aptitudinile sale intelectuale. Dacă n-ar exista decît acestea, el n-ar putea acționa decît ca distrugător, dai* niciodată ca organizator. Deoarece condiția esențială a oricărei organizări este ca individul să î'enunțe să-şi impună părerea personală şi interesele personale şi să le sacrifice în folosul comunității. Pe această cale ocolită, sacrificîndu-se pentru binele general, el îşi primeşte partea. De exemplu, el nu lucrează nemijlocit pentru el însuşi, ci acționează în cadrul

nblului, nu pentru folosul său personal, ci pentru binele tuturor. Expresia vorită: "munca" lămureşte admirabil această înclinație a spiritului; prin ta el nu înțelege o activitate care serveşte numai la conservarea propriei deți, ci una aflată în conexiune cu interesele comunității umane. In caz ir el dă activității umane egoiste, susținînd doar instinctul de conservare rija restului lumii, numele de furt, camătă, tîlhărie, spoliere.

Această înclinație a spiritului, care aruncă pe plan secund interesul dului în folosul menținerii comunității, este cea dintîi condiție prealabilă ărei civilizații umane adevărate. Numai prin ea se pot naşte marile opere 2şti ale căror întemeietori sînt recompensați rareori, dai* care constituie *a* urmaşi izvorul unor bunuri abundente. Numai ea poate să explice cum oameni pot suporta, fără a înceta să fie cinstiți, o viață mizeră, care î mnă pe ei înşişi la sărăcie şi la mediocritate, însă asigură comunității bazele nței. Orice muncitor, țăran, inventator, funcționai" etc, care produce fără :a ajunge el însuşi la fericire şi îndestulare, este un reprezentant al acestei tobile, chiar dacă nu este niciodată conştient de semnificația adîncă a [ui său de a acționa.

Insă tot ceea ce este adevărat cînd se vorbeşte despre munca socotită ca nt fundamental al întreținerii vieții omeneşti şi a progresului uman este adevărat cînd este vorba despre protejarea omului şi a civilizației sale. i viața pentru a apăra viața comunității reprezintă încununarea spiritului crificiu. Numai prin aceasta se poate împiedica dărîmarea de mîna iilor sau distrugerea de către natură a ceea ce a fost construit de mîna **ii.**

In limba noastră germană există o vorbă care defineşte în mod strălucit inspirate de acest spirit: a-ți îndeplini datoria, cu alte cuvinte să nu-ți ție însuți, ci să slujeşti colectivitatea.

înclinația spirituală fundamentală care este izvorul unui asemenea mod ivitate o numim idealism, ca s-o deosebim de egoism. înțelegem prin a numai capacitatea individului de a se sacrifica pentru comunitate, i semenii săi.

Convingerea că idealismul nu este o manifestare neglijabilă a sentimen-ci că, dimpotrivă, el este, în realitate, şi va fi întotdeauna condiția bilă a ceea ce numim civilizație umană şi chiar că el a creat singur itul de "om" este de primă necesitate. Situația arianulului în lume şi ița oamenilor pe lume se datorează acestei înclinații lăuntrice a spiritului; singură a extras din ideea pură forța creatoare care, asociind într-o unire în felul ei forța brutală a pumnului cu inteligența gemului, a creat nentele civilizației umane.

Fără idealism, toate facultăţile spiritului, chiar şi cele mai surprinzătoare fi decît spirit în sine, cu alte cuvinte o aparenţă fără o valoare considera-ar niciodată o forţă creatoare. Insă, cum idealismul nu este altceva decît subordonarea intereselor şi

vieţii individului celor ale colectivităţii şi cum aceasta este, la rîndul ei, condiţia prealabilă a posibilităţii naşterii formaţiunilor organizate de toate felurile, idealismul răspunde, în ultimă analiză, scopurilor urmărite de natură. El singur determină omul să recunoască de bunăvoie privilegiile forţei şi ale energiei şi face din el unul din elementele infinitezimale ale ordinii care dă formă şi aspect întregului univers.

Idealismul cel mai pui" coincide, fără să aibă conştiinţa acestui fapt, cu cunoaşterea integrală.

Ne vom da seama imediat cît este de adevărată această axiomă şi cum trebuie să ne ferim să confundăm adevăratul idealism cu jocurile unei imaginaţii rătăcite dacă-i îngăduim unui tînă al cărui spirit încă nu este corupt, unui băiat sănătos, să facă o apreciere, nestingherît. Acelaşi tînăr care refuză să înţeleagă şi să admită tiradele unui pacifist "idealist" e gata să-şi sacrifice tînăra sa viaţă pentru idealul poporului său.

Inconştient, instinctul se supune în acest caz noţiunii de necesitate profundă de a conserva specia care ni se impune, fie şi în detrimentul individului, dacă este nevoie, şi protestează împotriva flecarilor pacifişti care, oricum s-ar deghiza, în realitate sînt nişte egoişti laşi revoltaţi împotriva legilor evoluţiei; deoarece aceasta este condiţionată de spiritul de sacrificiu voluntar al individului în favoarea majorităţii şi nu de concepţiile morbide ale unor laşi care pretind că ei cunosc mai bine natura.

Tocmai în epocile în care idealismul ameninţă să dispară putem ca urmare şi imediat constata slăbirea acelei forţe care formează comunitatea şi este condiţia prealabilă a civilizaţiei. De îndată ce egoismul pune stăpînire pe un popor, lanţul rînduielilor slăbeşte şi, urmărindu-şi propria lor fericire, oamenii sînt aruncaţi din cer în infern.

Posteritatea îi uită pe oamenii care au umblat numai după propriile lor interese şi îi lauuă pe cei care au renunţat la fericirea personală.

Evreul contrastează cel mai puternic cu arianul. Poate că nu există pe lume un popor al cărui instinct de conservare să fie mai dezvoltat decît la cel care este numit poporul ales. Cea mai bună dovadă este simplul fapt că această rasă a supravieţuit pînă în zilele noastre. Unde e poporul care, în ultimii două mii de ani, a suferit mai puţine schimbări în înclinaţiile sale lăuntrice, în caracterul său etc. decît poporul evreu? In sfîrşit, ce popor a fost amestecat în revoluţii mai mari decît evreii? Totuşi ei au rămas aceiaşi la ieşirea din uriaşele catastrofe care au pus omenirea la încercare. Cîtă voinţă de a trăi, de o tenacitate nesfîrşită, cîtă statornicie pentru a menţine specia dovedesc astfel de fapte!

Facultăţile intelectuale ale evreilor s-au dezvoltat timp de mii de ani. Evreul trece astăzi drept "deştept", dai' într-un anume sens totdeauna a fost aşa. Dai- inteligenţă lui nu este rezultatul unei evoluţii interioare, ea a profitat de lecţiile pe care i le-a dat străinul. Spiritul uman nu poate ajunge el însuşi la înflorirea completă **fără** a străbate nişte trepte succesive. La fiecare pas pe care

ace spre,a se înălţa, el trebuie să se sprijine pe baza pe care io furnizează cutul, înţelegînd prin aceasta întreaga valoare a expresiei, cu alte cuvinte pe :a pe care o oferă civilizaţia generală. Nici un raţionament nu provine decît i'-o foarte mică măsură din experienţa personală; el rezultă în general din >erienţele rezultate în vremurile trecute. Nivelul general al civilizaţiei estrează individul, cel mai adesea fără ca acesta să bage de seamă, cu o menea abundenţă de cunoştinţe preliminare, încît, astfel dotat, el poate face i uşor el însuşi alţi paşi înainte. De exemplu tînărul de astăzi creşte în jlocul unei asemenea cantităţi de cuceriri tehnice făcute în ultimele secole, ît ceea ce rămînea un mister, acum o sută de ani, pentru spiritele cele mai ninate, i se pare foarte firesc şi nu-i mai atrage atenţia, deşi este de cea mai ire importanţă pentru el, permiţîndu-i să urmărească şi să înţeleagă progresele care le-am făcut în această direcţie. Unui om de geniu, care a trăit în primii îăzeci de ani ai secolului trecut şi care sar întîmpla să-şi părăsească -rmîntul în zilele noastre, i-ar veni mai greu saşi acordeze spiritul după ipazonul timpului prezent decît unui copil de cincisprezece ani, dotat idiocru, din zilele noastre. I-ar lipsi incomensurabila educaţie pregătitoare pe •e o primeşte inconştient, ca să zicem aşa, unul din contemporanii noştri în iştere, prin intermediul manifestărilor civilizaţiei generale.

Cum evreul din motive care vor reieşi din cele ce urmează - n-a fost dodată în posesia unei civilizaţii pi'oprii, bazele muncii sale intelectuale î-au t întotdeauna furnizate de alţii. Intelectul său s-a dezvoltat întotdeauna la iala lumii civilizate care îl înconjura.

Cazul contrai" nu s-a ivit niciodată.

Căci, deşi la evreu instinctul de conservare nu este mai slab, ci mai ternic decît la celelalte popoare, deşi capacităţile lui intelectuale fac cu urinţă impresia că nu sînt cu nimic mai prejos decît facultăţile spirituale ale ;or rase, el nu îndeplineşte condiţia prealabilă esenţială pentru a fi un popor dlizator: el este lipsit de idealism.

Voinţa de sacrificiu la poporal evreu nu depăşeşte simplul instinct de nservare a individului. Sentimentul solidarităţii naţionale, care la el pare atît profund, nu este decît un instinct gregar foarte primitiv care se regăseşte la alte alte fiinţe din lume. Trebuie remarcat în această privinţă că instinctul egar nu-i îndeamnă pe membrii turmei să-şi dea reciproc ajutor atunci cînd un ricol comun face ca acest ajutor reciproc să pară folositor sau absolut necesar. :eeaşi haită de lupi care a atacat prada în comun se împrăştie din nou cînd divizii care o compun şi-au potolit foamea. Este şi cazul cailor care se unesc ntru a se apăra de un agresor, dai" care se răspîndesc de îndată ce pericolul a

3CUt.

Evreul nu procedează altfel. Spiritul său de sarifîciu este numai larent. El nu se manifestă decît în măsura în care existenţa fiecărui individ îl ce să devină absolut necesar. Dai* de îndată ce duşmanul comun este învins, Ticolul, care îi ameninţă pe toţi, trecut, prada pusă la loc sigur, buna înţelegere

aparentă dispare spre a face loc unor înclinaţii fireşti. Evreii nu sînt uniţi decît atunci cînd sînt constrînşi de un pericol comun sau de atracţia unei prazi comune. Dacă aceste două motive dispar, egoismul cel mai brutal reintră în. drepturi şi acest popor, atît de unit mai înainte, cît ai bate din palme nu mai este decît o liotă de şobolani ducînd lupte sîngeroase.

Dacă evreii ai" fi singuri pe această lume, s-ar acoperi de straturi de jeg şi de gunoaie sau ai- căuta să se exploateze şi să se extermine în lupte nemiloase, dacă nu cumva laşitatea, în care se manifestă lipsa totală a spiritului lor de sacrificiu, n-ar transforma lupta într-o simplă paradă.

Este deci complet greşit să conchidem din faptul că evreii se unesc pentru a lupta sau, mai precis, spre a-şi prăda semenii, că la ei există un. oarecare spirit idealist de sacrificiu.

Nici în acest caz evreul nu ascultă de nimic altceva decît de pund egoism.

De aceea statul evreu - care trebuie să fie organismul viu menit să conserve şi să înmulţească o rasă - din punct de vedere teritorial nu are nici cj graniţă. Fiindcă delimitarea teritoriului unui stat presupune întotdeauna <1 înclinaţie spirituală idealistă a rasei care îl constituie şi îndeosebi o concepţie exactă despre ceea ce înseamnă munca. In măsura în care această concept^ lipseşte, orice tentativă de a forma sau de a face să vieţuiască un stat delimitai în spaţiu trebuie mai mult sau mai puţin să eşueze. Ca urmare, acest stat est lipsit de temelia pe care se poate ridica o civilizaţie.

Aşadar, poporul evreu nu posedă, în ciuda tuturor facultăţilor intelec tuale cu care aparent este dotat, o adevărată civilizaţie, îndeosebi o civilizaţi proprie. Ceea ce posedă astăzi evreul ca civilizaţie aparentă nu este decît bunu altor popoare care în cea mai mare parte sa deteriorat în mîinile lui.

Pentru a aprecia care este poziţia poporului evreu faţă de civilizaţi umană, nu tebuie pierdut din vedere un fapt esenţial: na existat niciodată art evreiască şi, în consecinţă, nu există nici astăzi; mai ales cele două regine al artei: arhitectura şi muzica nu-i datorează evreului nimic original. Ceea c produce evreul în domeniul artei nu este decît un lucru de mîntuială sau fui intelectual. Dai' evreul nu posedă facultăţile care deosebesc, rasele creatoare ! înzestrate, în consecinţă, cu privilegiul de a întemeia civilizaţii.

Ceea ce dovedeşte că evreul nu asimilează civilizaţiile străine decît ca u copist care de altminteri îşi deformează modelul este faptul că el culţi îndeosebi arta care necesită cel mai puţin invenţia proprie, adică arta dramatic Nici în acest domeniu el nu este decît un măscărici sau, mai bine zis, o mairfiu care imită; nici măcar aici el nu este un creator de

geniu, ci un imitat» superficial, fără ca artificiile şi trucurile pe care le foloseşte să poată ascun* inexistenţa darurilor sale de creator. Aici presa evreiască îi vine în ajutor cu mai mare complezenţă proslăvind pe cel mai comun dintre cîrpaci, cu condiţ ca acesta să fie evreu, astfel că restul lumii sfîrşeşte prin a se crede în prezen unui artist, în timp ce în realitate nu este vorba decît de un histrion mizera**

evreul nu posedă nici cea mai redusă capacitate de a crea o n moment ce idealismul, fără de care orice evoluţie care înalţă omul »ilă, îi este şi i-a fost întotdeauna necunoscut. Inteligenţa sa nu-i va ită să construiască, ci să distrugă; în cazuri extrem de rare, ea va mult un imbold, dai- atunci va fi mereu tipul de "forţă care vrea răul şi creează întotdeauna binele". Orice progres al omenirii se : prin el, ci în ciuda lui.

rece evreul n-a avut niciodată un regat avînd frontiere delimitate

n-a avut niciodată o civilizaţie proprie, lumea a crezut că are de

popor care trebuie clasat printre nomazi. Este o greşeală pe cît de

de periculoasă. Nomadul posedă desigur un teritoriu net delimitat

te; numai că nu îl cultivă ca un agricultur sedentar, ci se hrăneşte

turmelor sale cu care îşi parcurge domeniul. Motivul acestui mod

puţinătatea fertilităţii solului care nu permite o aşezare stabilă.

ilă este disproporţia existentă între civilizaţia tehnică a unei epoci

por şi sărăcia naturală a unei regiuni. Există ţări în care arianul

i tehnicii sale, pe care a perfecţionat-o vreme de mai bine de o mie

meieze aşezări stabile şi să devină stăpînul unor teritorii de unde

era necesar vieţii. In lipsa acestei tehnici, el ar fi trebuit să

=le ţinuturi, ori să ducă acolo o viaţă mizerabilă de nomad

veşnic locul, presupunînd că educaţia primită de mii de ani şi

a duce o viaţă sedentară nu au făcut imposibilă o astfel de

mie să ne amintim că în momentul în care continentul american

i coloniştilor, numeroşi arieni şi-au cîştigat existenţa din greu

ine, vînînd etc, rătăcind adesea încete mari cu nevestele şi copiii,

[a lor semăna întru totul cu viața nomazilor. Dai', de îndată ce au

mmeroşi şi resurse mai bogate le-au permis să desțelenească

țină piept indigenilor, aşezările lor stabile din acea {ară s-au

oate aparențele, arianul a fost la început un nomad care n-a

u* decît după cîteva epoci, dai* fiindcă nu era evreu! Nu, evreul nu

căci nomadul are deja despre "muncă" o concepție din care poate

iție ulterioară, dacă au fost îndeplinite condițiile intelectuale

;tă la el un fond de idealism, deşi foarte redus; de aceea firea lui

îină popoarelor ariene, fără ca totuşi să le fie antipatică. Evreii

menea concepție; de aceea ei n-au fost niciodată nomazi, ci nişte

>e corpul altoi* popoare. Dacă au părăsit uneori regiunile în care

unei, n-au făcut-o de bunăvoie, ci pentru că au fost izgoniți în

i popoarele obosite de felul în care abuzau de ospitalitatea ce le

Obiceiul poporului evreu de a se întinde tot mai departe este

teristică a paraziților; el caută mereu pentru rasa lui un pămînt

înească.

asta nu are nimic de-a face cu nomadismul, căci evreul nu se

gîndeşte cîtuşi de puțin să părăsească ținutul în care se află; el rămîne în locul unde s-a stabilit şi se cramponează de el în aşa măsură încît nu-1 poți alunga de acolo decît foarte greu, chiar folosind violența. întinderea lui în ținuturi noi nu se produce decît în momentul în care sînt îndeplinite condițiile necesare existenței sale fără ca pentru asta să-şi schimbe habitatul, ca nomazii. El este şi rămîne parazitul-tip, un linge-blide care, asemeni unui bacii dăunător, se întinde tot mai departe, de îndată ce-1 cheamă un teren favorabil care îl poate hrăni. Efectul produs de prezența lui este cel al plantelor parazite:

acolo unde se stabileşte, poporul care îl primeşte se stinge după un timp mai mult sau mai puțin îndelungat.

Astfel că evreul a trăit, dintotdeauna, în statele altor popoare; el îşi forma propriul său stat care se ascundea sub masca unei "comunități religioase" cîtă vreme împrejurările nu-i permiteau să-şi arate în întregime adevărata sa natură. Dai- dacă i se întîmpla să se creadă destul de puternic ca să se poată lipsi de acest deghizament, lăsa vălul să-i cadă şi era dintr-odată ceea ce mulți nu voiseră înainte nici să creadă, nici să vadă: evreu.

Viața pe care o duce evreul pe timpul altor națiuni şi state comportă un caracter specific, care i-a inspirat lui Schopenhauer aprecierea citată deja, că evreul este "marele maestru în materie de minciuni". Felul său de viață îl determină pe evreu să mintă şi să mintă mereu, după cum clima îl obligă pe locuitorul din nord să poarte haine călduroase.

Viața lui în sînul altor popoare nu poate dura decît atunci cînd el reuşeşte să le facă să creadă că nu trebuie să fie considerat un popor, ci o "comunitate religioasă", ce-i drept de un fel deosebit.

Dai* aceasta este prima dintre marile lui minciuni.

Pentru a putea trăi ca parazit al popoarelor, el este obligat să nege ceea ce este specific şi fundamental speciei lui. Cu cît inteligența unui evreu este mai bogată, cu atît acest vicleşug va avea mai mult succes. Aceasta poate merge atît de departe încît o mare parte a poporului care le acordă ospitalitate va sfîrşi prin a crede serios că ei sînt francezi sau englezi, germani sau italieni, deşi aparțin unei confesiuni diferite. Clasele conducătoare, care trec totuşi drept clase care s-au inspirat din frînturi de filozofie a istoriei, sînt în mod special victimele acestei înşelătorii infame. A gîndi de unul singur trece în aceste cercuri drept un păcat comis împotriva sfîntului progres, astfel că nu ne putem mira văzînd, de exemplu, că un ministru de stat din Bavaria n-are nici astăzi nici cea mai vagă bănuială că evreii sînt resortisanții unui *popor* şi nu ai unei *confesiuni;* şi totuşi, ar fi de ajuns să arunce o privire în lumea presei care este proprietatea evreilor, pentni ca acest fapt să i se impună chiar şi spiiitului celui mai comun. Este adevărat că *Ecoul* nu este încă o foaie oficială; de aceea n-are nici o importanță în ochii unui potentat al statului.

Evreii au alcătuit întotdeauna un popor înzestrat cu trăsături proprii rasei lor; ei n-au fost niciodată pui' şi simplu credincioşi unei religii deosebite; dai", pentru a putea progresa, a trebuit să găsească un mijloc de a abate de la ei

e putea deveni jenantă. Mijlocul ce] mai practic şi *in* acelaşi timp ivit de a adormi bănuielile nu era oare invocarea conceptului, de comunitate religioasă? Căci şi aici totul este copiat, sau mai t; prin natura sa, evreul nu poate avea o organizație religioasă, din m cunoaşte nici o formă de idealism şi, prin urmare, credința în tă îi este complet necunoscută. Dai", conform concepțiilor ariene, nu jjna 0 religie căreia săi lipsească, sub o formă oarecare, convinge rița unui om continuă după moarte. De fapt, Talmudul nu este o ;oare pentru viața de apoi; el îi învață doar să ducă pe pămînt o viață portabilă.

ina religioasă a evreilor este, în primul rînd, o învățătură care tinde iritatea sîngelui evreiesc şi un cod care reglementează raporturile ji îndeosebi pe acelea pe care trebuie să le aibă cu restul lumii, cu cu neevreii. Dai* în acest din urmă caz, nu este deloc vorba de norală, ci de cele care privesc problemele economice de o josnicie tă. Asupra valorii morale a învățămîntului religios evreiesc mai i au existat în toate timpurile, studii destul de aprofundate (nu de scă; tot ce au scris evreii despre această problemă era, fireşte, opul lor); ceea ce spun ele despre acest gen de religie îl fac foarte ii celor care judecă în conformitate cu ideile ariene. Dai* cea mai : a sa este furnizată de produsul acestei educații religioase: de Viața lui nu ține decît de lumea aceasta şi spiritul său este tot atît ăin de adevăratul creştinism pe cît îi era de străin caracterul său tor al noii doctrine acum două mii de ani. Trebuie să recunoaştem Scut niciodată un secret din părerea sa despre poporul evreu, că. fost nevoie, el a folosit chiar şi biciul pentru a-1 alunga din luIui pe acest adversar al omenirii care, atunci ca întotdeauna, nu ie decît un mijloc de a face afaceri. Dai* pentru aceasta Christos t, în timp ce astăzi vedem partidul politic creştin dezonorîndu se le evreilor pentru alegeri şi căutînd apoi să urzească intrigi cu ieşti atee, chiar împotriva propriilor săi conaționali.

;ste primă şi supremă minciună că evreii nu sînt o rasă, ci i religii, sau clădit apoi în mod logic alte minciuni. De exemplu:

rivința limbii evreilor. Ea este pentru el un mijloc nu de a-şi

rile, ci de a le ascunde. Vorbind franțuzeşte, el gîndeşte evreieşte

■suri nemțeşti, el nu face decît să exprime caracterul rasei sale,

eme evreul nu a devenit stăpînul altor popoare, trebuie, vrînd-

“bească limba lor; dai” imediat ce acestea vor fi sclavii săi, toate

ivețe o limbă universală (de exemplu esperanto), pentru ca astfel

poată stăpîni mai uşor.

moalele înțelepților din Sion”, pe care evreii le neagă oficial atît de nonstrat în mod incomparabil în ce măsură întreaga existență a se întemeiază pe o minciună permanentă. “Sînt nişte falsuri”,

repetă văietîndu-se *Gazeta de Frankfurt* şi caută să convingă lumea; aceasta este cea mai bună dovadă că sînt autentice. Ele expun clar şi în cunoştință de cauză ce pot face mulți evrei inconştient. Aceasta este important. Ne este indiferent să ştim ce minte evreiască a conceput aceste revelații; ceea ce este hotărîtor este că ele pun în lumină, cu o precizie care îți dă fiori, caracterul şi activitatea poporului evreu şi scopurile finale către care tinde, cu toate ramificațiile lor. Mijlocul cel mai bun de a aprecia aceste revelații este confruntarea lor cu faptele. Dacă trecem în revistă faptele istorice din ultima sută de ani în lumina acestei cărți, înțelegem imediat de ce presa evreiască scoate asemenea strigăte. Căci, în ziua în care ea va deveni cartea de căpătîi a unui popor, pericolul evreiesc va putea fi considerat ca şi înlăturat.

Pentru a-1 cunoaşte bine pe evreu, cel mai bun procedeu este să studiem drumul pe care la urmat, printre celelalte popoare, de-a lungul secolelor. Un exemplu va fi de ajuns ca să ne lămurim. Cum dezvoltarea sa a fost aceeaşi în toate epocile, şi cum popoarele pe seama cărora a trăit întotdeauna au fost aceleaşi, trebuie să împărțim acest studiu în capitole distincte pe care, pentru simplificare, le vom nota cu litere.

Primii evrei au sosit în Germania în momentul invaziei romane şi, ca întotdeauna, în calitate de negustori. In timpul tulburărilor provocate de marile migrațiuni, aparent au dispărut şi astfel epoca în care s-au organizat primele state germanice poate fi considerată drept începutul iudaizării noi şi definitive a Europei Centrale şi de Nord. Atunci a început o evoluție care a fost întotdeauna aceeaşi sau asemănătoare, ori de cîte ori evreii s-au întîlnit cu popoare ariene.

A – De îndată ce iau naştere primele aşezări stabile, evreul se află dintr-odată *acolo,* El soseşte ca neguțător şi. la început, nu prea se sinchiseşte să-şi ascundă naționalitatea. El

este încă un evreu, în parte pentru că semnele exterioare care accentuează diferența dintre rasa lui şi cea a poporului al cărui oaspete este sînt încă prea vizibile, pentru că el cunoaşte încă prea puțin limba **țării,** deoarece caracterele naționale ale celuilalt popor sînt prea izbitoare pentru ca evreul să poată îndrăzni să se dea drept altceva decît un negutător străin. Cum el este plin de suplețe şi poporul care îl primeşte este lipsit de experiență, păstrarea caracterului său de evreu nu-i aduce nici un prejudiciu, ba oferă chiar şi nişte avantaje; cu străinul eşti primitor.

B – încetul cu încetul el se insinuează în viața economică, nu ca

icător, ci ca intermediar. Abilitatea lui comercială, dezvoltată prin exercițiu ungul a mii de ani, îi conferă o mare superioritate asupra arianului, încă puțin dezghețat şi de o onestitate fără margini; astfel că în scurt timp •țul amenință să devină monopolul său. El începe prin a împrumuta bani întotdeauna, cu dobînzi cămătăreşti. El este cel care introduce, de fapt, în mprunuitul cu dobîndă. La început pericolul pe care-1 reprezintă această ie nu este observat; este chiar primită cu plăcere, datorită avantajului de nt pe care îl prezintă.

C • Evreul a devenit complet sedentar, cu alte cuvinte el ocupă un • aparte în oraşe şi tîrguri şi formează tot mai mult un stat în stat. El ară comerțul şi afacerile băneşti ca pe un piivilegiu care îi aparține şi pe exploatează fără cruțare.

D – Afacerile băneşti şi comerțul au devenit monopolul său exclusiv.

ile cămătăreşti pe care le pi-etinde sfîrşesc prin a provoca împotriviri,

ița lui naturală care se agravează ațîță indignarea; bogățiile lui trezesc

Cînd pămînturile şi solul devin şi ele obiectele ale comerțului şi le

e făcînd din ele o marfa care se vinde şi se cumpără pe bani şi negociabilă,

■ecut măsura. Cum el însuşi nu cultivă niciodată pămîntul, dai* nu-1

ră decît o propritate de raport, pe care țăranul poate foarte bine să

cu condiția să suporte din partea noului său stăpîn hoțiile cele mai

ate, antipatia pe care o provoacă creşte pînă cînd devine ură fățişă.

şi rapacitatea lui devin atît de insuportabile încît victimele sale, stoarse

iînge, merg pînă la acte de violență împotriva lui. Străinul acesta începe

ivit mai îndeaproape şi se remarcă la el trăsături şi un fel de a fi tot mai

itoare, pînă cînd în sfîrşit o pi'ăpastie de netrecut se deschide între el şi

lui.

'n perioadele de mare sărăcie, furia celor exploataţi a sfîrşit prin a mpotriva lui. Masele jefuite şi ruinate îşi fac dreptate singure pentru ra de acest flagel al lui Dumnezeu: ele au învăţat de-a lungul cîtorva 1 cunoască şi să considere simpla lui existenţă la fel de redutabilă ca şi

! – Dai[1] atunci evreul începe să-şî dezvăluie adevăratul său caracter. El guvez-nul cu linguşiri greţoase, îşi pune banul la treabă şi, în felul ice să i se acorde scutirile de taxe care îi permit să-şi mai jefuiască . Dacă uneori furia populară se aprinde împotriva acestei lipitori a nu îl împiedică deloc să apară din nou peste cîţiva ani în locul pe care voit să-1 părăsească şi să-şi reia vechiul mod de viaţă. Nici un fel de iu îl poate face să-şi piardă obiceiul de a-i exploata pe ceilalţi oameni, iu reuşeşte să-1 gonească definitiv; după fiecare din ele, în scurt timp s neschimbat.

intru a împiedica măcar lucrul cel mai **rău** lumea a început să pună la adăpost de mîinile sale de cămătar, interzicîndu-i prin lege

F – Cu cît creşte puterea suveranului, cu atît evreul îl hărţuieşte mai mult. El cerşeşte "scutiri de taxe" şi "înlesniri" pe care seniorii, întotdeauna strîmtoraţi, i le acordă bucuroşi contra plată. Oricît l-ar fi costat aceste documente, în cîţiva ani el recuperează banii cîştigaţi cu dobînzi şi cu dobînzile dobînzilor. Este o adevărată lipitoare care se fixează pe corpul bietului popor şi pe care nu o poţi îndepărta pînă cînd suveranii înşişi au nevoie de bani şi cu augustele lor mîini îl fac să verse sîngele pe care-1 supsese.

Această scenă se repetă constant şi rolul pe care-1 joacă cei care sînt numiţi "prinţi germani" este la fel de jalnic ca şi cel al evreilor înşişi. Aceşti mari seniori erau într-adevăr o pedeapsă trimisă de Dumnezeu scumpelor lor popoare şi echivalentul lor nu poate fi găsit decît printre diferiţii miniştri ai vremurilor noastre.

Dacă naţiunea germană nu a reuşit să se elibereze definitiv de poporul evreu, greşeala aparţine prinţilor germani. Din nefericire lucrurile au rămas în continuare în aceeaşi stare, astfel că şi-au primit de la evrei răsplata de mii de ori meritată pentru păcatele de care s-au făcut vinovaţi faţă de popoarele lor. Ei s-au aliat cu diavolul şi şi-au terminat cariera în infern.

G – Lăsîndu-se prinşi în plasa evreului, **prinţii** şi-au pregătit propria ruină. Poziţia pe care o ocupau în mijlocul popoarelor **lor** este lent dar fatalmente minată, pe măsură ce încetează să apere interesele supuşilor lor şi devin exploatatorii lor. Evreul ştie foarte sigur că domnia lor se apropie de sfîrşit şi caută pe cît posibil să-1 grăbească. Chiar el îi aduce în starea de veşnică nevoie de bani, abătîndu-i de la misiunea lor adevărată, ameţindu-i cu linguşelile cele mai josnice şi mai dăunătoare, împingîndu-i la desfrîu şi

devenind în felul acest tot mai indispensabili. Abilitatea sau mai bine zis lipsa lui de scrupule în treburile băneşti ştie întotdeauna să găsească resurse noi storcînd supuşii şi chiar jupuindu-i; astfel încît media lor de viață devine tot mai scurtă. Fiecare curte îşi are "evreul de la Curte", acesta este numele dat monştrilor care torturează poporul cel bun şi îl împinge la disperare, în timp ce prinților le oferă mereu alte plăceri. Cum să te miri văzînd aceste podoabe ale rasei umane împodobite cu semnele exterioare ale distincției, văzîndu-le că se ridică pînă la nobilimea ereditară şi contribuind astfel nu numai la ridiculizarea acestei instituții, dai- şi la contaminarea ei?

Atunci evreul poate profita într-adevăr de situația lui pentru a urca şi mai sus.

Nu-i mai rămîne decît să fie botezat pentru ca să intre el însuşi în posesia tuturor drepturilor şi posibilităților de care se bucură fiii țării. El încheie afacerea, foarte des spre marea bucurie a bisericii, mîndră că a mai cîştigat un fiu, şi a lui Israel, fericit să vadă o şmecherie atît de reuşită.

H ■ In acest moment se produce o transformare în iudaism. Pînă acum erau doar nişte evrei, care nu încercau să pară altceva, ceea ce de altfel era foarte greu din cauza caracterelor distincte care deosebesc cele două rase puse față în față. Pe vremea lui Frederic cel Mare încă nu-i trecea nimănui prin cap

iă în evrei altceva decît un popor "străin" şi Goethe se revolta totuşi la 1 că s-ar putea ca pe viitor căsătoria între creştini şi evrei să nu mai fie ;isă prin lege, Goethe era totuşi într-adevăr o ființă divină; nu era nici un onai's nici o persoană decăzută; ceea ce spunea cu gura lui nu era altceva vocea sîngelui şi a rațiunii. Astfel, poporul, în ciuda traficului ruşinos de ți, vedea instinctiv în evreu elementul străin introdus în propriul său corp jurta ca atare față de el.

Dai* acestea aveau să se schimbe. Timp de mai bine de o mie de ani

[a învățat să stăpînească atît de bine limba poporului care ia oferit

litate, încît el crede că acum poate risca să pună mai puțin accent pe

ea sa evreiască şi să facă să-şi treacă pe primul plan "calitatea de german".

de ridicolă şi de absurdă ar putea părea această pretenție la prima vedere,

iermite să se transforme în "german". Atunci ia naştere una din cele mai

3 înşelătorii din cîte se pot imagina. Cum el nu posedă nimic german, ci

ala de a stîlci limba - şi într-un mod înspăimîntător - dai* în rest nu sa

iit niciodată cu populația germană, tot ce are de la german este limba pe

vorbeşte. Ori, nu limba face rasa, ci sîngele, şi evreul o ştie mai bine ca >, din moment ce acordă puţină importanţă păstrării limbii sale şi, în *j,* acordă foarte mare importanţă menţinerii purităţii sîngelui său. Un om schimba limba foarte uşor, adică se poate folosi de alta; numai că atunci îxprima în noua sa limbă ideile sale vechi; natura lui intimă nu se va)a. Aceasta dovedeşte că evreul, care poate vorbi o mie de limbi diferite, e totuşi decît un evreu. Caracterul său etnic va rămîne mereu acelaşi. Iacă acum două mii de ani a vorbit latineşte la Ostia făcînd negoţ cu grîne, ică speculînd făina în zilele noastre vorbeşte germana evreiască. Este acelaşi evreu. într-adevăr, faptul că acest lucru evident nu este înţeles de siliu ministerial din specia actualmente curentă sau de un funcţionai- de se înţelege de la sine, căci cu greu întîlneşti personaje mai lipsite de t şi de minte decît aceşti slujitori ai autorităţilor atît de eminente care actualmente ţara.

Motivul pentru care evreul se hotărăşte brusc să devină "german" este t. El simte că puterea prinţilor începe să se clatine şi caută repede o mă pe care să-şi pună picioarele. In plus, dominaţia financiară pe care o â asupra întregii economii politice a făcut atîtea progrese încît el nu mai uşţine acest edificiu uriaş, încît în orice caz influenţa lui nu va mai putea Iacă nu are toate drepturile "civice". Dai* el doreşte aceste două lucraii, cît se caţără mai sus, cu atît îl solicită mai mult acel obiectiv a căinai 3 i-a fost odinioară permisă şi care se desprinde acum din bezna lui; cu o rîvnă febrilă, cele mai valoroase minţi evreieşti văd apro se, pînă ajunge aproape la îndemîna lor, visul dominaţiei universale. De oate eforturile lor tind către cucerirea deplină şi totală a drepturilor

Acesta este motivul emancipării în afara ghettoului.

2L9

I Astfel, din evreul de la curte se iveşte încetul cu încetul evrful din popor

Bineînţeles, evreul stă ca şi înainte în anturajul potentaţilor acestei lumi, el caută chiar cu şi mai multă rîvnă să se strecoare în societatea In" *d&x,* în acelaşi timp, alţi reprezentanţi

ai rasei sale fac pe samariteanul pe lîr»gă oamenii din popor. Dacă ne reamintim de cîte păcate față de masă s-â făcut vinovat evreul de-a lungul secolelor, cum mereu a exploatat-o şi a stors-o fiară cruțare, dacă în plus se ia în considerație cît de mult a învățat poporul să 1 urască puțin cîte puțin din aceste motive şi a sfîrşit prin a vedea în prezența lui o pedeapsă aplicată de cer celorlalte popoare, vom înțelege cît de greu i-l veriit evreului să şi schimbe astfel atitudinea. Da, pentru ei a fost o treabă grea să se prezinte drept "prieteni ai oamenilor" victimelor pe care le jupuiseră.

Evreul începe mai întîi prin a camufla în ochii poporului neajulisurile grave pe care i le-a pricinuit. El se transformă mai întîi în "binefăcător" al omenirii. Deoarece bunătatea lui complet nouă este foarte interesată, el ni poate respecta vechiul precept al bibliei care spune că stingă nu trebuie să ştie ce faice dreapta; el este nevoit, vrînd-nevrînd, să se resemneze să facă cunoscut fit e de sensibil la suferințele masei şi să facă publice toate sacrificiile pe caie şi le impune personal pentru a le alina. Cu modestia-i înnăscută, el îşi trîmbițeaiză meritele în lumea întreagă cu atîta perseverență încît aceasta începe să-lcreadă cu adevărat. Cine rămîne neîncrezător trece drept foarte nedrept în privința hui-Curînd dă lucrurilor o asemenea **întorsătură,** încît se pare că el a fost cel căruia i-au fost întotdeauna pricinute neajunsuri, cînd de fapt adevărul este contrariul-Oamenii deosebit de proşti se încred în el şi nu se pot împiedica să n pe bietul "nefericit".

De altfel trebuie să notăm că, deşi se sacrifică bucuros, evreul nu mai sărac din această cauză. El se pricepe să sacrifice o parte ca să nu piardă totul; uneori binefacerile lui sînt chiar ca bălegarul împrăştiat pe cîmp nu de dragul acestuia, ci cu intenția de a trage un folos personal. Dai*, în orice c#z, toată lumea află, într-un timp relativ scurt, că evreul este un "binefăcătC şi i*111 filantrop". Ce transformare stranie!

Ceea ce la alții este mai mult sau mai puțin natural, provoacă o adîmcă uimire, şi la unii chiar o admirație vădită, pentru că o asemenea conduită *1^U* este firească la evreu. Astfel el ajunge ca fiecare din actele sale de binefacere să devină un merit mult mai mare decît dacă ai* fi vorba de alți oameni-

Mai mult chiar: evreul devine pe neaşteptate liberal şi începe să. Şi manifeste entuziasmul față de progresele pe care trebuie să le facă specia UmarlH-

Puțin cîte puțin, el devine, în vorbe, susținătorul vremurilor noi

Este adevărat că el continuă să distingă tot mai radical bazele urnei economii politice cu adevărat folositoare poporului. Prin intermediul soci^tățilloi pe acțiuni, el se infiltrează in circuitul producției naționale, face din ea obiectul unui comerț cu lucruri de ocazie pentna care totul se poate cumpăra şi vinde Pe bani, sau mai bine zis. totul este negociabil; el privează astfel industi'iile *ăe*

care s-ar putea construi o proprietate personală. Atunci între patron ți se naşte acea stare de spirit care îi face să se simtă străini şi care i duce la -împărțirea societății în clase. i sfîrşit influența exercitată de evreu la bursă din punct de vedere

creşte îngrozitor. El posedă sau cel puțin controlează întreaga forță de

națiunii.

'entra a-şi consolida situația în stat, el încearcă să doboare toate prin care la început rasa şi starea civilă i-au stînjenit progresul la Pentru aceasta el luptă cu toată tenacitatea care-1 caracterizează în toleranței religioase şi are în francmasonerie, care a căzut în întregime î sale, un excelent instrument pentru a duce lupta care îi permite să-şi l dibăcie scopurile. Clasele conducătoare şi înaltele cercuri politice şi e ale burgheziei, prinse în rețeaua masonică, devin fără să bănuiască

L

)ar poporul adevărat, sau mai bine zis, clasa care începe să se trezească, î pe cale să-şi cucerească prin propriile sale puteri drepturile şi 2, scapă acestei influențe în păturile sale întinse şi adînci. Totuşi, *îa* ei este mai importantă decît toate celelalte. Căci evreul simte că nu-şi juca rolul de stăpînitor decît cu condiția ca un "conducător" să meargă lui. El crede că a găsit acest conducător în păturile cele mai întinse ale ei. Dai* fabricanții de mănuşi şi țesătorii nu pot fi prinşi în plasa subțire lasoneriei: aici trebuie folosite procedee mai grosolane, care nu vor fi puțin eficace. Atunci francmasoneriei i se alătură presa ca o a doua îlujba evreimii. Evreul îşi foloseşte întreaga tenacitate şi ambiție pentru ităpînire pe ea. Prin intermediul ei, prinde în ghearele şi mrejele ei viață publică; o dirijează şi o împinge înainte; deoarece el este capabil iă producă şi să conducă acea forță care, sub numele de "opinia publică", bine cunoscută astăzi decît acum cîteva decenii...

n acelaşi timp are aerul că el personal este însetat de cunoştințe, face uturor progreselor, în special al celor care provoacă ruina altora; căci idecă orice progres şi orice evoluție decît din punctul de vedere al

ilor pe care le au pentru poporul său, altminteri este duşmanul

iat al oricărei cunoştinţe, urăşte orice civilizaţie adevărată. Toate

ţele dobîndite la şcolile altora, le foloseşte numai în slujba rasei sale.

Dai' el veghează la păstrarea naţionalităţii sale mai mult decît o făcuse

L Părînd că debordează de "cunoştinţe", de "progres", de "libertate", de

, el are grijă să păstreze particularismul strict al rasei sale. I se

să-şi agate femeile de nişte creştini influenţi, dai' principiul lui este

a mereu pură a urmaşilor săi de sex masculin. El otrăveşte sîngele

lai' îl protejează pe al său de orice schimbare. Evreul nu se căsătoreşte

ă cu o creştină, în schimb creştinul ia în căsătorie o evreică. Dai* la

le acestei **încrucişări** de rase, elementul evreiesc iese biruitor. îndeosebi

a marii nobilimi este complet degenerată. Evreul o ştie foarte bine şi

practică sistematic această "dezarmare" a clasei conducătorilor spirituali ** adversarilor rasei sale. Pentru a-şi ascunde maşinaţiile şi a-şi adormi victimei'; el nu încetează să vorbească despre egalitate între toţi oamenii, fără considerat'[1] de rasă ori de culoare. Imbecilii încep să se lase convinşi.

Dai- cum întreaga sa fiinţă nu se poate descotorosi de o duhoare caJ[e] indică mult prea clar străinul pentru ca marea masă a poporului să-i poată căd£[a] uşor în laţ, el face în aşa fel ca presa să ofere despre el o imagine cai[e] corespunde tot atît de puţin realităţii pe cît este de utilă, dimpotrivă, scopuril'[1] pe care le urmăreşte. Mai ales ziarele umoristice se străduiesc să prezinte evrtf[11] ca pe un popor cumsecade şi inofensiv, care are într-adevăr trăsături proprii -<[a] de altfel toate celelalte - dai- care, chiar şi prin moravurile sale ce pai* po3[te] puţin ciudate, dovedeşte că are un suflet care poate stîmi zîmbete, dai* care e^[e] de o onestitate solidă şi plin de bunătate. In general, încearcă să-1 preziri[te] întotdeauna ca fiind mai mult neînsemnat decît periculos.

Scopul său ultim, în acest stadiu al evoluţiei sale, este victoJ[ta] democraţiei, sau a ceea ce înţelege el prin aceasta: hegemonia parl£Mientarisrf[a]" lui. Ea răspunde cel mai bine nevoilor sale; ea suprimă personalităţile pentt"[11] a le înlocui cu majoritatea imbecililor, a incapabililor şi în special a laşilor.

Rezultatul final va fi căderea monarhiei, care se produce inevitabil *rt>*[ai] mult sau mai puţin rapid.

J - Uriaşa evoluţie economică determină o schimbare a păturilor soci^le care constituie poporul. Cum micile meserii dispar puţin cîte puţin şi, ca *uxm^ej* lucrătorul are din ce în ce mai rar ocazia să ajungă la o existenţă independeiita> el devine rapid un proletar. Atunci apare "muncitorul din faDiică" a cău trăsătură principală este că reuşeşte foarte rai* să-şi făurească la **rfîrşitul** viep[1] ° existenţă independentă. El este, în toată puterea cuvîntului, un non-propriet*[1] > bătrîneţea este pentru el un infern şi abia dacă se mai poate spune că *ai trăieşte.

Evoluţia socială creasе deja odinioară o situaţie asemănătoare impunea imperios o soluţie şi a găsit-o. Clasei agricultorilor şi meşteşugari'[1] x s-a adăugat cea a funcţionalilor şi a slujbaşilor, îndeosebi ai statului. Şi ei *ei^l'* în adevăratul sens al cuvîntului, non-proprietari. Statul a îndreptat a^e inconvenient luînd asupra sa întreţinera slujbaşilor care nu puteau pune ni1^1' de-o parte pentru bătrîneţile lor; el a creat pensia, salariul celor ieşiţi la per»[31] • încetul cu încetul exploataţiile particulare, din zi în zi mai numeroase, au urJ[11] acest exemplu, astfel că astăzi aproape toţi angajaţii regulaţi şi c#re îndepli*[1] L funcţii administrative primesc o pensie, cu condiţia ca întreprinderea să fi atinf sau depăşit o anumită anvergură. Şi numai siguranţa dată astfel funcţionai'[1] statului pentru bătrîneţile lui va dezvolta acea conştiinţă profesională şi ^ devotament care, înainte de război, erau principala calitate a corp1" funcţionalilor germani.

Astfel, o clasă întreagă, care a rămas fără proprietate personală, a cu pricepere scoasă din mizeria socială şi a devenit unul din memfarii comun* a*

c 15 — Mein Kampf

iale.

Statului şi naţiunii i s-a pus din nou această problemă şi în proporţii nai mari. Noi mase de oameni, ridicîndu-se la milioane de indivizi, au L de la {ară în marile oraşe spre aşi cîştiga existenţă în calitate de tori în fabrică în industriile recent întemeiate. Condiţiile de viaţă şi de ale acestei clase noi erau mai mult decît mizerabile. Vechile metode de ile meşteşugarului şi agricultorului nu se mai puteau adapta mai mult ii puţin automat la o nouă formă de industrie. Activitatea unuia ca şi a lt nu se putea compara cu eforturile impuse muncitorului din uzină. In [le vechi, timpul nu putea juca decît un rol secundai-; în metodele actuale -u el este primordial. Transferul vechiului timp de lucru în marea

ie a avut un efect dezastruos. Căci randamentul efectiv al muncii era nnat odinioară, deoarece nu se foloseau metodele actuale de muncă *vă.* Dacă odinioară o zi de muncă de paisprezece sau cincisprezece ore era bilă, într-o vreme cînd fiecare minut este folosit pînă la extremă nu se tea rezista. Acest transfer absurd al vechii durate a lucrului în noua ie a fost fatal din două puncte de vedere: el a distrus sănătatea »rilor şi încrederea lor într-un drept superior. Acestor inconveniente li igat, pe de o parte, insuficiența vrednică de plîns a salariilor şi, pe de uația mult mai bună a patronilor care era cu atît mai izbitoare.

La țară problema socială nu putea exista, deoarece stăpînul şi sluga ceeaşi muncă şi mai ales mîncau aceeaşi mîncare. Dai- şi aici s-a produs Dare.

Separarea dintre patron şi angajat, pare astăzi împlinită în toate le. In ce măsură evreizarea poporului nostru a făcut progrese din acest vedere se remarcă în puțina stimă, dacă nu în disprețul față de munca . Acest lucru nu este nemțesc. Este doar franțuzirea vieții noastre :are a fost în realitate o evreizare ce a transformat stima pe care o linioară pentru meseriile manuale într-un oarecare dispreț față de orice zică.

işa s-a născut o clasă nouă, foarte puțin apreciată şi **într-o** zi se va pune itrebarea dacă națiunea va avea energia necesară pentru a face din nou tă clasă un membru al comunității sociale sau dacă diferența de condiție ava pînă ce va săpa o prăpastie între această clasă şi celelalte.

n luciu este sigur: acela că noua clasă nu avea în rîndurile sale le cele mai rele, dimpotrivă, şi în orice caz cele mai energice. Rafinarea i ceea ce se numeşte civilizație nu-şi exercitase încă asupra ei influența >mpune şi distruge. Noua clasă nu se molipsise încă, în adîncurile ei,

laşităţii pacifiste; ea rămăsese viguroasă şi, la nevoie, brutală.

timp ce burghezia nu se sinchiseşte de această problemă atît de

ă şi, indiferentă, lasă evenimentele să-şi urmeze cursul, evreul îşi dă

perspectivele nelimitate care i se deschid în această privinţă;

l, pe de o parte, pînă la cele din urmă consecinţe, metodele capitaliste

de exploatare a rasei umane, el se apropie de victimele concepţiei sale şi ale actelor sale şi devine curînd conducătorul lor în lupta pe care o duc chiar împotriva lui. A spune "chiar împotriva lui" este, la drept vorbind, o exprimare metaforică; deoarece marele maestru al minciunilor ştie întotdeauna să treacă drept o fiinţă curată şi virtuoasă şi să pună pe seama altora propriile sale greşeli. Fiindcă are neruşinarea de a se aşeza în fruntea maselor, acestora nu le dă prin cap că sînt trase pe sfoară prin cea mai abjectă înşelătorie din toate timpurile.

Şi totuşi aşa s-au petrecut lucrurile.

Noua clasă nici n-a ieşit bine din transformarea economică generală şi evreul vedea limpede de pe-acum de ce conducător nou dispune spre a avansa el însuşi. Mai întîi a folosit burghezia ca berbec împotriva lumii feudale; acum se foloseşte de muncitor împotriva lumii burgheze. Aşa cum odinioară a ştiut să obţină prin intrigi drepturile civice adăpostindu-se în spatele burgheziei, acum speră că lupta dusă de muncitori pentru apărarea existenţei lor va deschide calea care îl va duce la stăpînirea lumii.

Din acest moment, sarcina muncitorului este să lupte pentru viitorul poporului evreu. Fără să ştie, el este în slujba puterii împotriva căreia crede că luptă. Aparent este aruncat în atacul împotriva capitalului şi în felul acesta este mai comod să-1 facă să lupte pentru el. In acelaşi timp protestează mereu împotriva capitalului internaţional, dar, în realitate, este cu gîndul la economia naţională. Aceasta trebuie distrusă, pentru ca bursa internaţională să poată triumfa peste cadavrul ei.

Iată cum procedează evreul:

Se apropie de muncitor, simulează ipocrit compasiunea pentru soarta acestuia sau chiar indignarea faţă de mizeria şi sărăcia de care are parte; evreul cîştigă astfel încrederea muncitorului. El se străduieşte să cerceteze toate încercările, reale sau imaginare, din viaţa muncitorului şi să trezească în el dorinţa violentă de a-şi schimba condiţiile de viaţă. Evreul aţîţă abil nevoia de dreptate socială care dormitează mereu în inima unui arian, pînă cînd aceasta se transformă în ură împotriva celor ce se bucură de o soartă mai fericită şi oferă luptei duse împotriva relelor sociale un punct de vedere filozofic precis. El pune bazele doctrinei marxiste.

Prezentînd-o ca fiind strîns legată de revendicările sociale legitime, el favorizează răspîndirea ei şi, invers, pune în mişcare opoziţia oamenilor de bine ce refuză să admită revendicări care, sub forma în care sînt prezentate şi cu consecinţele pe care le antrenează, li se pai' cu desăvîrşire neîntemeiate şi nerealizabile.

Căci, sub masca ideilor pui[1] sociale, se ascund intenţii cu adevărat diabolice; sînt exprimate chiar public, cu o limpezime cît se poate de neruşinată. Această doctrină este un amestec foarte confuz de raţiune şi de neghiobie omenească, însă dozat în aşa fel încît numai partea ei nebunească poate fi realizată, cea rezonabilă niciodată. Refuzînd personalităţii şi, ca urmare, naţiunii şi rasei pe care o reprezintă, orice drept la viaţă, ea distruge baza elementară a

tuie ansamblul civilizaţiei omeneşti, care depinde tocmai de aceşti jsenţa însăşi a filozofiei marxiste, în măsura în care se poate da 'filozofie" acestui produs monstruos al unei minţi criminale.)ersonalităţii şi a rasei suprimă cel mai mare obstacol care se opune iei rase inferioare, adică a rasei evreieşti.

care dau semnificaţie acestei doctrine sînt tocmai teoriile sale

în domeniul economic şi politic. Căci spiritul care le însufleţeşte

oamenii cu adevărat inteligenţi să se pună în slujba sa, pe cînd cei

ăşnuiţi să-şi exerseze facultăţile intelectuale şi care sînt prost

omeniul ştiinţelor economice aderă la ea cu entuziasm. Inteligenţa

ucerii mişcării - căci pentru a supravieţui chiar şi această mişcare

condusă de inteligenţă -este evreul care, "sacrificîndu-se", o ia din

din congenerii săi.

im se naşte o mişcare a lucrătorilor exclusiv manuali conduşi de ; drept scop aparent îmbunătăţirea condiţiei muncitorilor; în mea sa de a fi este să aducă la starea de sclavie şi, prin aceasta, toate popoarele neevreieşti.

inia începută de francmasonerie în cercurile calificate drept

>entru a paraliza instinctul de conservare naţională cu ajutorul

cifiste este continuată de marea presă, care este întotdeauna în

ut, în rîndul masei şi mai ales al burgheziei. Acestor două arme

se adaugă o a treia şi mult mai de temut, organizarea violenţei,

ac şi de asalt, marxismul tebuie să isprăvească răsturnarea a ceea

it deja primele două arme pentru a-i pregăti treaba.

manevră admirabil combinată, aşa că nu trebuie să ne mire că

nd la luptă în fața ei tocmai acele instituții care s-au complăcut

rezinte drept organele celei mai mult sau mai puțin legendare

tului. Pe lîngă înalții noştri funcționali, şi chiar din cei mai sus-

vreul a găsit în toate timpurile (cu cîteva excepții) ajutoarele cele

pentru opera lui de distrugere. Servilitate slugarnică față de

antă trufaşă față de subalterni, iată ce caracterizează acest corp,

tate revoltătoare pe care n-o întrece decît o infatuare adesea

estea sînt calități utile evreului, în raporturile cu autoritățile

îi sînt, în consecință, foarte simpatice.

:are începe acum se desfăşoară, ca s-o descriem în linii mari, în

n scopurilor ultime urmărite de lupta evreilor, care nu se Tea cucerirea economică a lumii, ci speră s-o subjuge şi politic, rte doctrina universală în două părți, care, aparent, sînt reciproc însă formează un tot indivizibil: mişcarea politică şi mişcarea

a sindicală este cea care trebuie să aibă grijă de recrutare. Ea

225

oferă ajutor şi protecție muncitorilor în lupta grea pentru existența pe care îi forțează s-o ducă lăcomia sau mărginirea multor patroni; ea le permite să dobîndească nişte condiții de viață mai bune. Dacă muncitorul nu poate abandona arbitrarului orb al oamenilor, uneori puțin conştienți de responsabilitatea lor şi adesea nesimțitori, apărarea drepturilor pe care le are la viață ca om, într-o epocă în care statul nu se preocupă, ca să zicem aşa, de el, el însuşi trebuie să-şi ia răspunderea acestei apărări. Tocmai în măsura în care ceea ce numim burghezia națională, orbită de interesele sale pecuniare, pune cele mai mari piedici acestei lupte pentru viață, nu se mulțumeşte să reziste încercărilor de a scurta timpul de lucru de o durată inumană, pentru a pune capăt muncii copiilor, pentru a proteja femeia, pentru a îmbunătăți condițiile de igienă în ateliere şi locuințe, ci uneori le sabotează efectiv, evreul, mai şmecher, îşi ia răspunderea cauzei celor oprimați. El devine încetul cu încetul şeful mişcării muncitoreşti şi aceasta cu atît mai bucuros cu cît nu are

intenția sinceră de a îndrepta într-adevăr nedreptățile sociale, ci vizează numai crearea progresivă a unui corp de combatanți în lupta economică, care îi vor fi devotați orbeşte şi care vor distinge independența economiei naționale. Căci în cazul în care conducerea unei politici sociale sănătoase trebuie să se orienteze pe de o parte spre menținerea sănătății poporului, pe de alta spre apărarea unei economii naționale independente, aceste două considerente nu numai că-1 vor lăsa complet indiferent pe evreu, dai" scopul vieții lui este să-şi elibereze drumul de ele. El nu doreşte să mențină independența economiei naționale, ci să o suprime. De aceea nu-şi face scrupule să ridice, ca şef al mişcării muncitoreşti, pretenții care nu numai că depăşesc scopul, dai- care ai- fi imposibil de satisfăcut sau care ai* determina ruinarea economiei naționale. El vrea să aibă în fața lui o generație de oameni nu sănătoşi şi robuşti, ci o turmă degenerată şi gata să suporte jugul. Aceasta este intenția lui cînd invocă revendicările cele mai absurde despre care ştie foarte bine că nu pot fi satisfăcute şi care nu vor schimba aşadar nimic din starea de lucruri, dai* vor avea ca efect cel mult trezirea unei iritări confuze şi violente a maselor. Căci asta urmăreşte el şi nu îmbunătățirea reală şi cinstită a situației lor sociale.

Evreul va rămîne deci şeful necontestat al mişcării muncitoreşti cîtă vreme nu se va fi întreprins € uriaşă muncă de lămurire a maselor, pentru a le informa mai exact asupra cauzelor veşnicei lor sărăcii, cîtă vreme statul nu se va fi debarasat de evreu şi de lucrătura lui ascunsă. Căci atîta vreme cît masele vor fi tot atît de puțin orientate pe cît sînt în prezent şi cît statul se va arăta atît de indiferent, ele îl vor urma întodeauna pe primul care le va face, din punct de vedere economic, promisiunile cele mai neruşinate. In această privință, evreul este foarte priceput, căci întreaga sa activitate nu este înfrînată de nici un fel de scrupule morale.

De aceea în acest domeniu el îşi învinge uşor, şi în scurt timp, toți concurenții. Conform brutalității şi instinctului său tîlhăresc, el dă mişcării muncitoreşti un caracter de o violență extrem de brutală. Rezistența celor al

nț nu se lasă momit este zdrobită prin teroare. Consecințele unei ivități sînt înspăimîntătoare.

ipt, evreul distruge temeliile economiei naționale prin intermediul toare, care ai- putea face națiunea prosperă, lei se dezvoltă organizația politică.

e potriveşte cu mişcarea muncitorească prin aceea că mişcarea ;ă pregăteşte masele pentru a face parte din organizația politică, le i intre chiar şi cu forța şi parcă stimulîndu-le. Ea este izvorul ii subsidiilor cu ajutorul cărora organizația politică îşi întreține it. Ea este organul de control al activității politice a indivizilor şi i hăitaş în toate marile demonstrații politice. Ea sfirşeşte prin a nu întru cuceriri economice, ci îşi pune principalul mijloc de luptă,)rma unei greve în masă şi a grevei generale, la dispoziția ideii

Ld o presă al cărei conținut este adaptat orizontului cultural al Lor mai puțin cultivați, organizația sindicală şi politică tinde să un spirit de revoltă care determină clasele cele mai de jos ale îvină coapte pentru actele cele mai îndrăznețe. Sarcina sa nu este amenii

din mlaştina instinctelor lor josnice şi de a-i face să ajungă uperior, ci, dimpotrivă, să le măgulească poftele cele mai josnice.

0 speculaţie rare aduce profituri numai cînd te adresezi masei a
electuală nu e egalată decît de înfumurare.

stă presă este cea care mai întîi de toate denigrează, într-un spirit antastică, tot ceea ce poate fi considerat un reazem al independen-al unei culturi înalte şi al autonomiei economice a naţiunii, îmbiţează mai întîi de toate învinuiri împotriva tuturor oamenilor are nu vor să se închine în faţa pretenţiei evreilor de a domina

1 **căror** capacităţi şi genii evreului i se pai- periculoase. Căci, pentru
l, nu este nevoie săi combaţi; este suficient să te bănuiască fie că
ieşti să lupţi împotriva lui **într-o** zi, fie să uzezi de superioritatea
tale intelectuale pentru a dezvolta forţa şi măreţia unei naţiuni
u.

tctul lui, care este infailibil în această privinţă, simte în orice om le naturale şi cel care nu este spirit din spiritul lui este sigur că-1 nan. Cum evreul nu este cel atacat, ci tocmai agresorul, el îl man nu numai pe cel care îl atacă, dai* şi pe cel care îi rezistă. :are îl foloseşte pentru a încerca să zdrobească inimile atît de ir cinstite, nu este o luptă cinstită, ci minciuna şi calomnia. «t caz el nu dă îndărăt de la nimic şi josnicia lui este atît de imensă să ne mirăm dacă, în imaginaţia poporului nostru, personificarea mbol a tot ce este rău. ia **înfăţişarea** evreului, inţa masei în privinţa caracterului lăuntric al evreului, lipsa i inteligenţa mărginită a claselor noastre superioare fac ca poporal

să fie uşor victima acestei campanii de minciuni duse de evrei,

Atîta timp cît clasele superioare, cu laşitatea lor înnăscută, ocolesc un om pe care evreul îl atacă astfel prin minciună şi calomnie, maselej din prostie sau simplitate, cred de obicei tot răul care se spune despre el. Autorităţile fie se învăluie în tăcere, fie, ceea ce de obicei face să înceteze campania presei evreieşti, îl urmăresc pe cel care a fost atacat pe nedrept, măsură care, în ochii acestor măgari de funcţionari este potrivită să menţină autoritatea statului şi să asigure calmul şi ordinea.

încetul cu încetul, teama de arma marxistă, mînuită de evreime, se impune ca o viziune de coşmar minţii şi intelectului oamenilor cuviincioşi.

In faţa acestui inamic de temut începi să tremuri şi devii astfel, în cele din urmă, victima sa.

K - Dominaţia evreului pare acum atît de bine asigurată în stat încît el îndrăzneşte nu numai să înceapă să se recunoască făţiş evreu, dai[1] şi să-şi mărturisească fără rezerve concepţiile etnice şi politice pînă la cele din urmă consecinţe. O parte a rasei sale

recunoaşte făţiş că este un popor străin, nu fără a spune de altminteri o nouă minciună. Căci atunci cînd sionismul caută să facă restul lumii să creadă că la evrei conştiinţa naţională şi-ar găsi satisfacţia în crearea unui stat palestinian, evreii îi înşeală încă o dată pe goimii proşti în modul cel mai patentat. Ei nu au cîtuşi de puţin intenţia să instituie în Palestina un stat evreiesc pentru a se statornici acolo; ei urmăresc numai să stabilească acolo organizaţia centrală a întreprinderii lor şarlataneşti de internaţionalism universal; ea ai* fi astfel înzestrată cu drepturi de suveranitate şi sustrasă intervenţiei altor state; ar fi un azil pentru toţi ticăloşii demascaţi şi o şcoală superioară pentru viitorii măscărici.

Dai- faptul că în momentul în care o parte dintre evrei îl maimuţăreşte ipocrit pe neamţ, pe francez sau pe englez$_s$ cealaltă, cu o sinceritate neruşinată, se proclamă oficial rasă evreiască este un semn al siguranţei lor crescînde si de asemenea al sentimentului privind securitatea lor.

Inspăimîntătoarea lipsa de consideraţie cu care se poartă faţă de cetăţenii altor popoare demonstrează cît de apropiată li se pare ziua victoriei lor.

Tînărul evreu cu păr negru o pîndeşte, ore întregi, cu faţa luminată de o bucurie diabolică, pe tînăra fată inconştientă de pericol, pe care o mînjeşte cu sîngele său şi o răpeşte astfel poporului din care provine. El caută prin toate mijloacele să dărîme bazele pe care se întemeiază rasa poporului pe care vrea să-1 subjuge. După cum corupe sistematic femeile **şi** tinerele fete, nu se teme să dărîme în mare **măsură** barierele pe care le pune sîngele între celelalte popoare. Tot evreii au fost şi sînt aceia care au adus negrii pe Rin, meni cu acelaşi gînd ascuns şi scop evident: să distrugă, prin degenerarea rezultată din **încrucişarea** intre rase, această rasă albă pe care o urăsc, s-o facă să decadă de la înaltul nivel de civilizaţie şi de organizare politică la care s-a ridicat şi să devină stăpînii ei.

Căci un popor de rasă pură şi care este conştient de valoara sîngelui său nu va putea fi niciodată subjugat de evreu; acesta nu va putea fi în această

ăpînul veşnic al metişilor.

:ea el caută să scadă sistematic nivelul raselor, otrăvind constant

din punct de vedere politic, el începe să înlocuiască ideea de

i aceea de dictatură a proletariatului.

asa organizată a marxiştilor, el a găsit arma care îi permite să se

[emocraţie şi care îl face capabil să subjuge şi să guverneze popoare

x o mînă brutală.

[ionează sistematic ca să determine o dublă revoluţie: economică şi

njoară, datorită influențelor internaționale pe care le pune în joc, duşmani popoarele care opun o rezistență energică acestui atac ru; le împinge la război şi sfîrşeşte, cînd consideră necesar, prin a ii revoluției pe cîmpul de luptă.

uncină economic statele pînă cînd întreprinderile sociale, devenite sînt luate de la stat şi supuse controlului său financiar, anct de vedere politic, el refuză statului mijloacele de a supravie-:u încetul bazele oricărei rezistențe şi apărări naționale, spulberă porului în guvern, răspîndeşte oprobriul asupra istoriei şi asupra iruncă pe apa sîmbetei tot ceea ce este măreț, a ce priveşte civilizația, el contaminează arta, literatura, înşeală fireşti, răstoarnă toate conceptele de frumusețe şi de noblețe, de le bine şi antrenează în schimb oamenii în domeniul naturii lui

a este ridiculizată; morala şi moravurile sînt prezentate ca nişte e şi desuete, pînă cînd cade şi ultimul reazem ce permite unui pentru existența sa pe această lume.

um începe marea şi cea din urmă revoluție. In momentul în care te puterea politică, el aruncă ultimele văluri care-1 mai ascundeau, •at şi prieten al poporului dă naştere evreului sîngex'os şi tiran al l încearcă, după cîțiva ani, să-i extermine pe reprezentanții i şi, răpind popoarelor pe cei care erau prin natura lor călăuzele le face numai bune pentru rolul de sclav pus pentru totdeauna mplu înspăimîntător al acestei sclavii este oferit, de Rusia, unde anatism într-adevăr sălbatic, a făcut să piară prin torturi crîncene aat la moarte prin înfometare aproape treizeci de milioane de i a asigura unei bande de scriitori evrei şi de bandiți de la bursă)ra unui popor mare.

znodămîntul nu este numai moartea libertăți popoarelor oprimate eirea acestor paraziți ai popoarelor. Moartea victimei antrenează au mai tîrziu moartea vampirului.

recem în revistă cauzele prăbuşirii germane, cauza primă şi îecunoaşterea problemei rasei şi îndeosebi a pericolului evreiesc.

Infrîngerile suferite pe cîmpul de bătaie în august 1918 ar fi fost extrem de uşor de suportat. Ele nu reprezentau nimic față de victoriile obținute de poporul nostru. Nu ele au provocat decăderea noastră; noi am fost doborîți de acea putere care pregătise acele înfrîngeri, răpindu-i sistematic poporului nostru de zeci de ani forțele şi instinctele politice şi morale, singurele care fac popoarele capabile să existe şi legitimează astfel existența lor.

Neglijînd problema pe care o punea menținerea temeliilor rasei de care aparține poporul nostru, vechiul Reich disprețuia singurul drept pe care îl are un popor, de a trăi în acesta lume. Popoarele care se încrucişează sau se lasă încrucişate păcătuiesc împotriva voinței eternei Providențe şi decăderea lor, provocată de ceva mai puternic decît ei, nu este nemeritată; nu li se face o nedreptate, dimpotrivă, aceasta este restabilirea dreptului. Cînd un popor nu mai pune preț pe caracterele specifice ale ființei sale, care i-au fost date de

natură şi îşi au rădăcinile în sîngele lui, el nu mai are dreptul să se plîngă de pierderea existenţei sale pămînteşti.

In lumea aceasta, totul poate deveni mai bun. Orice înfrîngere poate fi mama unei victorii viitoare; orice război pierdut poate fi cauza unei înălţări ulterioare; orice situaţie critică poate face energia umană rodnică şi orice opresiune poate declanşa forţele care produc o renaştere morală, cîtă vreme sîngele şi-a păstrat puritatea.

Dai* pierderea **purităţii** sîngelui distinge pentru totdeauna fericirea lăuntrică, înjoseşte omul pentru totdeauna şi consecinţele fizice şi morale nu se pot şterge.

Dacă se confruntă această chestiune unică cu toate celelalte probleme ale vieţii, observăm cît de neînsemnate sînt acestea din urmă, măsurate cu acelaşi etalon. Toate sînt limitate în timp; chestiunea menţinerii purităţii rasei va exista atîta vreme cît vor exista oameni.

Toate cazurile de decadenţă de o oarecare importanţă, anterioare războiului, se reduc în ultimă analiză la o problemă de rasă.

Fie că este vorba de chestiuni de ordin general sau de monstruozităţi ale vieţii economice, de fenomene de decadenţă ale unei civilizaţii sau de degeneres cenţă politică, de falimentul învăţămîntului şcolar sau de influenţa proastă exercitată de presă assupra adulţilor, răul provine întotdeauna şi pretutindeni, dacă mergem pînă în miezul lucrurilor, din faptul că nu s-a ţinut cont de rasa căreia îi aparţine poporul în chestiune sau n-a fost observat pericolul pe care-1 reprezintă pentru rasă un popor străin.

De aceea, toate tentativele de a reforma, toate operele de asistenţă socială, toate măsurile politice, toate progresele economice şi orice creştere aparentă a cunoştinţelor spiritului n-au avut nici o consecinţă importantă. Naţiunea şi organul care o fac capabilă să se nască şi să existe pe pămînt, cu alte cuvinte statul, nu au fost sănătoşi pe dinăuntru, dimpotrivă, se ofileau văzînd cu ochii. înflorirea aparentă a Reichului nu putea ascunde slăbiciunea sa şi fiecare tentativă de a-1 revigora cu adevărat eşua pentru că era lăsată de o parte

sstiunea cea mai importantă.

Ai- fi greşit sâ credem că partizanii diferitelor tendinţe politice, chiar şi

îi lor, ar fi în parte oameni esenţialmente răi sau rău intenţionaţi. Activitatea

era condamnată să rămînă infructuoasă pentru că, în cel mai bun caz, ei

istatau îndeosebi forma sub care se manifesta boala noastră generală, dai* nu

iu să deosebească agentul patogen. Cînd studiezi metodic linia urmată de

luţia politică a fostului Reich, nu poţi să nu observi, după un examen atent,

chiar şi după realizarea unităţii şi în momentul progreselor făcute de

iunea germană .şi care au fost urmarea ei, decăderea internă era deja în plină

Sşurare şi că, în ciuda creşterii bogăţiei economice, situaţia generală se

utăţea an de an. In alegerile pentru Reichstag, creşterea numărului de

u-i în favoarea marxiştilor indica apropierea continuă a prăbuşirii interne

trebuia să antreneze prăbuşirea externă. Toate victoriile a ceea ce se

Leau partide burgheze erau fără valoare, nu numai pentru că nu puteau

edica, în ciuda tuturor triumfurilor lor electorale, creşterea numerică a

îii marxiste, ci şi pentru că purtau în ele însele germenii descompunerii.

să bănuiască, lumea burgheză era deja contaminată interior de pnomaina

jpţiilor marxiste şi rezistenţa ei rezulta adesea mai degrabă din concurenţa

e şefii ambiţioşi decît dintr-o opoziţie de principiu a unor adversari decişi

Dte pînă la capăt. Unul singur a luptat în timpul acestor ani îndelungaţi cu

severenţă neclintită şi acesta a fost evreul. Steaua lui David a continuat să

tot mai sus pe firmament, pe măsură ce scădea voinţa de conservare a

ului nostru.

Astfel că acela care sa năpustit pe cîmpul de bătaie în august 1914 nu ; un popor hotărît să atace; era doar ultima tresărire a instinctului de •vare naţională împotriva progreselor paraliziei cu care doctrinele pacifiste ste ameninţau poporul nostru. Cum chiar în acele zile se hotăra soarta ■ă, oamenii n-au ştiut să vadă cine era duşmanul intern, orice rezistenţă [1] **exterior** era zadarnică şi Providenţa n-a răsplătit spada învingătoare; ea ms legii eterne care vrea ca orice greşeală să fie ispăşită.

Aceste consideraţiuni ai" trebui să inspire principiile călăuzitoare şi ţa noii mişcări; sîntem convinşi că numai ele sînt capabile nu numai să :ă decăderea poporului german,, ci şi să creeze temelia de granit pe care i se va putea înălţa un stat, un stat care să fie nu un mecanism străin de 1 nostru, în slujba nevoilor şi intereselor economice, ci. un organism din popor, *un stat germanic de naţiune germana.*

CAPITOLUL XII

PRIMA FAZA A DEZVOLTĂRII PARTIDULUI MUNCITORESC GERMAN NATIONAL SOCIALIS'f

Dacă descriu la sfîrşitul acestui volum prima fază a dezvoltării m>*[Cani] noastre şi dacă vorbesc sumai- despre o serie de chestiuni legate de ea, niJ [° ac] cu intenția de a face o dizertație asupra spiritului doctrinei noastre.

De fapt, programul nostru este de o asemenea anvergură încît ai- *ti*^ un volum întreg. II voi comenta aşadar temeinic doar în volumul doi al a^[es] . lucrări şi voi încerca să găsesc o imagine a statului, aşa cum ni-1 imaginări[1] "Noi" înseamnă sutele de mii de oameni care, în fond. împărtăşesc id^[a u]. nostim, fără ca fiecare să găsească vorbele necesare pentru a descrie ceea [ce *l*] este neclar.

Toate reformele importante sînt, de fapt, remarcabile prin fapt[11 ca] adesea, la început, n-au decît un singur susținător, apoi cîştigă milioaJf [şl] milioane de adepți. Aceasta pentru că ele răspundeau deja dorinței profui* [a] mii de oameni nerăbdători, cînd în sfîrşit unul dintre ei s-a ridicat pent* [a] proclama voința lor comună şi pentru a înălța stindardul vechilor sperant[6] * ' sub noua lor expresie, a le conduce la victorie.

Faptul că milioane de ființe doresc în adîncul sufletului o schin^ . completă a condițiilor de viață actuale dovedeşte nemulțumirea lor adîitf" '

dureroasă. Această nemulțumire se manifestă în mii de feluri diferite, la ^ prin descurajare şi disperare, la altul prin dezgust, mînie şi indignare, la cu*-altul prin indiferență şi **iarăşi,** la cutare altul, printr-o dorință violentă <> **interveni.** Dintre nemulțumiți, unii se abțin de la vot, alții, mulți la miJ^ ' votează cu fanaticii de extremă stîngă.

Spre aceştia trebuia să se întoarcă în primul rînd tînâra noastră mişc^ *'*. căci era firesc ca ea să nu tindă către o organizație a unor oameni mulțumii[1]', ghiftuiți, ci să recruteze ființe chinuite de suferințe, frămîntate, nefericiri nemulțumite; înainte de toate, ea nu trebuie să plutească *h* suprafața corpi[1] " social, ci să prindă rădăcini în adîncul masei populare.

Din punct de vedere politic, iată care era situația în 1918: un pof împărțit în două părți. Prima parte, de departe cea mai puțin numeros[1]

tui'ile intelectuale ale națiunii, excluzînd profesiunile manuale. Ea cial "națională", înțelegînd prin aceasta că reprezintă destul de vag alificate drept interese de stat, dai' care pai* mai degrabă să se i interesele dinastice.

ncearcă să-şi împlinească idealul şi să-şi atingă obiectivele cu ajutorul pirituale al căror efect este pe cît de superficial pe atît de incomplet a prin ele însele, au, dată fiind brutalitatea adversarului, o marcată.

r-o lovitură violentă, dintr-una singură, această clasă care de curînd clasa conducătoare a fost pusă la pâmînt: tremurînd de laşitate, ea lilințele pe care nemilosul ei învingător a

vrut să i le impună, tei clase i se opune cea a marii mase a populației de lucrători ^asta este grupată în mişcări cu tendințe mai mult sau mai puțin jmiste şi este hotărîtă să zdrobească prin forță întreaga rezistență lectual. Ea nu vrea să fie națională; ea refuză conştient să favorizeze iționale: din contră, ea favorizează toate pornirile dominatoare eric, ea reprezintă cea mai mare parte a poporului, dai" cuprinde nentele națiunii fără de care o ridicare națională nu poate fi nici ci realizată.

începînd din 1918, trebuia să se înțeleagă că orice nouă ascensiune erman duce la agravarea presiunilor străine asupra Germaniei, iu sînt totuşi ?amele materiale, cum obişnuiesc să repete într-una ;ri de stat" burghezi, ci puterea voinței. Germanii aveau atunci ne decît era necesar; dacă n-au ştiut să-şi asigure libertatea, este psea energia dată de instinctul de conservare şi de voința de a trăi. i armă nu este decît o materie inertă şi fără valoare cîtă vreme al care este gata, înclinat şi hotărît, să o folosească. Germania a apărare nu pentru că i-au lipsit armele; nu i-a lipsit decît voința armele pentru aşi apăra poporul.

în special acum, politicienii noştri de stînga se străduiesc să a lor lipsită de scrupule, numai concesii şi trădări, lipsei de iu merită decît un singur răspuns: "Voi nu spuneți adevărul! Prin i criminală de abandonare a intereselor naționale, v-ați abandonat încercați să prezentați lipsa de arme drept cauza hotărîtoare a •e vrednice de plîns: aici, ca în tot ceea ce faceți, nu există decît >crizie."

el, la fel le voi spune şi politicienilor de dreapta: căci, datorită

lentabile, pleav.a evreiască, ajunsă la putere în 1918, i-a putut

nnele. La fel ca alții, nici aceşti evrei n-au dreptul sau motivul

rmarea actuală pivotul politicii lor clarvăzătoare şi prudente (să

'grabă: laşe), dimpotrivă, situația poporului nostm fără apărare

laşităţii lor. Pentru a rezolva chestiunea restabilirii puterii

pune problema să ne întrebăm: "Cum vom fabrica arme?", ci

"Cum vom crea spiritul care face ca un popor să fie capabil să p9arte arma?" Cînd un asemenea spirit însuflețeşte un popor, voința sa găseşte inii de căi din care fiecare conduce la o armă. Unui laş îi puteți da zece pistoale, el nu va trage nici un cartuş în atac! Ele valorează mai puțin în mîinile sale decît o bîtă în mîinile unui om curajos.

Problema reconstituirii politice a poporului nostru este de-acum, din această cauză, o chestiune de asanare a instinctului nostru de conservare națională: într-adevăr, orice politică externă pregătitoare şi orice revalorificare a statului însuşi este în funcție mai

puțin de disponibilitățile sale în armament, cît de capacitatea de rezistență, recunoscută sau presupusă, a unei națiuni. Capacitatea de coeziune a unui popor este mult mai puțin determinată de acumularea masivă de arme neînsuflețite, cît de existența vizibilă a unei voințe arzătoare de conservare națională şi de un curaj eroic pînă la moarte. O asociație nu se consolidează cu arme, ci cu oameni. De aceea poporul englez a fost atît de multă vreme considerat cel mai prețios dintre aliații din lumea întreagă; pentru că se ştie că se poate conta pe îndărătnicia sălbatică a guvernului său şi a marii mase a națiunii, ferm hotărîți să se bată pînă la victorie; se ştie că ei nu îşi vor cumpăni nici timpul, nici sacrificiile şi că vor folosi toate mijloacele. De aceea armamentul militai* existent momentan n-are cîtuşi de puțin nevoie să fie proporțional cu al celorlalte state.

Dacă se înțelege faptul că restabilirea politică a națiunii germane este o chestiune de restaurare a voinței noastre de a trăi, este limpede şi faptul că, pentru a întrona această voință, nu mai este suficient să recurgem la acele elemente ale sale care de-acum sînt naționale; ceea ce este necesar, este naționalizarea masei, care este antinațională după cum se vede.

In consecință, o mişcare tînără care îşi propune drept scop repunere statului german în propria sa suveranitate va trebui să înceapă o luptă nemiloasă pentru cucerirea maselor populare.

Dai* burghezia noastră zisă "națională" este, în general, atît de vrednică de plîns, mentalitatea ei națională se arată atît de insuficient de dezvoltată, încît se pare într-adevăr că dinspre partea aceasta nu trebuie să ne aşteptăm la o rezistență serioasă față de o politică externă şi internă energică. Chiar dacă, avînd în vedere miopia sa binecunoscută, burghezia germană avea, ca odinioară, pe vremea lui Bismarck, să stăruie, la ceasul eliberării apropiate, într-o atitudine de rezistență pasivă, cel puțin nu trebuia să ne temem de o rezistentă activă din partea ei, avînd în vedere laşitatea ei binecunoscută şi chiar proverbială.

Altfel stau lucrurile cu masa concetățenilor noştri care a dat în internaționalism. Nu numai caracterul lor grosolan şi oarecum primitiv îi îndeamnă mai mult la violență, dai" şi conducătorii lor evrei sînt mult mai brutali şi nemiloşi. Ei vor zdrobi orice încercare de ridicare a Germaniei, aşa cum altădată au frînt coloana vertebrală a alinatei germane. $ îndeosebi, datorită preponderenței lor numerice, nu numai că vor împiedica acest stat parlamentai* să ducă o oarecare politică externă națională, dai* pe de-asupra vor

ia imposibilă evaluarea valorii exacte a forței germane şi, în recierea interesului pe care-1 poate prezenta alianța cu ea. Căci >e care-1 constituie pentru noi existența a 15 milioane de marxişti, de pacifişti; de centrişti nu este cunoscut numai de noi, el sare în ii care, atunci cînd evaluează valoarea unei alianțe posibile sau le greutatea acestei ghiulele stânjenitoare. Nu te aliezi cu un stat *i* activă a populației se opune, cel puțin pasiv, oricărei politici

te.

1 adăugăm la acestea interesul frecvent al conducătorilor acestor iare naționale de a se opune, din simpla grijă pentru propria lor icărei ridicări a statului, şi ei se vor opune.

2 de istorie nu ne îngăduie să concepem că poporul german îşi va de odinioară fără să le vină de hac acelora care au provocat şi

;irea uimitoare a statului nostru. Căci, în fața tribunalului iembrie 1918 nu va fi privit ca o simplă trădare, ci ca o trădare

:te condiții, restabilirea independenței germane în exterior este J rînd de restabilirea spiritului de decizie şi de voință a poporului

zută fie şi numai din punct de vedere tehnic, ideea eliberării terior pare nesăbuită, cîtă vreme marea masă a poporului nu va pună în slujba acestei idei de libertate.

net de vedere pur militai", este deosebit de limpede pentru orice boi nu se poate face cu un batalion de studenți şi că, pe lîngă ipor, mai e nevoie şi de pumnii săi.

stă privință, trebuie să ne închipuim că dacă i se lasă clasei

vara apărării naționale, națiunea este prădată de un bun ce nu

ilocuit. Tinerii intelectuali germani care, în regimentele de

găsit moartea în Flandra în 1914 au lipsit mai tîrziu cumplit.

ațiunii, şi pierderea lor nu mai putea fi compensată în timpul

îpâ cum lupta nu poate fi întreținută decît dacă batalioanele de

?ate de masa de lucrători, la fel de imposibil este s-o pregăteşti

întregul nostim corp social nu domneşte o unitate intens

voință **fermă.**

orul nostru, obligat să-şi ducă din greu existența, dezarmat sub ale semnatarilor tratatului de la Versailles, nu poate lua nici gâtire tehnică atîta vreme cît hoarda duşmanilor dinăuntni nu redusă la această evreime a cărei josnicie de caracter înnăscută a a tot şi a întregii lumi pentru cîțiva bănuți. Dar, cu asta sa im! In schimb, milioanele de oameni care, din convingere ridicării naționale ni se par de neînfrînt, cel puțin atîta timp cît ibătută şi smulsă din mintea şi inima lor cauza ostilității lor, cu cepția marxistă internațională. Din orice punct de vedere am

examina posibilitatea **recuceririi** independenței noastre ca stat şi popor, pregătirea politică în exterior, punerea în funcțiune a forțelor noastre sau pregătirea bătăliei însăşi, condiția de bază rămîne întotdeauna, şi în toate cazurile, cîştigarea prealabilă a masei largi a poporului nostru în favoarea ideii de independență națională.

Dacă nu ne recîştigăm libertatea în afară, orice reformă internă, chiar în cel mai bun caz, n-ar reprezenta decît o creştere a capacității noastre de a fi pentru celelalte națiuni un fel de colonie. Beneficiile ridicării noastre economice - sau a ceea ce este numit astfel ■ se vor duce la domnii noştri controlori internaționali şi orice îmbunătățire de ordin social realizată la noi va spori produsul muncii noastre în avantajul lor. Cît despre progresele culturale, ele nu-i pot reveni prin partaj națiunii germane, fiindcă sînt prea legate de independența politică şi de demnitatea unui popor.

Aşadar, dacă pentru Germania nu există viitor decît dacă marea masă a poporului nostim este cîştigată în favoarea ideii naționale, cucerirea acestei mase constituie misiunea cea mai înaltă şi cea mai importantă a mişcării noastre; şi activitatea acesteia nu trebuie să se ocupe numai de satisfacerea nevoilor prezentului; ea trebuie să ia în considerare mai ales în realizările ei consecințele pe care le pot avea pentru viitorul patriei. Astfel că, încă din 1919, noi înțeleseserăm că noua mişcare trebuia să reuşească înainte de toate să naționalizeze masele.

De aici rezultau, pentru tactica de urmat, o serie de obligații.

1. Pentru a cîştiga masa în favoarea ridicării naționale, nici un sacrificiu nu este prea mare.

Oricare ai- fi concesiile de ordin economic făcute muncitorului de-acum şi mereu, acestea nu se pot compara cu beneficiul cu care se alege de aici ansamblul națiunii, dacă ele contribuie la intrarea unor pături populare importante în corpul social din care fac parte.

Numai mințile lipsite de subtilitate şi mărginite - din păcate atît de numeroase în mediile noastre muncitoreşti ■ pot să nu recunoască faptul că, cu timpul, nici un avînt economic nu le va fi posibil şi, prin urmare, profitabil, cîtă vreme nu va fi fost restabilită o solidaritate puternică între popor şi națiune.

Dacă, în timpul războiului, sindicatele ai* fi apărat cu înfocare interesele lucrătorilor, dacă, chiar în timpul războiului le-ar fi smuls chiar ele, de mii de ori, prin grevă, antreprenorilor, pe atunci lacomi de dividente, consimțămîntul la revendicările muncitorilor pe care îi asupreau, dacă ele **şi-ar** fi proclamat cu tot atîta fanatism cultul pentru ideea germană, continuînd opera de apărare națională, şi dacă i-ar fi dăruit patriei, cu aceeaşi ardore, împinsă pînă la paroxism, tot ceea ce i se cuvenea patriei, războiul n-ar fi fost pierdut. Cît de neînsemnate ar fi fost aceste concesii economice, chiar şi cele mai importante, față de importanța extraordinară a victoriei!

Astfel, în cadrul unei mişcări care caută să redea muncitorului german

lui german, este necesar să se înțeleagă că sacrificiile economice sînt bile cîtă vreme nu compromit trăinicia şi independența economiei

Je.

2. Educația națională a maselor nu poate fi înfăptuită decît pe calea

;ă a ridicării sociale; de fapt, numai prin acest mijloc pot fi obținute le economice de bază care ar permite fiecăruia să se împărtăşească din e culturale ale națiunii.

3. Naționalizarea masei nu poate fi, în nici un caz, obținută prin jumătăți
iră sau printr-un apostolat timid, ci cu o orientare a eforturilor împinsă
mă, cu fanatism, pînă la scopul care trebuie atins. Aceasta înseamnă că
r nu poate fi făcut "național" în sensul foarte moderat dat acestui cuvînt
hezia noastră actuală; frebuie acționat național, cu toată impetuozitate
[e soluțiile extreme.

Otrava nu e învinsă decît de contraotravă şi numai nişte burghezi îşi pot închipui că procedeele de mijloc îi vor conduce în împărăția

Marea masă a unui popor nu este alcătuită nici din profesori, nici din ți. Ea este puțin accesibilă ideilor abstracte. In schimb, va fi impresio-i uşor în domeniul sentimentelor şi acolo se găsesc resorturile tainice ale r sale, fie pozitive, fie negative. De altfel, ea nu reacționează bine decît irea unei manifestări de forță orientată net într-o direcție sau într-o opusă, dai* niciodată în folosul unei jumătăți de măsură care şovăie între două. A întemeia ceva pe sentimentele mulțimii necesită de asemenea ă fie extrem de stabile. Credința este mai greu de zdruncinat decît Iragostea e mai puțin schimbătoare decît stima, ura e mai durabilă decît a. In toate timpurile, forța care a pus în mişcare pe acest pămînt le cele mai violente a constat nu atît în proclamarea unei idei ştiințifice aea stăpînire pe mulțime, cît într-un fanatism însuflețitor şi într-o ă isterie care le înflăcăra nebuneşte.

)ricine vrea să cîştige masa trebuie să cunoască cheia care deschide îimii ei. Aici obiectivitatea înseamnă slăbiciune, voința înseamnă forță. L Nu poți cîştiga sufletul unui popor decît dacă, în timp ce lupți pentru a propriului scop, veghezi la nimicirea oricărui duşman ce caută să i se

)in toate timpurile, poporal a considerat atacul nemilos al adversarilor ovadă a dreptului său; pentru el, a renunța la distrugerea lor înseamnă i de dreptul său; înseamnă chiar negarea existenței lui. lasă nu este decît o parte din natură; sentimentele ei nu îi permit să n armonie cu oameni care nu ascund că vor contrariul a ceea ce vrea Ea nu concepe decît victoria celui mai tare şi nimicirea sau cel puțin sa necondiționată a celui mai slab.

raționalizarea masei noastre nu va putea reuşi decît dacă pe lîngă lupta entru cucerirea sufletului poporului nostru se întreprinde distrugerea

5. Toate marile probleme ale timpului nostru sînt probjîme *d*^ momerlt

otrăvitorilor săi internaţionali. 5. Toate marile probleir şi nu reprezintă decît urmarea unor cauze determinate.

O singură cauză, între toate, prezintă totuşi o important fund/i a ' ' aceea a menţinerii rasei în organismul social. Numai în sînfe stă *i* sa

slăbiciunea omului. Popoarele care nu recunosc şi nu apreciază iif . ^ .
,,, . . - - -, • *Z. e Canişului*

bazelor lor rasiste seamănă cu nişte oameni care ai* vrea sa-i onfere *f.*

calităţile ogarului, fără să înţeleagă că iuţeala şi docilitatea csnişuluf calităţi dobîndite prin dresură, ci sînt inerente rasei înseşi. Popoaj fl renunţă să-şi menţină puritatea rasei renunţă, totodată, la unititea de '

toate manifestările lui. ,, _ ..

Dezmembrarea fiinţei lor este consecinţa firească şi ineviabilă^ , , " sîngelui lor, iar dezagregarea forţelor lor spirituale şi creatoare nu *f* efectul modificărilor aduse temeliilor lor rasiste.

Cel ce vrea să scape poporul german de imperfecţiunii! vădita sînt inerente originii sale va trebui mai întîi să-1 scape de cel ca'e 1-a î/ calea acestor imperfecţiuni.

Naţiunea germană nu se va putea ridica din nou dacă publem/ ca urmare, problema evreiască nu este examinată cu fermitate

Problema rasei nu este numai cheia istoriei lumii, ea ese cea \ umane.

6. Incorporarea într-o comunitate naţională nouă a marii' poporului nostim, care astăzi se află în tabăra internaţionalismului, nuţi' ., nici o renunţare la ideea ca fiecare să apere interesele legitim[1] ale o/ . de condiţia lui. Toate aceste interese specifice diferitelor condiţj/ profesiuni nu trebuie să antreneze defel separarea dintre clase:acestej
... .

decît fenomene rezultate firesc din modurile vieţii noastre economice. G/ . ,

, ., _ . , ..._.. .varate

rea giiiparilor profesionale nu se opune cu nimic formam mei *tf* . ,

colectivităţi populare, căci aceasta constă în unitatea corpului sociali[1]'

chestiunile privitoare la acest corp social. .* ,

T , , . j- •• • , j ■,- , .. etatea

Înglobarea unei condiții sociale, devenita o clasa, n come. ,

populai'ă, sau numai în stat, nu se produce prin coborîrea claseJbr *maif,*^ j ' ci prin ridicarea claselor inferioare. Burghezia de astăzi nu a f>st in» stat prin măsuri luate de nobilime, ci prin propria ei activități şi *sulf* ei conducere.

Muncitorul german n-a intrat în cadrul comunității germanei,. unor scene de fraternizare melodramatică, ci pentru că şi-a îidicat f situația socială şi culturală pînă a atins simțitor nivelul altor clase.

O mişcare care îşi atribuie un scop asemănător va trebui săi[1], aderenți mai întîi în tabăra muncitorilor. Ea nu trebuie să se adrese/ intelectualilor decît în măsura în care aceasta va fi înțeles din țlin scy , trebuie atins. Mersul acestui fenomen de transformări şi de aprepiere *zț*, nu este o treabă de zece sau douăzeci de ani: experiența ne determină si/

upi-inde multe generații.

iei mai mare obstacol în calea apropierii dintre muncitorul de astăzi şi

>a națională nu este acțiunea reprezentanților intereselor sale

ve ci a conducătorilor care o ațîță în direcția internaționalismului,

uirit ostil poporului şi patriei.

celeaşi asociații sindicale conduse din punct de vedere politic într-un

}nal şi în mod sincer populai" • vor transforma milioanele de muncitori

iri de mare valoare ai colectivității naționale, fără ca aceasta să

ze luptele izolate ce s-ar putea da pe terenul pui' economic.

i mişcare care vrea să 1 redea onorabil pe muncitoiiil german popoiiilui

smulgă din utopia internaționalistă trebuie mai întîi să atace extrem c anumite concepții care domnesc în mediile patronale şi anume că, rat în comunitatea populară, muncitoiiil şi-a pierdut, din punct, de onomic, mijloacele de a se apăra de patronul său; şi că cea mai mică

de apărare a intereselor vitale ale muncitorilor, chiar şi a celor mai ;, constituie un atac împ'otnva intereselor colectivității.

combate o astfel de teorie înseamnă a combate o minciună cunoscuta; atea populară nu îşi impune obligaţiile unor anumite părţi ale sale, ci

n muncitor păcătuieşte fără îndoială împotriva spiritului unei îţi populare demne de acest nume cînd, fără consideraţie faţă de binele de menţinerea statului economic naţional şi, bazîndu-se pe forţa lui, menințător revendicări exagerate. Dai[1] un antreprenor nu lezează mai astă comunitate dacă prin metode de exploatare inumane şi prin

extorcări foloseşte greşit forţa de muncă a naţiunii şi cîştigă milioane, îătar, din sudoarea muncitorilor săi.

l îşi pierde astfel dreptul de aşi spune "naţional" şi de a vorbi despre tate populară, căci nu este decît o canalie egoistă care seamănă îirea şi provoacă luptele care rezultă de aici, lupte care, în orice caz, nătoare ţării, szervorul din care mişcarea noastră *va* trebui să se aprovizioneze va

primul rînd masa muncitorilor. Această masă trebuie smulsă din ernaţionalistă, din situaţia ei socială critică, trebuie scoasă din sărăcia ilă şi transformată într-un element hotărît, valoros, însufleţit de ;e naţionale şi de voinţă naţională, al comunităţii noastre populare, acă în sferele naţionale luminate există oameni ataşaţi fierbinte de >r şi viitorul său şi conştienţi de importanţa luptei al cărei preţ este tcestei mase, aceşti oameni vor fi. bineveniţi în rîndurile mişcării <i vor constitui în mod util scheletul ei spiritual. Acestea fiind zise, noi

ni să atragem de partea noastră vitele electorale bui'gheze. Căci ne-am

astfel cu o masă a cărei mentalitate ai[1] avea mai degrabă ca efect

"ea unor pături sociale mult mai întinse.

asigur, teoretic este foarte frumos să vrei să strîngi într-o aceeaşi

mişcare masele cele mai largi, venite şi de sus şi de jos. Dai* trebuie să ţinem cont de următoarele: este poate cu putinţă să obţinem asupra clasei burgheze o influenţă psihologică suficientă pentru ai inculca opinii noi sau chiar o înţelegere sănătoasă a lucrurilor; dai' nu ne putem gîndi să facem să dispară nişte calităţi caracteristice sau, mai bine zis, imperfecţiuni a căror origine şi dezvoltare datează de cîteva secole. In sfîrşit, scopul nostru nu este modificarea spiritelor într-o tabără care este deja naţională; trebuie să aducem la noi tabăra antinaţionalilor.

Şi aceasta este ideea care trebuie să impună în final orice tactică a mişcării.

7. Această luare de poziţie unilaterală şi însăşi prin aceasta foarte limpede trebuie să se regăsească şi în propaganda mişcării şi invers, propaganda noastră se va strădui s-o dezvolte la x'îndul ei.

Căci, pentru ca propaganda în favoarea mişcării să fie eficace, ea trebuie să se exercite **într-o** singură direcţie; în caz contrar, avînd în vedere diferenţa de formaţie intelectuală a celor două tabere prezente, această propagandă ai* fi neînţeleasă de una din ele sau respinsă de cealaltă, deoarece se sprijină pe adevăruri evidente .şi ca urmare lipsite de interes.

Nici chiar modul de exprimare şi tonul adoptat nu pot produce acelaşi efect asupra a două pături sociale atît de diametral opuse.

Dacă propaganda renunţă la o anumită naivitate a expresiei, ea nu va reuşi să mişte sensibilitatea masei. Dacă, în schimb, introduce în vorbele şi gesturile ei întreaga asprime de sentimente a masei, ea nu va atinge mediile zise "intelectuale".

Intre o sută de persoane care-şi zic oratori nu există zece care să ştie să vorbească cu aceeaşi eficacitate .şi, fireşte, despre acelaşi subiect astăzi unui auditoriu format din măturători de stradă, din lăcătuşi şi din curăţători de canale şi mîine unor profesori din învăţămîntul superior şi unor studenţi. înţeleg să le vorbească sub o formă care să corespundă posibilităţilor de asimilare ale unora şi ale celorlalţi şi care, în plus, să exercite influenţă asupra lor şi care să dezlănţuie şi la unii şi la ceilalţi aceeaşi furtună de aplauze.

Trebuie să avem mereu prezent în minte gîndul că nici cea mai frumoasă idee a unei teorii înalte nu se poate răspîndi de obicei decît prin intermediul minţilor înguste, ba chiar foarte înguste.

Nu e vorba de ceea ce ar putea spune creatorul unei idei geniale, ci de ceea ce devine această idee în gura celui care o transmite şi de succesul pe care îl obţine sub această formă.

Astfel că forţa de expansiune a social-democraţiei, mai mult, a **piişcâfu** marxiste, se întemeiază mai ales pe unitate şi., ca urmare, pe uniformitatea publicului căruia i se adresa.

Cu cit ideile expuse păreau mai limitate, ba chiar mărginite, cu atît ele erau mai uşor acceptate şi puse în practică de o masa a cărei capacitate se potrivea bine cu hrana spirituală ce-i era servită.

iceea noua mişcare trebuie să pornească pe un drum în acelaşi timp

ai".

jaganda trebuie menţinută, atît în privinţa fondului cît şi în privinţă

nivelul masei şi valoarea ei nu trebuie măsurată decît după

abținute.

dunările populare, oratorul care vorbeşte cel mai bine nu este acela

enind spre el inteligența celor prezenți, ci acela care cucereşte inima

'intelectual" care, la o adunare populară, ai* critica meschin lipsa dirii într-un discurs care ai' fi influențat evident păturile de jos pe să le cucerească, n-ar dovedi decît incapacitatea completă a rațiunii propriei sale valori, în privința noii mişcări.

lujba mişcării noastre nu avem nevoie decît de intelectuali ;ă înțeleagă destul de bine misiunea noastră şi țelul nostim pentru tivitatea propagandei noastre numai după succesele ei şi absolut ipresia pe care a putut-o produce. într-adevăr, propaganda nu este i a întreține mentalitatea națională a oamenilor care o au deja, ci tiga pe adversarii concepției noastre despre poporul german, dacă acelaşi sînge cu noi.

neral, metodele pe care le-am prezentat deja sumai' cînd am vorbit

ganda pe timp de război mi se pai' perfect convenabile mişcării

fiind procedeele lor deosebit de indicate de lămurire a ideilor.

sul a dovedit înaltul grad de perfecțiune a acestor metode.

jlocul de a reuşi o mişcare de reformă politică nu va fi niciodată

l influențarea forțelor conducătoare; necesară este cucerirea puterii

ee care trebuie să zdruncine lumea din temelii are nu numai

: datoria să-şi asigure mijloacele care fac posibilă împlinirea

r. Aici, pe pămînt, succesul este singurul judecător care hotărăşte

este dreaptă sau nedreaptă, şi prin cuvîntul succes nu înțeleg, ca

irea puterii, ci acțiunea binefăcătoare asupra întregului popor,

r o lovitură de stat nu trebuie considerată reuşită • cum declară

i magistrați lipsiți de conştiință - pentru că revoluționarii vor fi

stăpînire pe putere, ci numai dacă națiunea, mulțumită cuceririi

3 care şi le fixase mişcarea revoluţionară, este mai înfloritoare

imul trecut. Raţionament care nu poate fi aplicat revoluţiei

se intitulează lovitura de forţă a bandiţilor din toamna lui 1918.

cazul în care cucerirea puterii politice este cea dintîi condiţie care

inită pentru reuşita intenţiilor reformei, o **mişcare** cu asemenea

î, încă din prima zi a existenţei sale, să fie conştientă de faptul că

de masă şi nu una de club literar de consumatori de ceai sau a

•urgheze de jucători de popice.

a mişcare este în esenţa şi în organizarea ei interioară antiparla-te cuvinte ea tăgăduieşte în general principiul - ca în propria sa

organizare internă - suveranităţii majorităţii în virtutea căreia şeful guvernului este coborît la rangul de simplu executant al voinţei altora. Mişcarea susţine principiul că, atît în problemele însemnate, cît şi în cele mărunte, şeful deţine o autoritate necontestată, care implică întreaga lui răspundere.

Consecinţele practice ale acestui principiu pentru mişcarea noastră sînt:

Preşedintele unei grupări subordonate este instalat în funcţie de şeful grupării imediat superioare; el este răspunzător de conduita grupării sale; toate comisiile sînt la dispoziţia lui; în schimb, el nu depinde de nici o comisie.

Nici o comisie nu are drept de vot; nu există decît comisii de cercetare, cărora şeful responsabil le repartizează munca. Din acest principiu decurge organizarea din *Bezirk,* din *Kreis,* sau din *Gau*[1]*);* pretutindeni şeful este numit de şeful imediat superior şi în acelaşi timp i se cuvin o autoritate deplină şi puteri nelimitate. Numai şeful întregului partid este ales, conform regulilor asociaţiei, în adunarea generală a membrilor. Dai* el este şeful exclusiv. Toate comisiile sînt dependente de el; el nu depinde de nici una. El are răspunderea, dai- o poartă în întregime pe umerii săi. Dacă şeful a încălcat principiile mişcării sau dacă i-a servit prost interesele, partizanilor săi le revine sarcina de al face să compară în forum, în vederea unei alegeri noi şi spre a i se retrage funcţia. Atunci el este înlocuit de omul nou care pare cel mai capabil şi care este, la rîndul său, investit cu aceeaşi autoritate şi cu aceeaşi responsabilitate.

Una din îndatoririle cele mai stricte ale **mişcării** noastre este să considere acest principiu ca imperativ, nu numai în propriile sale rînduri, ci în cadrul întregului stat.

Cine vrea să fie şef, poartă, odată cu autoritatea supremă şi nelimitată, povara grea a unei responsabilităţi totale.

Cel ce nu e capabil să facă faţă consecinţelor actelor sale sau care nu se simte destul de curajos pentru aceasta nu e bun de nimic ca şef. Numai un erou îşi poate asuma această funcţie.

Progresele şi civilizaţia omenirii nu sînt produsul majorităţii, ci se întemeiază numai pe geniul şi activitatea personalităţii.

Pentru a-i reda poporului nostru măreţia şi puterea, este necesară mai întîi glorificai'ea personalităţii şefului şi prezentai'ea ei în toate drepturile sale.

Din acest motiv mişcarea este antiparlamentară; şi chiar dacă se ocupă de o instituţie parlamentară, trebuie s-o facă numai pentru a o ataca în vederea eliminării unei rotiţe politice în care trebuie să vedem unul din semnele cele mai distincte ale decăderii omenirii.

10. Mişcarea nu este de acord să ia poziţie în chestiunile care ies din cadrul activităţii sale politice sau care nu pai* de o importanţă fundamentală.

Scopul ei nu este o reformă religioasă, ci o reorganizare politică a poporului nostru. Ea vede în cele două confesiuni religioase ajutoare la fel de

Arondisment, judeţ, regiune. (N.T.)

pentru conservarea poporului nostru; ea combate deci partidele cărei

religiei rolul fundamental de sprijin moral pentru a face din ea doar

iment pentru folosinţa partidelor.

lisiunea mişcării nu este restabilirea unei forme de stat determinate,

i împotriva unei alte forme de stat, ci stabilirea principiilor fundamen

ie care nici republica nici monarhia nu se pot menţine.

ia nu constă nici în întemeierea unei monarhii, nici în **întărirea**

i, ci în crearea unui stat germanic.

orma exterioară care trebuie dată acestui stat pentru a încununa opera

ită o importanţă fundamentală; este o treabă care trebuie hotărîtă mai

uncție de oportunitatea practică a momentului.

a un popor care va fi înțeles în sfîrşit marile probleme şi marile eforturi

existenței sale, chestiunea formei de guvemămînt nu trebuie să mai

i lupte interne.

hestiunea organizării interne a mişcării este o problemă nu de

ci de adaptare oportună la scopul urmărit, ea mai bună organizare nu este aceea care interpune între şeful unei

partizanii săi un sistem, considerabil de intermediari; este cea care t mai puțini cu putință. Căci a organiza înseamnă a transmite unui *arte* mare de oameni o idee determinată • născută întotdeauna în capul ui" om şi a asigura apoi transformarea acestei idei în realitate, rganizarea nu este aşadar, la urma urmei, decît un râu necesar. Ea nult, un mijloc de a atinge un anumit scop; ea nu este scopul, in moment, ce lumea produce mai multe creaturi inconştiente decît

1 gîndesc, este întotdeauna mai uşor să pui pe picioare o organizație îaterializezi nişte idei. Stadiul de dezvoltare a unei idei pe cale de

îndeosebi cînd prezintă un caracter de reformă, este, în linii mari,

idee genială provine întotdeauna din mintea unui om în care se jcația de aşi transmite credința restului omenirii. El propovăduieşte nceput şi încetul cu încetul îşi cîştigă un anumit număr de partizani, ansmiterea directă şi personală a ideilor unui om semenilor săi este

ideal; este de asemenea şi cel mai firesc. Pe măsură ce numărul :reşte, propovăduitorului îi va fi din ce în ce mai greu să continuie săi

2 personal şi direct pe nenumărații săi partizani, săi domine şi săi *i* toți. Şi, după cum pe măsură ce o comună se extinde, simpla circulație unct la altul trebuie să facă obiectul unei reglementări, tot astfel, şi az, trebuie să se ia hotărîrea creerii unor rotițe stânjenitoare. S-a :u statul ideal: el va cunoaşte răul necesar organizării. Trebuie luată rare formarea micilor grupări subordonate, ca de pildă în mişcarea ide grupările locale sînt celulele elementare ale organizațiilor de un ridicat,

tuşi, dacă aceste fracționări sînt aprobate înainte ca autoritatea

creatorului doctrinei şi a şcolii pe care a întemeiat-o să fie incontestabil stabilită, unitatea învăţăturii riscă să fie slăbită. Nu se va da niciodată prea multă importanţă existenţei unui centru politic şi geografic unde să se afle capul mişcării.

Valurile negre ale Meccăi şi farmecul magic al Romei dau în timp mişcărilor al căror sediu sînt o forţă făcută din unitatea internă şi din supunerea faţă de omul care simbolizează această unitate.

De aceea, cînd se creează celulele elementare ale organismului, nu trebuie niciodată neglijată menţinerea întregii importanţe a locului de origine a ideii şi ridicarea sus şi tare a prestigiului ei.

Această proslăvire fără margini din triplul punct de vedere simbolic, moral .şi material a locului de unde a provenit ideea şi unde se află conducerea mişcării trebuie să fie **urmărită** exact în măsura în care înmulţirea nesfîrşită a celulelor subordonate ale mişcării pretinde noi grupări după exemplul organizaţiei.

Fiindcă dacă numărul crescînd al adepţilor şi imposibilitatea de a continua întreţinerea legăturilor directe cu ei conduce la constituirea unor grupări subordonate, tot astfel înmulţirea nesfirsită a acestor grupări le obligă să se unească în grupări mai mari care, din punct de vedere politic, ai- putea fi calificate, spre exemplu, drept asociaţii regionale sau districtuale.

Menţinerea grupărilor locale situate la nivelul cel mai de jos al ierarhiei sub autoritatea centrului mişcării este relativ **uşoară,** în schimb trebuie să recunoaştem întreaga dificultate de a impune această autoritate organizaţiilor mai numeroase care se constituie pe **urmă.** Şi totuşi acest lucru este esenţial pentru salvarea unităţii mişcării şi, în consecinţă, pentru realizarea ideii.

Dacă, pe deasupra, aceste organisme intermediare mai importante se grupează, creşte şi dificultatea de a asigura pretutindeni supunerea absolută faţă de ordinele venite de la organele centrale.

De aceea mecanismul complet al unei organizaţii nu trebuie pornit decît in măsura în care autoritatea spirituală a organului central .şi a ideii care îl animă pare garantată fără rezerve. In sistemele politice, această garanţie nu pare a fi completă decît dacă puterea a fost efectiv preluată.

Rezultă de aici că directivele pentru organizarea internă a mişcării sînt următoarele:

a) Concentrarea întregii activităţi mai întîi într-un singur oraş: Munchen. Adunarea în acest punct a unui grup de partizani absolut sigur; crearea unei şcoli pentru răspîndirea ulterioară a ideii, Trebuie cîştigată autoritata necesară pentru viitor, dobîndind, tot acolo, succesele cele mai însemnate şi mai izbitoare **care** pot fi obţinute.

Pentru ca mişcarea şi conducătorii ei să fie cunoscuţi, trebuia nu numai zdruncinată vizibil convingerea că şcoala mai'xistă care funcţiona acolo era de neînvins, ci şi dovedită posibilitatea unei mişcări opuse.

b) Să nu se creeze grupări locale în alte **părţi,** decît odată ce autoritatea

nului de conducere de la Munchen este definitiv asigurată.

Să se constituie apoi asociaţii districtuale, regionale sau pe ţară, nu

nci cînd li se va simţi nevoia, ci după ce se vor fi obţinut garanţii

;e de supunere completă faţă de organul central.

n plus, crearea organismelor subordonate depinde de numărul

or socotiţi capabili să le fie eventual trimişi în calitate de şefi.

n această privinţă există două soluţii:

t) Mişcarea dispune de mijloacele financiare necesare atragerii şi

L oamenilor inteligenţi, capabili să devină mai tîrziu conducători. Ea

mei la treabă personalul astfel cîştigat pentru cauză şi îl foloseşte

adaptîndu-1 riguros la scopul care trebuie atins, în special în ceea ce

tactica de practicat.

iceastă soluţie este cea mai simplă şi cea mai rapidă: ea presupune

jloace pecuniare însemnate, căci acest material de şefi nu este în stare

i pentru mişcare decît dacă este retribuit.

I Urmare lipsei de resurse financiare, mişcarea nu este în măsură să

i şefi plătiţi; ea este nevoită să facă apel la oamenii care se simt onoraţi

ceasta cale este cea mai lungă şi cea mai grea. Conducerea mişcării neori să lase nedesţelenite regiuni întinse, atunci cînd nu dispune, irtizanii săi, de nici un om capabil să organizeze şi să dirijeze acţiunea ;a respectivă.

! poate întîmp ia ca teritorii întinse să nu ofei'e nici o resursă în această n timp ce alte localităţi vor avea doi sau trei oameni de capacitate gală. Greutăţile ce se pot ivi din această pricină sînt considerabile şi •ezolvate decît după cîţiva ani.

ar condiţia dintîi, pentru constituirea unui element al organizării, este aşezarea omului potrivit în fruntea ei.

Lpă cum o trupă fără ofiţer va fi mai lipsită de valoare, tot aşa o î politică este inoperantă dacă nu are conducătorul care îi trebuie, că oamenii nu dispun de o personalitate care poate fi aşezată în iei grupări locale, e mai bine să se abţină de la constituire decît să rganizarea ei.

să fii conducător nu e suficient să ai voinţă, mai sînt necesare şi însă puterea de voinţă şi energia trec înaintea geniului singur. Cel •nducător este cel în care se reunesc capacitatea, spiritul de decizie enţă în execuţie.

toni] unei mişcări este condiţionat de fanatismul şi intoleranţa pe i săi le aplică spre a o considera drept singura mişcare întru totul tuturor aranjamentelor de acelaşi ordin.

e o foarte mare greşeală să credem că forţa unei mişcări creşte prin “u o **mişcare** analoagă. Va exista poate o creştere a desfăşurării e, în ochii unui observator superficial, va părea o creştere a forţei; în

realitate, mişcarea va fi primit germenii unei slăbiri interne care nu va întîrzia să se facă simţită.

Căci, orice s-ar putea spune despre asemănarea dintre două mişcări, nu există similitudine. Altminteri n-ar exista două mişcări; n-ar exista decît una singură. In plus – oricare ai* fi punctul asupra căruia pot exista diferenţe, chiar dacă nu s-ar baza decît pe valoarea diferită a celor doi conducători – ele există. Legea firească a oricărei dezvoltări nu comportă împerecherea a două organisme, ci victoria celui mai puternic şi exploatarea metodică a forţei învingătorului, care nu este posibilă decît prin lupta pe care o provoacă.

Unirea a două partide politice asemănătoare poate produce avantaje politice trecătoare: dar, cu timpul, un succes obţinut astfel devine cauza unor slăbiciuni care se vor manifesta mai tîrziu.

O mişcare nu poate deveni mare decît dezvoltîndu-şi nelimitat forţa interioară şi dacă mişcarea creşte în mod durabil cîştigînd victoria definitivă asupra tuturor concurenţilor săi.

Fără nici o îndoială, se poate spune că forţa ei şi, odată cu ea, dreptul ei la viaţă nu se dezvoltă decît în măsura în care admite drept condiţie extinderea ideii de luptă; se poate spune de asemenea că momentul în care mişcarea va fi

atins forța maximă este acela în care victoria completă se va fi situat de partea
ei. \.

O mişcare nu va pretinde deci victorie decît unei tactici care, departe de a-i aduce succese imediate însă de moment, îi va impune o perioadă lungă de dezvoltare progresivă şi de lupte îndelungate cauzate de intoleranța ei absolută față de celelalte.

Nişte mişcări care nu-şi datorează dezvoltarea decît unei aşa-zise asocieri de organisme asemănătoare, cu alte cuvinte compromisurilor, seamănă cu nişte plante de seră pentru culturi timpurii.

Ele cresc în înălțime, dai' le lipseşte forța de a înfrunta secolele şi de a rezista violenței furtunilor.

Puterea tuturor organizațiilor mari care întruchipează o idee măreață s-a bazat pe fanatismul cu care s-au ridicat, intolerante, sigure de dreptul lor şi încrezătoare în victoria împotriva a tot ce le era străin.

Cînd o idee este justă prin ea însăşi şi cînd, înarmați cu această convingere, adepții ei încep să se bată pentru ea aici, pe pămînt, ei sînt invincibili; orice atac împotriva lor nu face decît să le mărească forța.

Creştinismul nu a devenit atît de important făcînd compromisuri cu opiniile filozofice ale antichității aproape asemănătoare cu ale lui, ci proclamînd şi apărînd cu un fanatism inflexibil propria sa **învățătură.**

Avansul aparent pe care-1 pot realiza mişcările politice aliindu-se cu altele este repede depăşit de progresele unei învățături care organizează şi care luptă ea însăşi în cea mai deplină independență.

Mişcarea trebuie să-şi instruiască membrii să nu vadă în luptă un element secundai- şi neglijabil, ci însuşi scopul. Din acest moment, ei nu se vor

me de ostilitatea aversarilor lor; dimpotrivă; vor simți in aceasta condiția a propriei lor rațiuni de a fi, Ei nu se vor teme de ura duşmanilor lui nostru şi de concepția noastră despre lume; din contră, o vor dori cu •are; dar, printre manifestările acestei uri, figurează minciuna şi

ia.

Cel care nu este combătut de ziarele evreieşti, cel pe care acestea nu î] >ază nu este un bun german, nici un naționalsocialist adevărat; itatea sa, sinceritatea convingerii şi puterea sa de voință au ca măsură ostilitatea pe care i-o arată duşmanul de moarte al poporului nostra.

Partizanilor mişcării noastre şi, în general, întregului popor, trebuie să *gem* atenţia din nou şi mereu că ziarele evreieşti sînt o ţesătură de

ii.

Chiar dacă un evreu spune adevărul, el o face cu scopul precis de a o înşelătorie şi mai mare; şi în acest caz, el minte, aşadar, conştient, este un mare maestru în minciuni: minciuna şi înşelăciunea sînt armele aptă.

Orice calomnie, orice calomnie de origine evreiască îi însemnează pe ii noştri cu o cicatrice glorioasă.

Cel pe care-1 denigrează cel mai mult, este şi mai mult de-al nostru; cel :are nutresc o ură de moarte este prietenul nostru cel mai bun. Cel care citeşte dimineaţa un ziar evreiesc în care nu e calomniat să se gîndească la faptul că ziua precedentă a fost o zi pierdută; dacă ar t-o bine, evreul l-ar fi **urmărit, l-ar** fi denigrat, calomniat, insultat .şi t. Şi numai cel care merge împotriva acestui duşman de moarte al ii nostru şi al întregii omeniri sau civilizaţii ariene are dreptul să se să fie expus calomniilor şi ostilităţii acestei rase.

2înd aceste principii vor fi. trecut în sîngele şi măduva partizanilor îişcarea noastră va fi de neclintit şi de neînvins.

Mişcarea noastră trebuie să dezvolte prin toate mijloacele respectul

ităţii. In cadrul ei nu trebuie uitat niciodată că valoarea a tot cee ce este

se întemeiază pe valoarea individuală .şi că orice idee .şi orice acţiune

d forţei creatoare a unui om. Nu trebuie uitat nici că admiraţia faţă de

ste mare nu este, nu reprezintă numai un tribut de recunoştinţă adus

ci şi un bine care-i înlănţuie şi i uneşte pe toţi aceia **care** încearcă

ecunojţtinţă.

‘ersonalitatea nu poate fi înlocuită. Acest luciu este adevărat îndeosebi Loc să întrupeze o forţă mecanică, ea întrupează elementul cultural şi Un maestru ilustru nu poate fi înlocuit: nimeni altcineva nu poate de terminarea operei lui după moartea sa; la fel stau lucrurile şi în ai mare poet, al unui gînditor, al unui om de **stat** şi al unui **mare**

ăci opera lor a încolţit pe terenul **artei;** ea na fost fabricata de o a a fost un dai- natural al graţiei divine.

Cele mai mari revoluții şi cele mai mari cuceriri ale oamenilor pe acest pămînt, cele mai mari opere culturale, rezultatele nemuritoare pe care le-au obținut ca şefi de guverne etc, toate acestea sînt pe vecie legate de un nume şi vor rămîne simbolizate de acest nume. A renunța la omagierea unui spirit celebru înseamnă a te lipsi de o forță uriaşă, aceea care emană din numele bărbaților şi femeilor care au fost mari.

Evreii o ştiu foarte bine. Tocmai ei, ai căror oameni mari n-au fost mari decît prin eforturile lor distructive îndreptate împotriva omenirii şi civilizației, cultivă această admirație idolatră. Dar ei încearcă să o prezinte ca nedemnă şi o stigmatizează numind-o "cultul individualității".

Dacă un popor este destul de laş ca să se ralieze acestei opinii neruşinate şi înfumurate a evreilor, el renunță la cea mai mare dintre forțele pe care le posedă: căci a respecta un om de geniu, concepțiile sale, operele sale reprezintă o forță; a respecta masa nu.

Cînd inimile sînt zdrobite, cînd sufletele disperă, din umbrele trecutului se ivesc cei care au ştiut odinioară să facă strîmtorarea şi frămîntările omeneşti, ofensa şi mizeria, servitutea intelectuală şi constrîngerea fizică să dea înapoi; ei îşi pleacă privirile asupra muritorilor disperați şi le întind mîinile lor fără de moarte.

Vai de poporul căruia îi e ruşine să le apuce!!!

Cînd am început lansarea mişcării noastre, am avut de suferit mai ales din'. pricină că numele nostru nu spunea nimănui nimic sau nu trezea nici o semnificație exactă; această incertitudine a publicului în privința noastră ne compromitea succesul.

Gîndiți-vă numai: şase sau şapte oameni, nişte necunoscuți, nişte pîrliți. se adunau cu intenția de a crea o mişcare cu scopul de a reuşi acolo unde, pînă în prezent, eşuaseră partide mari, cuprinzînd mulțimi considerabile: reconstituirea unui Reich german avînd o putere şi o suveranitate mai întinse. Dacă **şi-ar** fi bătut joc de noi sau ne-ar fi atacat, am fi fost încîntați; dai' era total deprimant să treci complet neobservat, ca în cazul nostim; din pricina asta sufeream cel mai mult.

Cînd am intrat în intimitatea acestor cîtorva oameni, încă nu putea fi vorba nici despre un jîartid, nici despre o mişcare.

Am povestit deja impresiile legate de primul meu contact cu acest cerc. Am avut atunci, în cursul săptămînilor ce au urmat, timpul .şi ocazia să studiez cum acest aşa-zis partid s-ar putea manifesta şi aceasta nu părea posibil curînd. Doamne Dumnezeule! ce tablou **îngrijorător** şi descurajam[1] era! încă nu exista nimic, dar absolut nimic! Partidul nu exista decît cu numele şi, de fapt, comisia

re cuprindea ansamblul tuturor membrilor era tocmai ca aceia pe care voiam i combatem: un parlament… în miniatură! Şi acolo domnea sistemul votului, Iacă, cel puțin, în parlamentele mari țipi cît te ține gura timp de luni de zile îtru nişte probleme mai

importante, în micul nostru cenaclu răspunsul ce buia dat unei sczisori primite pricinuia deja un dialog interminabil.

Bineînțeles, publicul nu ştia nimic din toate acestea. La Miinchen ieni nu cunoştea partidul, nici măcar după nume, în afara celor cîtorva adepți îi şi a rarelor sale legături.

In fiecare miercuri aveam, într-o cafenea din Miinchen, ceea ce noi team o şedința a comisiei, iar o dată pe săptămînă o seară de discuții. Cum ig partidul făcea parte din comisie, asistenții erau, bineînțeles, mereu îşi. De aceea de-acum trebuia să facem în aşa fel încît limitele exterioare ale lui nostru cerc să se spargă, să cîştigăm noi adepți şi, înainte de toate, să i cunoscut numele mişcării cu orice preț.

Iată cum am început: în fiecare lună şi, mai tîrziu, o dată Ia cincisprezece ncercam să ținem o adunare. Invitațiile erau scrise la maşină sau de mînă nele care au fost împărțite le-am dus noi înşine. Fiecare se adresa cercului țintelor sale pentru a atrage cîte una la şedințele noastre. Rezultatul a fost lamentabil.

îmi mai amintesc şi acum de seara în care, după ce dusesem eu însumi i din acele bilete, aşteptam masele populare care trebuiau să vină. Cu o întîrziere de o oră, “preşedintele adunării” a fost nevoit în sfîrşit să lă şedința. Eram tot şapte, mereu aceiaşi.

Am ajuns să multiplicăm la maşina unei firme materialul biroului de ;hen; aceasta ne-a adus cîțiva ascultători în plus la şedința următoare, imărul lor s-a ridicat încet de la 11 la 13, la 17, la 23 şi în sfîrşit la 34 Itători.

Mulțumită unor chete foarte modeste făcute de cercul nostru de pîrliți, it strînge fondurile necesare pentru a însera anunțul unei adunări în *ier Beobachter,* care pe atunci era independent. De astă dată, succesul ir-adevăr uimitor.

Yegătisem adunarea Ia “Hofbrăuhaus Keller” din Miinchen (care nu onfundat cu sala de festivități “Hofbrăuhaus” de la Miinchen). Era o , putînd cuprinde cel mult 130 de persoane. Mi s-a părut o hală uriaşă ra fixată, tremuram cu toții că n-o să putem umple cu public acel npunător.

i ora 7 erau prezente 111 persoane şi şedința a fost deschisă. 1 profesor din Miinchen a prezentat raportul, iar eu, al doilea vorbitor, iau cuvîntul pentru prima dată în public.

crul acesta i se părea foarte îndrăzneț primului preşedinte al pe atunci domnul Harrer; era, de altfel, un om sincer şi atunci era dacă aveam alte aptitudini, în schimb nu aveam aptitudini de orator, i mai tîrziu na fost. cu putință să-1 fac să-şi schimbe părerea.

Se înşela însă. îmi fuseseră acordate douăzeci de minute ca să vorbesc la această primă şedință, care poate fi numita publică: am vorbit treizeci de minute. Şi ceea ce fusese doar

un simțămînt în adîncul meu, fără să știu nimic despre el, a fost confirmat de realitate: știam să vorbesc!

După treizeci de minute întreaga sală era electrizată și entuziasmul s-a manifestat mai întîi prin aceea că apelul meu la generozitatea celor de față ne-a adus 300 de mărci, ceea ce ne-a luat o mare piatră de pe suflet. Căci mijloacele noastre bănești erau atît de precare încît nu puteam tipări nici măcar instrucțiunile destinate partidului, nici niște simple foi volante. De-acum înainte aveam un mic fond, datorită căruia puteam continua să luptăm energic pentru a obține cel puțin ceea ce ne lipsea cel mai mult.

Dai' succesul acestei prime adunări de o oarecare importanță a fost extrem de fructuos din alt punct de vedere.

începusem deja să aduc comisiei un anumit număr de tinere forțe proaspete. In timpul îndelungatului meu serviciu militai", făcusem cunoștință cu un număr destul de mare de camarazi buni, care începeau așadar, încet, la chemările mele, să adere la **mișcare.**

Erau doar niște tineri, niște executanți obișnuiți cu disciplina **și** care se întorceau din serviciul militai- aducînd cu ei acel principiu excelent după care nimic nu este imposibil și întotdeauna poți ajunge acolo unde vrei,

însemnătatea unui asemenea aflux de sînge nou mi s-a arătat la capătul a cîteva săptămîni de colaborare.

Primul președinte al partidului din vremea aceea, dl. Harrer, era ziarist și, ca atare, dotat cu o educație vastă. Insă pentru un șef de partid avea un cusur foarte grav: nu știa să vorbească mulțimilor. își dădea sincer toată osteneala; dai* îi lipsea marea însuflețire, și aceasta poate din pricina lipsei totale de aptitudini deosebite de orator de care suferea.

Dl. Drexler, pe atunci președintele grupului local din Miinchen, era un simplu muncitor; ca orator era și el inexistent; de altfel nu fusese soldat nici pe timp de pace, nici în timpul războiului, astfel că, întregii lui persoane .și așa slabe și șovăielnice îi lipsea formarea la singura școală care știe să transforme în bărbați ființele cu o natură delicată, lipsite de încredere în sine. Amîndoi erau croiți din aceeași stofă, incapabili nu numai să aibă în suflet credința fanatică în victoria mișcării, ci **și** să dărîme, cu o voință și o energie de neclintit, obstacolele care se puteau pune în calea progresului ideii noi. O asemenea misiune nu se potrivea decît unor oameni al căror timp și suflet, deprinse cu virtuțile militare, corespundeau acestui semnalment: sprinteni ca niște ogari, tari ca pielea, duri ca oțelul Krupp.

Eu însumi eram încă soldat: timp de aproape șase ani fusesem încercat și exterior și interior, astfel că la început mă simțeam cu totul străin într-un mediu nou. Și eu fusesem dezvățat să spun: “Nu merge” sau “Asta n-o să se poată” sau “Nu putem risca așa ceva”, “E prea periculos” etc.

Desigur, treaba era periculoasă, fără nici o îndoială. In 1920, în multe

ni din Germania era cu desăvîrşire imposibil să reuneşti o adunare care să mească să facă apel la masele largi şi să invite deschis publicul. Cei care participat la o asemenea adunare ai* fi fost împrăştiaţi, bătuţi, fugăriţi, cu 3le însîngerate.

De aceea foarte puţini oameni erau ispitiţi de un asemenea act de curaj, !e mai mari adunări zise burgheze, asistenţii aveau obiceiu] să se împrăştie iurii în faţa cîinelui la apariţia unei duzini de comunişti.

Dai[1] dacă roşiii nu dădeau nici o atenţie cluburilor de burghezi flecari, ***ir*** caracter profund candid şi, ca urmare, inofensivitatea lor le eiau mult ine cunoscute decît celor interesaţi, în schimb erau hotărîţi să lichideze ;oate mijloacele o mişcare care li se părea periculoasă. Ori, din toate rile, cea care a acţionat cel mai eficace a fost teroarea, violenţa.

Impostorii **marxişti** trebuie că urau în cel mai înalt grad o mişcare al cop mărturisit era cucerirea acelei mase care, pînă în prezent, era exclusiv ba partidelor evreieşti şi a financiarilor marxişti internaţionali. Deja titulatura de “Partid Muncitoresc German” îi stîrnea grozav. De aici se putea deduce uşor că la prima ocazie va avea loc o ceartă tă cu conducătorii marxişti, încă beţi de victorie.

In micul cerc al mişcării din vremea aceea, ne temeam un pic de o astfeJ ită. Voiam să ne expunem cît mai puţin în public de teamă că vom fi i. Vedeam deja cu gîndul rezultatele primei noastre adunări mari reduse) şi mişcarea distrusă poate pentru totdeauna. Eu eram într-o situaţie *A* cu doctrina mea după care lupta nu trebuie evitată, ci căutată şi în acest rebuie îmbrăcat singurul echipament care asigură protecţia împotriva ;ei. Teroarea nu se înfrînge cu spiritul, ci cu teix>area. Din acest punct de , succesul primei noastre adunări îmi confirma sentimentul: de aceea am :uraj pentru organizarea unei a doua adunări de o oarecare însemnătate. Ea a avut loc în octombrie 1919 la Eberlbräukeller şi avea ca temă **.itowsk** şi Versailles; au luat cuvîntul patina vorbitori. Eu am vorbit e o oră şi succesul meu a fost mai mare decît prima dată. Numărul torilor crescuse la peste 130. O încercare de a tulbura şedinţa a fost t înăbuşită de **tovarăşii** mei.

Aţâţătorii la dezordine o luară ia fugă şi coborîră scările cu cucuie în cap. Peste cincisprezece zile, o nouă adunare a avut loc în aceeaşi sală, în ;a a peste 170 de asistenţi. Sala era plină. Am luat din nou cuvîntul şi ii meu a fost încă şi mai mare.

Am căutat altă sală: am găsit în sfîrşit una, la celălalt capăt al oraşului ului german”, în strada Dachau. Prima adunare din acel nou local a avut tini ascultători decît precedenta: doar 140 de persoane. Speranţele au început din nou să scadâ în comisie; pesimiştii şi-au ***m*** că pricina acestei scăderi a numărului asistenţei era repetarea prea tă a “manifestaţiilor” noastre. Am vorbit mult despre asta şi eu am t că un oraş cu 700.000 locuitori putea foarte bine să dea ocazia nu la **o**

şedinţă la cincisprezece zile, ci la zece pe săptămînă; că nu trebuia să se lase descurajaţi de insuccese; că noi eram. pe calea cea bună şi că, mai devreme sau mai tîrziu,

îndărătnicia şi stăruința noastră ne vor asigura victoria. încolo, toată iarna 1919-1920 nu a fost decît o singură şi aceeaşi luptă dusă pentru a inspira tot mai multă încredere în mişcarea care se năştea şi în eficacitatea victorioasă a violenței. Şi pentru ca această încredere să devină un fanatism capabil, ca şi credința, să răstoarne munții.

Adunarea următoare care s-a ținut. în aceeaşi sală mi-a dat din nou dreptate. Numărul ascultătorilor a fost de peste 200, iar succesul aparent a fost la fel de strălucitor ca şi succesul financiar.

Am început imediat să pregătesc o nouă adunare. Ea a avut loc la nici cincisprezece zile mai tîrziu, **iar** mulțimea auditoriului a depăşit 270 de persoane.

Peste cincisprezece zile convocam pentru a şaptea oară partizanii şi prietenii noii mişcări; acelaşi local abia mai ajungea, aveam peste 400 de persoane de primit.

Acesta este momentul în care am început săi dăm tinerei mişcări constituția sa internă. Micul nostru cerc a auzit adesea discuții destul de aprinse pe această temă.

Din diferite părți încă de pe atunci, şi aceasta continuă mereu era criticat faptul că noua mişcare se numea "un partid". Am văzut întotdeauna în această preocupare o dovadă a incapacității şi a îngustimii de spirit a oamenilor care i se consacrau. Aceştia erau şi sînt mereu oamenii care nu ştiu să deosebească fondul de formă, care încearcă să confere valoare unei mişcări împopoțonînd-o cu un nume cît se poate de bombastic şi de sonor, luciii la care comoara lingvistică a strămoşilor noştri se potriveşte foarte bine, spre nenorocirea noastră.

Pe atunci era greu să-i faci pe oameni să înțeleagă că orice mişcare ale cărei idei nu au triumfat încă, şi însăşi din această cauză încă nu şi-a atins scopul, este tot un partid, **chiar** dacă îşi atribuie insistent, un alt nume.

Dacă un om oarecare vrea să asigure realizarea practică a unei idei îndrăznețe a cărei punere în practică i se pare folositoare pentru contemporanii săi, el va trebui mai întîi de toate să-şi caute partizani gata să intre în acțiune spre a-i susține scopurile. Şi dacă aceste scopuri se limitează la distingerea partidului aflat la putere şi la a pune capăt fărîmițării forțelor, toți oamenii care se vor ralia acestei concepții şi care vor proclama aceleaşi intenții **vor** fi din acelaşi partid, cîtă vreme scopul nu va fi atins. Numai plăcerea de a căuta pricină pentru nişte vorbe şi de a face nazuri îi poate împinge pe unii dintre aceşti teoreticieni cu perucă – al căror succes practic este invers proporțional cu înțelepciunea să vrea să schimbe o etichetă imaginîndu-şi că schimbă astfel caracterul de *partid,* pe care îl au toate mişcările tinere.

Dimpotrivă:

Dacă există ceva care îi poate dăuna poporului este această schimbare

nişte expresii vechi pur germanice care nu cadrează cu vremurile i nu reprezintă nimic precis, dai” pot duce cu uşurinţă la aprecierea aei mişcări după numele pe care îl poartă, adevărat scandal, dai- în zilele noastre el poate fi provocat de

ri,

minteri, ai* fi trebuit să pun deja oamenii în gardă, cum am mai ici, împotriva acestor scoliaşti “germani populari” ambulanţi a jzitivâ este întotdeauna egală cu zero şi a căror înfumurare nimb orice măsură. Tînăra mişcare trebuia şi mai trebuie să se mească oameni a căror singură referinţă constă cel mai adesea în *1* luptat timp de treizeci sau patruzeci de ani pentru aceeaşi idee. ineva s-a obosit timp de patruzeci de ani pentru ceea ce numeşte L fi asigurat acestei idei nici cel mai mic succes şi fără să fi oria adversarului său, el a făcut dovada incapacităţii sale, însăşi zeci de ani. Cel mai periculos este că asemenea creaturi nu vor are ca simpli membri; ele pretind să fie primite în rîndul şefilor, iupă părerea lor, pe care îl merită activitatea lor antică şi în care d continue. Dar vai de o mişcare tînără dată pe mîna unor astfel e ca în cazul unui om de afaceri: cel care, în patruzeci de ani, a na lui este incapabil să întemeieze o afacere nouă: tot astfel, un şist” plecat de la o idee măreaţă pe care a distrus-o este incapabil iară mişcare nouă.

îl, toţi aceşti oameni nu vin ca să constituie o fracţiune a noii lujească şi să lucreze în spiritul învăţăturii noi; în cele mai multe a să asigure, o dată în plus, nefericirea omenirii prin aplicarea sonale, aceasta sub protecţia tinerei mişcări şi mulţumită î care le oferă… Dai* care ai* putea fi aceste idei, este destul de t.

*a caracteristică a acestor creaturi este că ele visează la vechii lin tenebrele preistoriei, la topore din piatră de Ger şi la scuturi; cei mai mari fricoşi care se pot închipui.

nai cei care învîrt deasupra capetelor lor în toate direcţiile săbii i imitate după vechile arme germane şi care îşi acoperă capetele ele de urs împăiat, dominate de coarne de taur, aceia nu atacă, cu armele spiritului şi o iau degrabă la fugă de îndată ce apare ‘, comunist. Desigur că posteritatea nu se va gîndi să transpună b într-o epopee.

ţat prea bine să-i cunosc pe aceşti oameni pentru ca mizerabila u-mi inspire cel mai adînc dezgust.

de a acţiona asupra maselor este grotesc, şi evreul are perfectă ;e pe aceşti comedieni “rasişti” şi chiar să-i prefei*e susţinătorilor erman. Adăugaţi la acestea faptul că aceşti oameni sînt de o ăsurată şi că pretind, în ciuda tuturor dovezilor incapacităţii lor

totale, că înţeleg totul mai bine ca oricine; ei sînt o plagă pentru cei ce se bat onorabil, deschis şi care socotesc că nu este suficient să aplauzi actele eroice din trecut, ci că se cuvine ca propriile lor acţiuni să lase posterităţii amintiri la fel de glorioase.

Printre toți acești oameni, adesea este foarte greu să-i deosebești pe aceia care acționează dintr-o prostie fără margini sau din incapacitate şi cei care acţionează din motive determinate.

De aceea, în forul meu interior, am avut întotdeauna sentimentul că aşa-zişii reformatori religioşi – după moda germanii veche nu erau animați de puteri dornice să ridice poporul nostru. De fapt, întreaga lor activitate se străduieşte să abată poporul de la lupta comună împotriva duşmanului comun care este evreul; şi, în loc să-1 conducă spre această luptă, ea îl angajează în funeste lupte religioase interne. Tocmai de aceea era folositor ca mişcarea să fie dotată cu o forță centrală practicînd autoritatea absolută a ordinelor comandamentului.

Numai prin acest mijloc este posibilă interzicerea oricărei activități a acestor elemente nocive.

Şi tot din acest motiv aceşti Assueruşi ai noştri rasişti sînt duşmanii cei mai înverşunați ai unei mişcări caracterizate prin unitatea ei şi disciplina riguroasă cu care este condusă.

Nu degeaba tînăra mişcare, bazîndu-se pe-atunci pe un program definit, folosise în acest scop cuvîntul "rasist". într-adevăr, prin natura vagă a noțiunii pe care o exprimă, acest cuvînt nu poate servi drept program unei mişcări şi n-ar putea constitui un criteriu sigur de credință față de un asemenea partid.

Cu cît această noțiune este mai greu de definit în practică, cu atît ea admite mai multe **interpretări;** cu cît acestea sînt mai diferite, cu atît creşte şi posibilitatea ralierii la ele.

Introducerea unei concepții atît de prost definite, atît de extensibile întrun număr atît de mare de direcții pe terenul politic ar conduce la suprimarea oricărei solidarități strînse în luptă.

Căci nu există solidaritate, dacă fiecare individ îşi păstrează grija stabilirii convingerii sale şi a sensului voinței sale.

Este de asemenea ruşinos să vezi cîți oameni se afişează sub eticheta de "rasist" şi citi oameni au o concepție proprie falsă asupra acestei noțiuni. Un profesor cunoscut în Bavaria, militant celebra, intelectual distins, care dusese mai multe campanii şi intelectuale • împotriva Berlinului, apropie noțiunea de "rasist" de noțiunea de "monarhie". Această minte savantă n-a uitat decît un singur Lucru, şi anume să explice mai îndeaproape prin ce sînt identice monarhiile germane din trecut cu concepția modernă despre "rasism".

Tare mi-e teamă că domnul acesta n-o să reuşească s-o facă. Fiindcă nu-ți poți imagina ceva mai puțin rasist decît majoritatea constituțiilor monarhice. Dacă n-ar fi fost aşa, ele nu ai* fi dispărut niciodată sau dispariția lor ai* dovedi falsitatea concepției universale a rasistului.

Astfel că-fiecare vorbeşte despre rasism parcă l-ar înţelege; dar o nea multitudine de interpretări nu poate fi luată drept punct de plecare i mişcări politice militante.

Nu voi insista asupra acestei ignorante absolute a anumitor Ioan torul vestitori ai secolului douăzeci, care cunosc la fel de prost atît ui cît şi sufletul poporului.

Ea este suficient demonstrată prin faptul că stînga îi combate ridicu-■i: îi lasă să flecărească şi îşi bate joc de ei.

Cel care, în această lume, nu reuşeşte să se facă urît de duşmanii săi nu are deloc de dorit ca prieten. De aceea prietenia acestor oameni nu era fără valoare pentru tînăra noastră mişcare, ea îi dăuna. Acesta a fost şi [principal pentru care am ales la început numele de "partid". Aveam să sperăm că acest cuvînt, singur, va speria şi va îndepărta de noi roiul ;ori "rasişti". In sfîrşit, a fost motivul pentru care ne-am oprit, în al înd, la denumirea de *partid muncitoresc german naţional socialist.* Primul nostru nume i-a îndepărtat de noi pe visătorii vremurilor vechi, oameni cu vorbe goale care formulează "ideile rasiste"; al doilea ne-a :e orice urmă de cavaleri ai spadelor "spirituale", de toţi netrebnicii de milă care-şi ţin "intelectualitatea" ca pe un scut în faţa trupului lor **îd.**

?ireşte că aceştia din urmă n-au uitat să ne atace cu cea mai mare însă numai cu pana, cum trebuia să ne şi aşteptăm din partea unor a gîşte. La drept vorbind, ei nu gustau deloc principiul nostru: "Să ne »rin violenţă de oricine ne-ar ataca prin violenţă".

Ii ne reproşau foarte energic nu numai faptul că aveam cultul brutal i şi lipsa noastră de spiritualitate. Faptul că, la o adunare populară, un

ie putea fi redus la tăcere de cincizeci de idioți care, urlînd şi

şi pumnii, nu voiau să-1 lase să vorbească, nu-i atingea deloc pe aceşti

Laşitatea lor congenitală nu îi va expune niciodată unui astfel de

ăci ei nu lucrează în încăierarea zgomotoasă, ci în liniştea cabinetului.

ici astăzi n-aş putea pune îndeajuns în gardă tînăra noastră mişcare

capcanelor pe care i le pot întinde aceia pe care îi numim "lucrătorii

ceştia sînt nu numai nişte poltroni, ci şi nişte neputincioşi şi nişte

Drice om care ştie ceva, care a simțit un pericol, care vede cu ochii lui

;ea de a da ajutor are, ce naiba! obligația strictă să nu o facă în tăcere,

public în arenă împotriva răului, spre a-1 vindeca. Dacă nu o face, nu

;e datoria, se dovedeşte lamentabil de slab şi capitulează din laşitate,

au neputință.

yoritatea acestor "lucrători tăcuți" acționează ca şi cum ar şti ceva... ştie ce!

putincioşi, ei încearcă să înşele lumea întreagă cu scamatoriile lor. vrea să dea impresia că desfăşoară, prin munca lor aşa-zisă tăcută, o masă şi asiduă. Intr-un cuvînt, sînt nişte magicieni, nişte conducători

politici care nu pot suporta eforturile onorabile ale altora. Cînd unul din aceşti fluturi de noapte "rasist" ridică în slăvi valoarea lucrătorului tăcut, poți să pariezi pe o mie la unu că tăcerea lui este completamente neproductivă, dar că el fură, da, că el fură rodul muncii altora.

Adăugați la acestea aroganța şi neruşinarea trufaşă cu care această pleavă, de-a dreptul leneşă şi fugind de lumină, pune stăpînire pe munca altora şi îi copleşeşte cu critici sfidătoare, veți observa că în realitate ea devine complicele duşmanului de moarte al poporului nostru.

Orice agitator care are curajul, în picioare pe masa unui han, înconjurat de adversari, să-şi apere bărbăteşte şi deschis punctul de vedere face mai mult decît o mie de astfel de indivizi ascunşi, mincinoşi şi perfizi. El va cuceri sincer pe unul şi pe altul şi îl va aduce în sînul mişcării. Activitatea sa va putea fi măsurată după măsura succesului său.

Pe cînd aceşti şarlatani şi aceşti poltroni care îşi laudă munca în surdină, apoi se ascund sub vălul unui anonimat vrednic de dispreț nu sînt buni de absolut nimic în privința ridicării poporului nostru, sînt nişte adevărați bărzăuni.

La începutul anului 1920 am început să organizez o primă adunare cu adevărat mare. Aceasta a dat naştere la discuții: cîțiva conducători ai partidului considerau lucrul acesta prematur şi rezultatul îndoielnic. Presa î'oşie începuse să se ocupe de noi şi eram destul de mulțumiți că am reuşit să-i ațîțăm ura. începusem să ne manifestăm în alte regiuni, contrazicîndu-i. Bineînțeles că fiecare dintre noi era imediat redus la tăcere! Şi totuşi succesul exista: învățau să ne cunoască şi, pe măsură ce ne cunoşteau mai bine, aversiunea şi furia se dezlănțuiau împotriva noastră. Puteam aşadar spera să-i primim în vizită - pe picior mare - la prima reuniune mare pe prietenii noştri din tabăra roşie.

îmi dădeam şi eu foarte bine seama că riscam enorm să fim distraşi. Dai* trebuia într-adevăr să ajungem la luptă, şi dacă aceasta nu se întîmpla imediat, s-ar fi întîmplat peste cîteva luni.

Nu depindea decît de noi să asigurăm, încă din prima zi, perpetuitatea mişcării noastre, apărîndu-ne poziția cu o încredere oarbă, printr-o luptă nemiloasă. Eu cunoşteam destul de bine - şi acest lucru era capital - mentalitatea partidului roşu ca să ştiu că o rezistență fără limită ai* avea ca prim efect nu numai trezirea atenției asupra noastră, ci şi cîştigarea unor partizani. Trebuia aşadar să fim hotărîți să rezistăm.

Primul preşedinte al partidului, pe atunci dl. Harrer, nu a crezut că poate adera la opinia mea în privința alegerii datei; ca unnare, procedînd ca un om cinstit şi loial, a părăsit conducerea mişcării. In locul lui a apărut dl. Anton Drexler. In ce mă priveşte, păstrasem pentru mine organizarea propagandei şi de-acum mă ocupam temeinic de ea.

ntrunirea primei mari adunări populare a mişcării noastre, încă ■utci, a fost fixată pentru data de 24 februarie 1920, ±m condus personal pregătirile. Ele au fost foarte scurte. De altfel totul injat în aşa fel încît să putem lua decizii cu repeziciunea fulgerului. In ; a căror discutare ar fi cerut zile întregi de muncă, în cazul organizării iniuni publice trebuia luată poziție în douăzeci şi patru de ore. ea urma să fie anunțată prin afişe şi manifeste redactate în sensul pe 1 arătat deja, în linii mari, cînd am vorbit despre propagandă şi a cărei te următoarea: acționarea asupra masei largi, limitarea lacîteva puncte imeroase reluate constant; folosirea unui text concis, concentrat, pe dinafară şi procedînd prin formule afirmative; îndărătnicie maximă direa ideii, răbdare în aşteptarea rezultatelor.

un ales culoarea roşie; ea este cea care stimulează cel mai mult şi care iă-i indigneze cît mai viu şi să-i ațîțe pe adversarii noştri, să ne facem noscuți de către ei şi să-i obligăm, vrînd-nevrînd. să nu ne mai uite. Jrmarea a demonstrat limpede că şi în Bavaria exista o cîrdăşie între şi partidele de centra; aceasta se manifesta prin grija cu care Partidul Bavarez, care guverna, a început să încerce sa atenueze, apoi să e efectul afişelor noastre asupra maselor muncitoare **roşu.** Poliția, iind alt mijloc de a se opune propagandei noastre, s-a legat în final de lastre. Ca să fie pe placul asociaților săi roşii care rămîneau

tăcuţi în cu ajutorai şi instigarea partidului populist aşa-zis naţional german, ls să interzică complet acele afişe care redaseră popoinilui german sute ! muncitori rătăciţi în internaţionalism.

Lceste afişe care au fost publicate în anexă în prima şi a doua ediţie a irţi constituie cea mai bună dovadă a luptei energice pe care a trebuit în vremea aceea tînăra noastră mişcare.

!le voi- dezvălui posterităţii sensul exact al voinţei noastre şi lealitatea
a intenţiilor noastre. Ele vor dovedi arbitrarul autorităţilor zise
i atunci cînd s-au apucat să sugrume o mişcare naţională care îi
, şi ca urmare recuperarea maselor largi ale popoinilui nostru,
lle vor contribui de asemenea la dispariţia părerii că în Bavaria există
n naţional; ele vor stabili, în sfîrşit, prin însuşi textul lor, că Bavaria
a anilor 1919-1923 nu a fost cîtuşi de puţin creaţia unui guvern
că, dimpotrivă, poporal a fost cel care s-a simţit tot mai mult cucerit
ii naţional şi guvernul a fost obligat să-1 urmeze,
ruvernanţii înşişi au făcut totul ca să stînjenească şi să facă imposibile
e acestei asanări.

*

rebuie să facem totuşi excepţie de doi oameni:

defectul de poliţie din vremea aceea, Ernst Pohner, şi credinciosul său Oberamtmannul Frik erau singurii înalţi funcţionari care aveau, încă ea aceea, curajul de a fi germani înainte de a fi funcţionari. Dintre te responsabile, E. Pohner căuta cel mai puţin popularitatea, însă avea

cel mai viu sentiment de răspundere faţă de poporul căruia îi aparţinea; era gata să angajeze totul şi să sacrifice totul, chiar şi propria lui viaţă, pentru învierea poporului german pe care îl iubea mai presus de orice.

El era persoana care strica cheful acelei categorii de funcţionari ce-şi cîştigau salariile supunînduse ordinelor guvernului care îi hrănea, fără să se preocupe de menţinerea propsperităţii avutului naţional care le-a fost. încredinţat, să manifeste interes faţă de poporal lor şi să trudească pentru independenţa lui.

înainte de toate, făcea parte dintre firile care, spre deosebire de majoritatea deţinătorilor autorităţii zise de stat, nu se temeau de ostilitatea trădătorilor poporului şi ai ţării, ci o căutau ca pe cea mai frumoasă podoabă a unui om cinstit. Ura evreilor şi a marxiştilor, tovarăşii lor de calomnii şi de minciuni, au fost singura lor bucurie în mijlocul mizeriei poporului nostru.

Era un om de o lealitate de granit, de o puritate antică, de un spirit de echitate german şi pentru care deviza: "Mai bine moartea decît sclavia" nu erau vorbe, ci strigătul întregii sale ființe.

El şi colaboratorul său, Dr. Frick sînt, în ochii mei, singurii oameni care au ocupat o funcție în stat şi care pot fi considerați participanți la crearea unei națiuni bavareze.

înaintea deschiderii primei noastre adunări mari, a trebuit nu numai să pregătesc materialul de propagandă necesar, ci să mă ocup şi de tipărirea directivelor programului.

In a doua parte a acestei cărți voi arăta mai amănunțit directivele pe care le-am urmărit în mod special pentru redactarea programului. Vreau doar să precizez aici că el şi-a propus nu numai să dea structură şi substanță tinerei mişcări, dar şi să facă masele să înțeleagă scopurile pe care le urmărea.

Sferele calificate drept luminate au încercat să facă spirite şi să-şi bată joc, apoi să critice. Justețea concepției noastre de atunci a scos în evidență eficacitatea programului nostru.

De cîțiva ani încoace am văzut născîndu-se zeci de mişcări noi: ele au disparat fără să lase vreo urmă, ca luate de vînt. Una singură a rezistat: partidul muncitoresc german național socialist. Şi astăzi am mai mult ca oricînd convingerea că acest partid poate fi combătut, paralizat, micii miniştri de partid pot să ne interzică să vorbim, dai* nu vor putea împiedica victoria ideilor noastre. Cind lumea nici mă cai' nu şi va mai reaminti numele partidelor politice la putere în prezent şi ale celor care le reprezintă, bazele programului național socialist vor constitui încă temeliile unui stat care se naşte.

Adunările pe care le ținuserăm în timpul celor patra luni care precedaseră luna ianuarie 1920 ne-au permis să strîngem modestele mijloace de care aveam nevoie pentru tipărirea primei noastre broşuri, al primului nostim afiş şi al programului nostim.

Dacă închei prima parte a acestei cărți relatînd prima noastră adunare mare, este pentru că această adunare a sfărîmat cadrul strîmt al micii noastre

iții şi a acționat pentru prima oară în mod hotărîtor asupra celei mai lice pîrghii a epocii noastre, opinia publică. Pe-atunci n-aveam decît o •ă grijă: oare sala va fi plină sau va trebui să vorbesc în fața unor bănci Trăgeam aprig nădejde că va veni multă lume şi că ziua aceea va fi un succes. Aceasta era starea mea sufletească pe cînd aşteptam nerăbdător aceea.

Şedința urma să fie deschisă la ora 7.30. La 7 şi 15, cînd am pătruns în festivități de la Hofhrăuhaus din Platzl din Munchen, am crezut că inima plezni de bucurie. Uriaşul local - căci încă mi se părea uriaş - era plin, dt decît plin. Capetele se atingeau, erau aproape 2.000 de persoane. Şi seamă venisei-ă tocmai cei cărora voiam să ne adresăm. Mai mult de jumătate din sală părea ocupată de comunişti sau de denți. Prima mare manifestare a noastră era, după părerea lor, hărăzită in sfîrşit pe care socoteau să-1 provoace rapid.

Dai* s-a întîmplat altfel, repede. Cînd primul vorbitor a terminat, am întul.

Peste cîteva minute ploua cu întreruperi. In sală au izbucnit ciocniri O mînă de camarazi credincioşi din război şi alţi partizani s-au năpustit elor care tulburau ordinea şi au reuşit încetul cu încetul să facă puţină ^m putut continua să vorbesc. După o jumătate de oră, aplauzele să acopere sensibil strigătele şi răcnetele, jn trecut atunci la program şi l-am explicat pentru prima oară. in sfert în sfert de **oră,"** întreruperile erau tot mai mult dominate de ri. Cînd în sfîrşit i-am expus mulţimii, punct cu punct, cele 25 de şi cînd am rugat-o să se pronunţe ea însăşi, toate aceste puncte au fost în mijlocul unui entuziasm mereu crescînd, în unanimitate, şi iarăşi, inanimitate, şi cînd în sfîrşit ultimul punct a tulburat astfel inima aveam în faţa mea o sală plină de oameni, uniţi printr-o convingere îdinţă nouă, o voinţă nouă.

ipă vreo patru ore, sala a început să se golească, mulţimea înghesuită t spre uşă ca un rîu cu ape line şi toţi aceşti oameni se strîngeau şi ;au unii lîngă alţii. Şi am simţit atunci că departe, în raidurile ferman, aveau să se răspîndească principiile unei mişcări care nu mai îdamnată la uitare.

ui se apiinsese: în flacăra lui dogoiitoare se va făuri într-o zi spada i lui Siegfried germanicul libertatea, iar naţiunii germane viaţa, ochii mei, începea ridicarea. Şi în acelaşi timp o vedeam pe zeiţa jnplacabile ridicîndu-se împotriva speijurului de la 9 noiembrie

i s-a golit încet, area îşi urma cursul.

VOLUMUL II MIŞCAREA NAŢIONAL-SOCIALISTĂ

CAPITOLUL l OPINIE FILOZOFICĂ ŞI PARTID

La 24 februarie 1920 a avut loc primul mare miting al tinerei noastre mişcări. In sala de festivităţi Hofbraiis, la Miinchen, cele douăzeci şi cinci de puncte ale programului nostru au fost prezentate unei mulţimi de aproape două mii de oameni şi fiecare din aceste puncte a primit o încuviinţare entuziastă. Astfel au fost dezvăluite publicului, pentru întîia oară, principiile şi directivele luptei care trebuia să ne scape de un adevărat talmeş-balmeş de opinii perimate cu tendinţe obscure sau chiar dăunătoare. Trebuia ca în leneşa şi fricoasa lume burgheză să se manifeste o putere nouă împotriva triumfului valului marxist, spre a opri în ultima clipă carul destinului.

Era evident că noua mişcare nu putea spera să dobîndească importanţa şi forţa necesară acestei lupte uriaşe decît dacă reuşea din prima zi să trezească în inima adepţilor săi convingerea sfîntă că viaţa politică nu va căpăta doar o formulă electorală nouă, dai' şi că ea se află în prezenţa unei concepţii filozofice noi de o însemnătate fundamentală.

Trebuie să ne imaginăm jalnica adunătură de idei care serveşte în mod normal cînd se face de mîntuială ceea ce se numeşte "programul unui partid", apoi cum, din cînd în cînd,

acesta este migălit şi finisat. Trebuie mai ales privite cu lupa mobilurile comisiilor de program burgheze, pentru a putea aprecia la valoarea lor aceste naşteri programatice:

O singură grijă determină fără do ai* şi poate fie stabilirea unui program nou, fie modificarea celui precedent: grija faţă de rezultatele alegerilor viitoare. Imediat ce în mintea acestor artişti ai politicii parlamentare începe să încolţească bănuiala că poporul cel cumsecade vrea să se revolte şi să scape de hamurile vechii **căruţe** de partid; iată-i că se apucă să-i revopsească oiştea. Atunc apar cititorii în stele şi astrologii partidelor, "oameni experimentaţi", cel ma adesea vechi parlamentari în stare să-şi reamintească nişte cazuri asemănătoai din "vremea bogată în învăţăminte a uceniciei lor politice", cazuri în cai' răbdarea masei rupsese şleaurile; simt că din nou o ameninţare asemănătoai se apropie de atelajul lor. Atunci recurg la vechile reţete, instituie o "comisie ascultă pretutindeni prin mulţimea cumsecade, miros articolele din presă i adulmecă îndelung ca să afle ce i-ar plăcea marelui public drag, ce îi displace ce aşteaptă. Studiază cu cea mai mare grijă fiecare grup profesional, fiecare clas de salariaţi şi cercetează dorinţele lor cele mai intime. Atunci şi "formulele primejdioasei opoziţii devin dintr-o dată bune pentru o examinare serioasă şi, d altminteri, cel mai adesea această porţiune a comorii de ştiinţă a bătrînelo

> dovedeşte cu totul jalnică, spre marea mirare a celor care au -o şi răspîndit-o. Şi comisiile se reunesc, procedează la revizuirea program (şi domnii aceştia îşi schimbă convingerile aşa cum îşi ămaşa soldaţii aflaţi în campanie, atunci cînd precedenta s-a făcut

ează un program nou, în care fiecăruia i se dă ceea ce i se cuvine, i se garantează protecţia agriculturii sale; industriaşului, protecţia • sale; consumatorului, protecţia a ceea ce cumpără; salariile n- sînt mărite, pensiile funcţionarilor sînt îmbunătăţite, statul frebuie in mare măsură o situaţie văduvelor şi orfanilor, comerţul trebuie tarifele scăzute, şi chiar şi impozitele trebuie, dacă nu complet, cel ire parte desfiinţate. De multe ori se întîmplă să fie uitată o corporaţie se cunoască o pretenţie care are trecere în popor. Atunci, în mare lai adaugă nişte petice pînă ce se poate spera pe bună dreptate că cilor-burghezi "mijlocii" şi a soţiilor lor a fost din nou calmată şi pe ţumită. Astfel întremată, poate fi începută, cu încredere în Dumnezeu tita prostie a cetăţeanului alegător, lupta pentru "reforma" statului, ine.

îd ziua alegerilor a trecut şi după ce parlamentarii şi-au ţinut ultima ile lor populare pentru cinci ani, de la acest dresaj al plebei ei trec irea datoriilor lor cele mai înalte şi mai plăcute, misia pentru program se dizolvă şi lupta pentru forma nouă a reia forma luptei pentru buna pîine zilnică: cu alte cuvinte, pentru , indemnizaţia parlamentară.

iiecare dimineaţă, domnul reprezentant al poporului se duce la marea ă nu chiar înlăuntrul ei, cel puţin în anticameră, unde se află listele i. In slujba poporului, îşi trece numele şi primeşte plata îndreptăţită i indemnizaţii pentru aceste eforturi neîncetate şi istovitoare, pă patru ani sau în timpul săptămînilor critice, cînd dizolvarea ir parlamentare devine din ce în ce mai ameninţătoare, la aceşti nanifestă o tendinţă nestăvilită şi impetuoasă. După cum larva de se poate preschimba decît în cărăbuş, tot aşa aceste crisalide ire îşi

abandonează marele falanster şi-şi iau zborul cu aripile lor noi ui cel bun. Le vorbesc din nou alegătorilor lor, le povestesc despre uiaşă şi încăpăţînarea rău intenţionată a celorlalţi; adeseori mulţimea loc să-i aprobe, recunoscătoare, le aruncă în faţă vorbe duşmănoase, mei cînd această ingratitudine a poporului ajunge la un anumit grad, ingur remediu: trebuie înviorat luciul partidului, programul are tnbunătăţiri. Comisia renaşte şi înşelătoria reîncepe, ca mai înainte, prostia tare ca piatra a omenirii, rezultatul nu trebuie să ne mire. e presa lor, orbite de noul şi seducătorul program, vitele de vot , la fel ca şi cele proletare, se reîntorc în staulul comun şi îl aleg din :are le-a înşelat deja.

Astfel omul popular şi candidat al claselor muncitoare redevine omida parlamentai-a. El continuă să se hrănească pe craca vieţii publice, devine gros şi gras şi, peste patru ani, se tansformă din nou într-un fluture strălucitor.

Nu există nimic mai deprimant decît să observi aceste uneltiri în prozaica lor realitate şi să fii obligat să asişti la această înşelătorie reînnoită fără încetare. Cu un asemenea fond de putregai intelectual, în tabăra burgheză nu poate fi într-adevăr găsită forţa necesară pentru a duce lupta împotriva puterii organizate a marxismului.

De altfel, aceşti domni nici nu se gîndesc serios la asta. Oricît de mărginiţi şi de imbecili trebuie să recunoaştem că sînt aceşti şarlatani parlamentari ai rasei albe, nu se poate admite că ei se gîndesc serios să intre în luptă, cu ajutorul unei democraţii occidentale, împotriva teoriilor marxiste, într-adevăr, pentru această teorie, întregul sistem democratic nu este, ca să punem lucrurile la punct, decît un mijloc pentru atingerea scopurilor: ea îl foloseşte spre a-şi paraliza adversarul şi a-şi pregăti terenul. Şi acum, cînd o fracţiune a marxismului încearcă, în prezent, de altfel foarte abil, să dea iluzia ataşamentului său trainic faţă de principiile democraţiei, se cuvine să nu uităm că în ceasul hotărîtor aceşti domni nu s-au sinchisit nici cît negru sub unghie de o decizie a majorităţii conform concepţiei occidentale asupra democraţiei.

In zilele cînd parlamentarii burghezi vedeau garanţia securităţii ţării în prostia monumentală a numărului preponderent, marxismul, cu o ceată de vagabonzi din cartierele mărginaşe, de dezertori, de bonzi de partid şi de literaţi evrei, a pus mîna pe putere cît ai clipi din ochi, dînd o palmă răsunătoare aceleiaşi democraţii. De aceea trebuie să fii credul ca unul din şamanii parlamentari ai democraţiei noastre burgheze ca să-ţi poţi închipui că hotărîrea brutală a profitorilor sau a susţinătorilor acestei ciume mondiale poate fi vreodată înlăturată cu formulele exorcizante ale parlamentarismului occidental.

Marxismul va merge alături de democraţie atîta vreme cît nu va fi izbutit, urmărindu-şi indirect scopurile distructive, să-şi cîştige favoarea spiritului naţional pe care 1-a destinat exterminării. Dar dacă astăzi el ar ajunge la convingerea că în cazanul de vrăjitoare al democraţiei noastre parlamentare se poate prepara brusc, fie şi numai în corpul legislativ, o majoritate care să înfrunte serios marxismul, atunci jocul de prestidigitaţie parlamentară s-ar termina curînd. Atunci, în loc să invoce conştiinţa democratică, stegarii

internaționalei î'oşii ar adresa un apel înflăcărat către masele proletare şi lupta ai' fi dintr-odată transplantată din atmosfera stătută a sălilor de şedințe ale parlamentelor în uzine şi pe stradă. Astfel democrația ar fi imediat lichidată; şi ceea ce n-a putut realiza în parlamente supleţea de spirit a acestor apostoli populari, ar reuşi cu iuţeala fulgerului cleştii şi ciocanele de forjă ale maselor proletare surescitate; întocmai ca în toamna lui 1918, ele i-ar arăta într-un mod izbitor lumii burgheze cît de lipsit de sens este să crezi în oprirea cuceririi mondiale evreieşti cu mijloacele de care dispune democrația occidentală.

Cum am mai spus, trebuie să fii credul ca să te legi, în prezența unui

îea partener, prin nişte reguli care, pentru acesta din urmă, nu sînt decît îale sau nu-i slujesc, decît lui şi care vor fi aruncate peste bord de îndată i vor mai asigura avantaje.

In toate partidele burgheze, lupta politică se rezumă de fapt la o dispută cîteva fotolii în parlament, luptă în care principiile sînt, la nevoie, te peste bord precum un sac cu lest şi programele lor se resimt din cauză, întocmai ca şi propria lor putere. Le lipseşte acea puternică ; magnetică, care nu poate fi exercitată asupra mulțimii decît prin ța marilor idei, acea putere de convingere care dă, ea singură, încrederea ă în principiile sale şi hotărîrea fanatică de a le face să triumfe. Dar în care unul din partide, *înarmat cu toate armele unei concepţii filozofice, ' o mie de ori criminale, porneşte la atac împotriva unei ordini stabilite, este redus la rezistenţei, dacă nu ia forma unei dogme noi, dogma politică ' de faţă, fi dacă nu înlocuieşte cuvintele, de apărare lipsite de tărie fi laşe ătul războinic al unui atac curajos* yi *brutal.* Astfel, cînd unii, şi în mod I special miniştrii aşa-zişi naţionali din posturile burgheze sau centrul : îi adresează mişcării noastoe subtilul reproş că lucrează pentru o e, noi nu-i putem da acestei concepţii politice de doi bani decît un singur : categoric, noi încercăm să recîştigăm ceea ce voi, în prostia voastră lă, aţi lăsat să vă scape. Voi aţi contribuit, prin geambaşlîcul vostru întar, la antrenarea naţiunii spre prăpastie; dar, prin instituirea unei ;epţii filozofice şi apărarea neclintită şi fanatică a principiilor sale, noi istrui pentru poporul nostru treptele cu ajutorul cărora într-o zi se va idica din nou spre templul libertăţii.

Astfel, prima noastră grijă, pe vremea întemeierii mişcării noastre, să fie mereu să veghem ca o trupă formată din soldaţi cu o convingere să nu devină o asociaţie care să favorizeze interesele parlamentare. Prima din măsurile preventive a fost crearea unui program care, tic, recunoştea tendinţe de natură, prin însăşi amploarea lor, să ţină la minţile debile şi înguste din partidele noastre politice de astăzi. Cîtă *i* aveam să socotim necesare scopuri atît de puternic marcate pentru iul nostim, se înţelege limpede din spectacolul slăbiciunii fatale care a rin a provoca prăbuşirea Germaniei.

Cunoaşterea acestor fapte ar trebui să ducă la o concepţie nouă despre e. la rîndul ei, constituie o parte esenţială a noii noastre concepţii despre

[n volumul întîi m-am explicat deja asupra cuvîntului *volkisch* atunci ebuit să stabilesc că acest termen nu are o semnificaţie destul de exactă a să poată deveni baza unei comuniuni de acţiune şi de luptă. Tot ce se

poate imagina mai diferit se strînge astăzi sub pavilionul cuvîntului ***volkiscti.*** Aşadar înainte de a trece la problemele şi scopurile Partidului Muncitoresc German Naţional-Socialist, aş vrea să precizez sensul cuvîntului *volkisch* şi legăturile lui cu mişcarea noastră.

Termenul de *volkisch* apare destul de puţin clar definit, el poate fi interpretat în atîtea feluri şi servi în practică cu folosinţe aproape tot atît de numeroase ca şi cuvîntul "religios". Acestui calificativ nu i se poate da nici o accepţie absolut precisă, indiferent că este vorba de definirea teoretică sau de accepţia uzuală. Termenul "religios" nu poate fi conceput decît în raport cu o formă bine determinată a realizărilor sale. Este o apreciere foarte frumoasă, de cele mai multe ori şi întemeiată, atunci cînd calificăm natura unui om drept "profund religoasă". Fără nici o îndoială, unii vor fi mulţumiţi de o apreciere atît de universală; pentru unii ea va putea chiar evoca imaginea mai mult sau mai puţin clară a unei anumite stări sufleteşti. Dai- masele largi nu se compun numai din filozofi şi din sfinţi, O asemnea idee religioasă cu totul generală cel mai adesea nu va face decît să-i redea fiecăruia libertatea de gîndire şi de acţiune. Ea nu va fi nicidecum mobilul unor acţiuni, cum devine sentimentul religios adînc, în momentul în care o dogmă precisă capătă formă în lumea nedeterminată a metafizicii pure. Desigur că această dogmă nu este un scop "în sine"; ci un mijloc; dai* un mijloc inevitabil necesar pentru a atinge scopul. Totuşi acest scop nu este pur ideal; dimpotrivă, în fond el este eminamente practic. Trebuie, de fapt, să ne dăm seama că idealurile cele mai înalte corespund întotdeauna unor necesităţi vitale profunde; după cum tunurile de o frumuseţe perfectă rezultă logic, în ultimă analiză, din utilitatea lor.

Ajutînd la ridicarea omului deasupra nivelului unei vieţi animale şi tihnite, credinţa contribuie în acelaşi timp la consolidarea şi asigurarea existenţei sale. Să i se ia omenirii actuale principiile religioase, confirmate de educaţie, care sînt practic nişte principii de moralitate şi de bune moravuri; să se suprime această educaţie religioasă fără a o înlocui cu ceva echivalent şi se va vedea rezultatul sub forma unei zguduiri considerabile a bazelor propriei sale existenţe. Se poate deci pune în axiomă că nu numai că omul trăieşte spre a sluji idealul cel mai înalt$_5$ dai* şi că acest ideal perfect constituie la rîndul său pentru om o condiţie a existenţei. Astfel cercul se închide.

Fireşte că, in definiţia cu totul generală a cuvîntului "religios" sînt incluse noţiuni sau convingeri fundamentale, de exemplu acelea de nemurirea sufletului, viaţă **veşnică,** existenţa unei fiinţe superioare etc. Dai" toate aceste gînduri; oricîtă persuasiune ai* exercita asupra individului, rămîn supuse examenului său critic şi unor alternative de acceptare sau de refuz, pînă în ziua în care credinţa apodictică capătă putere de lege asupra sentimentului şi a raţiunii. Credinţa este instrumentul care atacă şi croieşte drum recunoaşterii concepţiilor religioase fundamentale.

Fără o dogmă precisă, religiozitatea, cu miile ei de forme neclar definite, nu numai că ai" fi fără valoare pentru viaţa oamenilor, dai", în plus, ai* contribui

ală la deteriorarea generală.

ucrurile stau la fel în cazul calificativului *volkisch* ca şi cu termenul '. Şi el conţine diverse noţiuni fundamentale. Dar deşi sînt de cea mai >ortanţă, ele sînt sub o formă atît de prost definită, încît nu se vor ridica valorii une simple opinii admise, cîtă vreme nu vor fi socotite principii ritale în cadrul unui partid politic. *Căci realizarea, unui ideal teoretic >cinţelor sale logice rezultă atît de puţin din simplul sentiment sau din 'apt al unei voinţe interioare a oamenilor, încît cucerirea libertăţii nu in aspiraţia universală către această stare. Nu, dorinţa arzătoare a unui wate schimba într-o realitate magnifică numai atunci cînd avîntul ideal pendentă capătă o organizare pentru luptă şi o putere militară.*) *opinie filozofică poate fi mult şi bine de o mie de ori justă şi să vizeze nare bine al omenirii, ea va rămîne fără valoare practică pentru viaţa or atîta timp cit principiile ei nu au devenit stindardul unei mişcări a rîndul ei, această mişcare va rămîne un simplu partid cîtă vreme ei nu va fi ajuns la victoria ideilor sale şi cîtă vreme dogmele sale de i vor fi devenit pentru un popor legile de bază ale comunităţii sale.* (ar atunci cînd o concepţie abstractă cu caracter general trebuie să i drept bază a unei evoluţii viitoare, condiţia dintîi este să se facă în î lumină asupra naturii şi importanţei sale. Numai pe o asemenea bază crea o mişcare care îşi trage forţa necesară din unitatea convingerilor program politic trebuie întocmit plecînd de la concepte generale şi o ilitică determinată trebuie să se sprijine pe un sistem filozofic. Dogma u trebuie să vizeze un scop inaccesibil şi să se ataşeze exclusiv de idei, nă cont de mijloacele de luptă existente şi care pot fi puse în acţiune ctoria lor. Unei concepţii spirituale toretic juste şi care va fi impusă de trasează programul trebuie aşadar să i se alăture ştiinţa practică a olitic.

istfel un ideal etern trebuie din nefericire, spre a sluji omenirii drept uzitoare, să accepte slăbiciunile aceleiaşi omeniri pentru ca să nu îze încă de la plecare din cauza imperfecţiunii omeneşti. Celui care a îlaţia, trebuie să i se asocieze acela care cunoaşte sufletul poporului, extrage din domeniul adevărului veşnic şi al idealului ceea ce este muritorilor umili şi îi va conferi o formă.

iceastă transmutaţie a unui sistem filozofic idealmente adevărat într-o ae politică de credinţă şi de luptă definite clar, organizată rigid, animată ■rl credinţă şi de o aceeaşi voinţă, iată problema esenţială; toate şansele e ale unei idei se bazează în întregime pe soluţionarea fericită a acestei i. Atunci, din această armată de milioane de oameni, cu toţii mai mult puţin limpede pătrunşi de aceste adevăruri, unii chiar mergînd poate nţelegerea lor parţială, trebuie să se ivească *un bărbat* însufleţit de unui apostol. Din ideile nebuloase ale publicului larg, el extrage de granit, conduce lupta pentru adevărul unic pe care acestea îl conţin,

pînă cînd, din valurile agitate ale lumii libere a ideilor apare la suprafaţă stînca solidă a uniunii celor care comunică întru aceeaşi credinţă şi voinţă.

Dintr-un punct de vedere universal, necesitatea justifică dreptul de a acţiona astfel; succesul justifică dreptul individului.

Dacă încercăm să extragem din cuvîntul *volkisch* sensul cel mai profund, ajungem la următorea constatare:

Concepţia filozofică astăzi curentă constă în general, din punct de vedere politic, în a atribui statului însuşi o forţă creatoare şi civilizatoare. Dar el n-ar avea ce face cu condiţiile prealabile privitoare la rasă; statul ar rezulta mai degrabă din necesităţi economice sau, în cel mai bun caz, din jocul forţelor politice. Această concepţie fundamentală conduce logic la necunoaşterea forţelor primitive legate de rasă şi la subestimarea valorii individului. Cel care neagă diferenţa dintre rase, în privinţa aptitudinii lor de a crea civilizaţii, este obligat să se înşele şi atunci cînd judecă indivizi. Acceptarea egalităţii dintre rase atrage după sine judecarea în acelaşi mod a popoarelor şi a oamenilor. Marxismul internaţional nu este el însuşi decît transformarea, de către evreul Karl Marx, a unei concepţii filozofice generale deja existente într-o doctrină filozofică precisă. Fără această otrăvire prealabilă, succesul politic extraordinar al acestei doctrine nu ar fi fost posibil. Karl Marx a fost pur şi simplu *singurul,* în smîrcul unei lumi corupte, care a recunoscut cu siguranţa unei priviri de profet materiile cele mai specific toxice; el a pus mîna pe ele şi, asemeni unui adept al magiei negre, le-a folosit în doză masivă spre a distruge existenţa independentă a naţiunilor libere ale acestei lumi. Toate acestea de altfel în avantajul rasei sale.

Astfel, doctrina marxistă este, în rezumat, esenţa însăşi a sistemului filozofic general admis astăzi. Deja din acest motiv, orice luptă a ceea ce se numeşte lume burgheză împotriva sa este imposibilă şi chiar ridicolă, fiindcă această lume burgheză este profund impregnată de aceste otrăvuri şi omagiază o concepţie filozofică, care, la modul general, nu se deosebeşte de concepţia marxistă decît prin nuanţe sau chestiuni legate de persoane. Lumea burgheză este marxistă, dai' crede posibilă dominaţia unor grupuri determinate (burghezia), în timp ce marxismul însuşi vizează deliberat să dea din nou această lume pe mîna evreilor.

Din contră, concepţia "rasistă"[1]) face loc valorii diferitelor rase primare ale omenirii. In principiu, ea nu vede în stat decît un scop care este menţinera

[1]*)* Aici şi de acum înainte traducem şi vom traduce în principiu *volkisch* prin *rasist* (N.T.)

enţei raselor omeneşti. Ea nu crede deloc *in egalitatea lor,* dar recunoaşte himb şi diversitatea şi valoarea lor mai mult sau mai puţin ridicată, stă cunoaştere îi conferă obligaţia, conform voinţei eterne care guvernează ;tă lume, de a favoriza victoria celui mai bun şi a celui mai puternic, de a nie subordonarea celor r2i şi a celor slabi. Ea omagiază astfel principiul Dcratic al naturii şi crede în valoarea aceşti legi pînă la ultimul nivel al vieţuitoarelor. Ea vede nu numai diferenţa dintre valoarea raselor, ci şi sitatea valorilor indivizilor. Din mulţime i se dezvăluie valoarea persoanei n aceasta ea acţionează ca o putere organizatoare în prezenţa marxismului îgător. Ea socoteşte necesar să-i dea omenirii un ideal, deoarece aceasta i ire cea dintîi condiţie a existenţei acestei omeniri Dai" ea nu-i poate toaşte unei etici oarecare dreptul la existenţă, dacă aceasta prezintă un)1 pentru supravieţuirea rasei care apără o etică mai înaltă; căci, într-o lume

ată şi invadată de descendenții negrilor, toate concepțiile omeneşti despre îsețe şi noblețe, ca şi toate speranțele într-un viitor ideal al omenirii ar fi ate pentru totdeauna.

Cultura şi civilizația umană sînt, pe acest continent, indisolubil legate stența arienilor. Dispariția sau împuținarea lor ai" face să coboare pe acest it vălurile sumbre ale unei epoci barbare.

Dai- subminarea existenței civilizației umane prin exterminarea torilor ei apare ca cea mai oribilă dintre crime. Cel ce îndrăzneşte să ridice asupra imaginii însăşi a Domnului sub forma sa cea mai înaltă îl insulta sator şi contribuie la pierderea paradisului.

Concepția rasistă răspunde voinței celei mai profunde a naturii, atunci ;a restabileşte acel joc liber al forțelor care trebuie să aducă cu sine ;sul prin selecție. Astfel, într o zi, o omenire mai bună, care a cucerit ă lume, va vedea deschizîndu-i-se liber toate domeniile de activitate.

Cu toții simțim că, într un viitor îndepărtat, oamenii se vor confrunta cu me pe care va fi chemat să le rezolve numai un popor de stăpîni de cea altă rasă, dispunînd de toate mijloacele şi de toate resursele întregii lumi.

Este foarte evident că o examinare atît de generală a conținutului et al unei concepții filozofice rasiste poate duce la mii de interpretări. De u există nici o tînără creație politică de-a noastră care să nu se prevaleze un punct a] acestei teorii. Cu toate acestea, existența lor simultană şte tocmai diversitatea concepțiilor lor. Astfel, filozofiei marxiste, condusă rganizație centralizată, i se opune o adunătură de concepții care pot fi Jrate încă *de* pe acum puțin eficace in prezența frontului strîns al nului. Victoriile nu se cuceresc cu arme atît de slabe. Numai atunci cînd ției filozofice internaționale conduse politic de marxismul organizat – i

se va opune frontul unic al unei concepții filozofice rasiste, o energie egala in luptă va rîndui succesul de partea adevărului veşnic.

Dar, pentru organizarea aplicării unei concepții filozofice, este mai întii indispensabila stabilirea unei definiții exacte; principiile fundamentale ale partidului reprezintă pentru un partid politic în formare ceea ce reprezintă dogmele pentru credin(ă.

Aşadar concepției rasiste trebuie să i se asigure un instrument, de luptă, după cum organizația de partid marxistă lasă loc liber internaționalismului,

Acesta este scopul **urmărit** de Partidul național-socialist german.

A fixa astfel doctrina rasistă pentru partid reprezintă condiția prealabilă a succesului concepțiilor rasiste. Cea mai bună dovadă este dată indirect de propriii adversari ai acestei regrupări a partidului. Cei ce nu mai obosesc să afirme că concepțiile rasiste nu

sînt cîtuşi de puţin apanajul unuia singur, ci, dimpotrivă, că ele dormitează sau “trăiesc” în inima a Dumnezeu ştie cîte milioane de oameni, n-au decît să verifice că prezenţa efectivă a acestor concepţii tocmai că nu s-a putut opune cu nimic triumfului concepţiilor adverse, apărate de un partid politic clasic. Dacă ai* fi fost altfel, astăzi poporul german ai* fi cucerit deja necesarmente o victorie uriaşă şi nu s-ar afla pe marginea prăpastiei. Ceea ce a asigurat succesul concepţiilor internaţionaliste este apărarea lor de către un partid organizat sub formă de secţiuni de asalt (Sturmabteilung: S.A.). Dacă au dispărut concepţiile opuse, aceasta se datorează lipsei unui front unit de apărare. O concepţie filozofică poate lupta şi triumfa nu prin dezvoltarea nelimitată a unei teorii generale, ci prin forma limitată şi concentrată a unei organizaţii politice.

Am considerat aşadar că propria mea misiune era să desprind din substanţa bogată şi informă a unei concepţii filozofice generale ideile esenţiale; să le dau o formă mai mult sau mai puţin dogmatică. Astfel desprinse şi clarificate, ele vor putea grupa acei oameni care vor voi să li se supună. Altfel spus: Partidul naţional-socialist al muncitorilor germani îşi extrage caracteristicile esenţiale dintr o concepţie rasistă despre univers, el face din ea, ţinînd cont de realităţile practice ale epocii, de materialul uman şi de slăbiciunile sale, un ansamblu doctrinal politic, care pune din acel moment, printr-o organizare pe cît posibil de rigidă a maselor largi de oameni, bazele triumfului final al acestei concepţii filozofice.

cl8- MdnKampf

CAPITOLUL H STATUL

îcepînd din 1920 şi 1921, unele cercuri, rămăşiţe ale acelei lumi

a cărei domnie este astăzi terminată, îi reproşau fără încetare tînărului

rtid faptul că a luat poziţie împotriva actualei forme a statului; iar

flaţi în slujba partidelor politice de toate nuanţele trăgeau de aici

că era îngăduit să poarte prin toate mijloacele o luptă de exterminare

acestor tineri inoportuni, protagonişti ai unei concepţii noi despre

Irept vorbind, lumea se ferea să recunoască faptul că burghezia actuală

abilă să conceapă o noţiune coerentă prin cuvîntul stat, cuvînt pentru

xistă, pentru care nu poate exista o definiţie coerentă. Şi, cel mai

tularii catedrelor din învăţămîntul nostru superior oficial vorbesc ca

;sori de drept public, care trebuie îndeosebi să găsească explicaţii şi

ri justificînd existența mai mult sau mai puțin fericită a guvernelor

nesc. Cu cît un stat este constituit într-un mod mai ilogic, cu atît sînt

re, mai artificiale şi mai de neînțeles definițiile date rațiunii sale de

e putea spune spre exemplu altădată un profesor de la Universitatea

şi regală despre semnificația şi scopurile statului, într-o țară a cărei

politică era monstrul cel mai hîd al secolului douăzeci? Grea sarcină,

în considerare faptul că, în zilele noastre, un profesor de drept public

uțin obligat să spună adevărul cît să slujească un scop precis. Acest

ipărarea cu orice preț a existenței monstruosului mecanism uman

2 este vorba şi care se numeşte actualmente stat. Să nu ne mirăm

:ă, discutînd această problemă, evităm pe cît posibil examinarea

M*e a ne ascunde după un talmeş-balmeş de principii "etice",

moralizante" şi de valori, sarcini şi scopuri imaginare.

ansamblu, se pot distinge trei sisteme:

Există cei care văd pui' şi simplu în stat o *grupare mai mult sau mai ■tară de oameni supuşi autorității unui guvern.* ■ştia sînt cei mai numeroşi. Printre ei se găsesc adoratorii contempo-icipiului legitimității, în ochii cărora voința oamenilor nu are nici un t. Pentru ei, faptul că un stat există este suficient ca să-1 facă i sacru. Pentru a apăra de orice prejudiciu această concepție a unor nte, este proslăvită adorarea servilă a ceea ce se numeşte *autoritatea* nuntea acestor oameni, mijlocul devine cît ai bate din palme scopul iatul nu mai este făcut pentru a-i sluji pe oameni, ci aceştia există ra o autoritate a statului, de care ține cel mai modest dintre

funcționari, oricare ar fi funcțiile sale. Pentru ca această adorație mută şi extatică să nu se transforme în dezordine, autoritatea statului, la rîndul ei, nu există decît pentru menținerea calmului şi a ordinii. In final ea nu mai este deci nici scop, nici mijloc. Statul trebuie să vegheze la menținerea calmului şi a ordinii şi, reciproc, calmul şi ordinea trebuie să-i permită statului să existe. Viața comunității trebuie să se învîrtă între aceşti doi poli.

In Bavaria această concepţie este reprezentată mai ales de artiştii politici ai Centrului bavarez, numit Partidul Popular Bavarez; în Austria, erau legitimiştii negru-galbeni. In Reich, există din nefericire elementele zise conservatoare care acţionează după astfel de concepţii despre stat.

b) Alţi teoreticieni, mai puţin numeroşi, pun cel puţin existenţei statului anumite condiţii. Ei vor să existe nu numai o aceeaşi administraţie, ci şi *o aceeaşi limbă,* fie şi numai din considerente tehnice administrative în general. Autoritatea statului nu mai este unica şi exclusiva raţiune de a fi a" statului; în plus, acesta trebuie să contribuie la bunăstarea supuşilor. In concepţia acestei şcoli se strecoară idei despre "libertate", însă în cea mai mare parte a timpului prost înţelese. Forma de guvemămînt nu mai pare inviolabilă prin simplul fapt al existenţei sale; este examinată de asemenea utilitatea pe care ea o poate avea. Respectul faţă de trecut nu o apără de criticile la adresa prezentului. In rezumat, această şcoală aşteaptă înainte de toate de la stat ca acesta săi dea vieţii economice o formă favorabilă individului; ea îi apreciază rentabilitatea din punct de vedei-e practic şi după concepţii generale de economie politică. Principalii reprezentanţi ai acestei opinii se întîlnesc în cercurile burgheziei noastre germane mijlocii, în special în cele ale democraţiei liberale.

c) Cea de-a treia grupă este cea mai redusă din punct de vedere numeric. Ea vede în stat un mijloc de realizare a *tendinţelor imperialiste* expuse

de cele mai multe ori în mod confuz; ea vrea să ajungă la întemeierea unui stat populai" puternic unit şi căruia o limbă comună să îi dea un caracter foarte bine reliefat. Dacă vrea o limbă unică, nu este numai în speranţa de a da astfel acestui stat o bază solidă, care să-i permită creşterea puterii în exterior, ci de asemenea şi mai ales avînd convingerea – de altminteri radical greşită – că unificarea limbii l-ar face capabil să ducă la bun sfîrşit o naţionalizare orientată într-o anumită direcţie.

Este lamentabil să vedem cît de frivol a fost folosit, în cursul ultimului secol şi foarte des cu deplină bună credinţă, cuvîntul "a germaniza". îmi mai amintesc şi acum cîte idei incredibil de false sugera acest tennen pe vremea tinereţii mele. Auzeai pe-atunci exprimîndu-se pînă şi în cercurile pangermaniste părerea că germanii din Austria ai* putea foarte bine, cu concursul guvernului, să-i germanizeze pe slavii din Austiia; nu-şi dădeau seama că germanizarea nu se aplică decît pămîntului, niciodată oamenilor. In general prin acest cuvînt se înţelegea folosirea limbii germane, impusă cu forţa şi folosită public. Ai- însemna să comitem o greşeală de raţionament de neconceput dacă ne-am imagina că ar fi posibil să faci un german să zicem dintr-un negru sau dintr-un chinez,

rmana şi obţinînd ca el »ă vorbească din acel moment limba oate chiar să voteze pentru un partid politic german. Burghezii iii nu vedeau că acest fel de germanizare era, în realitate, o î. Fiindcă, dacă diferenţele existente între popoare şi care pînă în ividente şi sar în ochi, ar putea fi atenuate şi în final şterse, prin forţa suveranului o limbă comună, aceasta măsură ai- atrage îtisajul şi, în cazul nostru, nu o germanizare, ci nimicirea ermanic. Se întîmplă, şi cazul este foarte frecvent în istorie, ca un r să reuşească, prin

mijloace de constrîngere externe, să impună ja sa, însă, după o mie de ani, această limbă este vorbită de un îvingătmi au devenit astfel, la drept vorbind, învinşi, îaționalitatea sau, mai bine zis, rasa nu depinde de limbă, ci de ivea dreptul să vorbim despre germanizare decît dacă, printr-un deu, s-ar reuşi schimbarea sîngelui celui învins. Dai* acest lucru Acest lucru ar reuşi doar printr-un amestec de sînge, care ar rasei superioare. Rezultatul final al unui astfel de proces ai* fi taților care altădată l-au făcut pe poporul cuceritor capabil sâ ajul cu o rasă **inferioara** ai' face să dispară în special energiile hiar dacă poporul născut din acest amestec ai* vorbi mult şi bine ase superioare. O vreme, ar mai exista un soi de luptă între te şi poporul, hărăzit unei decăderi iremediabile, ai* putea, într-o e, să actualizeze capodopei'ele unei civilizații uimitoare. Chiar *t* nu ai" fi decît reprezentanți izolați ai rasei superioare sau nişte iintr-o primă încrucişare, la care sîngele cel mai bun continuă să ;i caută să-şi croiască drum, ei nu ar fi niciodată produşii ultimi . Acesta din urmă va fi însoțit întotdeauna de un recul al

(buie să ne socotim fericiți astăzi că germanizarea, aşa cum a f al II-lea, nu a reuşit în Austria, Succesul ei ar fi avut ca efect, •ențele, menținerea în viață a statului austriac, dai" şi antrenarea, ea de limbă, a unei scăderi a nivelului etnic al națiunii germane. lelor s-ar fi putut forma un anumit instinct gregar, dai* turma •dut din valoare. **S-ar** fi născut poate un popor rezultat dintr-o stat, însă ai* fi dispărut un popor rezultat dintr-o comunitate de

Ttai bine, pentru națiunea germană, că acest metisaj nu a avut s-a renunțat la el nu din rațiuni inteligente şi înalte, ci pentru **arau** nişte suverani mărginiți. Dacă ai* fi fost altfel, astăzi abia ițea numi poporul german un factor de civilizație, numai în Austria, ci şi în Germania cercurile zise naționale au ncă stimulate de raționamente la fel de greşite. Politica poloneză germani şi care tindea către germanizarea Estului se baza din întotdeauna pe un sofism asemănător. Şi în acest caz se credea

în **reuşita** germanizârii elementelor poloneze, impunîndu li se pui' şi simplu limba germană. Şi acolo rezultatul ai* fi fost funest: un popor de rasă străină exprimîndu-!ji în limba germană ideile străine şi aducînd prejudicii nobleții ți demnității națiunii noastre prin natura sa inferioară.

Este deja destul de înspăimîntător gîndul la răul făcut rasei noastre germanice atunci cînd ignoranța americanilor trece la debitul nostru pe evreii murdari care debarcă la ei, pentru că vorbesc germana în jargon. Totuşi, nimănui nu i-ar da prin cap că faptul pui" accidental că aceşti imigranți păduchioşi, veniți din răsărit, vorbesc cel mai adesea germana, dovedeşte că ei sînt de origine germană şi fac parte cu adevărat din poporul nostru.

Ceea ce, în decursul istoriei, a putut fi germanizat cu folos, a fost pâmîntu! cucerit de străbunii noştri cu spada in mină ți colonizat de țăranii germani. In măsura în care, în acelaşi timp ei au introdus un sînge străin în trupul poporului nostru, au contribuit la naşterea unei fărîmițări funeste a caracterului nostru etnic, care se manifestă prin acest

individualism hipertrofiat propriu germanilor ți care, din nefericire, adesea ajunge să fie elogiat.

Pentru această a treia şcoală, statul este de asemenea, într-un anume sens, un scop în sine şi menținerea statului devine sarcina principală a vieții oamenilor.

In rezumat, se poate stabili că toate aceste teorii nu îşi au rădăcinile în înțelegerea faptului că forțele creatoare de civilizație şi de valori au drept bază rasa şi că statul trebuie în mod logic să considere că sarcina sa principală este conservarea şi îmbunătățirea acestei aceleiaşi rase, condiție fundamentală a oricărui progres uman.

Consecința externă a acestor concepții şi opinii greşite despre natura şi rațiunea de a fi a statului a putut fi apoi trasă de evreul Marx: separînd noțiunea de stat de obligațiile față de rasă, fără a putea formula o altă definiție admisă în aceeaşi măsură, burghezia a croit drum unei doctrine care neagă statul în sine.

De aceea lupta dusă de burghezie împotriva marxismului internațional se îndreaptă, în acest domeniu, către un eşec sigur. Burghezia nu pune preț de multă vreme pe temeliile de care sistemul său politic nu se poate lipsi. Adversarul ei abil a descoperit punctele slabe ale edificiului pe care ea îl înălțase şi îl atacă cu armele pe care ea i le a furnizat involuntar.

Cea dintîi datorie a noului partid care se plasează pe terenul concepțiilor rasiste este aşadar formularea clară a concepției ce trebuie avută despre natura şi rațiunea de a fi a statului.

Noțiunea fundamentală este aceea că *statul nu este un scop, ci un mijloc. El este condiția prealabilă pusă formării unei civilizații umane de valoare superioară, dar nu este cauza ei directă. Aceasta constă exclusiv în existență unei rase apte de civilizație.* Chiar dacă pe pămînt ar exista sute de state model, în cazul în care arianul, care este stîlpul civilizației, s~ar întîmpla să dispară, nu ar mai exista civilizație corespunzînd, pe plan spiritual, nivelului pe care l-au

oarele de rasă superioară. Se poate merge mai departe spunînd că statelor omeneşti nu ar exclude eventualitatea nimicirii definitive a ine din moment ce dispariția reprezentantului rasei civilizatoare ar pâ sine pierderea facultăților intelectuale superioare de rezistență şi de

acă, spre exemplu, un seism ar zdruncina scoarța terestră şi din ceanului s-ar ivi o nouă Himalaya, civilizația umană ai* fi nimicită de iclism înspăimîntător. N-ar mai exista nici un singur stat, toate care mențin ordinea ar fi rupte, creațiile unei civilizații milenare ar » suprafața pămîntului n-ar mai fi decît un cimitir acoperit de apă şi să ar fi suficient ca în acest haos înspăimîntător să fi supraviețuit cîțiva oarținînd unei rase civilizatoare pentru ca, fie şi după o mie de ani, regăsindu-şi liniştea, să reînceapâ să producă dovezi ale forței creatoare Numai nimicirea ultimilor reprezentanți ai rasei superioare ar face lin pămînt un deşert. Invers, exemplele luate din prezent dovedesc că e căror baze au fost puse de

reprezentanții unor rase lipsite de politice indispensabile nu au putut, în ciuda tuturor măsurilor luate Lele lor, să scape de ruină. După cum speciile de animale mari din

preistorice au trebuit să lase loc altora şi să se stingă, tot aşa vor dea întîietate rasele umane lipsite de o anumită forță intelectuală, u-e le poate face să găsească armele necesare conservării lor. *j.* statul este cel care face să se nască un anumit nivel de cultură; el decît să conserve rasa, cauza dintîi a ridicării acestui nivel. In caz atul poate continua să existe timp de secole fără o schimbare aparentă, pt, în urma amestecului raselor pe care nu 1-a împiedicat, capacitatea re şi însăşi istoria acestui popor, care este reflectarea ei, au început */rerae* să sufere deteriorări grave. De exemplu, statul nostru actual,

funcționînd în gol, poate, pentru un timp mai mult sau mai puțin b, să mai provoace iluzii şi să pară că trăieşte şi totuşi otrăvirea rasei, feră trupul poporului nostim, aduce după sine o decădere a civilizației ie manifestă deja în mod înfricoşător.

ediția prealabilă pusă existenței durabile a unei omeniri superioare nu r statul, ci rasa care posedă facultățile cerute.

ebuie să se ştie că aceste facultăți există întotdeauna şi că este suficient ste de împrejurări extrioare spre a se manifesta. Națiunile sau, mai isele civilizatoare poseda aceste facultăți binefăcătoare în stare latentă,

împrejurările exterioare nu le îngăduie să acționeze. De aceea a-i [>e germanii din vremurile anterioare creştinismului ca pe nişte iră civilizație", ca pe nişte barbari este o nedreptate incredibilă. Ei liciodată astfel. Numai asprimea climei habitatului lor septentrional a un fel de viață ce se opunea dezvoltării forjelor lor creatoare. Dacă , fără lumea antică, în regiunile mai blînde din sud şi dacă acolo ar fi aterialul uman furnizat de rasele inferioare, primele mijloace tehnice,

capacitatea de a crea o civilizație care dormita în ei ar fi produs o înflorire la fel de strălucitoare ca aceea a elenilor. Dar această forță primitivă care zămisleşte civilizația nu trebuie atribuită numai faptului că ei au trăit într-un climat septentrional. Un lapon dus în sud ar contribui la fel de puțin la dezvoltarea civilizației ca şi un eschimos. Nu, această splendidă facultate de a crea şi de a modela i-a fost conferită tocmai arianului pentru ca ea să rămînă în el în stadiu latent sau s-o dăruiască vieții care se trezeşte, după cum nişte împrejurări favorabile i-o îngăduie sau o natură inospitalieră îl împiedică să o facă.

Putem deduce de aici următoarea idee:

Statul este un mijloc de a ajunge la un scop. Scopul său este menținerea şi favorizarea dezvoltării unei comunități de ființe care, fizic şi moral, sînt din aceeaşi specie. El trebuie să mențină, în primul rînd, trăsăturile caracteristice esențiale ale rasei, condiție a dezvoltării libere a tuturor facultăților latente ale acesteia. Dintre aceste facultăți, o parte va servi întotdeauna la întreținerea vieții fizice ți o altă parte la favorizarea

progreselor intelectuale. Dar, de fapt, cea dintîi este întotdeauna condiția necesară a celei de a doua.

Statele care nu urmăresc acest scop sînt nişte organisme defectuoase, creații eşuate. Faptul că ele există nu schimbă lucrurile, după cum nici succesele obținute de o întovărăşire de corsari nu justifică pirateria.

Noi, național-socialiştii, care luptăm pentru o altă concepție despre lume, nu ne plasăm pe celebrul "teren al faptelor", de altfel născocite. Atunci nu am mai fi susținătorii unei mari idei noi, ci culii minciunii care domneşte în zilele noastre. Trebuie să facem o distincție netă între statul care nu este decît cel care înglobează şi rasa care este conținutul. Cel care înglobează nu are o rațiune de a fi decît atunci cînd este capabil să-şi păstreze şi să-şi protejeze conținutul: altminteri nu are nici o valoare.

Ca urmare, scopul suprem al statului rasist trebuie să fie să vegheze la conservarea reprezentanților rasei primare, dătători de civilizație, care fac frumusețea şi valoarea morală a unei omeniri superioare. Noi, în calitate de arieni, nu ne putem închipui un stat decît ca organismul viu care constituie un popor, organism care nu numai că asigură existența acestui popor, dar, în plus, dezvoltîndu-i facultățile morale şi intelectuale, le face să ajungă la gradul cel mai înalt de libertate.

Ceea ce se încearcă astăzi să ni se impună ca stat este produsul monstruos al celei mai mari erori omeneşti, urmată de un şir de suferințe inexprimabile.

Noi, național-socialiştii, ştim că lumea de azi va considera această concepție drept revoluționară şi că ea ne va defăima cu acest nume. Dar opiniile şi actele noastre nu trebuie să rezulte din aprobarea sau dezaprobarea epocii noastre, ci din obligația imperioasă de a sluji adevărul de care sîntem conştienți. Noi putem fi convinşi că inteligența mai deschisă a **posterității nu numai** că va înțelege rațiunile întreprinderii noastre, ci şi că **îi va recunoaşte utilitatea** şi o

igia.

Cele de mai sus ne dau nouă, național-socialiştilor, măsura valorii unui ceasta valoare este numai relativă, judecată din punctul de vedere lai* al fiecărei națiuni; ea va fi absolută dacă ne ridicăm la punctul de al omenii'ii în sine. Altfel spus:

Utilitatea unui stat nu poate fi apreciata luînd drept criteriu nivelul de ne la care a ajuns sau importanța pe care i-o conferă puterea sa în lume; se poate face exclusiv in funcție de utilitatea pe care o poate avea acest m pentru fiecare popor luat în considerare.

Un stat poate fi considerat ideal nu numai dacă el corespunde condițiilor

i ale poporului pe care trebuie să-1 reprezinte, ci şi dacă existența sa

practic dăinuirea acelui popor, de altfel indiferent de însemnătatea

[■Ă pe care o poate avea în lume forma acestui stat. Căci misiunea nu este de a crea, ci de a croi drum forțelor virtuale. *Un stat poate fi calificat drept prost daca, atingînd gradul cel mai ridicat de civilizație, e ruinei omogenitatea rasialei a reprezentanților acestei civilizații.* Căci atunci practic el nu respectă condiția prealabilă a existenței unei care nu este produsul său, ci al unui popor civilizator consolidat de vie a statului. Statul nu reprezintă o substanță, ci o formă. *Gradul de ie la care a ajuns un popor nu permite aşadar dozarea utilității statului* răieşte. Este lesne de înțeles că un popor superior dotat pentru civilizație imagine preferabilă celei a unui trib de negii; cu toate acestea, nul creat de cel dintîi sub formă de stat poate fi, prin felul în care îşi este scopul, mai rău decît al negrului. Deşi statul cel mai bun şi cea mai istituție politică sînt incapabile să extragă dintr-un popor facultățile care actualmente şi pe care nu le-a avut niciodată, o formă necorespunzătoa- t va aduce fatalmente cu sine, cu timpul, permițînd sau chiar prilejuind a î'eprezentanților rasei civilizatoare, pierderea facultăților pe care :easta le poseda potențial.

^a urmare, aprecierea valorii unui stat va fi mai întîi determinată de a pe care el o poate avea pentru un popor dat şi nicidecum de ița rolului său în istoria lumii.

Vsupra acestui ultim punct de vedere, care este foarte relativ, ne putem de o părere precisă; dai* este greu de făcut o apreciere a valorii absolute tat, deoarece această apreciere definitivă nu depinde numai de statul mai degrabă de valoarea şi de nivelul poporului luat în considerare.

>înd se vorbeşte despre înalta misiune a statului, nu trebuie deci

să se uite că această înaltă misiune îi incumbă esenţialmente poporului,

tatul nu are alt rol decît de a face posibilă dezvoltarea liberă, datorită

puterii organice a existenţei sale.

Atunci, dacă ne întrebăm cum trebuie să fie constituit statul de care avem nevoie noi, germanii, trebuie să precizăm mai întîi două lucruri: ce fel de oameni trebuie să reunească acest stat şi ce scopuri trebuie el să urmărească.

Din nefericire popoml nostru german nu are ca bază o rasă omogenă. Şi fuziunea elementelor primare nu a făcut asemenea progrese încît să se poată vorbi de o rasă nouă născută din această fuziune. In realitate, contaminările succesive care, în special de la războiul de treizeci de ani încoace, au alterat sîngele poporului nostru, nu numai că l-au descompus, ele au acţionat şi asupra sufletului nostim. Graniţele deschise ale patriei noastre, contactul cu corpuri politice negermane de-a lungul regiunilor de frontieră, în special puternicul aflux de sînge străin în interiorul Reichului nu lăsa, prin reînnoirea sa constantă, timpul necesar pentru a se ajunge la o fuziune completă. Din acest fel de amestec nu a ieşit o rasă nouă; elementele etnice au rămas juxtapuse şi rezultatul a fost că, în momentele critice, cînd de obicei o turmă se stringe laolaltă, poporul german s-a împrăştiat în toate direcţiile. Nu numai că repartiţia teritorială a elementelor constitutive ale rasei priveşte regiuni diferite, dai- ele coexistă în interiorul unei aceleiaşi regiuni. Oamenii din nord sînt aproape de cei din est, dalmaţii sînt aproape de aceştia, oamenii din occident sînt. aproape de ei; fără a mai socoti amestecurile. Această stare de lucruri are, în anumite părţi, inconveniente mari: germanilor le lipseşte puternicul instinct gregar, efect al identităţii sîngelui, care, deosebit de necesar în ceasurile grele, previne prăbuşirea naţiunilor, ştergînd instantaneu la popoarele care-1 au toate diferenţele secundare şi făcîndule săi opună duşmanului comun frontul unit al turmei sale omogene. Ceea ce se desemnează la noi prin hiperindividualism provine din faptul că elementele fundamentale ale rasei noastre, din care fiecare are trăsături caracteristice particulare, au luat obiceiul de a trăi **alături,** fără să ajungă să se amestece. Pe timp de pace, adesea el poate avea avantaje, dai*, dacă ne gîndim bine, nea costat dominaţia lumii. Dacă poporul german ai[1] fi avut, de-a lungul istoriei sale, această unitate gregară care le-a fost atît de folositoare altor popoare, Reichul german ai* fi astăzi stăpînul globului. Istoria lumii ar fi luat un alt curs şi nimeni nu este în măsură să determine dacă, urmînd acest drum, omenirea n-ar fi atins scopul la care speră să ajungă astăzi prin văicărelile şi smiorcăielile lor atîţia pacifişti orbiţi: *O pace asigurată nu de ramurile de măslin agitate de plîngăcioşii pacifişti, ci garantată de spada victorioasă a unui popor de stăpîni care pune lumea întreagă în slujba unei civilizaţii superioare.*

Faptul că poporului nostru îi lipseşte coeziunea dată de un sînge comun şi rămas pui* ne-a pricinuit rele inexprimabile. El a dăniit capitale unei mulţimi de mici potentaţi germani, dai[1] a privat poporul german de drepturile sale senioriale.

Şi astăzi poporul german mai suferă încă din cauza urmărilor acestei lipse de coeziune intimă; dar ceea ce a fost nenorocirea noastră în trecut şi în prezent, poate fi în viitor un izvor de binecuvîntări. Căci oricît de funeste ar fi

absența unei fuziuni absolute a elementelor care compuneau inițial rasa stră şi imposibilitatea în care ne-am aflat, ca urmare, de a forma un corp de or omogen, în schimb, este o fericire că cel puțin o parte din ceea ce este mai . în sîngele nostru a rămas pură şi a scăpat de decăderea care a lovit restul ;i noastre.

Este cert că un amalgam complet al elementelor primare ale rasei stre ai* fi dat naştere unui popor constituind un organism desăvîrşit; dai' el î fost, ca orice rasă hibridă, dotat cu o capacitate mai mică de a face să preseze civilizația decît cea de care se bucurau inițial elementele sale cele nobile. Aşadar absența unui amestec integral este o binefacere: noi nu m astăzi în poporul nostru german mari rezerve de oameni de rasă manică din nord, al căror sînge a rămas neamestecat şi pe care îl putem sidera ca pe comoara cea mai de preț pentru viitorul nostru. In vremurile te, cînd legile rasei erau necunoscute, cînd în orice om, luat în sine, ex*a iță o ființă întru totul asemănătoare semenilor săi, nu erau observate rentele de valoare existente între diversele elemente primitive. Noi ştim izi că un amalgam complet al elementelor constitutive ale corpului poporului tru şi coeziunea care ar fi rezultat din ea ne-ar fi făcut poate puternici la îrior, dar că scopul suprem spre care trebuie să tindă omenirea ne-ar fi rămas xesibil: singura specie de oameni pe care destinul i-a ales în mod vizibil tru a duce opera la bun sfîrşit s-ar fi înecat în terciul de rase format de un or unificat.

Dar astăzi, întăriți de o noțiune de curînd dobîndită, noi trebuie să minăm atent şi să profităm de ceea ce a împiedicat destinul binevoitor, fără an amestec din partea noastră.

Cine vorbeşte despre o misiune dată poporului german pe acest pămînt

uie să $tie că ea constă exclusiv in formarea unui stat care consideră că țelul

suprem este conservarea şi apărarea elementelor celor mai nobile ale

orului nostru, rămase nealterate, şi care sînt de asemenea cele ale întregii

miri.

Plin aceasta, statul cunoaşte pentru prima dată un scop intern înalt, i de lozinca ridicolă care îi dădea rolul de a veghea asupra liniştii şi ordinii, tru a permite cetățenilor să se înşele reciproc în largul lor, sarcina care stă în conservarea şi apărarea unei specii umane superioare, cu care ătatea Atotputernicului a gratificat acest pămînt, apare ca o misiune cu vărat nobilă.

Mecanismul neînsuflețit care pretinde că-şi are rațiunea de a exista în îsuşi trebuie transformat într-un organism viu al cănii scop exclusiv este să ească o idee superioară.

Reichul, în calitate de stat, trebuie să cuprindă toți germanii, şi să îşi ia pră-şi nu numai sarcina de a reuni şi de a conserva rezervele preţioase de lente primare ale rasei pe care le posedă acest popor, ci şi de a le face să ngă încet dar sigur la o situație predominantă.

Unei perioade care este, dacă mergem pînă în miezul lucrurilor, cea *i* amorţirii şi a stagnăm, îi va succeda o perioadă de luptă. Dar, ca întotdeauna dictonul: "Cine se odihneşte, rugineşte" îşi găseşte şi aici aplicarea şi, d(asemenea, cel care spune că numai atacul aduce victoria. Cu cît scopul lupte noastre este mai înalt şi cu cît actualmente mulțimea este mai incapabilă să î înțeleagă, cu atît mai uriaşe vor fi succesul - după cum ne învață istoria - § importanța acestui succes; ne este suficient să vedem clar scopul spre cari trebuie să tindem şi să ducem lupta cu o perseverență de nezdruncinat.

Mulți funcționari care conduc în prezent statul nostru pot socoti ma puțin hazardat să lucreze pentru menținerea stării de lucruri existente decît s lupte pentru ceea ce va fi mîine. Li se pare mai comod să vadă în stat ui mecanism, a cărui singură rațiune de a fi este să se mențină în viață, după cun viața lor "aparţine statului", cum obişnuiesc să spună. Ca şi cum ceea ce îşi aii rădăcinile în popor ai* putea servi logic un alt stăpîn decît poporul; ca şi cun omul ai* putea lucra pentru altceva decît pentru om. *Cum am mai spus, estt fireşte, comod să nu vezi în autoritatea statului decît mecanismul pur automat* o *unei organizări, decît să o consideri întruparea suverană a instinctului d conservare al unui popor.* într-adevăr, în primul caz, statul şi autorităţii] statului sînt pentru aceste minți înguste scopuri în sine; în al doilea caz, sîn arme puternice în slujba marii şi eternei lupte pentru existență, şi nu maşinărie oarbă, ci expresia voinței unanime a unei comunități care vrea e trăiască.

De aceea, pentru lupta dusă în favoarea noii noastre concepții despr stat – concepție care răspunde în întregime sensului inițial al lucrurilor – voi găsi puțini tovarăşi de luptă în sînul unei societăți îmbătrînite fizic, prea adese şi ca inteligență şi curaj. Din aceste pături ale populației, noi nu vom ave recruți decît în mod excepțional: nişte bătrîni a căror inimă şi-a păstrat tinerețe* iar spiritul prospețimea; dai* nu îi vom vedea niciodată venind la noi pe cei car consideră că sarcina esențială a vieții lor este menținerea unei stări de lucrui existente.

Avem în fața noastră mult mai puțin oameni rău intenționați, cît armat nenumărată a indiferenților din lene intelectuală şi în special a oamenilc interesați de menținerea statului actual. Dar tocmai faptul că această lupi aprigă pare fără speranță îi dă sarcinii noastre măreție şi constituie şansa noasta de succes cea mai mare. Strigătul războinic, care sperie la început sa descurajează inimile slabe, va fi semnalul adunării firilor cu adevăr* combative. Şi trebuie să ne dăm seama că: *atunci cînd, în sînul unui popor, u anumit număr de oameni dotați în cel mai înalt grad cu energie şi forță activă t unesc spre a urmări un singur scop şi cînd ei sînt astfel definitiv eliberați c lenea în care au amorțit masele, aceşti cîțiva oameni devin stăpînii întreguh*

storia lumii este făurită de minorități, de fiecare datei tind minoritățile, de ntruchipează majoritatea de voință ți de decizie.

De aceea, ceea ce astăzi multora li se poate părea o agravare a sarcinii este, în realitate, condiția necesarei a victoriei noastre. Tocmai pentru că este atît de mare ți de grea, noi vom găsi după toate aparențele cei mai sțintitori ai luptei noastre. Această elită ne garantează succesul.

Natura corectează de obicei prin rînduieli corespunzătoare efectul urilor care alterează puritatea raselor umane. Ea se arată puțin lă față de metişi. Primii produşi ai acestor încrucişări au ciunt de :îteodată pînă la a treia, a patra şi a cincea generație. Ceea ce constituia i elementului primai- superior participant la încrucişare le este refuzat; de aceasta, lipsa unității sîngelui implică discordanța voințelor şi jr vitale. In toate momentele critice în care oamenii de rasă pură iau înțelepte şi coerente, metisul îşi pierde capul sau nu ia decît jumătăți de Rezultatul este că acesta din urmă se lasă dominat de omul cu sînge pur practică, este expus unei dispariții mai rapide. *In împrejurările în care stă victorios, metisul moare; am putea cita nenumărate exemple în acest zi* se poate vedea corectarea făcută de natură. Dai' i se întîmplă adesea gă şi mai departe: ea îngrădeşte reproducerea; ea face ca produşii irilor multiplicate să devină sterili, făcîndu-i astfel să dispară. Dacă, spre exemplu, un individ dintr-o rasă dată s-ar uni cu reprezentan-rase inferioare, rezultatul **încrucişării** ai* fi o scădere a nivelului în sine s, o descendență mai slabă decît indivizii de rasă rămasă pură în mijlocul ■ trebui ea să trăiască. In cazul în care orice nou aport de sînge al rasei re ar fi împiedicat, încrucişările continue ar da naştere unor metişi pe erea lor de rezistență, înțelept redusă de natură, iar condamna la o b promptă: sau, în cursul mileniilor, s-ar forma un nou amalgam în care île primare, amestecate radical prin încrucişări multiple ai' fi de)scut; s-ar constitui astfel un popor nou dotat cu o anumită capacitate ență gregară, dai[1] a cănii valoare intelectuală şi artistică ar fi cu mult ă celei a rasei superioare care a participat la prima încrucişare. Dar in acest din **urmă** caz, acest produs hibrid ai' sucomba în lupta pentru , împotriva unei rase superioare al **cărei** sînge ar fi rămas pui-, atea gregară, dezvoltată de-a lungul miilor de ani, şi care ar asigura a acestui popor nou ai- fi – cît ar fi ea de mare, ca urmare a scăderii i rasei şi a micşorării facultății de adaptare şi a capacităților creatoare ilă să permită o rezistență victorioasă la atacurile unei rase pure, unite uperioare ca dezvoltare intelectuală şi civilizație, 'utein aşadar enunța următorul principiu:

Orice inc.ruci.iare de rase aduce fatalmente cu sine, mai devreme sau nun tîrziu, dispariția hibrizilor rezultați, cită vreme ei se găsesc în prezența elementului superior care a participat la încrucişare ți care a ***conservat*** *unitatea care conferă sîngelui puritate.* Pentru hibrid pericolul nu încetează decît odată cu metisajul ultimului element individual al rasei superioare.

Acesta este izvorul regenerării progresive, deşi lente, efectuate de natură, care elimină încetul cu încetul produsele alterării raselor, cu condiția ca sâ mai existe un izvor de rasă pură şi să nu se mai producă metisaje noi.

Acest fenomen se poate manifesta de la sine la ființele dotate cu un puternic instinct de rasă, pe care împrejurări deosebite sau vreo constrîngere specială 1 au deviat de pe calea

normală de înmulțire care menține puritatea rasei. De îndată ce constrîngerea încetează, elementul rămas pui” tinde imediat să revină la împerecherea între egali, ceea ce pune capăt oricărei încrucişări ulterioare. Produşii metisajului se retrag atunci de la sine în umbră, dacă nu cumva numărul lor a devenit atît de mare încît elementele de rasă pură nu se pot gîndi să li se opună.

Omul, devenit surd la sugestiile instinctului şi necunoscînd obligațiile pe care i le-a impus natura, nu trebuie să conteze pe corecțiile făcute de ea, cîtă vreme el nu va fi înlocuit prin luminile inteligenței sugestiile instinctului pierdut; aşadar inteligența este cea care trebuie să înfăptuiască munca de regenerare necesară. Dai” este de temut faptul că omul, odată orbit, va continua să dărîme barierele care separă rasele, pînă cînd ceea ce era mai bun în el va fi definitiv pierdut. Atunci nu va mai rămîne decît un fel de terci omogen din care faimoşii reformatori pe care îi auzim astăzi îşi făuresc idealul; dai’ acest amestec inform ai* însemna moartea **oricărui** ideal pe această lume. Recunosc: *s-ar putea alcătui astfel o turmă mare, s-ar putea fabrica prin acest fel de amestec un animal gregar, dar dintr-un asemenea amestec nu va ieşi niciodată un om care să fie un stîlp al civilizației sau, fi mai bine, un fondator ?i un creator de civilizație.* Sar putea considera atunci că omenirea şi-a ratat definitiv ultima sa misiune.

Daca nu vrem ca Pămintul să decadă la această stare, trebuie să ne alăturăm ideii că misiunea statelor germanice este, înainte de toate, să vegheze ca orice nou metisaj să înceteze cu desăvîrşire.

Generația de secături care s-au impus atenției contemporanilor noştri va începe desigur să strige la enunțarea acestei teorii şi să se plîngă, gemînd. că eu lovesc în drepturile sacro-sânte ale omului. *Nu, omul nu are decît un drept sacru **şi** acest drept este în **acelaşi** timp cel mai sfint dintre îndatoriri, si anume de a veghea la puritatea sîngelui său, pentru ca păstrarea a ceea ce exista mai bun in omenire să facă posibilă o dezvoltare si mai desăvîrsitâ a acestor ființe privilegiate. Un stat rasist trebuie deci, înainte de toate, să ridice căsătoria din starea de înjosire la care a supus-o falsificarea continuă a rasei si să îi redea sfințenia unei instituții menite să creeze ființe după chipul ți asemănarea Domnului, iar nu nişte monştri care constituie media dintre om si maimuță.*

Protestele cară pot fi ridicate împotriva tezei mele, din rațiuni zise

initare, sînt extrem de puțin justificate într-o vreme în care, pe de o parte,

“eră tuturor degeneraților posibilitatea de a se înmulți, impunîndu-li-se astfel

emporanilor lor suferințe de nespus – în timp ce, pe de altă parte, în toate

herule şi chiar şi la negustorii ambulanți pot fi cumpărate preparate

lițînd, chiar şi celor mai sănătoşi părinți, să nu aibă copii. In statul care, în

3 noastre, asigură liniştea şi ordinea, după cum cred apărătorii săi, bravii

mal-burghezi, ai' fi o crimă să retragi facultatea de a procrea sifiliticilor, rculoşilor, fiinţelor atinse de tare ereditare sau diforme, ci-etinilor; în nb, faptul că milioanelor de fiinţe dintre cele mai sănătoase li se răpeşte tatea de a procrea nu este considerat o acţiune dăunătoare şi nu şochează le moravuri ale acestei societăţi ipocrite, ba chiar îi flatează miopia şi lenea ;ctuale. Căci altminteri ar trebui să-şi frămînte mintea ca să găsească :ul de a face să subziste şi de a păstra indivizii care sînt sănătatea ului nostni şi din care se va naşte generaţia viitoare.

Cîtă lipsă de ideal şi de nobleţe în sistemul actual! Ridicarea celor mai în interesul posterităţii îi este indiferentă; lasă lucrurile să-şi urmeze l. Faptul că bisericile noastre păcătuiesc împotriva respectului datorat ii, imagine a Domnului, asemănare pe care ele insistă atît de mult, este totul conform actualei lor linii de conduită; ele vorbesc mereu de spirit şi iceptacolul Spiritului să decadă la nivelul de proletariat degenerat. Apoi i miră cu un aer stupid cît de puţină influenţă are credinţa creştină în a ei ţară, de înspăimîntătoarea "necredinţă" a acestei mizerabile calicimi late fizic şi al cărei moral este fireşte la fel de corupt; şi se despăgubesc nd cu succes hotentoţilor şi cafrilor doctrina evanghelică. In timp ce ele noastre din Europa, spre cea mai mare laudă şi glorie a Domnului, ăcinate de o lepră morală şi fizică, piosul misionar pleacă în Africa lă şi întemeiază misiuni pentru negii, pîna cînd "civilizaţia noastră •oră" face din aceşti oameni sănătoşi, deşi primitivi şi înapoiaţi, o stirpe atri trîndavi.

Cele două confesiuni creştine ale noastre ai” corespunde mai bine celor)ile aspirații umane dacă, în loc să-i deranjeze pe negii cu misiuni pe care >resc şi a căror învățătură nici nu pot s-o înțeleagă, ai- binevoi să-i facă pe ii din Europa să înțeleagă foarte serios că menajurile cu sănătate proastă un lucra mult mai plăcut lui Dumnezeu, dacă le-ar fi milă de un mic nătos şi robust şi i-ar ține loc de tată şi de mamă, în loc să dea viață unui lnăvicios care va fi pentru el însuşi şi pentru ceilalți o pricină de « şi de durere profundă.

statul rasist va trebui să repare pagubele provocate de tot ceea ce se să astăzi în acest domeniu. *El va trebui să facă din rasă centrul vieții iții; să vegheze ca ea să rămînă pură; să declare că bunul cel mai de preț topor este copilul. El va trebui să aibă grijă ca numai individul sănătos zămisli copii; el va spune că nu există dectt un singur act ruşinos: să*

aduci pe lume copii cînd eşti bolnav şi cînd ai tare şi că actul cel mai onorabx este atunci să renunți. Invers, el va declara că a-i refuza națiunii copii robuşti est un act blamabil. Statul trebuie să intervină în calitate de păstrător al viitorulu a mii de ani pentru al căror preț dorințele şi egoismul individului sînt desconsi derate şi în fața cărora el trebuie să se încline; el trebuie să declare că oria individ bolnav notoriu sau atins de tare erditare, deci transmisibile vlăstarelor sale, nu are dreptul să se reproducă şi trebuie să-i răpească practic aceasta facultate. Invers, el trebuie să vegheze ca fecunditatea femeii sănătoase să nu fii limitată de infecta politică financiară a unui sistem de guvernămînt care face, din acest dar al cerului care este o posteritate numeroasă, un blestem pentru părinți. El trebuie să pună capăt acestei indiferențe trîndave, ba chiar criminale, manifestată astăzi față de condițiile sociale permițînd formarea unor familii prolifice şi să se simtă protectorul suprem al acestui bun de neprețuit pentru un popor. Atenția lui trebuie să se îndrepte asupra copilului mai mult decît asupra adultului.

Cine nu este sănătos, fizic şi moral, şi în consecință nu are valoare din punct de vedere social, nu trebuie să-şi perpetueze bolile în trupul copiilor săi. Statul rasist are o sarcină uriaşă de îndeplinit din punct de vedere al educației. Dar această sarcină va părea mai tîrziu ceva mult mai măreț decît războaiele victorioase ale epocii noastre burgheze actuale. Statul trebuie să-l facă pe individ să înțeleagă, prin educație, că a fi bolnăvicios şi slab nu este o ruşine, ci o nenorocire vrednică de milă, dar că, în schimb este o crimă şi o ruşine să dezonorezi această nenorocire prin egoism, făcînd-o să cadă asupra unei ființe nevinovate: că individul care suferă de o boală de care, de altminteri, nu este responsabil şi care renunță să aibă copii şi îşi transferă afecțiunea şi tandrețea asupra unei tinere mlădițe nevoiaşe din rasa lui, a cărei stare de sănătate lasă să se prevadă că într-o zi va fi un membru robust al unei comunități viguroase dă dovadă de un spirit cu adevărat nobil şi de sentimentele omeneşti cele mai vrednice de admirație. îndeplinind această sarcină educativă, statul îşi prelungeşte, din punct de vedere moral, activitatea practică. Lui îi va fi indiferent să ştie dacă este înțeles sau nu, aprobat sau blamat, pentru a acționa conform acestor principii.

Dacă, timp de şase sute de ani, indivizii degenerați fizic sau suferind de boli mintale ai[1] fi împiedicați să procreeze, omenirea ar fi scăpată de rele de o gravitate incomensurabilă; ea

s-ar bucura de o sănătate greu de imaginat în ziua de azi. Favorizînd conştient şi sistematic fecunditatea elementelor celor mai robuste ale poporului nostru, se va obţine o rasă al cărei rol va fi, cel puţin la început, să elimine germenii decadenţei fizice şi, în consecinţă, morale, de care suferim noi astăzi.

Fiindcă, atunci cînd un popor şi un stat se vor fi angajat pe această cale, se vor preocupa în mod firesc de creşterea valorii a ceea ce constituie esenţa cea mai preţioasă a rasei şi de sporirea fecundităţii sale pentru ca în sfîrşit naţiunea întreagă să participe la acest bine suprem: o rasă obţinută după regulile

‘entru a se ajunge aici, trebuie înainte de toate ca statul să nu lase în tei grija de a coloniza regiunile nou dobîndite, ci să supună această s unor reguli determinate. Comisii de rasă, constituite special, trebuie ze indivizilor un permis de colonizare; o puritate de rasă definită, care dovedită, va fi condiţia pusă pentru obţinerea acestui permis. In felul ir putea fi întemeiate încetul cu încetul colonii marginale ale căror • fi exclusiv reprezentanţi ai rasei celei mai pure şi dotaţi, în consecinţă, îţile cele mai eminente ale acelei rase. Aceste colonii vor fi, pentru naţiune, o comoară naţională preţioasă; dezvoltarea lor va umple de i de o siguranţă voioasă orice membru al comunităţii, din moment ce înţine germenul unei fericite dezvoltări viitoare a popoiTilui însumi şi nea a omenirii.

arcina de a face să se nască acest ev mai bun le va reveni concepţiilor ise în practică în statul rasist: atunci oamenii nu vor mai ***ţine*** *să ‘ească creşterea speciilor canine, cabaline sau feline; ei vor cîiuta să ‘ească rasa umană; în acea epocă a istoriei omenirii, unii, care au t adevărul, vor şti să dovedească abnegaţie în tăcere, al(ii vor face darul , bucuroşi.*

aptul că această stare de spirit este posibilă nu poate fi negat într-o are sute de mii de oameni îşi impun voluntar celibatul, fără să fie şi obligaţi la aceasta altfel decît printr o lege religioasă. 3 ce ai” fi imposibilă o asemenea renunţare dacă, în locul unei porunci ai* interveni un avertisment solemn invitînd oamenii să pună în sfirşit vârâtului păcat original’, cu consecinţe atît de durabile, şi să-i dea ui atotputernic fiinţe aidoma celor create de el la început? îsigur, lamentabila turmă a micilor-burghezi de astăzi nu va putea iciodatâ aceasta. Ei vor rîde sau vor da din umerii lor prost croiţi şi vor spinînd scuza pe care o rostesc mereu: “Ai- fi foarte frumos, în dai” este imposibil!” într-adevăr, cu ei este imposibil; lumea lor nu ă pentru aceasta. Ei n-au decît o grijă: propria lor viaţă, şi *un* i: banul lor. Numai că noi nu ne adresăm lor, ci marii armate a celor prea săraci pentru ca propria lor viaţă să li se pară cea mai mare re poate exista pe lume, celor care nu privesc aurul ca pe stăpînul care şte existenţa, ci care cred în alţi zei. Ne adresăm înainte de toate armate a tineretului nostru german. El creşte într-o epocă repre mare cotitură a istoriei şi lenea şi indiferenţa taţilor lor îi obligă să erii germani vor fi într-o zi arhitecţii unui nou stat rasist sau vor fi mă martori ai unei prăbuşiri complete, ai morţii lumii burgheze, ci, atunci cînd o generaţie suferă de defecte pe care le recunoaşte şi cu esemnează chiar, mărgininduse, cum face astăzi lumea noastră la scuza facilă că nu se poate face nimic pentru a le remedia, o lume este hărăzită prăbuşirii. Ceea ce caracterizează societatea noastră

burgheză este că ea nu mai poate nega aceste defect. Ea este obligată să mărturisească faptul că există multe lucruri putrede şi rele, dai* nu mai este capabilă să reacţioneze împotriva răului; ea nu mai are forţa de a mobiliza un popor de şaizeci sau şaptezeci de milioane de oameni şi de a-i inspira energia disperată cu care ai* trebui să facă ultimele eforturi pentru a evita pericolul. Dimpotrivă: cînd o asemenea campanie este întreprinsă într-o altă ţară, ea nu îi inspiră decît comentarii prosteşti şi caută să demonstreze că, teoretic, tentativa nu poate reuşi, că succesul ei este pui* şi simplu de neconceput. Pentru a justifica pasivitatea acestor pitici şi slăbiciunea lor intelectuală şi morală sînt avansate tot felul de argumente, oricît ar fi de idioate. Atunci cînd, de exemplu, un continent întreg declară în sfîrşit război intoxicării cu alcool, pentru a smulge un popor întreg din braţele acestui viciu devastator, lumea burgheză din Europa nu are alt reflex decît să facă prosteşte ochii mari, să dea din cap cu un aer de îndoială sau să găsească, cu un aer superior, că toate acestea sînt ridicole • părere care i se potriveşte deosebit de bine acestei societăţi ridicole. Dai* atunci cînd toate aceste sclifoseli nu au efect şi cînd, undeva în lume este atacată nobila şi inviolabila rutină, şi chiar cu succes, mic-burghezii noştri se străduiesc, am mai spus-o, să pună cel puţin la îndoială acest succes şi să-i micşoreze importanţa, fără să se teamă măcar să invoce principiile moralei burgheze împotriva unei campanii care caută să scape lumea de cea mai rea dintre imoralităţi.

Noi, noi toţi nu trebuie să ne facem nici o iluzie în această privinţă: burghezia noastră actuală nu mai poate de-acum înainte servi la nimic, pentru nici una din sarcinile nobile care îi revin omenirii; fără cea mai mică bază, ea este de asemenea mult prea josnică, mai puţin – după părerea mea – din răutate decît dintr-o indolenţă incredibilă şi din tot ceea ce rezultă din ea. De aceea, acele cluburi politice care îşi duc viaţa de azi pe mîine sub denumirea de “partide burgheze” nu mai sînt, de multă vreme, decît nişte asociaţii de interese formate de anumite grupuri profesionale şi de anumite clase; iar scopul lor principal este să apere cît mai bine cu putinţă interesele cele mai egoiste. Este evident că o asemenea corporaţie de “burghezi” politicieni nu este capabilă de luptă, în special cînd adversarul se recrutează nu din raidurile unor înavuţiţi prudenţi, ci dintre masele proletare, împinse la revoltă de incitările cele mai violente şi hotărîte la orice.

Dacă ne dăm seama de faptul că cea dintîi îndatorire a statului, care este în slujba poporului şi nu are în vedere decît binele acestuia, este să păstreze elementele cele mai bune ale rasei, să aibă grijă de ele şi să favorizeze dezvoltarea lor, atunci vom conchide logic că sarcina lui nu se limitează la a face să se nască vlăstare demne de popor şi de rasă, ci că el mai trebuie şi sâ le dea o educaţie care va face mai tîrziu din ei membri folositori ai comunităţii şi

cl9—MeinKampf

)ili să contribuie la sporirea ei.

Cum, în ansamblu, randamentul intelectual al indivizilor este direct irţional cu calităţile de rasă ale materialului uman dat, educaţia fiecăruia ie să aibă drept prim scop

întreținerea şi dezvoltarea sănătății fizice. Căci, ijoritatea căzuților, un spirit sănătos şi energic nu se găseşte decît într-un îănătos şi viguros. Faptul că oamenii de geniu au uneori o constituție puțin tă sau chiar bolnăvicioasă, nu infirmă acest principiu. Este vorba în acest 3 excepții care, ca în toate domeniile, confirmă regula. Dai- cînd un popor Jcătuit în majoritate din oameni degenerați fizic, este extrem de rai* ca din smîrc să se ivească un spirit cu adevărat superior. Influența lui nu va iste, în orice caz, niciodată un mare succes. Ori această plebe de degenerați incapabilă să-1 înțeleagă, ori puterea sa de voință va fi prea slăbită pentru să poată urma acest vultur în elanul său.

Statul rasist, conştient de acest adevăr, nu va considera că sarcina sa tivă se limitează să bage ştiința în creiere cu pompa; el va ține să obțină, •-o creştere adecvată, corpuri esențialmente sănătoase. Cultivarea facultăților tuale va veni numai pe planul doi. Dar chiar şi aici scopul principal va fi rea caracterului, în special dezvoltarea puterii de voință şi a capacității de e; în acelaşi timp, tinerii vor fi obişnuiți să-şi asume bucuroşi responsabilita-telor lor. Educația propriu-zisă va urma abia în ultimul rînd.

Statul rasist trebuie să pornească de la principiul *că un om a cărui ă ştiințifică este rudimentară, dar care are corpul sănătos, caracter onest şi c, căruia îi place să ia o hotărîre, şi care e dotat cu putere de voință este un ru mai folositor comunității naționale decît un infirm, indiferent de dinile lui intelectuale.* Un popor de savanți degenerați fizic, cu voința slabă :ticînd un pacifism laş nu va putea cuceri niciodată cerul; el nu va fi nici în stare să-şi asigure existența pe acest pămînt. Rar se întîmplă ca, în aprigă pe care ne-o impune destinul, să piară cel mai puțin savant; ui este întotdeauna acela care extrage din ştiința sa hotărîrile cele mai energice şi care le pune în practică în modul cel mai jalnic. In sfîrşit, între moral trebuie să existe o anumită armonie. *Strălucirea spiritului nu face nai frumos un corp cangrenat* şi ai* fi chiar nedrept să li se dea o educație :tuală desăvîrşită unor oameni prost dezvoltați sau schilodiți, a căror lipsă rgie şi de caracter ar face din ei nişte ființe nehotărîte şi fricoase. Ceea ce a idealul de frumusețe conceput de greci să rămînă nemuritor este iată îmbinare dintre cea mai splendidă frumusețe fizică şi strălucirea şi îa sufletească.

Dacă vorbele lui Moltke sînt adevărate: "Norocul nu întovărăşeşte decît ii", sînt desigur adevărate şi în privința raporturilor dintre corp şi minte: sral, o minte sănătoasă nu sălăşluieşte definitiv decît într-un corp sănătos. Aşadar, a face corpuri viguroase nu este, într-un stat rasist, treaba iilor; nu este nici o problemă care îi priveşte în primul rînd pe părinți şi i al doilea şi al treilea rînd ansamblul cetățenilor: este o necesitate a

conservării poporului pe care îl reprezintă şi îl protejează statul. Aşa cum, în ceea ce priveşte educația, statul încalcă deja dreptul liberei hotărîri a individului şi îi opune dreptul colectivității, supunînd copilul educației obligatorii, fără a ține seama de voința părinților – statul rasist trebuie, într-o şi mai mare măsură, să facă să triumfe autoritatea sa asupra ignoranței sau lipsei de înțelegere a individului în problemele care interesează salvarea națiunii. El trebuie să-şi organizeze acțiunea educativă în aşa fel încît corpul tinerilor să fie îngrijit încă din cea mai fragedă copilărie în vederea scopului urmărit şi să

capete călirea de] care va avea nevoie mai tîrziu. El trebuie să vegheze în mod special să nu| formeze o generație crescută într-o seră călduță.

Această operă de educație şi de igienă trebuie să se efectueze mai întîi pe[1] lîngă tinerele mame. Cîteva zeci de ani de strădanii au avut drept rezultat faptul că naşterile au devenit complet aseptice şi cazurile de febră puerperală extrem de rare; trebuie să fie şi va fi posibil, făcîndu-se educația temeinică a infirmierelor şi a mamelor, ca să reuşească să le dea copiilor, încă din primii ani, astfel de îngrijiri încît creşterea lor ulterioară să aibă loc în cele mai bune condiții.

Intr-un stat rasist, şcoala va consacra infinit mai mult timp exercițiilor fizice. Mințile tinere nu trebuie supraîncărcate cu un bagaj inutil; experiența ne învață că ele nu păstrează din el decît fragmente şi, în afară de aceasta, le rămîne nu esențialul, ci nişte amănunte secundare şi inutilizabile; un copil mic este, de fapt, incapabil să facă o triere logică a materiilor care i-au fost băgate pe gît. A consacra gimnasticii, aşa cum se face în prezent, două ore scurte din programul săptămînal al şcolilor secundare şi, pe deasupra, a face prezența elevilor facultativă, înseamnă a comite o eroare gravă, chiar şi din punctul de vedere al formării pui* intelectuale. Nu ar trebui să treacă nici o zi în care tînărul să nu se consacre, cel puțin o oră dimineața şi seara, exercițiilor fizice, din toate sporturile şi de gimnastică. Un sport nu trebuia mai ales neglijat, boxul, care, în ochii unui număr foarte mare de aşa-zişi “rasişti”, este brutal şi vulgar. Este incredibil cîte păreri greşite sînt răspîndite în această privință în mediile “cultivate”. Faptul că tînărul învață scrima şi îşi petrece timpul bătîndu-se în duel trece drept extrem de firesc şi respectabil, dai” boxul, acesta este prin forța împrejurărilor brutal! De ce? Nu există nici un sport care să dezvolte, în aceeaşi măsură, spiritul combativ, să pretindă decizii rapide ca fulgerul şi să-i dea corpului suplețe şi călirea oțelului. Pentru doi tineri nu este mai brutal să pună capăt unei dispute născute dintr-o divergență de opinii cu lovituri de pumni decît să facă acest lucru cu o lamă bine ascuțită. Pentru un om atacat nu este mai josnic să-şi respingă agresorul cu pumnii decît să o ia la fugă chemînd poliția în ajutor. Dai-, înainte de toate, băiatul tînăr şi cu corpul sănătos trebuie să învețe să suporte loviturile. Acest principiu li se va părea, fireşte, campionilor spiritului, demn de un sălbatic. Dai* rolul statului rasist tocmai că nu este educarea unei colonii de esteți paşnici şi de oameni degenerați fizic. Imaginea ideală pe care

face despre omenire nu are ca modele onorabilul mic-burghez şi fata virtuoasă, ci bărbați dotați cu o energie virilă şi mîndră şi femei capabile ă pe lume oameni adevărați.

Astfel sportul nu este menit numai să-1 facă pe individ puternic, aatic şi îndrăzneț, el trebuie şi să-1 călească şi să îl învețe să suporte rile şi nenorocirile.

Dacă întreaga clasă superioară a intelectualilor noştri nu ar fi fost ;ă exclusiv în sensul a ceea ce este convenabil şi distins, dacă, în schimb, vățat boxul, o revoluție germană, făcută de proxeneți, de dezertori şi de **lături** de soiul acesta nu ai* fi fost posibilă; căci această revoluție şi-a

succesul nu îndrăznelii şi curajului autorilor săi, ci nehotărîrii laşe şi abile a celor ce conduceau statul şi care erau şefii săi responsabili.

că toți cei care ne conduceau intelectualiceşte nu primiseră decît o e “intelectuală” şi s-au pomenit dezarmați în momentul în care partea ; a folosit, în locul armelor intelectuale, bare solide de fier. Toate acestea

posibile numai pentru că şcolile noastre superioare aveau ca principiu narea unor bărbați, ci de funcționari, ingineri, tehnicieni, chimişti, oameni de litere şi, pentru ca această intelectualitate să nu moară, de ti.

Din punct de vedere intelectual, conducătorii noştri au obținut rezultate ite, dai’ cînd a trebuit să dea dovadă de voință s-au arătat mai prejos de

Este sigur că educația este incapabilă să facă un om curajos dintr-un om .mente laş, dai’ este de asemenea sigur că un om, chiar dotat de natură oarecare curaj, nu-şi va putea dezvolta capacitățile, dacă defectele *ii* sale l-au pus în inferioritate în ceea ce priveşte forța lui şi abilitatea orale. In armată se poate vedea în ce grad conştiința propriilor resurse)ate dezvolta la un om curajul şi chiar spiritul combativ. Acolo nu există îroi: tipul mediu este amplu reprezentat. Totuşi antrenamentul excelent itului german în timp de pace i-a inoculat acestui întreg organism : o încredere în sine de o forță nebănuită de adversarii noştri. Dovezile toare de bravură şi de vioiciune date de armatele germane în tot sfîrşitul în toamna lui 1914, în cursul **înaintării** lor, cînd au măturat totul în fața fost rezultatul acestei educații continuate fără răgaz. In timpul anilor de terminabili, ea obişnuise corpuri adesea puțin robuste cu performanțele ii incredibile şi le dăduse soldaților acea încredere în sine pe care nu o zdruncina nici spaimele celor mai teribile bătălii. *Poporul nostru german, astăzi zdrobit şi zâcînd la pămînt şi lăsat pradă irare loviturilor de picior ale restului lumii, are nevoie tocmai de această ăscută din autosugestie, pe care o dă încrederea în sine. Dar această ~e în sine trebuie dată copiilor poporului nostru prin educație încă din or ani. întregul sistem de educație tji de cultură trebuie să urmărească să învingerea că ei sînt absolut superiori celorlalte popoare. Forța şi dibăcia*

corporală trebuie să le dea încrederea în invincibilitatea poporului căruia h aparțin. Ceea ce a dus odinioară armata germană la victorie era suma încrederii fiecărui soldat în sine însuşi şi a tuturor în cei care îi comandau. Ceea ce va repune pe picioare poporul german va fi convingerea că-şi va putea recuceri libertatea. Dar această convingere nu va fi decît rezultatul unei convingeri identice a milioane de indivizi.

Să nu ne facem, nici în acest domeniu, iluzii:

Uriaşă a fost prăbuşirea poporului nostru; uriaşe vor trebui de asemenea să fie strădaniile noastre pentru a pune capăt într-o zi situației lui critice. Cine crede că actuala activitate de educație burgheză practicată asupra poporului nostru în vederea calmului şi ordinii îi va

da forța să facă să înceteze într-o zi starea de lucruri actuală, cauză a ruinei noastre, şi să arunce în obrazul adversarilor lanțurile noastre de sclavi, se înşeală amarnic. Numai printr-un exces de energie națională, de sete de libertate şi de înflăcărare pasionată vom compensa tot ceea ce ne lipsea.

îmbrăcămintea tinerilor trebuie de asemenea să fie adaptată scopului urmărit. Este cu adevărat lamentabil să vezi tineretul nostru conformîndu-se unei mode stupide care dă un sens peiorativ vechiului proverb: “Haina face pe om”.

Tocmai la tineri îmbrăcămintea trebuie pusă în slujba educației. Tînărul care se plimbă vara în pantaloni lungi, într-o haină închisă pînă la gît este din această cauză puțin predispus să se consacre unui exercițiu fizic. Fiindcă, s-o spunem deschis, trebuie făcut apel nu numai la ambiție, dai’ şi la vanitate; nu la vanitatea de a avea veşminte frumoase pe care nu şi le poate cumpăra toată lumea, ci la orgoliul unui corp frumos bine făcut, lucra la care fiecare poate contribui.

Această considerație îşi va juca de asemenea rolul mai tîrziu, Tînăra fată trebuie să-1 cunoască pe cavalerul ei. Dacă frumusețea fizică n-ar fi în zilele noastre atît de complet surghiunită pe planul al doilea de nerozia modei, sute de mii de tinere nu s-ar lăsa seduse de nişte bastarzi de evrei respingători cu picioare strîmbe. Existența celor mai frumoase trupuri este de asemenea în interesul națiunii pentru ca să dăruiască rasei o nouă frumusețe.

Aceasta este astăzi una din necesitățile cele mai urgente, deoarece instrucția militară lipseşte şi pentru că astfel a fost desființată singura instituție care, în timp de pace, repara în parte neglijențele modului nostru de educație. Avantajele sale nu se limitau la formarea individului însuşi, ci exercita şi o influență fericită asupra raporturilor dintre cele două sexe. Tînăra fată îl prefera pe soldat celui care nu intrase în armată.

Statul rasist, nu trebuie numai să vegheze la dezvoltarea forței fizice în

anilor de şcoală, el trebuie de asemenea să se ocupe de aceasta în i postşcolară, atîta timp cît nu s-a încheiat procesul de creştere al ■ pentru ca aceasta să se facă în condiții bune. Este absurd să credem că statului de a supraveghea tinerii cetățeni încetează în momentul în care isc şcoala, spre a nu mai reintra în vigoare decît în momentul în care îşi ciul militai’. Acest drept este, în realitate, o datorie permanentă. Statul ăruia îi este indiferent dacă are cetățeni cu o sănătate bună, a neglijat îndatorire în mod criminal. El lasă astăzi tineretul să se depraveze pe în locurile de desfrîu, în loc să-1 țină în mînă şi să aibă grijă de formarea pînă în momentul în care va fi obținut adulți sănătoşi şi robuşti. Chestiunea formei precise a organizării educației postşcolare de către î, pentru moment, fără importanță; esențialul este să o facă; el va căuta nloacele pentru aceasta. Statul rasist trebuie să considere dezvoltarea merilor, în perioada postşcolară, drept una din atribuțiile sale în aceeaşi a şi dezvoltarea intelectuală, şi el trebuie s-o asigure prin instituții de ucația fizică va putea fi, în linii mari, o pregătire pentru serviciul Armata nu va mai fi atunci nevoită, ca altădată, să-1 învețe pe tînăr i elementare ale regulamentului manevrelor militare; ea nu va mai **cruți** în sensul actual al termenului; ea nu va mai trebui

decît să ne în soldat un **tînăr** care a primit deja o pregătire fizică perfectă, n statul rasist, armata nu va mai fi aşadar obligată să-1 înveţe pe iă mărşăluiasca şi să stea cu arma la umăr; ea va fi o şcoală superioară ţie patriotică. Tînărul recrut va primi la regiment instrucţia militară , dai* în acelaşi timp va continua pregătirea sa pentru rolul pe care îl de îndeplinit mai tîrziu în viaţă. Obiectivul principal al educaţiei trebuie să **rămînă** totuşi ceea ce el era deja în vechea armată şi ceea ce a cea mai mare valoare a acesteia din urmă: această şcoală trebuie să tînăr un bărbat; ea nu trebuie să-1 înveţe numai să se supună, ci şi să-1 îă comande într-o zi; el va învăţa să tacă nu numai atunci cînd primeşte *justificat,* ci şi să suporte *nedreptatea* în tăcere.

a plus, el trebuie, încrezător în propria sa forţă, cucerit, ca fiecare, de le corp, să se convingă de faptul că poporul său este de neînvins, loldatul care şi-a încheiat serviciul militai" va primi două documente: *a de cetăţean,* adică un act legal permiţîndu-i să practice un serviciu un *certificat de sănătate,* atestînd că este apt pentru căsătorie. Lşa cum o face pentru băieţi, statul rasist va îndruma şi educaţia fete, şi după aceleaşi principii. Şi aici importanţa cea mai mare trebuie **formării** fizice; abia apoi urmează educarea caracterului, în sfîrşit, în înd, dezvoltarea aptitudinilor intelectuale. Nu trebuie niciodată pierdut "e că *scopul* educaţiei feminine trebuie să fie pregătirea pentru rolul de mamă.

Abia în al doilea rînd va trebui să favorizeze statul rasist, sub toate formele ei, formarea *caracterului.*

Este incontestabil că trăsăturile esenţiale ale caracterului fiecăruia sînt stabilite dinainte: un egoist este şi va rămîne întotdeauna astfel, după cum un idealist va fi întotdeauna forţamente idealist. Dar, între aceste tipuri de caracter cizelate ireproşabil există milioane de exemplare a căror amprentă este neclară şi greu de descifrat. Criminalul înnăscut vă rămîne criminal; dai- mulţi oameni care nu vădesc decît o anumită tendinţă către acte criminale pot, printr-o educaţie adecvată, să devină membri folositori ai comunităţii; invers, caractere nehotărîte şi şovăielnice pot deveni elemente dăunătoare, dacă educaţia lor a fost defectuoasă.

De cîte ori nu ne-am plîns în timpul războiului de puţina discreţie a poporului nostim! Cîte greutăţi am avut, ca urmare a acestui defect, ca să-i ascundem inamicului secrete chiar importante! Dar să ne punem întrebarea: Cum putea să-1 facă discret educaţia dată poporului german înainte de război? Oare micul *pîrîcios* nu era adesea, încă din şcoală, preferat colegilor săi mai puţin vorbăreţi? Oare denunţul nu era, şi nu este încă, considerat "sinceritate", iar discreţia încăpăţînare ruşinoasă? Şi-a dat cineva osteneala să le prezinte copiilor discreţia ca pe o virtute de preţ şi bărbătească? Nu, căci în ochii pedagogilor noştri moderni acestea nu sînt decît fleacuri. Dai* aceste fleacuri costă statul nenumărate miliqane drept cheltuieli de judecată, din moment ce, din o sută de procese pentru defăimare sau motive asemănătoare, nouăzeci rezultă din această lipsă de discreţie. Vorbe rostite fără asumarea răspunderii sînt repetate atît de uşor; interesele economice ale poporului nostim sînt lezate continuu, pentru că sînt dezvăluite prosteşte

importante procedee de fabricație etc; chiar şi pregătirile secrete pentru apărarea țării sînt zădărnicite, deoarece poporul nostru n-a învățat să tacă, şi repetă tot ce a auzit spunîndu-se. In timp de război, această manie de a pălăvrăgi ne poate face să piardem bătălii şi să purtăm toată povara rezultatului nefericit al luptei. Trebuie să fim convinşi, în acest domeniu, că, la o **vîrstă** matură, absența unei educații precoce nu poate fi remediată. Un învățător nu trebuie, de exemplu, să încerce din principiu să cunoască farsele de prost gust ale elevilor săi, încurajînd cele mai urîte obiceiuri de a denunța. Tineretul formează un stat aparte, el îi opune adultului un fel de front solidar, lucru foarte firesc. înțelegerea stabilită între copilul de zece ani şi **tovarăşii** de vîrsta lui este mai firească şi mai puternică decît cea care ar putea exista între el şi adult. Copilul care denunță un camarad comite o *trădare* şi manifestă astfel o dispoziție de spirit care, calificată brutal şi transpusă într-un domeniu mai vast, corespunde celei a omului vinovat de înaltă trădare. Un asemenea copil nu poate fi considerat un băiat *de treabă şi cinstit,* ci un caracter puțin vrednic de stimă. Pentru învățător poate fi comod să se folosească de asemenea defecte spre a-şi întări autoritatea, dar, procedînd astfel, el sădeşte

le tinere germenii unei dispoziții de spirit care poate avea mai tîrziu Lțe funeste. Nu o dată s-a întîmplat ca un pîrîcios mic să devină o canalie

Aceasta trebuie să slujească drept exemplu multor oameni. Astăzi irea dorită a nobleții de caracter joacă la şcoală un rol aproape nul. Va a într-o zi să i se dea cu totul altă importanță. *Lealitatea, abnegația, i* sînt virtuți absolut *necesare* unui mare popor; dezvoltarea şi ridicarea •angul de perfecțiune prin educația dată în şcoală are mai multă nță decît multe materii care umplu în zilele noastre programa şcolară, pe copii să-şi piardă obiceiul văicărelilor şi al urletelor de durere face de îa parte din acest program de educație. Atunci cînd pedagogii uită că să-i inculce copilului, începînd de la vîrsta cea mai fragedă, obiceiul de ta în tăcere suferințele şi nedreptățile, nu trebuie să ne mire că mai n ceasurile grele – cînd, de pildă, un bărbat este pe front – poşta este numai cu transmiterea lamentărilor şi văicărelilor reciproce. Dacă şcolile ai' fi turnat în mintea tineretului nostru ceva mai puțină ştiință, dai* Ită stăpînire de sine, între 1915 şi 1918 am fi fost recompensați din plin. Astfel statul rasist trebuie, pentru a-şi îndeplini sarcina sa de educator, mai mult preț pe formarea caracterelor în acelaşi timp cu corpul. Multe ictele actuale ale poporului nostru pot fi, dacă nu suprimate, cel puțin înuate printr-o astfel de metodă de educație.

Dezvoltarea puterii de voință şi a capacității de decizie, ca fi tendința de ma cu plăcere o responsabilitat este de cea mai mare importanță. Odinioară în armată se admitea principiul că întotdeauna e mai bine să ordin oarecare decît să nu dai nici unul: trebuie săi faci pe tineri să ă că un răspuns oarecare valorează întotdeauna mai mult decît nici un Teama de a da un răspuns greşit este mai ruşinoasă decît greşeala din . Trebuie să ne bazăm pe această axiomă pentru a-i obişnui pe tineri să ajul actelor lor.

Neam plîns de multe ori că în lunile noiembrie şi decembrie 1918 toate țile îşi pierduseră curajul, că, începînd de la suveran pînă la ultimul ar, nimeni nu mai găsise puterea să ia o hotărîre din proprie inițiativă, templu teribil trebuie să fie un avertisment solemn pentru noul sistem :ație, căci această catastrofă nu a făcut decît să scoată în evidență ile uriaşe

ale celor existente pretutindeni la o scară mai mică. Lipsa de i nu lipsa de arme, este cea care ne face astăzi incapabili de o rezistenţă • Această lipsă de energie este înrădăcinată în întregul nostru popor, îl apabil să ia orice hotărîre care comportă **riscuri;** ca şi cum măreţia unui onstă tocmai în partea de risc pe care o implică. Fără să bănuiască acest

lucru, un general german a găsit o formulă clasică pentru a exprima aceasta lamentabilă lipsă de voinţă: "Eu nu acţionez.spunea el, decît atunci cînd socot că am cincizeci şi una de şanse de reuşită dintr-o sută". Acest "cincizeci şi unu la sută" explică tragicul caz al prăbuşirii germane; cine îi cere destinului să-i garanteze succesul renunţă însăşi prin aceasta să manifeste eroism. Căci acesta din urmă constă, atunci cînd eşti convins că o situaţie î'eprezintă o primejdie de moarte, în a face încercarea care poate conduce la succes. Un canceros în pericol de moarte nu are nevoie de cincizeci şi una de şanse dintr-o sută ca să rişte operaţia. Chiar dacă aceasta nu promite decît jumătate din suta de şanse de vindecare, un om curajos îşi va asuma riscul, altminteri nu are dreptul să-şi plîngă moartea apropiată.

Judecind bine lucrurile, această incapacitate laşă de a vrea şi de a lua o hotărîre, care este flagelul epocii noastre, este mai ales consecinţa educaţiei radical greşite date tineretului; influenţa ei nefastă persistă la adult şi îşi găseşte punctul culminant în lipsa de curaj civil observată la oamenii de stat de la putere.

Se poate spune acelaşi lucru despre fiica de răspunderi care bîntuie în prezent. Acest viciu, de care este răspunzătoare tot educaţia tineretului, se manifestă în întreaga viaţă publică şi îşi atinge nemuritorul apogeu în regimul parlamentar.

In şcoală se pune mai mult preţ pe o mărturisire "pocăită" şi pe un "act de căinţă" decît pe o mărturisire liberă şi sinceră. Aceasta din urmă, în ochii multor educatori, este semnul vădit al unei depravări incurabile şi, oricît ar părea de incredibil, li se prezice eşafodul multor copii dovedind înclinaţii care ar fi de o valoare inapreciabilă, dacă ar constitui apanajul unui întreg popor.

După cum statul rasist va trebui să acorde într-o zi întreaga lui atenţie educării voinţei şi spiritului de decizie, tot astfel el va trebui să graveze în sufletul tinerilor, încă din cea mai fragedă copilărie, gustul pentru responsabilităţile liber consimţite şi curajul actelor lor. Numai înţelegînd importanţa şi necesitatea acestei sarcini va reuşi statul rasist, după secole de astfel de educaţie, să creeze în sfîrşit un popor eliberat de slăbiciunile care au contribuit într-o manieră atît de dăunătoare la decăderea noastră actuală.

Statul rasist nu va trebui să facă decît cîteva modificări neînsemnate educaţiei date în şcoală, educaţie care rezumă tot ceea ce statul face astăzi pentru educarea poporului. Aceste modificări vor fi de trei feluri.

Mai întîi mintea tinerilor nu trebuie supraîncărcată cu cunoştinţe care le sînt inutile în proporţie de nouăzeci şi cinci la sută şi pe care în consecinţă ei le vor uita curînd.

Programele şcolilor primare şi secundare, în mod special, sînt în zilele noastre un talmeş balmeş absurd; în majoritatea cazurilor, prisosul de

predate este atît de mare încît mintea elevilor nu poate reține decît ite şi numai un fragment din această mulțime de cunoştințe îşi poate găsi nțarea; pe de altă parte, ele rămîn insuficiente pentru cel care ează o profesiune determinată şi este obligat să-şi cîştige pîinea. i-vă, de pildă, unui funcționai' obişnuit, care a trecut cu succes examenul Ivire a unui liceu sau a unei şcoli primai'e superioare şi care are acum si cinci pînă la patruzeci de ani; vedeți ce a păstrat din cunoştințele pe ala i le-a vîrît anevoie în cap. Cît de puține au rămas din cîte i s-au n cap odinioară! Este adevărat că vi se va răspunde: “Dai' mulțimea de ițe dobîndite atunci nu avea drept scop numai punerea elevului în unei erudiții vaste şi variate; voiau să-i exerseze şi capacitatea de •e, aptitudinea de a gîndi şi mai ales spiritul de observație”. Răspuns arte; dai' atunci ne paşte primejdia de a îneca într-o afluență de impresii tînără care nu va reuşi decît foarte rar să devină stâpînul lor, să le trieze claseze în funcție de importanța lor mai mare sau mai mică; şi, în esențialul va fi sacrificat accidentalului şi uitat cu desăvîrşire. Scopul 1 al acestei instruiri masive nu va fi deci atins, căci el nu poate consta ; mintea capabilă să învețe îndopînd-o cu noțiuni; din contră, acest scop să fie acela de a furniza fiecăruia comoara de cunoştințe care îi va fi ire mai tîrziu şi de care el va face comunitatea să profite. Dai' această ă este zadarnică, atunci cînd din cauza supraabundenței de noțiuni care Dăgate cu de-a sila într-o minte tînără, ele sînt uitate complet sau este ențialul. Nu se înțelege, de pildă, motivul pentru care milioane de trebuie, timp de ani de zile, să învețe două sau trei limbi străine. Numai ir infim dintre ei va putea să tragă vreun folos şi, din acest motiv cei Iți le vor uita cu desăvîrşire; astfel, dintr-o sută de mii de elevi care anceza, abia două mii se vor folosi mai tîrziu serios de această limbă, iar Louâzeci şi opt de mii nu vor avea niciodată în viață prilejul să folosească că ceea ce vor fi învățat în tinerețe. Astfel ei vor fi consacrat mii de ore diu lipsit de valoare pentru ei. Argumentul în virtutea căruia studiul contribuie la cultura generală nu stă în picioare; el nu ai” avea greutate :ă oamenii ai* continua să dispună toată viața de ceea ce au învățat în istfel, față de cei două mii cărora cunoaşterea acestei limbi le poate fi r exista nouăzeci şi opt de mii care se vor osteni degeaba şi vor sacrifica prețios.

îste vorba, în afară de acestea, în cazul de față, de o limbă despre care ate spune că te învață să gîndeşti într-un mod riguros logic, cum este tinei. Ai- fi aşadar mai oportun să nu i se predea tînărului elev o a limbă decît în linii mari, sau, mai precis, să i se prezinte o schemă a mului său intern; s-ar semnala **trăsăturile** caracteristice cele mai snte, elevul ai- fi inițiat în elementele gramaticii sale, ai* fi expuse, cu unor exemple tipice, regulile de pronunție, de construcție etc. Această ai- fi suficientă pentru mulțimea elevilor şi – furnizînd o vedere de

ansamblu mai clară şi mai uşor de reținut – ai* fi mai folositoare decît \ folosită astăzi: aceasta pretinde că bagă cu sila întreaga limbă în memoi” e de fapt elevul nu ajunge niciodată s-o stăpînească şi pe urmă o uită. In , timp, nu s-ar mai expune pericolului că această abundență zdrobitoare de J nu lasă în memorie decît fragmente incoerente, reținute la întîmplare; * A tînărul n-ar trebui să învețe decît ceea ce este cel mai demn de atenție ” \j ce esențialul ar fi fost triat de secundai*.

Un învățămînt bazat pe aceste principii generale ar fi suficient . majoritatea elevilor pentru tot restul vieții. Cei care mai tîrziu vor realmente să practice această limbă ar dispune de o bază suficientă pe » avea timp să o lărgească în vederea unui studiu aprofundat,

Programele ar face economie de timp şi ar putea mai uşor să lase .. cuvenită exercițiilor fizice şi dezvoltării caracterului despre care am vort sus.

[e

O reformă excepțional de importantă este aceea a metodelor act*. predare a istoriei. Puține popoare au mai multă nevoie decît germanii de istoriei; dai[1] puține au profitat mai puțin de ele. Dacă politica este *v* >\ istoriei viitoare, învățătura care ni se dă despre istorie este jude^.*A* condamnată după felul în care ne ducem noi astăzi politica. Aici nu *ff* problema să ne lamentăm în legătură cu rezultatele vrednice de plîns ale

noastre, dacă nu sîntem hotărîți să ne instruim poporul mai bine la ».„ materie. Bilanțul învățării istoriei, aşa cum este predată astăzi, este ri<r nouăzeci şi opt de cazuri din o sută. Nu rămîn decît nişte ani gravați pe *v* \ cîteva date de naştere şi cîteva nume; liniile mari lipsesc cu desăvîrşire' fundamentale, care constituie totuşi esențialul, nu sînt expuse; i *I* (inteligenței mai mult sau mai puțin dezvoltate a elevilor grija de a extrf \ noianul de date şi din simpla succesiune a evenimentelor înțelegerea c/ *A* profunde. Putem să ne revoltăm împotriva acestei constatări amare cît *J*\ citiți numai cu oarecare atenție discursurile pe care, într-o singură sesi *yÂ* pronunță asupra politicii domnii noştri parlamentari, în special asupra ^ e\ externe; gîndiți-vă în acelaşi timp că aici este vorba - cel puțin aşa se spi> . *A* elita națiunii germane şi, în orice caz, că o mare parte din aceşti oame/\Jli tocit pantalonii pe băncile şcolilor secundare, ba chiar ale facultăților: vă e\ seama de insuficiența absolută a cunoştințelor acestor oameni în do? J istoriei. Dacă n-ar fi învățat-o deloc, şi dacă ar avea numai un instinct sir '\ fi cu atît mai bine pentru națiune. .^

Programele trebuiesc reduse în special în predarea istoriei. *Prii* 'î utilitate a acestui studiu este discernerea legilor care guvernează ^ evenimentelor. Dacă învățămîntul se limitează la această sarcină, întemeiați să sperăm că fiecare elev va trage mai tîrziu foloase din ce/.' învățat, şi suma acestor cîştiguri va fi înscrisă la activul comunității. Căci nu se învață ca să ştii ce a fost trecutul; ea se învață ca să te învețe ce c va trebui să ai în viitor spre a asigura existența întregului tău popor.

»pul; iar istoria nu este decît unul din mijloacele de a-1 atinge. Astăzi

ijlocul a devenit şi în acest caz un scop şi scopul se îndepărtează complet.

ie spună că un studiu aprofundat al istoriei pi*etinde preocuparea de a

mai multe date, din moment ce numai prin ele se pot trasa liniile mari.

i este treaba istoiicilor de profesie. Individul obişnuit nu este profesor.

nu are altă raţiune de a fi decît să-i ofere înţelegerea faptelor istorice,

ndu-i să-şi facă o părere asupra problemelor politice care interesează

;a. Cel care vrea să devină profesor de istorie se va putea mai tîrziu

•a în modul cel mai temeinic acestui studiu. El va trebui, fireşte, să se

le toate detaliile, chiar şi de cele mai nesemnificative. Predarea istoriei,

n este făcută actualmente, nu îi va ajunge de altfel, fiindcă dacă este prea

lentru media elevilor, este prea limitată pentru specialişti.

In rest, sarcina statului rasist este să vegheze ca în sfinţit sa se scrie o

universală în care problema rasei să fie pusă pe primul loc.

Să rezumăm: statul rasist va trebui să dea predării cunoştinţelor ile o forcnă prescurtată, conţinînd numai esenţialul. Acest învăţămînt 3 să-i furnizeze elevului posibilitatea să meargă mai departe, să dobîndeas-ltură şi cunoştinţe mai temeinice. Este suficient ca individul să dobîndeas-iuni generale, linii mari care vor servi drept bază activităţii sale :tuale; el nu va primi o învăţătură aprofundată, specializată şi detaliată n domeniul cunoştinţelor care îi vor fi necesare mai tîrziu în sfei'a sa. ra generală va fi obligatorie la toate disciplinele; cultura specifică va fi la alegerea fiecăruia.

Reducerea programelor şi scurtarea orelor de curs pe care le va aduce ;ă reformă vor fi trecute la creditul exerciţiilor destinate fortificării .ui, formării caracterului, dezvoltării voinţei şi a spiritului de decizie.

Puţina utilitate, din punctul de vedere al profesiunii viitoare, a mîntului predat în prezent în şcolile noastre, îndeosebi în şcolile secundare, ovedită limpede de faptul că oameni ieşind din trei şcoli de un gen complet t pot ajunge astăzi la aceeaşi situaţie. Ceea ce este realmente hotărîtor este •a generală şi nu cunoştinţele speciale cu care a fost împuiat capul. De. dacă sînt necesare nişte cunoştinţe speciale, programele şcolilor noastre dare sînt - am mai spus-o - incapabile să le dea.

Va trebui ca statul rasist să pună capăt într-o zi acestor jumătăţi de **fă.**

A doua modificare pe care va trebui s-o facă statul rasist în planul de şcolarizare este următoarea:

Este o trăsătură caracteristică a epocii noastre materialiste faptul că învăţămîntul nostru se îndreaptă mereu mai mult către disciplinele utilitare: matematici, fizică, chimie etc. Desigur, aceste cunoştinţe sînt folositoare într-o epocă în care domnesc tehnica şi chimia, şi în care viaţa cotidiană furnizează dovezile cele mai evidente ale acestui lucru. Ai* exista totuşi pericolul că cultura generală a unei naţiuni se întemeiază întotdeauna exclusiv pe ele. Dimpotrivă, această cultură trebuie întotdeauna să ţină seama de un ideal. Ea trebuie să aibă ca bază "ştiinţele umaniste" şi să furnizeze numai punctele de plecare necesare mai tîrziu unei culturi profesionale mai vaste. Altminteri nu se pune preţ pe forţele care vor avea întotdeauna mai multă importanţă pentru existenţa naţiunii decît toate cunoştinţele tehnice şi celelalte. învăţarea istoriei nu trebuie să neglijeze în special studiul antichităţii. Istoria romană, dacă o cunoaştem exact în linii generale, va fi întotdeauna cel mai bun ghid pentni prezent şi pentru toate timpurile. Noi trebuie să păstrăm de asemenea în toată frumuseţea lui idealul grec de civilizaţie. Diferenţele între popoare nu trebuie să ne împiedice să vedem comunitatea de rasă care le uneşte, şi a cărei importanţă este mult mai mare. Lupta care face ravagii actualmente are obiective mari: o civilizaţie luptă pentru existenţa ei şi această civilizaţie a durat mii de ani, ea îmbrăţişează elenismul şi germanismul.

Trebuie făcută o distincţie foarte netă între cultura generală şi cunoştinţele profesionale. Acestea ameninţă tocmai în zilele noastre din ce în ce mai mult să se pună numai în slujba lui Mammon, şi cultura generală trebuie păstrată pentni ca să constituie contragreutatea lor, prin caracterul ei mai idealist. Şi aici trebuie să ne impregnăm profund cu principiul că *industria ţi tehnica, comerţul şi meşteşugurile nu sînt înfloritoare decît attta vreme cît o comunitate naţională, susţinută de un ideal, le asigură condiţiile prealabile* fi *necesare dezvoltării. Aceste condiţii nu depind de un egoism legat de materie, ci de un spirit de sacrificiu care îgi găseşte mulţumirea în renunţare.*

Educaţia dată astăzi tînămlui constă în general mai întîi în a-i vîrî în cap cu pompa cunoştinţele de cai'e va avea nevoie mai tîrziu în cariera lui. Se spune: "Băiatul acesta trebuie să fie într-o zi un membru folositor al societăţii omeneşti". Se înţelege prin aceasta capacitatea lui de a-şi cîştiga mai tîrziu existenţa în mod cinstit. Educaţia civică superficială cai'e merge mînă în mînă cu acest gen de instruire are baze şubrede. Cum statul în sine nu este decît o simplă formă, este foarte greu să educi nişte oameni cai'e săi fie utili acestei

şi în special să le impui îndatoriri faţă de ea. O formă se poate distruge uşor. După cum am văzut, noţiunea de "stat" nu are actualmente un sens Le. Nu mai rămîne aşadar decît educaţia "patriotică" curentă. In vechea inie, ea consta îndeosebi în divinizarea într-un mod lipsit de inteligenţă te searbăd a celor mai neînsemnaţi suverani, a căror mulţime ne împiedica îciem. la justa ei valoare importanţa poporului nostru. Rezultatul acestei ii era că masa poporului nu avea decît o idee extrem de vagă despre i germană. Şi aici lipseau liniile generale.

Este evident că nu astfel se putea da naştere unui entuziasm național bil. Sistemul nostru de educație ignora arta de a scoate în relief nume din istoria poporului nostim şi de a face din ele bunul comun al tuturor inilor. Pentru întreaga națiune, aceste cunoştințe comune şi acelaşi iasm ar fi fost o legătură indestructibilă între fiii săi. Sistemul n-a ştiut să ite privirii generației prezente pe adevărații oameni mari ca pe nişte eroi; Lut să concentreze asupra lor atenția tuturor şi să facă să se nască astfel un național perfect omogen. Se arăta incapabil, în diferitele domenii ale mîntului, să le facă cunoscută elevilor gloria națiunii noastre, să se ridice pra nivelului unei expuneri reci a faptelor şi să înflăcăreze mîndria lală citînd exemple strălucite; acest mod de a proceda ai* fi fost calificat practicarea şovinismului şi ar fi fost foarte nepopular. Patriotismul tic şi mic-burghez părea mai acceptabil şi mai uşor de suportat decît nea arzătoare, rod al celui mai înalt orgoliu național. Cel dintîi era leauna gata să se supună, celălalt putea într-o zi să vrea să domine. tismul monarhic îşi găsea realizarea în asociațiile de veterani; ar fi fost să orientezi pe această cale pasiunea națională: aceasta este un pur-sînge nu suportă orice şa; nu era de mirare că preferau să evite acest pericol. îni nu credea că e posibil ca într-o zi să izbucnească un război în care)ardamentele neîntrerupte şi valurile de gaz vor pune la o încercare •îtoare soliditatea funciară a patriotismului. Dar, atunci cînd el s-a nțuit, am fost pedepsiți crunt pentru lipsa acestui patriotism înflăcărat. enii nu aveau deloc poftă să moară pentru suveranii lor imperiali sau

[î; şi, de altfel, cei mai mulți ignorau ce însemna "națiunea".

De cînd revoluția şi-a făcut intrarea în Germania şi, ca urmare, lotismul monarhic s-a stins de la sine, scopul predării istoriei nu mai este . dobîndirea unor simple cunoştințe. Acest stat n-are ce face cu un entuziasm Lotic şi el nu va avea niciodată ceea ce vrea să obțină: căci, dacă patriotismul stic nu-i putea da soldatului, într-o vreme în care domină principiul malităților, forța de a rezista pînă la capăt, entuziasmul republican este şi puțin capabil să o facă. Fără îndoială, lozinca "Pentru republică" nu ar rmina poponil german să rămînă patra ani şi jumătate pe cîmpul de luptă; cmai cei care au inventat acest miraj minunat au stat acolo cel mai puțin. *De fapt, această republică a fost lăsată în pace numai pentru* că *ea a fost tdeauna gata să plătească de bună voie toate tributurile care i-ar fi impuse şi*

să semneze toate renunțările teritoriale care i s-ar fi pretins. Ea se bucura de simpatia restului lumii, aşa cum orice ființă slabă este preferată de cei care se folosesc de ea, unui om cu caracter dificil. *Este adevărat că simpatia manifestata de duşmanii noştri față de această formă de guvernămînt înseamnă condamnarea ei absolută.* Republica germană este iubită şi i se îngăduie să existe pentru că nu s-ar putea găsi un aliat mai bun care să țină poporul nostim în sclavie. Această splendidă creație îşi mai datorează existența numai acestui motiv. De aceea ea poate renunța la orice sistem de educație cu adevărat națională şi să se mulțumească cu uralele eroilor stindardului Reichului care, de altfel, dacă ar fi vorba să-şi verse sîngele pentru acest drapel, ai* lua-o la fugă ca nişte iepuri.

Statul rasist va trebui să lupte pentru existența sa. El nu o va putea salva prin meritul planului Dawes. Pentru a trăi şi a-şi asigura securitatea, el va avea nevoie tocmai de ceea ce astăzi crede că poate abandona. Cu cît forma pe care o va lua, cu cît spiritul de care va fi însuflețit vor fi mai valoroase şi-şi vor dovedi superioritatea incomparabilă, cu atît invidia şi opoziția duşmanilor săi vor fi mai puternice. Atunci el nu îşi va găsi cele mai bune mijloace de apărare în mîinile sale, ci în cetățenii săi; nu şanțurile fortărețelor îl vor apăra cel mai bine, ci zidul viu pe care-1 vor forma bărbații şi femeile plini de patriotismul cel mai arzător şi de un entuziasm național fanatic.

Al treilea punct care trebuie studiat în privința învățămîntului de stat este următorul:

Invățămîntul trebuie de asmenea să-i furnizeze statului rasist mijlocul de a dezvolta mîndria națională. De la acest punct de vedere trebuie să pornească predarea istoriei universale şi a istoriei generale a civilizației. Un inventator nu va trebui să pară mare numai ca inventator; el va trebui să pară şi mai mare ca reprezentant al poporul său. Admirația față de orice act măreț trebuie să se transforme în orgoliu pentru fericitul copil al rasei care l-a înfăptuit. Din mulțimea numelor celebre ale istoriei germane trebuie alese acelea care sînt cele mai mărețe, să fie puse în lumină în mod deosebit şi să se atragă atenția tineretului asupra lor cu destulă insistență pentru ca ele să devină stîlpii unui sentiment național de nezdruncinat.

Invățământul trebuie să fie organizat sistematic conform acestui punct de vedere, şi de asemenea şi educația, astfel încît, părăsind şcoala, tînărul să nu fie un semipacifist, un semidemocrat sau ceva de felul acesta, ci un *german integral.*

Pentru ca acest sentiment național să fie, încă de la început, sincer, şi nu o prefăcătorie, trebuie vîrît în mintea încă maleabilă a tinerilor acest principiu dur: *Cine îşi iubeşte poporul, nu-şi dovedeşte dragostea decît prin sacrificiile pe care este gata să şi le impună. Un sentiment național care nu are în vedere decît interesul este inexistent. Un naționalism care cuprinde numai clasele sociale este şi el inexistent. A scoate urale nu dovedeşte nimic şi nu dă dreptul să-ți spui patriot; mai trebuie şi nobila grijă pătimaşă de a apăra existența şi puritatea întregii rase. Nu ai dreptul să fii mîndru de poporul tău decît atunci*

Irebuie să-(i fie ruşine de nici una din clasele sale. Dar atunci cînd

din acest popor este mizerabilă, roasă de griji sau chiar depravată, el

spectacol atît de supărător încît nimeni nu trebuie să fie mîndru că face

el. Numai atunci cînd un popor este, în toate părțile sale componente,

a corp şi la minte, bucuria de a-i aparține se poate ridica pe bună

la toți cetățenii la acel nivel superior care poartă numele de mîndrie

î. *Insă acest orgoliu suprem nu poate fi încercat decît de acela care este*

de măreția poporului său.

'n inimile tinere trebuie sădită legătura strînsă dintre naționalism şi itul de dreptate socială. Atunci într-o zi se va naşte un popor de cetățeni, amalgamat printr-o dragoste comună şi o mîndrie comună, pururi ilă gi de nezdruncinat.

Teama pe care o inspiră şovinismul în epoca noastră este semnul ei sale. Orice energie debordantă îi lipseşte, ba chiar îi este inoportună: : *nu o va mai chema să îndeplinească fapte mărețe. Căci cele mai mari îri care s-au produs pe acest pămînt ar fi fost de neconceput dacă ile lor ar fi fost nu pasiunile fanatice şi chiar isterice, ci virtuțile ;e care apreciază calmul şi ordinea.*

Este sigur că lumea noastră se îndreaptă către o revoluție radicală. Toată ia este să ştim dacă ea va fi făcută pentru salvarea omenirii ariene sau în veşnicului evreu.

Statul rasist va trebui, printr-o educare adecvată a tineretului, să vegheze ;ervarea rasei, care va trebui să fie gata să suporte această încercare ,ă şi hotărîtoare. f^Hk

Dar victoria îi va reveni poporului care va porni cel dintîi pe acest drum.

Statul rasist îşi va fi atins scopul suprem de instructor şi educator atunci >a fi gravat în inima tineretului care i-a fost încredințat spiritul şi lentul de rasă. Nici un băiat şi nici o fată nu trebuie să părăsească şcoala i cunoască perfect ce înseamnă puritatea sîngelui şi necesitatea ei. Astfel va satisfăcută condiția prealabilă: conservarea rasei, întemeierea poporului i şi asigurarea prin aceasta a dezvoltării ulterioare a civilizației.

Căci orice educație fizică şi intelectuală ar trebui, în ultimă analiză, să & zadarnică, dacă nu i-ar folosi unei entități cu desăvîrşire capabile să se îze cu trăsăturile sale caracteristice originare, şi care de altfel să fie foarte îtă în acest sens.

Altminteri s-ar întîmpla lucrul de care noi germanii ne plîngem deja în ral, cu toate că pînă în prezent nu a fost poate bine înțeleasă întreaga anătate a acestei tragice calamități: *pe viitor, noi vom rămîne tot gunoiul zației - nu în sensul restrîns pe care îl dă acestei expresii felul de a vedea al*

burgheziei noastre, care în pierderea unui frate de rasă nu vede decît pierderea unui concetățean - ci în sensul care i se d/i cu durere atunci cînd ai ştiut să vezi că, cu toată ştiința noastră şi cu toate facultățile noastre, sîngele nostru este condamnat la degradare. Unindu-ne neîncetat cu alte rase, pe ele le. ridicăm la un grad superior de civilizație, dar noi am decăzut pentru totdeauna de pe culmea pe care o atinsesem.

De altfel, educația, în ceea ce priveşte rasa, îşi va găsi încheierea definitivă în serviciul militar. Această perioadă trebuie considerată drept ultimul stadiu al educației normale date germanului mediu.

Oricît ar fi de important în statul rasist sistemul de educație fizică şi intelectuală, formarea unei elite joacă totuşi un rol capital în acest stat. Astăzi statul nu se omoară cu firea în acest sens. In general sînt socotiți demni de a face studii superioare copiii ai căror părinți ocupă un rang sau au poziții înalte. Problema aptitudinilor personale vine abia pe urmă. Un țărănuş poate fi mult mai bine dotat decît copilul născut într-o familie care se bucură, de mai multe generații, de o poziție socială înaltă, chiar în cazul în care cunoştințele generale ale celui dintîi sînt inferioare cunoştințelor burghezului. Superioritatea acestuia, din acest punct de vedere, nu are nici o legătură cu aptitudinile sale naturale, ea provine din suma mai mare a impresiilor pe care le primeşte neîntrerupt datorită unei instruiri mai ample şi culturii persoanelor care îl înconjoară. Dacă micul țăran bine dotat ar fi crescut şi el, încă din primii ani de viațăs într-un mediu asemănător, facultățile sale intelectuale ar fi cu totul altele. Astăzi nu există poate decît un singur domeniu în care originea este într-adevăr mai puțin hotărîtoare decît darurile înnăscute: cel al artei. Aici nu este vorba numai de "învățătură"; totul trebuie să existe de la naştere în stare latentă, şi nu face decît să se dezvolte mai tîrziu mai mult sau mai puțin, în măsura în care înclinațiile naturale sînt cultivate inteligent: banul şi poziția părinților nu joacă aproape nici un rol. Acest fapt dovedeşte în mod evident că geniul este independent

de situația socială şi chiar şi de avere. Nu arareori marii artişti provin din familii din cele mai sărace. Şi numeroşi mici săteni au devenit maeştri iluştri.

Faptul că astfel de exemple nu au avut o influență binefăcătoare asupra ansamblului vieții intelectuale este o constatare care nu vorbeşte în favoarea puterii de judecată a epocii noastre. Se pretinde că ceea ce este de netăgăduit pentru artă nu mai este adevărat pentru ştiințele practice. Desigur că unui om i se poate da, prin educație, o anumită dexteritate mecanică, aşa cum un dresor abil poate face un caniş docil să execute piruetele cele mai incredibile. Dai* această dresură nu-1 face pe animal să-şi execute exercițiile folosindu-şi inteligența; la fel se întîmplă şi cu omul. Un om poate fi făcut capabil, fără să se țină seama de înclinațiile sale deosebite, să execute anumite tururi de forță

e, dai* felul în care el procedează în acest caz este, întocmai ca la animal, şinal şi independent de activitatea intelectuală. Printr-un dresaj îal determinat, în mintea unui om mediocru pot fi vîrîte cu forța Lțe superioare mediei; dai* aceasta nu este decît ştiință moartă şi, în cele ă, sterilă. Rezultă un om care poate fi un dicționar viu şi care, totuşi, în = delicate şi în clipele hotărîtoare, se poartă lamentabil; întotdeauna iresat dinainte ca să răspundă cerințelor fiecărei împrejurări, chiar şi ale i neînsemnate, dar este incapabil să contribuie prin propriile sale forțe esul omenirii. O asemenea ştiință mecanică, predată prin dresaj, îl face ; capabil să îndeplinească funcții în stat aşa cum sînt ele exercitate în lastre.

3e înțelege de la sine că printre toți indivizii care alcătuiesc un popor se talente apte să se exercite în toate domeniile imaginabile ale vieții e. Este de asemenea firesc că valoarea cunoştințelor va fi cu atît mai . cît talentul individului va însufleți mai mult ceea ce nu este în sine iterie moartă. *Adevăratele creații sînt fiicele unirii capacității cu ştiința.* Exemplul următor dovedeşte în ce măsură omenirea merge în prezent pe i greşit. Din cînd în cînd, revistele ilustrate pun sub ochii bunilor noştri

1 germani portretul unui negru care, în cutare sau cutare loc, a devenit profesor sau pastor,'sau chiar tenor jucînd roluri principale sau ceva de ;sta. Pe cînd burghezii noştri imbecili admiră efectele miraculoase ale dresuri și sînt pătrunşi de respect față de rezultatele obținute de ia modernă, evreul viclean descoperă aici un nou argument în sprijinul)e care vrea să o vîre în capul popoarelor şi care proclamă *egalitatea imeni.* Această burghezie în decădere nu are nici cea mai vagă bănuială îăcatul pe care îl comite astfel împotriva rațiunii; căci este o nebunie lă să dresezi o ființă care prin originea ei este pe jumătate maimuță, pînă î luată drept avocat, în vreme ce milioane de reprezentanți ai rasei celei lizate trebuie să vegeteze în situații nedemne de ei. A lăsa oamenii cel

*2*dotați să se sufoce cu sutele de mii în mlaştina proletariatului actual, ce nişte hotentoți şi nişte cafri sînt dresați ca să exercite profesiuni înseamnă a păcătui împotriva voinței Creatorului. Fiindcă aici nu este

îcît de dresură, ca şi în cazul unui caniş, şi nu de o "cultură" ştiinţifică, eleaşi strădanii şi aceleaşi griji ai* fi consacrate raselor dotate cu nţă, oricare din reprezentanţii lor ai- fi de o mie de ori mai capabil să stfel de rezultate.

Oricît ar fi de intolerabilă această stare de lucruri, dacă n-ar fi vorba cazuri excepţionale, situaţia actuală nu este mai puţin intolerabilă, de e nici talentul nici darurile naturale nu îi desemnează în mod hotărîtor ire trebuie să primească o cultură superioară. Desigur, este insuportabil să, în fiecare an, sute de mii de oameni, cu desăvîrşire lipsiţi de ni, sînt socotiţi demni să primească o cultură superioară, în timp ce alte mii, foarte bine dotaţi, sînt, în ceea ce îi priveşte, lipsiţi de orice cultură

asemănătoare. Ceea ce pierde naţiunea în felul acesta este incalculabil. Dacă, în ultimele decenii, numărul de invenţii de mare însemnătate a crescut considerabil, îndeosebi în America de Nord, aceasta se datorează în mare parte faptului că oamenii de origine foarte umilă, dacă sînt bine dotaţi, găsesc acolo, mai mult decît este cazul în Europa, ocazia să primească o cultură înaltă.

Fiindcă darul invenţiei nu provine dintr-o ştiinţă care nu este decît compilaţie; trebuie ca dispoziţiile naturale să dea viaţă acestei ştiinţe. Dai" la noi nu s-a pus nici un preţ pe acest lucru, pînă în prezent; singura care decide este nota bună.

Şi aici va trebui să intervină sistemul de educaţie adoptat de statul rasist. *Statul rasist nu este însărcinat cu menţinerea unei clase sociale aflate în posesia unei influenţe predominante pe care a exercitat-o pînă atunci; sarcina sa este de a merge să caute, printre toţi membrii comunităţii, capetele cele mai bune, şi să le ofere slujbe* fi *onoruri.* Rolul său nu este numai să dea, în şcoala primară, o anumită educaţie tuturor copiilor; el are şi datoria să orienteze talentul pe calea care i se potriveşte. El trebuie îndeosebi să considere că sarcina sa cea mai importantă este să deschidă porţile aşezămintelor de stat de învăţămînt superior tuturor subiecţilor bine dotaţi, indiferent de originea lor. Aceasta este de altfel o necesitate imperioasă, căci numai astfel vor ieşi, dintr-o clasă a reprezentanţilor ştiinţei moarte, conducătorii de geniu ai naţiunii.

Mai există un motiv pentru ca statul să ia măsuri în acest sens: cercurile intelectuale sînt atît de închise şi de împietrite la noi încît le lipseşte orice legătură vie cu clasele inferioare. Acest exclusivism este dăunător din două puncte de vedere: mai întîi aceste cercuri rămîn străine de ideile şi sentimentele care însufleţesc masa populară. Ele au pierdut de prea multă vreme legătura cu ea ca să mai poată înţelege psihologia poporului. I-au devenit complet străine. In al doilea rînd, aceste clase superioare nu au puterea de voinţă necesară. Căci, în aceste sfere cărora cultivarea inteligenţei le-a dat un caracter de castă închisă, ea este întotdeauna mai slabă decît în masa poporului rămasă incultă. Dumnezeu ştie că nouă, germanilor, cultura ştiinţifică nu ne-a lipsit niciodată; din această pricină sîntem şi mai lipsiţi de putere de voinţă şi de capacitatea de a lua o hotărîre. De exemplu, cu cît oamenii noştri de stat au strălucit prin calităţile lor intelectuale, cu atît

activitatea lor practică a fost mai neînsemnată. Pregătirea politică şi de asemenea echipamentul tehnic în timpul războiului mondial au fost insuficiente, nu pentru că mintea celor care ne guvernau era *prea puțin cultivată,* ci, tocmai dimpotrivă, pentru că şefii noştri erau nişte oameni *hipercultivați,* plini pînă la refuz de ştiință şi pricepere, dai' lipsiți de instinct sănătos şi privați de orice energie şi de orice îndrăzneală. Pentru poporul nostim a fost o fatalitate faptul că a fost condamnat să dea o bătălie a cărei miză era existența lui, în momentul în care cancelarul Reichului era un filozof şi un ageamiu. Dacă, în locul unui Bethmann-Hollweg am fi avut ca şef un om din popor, mai energic, sîngele eroic al umilului grenadir nu ai* fi curs în zadar. După cum învățătura înaltă, exclusiv şi exagerat intelectuală, pe care au primit-o

tri a fost cel mai bun aliat al canaliilor care au făcut revoluția din

ie. Păstrînd în rezervă în modul cel mai ruşinos comoara națională care

> încredințată, în loc să o pună în întregime în joc, această clasă

ială a realizat condițiile necesare triumfului celorlalți.

n această privință, biserica catolică poate servi ca exemplu şi model,

1 preoților săi o obligă, din moment ce nu-şi poate recruta clerul din

sale rînduri, să caute continuu în masa poporului. Mulți contestă

ița celibatului în această privință. Lui trebuie să-i atribuim incredibila

:u care este dotată această instituție atît de veche. Căci, recrutîndu-şi

rupere imensa armată a demnitarilor săi ecleziaşti din cele mai de jos

i poporului, biserica nu numai că îşi păstrează legătura instinctivă cu

î sentimentelor populare, dai- îşi asigură de asemenea suma vigorii şi

care se va găsi veşnic în acest grad în masa populară. Numai de aici

itoarea tinerețe a acestui organism gigantic, suplețea sa intelectuală

lui de fier.

istemul de ***învâțâmînt*** *adoptat de statul rasist va trebui să vegheze ca*

Itivate sa fie neîncetat înnoite cu un aport de sînge proaspăt provenit din

jos. Statul are datoria să opereze o selecție făcută cu cea mai mare

i deosebită minuțiozitate în ansamblul populației, pentru a scoate

1 uman vizibil dotat de natură şi a-1 pune în slujba întregii comunități.

ie a fi a statului şi a serviciilor de stat nu este să furnizeze venituri

clase, ci să îndeplinească sarcinile care le revin. Dar aceasta nu este

decît dacă statul formează sistematic personalități capabile şi energice

deplinească aceste sarcini. Acest principiu nu este valabil numai

ite funcțiile publice; el se aplică de asemenea orientării morale care

tă națiunii în toate domeniile. Măreția unui popor este în funcție de

sstui plan: formarea minților celor mai capabile în toate domeniile

umane şi punerea lor în slujba comunității. *Cînd două popoare, ale*

udini naturale sînt egale ca valoare, sînt în concurență, va învinge

cadrul căruia oamenii cei mai dotați exercită conducera generală ți

- *cel al cărui guvern nu este decît un rastel comun pentru anumite*

m țină cont de capacitățile înnăscute ale fiecăruia din membrii săi, va

e adevărat că o asemenea reformă pare la început imposibilă în noastră actuală. Ni se va obiecta imediat că nu-i putem cere fiului ii înalt funcționai- să devină, să zicem, un lucrător manual, pentru că 1, al cănii părinți sînt ei înşişi muncitori, va avea mai multe lecît primul. Această obiecție poate fi întemeiată ținînd cont de opinia 'itoare la valoarea muncii manuale. De aceea statul rasist trebuie !a un principiu complet diferit pentru a aprecia ideea de muncă. *El ir dam ar fi obligat să se consacre operei sale de educare secole 'ină capăt nedreptății care constă în dispreţul față de munca fizică. El se călăuzească după principiul aprecierii individului nu în funcție*

de felul muncii sale, ci după calitatea a ceea ce produce. Acest principiu va putea părea monstruos într-o epocă în care copistul cel mai prost este mai apreciat decît cel mai inteligent dintre muncitorii mecanici calificați, pui- şi simplu pentru că cel dintîi lucz*ează cu pana. Această apreciere greşită nu provine, am mai spus-o, din natura lucrurilor; este un produs artificial al educației, care nu exista odinioară. Situația nefirească în care ne aflăm actualmente face parte din acele fenomene morbide generale care caracterizează decăderea materialistă a timpurilor noastre.

In esență, valorea oricărei munci este dublă: pui' materială şi ideală. Valoarea materială depinde de importanța, şi de importanța practică pe care o poate avea o muncă pentru viața socială. Cu cît numărul cetățenilor cărora produsul unei munci oarecare le va fi, direct sau indirect, folositor este mai mare, cu atît va trebui să se pună mai mult preț pe valoarea sa materială. Această apreciere îşi găseşte expresia palpabilă în salariul material pe care individul îl primeşte pentru munca sa. Acestei valori pur materiale i se opune valoarea ideală. Aceasta nu depinde de importanța produsului muncii, apreciată din punct de vedere material, ci de necesitatea sa intrinsecă. Este sigur că utilitatea materială a unei invenții poate fi superioară celei pe care o prezintă munca zilnică a unui lucrător manual; nu este mai puțin sigur că serviciile neînsemnate aduse comunității de lucrătorul manual îi sînt la fel de indispensabile ca şi acelea mult mai izbitoare pe care i le aduce o invenție. Din punct de vedere material, ea poate face o diferență între valoarea pe care o reprezintă pentru comunitate munca unui individ şi să exprime această diferență prin mărimea salariului; dar, din punct de vedere ideal, ea trebuie să pună pe acelaşi plan muncile pe care fiecare muncitor, oricare ar fi meseria lui, le face cît mai bine. Valoarea unui om trebuie apreciată după acest principiu, şi nu după salariul pe care îl primeşte.

Un stat în care domneşte rațiunea, trebuie să aibă grijă să-i dea individului genul de activitate care se potriveşte capacităților sale, sau, cu alte cuvinte, să dea diverselor aptitudini educația care corespunde sarcinilor care le aşteaptă; cum capacitatea nu este un produs al educației, ci există în individ în stare înnăscută, cum ea este aşadar un dai' al naturii şi nu constituie un merit al celui care o posedă, aprecierea făcută în general de burghezie asupra valorii muncii nu se poate aşadar baza pe natura sarcinii care pînâ la un anumit punct i-a fost impusă individului. Căci această sarcină depinde de naşterea lui şi de educația pe care a primit-o în consecință şi care i-a fost dată de comunitate. Aprecierea valorii unui om trebuie întemeiată pe felul în care el se achită de sarcina care i-a fost încredințată de comunitate. Căci activitatea depusă de individ nu este scopul existenței sale, ci mijlocul de a o asigura. El trebuie, în afară de aceasta, să continue să-şi îmbogățească şi să-şi înnobileze valoarea ca om, însă nu o poate face decît în cadrul comunității sale de cultură, care prin foita împrejurărilor trebuie întotdeauna să se sprijine pe temelia unui stat. El trebuie să contribuie la menținerea acestei temelii. Natura determină forma acestei

>uții; datoria individului este să-i înapoieze comunității naționale, prin

L cinstea lui, ceea ce a primit de la ea. Cel care procedează astfel merită

i mare stimă şi cea mai mare considerație. *Salariul material acordat unui*

l poate corespunde utilității produsului muncii sale pentru comunitate; dar

\l ideal trebuie să fie stima la care poate năzui orice om care pune în slujba

lui său capacitățile cu care l-a înzestrat natura şi pe care comunitatea le-a

at în întregime. Atunci nu mai e ruşinos să fii un muncitor bun, însă este

; să fii un funcționai" incapabil care fură timpul lui Dumnezeu şi pîinea a bravului popor. Atunci se va considera ca foarte firesc să nu i se dea nă unui om care, în principiu, nu este în stare să o îndeplinească.

De altfel, o activitatea asemănătoare celei despre care am vorbit ază singurul criteriu pentru a hotărî dacă un individ are dreptul să ia a viața comunității, întocmai ca şi ceilalți cetățeni.

Epoca actuală se distruge singură: ea introduce în stat votul universal, i mulțime de nerozii despre egalitatea în drepturi, însă fără să le găsească Lei. Ea vede în salariul material expresia valorii unui om şi distruge lazele celei mai nobile egalități din cîte pot exista. Căci egalitatea nu are iate avea ca bază produsul muncii individului, apreciat după valoarea lui îcă; ea nu este posibilă decît ținînd cont de felul în care fiecare cetățean plineşte propriile sale îndatoriri. Numai astfel se poate elimina partea ird reprezentată de aptitudinile naturale, cînd vrei să apreciezi valorea n şi cînd individul este el însuşi făuritorul importanței sale sociale.

In epoca actuală, în care grupurile de oameni nu ştiu să-şi aprecieze : valoarea decît după nivelul salariului care îi împarte în clase diferite, le principii nu sînt înțelese, cum am mai spus. Dai' nu există nici un lentru ca această neînțelegere să ne facă să renunțăm la apărarea ideilor . Dimpotrivă: *cine vrea sâ vindece o epocă bolnavă pe dinăuntru şi , trebuie mai întîi să aibă curajul de a pune în lumină cauzele răului. grijă a mişcării național-socialiste trebuie să fie, trecînd peste capetele mic-burghezilor şi căutînd la izvorul maselor populare, să adune şi să*

eze toate energiile capabile să lupte pentru o nouă concepție despre lume.

Se va obiecta, desigur, că în general este greu să disociezi valoarea lâ de valoarea ideală şi că slaba apreciere a muncilor materiale provine ui că sînt plătite cu salariile cele mai scăzute. Se va pretinde că această a salariilor atrage după sine la rîndul ei o scădere a părții fiecăruia la îrile civilizației. Se va mai spune că această stare de lucruri prejudiciază

cultura morală a omului, cultură care nu are nici o legătură cu însăşi activitatea sa; că acesta este motivul temerii pe care o inspiră muncile materiale, pentru că, fiind mai prost plătite, gradul de cultură a lucrătorului manual este astfel fatalmente scăzut, ceea ce justifică stima redusă care i se acordă în general.

Există mult adevăr în aceste obiecții. Tocmai de aceea, pe viitor, vor trebui evitate diferențele prea mari între nivelurile salariilor. Să nu se spună că astfel randamentul muncii va scădea. Dacă salariile mai mari ai* fi singurul motiv care poate determina oamenii să-şi dezvolte facultățile intelectuale, acesta ar fi unul din cele mai triste semne de decădere ale unei epoci. Dacă această concepție ai* fi fost învingătoare pe această lume pînâ în zilele noastre, omenirea nu ai* fi beneficiat niciodată de bunurile inestimabile pe care i le datorează ştiinței şi civilizației. Fiindcă cele mai mari invenții, cele mai mari descoperiri, lucrările care au revoluționat cel mai profund ştiința, cele mai frumoase monumente ale civilizației umane nu sînt nişte cadouri făcute lumii de vînătorii de cîştiguri materiale. Dimpotrivă, dacă ele au văzut lumina zilei, aceasta sa întîmplat adeseori pentru că autorii lor au renunțat la fericirea materială pe care o aduce bogăția.

Este posibil ca astăzi aurul să fie stăpînul exclusiv al vieții; va veni totuşi o zi în care omenirea se va închina unor zei mai notabili. Multe lucruri îşi pot datora astăzi existența setei de bani şi de avere, dai* puține sînt cele a căror absență ar face omenirea mai săracă.

Una din sarcinile mişcării noastre este şi aceea de a anunța încă de pe acum că va veni vremea cînd individul va primi ceea ce îi trebuie pentru a trăi; şi noi trebuie, în acelaşi timp, să menținem principiul că omul nu trăieşte numai pentru plăceri pui* materiale. Acest principiu îşi va găsi într-o zi expresia într-o eşalonare înțeleaptă a salariilor care, în orice caz, va permite celui mai umil dintre muncitorii cinstiți să ducă viața onorabilă şi decentă impusă de calitatea sa de membru al comunității populare şi de calitatea sa de om.

Să nu se spună că aceasta ar fi o stare de lucruri ideală pe care această lume n-ar putea-o suporta practic şi la care este incapabilă să ajungă.

Noi nu sîntem atît de naivi ca să credem că vreodată se va putea naşte o epocă în care totul ar fi perfect. Dar aceasta nu ne scuteşte de obligația de. a combate defectele a căror existență am constatat-o, să ne depăşim slăbiciunile şi să tindem spre ideal Realitatea dură ne va limita mult cuceririle. Dar tocmai de aceea omul trebuie să încerce să progreseze spre scopul final şi eşecurile nu trebuie să-l facă să renunțe la ceea ce

întreprinde, după cum nu desfiinţăm tribunalele pentru că se întîmplă să comită erori, sau nu condamnăm medicina pentru că întotdeauna vor exista boli.

Trebuie să ne ferim să subestimăm puterea **unui ideal.** Celor cărora astăzi le lipseşte curajul în sensul acesta, aş **dori** să **le reamintesc,** dacă au fost odinioară soldaţi, o vreme în care eroismul a **demonstrat în modul cel** mai convingător cîtă forţă posedă motivele de a acţiona **inspirate de un ideal.** Căci, dacă oamenii se lăsau ucişi, nu o făceau din grija **pentru pîinea cea de** toate

i din dragoste pentru patrie, din credinţă în măreţia ei, din sentimentul rea naţiunii era în joc. Şi numai atunci cînd poporul german a abandonat eal, pentru a se lăsa sedus de promisiunile de fericire materială pe care a revoluţia, cînd şi-a aruncat armele ca să-şi ia traista, în loc să intre în ui terestru, a fost aruncat în purgatoriul dispreţului universal şi al i universale.

De aceea, celor care au pus la cale *republica materialistă* actuală trebuie t să le opunem încrederea în venirea unui *Reich idealist.*

CAPITOLUL HI SUPUŞI AI STATULUI ŞI CETĂŢENI

In general, formaţiunea politică denumită astăzi în mod abuziv stat nu cunoaşte decît două feluri de oameni: cetăţenii şi străinii. Cetăţenii sînt aceia care, în virtutea naşterii lor sau a unui act de naturalizare, au drepturi civile, străinii, toţi cei care se bucură de aceleaşi drepturi în sînul unui alt stat. Intre aceste două categorii fixe se găsesc, în stare sporadică, cei numiţi *heimatlos.* Aceştia sînt oameni care nu au onoarea să aparţină veunuia din statele existente actualmente şi care, în consecinţă, nu au nicăieri drepturi civile.

Pentru a le avea, trebuie mai întîi, cum am mai spus, să fii născut *în interiorul* frontierelor unui stat. Rasa sau consanguinitatea etnică nu joacă nici un rol aici. Un negru, care trăia altădată într-un protectorat german şi care acum are reşedinţa în Germania, aduce astfel pe lume un copil care este "cetăţean german". In aceleaşi condiţii, copilul oricărui evreu, polonez, african sau asiatic poate fi, fără alte formalităţi, declarat cetăţean german.

In afară de naturalizarea conferită de locul naşterii, există o naturalizare care poate fi obţinută mai pe urmă. Ea este supusă diverselor condiţii prealabile; de exemplu, candidatul nu trebuie să fie, pe cît posibil, nici spărgător, nici proxenet; el nu trebuie să fie suspect din punct de vedere politic • adică, în această privinţă trebuie să fie un cretin inofensiv - în fine, nu trebuie să cadă pe spinarea statului al cărui cetăţean devine. Se înţelege, fireşte, că, în epoca noastră realistă, aceasta se referă la greutăţile pecuniare pe care le-ar putea impune noii sale patrii. Dacă însuşi candidatul pare că trebuie să fie un contribuabil cu venituri excelente, aceasta constituie o recomandare foarte utilă şi care îi permite astăzi să obţină mai repede naturalizarea.

In toate acestea, problema rasei n-are nici un amestec.

Drumul care ti-ebuie urmat pentru a obține dreptul de cetățenie într-un stat nu este foarte diferit de acela care trebuie respectat pentru a fi admis, de exemplu, într-un club de automobilişti. Candidatul îşi prezintă cererea, care este examinată şi pe care se pune avizul favorabil; apoi într-o zi primeşte biletul care îl anunță că a devenit cetățean. Pe deasupra, acest aviz îi este dat sub o formă realmente umoristică: într-adevăr, acestui candidat care pînă atunci fusese poate un cafru, i se spune: "Ca urmare, de acum înainte sînteți german!"

Acest semn cu bagheta magică este dată de şeful statului. O transformare pe care un zeu ar fi incapabil să o săvîrşească este făcută într-o clipită de acest Paracelsus funcționai*. Dintr-o trăsătură de condei, un nenorocit de slav, venit din Mongolia, este schimbat în "german" autentic.

Nu numai că nu se sinchiseşte să afle cărei rase îi aparține un asemenea 1 nou; nu se ocupă nici măcar de examinarea stării sănătății sale fizice, ndivid n-are decît să fie măcinat de sifilis, va fi la fel de binevenit ca 1 într-un stat modern, cu condiția, aşa cum am mai spus-o, să nu iie o povară din punct de vedere financiar sau un pericol prin opiniile itice.

Aşa asimilează formațiunile politice care poartă numele de state toxinele nai pe urmă cu greu le vin de hac.

Ceea ce mai deosebeşte cetățeanul de străin este că primul poate avea ber la toate funcțiile publice, trebuie eventual să-şi satisfacă serviciul şi poate, în schimb, să ia parte, activ şi pasiv, la alegeri. Acestea sînt, ste alta, toate privilegiile sale. Căci, în ceea ce priveşte drepturile ixale şi libertatea personală, străinul se bucură de aceeaşi protecție, şi de >ri de o protecție mai eficace: în orice caz, aşa se întîmplă în republica iă actuală.

Ştiu foarte bine că oamenilor nu le place să audă toate astea. Cu toate , este greu să găseşti ceva mai ilogic şi chiar mai cu desăvîrşire nebunesc eptul nostru civil contemporan. In epoca noastră există o țară în care se srva cel puțin încercări timide inspirate de o concepție mai bună despre atului. Aceasta nu este, fireşte, republica noastră germană model; sînt Unite ale Americii care se străduiesc să asculte, cel puțin în parte, e rațiunii. Refuzînd imigranților avînd o sănătate proastă accesul pe ui lor, excluzînd dreptul la naturalizare reprezentanților anumitor i*ase, ipropie puțin de concepția rasistă despre rolul statului. *Statul rasist* îşi împarte locuitorii în trei clase: cetățeni, supuşi ai i (sau resortisanți) şi străini.

In principiu, naşterea nu conferă decît *calitatea de resortisant.* Această i nu dă, singură, dreptul de acces la o funcție publică, nici de participare /itatea politică, de exemplu la alegeri. Pentru orice resortisant este l să i se stabilească exact rasa şi naționalitatea. Ii este oricînd îngăduit nțe la calitatea sa de resortisant şi să devină cetățean al țării ai cărei :i sînt de aceeaşi naționalitate cu el. Singura deosebire dintre un *străin* îsortisant este aceea că primul este supusul unui stat. Tînăml resortisant de naționalitate germană este obligat să parcurgă ie educație şi de instruire şcolară impus oricărui german. El se supune educației care va face din el un membra al comunității conştient de rasa pătruns de

spiritul național. El va trebui apoi să îndeplinească toate ;e prescripții ale statului privind exercițiile fizice şi în final va fi rat. Educația dată de armată este o educație generală; ea trebuie să fie turor germanilor şi să-1 pregătească pe fiecare dintre ei să ocupe în mod abil în armată postul pentru care îl vor putea desemna aptitudinile sale i intelectuale. *Titlul de cetățean, cu drepturile pe care le conferă,* va fi t in modul cel mai solemn tînărului cu o sănătate bună şi o reputație bună,

311

cînd îşi va fi îndeplinit sei*viciul militai-. Diploma care îi va fi înmînată va fi documentul cel mai important pentru întreaga sa existență. Ea îi va permite să-şi exercite toate drepturile de cetățean şi să se bucure de toate privilegiile legate de acest titlu. Căci statul trebuie să facă o diferență considerabilă între cetățenii săi, susținători şi apărători ai existenței şi măreției sale, şi cei care s-au stabilit în interiorul granițelor unui stat numai ca să joace rolul de "umplutură".

Inmînarea *diplomei de cetățean* va fi însoțită de depunerea solemnă a jurămîntului prin care noul cetățean va jura credință comunității şi statului. Această diplomă constituie o legătură care uneşte toți membrii comunității; ea umple prăpastia dintre diferitele clase sociale. *Un măturător de strada trebuie să se simtă mai onorat că este cetățean al Reichului decît dacă ar fi regele unui stat străin.*

Drepturile cetățeanului sînt mai presus de drepturile străinului. El este stăphiul absolut al Reichului. Dai* un rang mai înalt impune şi îndatoriri. Omul fără onoare sau fără caracter, criminalul de drept comun, trădătorul de țară etc. pot fi oricînd privați de această demnitate. Atunci ei recad la nivelul de resortisanți.

Tînăra germană este "resortisant" şi nu devine cetățeană decît prin căsătorie. Cu toate acestea, dreptul de cetățenie îi poate fi acordat dacă ea este germană şi îşi cîştigă existența prin muncă.

CAPITOLUL IV

RSONALITATEA ŞI CONCEPȚIA RASISTĂ DESPRE

STAT

Dacă scopul principal al statului rasist național-socialist este *educarea*

ținerea celor care constituie sprijinul statului, el nu trebuie să se limiteze

nizarea elementelor rasei ca atare, să le crească, să le formeze în sfîrşit

viața practică: este la fel de indispensabil ca organizarea lui să fie în

ie cu această sarcină.

Ai* fi însă o absurditate să vrei să apreciezi valoarea oamenilor în funcție î şi ca urmare să declari război din punctul de vedere marxist: "Un om iză tot atît cît un altul", fără să fii hotărît să mergi pînă la cele din urmă nțe. Recunoaşterea importanței rasei, recunoaşterea principiului rasial ersalitatea lui aduce după sine în mod logic necesitatea de a ține seama •area proprie a individului. Aşa cum eu sînt obligat să apreciez diferit i în funcție de rasa căreia îi aparțin, la fel frebuie procedat în interiorul tații față de individ.

Un popor nu este identic cu un alt popor şi, în cadrul unei comunități, nu poate fi nici el identic cu un alt cap; elementele constitutive aparțin ți sînge, însă în amănunt ele oferă mii de deosebiri subtile. Admiterea acestui postulat incită mai întîi, fără a căuta subtilități, la irea în cadrul comunității a elementelor recunoscute superioare şi la are îndeosebi față de creşterea numărului lor.

Aceasta este problema cea mai **uşoară,** căci ea poate fi pusă şi rezolvată mecanic. Mai greu este să recunoşti în mulțimea capetelor pe acelea într-adevăr cea mai mare valoare intelectuală şi să le dai ceea ce li se le drept spiritelor superioare şi în special ceea ce va fi cel mai folositor . Această alegere a valorilor şi a capacității nu mai depinde de mijloace e; ea nu poate fi dusă cu bine la capăt fără un efort continuu de fiecare

0 doctrină care, înlăturînd ideea democratică de masă, tinde să dea acest elui mai bun popor, cu alte cuvinte indivizilor superiori, trebuie în mod se conformeze aceluiaşi principu aristocratic în interiorul acestui popor >treze conducerea ți influența pentru cele mai bune capete. In loc să iscă pe ideea de majoritate, această doctrină se întemeiază astfel pe itate.

Ane crede astăzi că un stat rasist național-socialist nu trebuie să se scă de alte state decît pur material printr-o mai bună organizare

economică, fie printr-un echilibru mai just între bogăție şi sărăcie, sau printr-o posibilitate juridică mai mare a claselor inferioare de a controla actele unei persoane sau ale unei societăți în procesul economic, sau prin salarii mai echitabile ori mai bine repartizate, acela este ultimul dintre înapoiați şi n-are nici cea mai vagă idee despre doctrina noastră. Tot ceea ce am menționat nu prezintă nici un caracter de permanență sau de grandoare. Un popor care ai* rămîne la reforme cu caracter atît de superficial nu ar avea nici cea mai mică şansă să triumfe în încăierarea universală a popoarelor. O mişcare care nu vede în misiunea sa decît aceste reforme egalitare, de altminteri echitabile, nu ai' mai avea nici putere nici eficacitate cînd ai* trebui să reformeze profund un mediu. întreaga sa acțiune ai* rămîne, în definitiv, limitată la obiective superficiale; ea nu i-ar da poporului acea armătură morală care asigură triumful aş zice aproape în ciuda lui • asupra slăbiciunilor de care suferim astăzi.

Pentru a înțelege mai bine, este poate folositor să mai aruncăm o privire asupra originilor şi cauzelor reale ale dezvoltării culturii umane.

Primul care care a îndepărtat vizibil omul de animal a fost pasul omului către invenție. Aceasta a constat, la origine, în descoperirea unor vicleşuguri şi tertipuri, a căror folosire trebuia să facă mai uşoară, sau chiar pui* şi simplu posibilă, lupta pentru existență.

Aceste prime invenții foarte primitive pot să nu pună foarte clar în evidență contribuția individului, căci, pentru generațiile următoare, şi în special pentru omul de astăzi, ele nu pai" decît manifestări ale inteligenței colective, aşa cum anumite vicleşuguri şi subtilități pe care omul le poate observa la animal nu pai* în ochii lui decît un lucru dobîndit; incapabil sâ-i determine cauzele dintîi, el se mulțumeşte să le califice drept procedee "instinctive".

In cazul nostru, acest cuvînt nu înseamnă nimic. Oricine crede într-o evoluție care ameliorează ființele vii, trebuie să convină că toate formele şi manifestările activității lor nu au existat întotdeauna sub forma lor actuală; a trebuit într-adevăr ca *un* subiect dat să facă primul gest, care a fost apoi repetat din ce în ce mai des de indivizi din ce în ce mai numeroşi, pînă ce a trecut în subconştientul fiecăruia dintre reprezentanții speciei şi s-a manifestat atunci ca instinct.

Acest mecanism va fi înțeles şi admis mai uşor la om. Primele vicleşuguri în lupta împotriva celorlalte animale au fost făi*ă nici o îndoială, la origine, actul unor subiecți deosebit de dotați. Personalitatea a fost şi aici, incontestabil, la baza hotărîrilor şi a realizărilor care, mai tîrziu, au fost adoptate ca evidente de întreaga omenire. După cum conceperea vreunui principiu militai* evident, care constituie astăzi pentru noi însuşi fundamentul oricărei strategii s-a datorat, necesarmente, inițial, unei minți bine determinate, şi numai după ani de zile, ba chiar milenii, el a sfîrşit prin a fi admis de toți ca absolut evident.

Primei invenții omul i-o adaugă pe a doua: el învață să pună în slujba sa alte obicte şi chiar alte viețuitoare şi atunci activitatea creatoare proprie a

i începe să se manifeste, aşa cum o vedem astăzi; folosirea pietrei cioplite, ticirea animalelor, descoperirea focului etc; fiecare din aceste invenții, *i* şi inclusiv cele care ne minunează în zilele noastre, reliefează clar, la munca creatoare a individului; aceasta ne apare cu atît mai limpede cu sînt mai recente, mai înseninate, sau au un caracter mai surprinzător, im aşadar, oricum ar fi, că invențiile materiale pe care le vedem în jurul l sînt în întregime produsul forței creatoare şi al aptitudinilor individului Şi toate aceste creații contribuie, în definitiv, la ridicarea omului tot mai asupra animalului pînă cînd îl deosebeşte radical de acesta. Astfel ele sînt baza progreselor constante ale speciei umane. Şi însăşi acea viclenie ;ivă care i-a permis odinioară vînătorului din pădurea preistorică să-şi apere nța îi mai ajută încă pe oameni în existența lor actuală, sub forma celor ■umoase cuceriri ştiințifice şi le permite să făurească armuri pentru luptele re. Orice gîndire, orice invenție omenească facilitează, în definitiv, luptele ii pe această planetă, chiar dacă, pe moment, nu se poate vedea utilitatea că a unei invenții, a unei descoperiri sau al unui rezumat ştiințific id. Şi toate acestea contribuie la ridicarea omului deasupra ființelor vii 1 înconjoară şi întăresc şi consolidează situația lui pînă ce fac din el sub aspectele regele creaturilor de pe acest pămînt.

Vedem că tot invențiile sînt rezultatul puterii creatoare ale indivizilor i. Aceştia din urmă sînt astfel într-o oarecare măsură, cu sau fără voia lor, binefăcători ai omenirii. Activitatea lor pune la îndemîna a milioane şi a miliarde de ființe omeneşti mijloace care vor face mai uşoară lupta lor u existență.

La originea civilizației materiale din zilele noastre, aflăm aşadar Leauna personalitatea unor inventatori care se completează şi se prelungesc c. La fel se întîmplă şi în cazul pornirii şi a punerii în aplicare practică enţiilor sau a descoperirilor. Căci ansamblul metodelor de producție mai ide încă de munca de inventator şi ca urmare de individ.

In sfîrşit, munca intelectuală pur teoretică, care nu poate fi măsurată, are constituie condiția dintîi a oricărei invenții tehnice ulterioare, apare de enea ca produsul exclusiv al personalității.

Nu mulțimea este cea care creează, şi nici majoritatea cea care uzează sau gîndeşte, ci întotdeauna şi pretutindeni individul izolat.

O comunitate de oameni apare ca fiind bine organizată numai atunci facilitează la maximum munca acestor forțe creatoare şi le foloseşte cît mai în interesul comunității. Cea mai prețioasă pentru invenție este, indiferent raportează la lumea materială sau la lumea ideilor, mai întîi persoana itatorului. Prima şi suprema îndatorire în organizarea unei comunități este irea ei în folosul tuturor.

In realitate, organizația însăşi nu trebuie să piardă din vedere nici o clipă area acestui principiu. Numai astfel va fi eliberată de blestemul mecanis-ii şi va deveni un organism viu. *Ea însăşi trebuie să personifice tendința de*

a aşeza inteligențele deasupra maselor şi, reciproc, să o pună pe aceasta in subordinea lor.

Ca urmare, nu numai că o organizație nu are dreptul să împiedice inteligențele "să se ivească" din mulțime, ci, din contră, însăşi natura acțiunii sale trebuie să permită sau să faciliteze acest lucim în cel mai înalt grad. Aici ea trebuie să plece de la principiul că salvarea omenirii n-a stat niciodată în masă, ci în mințile creatorilor, care sînt într-adevăr binefăcătorii rasei umane. Asigurarea influenței lor hotărîtoare şi facilitarea acțiunii lor este în interesul tuturor. Căci, cu siguranță că nici domnia imbecililor sau a incapabililor şi, în nici un caz, nici cultul mulțimii nu vor servi acest interes al tuturor; va trebui în mod necesar ca indivizii superdotați să-şi asume această răspundere.

Căutarea inteligențelor se face în special, am mai spus-o, prin selecția aspră a luptei pentru existență.. Mulți sînt zdrobiți şi pier, demonstrînd astfel că nu sînt desemnați, şi în final foarte puțini apar ca fiind aleşi. In domeniul gîndirii, al creației artistice, şi chiar al economiei, acest proces de selecție se mai manifestă şi astăzi, cu toate că este grevat de sarcini grele în acest din urmă domeniu. Conducerea statului şi puterea întruchipată de

organizaţia militară sînt şi ele dominate de această idee de personalitate: ea se regăseşte pretutindeni sub forma autorităţii absolute asupra subalternilor, a răspunderii depline faţă de şefi. Numai viaţa politică scapă astăzi în întregime de această obligaţie firească. întreaga civilizaţie umană rezultă din activitatea creatoare a individului; şi totuşi principiul majoritar triumfă în toată conducerea, îndeosebi în sferele cele mai înalte, şi de acolo otrăveşte puţin cîte puţin întreaga existenţă a ţării, o descompune realmente. In fond, acţiunea distrugătoare a iudaismului trebuie de asemenea imputată eforturilor sale constante de a submina, la popoarele care l-au primit, influenţa personalităţii şi de a o înlocui cu cea a masei. Principiul constructiv al popoarelor ariene face loc principiului distructiv al evreilor. Aceştia devin "fermenţii descompunerii" popoarelor şi a raseloi şi, în sensul cel mai larg, dezagregă civilizaţia umană. Cît despre marxism, el reprezintă în fond eforturile evreului în domeniul civilizaţiei pure de a exclude din toate formele activităţii umane preponderenţa personalităţii şi de a o înlocui cu cea a numărului. Acestei doctrine îi corespunde din punct de vedere politic forma parlamentară, ale cărei efecte dăunătoare le vedem începînd cu celula minusculă a comunei şi pînă la treapta superioară a naţiunii; în domeniul economic, el provoacă agitaţia sindicalistă care, de altfel, nu serveşte deloc adevăratele interese ale muncitorilor, ci numai opiniile distructive ale evreimii internaţionale. Exact în măsura în care economia este sustrasă principiului personalităţii şi lăsată pradă influenţelor şi acţiunii masei, ea trebuie să-şi piardă preţioasa putere creatoare şi să marcheze o regresiune inevitabilă. Toate organizaţiile consultative profesionale care, în loc să se preocupe într-adevăr de interesele salariaţilor, se străduiesc să cîştige influenţă asupra producţiei însăşi slujesc acelaşi scop distructiv. Ele aduc prejudicii producţiei generale şi, însăşi P"in aceasta, individului.

âci nu cu fraze şi cu teorii pot fi satisfăcute nevoile cetăţenilor unui graţie părţii din bunurile colective care îi revine zilnic fiecăruia şi îi > că, datorită muncii tuturor, comunitatea serveşte interesele individu-

hestiunea nu este să ştim dacă marxismul, bazîndu-se pe teoria sa ase, ar fi capabil să preia şi să continuie misiunea economiei actuale, despre justeţea sau falsitatea acestui principu nu ar fi tranşată de ptitudinii sale de a administra pe viitor starea de lucruri existentă; nu •ansa decît dovada capacităţii sale de a crea o civilizaţie asemănătoare, s-ar strădui marxismul să ia de la capăt economia actuală de o mie de continuie să conducă funcţionarea ei, oricare ar fi succesul acestei

acest succes nu ai* avea nici cea mai mică însemnătate faţă de faptul ă, prin aplicarea propriilor sale principii, marxismul nu ar putea

crea ceea ce a moştenit astfel.

i, de fapt, marxismul a furnizat el însuşi această dovadă. Nu numai că t niciodată nici cea mai neînsemnată civilizaţie, nici cel mai mic sistem , dai' n-a fost în stare nici măcar să folosească, cu principiile sale, ele care i-au fost încredinţate; după un foarte scurt interval de timp, it să cedeze şi să facă concesii principiului personalităţii, dovadă că nici janizaţia sa nu se poate sustrage acestei legi.

'eea ce trebuie să diferențieze esențialmente concepțiile noastre rasiste de narxiştilor este că cele dintîi recunosc nu numai valoarea rasei, ci ți (a personalității făcînd din ele baza oricărei construcții reale. Aceştia rii esențiali ai filozofiei lor.

'acă, întîmplător, mişcarea național-socialistă nu ai* fi înțeles importanța itală a acestei noțiuni esențiale, dacă s-ar mărgini să cîrpăcească de iu situația noastră actuală şi ar admite domnia majorității, ea nu ar fi, te, decît un partid concurent al marxismului; din acel moment nu ar

dreptul sâ se considere o doctrină filozofică.

•acă programul social al mişcării s-ar limita la eliminarea personalității uirea ei cu majoritatea, atunci național-socialismul ai* părea la rîndul îat de otrava marxismului, cum sînt actualmente partidele burgheze, tatul rasist trebuie să vegheze la bunăstarea cetățenilor săi, recunoscînd nprejurare importanța personalității: el va creşte astfel capacitatea de

a tuturor şi prin aceasta bunăstarea fiecăruia.

.stfel statul rasist trebuie să scape în întregime toate cercurile >are şi în special sferele politice de principiul parlamentar al ii, adică al deciziei masei; el trebuie să le substituie fără rezerve dreptul tații.

ezultă de aici că:

'ea mai bună constituție şi cea mai bună formă de stat este aceea care va în mod firesc celor mai bune elemente ale comunității autoritatea arului şi influența stăpînului.

In viața economică, cei mai capabili nu pot fi desemnați de sus, ci trebuie să iasă singuri în evidență; instruirea se primeşte pe toate treptele, de la prăvălia cea mai modestă pînă la întreprinderea cea mai mare, şi numai existența continuă să-i facă pe oameni să dea examene; de asemenea este evident că şefii politici nu pot fi "găsiți" într-o zi. Geniile de o calitate extraordinară nu sînt supuse aceloraşi reguli ca oamenii obişnuiți.

întreaga organizare a statului trebuie să decurgă din principiu] personalității, începînd de la cea mai mică celulă care este comuna şi pînă la conducerea supremă a ansamblului țării.

Nu există hotărîre a majorității, ci numai conducători resposabili şi cuvîntul “sfat” trebuie să-şi reia semnificația inițială. Fiecare om poate să aibă alături de el consilieri, însă decizia este actul unui singur om.

Principiul care odinioară a făcut din armata prusacă instrumentul cel mai vrednic de admirație al poporului german trebuie transpus şi pus chiar la temelia sistemului nostim

politic: autoritatea deplină a fiecărui şef asupra subordonaţilor săi şi întreaga sa răspundere faţă de superiori.

Nici măcar atunci nu ne vom putea lipsi de acele corporaţii numite parlamente. Numai că toate deliberările lor vor deveni într-devăr sfaturi şi un singur om va putea şi va trebui să fie investit cu răspunderea, dimpreună cu autoritatea şi cu dreptul de a comanda.

Parlamentele sînt necesare prin ele însele, deoarece constituie, înainte de toate, mediul în care se va putea face încetul cu încetul educaţia şefilor cărora într-o zi li se va putea încredinţa răspunderea.

Astfel că putem schiţa următorul tablou:

începînd de la comună şi pînă la conducerea Reichului, statul rasist nu va avea nici un corp reprezentativ care să ia vreo hotărîre pe calea majorităţii, ci numai corpuri consultative care se vor afla permanent alături de şefi care vor primi sarcini de la acesta; la nevoie, ele vor putea cîteodată să-şi asume răspunderi depline, în anumite domenii, cum a fost întotdeauna cazul tuturor şefilor sau preşedinţilor de corporaţii.

Statul rasist nu poate tolera să se ceară o părere sau o hotărîre asupra unor probleme deosebite – de exemplu asupra chestiunilor economice unor oameni care, prin formaţia şi prin activitatea lor sînt total incompetenţi. In consecinţă, el îşi va împărţi corpurile reprezentative în *camere, politice* şi *camere corporative.*

Pentru o cooperare rodnică între ele, deasupra lor va fi aşezat întotdeauna un corp ales: senatul.

Nici în camere şi nici în senat nu se va vota niciodată. Ele sînt organisme de lucim şi nu maşini de vot. Fiecare membru are un vot consultativ, dai* nici un drept de decizie. Acesta îi aparţine în exclusivitate preşdintelui care răspunde pentru ea.

Acest principiu: asocierea fără restricţii a responsabilităţii absolute cu autoritatea absolută va stabili puţin cîte puţin o elită de şefi (pe care nu ne-o

imagina în epoca noastră de iresponsabilitate parlamentară). Astfel constituţia statului va fi pusă în armonie' cu principiul căruia îi ază de-acum măreţia în domeniul economiei şi al civilizaţiei.

“In ceea ce priveşte posibilitatea de a realiza aceste concepţii, să nu se i principiul parlamentar al hotărîrii majorităţii nu a guvernat lumea leauna, ci că, dimpotrivă, în istorie nu i se regăsesc urmele decît în Ie foarte scurte; şi aceste perioade corespund întotdeauna cu decăderea elor şi a statelor!”

N-ar trebui totuşi să se creadă că nişte măsuri pui- teoretice, luate de sus, :a aduce cu sine o asemenea schimbare care, în mod logic, nu trebuie să iteze la constituția statului, ci să intereseze legislația, să pătrundă în *,a* viață publică a fiecăruia. O asemenea revoluție nu se poate produce şi a produce decît sub influența unui partid hrănit cu aceste idei şi purtînd ;rmenele viitorului stat.

De aceea partidul național-socialist trebuie astăzi să fie pătruns de aceste trebuie să-şi orienteze organizarea internă către activitatea practică, ca într-o zi să poată nu numai să-i dea directive statului, ci şi să-i ze corpul constituit al propriului său stat.

-

CAPITOLUL V CONCEPȚIE FILOZOFICĂ ŞI ORGANIZARE

Statul rasist, al cărui tablou de ansamblu am vrut să-1 ofer, nu-şi găseşte realizarea prin simplul fapt al cunoaşterii condițiilor indispensabile existenței sale. Nu este suficient să ştim cum va fi un stat rasist; mai întîi el trebuie creat. Nu ne putem aştepta ca partidele actuale, care înainte de toate trag foloase de pe urma statului aşa cum este el, să ajungă de la sine la o schimbare radicală şi să-şi schimbe spontan atitudinea. Cu atît mai mult cu cît conducătorii lor sînt întotdeauna evrei şi iarăşi evrei. Evoluția la care sîntem supuşi în prezent, dacă n-ar fi oprită, ne-ar pune într-o zi în fața profeției panevreieşti: “Evreul va devora efectiv popoarele de pe pămînt şi va deveni stăpînul lor”.

Astfel, fațade milioanele de “burghezi” sau de “proletari” germani care, în majoritate, merg spre pieire din lene şi prostie, dublate de laşitate, evreul, deplin conştient de scopul pe care-1 urmăreşte, nu întîlneşte nici o opoziție în calea sa. Un partid condus de el nu poate lupta pentru nimic altceva decît penfru interesele evreilor, şi aceste interese nu au nimic comun cu aspirațiile profunde ale popoarelor ariene.

Aşadar, dacă dorim să transpunem statul rasist ideal în realitate, trebuie mai întîi să căutăm, în afara tuturor forțelor actuale ale vieții publice, o forță nouă care să aibă vrerea şi mijloacele de a lupta pentru un astfel de ideal. Căci aici este vorba într-adevăr de o luptă: sarcina noastră dintîi nu este crearea unei forme de stat rasist, ci distragerea statului evreiesc actual. După cum ne arată foarte des istoria, principala dificultate nu constă îri instituirea unei noi stări de lucruri, ci în a-i face loc. Prejudecăți şi interese se împletesc într-o falangă strînsă şi încearcă să împiedice, prin toate mijloacele, victoria unei idei care le displace sau li se pare amenințătoare.

De aceea apărătorul noului nostru ideal trebuie, în ciuda întregului său entuziasm pozitiv, să ducă mai întîi o luptă negativă spre a se elibera din stai’ea actuală.

O doctrină nouă şi nobilă, cu principii noi şi de o importanță esențială va trebui să mînuiască mai întîi arma criticii, oricît de neplăcut ar fi pentru fiecare.

In zilele noastre îi auzim pe aşa-zişii rasişti repetînd la tot pasul – şi aceasta dovedeşte foarte bine puțina profunzime a vederilor lor în materie de istorie – că refuză să se

consacre unei *critici negative,* pentru a-şi dedica întreaga activitate unei *munci constructive;* bîlbîială puerilă şi prostească, într-un cuvînt autentic "rasistă"; în sfîrşit dovadă că istoria propriei lor epoci n-a lăsat nici cea mai vagă urmă în aceste capete. Şi *marxismul* avea un scop, şi el cunoaşte o

onstructivâ (chiar dacă nu este vorba decît de instaurarea despotismului internaţionale şi a finanţei cosmopolite!), dar asta nu înseamnă că nu t prin *critică vreme de şaizeci de ani;* critică distructivă şi nimicitoare, şi mereu critică, pînâ cînd acest acid coroziv a măcinat vechiul stat şi 1-a mai bun ca să se prăbuşească. Abia atunci a început pretinsa "construc-evident, just şi logic. O stare de lucruri existentă nu se poate şterge mplu în faţa profeţilor şi avocaţilor unui stat viitor. Nu se poate admite •anii celui dintîi, sau chiar aceia care manifestă faţă de el doar un : interes, vor fi deplin convertiţi prin simpla constatare a unei necesităţi iţi astfel de ideea unui regim nou. Dimpotrivă, prea adesea cele două i vor continua să existe simultan şi pretinsa *doctrină filozofică* se va pe veci în cadrul strimt al unui *partid.* Căci o doctrină nu este tolerantă; iate fi "un partid printre celelalte"; ea pretinde imperios recunoaşterea ă şi totală a concepţiilor ei, care trebuie să transforme întreaga viaţă Ea nu poate tolera lîngă ea nici un vestigiu al vechiului regim. Acelaşi lucru se întîmplă şi cu religiile.

Nici creştinismul n-a ştiut să se mulţumească să-şi înalţe propriile altare, lit să treacă la distrugerea altarelor păgîne. Numai această intoleranţă avea să creeze credinţa apodictică; ea era cea dintîi condiţie absolută a

3e poate obiecta, pe bună dreptate, că aceste două precedente istorice :ific evreieşti – şi chiar că acest gen de intoleranţă şi de fanatism sînt nente evreieşti. Faptul acesta poate fi de o mie de ori adevărat şi poate menea deplîns intens; se poate constata, cu o nelinişte deplin justificată, ţia acestei doctrine în istoria omenirii îi aducea ceva necunoscut pînă lai* aceasta nu serveşte la nimic, iar acum este vorba de o stare de fapt. i care vor să scoată poporul nostru german din starea lui actuală nu să-şi bată capul ca să-şi imagineze ce frumos ar fi dacă cutare sau cutare i ar exista; ei trebuie să caute şi să determine cum trebuie suprimat ceea *i* de fapt. Dai* o doctrină plină de cea mai infernală intoleranţă nu va fi

decît de doctrina care îi va opune acelaşi spirit, care va lupta cu aceeaşi prigă şi care, pe deasupra, va purta în ea însăşi o gîndire nouă, pură şi conformă cu adevărul.

Astăzi fiecare poate constata cu regret că, în lumea antică, mult mai lecît a noastră, creştinismul a introdus odată cu el prima teroare lă; dai* nu poate face nimic în faţa faptului că, începînd cu acea epocă, răieşte sub semnul şi sub dominaţia acestei constrîngeri. lai* constrînge-poate fi zdrobită decît prin constrîngere, teroarea prin teroare. Numai se poate institui un regim nou. *Partidele politice sînt înclinate către nisuri; doctrinele filozofice, niciodată. Partidele politice cad la învoială* cu *adversarii lor, doctrinele filozofice se proclamă infailibile.* Partidele

au şi ele, aproape întotdeauna, la origine, intenţia de a ajunge la o [ie despotică şi exclusivă; ele vădesc aproape întotdeauna o anumită

înclinaţie spre cutare sau cutare doctrină filozofică. Dar deja îngustimea programului lor le lipseşte de eroismul impus de apărarea unei veritabile doctrine filozofice. Voinţa lor conciliantă grupează în jurul lor minţi înguste şi reduse, cu care nu s-ar putea purta o cruciadă. Şi ele rămîn astfel cel mai adesea izolate curînd în micimea lor vrednică de plîns. Abandonînd lupta pentru un sistem, ele se străduiesc să cîştige cît mai repede posibil, graţie unei aşa-zise "colaborări pozitive" un locşor în rastelul instituţiilor existente şi să-1 păsfreze cît mai mult. Şi dacă vreodată sînt îndepătate de la troacă de un concurent cu purtări puţin cam brutale, nu mai au decît un gînd: prin forţă sau prin viclenie, să se întoarcă în primul rînd al celor care strigă "şi mie mi-e foame", ca să poată avea iar parte, fie şi cu preţul convingerilor lor cele mai sfinte, de această mană preţioasă. Şacali politici ce sînt!

O doctrina filozoficii nu poate fi gata să cadă la învoială cu alta; ea nu poate nici să accepte să colaboreze cu o stare de fapt pe care o condamnă; dimpotrivă, ea se simte obligată să lupte împotriva acestui regim şi a înti'egii lumi morale adverse, într-un cuvînt să pregătească prăbuşirea lor.

Această luptă pur distructivă - al cărei întreg pericol este de îndată resimţit de ceilalţi şi care se loveşte de un front unit de rezistenţă - ca şi lupta pozitivă dusă pentru consacrarea succesului noii concepţii ideale despre lume necesită combatanţi hotărîţi. Astfel ideile unei doctrine nu vor triumfa aşadar decît dacă sub stindardul ei se strîng elementele cele mai curajoase şi active ale epocii sale şi ale poporului său, într-o puternică organizaţie de luptă. In afară de aceasta trebuie ca, ţinînd cont de aceste elemente, ea să aleagă, din ansamblul filozofiei sale, un anumit număr de idei, cărora să le dea o formă precisă şi lapidară care poate servi drept articol de credinţă unei noi grupări de oameni. In vreme ce programul unui simplu partid politic nu este decît o reţetă pentru un rezultat favorabil la alegerile viitoare, programul unei doctrine filozofice are valoarea unei declaraţii de război împotriva ordinii stabilite, împotriva unei stări de lucruri existente, împotriva unei concepţii practice despre viaţă.

De altfel nu este necesar ca fiecare dintre cei care luptă pentru doctrină să fie pe deplin puşi la curent, nici să cunoască exact fiecare din ideile şefului mişcării. Esenţialul este să fie instruit limpede asupra unor principii fundamentale, puţine la număr, însă foarte importante. Din acel moment, el va fi pătruns pentru totdeauna de aceste principii, convins de asemenea de necesitatea victoriei partidului său şi a doctrinei sale. Nici soldatul nu este amestecat în planurile marilor comandanţi. După cum este mai bine ca el să fie obişnuit cu o disciplină rigidă, cu convingerea justeţii cauzei lui şi necesităţii ei de a triumfa şi că el trebuie să i se consacre în întregime, la fel trebuie să se întîmple cu fiecare partizan al unei mişcări de mare anvergură, menită să aibă un viitor măreţ, susţinută de voinţa cea mai neclintită.

Ce s-ar putea face cu o armată în care toţi soldaţii ar fi generali şi ai* avea aptitudinile şi capacităţile lor? La fel, la ce ax* sluji, pentru apărarea unei doctrine, un partid care nu ai* fi decît un receptacol de oameni "eminenţi"? Nu,

i nevoie şi de soldatul de rînd, altminteri nu se poate obţine o disciplină rnă.

Prin însăşi natura sa, o *organizaţie* nu poate supravieţui decît cu un înalt .andament inteligent, slujit de o masă condusă mai degrabă de sentiment. O panie de două sute de oameni pe cît de inteligenţi pe atît de capabili ar îiri, cu timpul, mai greu de condus decît dacă ar cuprinde o sută nouăzeci de ieni mai puţin dotaţi şi alţi zece avînd o pregătire superioară.

SociaL-democraţia a tras de aici un mare folos. Ea şi-a extins dominaţia jra nenumăraţilor reprezentanţi ai păturilor populare, abia eliberaţi din ată şi care fuseseră instruiţi pentru disciplină; ea Ie-a impus o disciplină de ;id la fel de rigidă ca prima. Şi aici organizarea cuprinde ofiţeri şi soldaţi, isind serviciul militar, *muncitorul german* devenea *soldat, intelectualul evreu* mea *ofiţer,* salariaţii din sindicate constituiau oarecum echivalentul jfiţerilor. Motivul pentru care burghezia voastră clătina întotdeauna din cap alte cuvinte faptul că numai masele zise ignorante aderă la marxism - era, jalitate, condiţia dintîi a succesului marxist. In timp ce partidele burgheze, niformitatea lor intelectuală, constituiau o masă nedisciplinată şi incapabilă ;ţioneze, marxismul constituia, cu un material uman mai puţin inteligent, mată de militanţi care se supuneau la fel de orbeşte conducătorului evreu se supuseseră odinioară ofiţerului lor german. Burghezia germană, care nu neocupat niciodată serios de probleme de psihologie, considerîndu-se mult ;upra acestor lucruri, nu a găsit cu cale, nici de data aceasta, să reflecteze imp destul de îndelungat ca să recunoască sensul profund şi pericolul intern cestei stări de fapt. Credea, dimpotrivă, că o mişcare politică recrutată iisiv din mediile "intelectuale" are însăşi prin aceasta mai multă valoare, enţii mai bine întemeiate şi mai multe şanse decît masa incultă, de a ajunge utere. *N-a înţeles niciodată că puterea unui partid politic nu stă cîtuşi de i în inteligenţa şi independenta de spirit a fiecăruia dintre membrii săi, ci degrabă în supunerea şi spiritul de disciplină cu care aceştia îşi urmează lucătorii spirituali.* Ceea ce este hotărîtor, sînt şefii înşişi. Cînd două trupe îfruntă, victoria nu îi revine celei în care fiecare soldat a primit cea mai îinică instruire strategică, ci aceleia care are cei mai buni comandanţi şi a cea mai disciplinată, cel mai orbeşte supusă şi cel mai bine antrenată.

Aceasta este o noţiune fundamentală pe care nu trebuie s-o pier-dem)dată din vedere, atunci cînd examinăm posibilitatea de a transpune în itate un sistem filozofic.

Aşadar dacă, pentru victoria concepţiilor noastre, trebuie să le sformăm într-un partid de luptă, logic trebuie ca programul acestuia din î să ţină cont de materialul uman de care dispune. In măsura în care stivele şi ideile călăuzitoare trebuie să fie de nezdruncinat, şi programul de agandă trebuie ajustat inteligent şi cu o justă psihologie a sufletelor celor al căror ajutor cea mai frumoasă dintre idei nu va rămîne veşnic decît o

Dacă ideea rasistă, astăzi o veleitate obscură, vrea să obţinâ un succes strălucit, ea trebuie să scoată din întregul său sistem de idei un anumit număr de principii călăuzitoare, a căror formă şi al căror fond să se poatoimpune unei mase mari de

oameni şi tocmai aceleia care constituie singura garanție pentru lupta doctrinală a acestei idei, am numit clasa muncitoare germaiă.

De aceea programul noului partid a fost condensat în cîteva principii fundamentale, cu totul *douăzeci şi cinci de puncte.* Ele sînt destinate să ofere în primul rînd omului din popor o imagine izbitoare a aspirațiilor mişcării. Ele constituie, într-o anumită măsură, *o profesiune de credință politia* care cîştigă oameni pentru cauză, şi care, în plus, concretizînd o obligație comună, uneşte şi amalgamează ansamblul noilor aderenți.

In toate acestea nu trebuie să pierdem niciodată din vedere că *programul partidului,* de o justețe absolută în obiectivele sale, a trebuit să țină cont, în redactarea sa, de anumite considerațiuni psihologice importante; şi, cu timpul, ne putem convinge foarte bine că un anumit număr de principii călăuzitoare puteau fi enunțate diferit, redactate sub o formă mai fericită. Dar oice încercare de acest fel ai* avea un efect dezastruos. Se pune astfel în discuție un lucru care trebuie să rămînă absolut de nezdruncinat; or, de îndată ce un puixt izolat este separat de dogmă, discuția nu ajunge pui" şi simplu la o nouă formulare mai bună şi mai ales la o formulare care să întărească omogenitatea dojmei, ci duce mai degrabă la dezbateri interminabile şi la o confuzie generală. Intr-un asemenea caz, trebuie examinat întotdeauna cu grijă ce este dt preferat: o redactare nouă, care prilejuieşte o disociere în interiorul mişcării, sau o formă care, pentru moment, nu este poate cea mai bună dintre toate, însă constituie un organism autonom, solid şi de o unitate internă perfectă. Şi orice examinare va demonstra că soluția din urmă este singura demnă de reținut. Căci, întrucît modificările nu influențează niciodată decît forma exterioară ce trebuie dată, asemenea modificări posibile sau de dorit vor apare întotdeauna. *Dar pericolul cel mare constă în faptul că oamenii, din cauza caracterului lor superficial, văd sarcina esențială a mişcării în această chestiune pur formală a redactării unui program.* In aceste condiții, voința şi puterea de luptă pentru o iiee dispar şi energia care trebuie să se îndrepte în afară se uzează în certuri interne de program. Cînd justețea liniilor mari ale unei doctrine nu este în cauză, este mai puțin dăunătoare păstrarea unei formulări - chiar dacă nu corespunde întru totul realității - decît îmbunătățirea ei, punînd astfel în discuția generală dogma partidului, pînă atunci de granit; Acest lucru este imposibil îndeosebi cîtă vreme partidul mai luptă pentru asigurarea triumfului său. Căci, cum vrem să insuflam oamenilor o încredere oarbă în justețea unei doctrine răspîndind îndoiala şi incertitudinea prin modificări continue ale structurii sde externe?

Aşadar esențialul nu trebuie căutat niciodată în forma exterioară, ci numai în înțelesul adînc. Acesta este imuabil; şi este de dorit, chiai în interesul lui, ca mişcarea să-şi păstreze puterea necesară pentru a-1 face să triumfe, înlăturînd toate cauzele şovăielii sau divizării.

Şi în acest caz trebuie să luăm lecții de la Biserica catolică. Deşi edificiul [octrinal, în mai multe probleme - şi de altfel adesea mai ales aparent - se este de ştiința exactă şi de observație, ea nu consimte totuşi să renunțe nici

r la o singură silabă din termenii doctrinei sale. Ea a recunoscut în mod 2 just că forța ei de rezistență nu constă într-un acord mai mult sau mai perfect cu rezultatele ştiințifice ale momentului, rezultate de altfel lată definitive, ci în ataşamentul ei nezdruncinat față de dogmele stabilite i pentru totdeauna, singurele care îi conferă ansamblului caracterul unei ițe. De aceea astăzi ea se menține mai puternica decît oricînd. Se poate prezice că în măsura în care fenomenele insesizabile sfidează şi vor ma să sfideze urmarea legilor ştiințifice modificate fără încetare, ea va i din ce în ce mai mult polul liniştii spre care se va îndrepta orbeşte unentul a nenumărate ființe omeneşti.

Oricine doreşte aşadar cu adevărat şi serios victoria ideilor rasiste, i să se pătrundă de ideea că acest triumf necesită mai întîi intervenția unui de luptă; apoi, că un astfel de partid nu ar putea supraviețui fără a primi e nezdruncinat, condiție a oricărei securități şi a oricărei trăinicii, care este mul său. Partidul nu are dreptul să facă concesii spiritului epocii pentru irea acestui program; dimpotrivă, odată ce acesta a fost stabilit cît se poate e, el trebuie păstrat dacă nu pentru totdeauna, în orice caz cîtă vreme i nu i-a încununat strădaniile. înainte de aceasta, *orice încercare* de a le discuții asupra oportunității cutărui sau cutărui punct al programului bi unitatea partidului şi va slăbi spiritul combativ al tuturor partizanilor ; vor fi fost amestecați în discuții. Aceasta nu înseamnă de altfel că o le "îmbunătățire" odată făcută ai* scăpa mîine unei noi examinări critice simîine nu va trebui să cedeze locul unei forme mai bune. Oricine

xă aici barierele ridicate deschide o cale căreia i se vede începutul, dai*

capăt se pierde în infinit.

Tînărul partid național-socialist nu trebuia să piardă din vedere itatea practică a acestor învățăminte. *Partidul muncitoresc german* [1]*-socialist a primit odată cu programul său de douăzeci şi cinci de puncte 'ire trebuie să rămînă imuabilă.* Criticarea şi schimbarea lor nu le revine lor săi actuali şi viitori; ele sînt acelea care le trasează sarcina, eri generația următoare va avea acelaşi drept de a-şi risipi din nou îtr-o muncă de pură formă în interiorul partidului, în loc să-i aducă forța mor adepți noi. Pentru majoritatea partizanilor, esențialul mişcării nu adar atît în litera principiilor noastre călăuzitoare, cît în spiritul în care i însufleți.

icestea sînt considerațiunile cărora tînăra noastră mişcare şi-a datorat i numele, şi mai tîrziu programul; ele stau şi astăzi la baza modului e *propagandă. Pentru a contribui la triumful ideilor rasiste, a trebuit partid popular, partid cuprinzînd nu numai un stat-major de intelectu-lucrători manuali.*

Orice încercare de a materializa teoriile rasiste fără o astfel de organizație de luptă ar rămîne zadarnică astăzi, ca şi în trecut şi într-un viitor oarecare. De aceea mişcarea are nu numai dreptul ci şi *datoria* de a se considera susținătoa-rea şi reprezentanta ideilor rasiste. In măsura în care *ideile care stau la baza* mişcării național-socialiste sînt *rasiste,* ideile *rasiste aparțin național-socialismu-lui.* Iar dacă acesta din urmă vrea să biruie, trebuie să se ralieze fără rezerve şi de o manieră exclusivă acestui punct de vedere. Şi în acest caz are nu numai *dreptul,* ci şi datoria de a pune clar în evidență că orice încercai'e de a reprezenta ideile rasiste în afara național-socialismului trebuie să eşueze, şi de altminteri, în majoritatea cazurilor, este lipsită de sinceritate.

Cînd cineva îi reproşează astăzi mişcării noastre că "a luat cu chilie" ideea rasistă, nu avem decît un răspuns de dat:

Nu numai că a luat-o cu chirie, dar a făcut-o utilizabilă.

Căci ceea ce se înțelegea înainte prin aceste cuvinte nu putea să aibă vreo influență asupra destinului poporului nostru. Acestor idei le lipsea o formă clară şi coerentă. De cele mai multe ori nu era vorba decît de noțiuni izolate fără legătură între ele, mai mult sau mai puțin exacte - care uneori se contraziceau -în orice caz fără nici cea mai mică legătură intimă. Şi chiar dacă aceasta ai* fi existat, ea ai' fi fost prea slabă ca pe baza ei să se întemeieze şi să se construiască un partid.

Partidul național-socialist a fost singurul care a dus la bun sfîrşit această sarcină.

Dacă astăzi toate asociațiile, toate grupările, mari şi mici - şi, după părerea mea, chiar şi "partidele mari" - revendică cuvîntul "rasist", aceasta este urmarea acțiunii *partidului*

național socialist. Fără munca sa, nici uneia din aceste organizații nu i-ar fi trecut prin minte nici măcar să pronunțe cuvîntul "rasist"; acest termen nu ar fi reprezentat nimic pentru ele, şi conducătorii lor mai ales n-ar fi avut niciodată nici cea mai mică legătură de vreun fel oarecare cu el. Numai acțiunea P.M.G.N.S. i-a conferit acestui cuvînt o semnificație substanțială şi 1-a adus pe buzele tuturor. înainte de toate, partidul a demon-strat, prin succesul propriei sale propagande, forța ideii rasiste, şi atracția cîştigului i-a determinat pe ceilalți să vrea tot atît de mult, cel puțin cu vorba.

Aşa cum, pînă atunci, ele puseseră totul în slujba meschinelor lor speculații electorale, tot astfel aceste partide nu văd astăzi în cuvîntul "rasist" decît o formulă zadarnică şi goală, cu care încearcă să neutralizeze forța de atracție pe care o exercită asupra propriilor lor membri partidul național-socialist. Căci numai grija pentru propria lor existență şi neliniştea în fața succeselor crescînde ale doctrinei partidului nostru - a cănii însemnătate universală şi intransigență periculoasă ei o presimt la fel de bine - le aduc pe

st cuvînt: acum opt ani nu-1 cunoşteau; acum şapte ani îşi băteau joc de şase ani îl combăteau; în anul următor, a urmat ura, iar acum trei ani, a; în sfîrşit, acum doi ani şi.-l însuşeau spre a se servi de el ca strigăt

împreună cu restul vocabularului lor.

i astăzi se mai cuvine să remarcăm că toate aceste partide nu au nici

vagă idee despre ceea ce *îi este necesar poporului nostru german.* Este

să vezi cu cîtă uşurință se aude din fleanca lor cuvîntul "rasist". Ju mai puțin periculoşi sînt toți aceşti fals-rasişti, care nu încetează să ;că, făcînd proiecte fantastice, care de obicei nu se întemeiază decît pe ă, justă poate în sine, dai* care, luată singură, nu ar putea avea nici cea I valoare pentru formarea unei comunități de luptă, şi, în orice caz, rearea uneia. Toți aceşti oameni care urzesc un program compus pe

din propriile lor idei, jumătate din rodul lecturilor lor, sînt adesea mai i decît duşmanii declarați aj ideii rasiste. Ei sînt, în cel mai bun caz, reticieni sterili, dai* adeseori şi nişte palavragii funeşti care, cu barba •sată şi jucîndu-se de-a teutonii îşi imaginează că maschează vidul i şi ştiinței lor.

)e aceea este bine să le opunem tuturor acestor încercări neputincioase a epocii în care tînăra mişcare național-socialistă intra în arenă.

CAPITOLUL VI PRIMELE LUPTE. ÎNSEMNĂTATEA CUVîNTULUI

Prima mare adunare din 24 februarie 1920 din sala de festivități Hofbräuhaus *) mai vibra încă în noi, cînd a trebuit să începem s-o pregătim pe a doua. Dacă pînă atunci posibilitatea organizării unei mici reuniuni într-un oraş ca Munchenul în fiecare lună sau o dată la cincisprezece zile ni se păruse îndoielnică, acum trebuia să aibă loc o mare adunare populară o dată la opt zile, adică o dată pe săptămînă. Nu mai e nevoie să

subliniez că ne frămînta o singură grijă: oare oamenii vor veni şi ne vor asculta? La drept vorbind, în ce mă priveşte, aveam această convingere de nezdruncinat: odată ce oamenii vor fi acolo, vor rămîne şi ne vor asculta discursurile.

In vremea aceea, sala de festivităţi Hofbräuhaus din Munchen a căpătat pentru noi, naţional-socialiştii, o importanţă aproape sacramentală. In fiecare săptămînă o adunare, aproape întotdeauna în această sală, şi de fiecare dată sala tot mai plină şi ascultătorii mai entuziaşti! S-a vorbit despre aproape tot ce avea o oarecare importanţă pentni propagandă sau era necesar din punct de vedere ideologic, începînd cu problema "responsabilităţilor de război", lucru de care nimeni nu se sinchisea pe vremea aceea, şi a tratatelor de pace. Cîte lucruri le-a prezis atunci, fără răgaz, tînăra mişcare maselor largi şi cum s-au împlinit aproape toate pînă în prezent! Astăzi este mai uşor să vorbeşti sau să scrii despre aceste lucruri. Dai* pe atunci se socotea că o mare adunare publică, adresată nu burghezilor înstăriţi, ci proletarilor rătăciţi, pe tema "Tratatului de la Ver-sailles" era un atac la adresa republicii şi simptomul unei mentalităţi reacţionare, ba chiar monarhiste. încă de la prima frază cuprinzînd o critică la adresa tratatului de la Versailles ţi se azvîrlea în faţă o replică stereotipă: "Dai* Brest-Litowsk? Brest-Litowsk!" Mulţimea urla aceste cuvinte pînă îşi pierdea răsuflarea sau răguşea, ori pînă cînd conferenţiainil renunţa în final la încercarea de a o convinge. Iţi venea să te dai cu capul de pereţi de disperare în faţa unei asemenea mulţimi! Ea nu voia nici să audă, nici să înţeleagă că Versailles-ul era o ruşine şi un oprobriu, şi nici că acel *Diktat* însemna o spoliere nemaiauzită a poporului nostru. Munca distructivă a marxiştilor şi otrava propagandei duşmane îi privase pe aceşti oameni de orice raţiune. Şi nici măcar nu aveai dreptul să te plîngi. Ce a făcut burghezia spre a opri această distingere teribilă, spre a i se opune, pentru a deschide drumul adevărului lămurind situaţia mai

*) Numele unei berării a Curţii, mare berărie din Munchen. (N.T.)

mai clar? Nimic, şi iar nimic! Pe vremea aceea nu i-am văzut nicăieri pe nari propovăduitori rasişti de astăzi. Poate că au vorbit în **cercuri** ie, în saloane de ceai, sau în sfere declarînd aceleaşi păreri; dai" nu se i acolo unde ar fi trebuit să fie, în mijlocul lupilor; acolo ei nu îndrăzneau î decît atunci cînd puteau urla cu ei.

Atunci îmi era limpede că pentru primii militanţi din care era alcătuită »ut mişcarea, trebuia lămurită pe deplin problema responsabilităţilor de şi lămurită în sensul adevărului istoric. Condiţia prealabilă a succesului i noastre era faptul că ea aducea maselor largi cunoaşterea tratatului de ti vremea aceea, cînd toţi vedeau încă în această pace o victorie a aţiei, trebuia să facem front împotriva acestei idei, şi să ne întipărim totdeauna în mintea oamenilor ca duşmani ai acestui tratat, pentru ca, îiu, cînd realitatea crudă va fi sfîşiat aceste ţesături de minciuni şi va fi vileag esenţa lor de ură, amintirea atitudinii noastre privind această ia să ne aducă încrederea maselor.

încă din acea epocă am insistat întotdeauna ca, în problemele importante cipiu, în care întreaga opinie publică lua o atitudine greşită, noi să ne

împotriva ei fără să ne temem de lipsa de popularitate sau de **ură.** lI muncitoresc național-socialist nu trebuia să slujească drept jandarm publice, el trebuia s-o domine. El nu trebuie să fie servitorul, ci stăpînul [-!

Există, fireşte, mai ales pentru orice mişcare încă slabă, o tentație mare lentele în care un adversar mult mai puternic a reuşit, prin arta sa oare, să-i sugereze poporului o hotărîre lipsită de sens sau o poziție falsă: itația de a merge şi de a striga împreună cu ceilalți, mai ales atunci cînd irgumente - deşi iluzorii - duc la o concluzie în sensul propriului punct are al tinerei mişcări. Laşitatea omenească va căuta în asemenea cazuri ie argumente cu atît mai multă înfocare cu cît ea găseşte aproape auna ceva care îi dă "propriului punct de vedere" umbra unui drept de arte la o astfel de crimă. Am făcut mai multe experiențe asemănătoare a fost nevoie de maximum de energie pentru a împiedica barca mişcării

să se arunce în curentul general provocat artificial, sau mai degrabă să tîrîtă de acel curent. Ultima dată acest luciu s-a întîmplat atunci cînd oastră infernală, pentru care existența poporului german contează tot atît iba, a reuşit să-i dea problemei Tirolului de Sud o importanță care putea fatală pentru poporul german. Fără să se întrebe pentru cine lucrează în cesta, numeroşi oameni, din partide, din ligi cu tendință numită ală" s-au alăturat urletului general, din laşitate față de opinia publică tă de evrei şi au contribuit prosteşte la sprijinirea luptei împotriva unui

pe care noi, germanii, ai* trebui să-1 considerăm, în situația noastră , singura ameliorare momentană în această lume aflată în decădere. In :e evreul fără patrie şi internațional ne strînge de gît, încet dai- sigur, aşa-trioți ai noştri urlă împotriva omului şi sistemului care au îndrăznit, fie

şi într-un singur loc din lume, să se elibereze de strînsoarea iudeo-masonică şi să opună o rezistență naționalistă acestei otrăvi a ideologiei internaționale şi universale. Dai" pentru firile slabe a fost prea seducător să coboare velele în fața furtunii şi să capituleze în fața strigătelor opiniei publice. Fiindcă aici este vorba de o capitulare. Oamenii, în prefăcătoria şi josnicia lor lăuntrice, nu pot admite acest lucim, nici măcar în sinea lor, dai" rămîne adevărat că numai laşitatea şi frica lor de o agitație populară, provocată de evrei, i-a împins să meargă alături de ceilalți. Toate celelalte motive nu sînt decît nişte subterfugii jalnice ale unor mici păcătoşi conştienți de greşelile lor.

Atunci orientarea a trebuit schimbată cu o mînă de fier, pentru ca mişcarea să nu-şi piardă direcția. Nici o încercare în acest sens, în momentul în care opinia publică, ațîțată, se avînta ca o flacără, nu putea fi populară; ea putea fi chiar un pericol de moarte pentru îndrăznețul care ar fi întreprins-o. Dar, în istorie, au existat mulți oameni lapidați în asemenea momente pentru acțiuni care mai tîrziu le-au adus recunoştința emoționată a posterității.

Pe aceasta trebuie să conteze o mişcare, şi nu pe aprobarea efemeră a prezentului. Se poate întîmpla în acele momente ca vreunul sau vreun altul să se teamă în sinea lui; dar să

nu uite niciodată că după un asemenea ceas va veni şi eliberarea şi că o mişcare care vrea să regenereze o lume trebuie să slujească viitorul şi nu prezentul.

Se poate stabili aici că succesele cele mai mari şi cele mai durabile din istorie sînt în general cele care rămîn la început cel mai puţin înţelese, pentru că se află în opoziţie violentă cu opinia publică curentă, cu vederile şi cu dorinţele ei.

Am putut să ne dăm seama de acest lucru încă de la prima noastră adunare publică. într-adevăr, noi niciodată nu am "flatat pasiunile maselor", noi ne-am opus pretutindeni nebuniei populare. Aproape întotdeauna, în acei ani, mă adresam unor oameni care credeau contrariul a ceea ce aveam să le spun şi care voiau contrariul a ceea ce eu socoteam necesar. Sarcina era aşadar următoarea: să distrug, în două ore, convingerile a două pînă la trei mii de oameni, să subminez, dînd lovitură după lovitură, temeliile opiniilor lor, şi să-i conduc în sfîrşit pe terenul convingerii noastre şi al concepţiei noastre despre **lucruri.**

In scurt timp, am învăţat un luciu esenţial: că mai întîi trebuia să smulgem din mîinile duşmanului arma ripostei sale. Am observat curînd că adversarii noştri, îndeosebi oratorii care purtau discuţiile în contradictoriu la adunările noastre, perorau întotdeauna urmînd acelaşi "repertoriu", ridicînd împotriva aserţiunilor noastre obiecţii care reveneau mereu, astfel încît regularitatea acestui fenomen ne-a făcut să tragem concluzia că era vorba despre o educaţie uniformă şi orientată spre acelaşi scop. într-adevăr, aşa stăteau lucrurile. Cu acest prilej, am putut evalua remarcabila disciplină a propagandei adversarilor noştri, şi, pentru mine, faptul că am găsit mijlocul nu numai de a neutraliza această propagandă, ci şi de a-i bate pe autorii săi cu propriile lor

e şi astăzi un motiv de mîndrie. Doi ani mai tîrziu devenisem maestru ăartă.

îra esenţial să prevezi înaintea fiecărui discurs natura probabilă şi

decţiilor care îi vor fi aduse în discuţie şi să le verifici minuţios şi în

e dinainte. Trebuie expuse, încă de la început, obiecţiile posibile şi

:ă sînt puţin întemeiate; auditoriul, care a venit îndopat cu obiecţiile

fost inculcate, dai- rămîne de bună-credinţă, se lasă cîştigat mai uşor

cum sînt respinse argumentele care le-au fost întipărite în memorie.

i fost învăţat se elimină de la sine, şi atenţia lui este atrasă din ce în ce

; de conferinţă.

Lcesta a fost motivul pentru care după prima mea conferinţă despre de la Versailles", pe care o ţinusem deja în calitate de "instructor" în îi, i-am schimbat conţinutul şi mai tîrziu

am vorbit despre "tratatele le la Brest-Litowsk şi Versailles". Fiindcă în cel mai scurt timp am stata, în cursul discuţiei, că în realitate oamenii nu ştiau nimic despre le la Brest-Litowsk, dar că o propagandă abilă de partid reuşise să îl ca pe unul din cele mai condamnabile acte de violenţă din istorie, nsistenţă în a prezenta maselor largi mereu aceleaşi minciuni explică oane de germani vedeau în tratatul de la Versailles o ispăşire dreaptă 3e care o comiseserăm la Brest-Litowsk; în consecinţă ei considerau că tă împotriva tratatului de la Versailles era nedreaptă, şi provoca a lor cu totul sinceră. Aceasta a fost de asemenea una din cauzele care i încetăţenirea, în Germania, a cuvîntului "reparaţie", termen pe cît de s pe atît de insolent. Această formulă ipocrită şi mincinoasă li s-a părut or noştri de compatrioţi rătăciţi sentinţa unei justiţii superioare. Este tător, dai- aşa stăteau lucrurile. Cea mai bună dovadă este succesul iei împotriva tratatului de la Versailles, precedată de lămuriri pe care n asupra tratatului de la Brest-Litowsk. Puneam cele două tratate faţă mparam punct cu punct şi demonstram că unul dintre aceste tratate * omenie fără margini în comparaţie cu cruzimea inumană a celuilalt, itul a fost izbitor. Am vorbit pe această temă la adunări de două mii i unde, cîteodată, privirile duşmănoase a trei mii şase sute de ochi se asupra mea. Iar peste trei ore aveam în faţă o masă palpitîndă, plină Jrea cea mai sfîntă şi însufleţită de o furie fără margini. încă o dată o uriaşă fusese smulsă din inima şi din mintea unei mase numărînd mii i, şi în locul ei fusese sădit un adevăr.

n considerat atunci că aceste două conferinţe: "Adevăratele cauze ale mondial" şi "Tratatele de pace de la Brest-Litowsk şi Versailles" erau tnportante şi le-am repetat iarăşi şi mereu de zeci de ori, sub o formă leîncetat, pînă cînd o concepţie clară şi uniformă a fost stabilită, cel)ra acestui punct, între oamenii dintre care mişcarea noastră şi-a rimii membri. este adunări au mai avut un avantaj pentru mine însumi: mă

adaptam încet la rolul de orator la adunări populare mari, am dobîndit elanul patetic şi am învăţat gesturile de care este nevoie într-o sală cuprinzînd mii de oameni.

La vremea aceea, n-am constatat din partea partidelor care astăzi se laudă că au provocat revirimentul opiniei publice nici un efort spre a deschide poporului ochii în această direcţie, fâcînd abstracţie de micile cenacluri menţionate deja. Cînd un politician aşa-zis naţional ţinea o conferinţă în acest sens, o făcea întotdeauna într-un cerc care îi împărtăşea deja convingerile, şi pe care aceste argumente puteau, cel mult, sâ-1 întărească în părerile lui. Dai- nu aceasta era important; esenţialul era doar să-i cîştigăm, prin instruire şi propagandă, pe cei care aparţineau pînă atunci prin educaţia şi convingerile lor taberei duşmane.

Pentru a deschide ochii poporului, ne-am servit şi de proclamaţii. Făcînd încă parte din trupă, compusesem o proclamaţie care punea faţă în faţă tratatele de la Brest-Litowsk şi Versailles; ea a avut un tiraj considerabil şi a cunoscut o largă răspîndire. Mai tîrziu am pus să fie retipărită pentru partid, şi acţiunea ei a fost din nou foarte eficace. Primele reuniuni au fost caracterizate prin faptul că toate mesele erau acoperite de proclamaţii, de ziare, de broşuri etc. Dar esenţialul strădaniei noastre îl puneam în cuvînt.

într-adevăr numai acesta din urmă este capabil să provoace revoluțiile cu adevărat mari, şi aceasta din cauze psihologice generale.

Am arătat deja, în volumul întîi, că toate evenimentele însemnate care au răscolit lumea întreagă au fost provocate de cuvînt şi nu de scrieri. O dezbatere destul de lungă a fost angajată pe această temă de o parte a presei şi, fireşte, această idee a întîmpinat o opoziție foarte puternică, mai ales din partea vulpoilor noştri burghezi. Dai* rațiunea însăşi a acestei atitudini îi nedumereşte pe sceptici. Intelectualii burghezi protestează împotriva acestei opinii numai pentru că forța şi capacitatea de influență asupra maselor prin cuvînt le lipseşte vădit, deoarece ei s-au consacrat întotdeauna muncii cu condeiul, renunțînd la acțiunea cu adevărat propagandistică a cuvîntului. Un asemenea obicei aduce inevitabil după sine calitățile care caracterizează astăzi burghezia noastră, adică pierderea instinctului psihologic necesar pentru a acționa asupra maselor şi a le influența.

In timp ce oratorul nu încetează să primească din sînul masei, în cursul conferinței, rectificările necesare, evaluînd după expresia ascultătorilor pînă la ce punct îi pot urmări şi înțelege expunerea, şi dacă impresia şi acțiunea cuvintelor sale conduc la scopul dorit, scriitorul nu-şi cunoaşte deloc cititorii. In consecință, el nu se va putea orienta asupra unui auditoriu viu, asupx'a unei mulțimi care este chiar acolo, în fața ochilor săi; el va trebui să-i dea expunerii un caracter mai general. Prin aceasta, el pierde, pînă la un anumit punct, din finețea psihologică şi, ca urmare, din suplețe. Un orator strălucit va putea aşadar, în general, să scrie întotdeauna mai bine decît va putea vorbi un scriitor strălucit, în afară de cazul in care el exersează mult timp această artă. Trebuie

n la aceasta faptul că omul în ansamblu este în general leneş, că undat în rutina vechilor sale obiceiuri şi că nu îi place să ia în mînă ire nu corespund cu ceea ce crede şi care nu îi aduc ceea ce aşteaptă) scriere cu o tendință oarecare are cele mai multe şanse să fie citită aparțin deja acelei tendințe. Numai o proclamație sau un afiş au ceva : şanse, fiind mai scurte, să atragă atenția momentană a unui maginea, sub toate formele ei, pînă la film, are şi mai multă putere spect. Acolo, rațiunea omului trebuie să intervină şi mai puțin; este i privească şi să citească, cel mult, textele cele mai scurte; şi foarte aceia care vor fi gata mai degrabă să-şi însuşească o demonstrație cu îaginii decît să citească o scriere mai mult sau mai puțin lungă, i aduce omului într-un timp mult mai scurt, aş spune dintr-o dată, ia pe care n-ar putea-o desprinde dintr-o scriere decît printr-o lectură

• ceea ce este esențial este că, în legătură cu o scriere, nu se ştie

1 ce mîini va cădea; şi totuşi ea trebuie să păstreze mereu aceeaşi

unea ei, în general, va fi mai mult sau mai puțin considerabilă în

are redactarea ei corespunde nivelului intelectual şi particularități-

u ale viitoi'ilor săi cititori. O carte destinată maselor largi trebuie,

iceput, să încerce să acționeze prin stilul şi prin nivelul ei, într-o altă

:ît o operă destinată unor pături intelectuale superioare.
nai printr-o ademenea adaptare se poate apropia scrierea de cuvînt.
ate, în măsura în care vrea, să trateze acelaşi subiect ca şi cartea;
î mare orator populai', un orator de geniu, el nu va trata niciodată
şi acelaşi subiect de două ori la fel. El se va lăsa întotdeauna purtat
Lasă, astfel încît va găsi întotdeauna, instinctiv, cuvintele necesare
mge drept la inima ascultătorilor săi de moment. Dacă el comite cea
eşeală, va găsi corectarea ei vie în fața lui. Aşa cum am mai spus,
pe fețele ascultătorilor lui: *primo,* dacă înțeleg ce spune; *secundo,*
urmări expunerea generală; *tertio,* pînă unde i-a convins că are
ică vede, *primo,* că ei nu-1 înțeleg, se va explica într-un mod atît de
ai- încît îl va înțelege pînă şi cel din urmă dintre ascultători; dacă
ido - că ei nu îl pot **urmări,** îşi va eşalona expunera atît de lent şi de
cît nici cel mai puțin dotat dintre ei nu va rămîne în urmă; şi ■ *tertio*
•are că nu sînt convinşi încă de temeiul afirmațiilor sale, el le va
iar, aducîndu-le în sprijin exemple noi, va expune el însuşi obiecțiile
nate pe care le intuieşte şi le va respinge şi le va ataca pînă cînd
ipuri de opozanți vor sfirşi prin a mărturisi, prin atitudinea şi prin
dor lor, că au capitulat în fața argumentației sale.
este vorba, adeseori, de a învinge la oameni nişte prejudecăți care
>iază pe rațiune, ci sînt în majoritate inconştiente şi ancorate numai
. Trecerea acestei bariere de antipatie instinctivă, de ură pasionată,
tâ ostilă este de o mie de ori mai grea decît corectarea unei opinii

ştiinţifice defectuoase ori greşite. Falsele concepţii şi insuficienţa cunoştinţelor pot fi eliminate prin instruire, dar rezistenţa sentimentului nu poate fi înfrîntă astfel. Numai un apel la aceste forţe misterioase poate avea efect; şi aproape niciodată nu scriitorul, ci aproape exclusiv oratorul este în stare să-1 facă.

Dovada cea mai strălucită a acestei afirmaţii este următoarea: deşi presa burgheză, adesea foarte abil "făcută", era răspîndită înrîndurile poporului nostru în nu ştiu cîte milioane de exemplare, această presă nu a împiedicat marea masă a popoinilui să devină un duşman implacabil al acestei lumi burgheze. Tot acest potop de ziare, şi toate cărţile scoase, an de an, de intelectuali, alunecă peste milioanele de oameni care formează păturile inferioare ale populaţiei, cum curge apa pe o bucată de piele unsuroasă. Aceasta nu se poate explica decît în două feluri: ori conţinutul acestei întregi producţii literare a lumii noastre burgheze nu valorează nimic, ori nu se poate ajunge la inima maselor numai prin scris. Aceasta este, evident, cu atît mai adevărat cu cît literatura în cauză va da dovadă de mai puţină psihologie, cum era cazul.

Mai ales să nu ni se răspundă (cum a făcut un ziar naţionalist din Berlin) că marxismul însuşi prin literatura sa, şi mai ales sub influenţa operei fundamentale a lui Kaii Marx dovedeşte contrariul acestei afirmaţii. Niciodată n-a fost adus un argument mai superficial în sprijinul unei teorii greşite. Cauza uimitoarei influenţe a marxismului asupra maselor populare nu este nicidecum produsul formal, exprimat în scris, al eforturilor gîndirii evreieşti, ci, dimpotrivă, prestigiosul val de propagandă orală care a pus stăpînire, în cursul anilor, pe masele muncitoare. Din o sută de mii de muncitori germani, în medie, nu se vor găsi o sută care să cunoască această operă, care este studiată de o mie de ori mai mult de intelectuali şi mai ales de evrei decît de adevăraţii adepţi ai acestei mişcări din mulţimea proletarilor.

într-adevăr, această operă nu a fost scrisă nicidecum pentru masele largi, ci exclusiv pentru echipa de conducători ai maşinii evreieşti de cucerit lumea; ea a fost apoi încălzită de un combustibil cu totul diferit: presa. Căci iată ce diferenţiază presa marxistă de presa noastră burgheză: în presa marxistă scriu propagandişti, iar presa burgheză îşi încredinţează propaganda unor scriitori. Obscurul redactor socialist, care în general nu intră în redacţie decît plecînd de la un miting, îşi cunoaşte lumea ca nimeni altul. Dai* scribul burghez, care iese din cabinetul său de luciu ca să înfrunte marea masă, se simte bolnav numai simţind mirosul acestei mase, şi este tot atît de neputincios faţă de ea cînd foloseşte limbajul scris.

Marxismul a cîştigat milioane de muncitori nu atît datorită scrierilor Părinţilor Bisericii marxiste, ci mai degrabă propagandei continue şi într-adevăr prodigioase a zecilor de mii de agitatori neobosiţi, începînd cu marele apostol al uiii, pînă la neînsemnatul funcţionar sindical, la omul de încredere şi la oratorul care intervine în discuţii, sutelor de mii de adunări în care, aceşti oratori populari, în picioare pe o masă în sala unei braserii plină de fum, le inculcau maselor ideile lor, cu lovituri de ciocan, parcă; în felul acesta, ei au cîştigat

şterea perfectă a materialului uman, care le-a dat mijloacele de a alege e potrivite pentru a lua cu asalt citadela opiniei publice. Au urmat apoi demonstrații gigantice, acele defilări de sute de mii de oameni, care le-au at neînsemnaților oameni nevoiaşi convingerea mîndră că fiind nişte işori, ei erau de asemenea membrele unui dragon uriaş a cărui răsuflare are trebuia să aprindă într-o zi această lume burgheză atît de detestată, şi atura proletariatului îşi va sărbători într-o bună zi victoria finală.

Această propagandă forma apoi oamenii care erau gata şi pregătiți să â o presă socialistă; dar şi aceasta este o presă mai degrabă vorbită decît Căci, în timp ce, în tabăra burgheză, profesorii, literatorii, teoreticienii toi'aşii de tot felul încercau uneori să vorbească, la marxişti oratorii erau e încercau uneori să scrie. Şi tocmai evreul, despre care este vorba cu rilej în mod special, prin abilitatea sa dialectică mincinoasă şi supleţea ■ămîne, cMar şi ca scriitoi-, mai degrabă un orator propagandist decît un tor care scrie.

Şi iată de ce lumea presei burgheze (făcînd abstracție de faptul că ea ste în mare parte evreizată şi că nu are aşadar nici un interes să educe largi) nu poate exercita nici o influență asupra opiniei păturilor celor nex'oase ale poporului nostru. Oratorul cu nervi destul de sensibili poate cît este de greu să învingi prejudecățile, stările sufleteşti, senzațiile etc. nlocuieşti cu altele, de cîte influențe şi condiții abia previzibile depinde !, după faptul că însăşi ora la care are loc conferința poate avea o

ă hotărîtoare asupra rezultatului ei. Aceeaşi conferinţă, acelaşi orator, ubiect pi'oduc o impx'esie diferită la ora 10 dimineaţa, la 3 după-amiaza Pe cînd eram încă un debutant, îmi fixam uneori adunările în cursul i şi îmi amintesc îndeosebi de o manifestaţie pe care am organizat-o în Kindlkeller din Miinchen, pentru a protesta împotiiva "asupx'irii or germane". Pe vremea aceea era cea mai mare sală din Miinchen şi rea mare. Pentru a le da adepţilor, şi tuturor celor care vroiau să vină, multe înlesniri, am organizat adunarea într-o duminică, la ora 10 a. Rezultatul a fost depximant, dai* deosebit de instructiv: sala ei%a ia ce avea un efect prodigios, dai- auditoriul a rămas de gheaţă; nimeni icălzit, şi eu însumi, ca orator, m-am simţit profund nefericit că nu tabili nici o legătură, nici cel mai mic contact cu ascultătorii mei. Cred vorbit mai prost ca de obicei; dai* efectul a părut egal cu zero. Am iunarea foarte nemulţumit, dai* îmbogăţit cu o experienţă. încercările fel pe care le-am făcut mai tîrziu au dus toate la acelaşi rezultat. cestea nu trebuie să ne mire. Duceţi-vă la o reprezentaţie teatrală şi iesă la ora 3 şi aceeaşi piesă, cu aceiaşi actori, la ora 8 seara, veţi fi de diferenţa de efect şi de impresie. Un om cu simţire delicată şi -şi dea seama de stările lui sufleteşti va putea constata de îndată că iţia de după-amiază pi-oduce mai puţină impresie decît spectacolul de fel stau lucrurile şi cu cinematograful, ceea ce este mult mai

edificator, deoarece în privinfa teatrului s-ar putea spune că actorul nu s-a străduit poate tot atît de mult în cursul după-amiezii ca seara, dar filmul de după-amiază nu diferă de cel

de la ora 9 seara. Nu, ora exercită o influență sigură, ca şi locul. Există localuri care te lasă rece, din motive pe care nu le percepi decît cu dificultate, dar care opun o rezistență îndîrjită oricărei tentative de a crea o atmosferă. Amintirile şi imaginile tradiționale care există în om pot de asemenea să exercite o influență hotărîtoare. O reprezentație cu *Parsifal* la Bayreuth va produce întotdeauna un efect cu totul diferit decît în orice alt loc din lume. Farmecul misterios al casei de pe colină la festival, în vechiul oraş al margrafilor nu poate fi înlocuit, şi nici măcar atins, nicăieri în altă parte.

In toate aceste cazuri este vorba de slăbirea liberului arbitru al omului. Este îndeosebi cazul adunărilor la care vin oameni cu prejudecăți contrare şi care trebuie convertiți. Dimineața şi în timpul zilei, puterea de voință a oamenilor se opune cu maximă energie încercărilor de a li se sugera o voință străină, o opinie străină. Seara însă, ei cedează mai uşor forței dominatoare a unei voințe mai puternice. Căci, în realitate, fiecare adunare de acest fel este o luptă între două forțe opuse. Puternicul talent oratoric al unei naturi dominatoare de apostol va reuşi mai uşor să insufle o nouă voință unor oameni care au suferit deja, în mod firesc, o scădere a puterii lor de rezistență, mai mult decît dacă ar fi fost încă în deplina posesiune a tuturor resorturilor spiritului şi voinței lor.

Acelaşi scop este atins de penumbra artificială şi totuşi misterioasă din bisericile catolice, de luminările aprinse, de tămîie, cădelnițe etc.

In această luptă a oratorului cu adversarii pe care vrea să-i convertească, el dobîndeşte încetul cu încetul o înțelegere minunată a condițiilor psihologice ale propagandei, ceea ce scriitorului îi lipseşte aproape cu desăvîrşire. Din această *cauza,* scrierile, cu efectele lor limitate, nu vor servi, în general, decît la păsfrarea, întărirea şi aprofundarea concepțiilor şi opiniilor existente deja. Nici una din marile revoluții istorice nu a fost provocată de cuvîntul scris care n-a făcut decît să le însoțească.

Să nu credem că revoluția franceză ai* fi ieşit vreodată din cadrul teoriilor filozofice, dacă nu ai* fi găsit o armată de agitatori, condusă de demagogi în stil mare, care au ațîțat pasiunile poporului ce suferea, pînă cînd a avut loc o erupție vulcanică teribilă care a făcut ca întreaga Europă să înlemnească de spaimă. Tot astfel, cea mai mare convulsie revoluționară a vremurilor noi, revoluția bolşevică din Rusia a fost provocată nu de scrierile lui Lenin, ci de activitatea oratorică plină de ură a nenumăraților apostoli - mici şi mari - ai propagandei vorbite.

Acest popor care, într-adevăr, nu ştia să citească, nu s-a putut pasiona pentru revoluția comunistă citindu-1 pe Karl Marx, ci a făcut-o pentna că mii de agitatori - aflați cu toții, într-adevăr, în slujba unei aceleiaşi idei - i-au promis toate splendorile cerului.

Aceasta aşa a fost întotdeauna şi aşa va fi mereu.

Intelectualii noştri germani, cu lipsa lor totală de simț practic, cred că

iitor trebuie să aibă neapărat mai mult spirit decît un orator. Această

este ilustrată excelent de un articol din ziarul naționalist menționat deja, eclara că adeseori era dezamăgit citind discursul unui orator de mare e. Aceasta îmi aminteşte o altă critică, care mi-a căzut în mînă în timpul ilui; ea examina cu lupa discursurile lui Lloyd George (pe atunci simplu ru al munițiilor) ca să ajungă la concluzia spirituală că aceste discursuri e mîna a doua din punct de vedere moral şi ştiințific şi că era vorba de roducții banale şi triviale. Am avut mai tîrziu în mînă cîteva din aceste iuri sub formă de broşură şi nu m-am putut împiedica să nu rîd în hohote neînțelegerea cavalerului german al condeiului în fața acestor capodopere lologie şi a acestei arte de a manipula sufletul mulțimilor. Omul judeca iscursuri exclusiv din punctul de vedere al impresiei pe care o produceau propriului său spirit blazat, în timp ce marele demagog englez le >ese cu singurul scop de a exercita asupra masei ascultătorilor săi şi, sens mai larg, asupra întregii populații engleze de jos, o influență ă. Din acest punct de vedere, discursurile acestui englez erau o Deră prodigioasă, căci ele constituiau mărturia unei cunoaşteri uimitoare ;ului păturilor inferioare ale populației. De aceea efectul lor a fost uriaş. Comparați-le cu bîlbîiala neputincioasă a unui Bethmann-Hollweg! t, discursurile sale erau, desigur, mai spirituale, dai", în realitate, ele nu itrau decît incapacitatea acestui om de a vorbi poporului său pe care nu-1 a deloc. Totuşi, cu creierul său de vrabie, un zmîngălitor de hîrtie . - extrem de instruit, cum se cuvine - a ajuns să măsoare spiritul ului englez cu efectul pe care discursurile sale, concepute pentru a

asupra maselor, îl producea asupra sufletului său uscat de excesul de

iţe şi să-1 compare cu spiritul unui om de stat german, a cănii pălăvrăgea-

uală găsea la el un teren mai propice. Lloyd George a fost pi"in geniul

îumai egal, ci de o mie de ori superior lui Bethmann-Hollweg, lucru pe

dovedit dînd discursurilor sale forma şi expresia care i-au deschis inima

ui său şi au făcut ca acest popor să se supună voinţei sale fără rezerve.

limbajul simplu şi forma elementară a expresiilor sale, folosirea unor

i simple şi uşor de înţeles dovedesc marele talent al acestui englez. *Căci*

d unui om de stat adresat poporului său trebuie evaluat nu in funcţie de

i pe care o produce asupra unui profesor universitar, ci prin acţiunea sa

joporului însuşi. Şi numai aceasta dă măsura geniului unui orator.

dezvoltarea uimitoare a mişcării noastre, care s-a ivit acum cîţiva ani it, şi care astăzi este socotită demnă de persecuţiile tuturor duşmanilor *i* externi ai poporului nostru, se datorează faptului că noi am înţeles dee şi că am pus-o în practică.

Oricît de importantă ar fi pentru o mişcare literatura de partid, scopul ei va fi întotdeauna mai degrabă să desăvîrşească şi să uniformizeze educaţia şefilor superiori sau inferiori decît să permită cucerirea maselor cu mentalitate ostilă. Un social-democrat convins sau un comunist fanatic nu se vorcoborî decît în cazuri foarte rare să cumpere o broşură, şi încă şi mai puţin o carte naţional-socialistă, şi să o citească pentru a arunca o privire asupra filozofiei noastre sau pentru a studia felul în care o criticăm pe a lor. Ei nu vor citi decît foarte rar un ziar care nu poartă deja pecetea partidului lor. Acest lucru nu w avea, de altfel, decît o utilitate foarte mică, deoarece sumarul unui singur număr al ziarului este prea fragmentai* şi prea dispersat în acţiunea lui ca să se poată aştepta de la el vreo influenţă oarecare asupra cititorului ocazional. Şi nu trebuie să presupunem, mai ales cînd este vorba de pfennigi, că cineva o să se aboneze regulat la un ziar advers din pură dorinţă de informare obiectivă. Abia dacă o va face unul din zece mii. Numai cel care este cîştigat deja de mişcare va citi organul partidului, relativ la informarea curentă asupra mişcării sale.

Proclamaţia "rostită" este, desigur, cu totul altceva! Pe aceasta, fiecare va fi gata s-o accepte, mai ales dacă o primeşte gratuit; şi o va face cu atît mai bucuros cu cît titlul ei anunţă într-un mod impresionant un subiect **care** se află în clipa aceea pe buzele tuturor.

Parcurgînd-o mai mult sau mai puțin atent, se întîmplă să te simți atras prin această proclamație spre noi puncte d« vedere şi spre noi opinii, sau chiar să fii interesat de acea mişcare nouă. Dai", in cel mai bun caz, aceasta nu poate să dea decît un mic impuls, niciodată să jrovoace o hotărîre definitivă. Fiindcă proclamația nu poate nici ea decît să stimuleze ceva sau să indice ceva, şi acțiunea ei nu se va face simțită decît în raport cu o educație sau o instruire corespunzătoare a cititorului, a cărui opinie este deja formată. Şi mijlocul de a acționa rămîne **iarăşi** şi mereu marea adunare populară.

Marea adunare populară este deja necesară deoarece: în cadrul ei, omul care la început se simțea izolat în calitatea sa de viitor partizan al tineri, mişcări, şi care cedează uşor temerii de a fi singur, primeşte pentru întîia oariî imaginea unei comunități mai largi, ceea ce produce asupra majorității oamenilor efectul unei încurajări şi al unei îmbărbătări. Acelaşi om ar fi pornit la atac în cadrul companiei sau batalionului său, înconjurat de toți camarazii săi, cu iaima mai **uşoară** decît ar fi făcut-o dacă era lăsat singur. înconjurat de alții, el se simte întotdeauna puțin mai în siguranță, chiar dacă, în realitate, mii de motive demonstrează contrariul.

Comunitatea unei manifestații mari nu-1 îmbărbătează numai pe cel izolat, ea provoacă unirea, ea ajută la formarea unui spirit de corp. Omul care, în calitate de prim reprezentant al unei doctrine noi, are greutăți mari în întreprinderea sa ori în atelierul său, simte nevoia urgentă a unui sprijin pe care îl găseşte în convingerea că este un membru, un militant dintr-o corporație mare şi vastă. El primeşte pentru prima oară impresia că aparține acestei corporații în cursul marii adunări populare comune. Cînd, venind din micul său atelier, sau din marea uzină în care se simte atît de mic, pătrunde pentru întîia

r-o mare adunare populară, cînd se vede înconjurat de mii de oameni

aceeaşi credință; sau cînd, dacă este vorba de cineva care încă se mai

; sine, se simte antrenat de acțiunea puternică a sugestiei colective şi de

;mul a trei pînă la patru mii de oameni; cînd succesul vizibil şi mii de

.țări îi confirmă temeiul noii doctrine şi, pentru întîia oară, trezesc în el

asupra adevărului vechilor sale concepții, atunci el cade sub această

î miraculoasă pe care noi o numim sugestionarea masei. Voința,

le, dai" şi forța a mii de oameni se acumulează în fiecare dintre ei. Omul

[•unde într-o asemenea adunare încă şovăind şi nehotărît, o părăseşte pe

nbărbătat: el a devenit membnil unei comunități.

Mişcarea național-socialistă nu trebuie să uite niciodată aceasta; şi mai

trebuie să cadă sub influența acelor burghezi vanitoşi care cred că ştiu

r care au pierdut totuşi un stat mare, şi propria lor existență odată cu

ia clasei lor. Da, ei sînt într-adevăr inteligenți, ei ştiu totul, ei înțeleg

imai că ei n-au ştiut un lucru: să evite ca poporul german să cadă în

marxismului. In această privință s-au arătat neputincioşi în modul cel

;rabil şi mai vrednic de milă, şi părerea excesiv de bună pe care o mai

e ei înşişi nu este decît expresia vanității lor, ori aceasta împreună cu

înt, dacă ne luăm după proverb, fructul aceluiaşi copac. Dacă aceşti

icordâ astăzi puțină importanță cuvîntului, ei nu o fac decît pentru că

seama, Slavă Domnului! cît de neputincioase au rămas propriile lor

(ii.

■

CAPITOLUL VH LUPTA ÎMPOTRIVA FRONTULUI ROŞU

In 1919-1920 şi în 1921 am asistat eu însumi la nişte adunări numite burgheze. Ele au avut întotdeauna asupra mea acelaşi efect ca o lingură de untură de peşte luată în tinerețe. Trebuie s-o înghiți şi poate că îți face foarte bine, dai" are un gust înfiorător! Dacă s-ar putea ca poporul german să fie legat fedeleş şi tîrît cu forța la acele "manifestații" burgheze, uşile să fie închise pînă la sfîrşitul spectacolului şi nimeni să nu fie lăsat să iasă, poate că atunci, în cîteva secole, am ajunge la succes. Este adevărat că trebuie să mărturisesc deschis că, în acest caz, viața n-ar mai fi avut probabil nici un interes pentru mine şi că atunci aş fi preferat să nu mai fiu german. Dar, cum, slavă Domnului! nici vorbă nu poate fi de aşa ceva, nu trebuie să ne mirăm dacă acest popor sănătos şi necorupt se fereşte de acele "adunări burgheze de masă" ca diavolul de agheasmă.

Am învățat să-i cunosc pe aceşti profeți ai unei concepții burgheze despre viață, şi într-adevăr nu mă mir, ci înțeleg foarte bine de ce ei nu dau nici o importanță artei oratoriei. Am frecventat pe vremea aceea adunările democraților, ale naționalilor germani, ale partidului populist german şi ale partidului populist bavarez (centrul bavarez). Ceea ce îmi sărea imediat în ochi era uniformitatea omogenă a auditoriului. Cei care asistau la adunare nu erau aproape întotdeauna decît membrii de partid. Totul, fără nici un fel de disciplină, semăna mai degrabă cu un club unde lumea căsca jucînd cărți, decît cu o reuniune a unor oameni care au trecut prin cea mai mare dintre revoluții. In ceea ce-1 priveşte pe conferențiar, el făcea tot posibilul ca să mențină această atmosferă lîncedă.

Oratorii vorbeau, sau mai degrabă îşi citeau cu voce tare discursurile, în stilul unui spiritual articol de ziar sau al unei dizertaţii ştiinţifice, evitau orice expresie tare şi rosteau ici-colo o glumă profesorală anodină, care făcea să rîdă cu bunăvoinţă toată lumea de la masa venerabilului birou: nu cu hohote, ceea ce ar fi fost provocator, ci în surdină, cu rezervă şi distincţie.

O! biroul acela!

Am văzut odată o adunare în sala Wagner din Munchen; era o manifestaţie cu ocazia aniversării bătăliei naţiunilor de la Leipzig. Discursul a fost citit de un bătrîn domn venerabil, profesor la o universitate oarecare. La tribună şedea biroul. Un monoclu la stînga, un monoclu la dreapta, iar în mijloc un domn fără monoclu. Toţi trei în redingotă: aveai impresia că e un tribunal care tocmai rostise o condamnare la moarte, sau un botez solemn, în orice caz

emonie mai degrabă religioasă. Pretinsul discurs, care, tipărit, ai* fi fost i destul de frumos, producea un efect pui- şi simplu înspăimîntător. După ;rei sferturi de oră, întreaga adunare era cufundată într-un soi de somn >tic, tulburat doar atunci cînd un bărbat sau o femeie ieşea, sau de otul pe care-1 făceau chelneriţele şi de căscatul tot mai frecvent al tătorilor. Trei muncitori prezenţi la această adunare, fie din curiozitate, fie aţi de partidul lor, se priveau din cînd în cînd cu surîsuri ironice prost îse; în sfîrşit şi-au dat coate şi au părăsit sala încetişor. Se putea vedea că)iau să tulbure adunarea pentru nimic în lume. Este adevărat că într-un enea mediu nu merita osteneala să discuţi. In sfîrşit adunarea părea că se >ie de sfîrşit. Cînd profesorul, a cărui voce devenise din ce în ce mai slabă, erminat conferinţa, preşedintele adunării, cel care era aşezat între cei doi tori de monoclu, s-a ridicat şi cu o voce stridentă s-a adresat "surorilor ane" şi "fraţilor" prezenţi, exprimîndu-şi sentimentul de cea mai adîncă Loştinţă pentru conferinţa unică şi admirabilă pe care profesorul X le-o l într-un chip pe cît de plăcut pe atît de conştiincios şi de profund, această rinţă fiind un "eveniment intern" în cel mai adevărat sens al cuvîntului, ar "o acţiune". Dacă aceste dizertaţii limpezi ar fi lăsate pradă discuţiei, ar ina să profaneze acest ceas atît de sublim; de aceea, încredinţat că este preţul tuturor ascultătorilor, el renunţa să deschidă o discuţie şi le propunea or să ridice şedinţa şi să cînte în cor: "Sîntem cu toţii un popor unit de fraţi" . In sfîrşit, închizînd şedinţa, a propus să se cînte imnul naţional german, iu cîntat: mi s-a părut că la strofa a doua vocile au devenit mai puţin ;roase, ca să nu se amplifice decît la refren; la a treia, această impresie s-a t şi mai mult, astfel încît am avut impresia că nu toţi erau complet siguri xt.

Dai" ce mai contează asta, cînd un asemenea cîntec se înalţă spre cer plin focare, din străfundurile unui suflet de patriot german?

Şi adunarea s-a împrăştiat, adică fiecare s-a grăbit să iasă cît mai repede, :a să ia un ţap de bere, alţii o cafea, iar alţii ca să fie la aer curat.

Ei, da! Să ieşi la aer curat, să fii afară! Aceasta era şi singura mea ţă. Şi aceasta trebuie să slujească la glorificarea luptei eroice a sute de mii usaci şi de germani? La naiba cu asemenea manifestaţii!

Adunările național-socialiştilor, în schimb, nu erau adunări "paşnice", se ciocneau valurile a două concepţii despre viaţă şi ele nu se terminau cu *iii* insipide de cîntece patriotice, ci printr-o erupţie fanatică a pasiunilor

Schiller, "Wilhelm Teii" (N.T.)

rasiste şi naţionale.

Era necesar, încă de la început, să instaurăm la adunările noastre o disciplină severă şi să-i asigurăm biroului o autoritate absolută. Căci discursurile noastre nu erau o flecăreală neputincioasă de "conferenţiari" burghezi, ele erau, prin subiectul şi prin forma lor, făcute să provoace riposta adversarului. Şi la adunările noastre au existat adversaii! Foarte des veneau în mulţimi compacte, încadrînd cîţiva demagogi şi feţele lor reflectau convingerea că 'Astăzi o terminăm cu voi!"

Da, foarte des prietenii noştri din partidul comunist au fost aduşi la noi în adevărate coloane, cu împuternicirea puternic insuflată dinainte de a sparge cu totul bîlciul din seara respectivă şi de a termina cu povestea asta. Şi de cîte ori totul n-a atîrnat decît de un fu* şi numai energia fără margini a biroului nostni şi combativitatea brutală a propriei noastre poliţii de sală au mai putut contracara încă o dată planurile adversarilor noştri.

Şi aveau toate motivele să fie iritaţi împotriva noastră.

Culoarea roşie a afişelor era de ajuns ca să-i atragă în sălile noastre de şedinţe. Burghezia de rînd a fost înspăimîntată cînd am recurs la roşul bolşevicilor şi a văzut în asta ceva foarte dubios. Naţionalii germani împrăştiau zvonul că noi nu eram în fond decît o varietate a marxismului, că nu eram decît nişte socialişti în stare de incubaţie. Căci aceste capete tari n-au înţeles pînă atunci diferenţa dintre socialismul adevărat şi marxism. Mai ales cînd au descoperit că la şedinţele noastre noi nu ne adresam "Domnilor şi doamnelor", ci numai "compatrioţilor" şi că între noi ne spuneam tovarăşi de partid; atunci mulţi dintre adversarii noştri ne-au luat drept marxişti. De multe ori ne-am prăpădit de rîs pe seama panicii acestor burghezi proşti şi fricoşi, în faţa acestor ghicitori spirituale cu originea noastră, intenţiile noastre şi obiectivul nostni.

Am ales culoarea roşie pentru afişele noastre după o chibzuinţă matură şi temeinică, pentru ca să facem stînga să turbeze, să-i provocăm indignarea şi s-o determinăm să vină la adunările noastre, fie şi numai ca să le saboteze, deoarece aceasta era singura modalitate de a-i face pe acei oameni să ne asculte.

A fost amuzant să urmărim în anii aceia schimbările permanente ale tacticii duşmanilor noştri, care dovedeau că se simţeau dezorientaţi şi neputincioşi. Mai întîi le-au poruncit partizanilor lor să nu ne acorde nici o atenţie şi să evite adunările noastre. Acest consemn a fost, în general, urmat.

Dai" cum, încetul cu încetul, cîte unii dintre ai lor au venit totuşi şi cum numărul lor tindea să crească şi impresia făcută de doctrina noastră asupra lor era vizibilă, puțin cîte puțin şefii au devenit nervoşi şi neliniştiți şi au rămas cu convingerea că nu se puteau mărgini să rămînă mereu spectatorii acestei extinderi, ci trebuia să termine cu ea prin teroare.

Au urmat atunci apelurile la "proletarii conştienți şi organizați" care u să vină în masă la adunările noastre, pentru ca proletariatul să-i tragă umni "agitației monarhiste şi reacționare" în persoana reprezentanților

Atunci, dintr-o dată, sălile noastre s-au umplut de muncitori cu trei de oră înaintea deschiderii şedinței. Ele erau ca nişte butoaie cu pulbere teau sări în aer în orice clipă, fitilul fiind deja aprins. Dai" întotdeauna nplat altfel. Aceşti oameni au venit ca duşmani şi au plecat, dacă nu ca ni cel puțin cu îndoieli asupra valorii propriei lor doctrine. Puțin cîte m reuşit să-i contopesc pe partizani şi pe adversari, după un discurs de > într-o singură masă entuziasmată. Orice semnal pentru a împrăştia ea rămînea zadarnic. Atunci şefii au fost într-adevăr cuprinşi de teamă valat în sfîrşit părerea celor care înainte se opuseseră deja acestei tactici icipare la adunări, şi care puteau acum, cu o aparență de judecată, să că experiența dovedise că trebuia să li se interzică muncitorilor, din iu, să vină la şedințele noastre.

Iarăşi nu au mai venit, sau mai degrabă au venit mai puțini. Dai- în
iocul a reînceput. *

Interdicția nu a fost respectată, tovarăşii au venit mereu în număr tot are şi, în sfîrşit partizanii unei tactici radicale au avut întîietate. ile noastre trebuiau zădărnicite.

Cînd după două, trei, adesea după opt sau zece adunări s-a dovedit că era r să le întrerupă teoretic decît practic, şi că rezultatul fiecărei adunări era rea trupelor roşii de luptă, s-a făcut auzită cealaltă lozincă: "Tovarăşi, >ri şi muncitoare, evitați adunările agitatorilor național-socialişti!" Aceeaşi şovăială în tactică s-a regăsit şi în presa roşie. Acum se străduia tivăluie în tăcere, apoi, dîndu-şi seama că acest lucim era inoperant, a din nou la metoda opusă. Eram "menționați" în fiecare zi într-un fel ii, şi în cea mai mare parte a timpului i se demonstra muncitorului cît lă era întreaga noastră activitate. încetul cu încetul, aceşti domni că au simțit că aceasta nu ne făcea absolut nici un rău, ba dimpotrivă, că mulți oameni au început să se întrebe de ce erau consacrate atîtea iscării noastre dacă era atît de ridicolă. Curiozitatea oamenilor s-a trezit, au făcut stînga-mprejur şi au început, cîtva timp, să ne prezinte în fața i ca pe nişte criminali înspăimîntători. Articol peste articol, comentînd nstrînd mereu crimele noastre, poveşti scandaloase în care totul, de la era născocit în întregime, trebuiau să încununeze această muncă. Insă se pare că au trebuit să-şi dea seama că nici acest gen de atac nu avea l fond, el nu a făcut decît să contribuie la concentrarea atenției generale noastră. Atunci am adoptat următoarea atitudine: nu contează că îşi bat oi sau că ne insultă; că ne prezintă ca pe nişte măscărici sau criminali; ui este că vorbesc despre noi, că se ocupă de noi, că încetul cu încetul noi în ochii muncitorilor ca singura forță cu care trebuie să lupte. Intr-o zi

vom şti să-i demonstrăm foarte bine haitei evreieşti a presei ce eram în realitate, ce vroiam cu adevărat.

Unul din motivele pentru care, la propriu vorbind, adunările noastre nu au fost sabotate, a fost de asemenea laşitatea aproape inimaginabilă a şefilor adversarilor noştri. In toate situaţiile critice, ei nu trimiteau în luptă decît subalterni, şi, cel mult, aşteptau rezultatul bătăii în afara sălii.

Aproape întotdeauna eram foarte bine informaţi asupra intenţiilor acestor domni. Nu numai pentru că noi lăsam, din motive de oportunitate, un număr din oamenii noştri în formaţiunile roşii, ci pentru că indicatorii roşii au fost atinşi de o predispoziţie la flecăreală care ne-a fost utilă, dai' care, în general, din nefericire se întîlneşte prea des la poporul german. Ei nu-şi puteau ţine gura, atunci cînd concepuseră vreun plan şi, în cele mai multe cazuri, începeau să cîrîie înainte ca oul să-şi facă apariţia. Aşa că, de multe ori, am făcut pregătirile cele mai amănunţite fără ca echipele de spărgători roşii să aibă cea mai vagă bănuială că vor fi imediat aruncaţi afară.

Pe vremea aceea eram obligaţi să asigurăm noi înşine ordinea la adunările noastre; nu puteam conta niciodată pe protecţia autorităţilor; dimpotrivă, ele nu-i protejau decît pe cei care aţîţau la tulburări, după cum o dovedeşte experienţa. Căci singurul rezultat real al unei intervenţii a autorităţilor, adică a poliţiei, era împrăştierea unei adunări, cu alte cuvinte închiderea ei. Şi acesta era scopul şi singura intenţie a sabotorilor duşmani.

De altfel, în această privinţă, la poliţie s-a statornicit un obicei, care este cel mai monstruos şi cel mai contrar oricărei noţiuni de drept care se poate imagina. Atunci cînd autorităţile află într-un fel oarecare că există temeri legate de o tentativă de a face o adunare să eşueze, nu numai că nu fac nimic spre a-i opri pe turbulenţi, dai* le interzic celoi'lalţi, nevinovaţilor, să-şi ţină adunarea şi

0 minte normală de poliţist mai socoate că aceasta este dovada unei mari înţelepciuni. Ei numesc aceasta "o măsură preventivă pentru a împiedica o încălcare a legilor".

Tîlharul îndrăzneţ are aşadar întotdeauna posibilitatea să zădărnicească orice acţiune şi orice activitate politică a omului cinstit. In numele securităţii şi al ordinii, autoritatea de stat se înclină în faţa banditului şi îi interzice nevinovatului să-1 provoace. Astfel, atunci cînd naţionalsocialiştii voiau să-şi ţină adunările în cutare sau cutare local, şi cînd sindicatele declarau că aceasta îi va determina pe membiii lor să se opună prin violenţă, poliţia nu numai că nu-

1 închidea pe aceşti domni şantajişti, ci interzicea adunarea noastră. Da, aceşti reprezentanţi ai legii au avut pînă şi incredibila neruşinare de a ne anunţa acest lucru în scris de nenumărate ori.

Dacă voiam să ne protejăm împotriva unor asemenea eventualități, trebuia să luăm măsuri pentru ca orice tentativă de dezordine să fie zădărnicită încă de la început.

La acestea s-a adăugat următoarea considerațiune:

Orice adunare care este protejată numai de poliție își discreditează

izatorii în ochii masei. Adunările care necesită protecția unui baraj nic al poliției nu exercită nici o atracție, pentru că o desfășurare de forță ondiția prealabilă a succesului la păturile inferioare ale poporului.

După cum un bărbat curajos poate cuceri mai lesne inimile femeilor un laș, o mișcare eroică cucerește inima poporului mai puternic decît o re lipsită de curaj, menținută numai grație protecției poliției.

In special pentru acest din urmă motiv tînărul partid trebuia să ia •i pentru a-și apăra existența el însuși și să zdrobească terorismul sarului prin propriile sale forțe.

Protecția adunărilor a fost realizată:

1. *1. Conducîndu-le energic fi cu un simt psihologic sigur.*
2. *2. Grație unei trupe de camarazi însărcinați cu menținerea ordinii.*
   Cînd noi organizam o adunare, *noi* eram stăpînii și nimeni altcineva. Și

e afirmăm neobosit și cu orice prilej acest drept de a rămîne stăpîni. •sării noștri știau perfect că cine ne provoca era azvîrlit afai'ă fără pic de jenă, chiar dacă n-am fi fost decît o duzină împotriva a cinci sute. In rile de pe vremea aceea, mai ales în afara Miinchenului, s-a întîmplat să ; cincisprezece sau șaisprezece național-socialiști în fața a cinci, șase, șapte Dt sute de adversari. Dai* noi n-am fi tolerat totuși nici o provocare și cei isistau la adunările noastre știau foarte bine că mai bine ne-am fi lăsat îți pe loc decît să capitulăm. Nu o dată s-a întîmplat ca o mînă de camarazi tri să se manifeste eroic contra unei uriașe mase de roșii care urlau și 1. Este adevărat că, în final, le-ar fi putut veni de hac acelor cincisprezece-îci de oameni. Dar ceilalți știau că mai înainte cel puțin o cantitate dublă iplă a partizanilor lor ai* fi avut capetele sparte, și nu se expuneau **as.**

Am încercat așadar să ne instruim studiind tactica adunărilor marxiste gheze și aceste observații au dat roade.

Marxiștii au avut întotdeauna o disciplină oarbă, în așa măsură încît nu ea pune nici măcar problema încercării sabotării unei reuniuni marxiste, țin de către burghezi. In schimb, roșiii nutreau cu atît mai mult astfel de ii. Sub acest aspect nu numai că ajunseseră la o veritabilă virtuozitate, dai' eră să facă să domnească în numeroase provincii ideea că simplul fapt al izării unei adunări non-marxiste era o *provocare la adresa proletariatului;* Ies atunci cînd cei ce trăgeau sforile la ei presimțeau că, la această re, ai' putea fi întocmită lista crimelor lor și dezvăluită josnicia lor de aoși înverșunați să înșele poporul. Cînd o asemenea adunare era anunțată, ga presă roșie scotea un *toile*

furios, şi foarte des aceşti detractori Latici ai legilor se adresau mai întîi autorităților, cu rugămintea pe cît de toare pe atît de amenințătoare de a interzice de îndată această *provocare etariatului,* pentru a se evita "ceea ce e mai rău". Ei îşi adaptau limbajul >stia administrației, şi obțineau astfel succesul dorit. Dai' dacă, din >lare, nu se aflau în fața unei jalnice creaturi nedemne de funcția sa, ci a

unui adevărat funcționai- german care să respingă şantajul lor ruşinos, atunci lansau apelul binecunoscut de a nu tolera o asemenea "provocare a proletariatului" şi de a se afla în cutare zi în masă la această adunare, pentru "a închide gura burghezilor mizerabili cu pumnii noduroşi ai proletariatului".

Ah! trebuia să fi văzut una din aceste adunări burgheze, să fi asistat o dată la întreaga disperare şi nelinişte a biroului său! Foarte des, în fața unor asemenea amenințări, renunțau la adunare. Sau teama rămînea atît de puternică încît nu o începeau decît la ora 9 fără un sfert sau la 9 în loc de ora 8, Preşedintele îşi dădea toată osteneala să le explice "domnilor din opoziție" aici prezenți, făcîndu-le mii de complimente, cîtă plăcere le făcea (curată minciuni!) lui şi celorlalți asistenți venirea unor oameni care încă nu le împărtăşeau convingerile; căci numai o discuție în contradictoriu (pe care o promiteau astfel solemn dinainte) putea confrunta opiniile, face să se nască înțelegerea reciprocă şi arunca o punte de la unii la alții. In plus, el mai dădea asigurări că scopurile acestei adunai nu erau să determine pe cineva să devină infidel vechii sale opinii. într-adevăr, fiecare poate ajunge în rai în felul său [L]), trebuie aşadar să i se lase celuilalt libertatea de opinie; el roagă aşadar să i se permită conferențiarului să-şi încheie discursul, care de altminteri nu va fi lung, şi să nu i se ofere lumii, cei puțin la această adunare, spectacolul ruşinos al discordiei dintre frații germani... Ptiu!

Bravii noştri frați de stînga, în majoritate, nu manifestară nici un pic de blîndețe; conferențiarul nici n-avusese timp să-şi înceapă discursul că trebuia deja să se cărăbănească sub o ploaie de insulte din cele mai violente; şi adesea aveiî chiar impresia că trebuia să mulțumească soartei care îi scurta astfel chinul. Sub o avalanşă de huiduieli, toți aceşti toreadori ai adunărilor burgheze părăseau arena, dacă nu erau aruncați rapid pe scară cu capetele pline de cucuie, ceea te s-a întîmplat foarte des.

Aşadar, pentru marxişti a fost ceva nou cînd noi, național-socialiştii, ne-am organizat adunările, şi mai ales felul în care le-am organizat. Veneau la noi, siguri că puteau, fireşte, să repete acel mic joc pe care îl jucaseră de atîtea ori. "Astăzi o terminăm cu oamenii ăştia!" Foarte des unul din ei îi striga mîndru această frază altuia în timp ce intra în sala noastră, dai* se vedea de îndată pus în imposibilitatea de a mai putea striga ceva.

Mai întîi că noi aveam o metodă complet diferită de a conduce adunările. Noi nu cerşeam bunătatea publicului de a ne asculta conferința, nu promiteam o discuție interminabilă, noi decretam încă de la început că eram stăpînii adunării şi că cel care şi-ar permite, fie şi numai o singură dată, să ne întrerup», va fi azvîrlit afară fără milă. Ne declinam dinainte

orice răspundere pentiu soarta lui; dacă aveam timp şi ne convenea, poate puteam admite o discuție;

') Conform cuvintelor lui Frederic cel Mare: "Ein jeder mag nach seina[1] Fasson selig werden", (N.T.)

nu va fi nici una, asta-i tot; pentru moment dl. conferențiar Cutare are

l.

Lucrul acesta a fost suficient ca să-i uluiască.

In al doilea rînd, noi aveam o poliție de sală bine organizată. La

e burgheze, acest serviciu de ordine era făcut în cea mai mare a

i de personaje care credeau că vîrsta le dădea un anumit drept de a se

uitați şi respectați. Cum masele înrolate de marxism nu se sinchiseau

i, de autoritate şi de respect, acest serviciu de ordine burghez era ca să

a inexistent. încă de la începutul campaniei noastre, eu am pus bazele

rii serviciului nostim de protecție sub forma unui *serviciu de ordine,*

exclusiv din rîndurile tineretului. Erau, în cea mai mare parte,

i de î'egiment, alții erau tineri tovarăşi de partid recent înscrişi, care

învățați îndeosebi: că teroarea nu putea fi zdrobită decît prin teroare;

sst pămînt, a triumfat întotdeauna numai omul îndrăzneț şi hotărît; că

im pentru o idee atît de puternică, atît de nobilă şi atît de înaltă încît ea

îtr-adevăr să fie apărată şi protejată cu prețul ultimei picături de sînge.

pătrunşi de convingerea că atunci cînd rațiunea tace, violența ia

. din urmă şi că cea mai bună armă defensivă este atacul; şi că serviciul

3 ordine trebuia să fie precedat pretutindeni de reputația că nu era un

etori, ci o asociație de luptă extrem de energică. Şi că acestui tineret îi

de o asemenea lozincă!

iît de dezamăgită şi de indignată era această generaţie de combatanţi! 2 plină de dispreţ şi de repulsie faţă de acele curci plouate de burghezi! e vedea clar că revoluţia nu putuse avea loc decît datorită anihilării line de energie ale poporului nostru de către guvernul burghez. Pumnii uiau să ocrotească poporul german mai existau, dar lipseau capetele ;onducă. Ce strălucii! am văzut aprinzîndu-se în ochii băieţilor mei cînd am necesitatea misiunii lor, cînd îi asiguram că cea mai mare ne a lumii rămîne neputincioasă dacă nu o slujeşte, nu o apără, nu o nici o forţă, că blînda zeiţă a păcii nu poate apărea decît alături de zeul *i,* şi că orice operă măreaţă de pace trebuie susţinută şi apărată prin :a **recrutaţii** militare li s-a părut atît de nouă! Nu în sensul în care o nintea împietrită a bătrînilor funcţionali anchilozaţi în serviciul moarte a unui stat mort, ci al conştiinţei vii a datoriei de a se angaja prin sacrificiul propriei vieţi, viaţa întregului popor, întotdeauna şi iunde şi pretutindeni.

cum intrau atunci în luptă băieţii ăştia! Asemeni unui nor gros de aruncau asupra scandalagiilor de la adunările noastre, fără să se că de superioritatea lor numerică, fie şi zdrobitoare, fără să se teamă "äniţi sau să-şi verse sîngele, plini de acea măreaţă idee unică de a alea misiunii sacre a mişcării noastre.

că de la sfîrşitul verii lui 1920, organizarea serviciului nostru de ăpătat un statut precis şi, în primăvara lui 1921, el a fost încetul cu

-

încetul împărţit în centurii, care se subîmpărţeau şi ele în grupe.

Şi acest lucru era urgent şi necesar, căci activitatea noastră se lărgise mereu. Ne mai adunam încă destul de des în sala de festivităţi Hofbräuhaus din Miinchen, dar şi mai des în sălile mai mari din acel oraş. Sala de festivităţi de la Biirgerbräu ') şi Kindlkeller [2]) din Munchen au văzut, în toamna şi iama 1920-1921, adunări tot mai numeroase şi impunătoare, şi aceeaşi scenă se repeta mereu: *intrarea la manifestaţiile partidului naţional-socialist german muncitoresc trebuia oprită depolijie încă înainte de începerea adunării, deoarece sala era ticsită.* Organizarea serviciului nostru ne-a făcut să rezolvăm o problemă esenţială. Mişcarea nu avea pînă în acel moment nici o insignă de partid, nici un steag. Absenţa unor astfel de simboluri nu avea numai inconveniente de moment, dai* era inadmisibilă pentru viitor. Inconvenientele constau mai ales în aceea că tovarăşii din partid nu aveau nici un semn exterior al asociaţiei lor şi, pe de altă parte, pentru viitor absenţa unei insigne, simbol al mişcării, opusă emblemei internaţionale era inadmisibilă.

încă din tinereţe am avut foarte des ocazia să recunosc şi să simt întreaga importanţă psihologică a unui astfel de simbol. Am văzut după război o manifestaţie de mase marxiste în faţa palatului regal şi la Lustgarten. O mare de steaguri roşii, de brasarde roşii, de flori roşii dădeau acestei manifestaţii, care reunea aproape o sută douăzeci de mii

de persoane, un aspect într-adevăr impresionant. Puteam să simt şi să înțeleg eu însumi cît de lesne se lasă sedus un om din popor de magia sugestivă a unui spectacol atît de măreț.

Burghezia, care nu are şi nici nu reprezintă, ca partid politic, nici o concepție filozofică despre viață, n-avea în consecință nici un steag al ei. Alcătuită din " patrioți", ea se împodobea cu culorile Reichului. Dacă aceste culori ai* fi fost simbolul unei anumite concepții despre viață, s-ar fi putut crede că în acest simbol conducătorii vedeau reprezentarea concepției lor despre viață, devenit, prin însăşi activitatea lor, drapelul statului şi al Reichului.

Dai* nu era cazul.

Reichul fusese structurat fără ajutorul burgheziei germane şi drapelul său era născut din sînul războiului. In consecință, în realitate nu era decît un drapel reprezentativ al unui stat şi nu avea nici o semnificație filozofică deosebită.

Intr-un singur punct al teritoriului de limbă germană, în Austria germană, exista ceva apropiat de un drapel burghez de partid. Adoptînd culorile de la 1848, negru-roşu-galben, ca drapel al partidului său, o parte a burgheziei naționale austriece a creat un simbol care, deşi lipsit de semnificație ideologică, avea un caracter revoluționar din punctul de vedere al statului. *Adversarii cei*

') şi 2) Numele unor berării mari (N.T.)

nverşunați ai acestui drapel negru-roşu-galben - acest lucru n-ar trebui lată uitat în zilele noastre - *au fost social-democra{ii fi creştin-socialii, cu winte clericalii.* Ei sînt cei care atunci au insultat şi au murdărit aceste , tot aşa cum, în 1918, au aruncat culorile negru-alb-roşu la pubelă. Este rat că negru-roşu-galben al partidelor germane din vechea Austrie au fost •ea anului 1848, adică a unei epoci poate pline de iluzii, dai" care a avut reprezentanți cele mai cinstite suflete germane, deşi evreul care a tras i stătea nevăzut în culise. Aşadar, numai trădarea patriei şi samsarlîcul nat de oameni germani şi teritorii germane au făcut ca aceste drapele să ină atît de simpatice marxismului şi centrului încît l-au adoptat astăzi ca ;ot ce au mai sfînt şi întemeiază "ligi" ') pentru apărarea acestui drapel e odinioară scuipau.

Pînă în anul 1920, marxismului nu i s-a opus aşadar de fapt nici un care să întruchipeze o concepție despre viață diametral opusă acestuia, artidele cele mai sănătoase ale burgheziei germane nu au vrut, după 1918. reteze la adoptarea drapelului negru-roşu-galben al Reichului care fusese erit dintr-odată, nu exista nici un program de viitor care să se opună țelor noi, cel mult ideea reconstituirii imperiului dispărut.

Acestei idei îşi datorează reînvierea steagul negru-galben-roşu al lui Reich sub forma drapelului partidelor noastre burgheze aşa-zise ale.

Este evident că simbolul unei situații care putea fi distrusă de marxism irejurări şi cu consecințe foarte puțin glorioase se potriveşte prost ca nă în numele căreia acelaşi marxism trebuie nimicit. Oricît de sacre şi de *î* trebuie să-i fie aceste culori de o frumusețe unică, în ambalajul lor nou aspăt, **oricărui** german cinstit care a luptat sub acest drapel şi a văzut île căzînd, ele nu pot fi simbolul unei lupte pentru viitor.

Spre deosebire de politicienii burghezi, eu am apărat întotdeauna în mişcării noastre punctul de vedere că pentru națiunea germană este o ită fericire că şi-a pierdut vechiul drapel. Ceea ce face republica sub ii ei drapel, ne poate rămîne indiferent. Dai' în străfundurile inimii î trebuie să-i mulțumim soartei că a fost destul de blîndă ca să apere cel îrios drapel de luptă din toate timpurile de oprobriul de a sluji drept if celei mai ruşinoase prostituții. Actualul Reich care se vinde şi îşi vinde ii n-ar fi trebuit să arboreze niciodată drapelul negru-alb-roşu al onoarei oismului.

Cîtă vreme durează ruşinea din noiembrie, regimul actual trebuie să semnul ei exterior şi nu are dreptul să fure emblema unui trecut mai

1. Politicienii noştri burghezi trebuie să-şi dea seama că oricine revendică

l iarna 1923-1924, partidele republicane au întemeiat liga *Reichsbanner* ui imperiului). (N.T.)

drapelul negm-alb-roşu pentru acest stat comite un furt față de trecutul nostru. Drapelul de odinioasrâ i se potrivea numai imperiului de odinioară, şi republica • slavă Domnului! - şi 1-a ales pe acela care i se potrivea cel mai bine ').

Astfel că noi, național-socialiştii, nu considerăm că desfăşurarea vechiului drapel este un simbol expresiv al activității noastre, căci noi nu vrem să reînviem vechiul imperiu care a pierit prin propriile sale greşeli, noi vrem să întemeiem un stat nou.

Mişcarea care luptă astăzi împotriva marxismului în acest sens trebuie să reprezinte şi prin drapelul ei simbolul unui stat nou.

Problema noului drapel, adică a aspectului său, ne a preocupat mult pe vremea aceea. Din toate părțile primeam sugestii pavate cu intenții bune, dai" lipsite de valoare practică. Noul drapel trebuia să fie în acelaşi timp un simbol al propriei noastre lupte, să fie decorativ şi sugestiv. Cine a avut des de-a face cu masele ştie că aceste detalii aparent neînsemnate sînt, în realitate, foarte importante. O insignă impresionantă poate, în sute de mii de cazuri, să trezească un interes deosebit față de mişcare.

Din acest motiv, noi trebuia să respingem toate propunerile care ni se făceau din diferite părți de a simboliza mişcarea noastră printr un steag alb, ceea ce ai* fi amintit de vechiul stat sau mai degrabă de partidele debile al căror scop unic era reconstituirea unei stări de

lucruri dispărute. In plus, albul nu este o culoare captivantă. El se potriveşte unor societăţi caste de fete tinere, dai' nu unor mişcări explozive dintr-o epocă de revoluţii.

Ne-a fost propus şi negrul: cu toate că se potriveşte mai bine cu epoca actuală, nu puteam vedea în el nici o indicaţie clară asupra aspiraţiilor mişcării noastre. In sfîrşit, nici această culoare nu exercită o acţiune captivantă.

Alb-albastrul trebuia eliminat, în ciuda minunatului său efect estetic, pentru că era culoarea unui anumit stat german [z]) şi al unei tendinţe politice suspecte din cauza particularismului său îngust. In afară de aceasta, cu *preu* s-ar fi găsit vreo indicaţie oarecare referitoare la mişcarea noastră. Din aceleaşi motive am înlăturat negrul cu alb [3]).

In ce priveşte culorile negru-roşu-galben, problema nici nu se paiea măcar.

Nici în ce priveşte negru-alb-roşu, pentru motivele arătate deja, cel puţin în îmbinarea lor actuală. Insă acest ansamblu de culori exercită totuşi o acţiune mult superioară altora. Este cea mai strălucită potrivire din cîte există.

Eu m-am pronunţat întotdeauna pentru păstrarea vechilor culori, nu numai pentru că ele sînt pentru mine, ca vechi soldat, tot ce există mai sfint pe

') Negru-roşu-galben (N.T.) *) Drapelul Bavariei (N.T.) [3]) Drapelul Prusiei (N.T.)

c 23 — Mein Kampf

urne, ci şi deoarece corespund cel mai bine simţului meu estetic. Cu toate icestea a trebuit să refuz fără excepţie nenumăratele proiecte care îmi parveneau lin sînul tinerei noastre mişcări şi care, în cea mai mare parte, trasau crucea ncîrligată pe fondul vechiului drapel. Eu însumi, fiind şeful, nu voiam să impun >ropriul meu proiect, deoarece cineva îmi putea sugera un altul la fel de bun iau chiar mai bun. într-adevăr, un dentist din Starnberg mi-a prezentat un iroiect care nu era rău deloc, care, de altfel, se apropia de al meu, şi nu avea lecît un singur cusur: crucea încîrligată, cu braţele îndoite, se profila pe un cerc ilb. După nenumărate încercări, m-am oprit şi eu la o formă definitivă: un cerc db pe fond roşu, iar în mijloc o cruce încîrligată neagră. După încercări ndelungate am găsit şi un raport definit între dimensiunile drapelului, nărimea cercului alb, forma şi grosimea crucii încîrligate.

Şi aşa a rămas.

In acelaşi spirit, am comandat de îndată brasarde pentru membrii serviciului nostru de ordine, o bandă roşie, pe care se vedea un cerc alb cu o •.ruce încîrligată neagră.

Insigna partidului a fost desenată după aceleaşi contururi: un cerc alb De fond roşu, cu o cruce încîrligată la mijloc. Un aurar din Miinchen, Fiiss, ne-a ivrat prima insignă autentică, care pe urmă a fost păstrată.

La sfîrşitul verii lui 1920, noul nostru drapel a fost prezentat pentru ntîia oară publicului. Se potrivea perfect cu tînăra noastră mişcare. Era tînăr ji nou ca şi acesta. Nimeni nu-1 văzuse încă, a avut efectul unei torțe aprinse, km încercat noi înşine o bucurie aproape copilărească atunci cînd un tovarăş :redincios de partid a făcut pentru prima dată schița şi ne-a dat drapelul. Peste :îteva luni, aveam deja o jumătate de duzină la Miinchen, iar serviciul nostim ie ordine care creştea mereu la număr a contribuit în mod deosebit la ["ăspîndirea acestui simbol al mişcării.

Căci era într-adevăr un simbol! Nu numai deoarece culorile-i unice, Lubite cu înflăcărare de noi toți, şi care-i aduseseră odinioară atîta onoare poporului german exprimau respectul nostim față de trecut, dar şi pentru că era in acelaşi timp cea mai bună întruchipare a aspirațiilor mişcării noastre. Național-socialişti, noi vedeam în drapelul nostim programul nostim. In *roşu* vedeam ideea socială a mişcării; în *alb,* ideea naționalistă; în cimcea încîrligată, misiunea de a lupta pentru triumful **arianului** şi în acelaşi timp pentim triumful ideii de muncă productivă, idee care a fost ^i va rămîne veşnic antisemită.

Doi ani mai tîrziu, cînd serviciul nostim de ordine a devenit o timpă de luptă, cuprinzînd mii de oameni, s-a dovedit necesar să-i dăm acestui organism de luptă un simbol special de victorie: *stindardul.* Eu l-am desenat şi l-am încredințat spre executare unui vechi şi credincios tovarăş de partid, maistrul aurar Gahr. De atunci, stindardul este emblema luptei național-socialiste.

Activitatea noastră, care sa intensificat fără încetare în cursul anu 1920, ne-a determinat în sfîrşit să ținem uneori două adunări pe săptămî: Mulțimile se adunau în fața afişelor noastre, sălile cele mai mari din oraş *eț* pline ochi, şi zeci de mii de marxişti rătăciți au regăsit sentimentul comuniui cu poporul lor pentru a deveni pionierii Reichului liber al viitorului.

Publicul a început să ne cunoască la Miinchen. Se vorbea despre r cuvintele "național-socialist" au devenit curente, şi aceasta era deja un progr în sine. Numărul simpatizanților şi chiar al membrilor de partid a început crească fără întrerupere, astfel că, încă din iama 1920-1921. am putut apare Munchen ca un partid puternic.

Cu excepția partidelor marxiste, nici un partid, îndeosebi nici un par *na{ional* nu s-a putut mîndri cu manifestații atît de numeroase, atît impozante ca ale noastre. Sala de la Kindlkeller din Munchen, care pu cuprinde cinci mii de oameni, a fost nu o dată plină ochi, şi nu exista deci singură sală pe care încă nu îndrăznisem s-o înfruntăm, cea de la circul Kro

La sfîrşitul lunii ianuarie 1921, Germania a fost din nou copleşită griji mari. Acordul de la Paris, pe baza căruia Germania se angajase plătească absurda sumă de o sută de miliarde de mărci-aur, avea să se concrt zeze sub forma ultimatumului de la Londra. Uniunea asociațiilor zise rasii care exista la Munchen de multă vreme, voia să organizeze cu această ocazie mare protest comun. Timpul presa puternic, şi eu însumi deveneam nervos fața veşnicelor şovăieli şi tergiversări în aplicarea hotărîrilor luate. S-a voi mai

întîi despre o manifestație în Konigsplatz, dar s-a renunțat la ea de tea că vor fi împrăştiați şi bătuți măr de roşii, şi s-a proiectat o manifestație protest în fața Feldherrnhalle '). Dai- s-a renunțat şi la aceasta şi s-a propu adunare comună la Kindlkeller din Munchen. Intre timp, zilele treceau grăbi marile partide nu se sinchiseau defel de gravitatea extremă a evenimentelo comitetul central nu s-a putut hotărî să fixeze o dată precisă pentru manifesta planificată.

Marți 1 februarie 1921 am cerut de urgență o hotărîre definitivă. Am i amînat pînă miercuri. Miercuri am pretins un răspuns extrem de clar: va a' loc adunarea? şi cînd? Răspunsul a fost din nou imprecis şi evaziv; a f anunțată "intenția" comitetului de a organiza manifestația miercurea viitoz

Eram la capătul răbdării şi am hotărît să organizez singur adunarea protest. Miercuri la prînz am dictat în zece minute textul afişului, care a 1 bătut la maşină, şi am dispus în acelaşi timp închirierea circului Krone pen a doua zi, joi 3 februarie.

Era o treabă extrem de hazardată pe vremea aceea. Nu numai că îndoielnic că vom putea umple uriaşa sală, dai" înfruntam şi riscul de a fi fă< bucăți. Serviciul nostru de ordine era insuficient pentru sala aceea uriaşă.

') In acelaşi loc unde, la 9 noiembrie 1923, a eşuat puciul hitlerist (N.T

iveam nici o idee precisă nici despre tactica de urmat în cazul unei tentative de ;abotare a adunării. M-am gîndit că împotrivirea ar fi mult mai dificilă în imfiteatml unui circ decît într-o sală obişnuită. In realitate s-a dovedit că era ocmai invers. Era mai uşor să stăpîneşti o bandă de sabotori în spațiul uriaş al mui circ decît în nişte săli arhipline.

De un lucru eram siguri: orice eşec ne putea arunca în umbră pentru nultă vreme. Căci un singur sabotaj reuşit al uneia din adunările noastre ne-ar i distins dintr-odată aureola şi i-ar fi încurajat pe adversarii noştri să repete eea ce le-ar fi reuşit o dată. Aceasta ar fi putut duce la sabotarea întregii îoastre activități în domeniul adunărilor, şi n-am fi putut restabili situația decît n cîteva luni şi după lupte deosebit de grele.

Nu aveam decît o singură zi ca să punem afişele, chiar joia respectivă.)in nefericire, în cursul dimineții a plouat şi am avut oarecare motive să ne emem că, în asemenea condiții, majoritatea oamenilor vor prefera să rămînă .casă în loc să alerge, pe ploaie şi ninsoare, la o adunare unde puteai fi doborît.

Pe scurt, în cursul dimineții dintr-odată mi-a fost teamă că sala nu va fi lină (în acest caz aş fi fost compromis în ochii comitetului central), astfel că am ictat în grabă cîteva proclamații şi am pus să fie tipărite ca să fie distribuite în ursul după-amiezii. Ele cuprindeau fireşte invitația de a asista la adunare.

Două camioane pe care le-am închiriat au fost împodobite cu cît mai lult *roşu* posibil, am pus cîteva drapele şi am instalat în ele cincisprezece-ouăzeci de tovarăşi de partid; ei au primit ordinul să circule neîncetat pe trâzile oraşului, împrăştiind proclamațiile, ca să facă propagandă pentru îanifestația populară de seară. A fost prima dată cînd pe străzi au circulat amioane cu drapele care să nu fi fost ocupate de marxişti. Burghezii, cu gurile îscate, urmăreau cu o **privire** fixă acele camioane împodobite cu roşu şi cu râpele cu crucea încîrligată fluturînd în vînt, în timp ce din cartierele lărginaşe se ridicau nenumărați pumni strînşi, ai căror posesori păreau turbați in cauza acestei noi "provocări a proletariatului". Căci numai marxiştii aveau reptul să țină adunări şi să circule cu camioanele.

La ora 7 seara circul abia începuse să se umple. Eram informat telefonic in zece în zece minute şi deveneam oarecum neliniştit; fiindcă la ora 7 sau la şi un sfert celelalte săli fuseseră întotdeauna pe jumătate pline, dacă nu mai îult. Dai- acest fapt avea să mi se explice mai tîrziu. Nu mă gîndisem la imensiunile uriaşe ale acestui nou local; mii de persoane ajungeau ca să umple ala de la Hofbrăuhaus, în timp ce acelaşi număr de asistenți era ca şi înghițit e circul Krone. Abia se vedeau. Puțin mai tîrziu au sosit veşti mai bune şi la ra opt fără un sfert s-a anunțat că sala era pe trei sferturi plină şi că în fața hişeelor se mai înghesuiau încă mulțimi compacte. Atunci am pornit la drum.

Am ajuns în fața circului la ora 8 şi două minute. In fața clădirii mai era ime; erau, în parte **curioşi,** în parte adversari, care voiau să asiste la venimente.

Cînd am pătruns în sală, m-a cuprins aceeaşi bucurie pe care o simțisem

cu un an în urmă la prima noastră adunare din sala de festivități Hofbrăuhai Dai' numai după ce mi-am croit drum printre zidurile de oameni şi am ajuns estrada ridicată am putut vedea succesul nostru în întreaga sa măreție. Sala deschidea larg în fața mea ca o cochilie uriaşă, plină de mii şi mii de oamei Pînă şi pista era neagră de lume. Fuseseră vîndute peste cinci mii şase sute bilete de intrare şi, numărînd toți şomerii, studenții săraci şi echipele d serviciul nostru de ordine, ajungeam la cifra de aproape şase mii cinci sute persoane.

"Să construim viitorul sau să dispărem", acesta era titlul conferin mele şi inima mea se desfăta văzînd că viitorul era acolo, sub ochii mei.

Mi-am început discursul şi am vorbit aproape două ore şi jumătate; du prima jumătate de oră am simțit că acesta adunare va fi un mare succes. Int acele mii de oameni şi mine se stabilise contactul. încă din prima jumătate oră, aclamații spontane, izbucnind tot mai puternic, au început să mă întreruj la capătul a două ore le-a luat locul acea tăcere pioasă de care atunci am fc mişcat de multe ori în acea sală şi care va rămîne de neuitat pentru toți cei ca au trăit-o. Aproape că puteai să auzi o răsuflare în acea mulțime uriaşă, şi cii am rostit ultimele cuvinte, a izbucnit un val de aclamații, apoi mulțimea intonat cu înfocare cîntecul mîntuitor: *Deutschland iiber alles.*

Am urmărit din ochi refluxul lent al acestei mări de oameni care scurs prin vastul pasaj central timp de aproape douăzeci de minute, în vrei ce uriaşa sală se golea încet. Abia atunci mi-am părăsit locul, transportat bucurie, şi m-am întors acasă.

La această primă adunare din circul Krone s-au făcut fotografii. E demonstrează mai bine decît orice vorbe caracterul grandios al acelei manifest ţii. Gazetele burgheze au publicat cîteva reproduceri, însoţite de note, însă i au indicat că era o manifestaţie "naţională" şi i-au trecut conştiincios sub tace pe organizatori.

Piin această manifestaţie am ieşit pentru prima dată din categor partidelor neînsemnate. Nu mai puteam fi ignoraţi. Şi ca să nu lăsăm să înstăpînească în public impresia că succesul acestei adunări era doar trecător, a anunţat îndată o a doua manifestaţie în acelaşi circ, pentru săptămîna următo re, şi rezultatul a fost acelaşi. Din nou spaţiul uriaş s-a umplut pînă la refuz mase de oameni; aşa că am hotărît ca în săptămîna următoare să mai ţinem adunare de acelaşi fel. Pentru a treia oară, uriaşul circ a fost plin ochi, de s pînă jos.

In cursul anului 1921 eu am intensificat şi mai mult activitatea noast din Miinchen în domeniul adunărilor. Am ajuns să ţin nu numai o adunare opt zile, ci uneori două adunări în aceeaşi săptămînă, iar in plină vară şi sfîrşitul toamnei cîteodată au fost chiar trei. Ne adunam întotdeauna la circ puteam constata, spre mulţumirea noastră, că toate serile noastre se bucurau acelaşi succes.

De aici a rezultat un număr mereu crescînd de simpatizanţi şi o creşte

a numărului membrilor de partid.

reşte că în faţa unor asemenea succese adversarii noştri nu au rămas îzitînd în tactica lor între teroare şi tăcere, nu au putut, cum au fost recunoască chiar ei, împiedica dezvoltarea mişcării noasfre. Atunci ît să facă un ultim efort, un act de teroare care trebuia să excludă nice posibilitate de a ne continua adunările.

î pretext aparent a fost folosit un atentat foarte misterios împotriva, itat din dietă, numit Erhard Auer '). Intr-o seară cineva ar fi tra~ i. Nu s-ar fi tras efectiv asupra lui, ci s-ar fi încercat să se tragi, de spirit nemaipomenită şi curajul proverbial al acestui conducător aocrat nu numai că ai* fi dejucat acest atentat criminal, dai- i-ar fi pus i sceleraţi. Fugiseră atît de iute şi atît de bine încît poliţia na putut să niciodată urma. Acest eveniment misterios a fost folosit de organul ie la Miinchen ca să înceapă împotriva noastră o campanie de aţîţare lăsînd să se presimtă, cu sporovăială obişnuită, ceea ce avea să se In orice caz, aveau să fie luate măsuri încît copacii noştri să nu se ă la cer; braţele proletare trebuiau săi doboare la timp. este cîteva zile a urmat marea lovitură.

entru această răfuială definitivă a fost aleasă o adunare în sala de din Hofbräuhaus, unde trebuia să vorbesc.

e 4 noiembrie 1921, între orele 6 şi 7 după-amiaza am primit primele *.te* care anunţau că adunarea noastră va fi sabotată fără milă şi că au să trimită în acest scop mase mari de muncitori din uzinele cele mai

rebuie să atribuim unui ghinion faptul că acest comunicat nu ne-a mai devreme. In aceeaşi zi părăsiserăm vechiul şi venerabilul nostru i Stemeckgasse din Miinchen şi ne transferaserăm sediul într-un local mai exact evacuaserăm deja vechiul local, dai* nu ne putuserăm instala a, fiindcă se lucra încă la el. Telefonul fiind ridicat de la vechiul birou *i* încă instalat în cel nou. un mare număr de încercări de a ni se *i* telefonic aceste planuri de sabotaj a fost zadarnic, n consecinţă, această adunare nu a fost apărată decît de un serviciu de arte redus numeric, în jur de şaizeci de oameni, sistemul de alarmă nu suficient de perfecţionat ca să poată aduce într-o oră destule întăriri. Să nalăm că asemenea zvonuri alarmante ne ajunseseră deseori la urechi ată nu se întîmplase nimic anormal. Vechiul dicton că revoluţiile ! dinainte mor în faşă se dovedise pînă atunci adevărat în privinţa

Vşadar, şi din acest motiv, nu sa făcut poate tot ceea ce putea fi făcut i împiedica prin forţă sabotarea adunării noastre. In sfîrşit, noi am

:ialist-bavarez (N.T.)

considerat întotdeauna că sala de festivităţi de la Hofbrăuhaus din Miinchen cea mai puţin potrivită pentru o încercare de sabotaj. Ne temuserăm degrabă de sălile mai mari, în special la circ. Sub acest aspect, ziua aceea ne-^ dat o lecţie preţioasă. Mai tîrziu am studiat toate aceste probleme - pot s-o spun.. cu metode ştiinţifice şi am ajuns la concluzii pe cît de neprevăzute pe atît d_§ interesante; pe urmă ele au fost de o importanţă hotărîtoare pentru organizare^ şi tactica secţiunilor noastre de asalt.

Cînd am pătruns în vestibulul din Hofbrăuhaus, la ora opt fără un sfert j^h intenţia de sabotaj nu mai lăsa nici o îndoială. Sala era arhiplină şi, ca minare, poliţia oprise accesul. Adversarii, care veniseră foarte devreme, se aflau în sală, iar propriii noştri partizani erau încă afară în cea mai mare parte. Mica secţiune --de asalt mă aştepta în vestibul. Am poruncit să fie închise uşile sălii mari ti le-am spus celor patruzeci şi cinci sau patnizeci şi şase de oameni să se pună î^ gardă. Le-am declarat atunci băieţilor mei că era probabil pentru prima oai-^ cînd trebuiau să-şi dovedească fidelitatea faţă de mişcare, orice s-ar întîmpla, c^ nici unul din noi nu trebuia să părăsească sala decît în stare de cadavru, ey personal voi rămîne în sală şi nu puteam crede că vreunul din ei m-ar puteg părăsi; dacă voi vedea pe unul purtîndu-se ca un laş, îi voi smulge chiar e^ brasarda şi îi voi lua insigna. Apoi i am îndemnat să reacţioneze imediat la orice încercare de sabotaj şi să-şi amintească întotdeauna că cea mai bună formă de apărare este atacul.

Un *Heil* strigat de trei ori, pe un ton mai aspru şi mai răguşit decît de iu obicei a fost răspunsul la vorbele mele.

Atunci am intrat în sală şi mi am putut da seama de situaţie cu propriii $_0$ mei ochi. Era plină şi o mulţime nenumărată mă fulgera cu o privire plină de L ură. Pe cînd unii rosteau

amenințări foarte explicite însoțite de strîmbătud . ironice: "O s-o termine cu noi. Ai* trebui să avem grijă de măruntaiele noastre,, O să ne închidă gura odată pentru totdeauna" şi multe alte expresii la fel de ii elegante. Erau siguri că sînt cei mai puternici şi se comportau în consecință. -.

Cu toate acestea, şedința a putut fi deschisă şi am început să vorbesc. La j j Hofbrăuhaus stăteam întotdeauna pe una din laturile sălii şi estrada mea era o masă de braserie. Mă aflam aşadar chiar în mijlocul asistenților. Poate că

IU (

această împrejurare a contribuit la crearea în sală a unei stări de spirit cum n-am mai întîlnit de atunci nicăieri. In fața mea, mai ales la stînga, stăteau |a aşezați şi în picioare numai adversari. Erau cu toții bărbați sau băieți solizi, cei mai mulți veniți de la fabrica Maffei sau de la Kustermann, ori de la fabrica de j . contoare Isaria etc. Dea lungul peretelui, la stînga, se masaseră chiar pînă la j i masa mea şi comandau fără încetare bere, aliniind cănile golite pe masă în fața . lor. Se îngrămădiseră baterii întregi şi am înțeles că seara nu putea trece fără ciocniri.

După vreo oră şi jumătate - am putut vorbi tot acest timp în ciuda întreruperilor ■ se putea crede că devenisem stăpîn pe situație. Conducătorii J trupei de sabotori păreau că simt şi ei acelaşi lucru, deveneau din ce în ce mai n&

[i, ieşeau des, se întorceau şi vorbeau cu oamenii lor, vădit enervați.) mică eroai'e psihologică pe care am comis-o ripostînd la o întrerupere, 3 mi-am dat seama imediat, a dat semnalul vijeliei. !-au făcut auzite cîteva întreruperi furioase şi deodată un bărbat sări pe i si zbieră în sală: *Libertate!* La acest semnal, apărătorii libertății şi-au reaba. In cîteva secunde, sala era plina de o masă de oameni care urla, ipra căreia zburau, ca nişte salve de obuziere, nenumărate căni; leni în jur, picioarele scaunelor trosneau, cănile de bere se zdrobeau, gete, strigăte stridente, un vacarm infernal.

m rămas în picioare la locul meu şi am putut observa cum băieții mei ineau fără rezervă datoria.

ş fi vrut să văd o adunare burgheză într-o asemenea situație, ansul încă nu începuse şi oamenii mei din secțiunea de asalt - care s-au fel începînd din ziua aceea - s-au aruncat în atac. Ca nişte lupi s-au supra adversarilor în haite de opt pînă la zece şi au început într-adevăr scă din sală bătîndu-i **măr.** Peste cinci minute, toți erau plini de sînge. 3 bărbați! Cu acest prilej am învățat să-i cunosc: în fruntea lor, bravul •ice; actualul meu secretai" particular, Hess, mulți alții care, deşi grav cau mereu cîtă vreme se puteau ține pe picioare. Vacarmul a durat le minute; în acel moment, adversarii care erau poate şapte-opt sute 1 cea mai mare parte azvîrliți afară din sală şi goniți în josul scării de iei care nu erau nici măcar cincizeci.

\r în colțul din stînga, în fundul sălii, se menținea încă un bloc iii de adversari care ne opuneau o rezistență îndîrjită. Deodată, lîngă i sală, izbucniră două focuri de revolver în

direcția estradei, şi urmă de focuri teribil. Asta făcea să-ți tresară inima într-un soi de jubilare, nintiri din război.

la locul meu nu puteam distinge cine trăgea; nu se putea stabili decît lucru: din clipa aceea, furia băieților mei însîngerați a atins l şi ultimii sabotori, înfrînți, au fost în sfîrşit dați afară din sală. aproape douăzeci şi cinci de minute; se pare că în sală explodase o [uiți din partizanii mei erau pansați; alții au trebuit, să fie luați cu **r** eram stăpîni pe situație. Hermann Esser, care îşi asumase în seara ;edenția adunării, a declarat: "Şedința continuă. Dăm cuvîntul rului", şi eu mi-am continuat discursul. Şedința fusese deja închisă lergînd, un locotenent de poliție, foarte iritat, care strigă în sală, dînd a un turbat: "Şedința este dizolvată!"

m-am putut împiedica să nu rîd la vederea acestui întîrziat, sosit *y,* iată într-adevăr un fel de a-ți da importanță, atît de caracteristic cît sînt mai neînsemnați, cu atît vor să pară mai mari. seara aceea am învățat într-adevăr multe lucruri p nici adversarii uitat lecția pe care au primit-o atunci.

Pînă în toamna lui 1923, *Miinchener Post [l])* nu nea mai amenințat cu "pumnii proletariatului".

) Oi-gan socialist din Miinchen (N.T.),

CAPITOLUL VID

UTERNIC ESTE MAI PUTERNIC CÎND RĂMÎNE *l*

capitolul precedent am vorbit despre o comunitate de luciu a • rasiste germane: aş vrea acum să mă explic foarte pe scurt în 1 acest subiect, general se înțelege prin acest termen o grupare de asociații care intră

cu scopul de aşi uşura reciproc sarcina; care aleg un comitet director i-măresc astfel o acțiune comună. Se înțelege de la sine că nu poate fi t de asociații, de ligi sau de partide ale căror scop şi metode nu diferă In general întotdeauna se crede că aşa stau lucrurile. Pentru de mijloc, este plăcut şi liniştitor să afle că cutare şi cutare asociații [într-o comunitate de lucim, au descoperit ce le uneşte şi au suprimat separa. îşi imaginează atunci că un astfel de grup îşi va vedea forța

considerabil crescută şi că grupurile slabe şi neînsemnate care îl ibîndesc astfe! dintr-odată putere, cele mai multe cazuri însă este fals!

pă părerea mea, pentru a înțelege mai bine problema, este interesant nt de elucidat ce se poate întîmpla cu formațiunea de asociații

că vor să urmărească acelaşi scop. In primul rînd şi logic, un singur trebui **urmărit** decît de o singură asociaţie, şi faptul că mai multe tind i pare puţin rezonabil.

•ă nici o îndoială acest obiectiv este ales mai întîi de un singur grup, rmă undeva un adevăr, preconizează soluţia unei probleme determi me un scop, creează o mişcare care trebuie să ajungă să-i realizeze

tfel se întemeiază'o asociaţie sau un partid, indiferent că programul une suprimarea abuzurilor existente sau pregătirea anumitor înnoiri

r, odată ce a văzut lumina zilei, o asemenea mişcare se pomeneşte, din iză, că posedă practic un anumit *drept de prioritate.* Ar fi natural şi ca toţi aceia care urmăresc acelaşi scop cu acea **mişcare,** prima în ! încoloneze în urma ei şi să o **întărească,** spre marele beneficiu al lor comune. Minţile luminate, în special, nu ar trebui să vadă în lor la noul partid decît mijlocul cel mai bun de a face într-adevăr să :auză comună, urmă, ai* fi rezonabil şi, într-un anumit sens, loial (şi loialitatea, cum

159

am să demonstrez mai departe, are, de asemenea, o mare importanţă) sa nu constituie decît o singură mişcare urmărind un scop unic.

Dacă nu se întîmplă aşa, există în general două cauze. Pe prima sînt aproape tentat s-o numesc tragică; a doua trebuie din nenorocire căutata în slăbiciunea firii omeneşti.

Dar, mergînd în miezul problemei, nu văd în aceste două cauze decît o raţiune în plus de a-şi încorda voinţa, pentru a-i da întreaga sa intensitate, spre a ajunge în sfîrşit, datorită punerii în valoare şi exaltării forţelor realizatoare a întregii sale fiinţe, la soluţionarea problemei puse.

Iată care este raţiunea tragică pentru care, de cele mai multe ori. oamenii care urmăresc o misiune comună nu acţionează într-o grupare mică:

Aproape întotdeauna orice acţiune în stil mare, pe această lume, nu este decît îndeplinirea unei voinţe existente deja de multă vreme în inimile oamenilor, a unei dorinţe arzătoare care mocnea acolo în tăcere. Da, se întîmplă ca timp de secole oamenii să ceară soluţionarea unei probleme determinate, suferind într-o situaţie intolerabilă, dar persistentă, fără ca îndeplinirea dorinţei lor scumpe să pară că se apropie. Popoarele care, într-o astfel de situaţie critică. nu au curajul să găsească o soluţie, pot fi calificate drept neputincioase In schimb, nimic nu va dovedi mai bine forţa vitală a unui popor şi dreptul său la viaţă, garantat de această forţă, decît zămislirea într-o zi, printr-o binefacere a soartei, a unui om dotat cu darurile necesare pentru a-i satisface în sfîrşit din plin dorinţele, indiferent dacă trebuie să-1 elibereze dintr-o robie grea, sau să înlăture o suferinţă cumplită sau să liniştească sufletele chinuite de un sentiment de nesiguranţă.

In cazul acestor probleme de mare anvergură, este inerent ca mii de oameni să se consacre rezolvării lor şi ca mulţi să se creadă sortiţi acestei misiuni. Se întîmplă chiar ca soarta să le ofere contemporanilor mai mulţi oameni de felul acesta, spre a face o alegere, şi să ofere în sfîrşit victoria, în jocul liber al forţelor, celui mai puternic, celui mai capabil, încredinţîndu-i astfel misiunea de a rezolva problema.

Se poate întîmplă astfel ca, timp de secole, oamenii, nemulţumiţi de viaţa lor religioasă, să dorească să i reînnoiască forma şi, urmare acestei frămîntări spirituale, să se ivească din mulţime cîteva duzini de oameni cave; crezîndu~se meniţi, prin puterea lor de pătrundere şi prin ştiinţa lor, să vindece această suferinţă religioasă, să se dea drept profeţii unei învăţături noi, sau cel puţin adversarii declaraţi ai învăţăturii practicate pînă atunci.

Şi în cazul acesta, legea firii vrea ca cel mai puternic să fie desemriat pentru a îndeplini misiunea cea mai înaltă. Dai* de cele mai multe ori ceilalţi oameni nu vor recunoaşte decît foarte tîrziu că acest om, şi numai el, era omul predestinat. Dimpotrivă, toţi îşi închipuie că au tot atîtea drepturi ca şi el şi că sînt şi ei în aceeaşi măsură desemnaţi să rezolve problema. In ceea ce îi pliveşte pe contemporani, ei sînt, în general, incapabili să-1 deosebească pe acela dintre ei care, fiind singurul apt să înfăptuiască lucruri mărețe, merită să fie susţinut

i toţi.

Astfel intră în scenă, de-a lungul secolelor, şi adesea în aceeaşi epocă, iţi oameni care întemeiază mişcări pentru a atinge scopuri asemănătoare jresupuse ori considerate ca atare. Poporul însuşi este departe de a exprima iţe pi'ecise; el are idei generale, fără să-şi poată da seama exact şi limpede senţa însăşi a idealului său şi a dorinţelor sale, fără chiar să fie lămurit ra posibilităţii de a le satisface.

Ceea ce este tragic aici este faptul că doi oameni se străduiesc, pe căi ilet diferite, să atingă acelaşi scop şi aceasta fără să se cunoască; deoarece, leţiţi de credinţa cea mai curată în propria lor misiune, ei se cred obligaţi linteze pe propria lor cale fără să ţină vreun pic seama de ceilalţi.

Faptul care, la prima vedere, pare cel puţin tragic este că asemenea ri politice sau asemenea grupări religioase se formează într-o totală lendenţă unele de altele, cu toate că, născute fiind din tendinţele generale nei epoci, ele îşi exercită activitatea în acelaşi sens. Este cît se poate de nt că dacă aceste forţe dispersate pe căi diferite s-ar strînge într-o forţă , ele ai' obţine mai repede şi mai sigur succesul. Dai* nu se întîmplă astfel, că natura tranşează după logica ei severă; ea lasă diversele grupări să-şi ncurenţă şi să-şi dispute laurii victoriei, în timp ce conduce spre ţintă rea care a ales drumul cel mai deschis, cel mai scurt, cel mai sigur.

Cum s-ar putea oare hotărî din afară care este drumul cel bun, dacă l existente nu pot intra liber în joc, dacă hotărîrea supremă nu este scoasă } influenţa judecăţii doctrinare a unor oameni infatuaţi de ştiinţa lor spre isată în seama demonstraţiei irefutabile a unui succes

evident, căci, în I analiză, acest succes est cel care confirmă concordanța şi utilitatea unei i!

Aşadar dacă nişte grupuri difex-ite merg spre aceeaşi țintă pe căi diferite. . vor uita, după ce au luat cunoştință de eforturile asemănătoare făcute în lor, să cerceteze mai îndeaproape valoarea drumului lor, să-1 scurteze pe sibil, şi, încordîndu-şi voința la maximum, să-şi atingă scopul cît mai

Această rivalitate are ca efect ridicarea nivelului fiecărui combatant, tncît omenirea îşi datorează adesea progresele învățămintelor rezultate din lulte încercări i-atate. Trebuie să conchidem că în final cunoaşterea lui cel mai bun de urmat rezultă dintr-o stare de lucruri care la început părea tragică şi care este dispersarea inițială a unor elemente,izolate, biente şi iresponsabile.

Studiind toate mijloacele posibile de rezolvare a problemei germane,

nu reține decît două care ar fi trebuit folosite simultan. Principalii ori, susținătorii celor două soluții erau Austria şi Prusia: Habsburgii şi zollernii.

Ambele părți socoteau că trebuie să urineze cu toate forțele unite fie ie celălalt drum, şi, în vremea aceea trebuia mers mai degrabă pe drumul

pe care se angaja Austria care avea pe atunci mai multă greutate; totuşi pe atunci ea nu urmărea crearea unui Reich german.

Intr-un cuvînt, evenimentele care au permis constituirea unei unități germane foarte puternice au fost acelea pe care milioane de germani le-au plîns, cu inima rănită, ca pe cea mai recentă şi mai teribilă manifestare a neînțelegerilor noastre fraterne. Căci coroana imperială germană a fost, în realitate, făurită pe cîmpul de luptă de la Koniggrătz şi nu în jurul Parisului, cum s-a crezut mai tîrziu.

Astfel că întemeierea Reichului german nu a fost rodul unei voințe comune aplicate unor căi comune, ci mai degrabă cel al unei lupte conştiente şi cîteodată inconştiente pentru hegemonie, luptă în care Prusia a fost în final victorioasă. Şi oricine caută adevărul fără să se lase orbit de politica partidelor, va trebui să recunoască faptul că ceea ce se numeşte înțelepciune omenească nu ai* fi dus niciodată la luarea unei hotărîri atît de înțelepte ca aceea pe care înțelepciunea vieții, cu alte cuvinte jocul liber al forțelor, a lăsat-o să se transforme într-o realitate. într-adevăr, cine ai- fi putut să creadă serios, în țările germane, acum două sute de ani, că Prusia Hohenzollernilor va deveni într-o zi celula de bază, inemeietoarea şi educatoarea noului Reich... şi nu Prusia Habsburgilor? In schimb, cine ai* vrea să mai nege că soarta a făcut mult mai bine hotărînd astfel? Sau cine şi-ar putea închipui astăzi, în vreun fel oarecare, un Reich german întemeiat pe o dinastie putredă şi depravată?

Nu, trebuie să recunoaştem că mersul firesc al lucrurilor 1-a pus • după lupte seculare - pe cel ce se cuvenea la locul potrivit.

Aşa va fi întotdeauna, şi aşa a fost întotdeauna.

De aceea nu trebuie să regretăm că oameni diferiți pornesc la drum spre aceeaşi țintă: cel mai puternic şi cel mai sprinten se va afirma în cursă şi va fi învingător.

Există o a doua cauză pentru care deseori, în viața popoarelor, mişcări aparent asemănătoare caută totuşi să atingă pe căi diferite un scop care pare acelaşi. Această cauză nu mai are nimic tragic. Ea nu este decît vrednica de plîns.

Ea constă în amestecul lamentabil de invidie, de pizmă şi de necinste care din păcate se regăsesc adesea reunite în anumite specimene ale speciei omeneşti.

Dacă un om temeinic informat asupra situației critice a poporului său şi ştiind perfect de ce suferă, se ridică şi încearcă în mod serios să îi aline suferințele, de îndată ce şi-a fixat scopul care trebuie atins şi ales calea care poate conduce la el, mințile înguste şi chiar foarte înguste vor urmări atent şi pasionat acțiunile acestui om care îşi va fi atras asupra sa privirile publicului. Ii voi compara pe aceşti oameni cu nişte vrăbii care pai- să nu se intereseze de nimic, în schimb îl observă îndelung şi cu cea mai mare atenție pe tovarăşul nai fericit care a găsit o firimitură de pîine; şi îl deposedează imediat de ea, în clipa cînd se aşteaptă cel mai puțin.

Iată un om care porneşte pe un drum nou: imediat apar nişte hoinari şi î leneşi în căutarea unei îmbucături, al unui chilipir pe care speră să-1 ască la capătul acelui drum.

Şi de îndată ce au socotit pe unde s-ar putea găsi un alt drum, o pornesc cărați ca sâ-1 caute pe cel care îi va conduce, dacă se poate, mai repede la

Dacă noua mişcare este întemeiată şi şi-a stabilit un program bine dt, apar oamenii de soiul acesta care pretind că luptă pentru acelaşi scop: se păzesc, ferească sfîntul, să intre în mod loial în rîndurile mişcării ctive şi să-i recunoască astfel prioritatea; în schimb, îi fură programul şi îeiază pe baza lui, pe socoteala lor, un partid nou.

In afară de aceasta sînt destul de neruşinați ca să le afirme contempora-prost informați că au vrut exact acelaşi lucru ca şi celălalt partid, şi de mai multă vreme decît el: şi nu rareori reuşesc astfel să apară într-o lumină ibilâ, în loc să piară, cum ar fi drept, în dispretul general.

Nu este o mare neruşinare să pretinzi să înscrii pe propriul tău drapel nea pe care altul a înscris-o deja pe al lui, să împrumuți directivele imului său, apoi, ca şi cum ai fi creat tu toate acestea, să te separi? Neruşinarea apare mai ales aici: aceleaşi elemente care, întemeind un nou, au început prin a fi cauza unei dislocări, vorbesc, ele mai ales (noi experiența unor astfel de lucruri) despre necesitatea unirii şi a unității; sta de îndată ce cred că au observat că avansul adversarului nu mai poate adevăr recuperat.

Iată cum se ajunge la farîmițarea rasistă. In orice caz, crearea unei serii **itri,** partide etc. calificate drept "rasiste" avea loc în 1918 şi 1919, fără meietorii lor să aibă şi responsabilitatea respectivă şi prin simplul mers îimentelor. Unul dintre ele sa cristalizat lent şi cunoscuse succese ate încă din 1920; era Partidul Național, Socialist, Deic şi Laburist A.P.)'). Lealitatea funciară a fondatorilor săi este demonstrată în modul i strălucit de următorul fapt: majoritatea conducătorilor săi a luat a, într-adevăr admirabilă, de a-şi sacrifica propria mişcare, care părea să i puține şanse de succes, în favoarea mişcării mai puternice, dizolvînd-o şi încorporîndu-se necondiționat în cealaltă.

Aceasta este valabil în special pentru Julius Streicher, cel mai nt militant al partidului, care, la Niirenberg, se numea pe vremea aceea German Socialist (D.S.P.). N.S.D.A.P. şi D.S.P. se formaseră complet ient unul de celălalt, dai- cu aceleaşi scopuri. Principalul susținător al ■a, cum spuneam, la Nurenberg, Julius Streicher, profesor în acel oraş. ut şi el era convins de caracterul sacru al misiunii sale şi de viitorul

ițialele celor cinci cuvinte care constituie denumirea partidului I Socialist Deutsche Arbeiter Partei) (N.T.)

mişcării sale.

De îndată ce şi-a putut da seama de superioritatea de forțe şi de puterea de expansiune a N.S.D.A.P., el a încetat orice activitate în folosul D.S.P. şi al Werkgemeinschaft (Asociația muncitorilor) şi i-a obligat pe partizanii săi să intre în rîndurile N.S.D.A.P. care cîştigase în lupta împotriva lui şi să continuie să lupte în direcția urmată de acel nou partid, pentru scopul comun. Această hotărîre, gravă în sine, era de asemenea deosebit de oportună.

De la începuturile activității noastre ca partid, n-am mai constatat la noi urme de fragmentare: datorită voinței loiale a oamenilor de atunci, totul a reuşit într-un mod nu mai puțin loial, drept şi fericit.

Ceea ce înțelegem astăzi prin expresia "fărîmițare rasistă" nu-şi datorează existența, cum am mai spus, decît în mod excepțional celei de a doua cauze pe care am indicat-o: nişte

oameni ambițioşi, care înainte nu avuseseră niciodată idei personale şi cu atît mai puțin scopuri proprii au simțit dintr-odată o "vocație" exact în momentul în care observau că succesul N.S.D.A.P. era de netăgăduit.

Dintr-odată au apărut programe care erau copiate integral după ale noastre; ele apărau idei împrumutate de la noi, indicau scopuri pentru care noi luptaserăm deja de ani de zile, se angajau pe căi pe care N.S.D.A.P. le urma de mult. încercau să explice, prin toate mijloacele posibile, de ce au fost obligate să întemeieze acele partide noi, în ciuda existenței de-acum vechi a N.S.D.A.P.; dai', cu cît motivele invocate erau mai nobile, cu atît acele declarații erau mai false.

In realitate, la baza tuturor acestor lucruri nu stătea decît un singur mobil: ambiția personală a fondatorilor care voiau cu orice preț să joace un rol, în vreme ce intrarea în scenă a partidului lor, complet neînsemnată, nu dovedea decît îndrăzneala de a-şi însuşi ideile altcuiva, îndrăzneală care de obicei, în viața de toate zilele, este numită "furt".

Pe atunci nu exista nici o concepție şi nici o idee pe care aceşti cleptomani ai politicii să no culeagă fără întârziere în folosul lor. De altfel au fost aceiaşi care, mai tîrziu, au deplîns profund şi cu lacrimi în ochi "fărîmițarea i-asistă"; care vorbeau neîncetat despre necesitatea unirii, cu dulcea speranță de a putea acoperi îndeajuns vocea celorlalți pentru ca aceştia, obosiți de strigătele lor şi de veşnicele lor lamentări, să le arunce hoților drept hrană nu numai ideile furate deja de aceştia, ci şi mişcările create pentru a le sprijini.

Deoarece nu au reuşit şi deoarece aceste acțiuni noi (din pricina valorii intelectuale scăzute a promotorilor lor) n-au avut urmările aşteptate, au fost văzuți, în general, reducîndu-şi pretențiile şi mulțumindu-se să poată pune piciorul în vreuna din "asociațiile muncitoreşti".

Tot ceea ce atunci nu putea sta singur în picioare se alipea acelor "asociații muncitoreşti"; plecau de la credința că opt paralitici, legați unii de ceilalți, fac desigur cît un gladiator.

Printre paralitici putea exista un om cu adevărat sănătos: însă atunci el

vea suficientă forță ca să-i mențină în picioare pe toți ceilalți şi se trezea izat el însuşi. Noi am considerat întotdeauna această fuziune cu asociațiile utoreşti ca fiind o manevră, dar, în privința aceasta, nu trebuie să uităm dată următoarele considerații importante:

Constituirea în asociații muncitoreşti nu permite niciodată transforma-[rupărilor slabe în grupări puternice; din contră, o grupare puternică va adeseori printr-o asemenea cîrdâşie. Părerea că adunînd grupurile slabe se ; forma un mănunchi puternic este greşită: într-adevăr, majoritatea, sub formele şi oricare ar fi condițiile inițiale în care a fost constituită nu zintă - după cum o dovedeşte experiența - decît prostie şi laşitate, şi ca ire, o reuniune de grupări multiple, condusă ea însăşi de un comandament $i cu mai multe capete, este lăsată pradă laşității şi slăbiciunii. In plus, o enea concentrare contrariază jocul liber al forțelor, lupta pentru selecția mai bun şef este suprimată şi, ca urmare, victoria definitivă a ideilor celor sănătoase şi mai puternice este pentru totdeauna compromisă. Astfel de ații

sînt astfel duşmanii mersului firesc al lucrurilor, căci, de obicei, ele mai împiedică decît grăbesc soluționarea problemei pentru care se duce lupta.

Se poate întîmpla totuşi ca unele considerații pui" tactice şi anumite ziuni pentru viitor să determine conducerea supremă a unei mişcări să mtă la unirea cu grupări asemănătoare şi poate să se angajeze în demersuri ne: aceasta nu se întîmpla decît pentru un timp foarte scurt şi pentru rea anumitor probleme bine determinate.

Dai" această situație nu trebuie să se perpetueze niciodată: pentru u-e, aceasta ar însemna renunțarea la misiunea ei mîntuitoare. Căci, de ă ce ai* încremeni definitiv într-o asemenea unire, mişcarea ai' pierde ilitatea (şi de asemenea dreptul) de a-şi lăsa propria forță să se dezvolte ral în sensul firesc; ca urmare, de a domina mişcările îivale şi de a-şi ;e scopul în calitate de învingătoare.

Nu trebuie niciodată uitat că tot ceea ce este cu adevărat mare, în lumea ta, nu a fost obținut prin lupta aprigă a coalițiilor, ci a fost cucerit ieauna de un învingător unic.

Ca urmare a originii lor, succesele coalițiilor poartă în ele germenii irei fărîmițări, şi chiar ai pierderii complete a rezultatelor obținute, irile revoluționare de ordin spiritual, cu adevărat însemnate şi susceptibile stoame lumea, nu pot fi concepute şi duse la bun sffrşit decît prin lupte ice duse de o grupare independentă, niciodată de coaliții de grup.

Astfel, şi înainte de toate, statul rasist nu poate fi creat prin voința -î din compromis a unei adunări muncitoreşti populare, ci prin voința ă a unei mişcări unice care şi-a croit drum printre celelalte.

CAPITOLUL IX

CONCLUZII DESPRE SENSUL SI ORGANIZAREA SECȚIUNILOR DE ASALT

Forța vechiului stat se întemeia în primul rînd pe trei suporturi: forma sa monarhică, corpul său de funcționari administrativi şi armata. Revoluția din 1918 a abolit forma de stat, a deființat armata şi a lăsat corpul funcționarilor pradă corupției partidelor; principalele suporturi a ceea ce se numeşte autoritate de stat. erau astfel dărîmate.

Principala temelie a autorității este întotdeauna popularitatea, Totuşi, o autoritate care nu se întemeiază decît pe aceasta este încă deosebit de slabă; securitatea şi stabilitatea ei sînt incerte. De aceea toți cei care nu-şi datorează autoritatea decît popularității trebuie să se străduiască săi lărgească baza şi pentru aceasta să clădească puterea.

Aşadar noi vedem cea de a doua temelie a oricărei autorități în putere, în dominație.

Aceasta este deja mult mai stabilă şi mai sigură decît cea dintîi, dai* nu este deloc mai solidă.

Dacă popularitatea şi forța se unesc, şi dacă ele se pot menține unite o anumită perioadă de timp, atunci se poate forma, pe baze şi mai solide, o nouă autoritate, aceea a tradiției. Dacă în sfîrşit popularitatea, forța şi tradiția se unesc, autoritatea rezultată poate fi considerată de nezdruncinat.

Revoluția a făcut imposibilă această triplă colaborare: ea ia retras tradiției orice autoritate. Odată cu prăbuşirea vechiului imperiu, cu darea la rebut a vechii forme de guvernămînt, cu nimicirea vechilor însemne ale suveranității şi a simbolurilor imperiale, tradiția a fost brusc ruptă. De aici a rezultat o zguduire profundă a autorității statului

Nu mai exista nici al doilea suport al statului: de altfel, ca să poată face revoluția, au fost obligați să distrugă ceea ce era întruchiparea forței şi autorității organizate a statului, vreau să zic armata. Da, chiar şi resturile măcinate ale armatei au trebuit să fie folosite ca elemente ale luptei revoluțio nare.

Armatele de pe front nu decăzuseră poate într-atît; dai" au fost măcinate tot mai mult de acidul dezorganizării patriei, pe măsură ce se îndepărtau tot mai mult de locurile glorioase unde luptaseră eroic timp de patru ani şi jumătate; ajungînd la centrele de demobilizare, ele au sfîrşit prin a ignora supunerea, ceea ce constituia aşa-zisa supunere voluntară față de consiliile de soldați.

In orice caz, nici o autoritate nu se mai putea sprijini pe aceşti rebeli

nsiderau serviciul militai* o muncă de opt ore pe zi. Din acel moment, al clement care garantează înainte de toate soliditatea autorității era şi el it, şi revoluția nu mai avea, la drept vorbind, decît elementul original', •itatea, pe care să-şi poată întemeia autoritatea. Ori acest fundament a tocmai o lipsă de securitate extaordinară. Fără îndoială, revoluția a iintr-o singură lovitură, să dărîme vechiul edificiu al statului, dai' dacă în profunzime lucrurile, trebuie să recunoaştem că acest rezultat nu a :inut decît pentru că războiul distrusese deja echilibrul normal al ui nostru şi structura sa intimă.

Orice popor luat în ansamblu este foz'mat din trei clase mari:

Pe de o parte, un grup exti'em, compus din elita cetățenilor, este bun,

toate virtuțile, şi pe deasupra remarcabil prin curajul şi prin spiritul

icrificiu; la polul opus, un alt grup extrem, alcătuit din cele mai proaste

omeneşti, este execrabil prin prezența în sînul lui a tuturor instinctelor

;i a tuturor viciilor. Intre aceste două grupări extreme se află cea de-a

isit, marea şi vasta clasă mijlocie, care nu ține nici de eroismul

ir al celei dintîi, nici de mentalitatea vulgară şi criminală a celei de-a

'erioadele de ascensiune ale **unui corp social au loc, trebuie să** m, exclusiv **sub impulsul** clasei **extreme a celor mai buni cetăţeni,** •erioadele **de dezvoltare normală şi regulată sau** de stare **stabilă i** durează **vizibil atunci cînd domină elementele de mijloc, în** b clasele extreme **nu se clintesc** şi **nu** se **ridică.** Ipocile de prăbuşire **ale unui corp** social **sînt determinate** de la **putere a elementelor celor mai rele.**

ste de remarcat, în această privinţă, că marea masă, sau clasa mijlocie -ii numi - nu se poate manifesta în mod simţitor decît atunci cînd cele î extreme se luptă între ele; este de asemenea de remarcat că această e i se supune întotdeauna cu complezenţă învingătorului, după victoria tre partidele extreme. Dacă au învins cei mai buni, marea masă îi va ă au învins cei mai **răi,** cel puţin nu se va opune activităţii lor; căci enilor de mijloc nu va lupta niciodată.

', în intervalul însîngerat de patru ani şi jumătate, războiul a tulburat interior al acestor trei clase, în aşa măsură încît - deşi recunoaştem victimelor războiului din raidurile clasei de mijlocie trebuie să că acest război a făcut să se scurgă aproape ultima **picătură** de sînge ţiunii. Fiindcă în aceşti patru ani şi jumătate Germania a vărsat un lăimintâtor de sînge eroic.

unaţj miile şi miile de cazuri în care se făcea apel la voluntari: sentru front, patrule de *voluntari,* purtători de ordine *voluntari 'oluntari, voluntari* pentru aviaţie, *voluntari* pentru trecerea rîurilor, entru submarine, *voluntari* pentru batalioanele de asalt, mereu şi răşi timp de patina ani şi jumătate, în mii de împrejurări era nevoie

de voluntaii şi iarăşi de voluntaii, şi vedeam mereu acelaşi gest; se prezenta un tînăr imberb sau un bărbat matur, amîndoi arzînd de patriotism sau plini de un mare curaj personal sau de cea mai înaltă conştiinţă a datoriei.

Se prezentau zece mii, o sută de mii de cazuri asemănătoare şi, încetul cu încetul, această rezervă de oameni seca, se isprăvea. Cei ce nu cădeau erau mutilaţi de proiectile sau se răzleţeau în numărul infim al supravieţuitorilor. Gîndiţi-vă, înainte de toate, că anul 1914 a pus pe picioare armate întregi de aşa-zişi voluntaii, care, ca urmare a criminalei lipse de conştiinţă a parlamentarilor noştri netrebnici, nu primiseră, pe timp de pace, nici o instruire de o oarecare valoare: ei au fost aşadar lăsaţi pradă inamicului ca o came de tun fără apărare.

Cei patru sute de mii de oameni care au căzut atunci, ucişi sau mutilaţi în Flandra, nu au putut fi înlocuiţi. Pierderea lor nu era doar numerică. Moartea lor a făcut ca balanţa să se încline repede şi nu de partea buna: atîmau mai greu ca înainte elementele grosolane, infame şi laşe, pe scurt, masa extremă, cea rea.

Căci mai era ceva:

In cei patru ani şi jumătate, nu numai că grupul extrem cel mai bun fusese decimat în chip atroce pe cîmpurile de luptă, dar, în acelaşi timp, grupul celor răi se păstrase foarte bine.

Atunci, fiecare dintre eroii care se oferiseră voluntar şi care, după ce-şi sacrificase viaţa, urcase în Walhalla, era înlocuit de un ambuscat care pînă atunci întorsese morții spatele foarte prudent, ca să se ocupe de trebuii mai mult sau mai puțin folositoare în interiorul țării.

Sfîrşitul războiului oferea aşadar următorul tablou: numeroasa clasă mijlocie a națiunii şi-a făcut regulat serviciul militai*. Clasa extremă a celor mai buni s-a sacrificat aproape în întregime cu un eroism exemplar.

Clasa extremă a celor răi, favorizată de legile cele mai lipsite de sens pe de o parte, de folosirea insuficientă a codului militai" pe de alta, este, din nefericire, prezentă integral.

Acest strat de murdărie bine conservată de pe corpul nostru social a făcut atunci revoluția: şi na putut-o face decît mulțumită faptului că fracțiunea extremă a elementelor celor mai bune ale țării nu s-a mai putut opune: murise.

Aşadar revoluția germană nu poate fi calificată drept "populară" decît cu multe rezerve: nu poporul german a comis această crimă a lui Cain, ci canaliile perfide de dezertori, proxeneți etc.

Omul de pe front saluta sfîrşitul luptei însîngerate; era fericit să poată călca din nou pe pămîntul patriei, să şi revadă nevasta şi copiii, dai* el însuşi nu avea nimic comun cu revoluția. El nu o iubea, iar pe instigatorii şi organizatorii ei îi iubea şi mai puțin. In cei patru ani şi jumătate de lupte deosebit de grele, uitase hienele de partid; toți ticăloşii din sînul lor îi deveniseră străini. Revoluția nu fusese cu adevărat populară decît pentru o mică parte a poporului german: în special în clasa celor care o favorizaseră şi care aleseseră sacul tirolez ca semn de recunoaştere a tuturor cetățenilor de onoare ai noului stat. Ei nu iubeau

a pentru ea însăşi, cum greşit cred atîția oameni, ei o iubeau pentru ;ățile sale. Dai-popularitatea nu părea să fie multă vreme suficientă a sprijini autoritatea acestor tîlhari marxişti. Şi totuşi, tînăra republică voie de autoritate cu orice preț, dacă, după o scurtă perioadă de haos, nu ie vadă din nou înlănțuită subit de o putere care practica legea talionului îsă din cele din urmă elemente ale partidului celor buni. Pe vremea aceea, oamenii care făcuseră revoluția se temeau cel mai nu le fugă complet pămîntul de sub picioare în vîrtejul propriei lor şi să se simtă deodată înhățați şi duşi pe un alt teren de un pumn de fier, itor celor care s-au ivit de mai multe ori în istoria unui popor, în astfel yurări. Republica trebuia să se consolideze cu orice preț. Ea a fost aşadar aproape imediat forțată de fragilitatea popularității sale ;ă creeze din nou o forță organizată, pentru a putea întemeia pe ea o te mai puternică.

Hînd în zilele lui decembrie, ianuarie şi febimarie 1918-1919 fanfaronii a au simțit că le fuge pămîntul de sub picioare, au căutat în jur oameni nsolideze, cu forța alinelor, slaba

garanție a dragostei poporului lor. Republica "antimilitaristă" avea nevoie de soldați, dai* primul şi suport al autorității sale de stat - înțeleg prin aceasta popularitatea ei -i rădăcini decît într-o societate de proxeneți, de hoți, de spărgători, de i, de ambuscați etc, deci în acea parte a poporului pe care am numit-o tremă a celor **răi:** în aceste condiții, ai* fi fost zadarnic să spere să » în aceste **certuri** vreun om care să fie gata să-şi pună viața în slujba i ideal.

'ătura socială în care strălucea gîndirea revoluționară şi prin care

acută revoluția nu era nici capabilă să furnizeze soldați pentru

a acestei revoluții, nici dispusă să o facă. Căci această pătură

nu dorea defel organizarea unui stat republican, ci numai

nizarea statului precedent, spre a-şi satisface mai bine instinctele.

ei nu era "Ordinea şi construirea Republicii germane", ci mai

"Jefuirea Republicii".

itrigătul de alarmă pe care l-au scos atunci cu nelinişte cumplită tanții poporului nu a avut ecou în această pătură socială: dimpotrivă, el TOcat decît rezistență şi amărăciune.

ntr-adevăr, în acele prime zile încercai o lipsă de încredere şi de văzînd constituindu-se o autoritate care nu se mai întemeia numai pe ate, ci şi pe putere, ghiceai că va începe lupta împotriva practicilor care :este elemente erau scopul esențial al revoluției: împotriva dreptului ipotriva tiraniei dezlănțuite de o hoardă de hoți şi de jefuitori, a tuturor ' evadate din închisori.

eprezentanții poporului n-aveau decît să-şi multiplice apelurile! Nimeni din rînduri, numai strigătul ostil de "trădători" le arăta sentimentele ʾare se baza popularitatea lor.

S-au găsit atunci, pentru întîia oară, tineri germani gata să-şi îmbrace încă o dată bluza de pînză groasă de soldat, să pună mîna pe puşcă şi sâ se pună, cel puțin aşa credeau ei, în slujba "liniştii şi a ordinii", gata să pornească, cu casca de oțel pe cap, împotriva distrugătorilor patriei lor.

Ei au alcătuit corpuri de voluntari şi, deşi urau cu furie revoluția, au început s-o apere, aşadar, de fapt, s-o întărească. Ei acționau astfel cu cea mai mare bună-credinr/i.

Adevăratul organizator al revoluției, cel care trăgea efectiv sforile, evreul internațional, apreciase bine situația pe vremea aceea. Poporul german încă nu era gata pentru a putea fi, cum s-a întîmplat în Rusia, tîrît în noroiul însîngerat al mlaştinii bolşevice.

Aceasta provenea în mare parte din unitatea de rasă care îi apropia tot mai mult pe intelectualii gennani şi pe muncitorii germani. Aceasta provenea şi din profunda întrepătrundere a păturilor populare cu elementele cultivate, fenomen social comun țărilor din vestul Europei, însă complet necunoscut în Rusia. într-adevăr, în această țară elementele intelectuale nu erau, în majoritate, de naționalitate rusă, sau, cel puțin nu aveau nimic slav.

Aceeaşi pătură intelectuală superioară a Rusiei dinainte de război putea fi în orice moment distrasă, ca urmare a lipsei totale a unui element intermediar care să o lege de masa poporului. In vreme ce nivelul intelectual şi moral al acestei mase era extraordinar de scăzut.

De îndată ce în Rusia s-a reuşit ațîțarea mulțimii de ignoranți şi de analfabeți din marea masă împotriva numărului redus de intelectuali, soarta acestei țări a fost hotărîtă şi revoluția a reuşit. Analfabetul rus devenise sclavul lipsit de apărare al dictatorilor săi evrei, care, în ceea ce îi priveşte, fuseseră destul de abili ca să împodobească această dictatură cu titlul de "dictatură populară".

Iată ce s-a întîmplat în Germania:

Pe cît este de adevărat că revoluția nu a putut reuşi în Germania decît din cauza descompunerii progresive a armatei, pe atît este de sigur că adevăratul agent al revoluției şi al disocierii armatei nu a fost soldatul de pe front: a fost acea canalie mai mult sau mai puțin obscură care umbla hai-hui prin garnizoana sa natală sau servea undeva, la intendență, ca "indispensabil". Această armată a fost întărită de zeci de mii de dezertori care au putut întoaixe frontului spatele, fără **riscuri** mari.

In toate timpurile, adevăratul laş nu se teme, bineînțeles, de nimic mai mult decît de moarte, Moartea i se arăta în fiecare zi pe front, sub mii de înfățişări diferite.

Dacă vrei să păstrezi totuşi la datorie nişte băieți slabi, şovăielnici sau chiar fricoşi, nu există şi nu a existat niciodată decît un singur mijloc trebuie ca dezertorul să ştie că dezertarea îi va aduce, cu siguranță, ceea ce vrea să evite. Pe front **poți** *muri; ca dezertor,* **trebuie** *să mori.*

Numai această amenințare draconică, vizînd riguros orice act de

lezertare poate permite obținerea unui efect de teroare asupra individului, ca i a colectivității.

Acestea erau întreaga semnificație şi întregul scop al legii marțiale. Era foarte frumos să crezi în posibilitatea ducerii la capăt a marii lupte entru existența unui popor sprijinindu-te numai pe devotamentele înnăscute, write încă de sentimentul necesității. îndeplinirea voluntară a datoriei a îterminat întotdeauna comportamentul celor mai buni cetățeni; dai' lucrul esta nu mai este adevărat în privința oamenilor mediocri.

De aceea trebuie să existe asemenea legi: legile împotriva furtului, de !dă, nu au fost instituite împotriva oamenilor funciarmente cinstiți, ci potriva elementelor şovăielnice şi slabe. Fără aceste legi care impun nenilor răi o teamă salutară, s-ar vedea răspîndindu-se părerea că omul de >are nu e decît un imbecil şi că este mult mai oportun să participi la un furt ît să rămîi cu mîinile goale sau să fii furat.

Tot astfel, este absurd să crezi că într-un război care, după toate viziunile, avea să facă ravagii timp de mai mulți ani, te puteai lipsi de toacele pe care o experiență, veche de mai multe zeci de secole, le-a arătat ca i singurele capabile să-i constrîngă pe cei slabi sau puțin siguri de ei în lentele critice sau în momentele în care nervii sînt cel mai greu puşi la rcare să-şi facă datoria.

Li privința eroilor voluntari, legea marțială este, fireşte, inutilă: ea nu valabilă decît pentru laşul şi egoistul care, atunci cînd poporul său trece r-o situație critică, socoate că existența lui este mai prețioasă decît cea a ti vită ții.

Numai prin teama de pedeapsa cea mai severă pot fî împiedicați aceşti ni slabi, fără caracter, să cedeze laşității. Cînd oamenii trebuie să lupte cu ;ea fără răgaz, să reziste sâptămîni întregi, adesea prost hrăniți, recrutul din Lgent, care începe să cedeze, nu va fi menținut pe calea cea bună de teama hisoare sau chiar de munca silnică, ci numai de pedeapsa cu moartea, fcă fără milă, căci experiența îi arată că în asemenea clipe închisoarea este de şedere de o mie de ori mai plăcut decît cîmpul de luptă, din moment nchisoare cel puțin viața lui ■ de neprețuit - nu este amenințată împrejurările s-au răzbunat crunt pentru că pe front a fost desființată sa cu moartea şi legea marțială făcută inoperantă. In 1918, în zona din frontului s-a răspîndit o armată de dezertori; ea a contribuit la lirea acelei mari organizații criminale pe care am văzut-o deodată apărînd noastră după 7 noiembrie 1918 şi care a făcut revoluția.

In ce priveşte frontul însuşi, la drept vorbind el nu avea nimic comun 2ei de pe front erau, fireşte, însuflețiți cu toții de o dorință de pace

e. Dar tocmai faptul acesta, şi numai faptul acesta a constituit pentru

i unul din pericolele cele mai serioase.

^ăci atunci cînd, după armistițiu, armatele germane au început să se de patrie, revoluționarii din vremea aceea, plini de spaimă, erau

obsedați de o unică întrebare: "Ce vor face trupele de pe front? Oare soldații **ri** tolera una ca asta?"

In acele săptămîni, trebuia ca, în afară cel puțin, revoluția să pară foarti moderată, altfel risca să fie dintr-odată făcută bucăți cu viteza fulgerului d^ cîteva divizii germane.

Căci dacă atunci un singur general ar fi hotărît ca divizia devotată să împuşte toate zdrențele roşii, să pună Ia zid "consiliile de soldați", să sfărîme rezistența posibilă cu lovituri de minenwerfer ') sai de grenadă, în mai puțin de patru săptămîni rîndurile acestei **divizii s-ar fi îngroşat cu destui oameni ca să poată da naştere la** şaizeci **de divizii.**

Acesta era gîndul care-i făcea cel mai mult să tremure pe evreii care trăgeau sforile. Şi această spaimă i-a determinat să mențină o revoluție cu o alură destul de moderată: revoluția nu trebuia să degenereze în bolşevism, ci trebuia, dimpotrivă, date fiind împrejurările, să joace ipocrit rolul regimului linişti si al ordinii.

De aici numeroasele şi importantele sale concesii, apelul ei la vechii funcționali, la vechii .şefi din armată. Avea nevoie de ei, cel puțin pentru un anumit timp, şi numai după ce aceşti oameni, adevărați bărbați aspri le-ar fi făcut serviciile aşteptate, puteau îndrăzni să le dea şuturile care li se cuveneau şi să smulgă Republica din mîinile foştilor servitori ai statului spre a o lăsa pradă ghearelor vulturilor revoluției.

Numai prin acest mijloc puteau spera să-i păcălească pe vechii generali şi funcționali ai statului, pentru a dezarma dinainte o eventuală rezistență din partea lor, prezentînd această nouă stare de lucruri sub aparente de nevinovăție şi de blîndețe.

Experiența a arătat, că această manevră a reuşit foarte bine.

Numai că revoluția nu fusese făcută de elementele ordinii .şi liniştii, ci mai degrabă de elementele răzmeriței; ale furtului şi jafului. Şi dacă, pentru acestea din **urmă,** mersul revoluției nu era cel dorit, din motive de tactică politică nu era posibil ca ea să ia cursul care le-ar fi fost cel mai mult pe plac.

Plin dezvoltarea sa progresivă, social-democrația îşi pierduse şi caracterul de partid revoluționai* brutal Nu pentru că mental **ar** fi adaptat un scop diferit de al revoluției sau pentru că şefii ei ai' fi avut vreodată alte intenții decît ea: absolut de loc!

Dar, la urma urmei, nu mai rămîneau decît aceste intenții ***şi*** *un corp de partizani care nu mai era în stare să treacă la fapte.*

Cu un partid de zece milioane de membri nu se poate face o revoluție.

Intr-o mişcare de o asemenea importanță, nu mai ai în față un partid de extremă, ci marea masă de mijloc, aşadar o mulțime leneşă. In legătură cu aceasta trebuie să menționăm şi sciziunea provocată de evrei în sînul social-

') Aruncătoare de mină (N.T.)

locrației: în timp ce partidul social-democrat, din pricina inerției leneşe a ;ei sale se crampona de apărarea națională ca de o bucată de plumb, au ştiut ată din acest partid elementele sale *radical-activiste* şi să constituie din ele ane de asalt care constituiau trupe de şoc deosebit de redutabile.

Partidul independent şi asociația spartakistă au constituit batalioanele salt ale marxismului revoluționai". Misiunea lor era desăvîrşirea operei pe masele partidului social-democrat, pregătite de zeci de ani pentru acest rol, teau exploata.

Burghezia laşă a fost, în această privință, apreciată la justa ei valoare de ; marxism şi tratată pui* şi simplu "en canaille" '). De altfel nu s-au mai lat defel de ea, ştiind că servilismul acestei formațiuni politice, alcătuită r-o generație îmbătrînită şi uzată, nu va fi niciodată în stare să opună o ;tență serioasă.

Din moment ce revoluția reuşise şi principalele suporturi ale vechiului puteau fi considerate ca fiind reduse la zero şi armata de pe front începea ivească precum un sfinx neliniştitor, trebuia frînată desfăşurarea firească soluției.

Grosul armatei social-democrate ocupa poziția cucerită, iar batalioanele salt independente şi spartakiste au fost puse de o parte. Lucrurile nu au decurs totuşi fără luptă.

Cei care trăgeau sforile revoluției se temeau de vacarmul formațiunilor ;ac cel mai febril active nu numai pentru că acestea se simțeau înşelate în)tările lor şi voiau să continuie jaful din jur.

Căci răsturnarea, abia înfăptuită, a şi pricinuit, pare-se, de îndată area a două tabere, adică: partidul liniştii şi al ordinii şi grupul terorii gerate. Nimic mai firesc deci decît să vezi burghezia noastră mutîndu-se cu în tabăra liniştii şi ordinii. De data asta, aceste mizerabile organizații ice aveau ocazia să treacă la fapte. Fără să simtă nevoia să o spună, ci. otrivă, în tăcere, le era îngăduit să-şi pună picioarele pe un teren rezistent se solidarizeze. Intr-o oarecare măsură, cu puterea pe care o urau cel mai , dai" de care se temeau încă şi mai mult în străfundul sufletului lor. hezia germană cîştiga astfel deosebita onoare de a se aşeza la aceeaşi masă fii marxişti de trei ori blestemați, ca să lupte împotriva bolşevicilor!

In decembrie 1918 şi ianuarie 1919, situaţia se prezenta aşadar după urmează:

Revoluţia a fost făcută de o minoritate compusă din elementele cele mai şi după ea urmau imediat, toate partidele marxiste. Revoluţia însăşi îază o fizionomie moderată, ceea ce îi atrage ostilitatea extremiştilor ici. Aceştia încep să arunce grenade de mînă şi să facă mitralierele să *i,* să ocupe monumentele publice$_s$ pe scurt să ameninţe revoluţia moderată.

In limba franceză în text: "drept canalie, secătură, mişel" (N.T.)

Pentru a alunga teama provocată de aceste ameninţări, între adepţii noii stări de lucruri şi partizanii celei vechi este încheiat un armistiţiu, spre a fi în măsură să ducă de acum înainte în comun lupta împotriva extremiştilor. Rezultatul este următorul: duşmanii republicii se organizează ca să lupte împotriva republicii în sînul ei şi îi ajută să învingă tocmai pe aceia care, din motive cu totul diferite, sînt şi ei duşmanii acestei republici.

Un alt rezultat este acela că această combinaţie pare să îndepărteze orice pericol al unei lupte între partizanii vechiului stat şi al celui nou.

Niciodată nu va fi cercetat suficient şi cu destulă atenţie acest ultim fapt: numai cel care 1-a perceput poate înţelege cum a fost posibil ca un popor din care nouă zecimi nu au făcut revoluţia, din care şapte zecimi nu voiau revoluţia, din care şase zecimi aveau oroare de revoluţie să fie constrîns pînă la urmă la revoluţie de o zecime a populaţiei sale.

încetul cu încetul sîngele combatanţilor de pe baricade, spartakiştii pe de o parte, iar de cealaltă fanaticii şi idealiştii naţionalişti a secat; şi exact în măsura în care aceste două partide extreme se uzau luptînd unul împotriva celuilalt, masa de mijloc, ca întotdeauna, rămînea victorioasă. Burghezia şi marxismul s-au întîlnit pe terenul acţiunilor cîştigate şi din acel moment Republica a început să se consolideze. Ceea ce nu a împiedicat de altfel partidele burgheze, mai ales înainte de alegeri, să revină pentru cîtăva vreme la idei monarhice, asociind, în aceeaşi conjuraţie, spiritele celor de altădată şi inteligenţa redusă a adepţilor lor.

Nu era cinstit, căci în sinea ei burghezia rupsese de multă vreme cu monarhia, şi murdăria noii stări de lucruri începuse deja să se răsfrîngă asupra ei şi s-o facă sensibilă la corupţie. In ansamblu, politicianul burghez se simte astăzi mai în largul său în noroiul fetid al partidului republican decît pe stînca rămasă curată a fostei forme de stat a cărei amintire o mai păstrează încă.

După cum am mai spus, revoluţionarii au fost obligaţi, după distrugerea vechii armate, să-şi făurească un nou instrument al puterii pentru a-şi consolida autoritatea în stat. Dată fiind situaţia, nu puteau să şi-1 găsească decît printre partizanii unei concepţii de viaţă care le era diametral opusă. Numai în acel mediu se putea forma, deşi încet, corpul unei armate noi, care, limitată în afară prin tratatele de pace, putea fi în decursul timpului transformată moral spre a deveni un instrument al noii concepţii despre stat.

Dacă ne punem întrebarea de ce, independent de toate greşelile vechiului stat care au cauzat-o, revoluția a putut reuşi ca acțiune, ajungem la următoarele răspunsuri:

1. *Deoarece concepțiile noastre despre datorie şi supunere se anchiloza seră, .* -> ■. ■

2. Din cauza laşităţii pasive a partidelor noastre aşa-zise conservatoare. Trebuie să mai adăugăm următoarele:

Anchilozarea noțiunilor noastre despre datorie şi supunere îşi avea cauza undă în educația noastră care, fiind orientată în întregime în sensul statului; lipsită de simț național. Rezultă de aici o confuzie între mijloace şi scopuri, ştiința datoriei, respectarea îndatoririi şi supunerea nu sînt scopuri în sine, î cum nici statul nu este un scop în sine: ele trebuie să fie numai nişte oace de a face posibilă şi de a asigura existența pe acest pămînt unei unități de ființe vii, unite prin afinități morale şi fizice. *In clipa în care este ent că un popor piere $i este lăsat pradă celei mai crunte asupriri, datorită lor cîtorva netrebnici, supunerea şi respectarea îndatoririi fa(ă de aceştia din ă sînt dovezile unui formalism doctrinar, ți chiar curată nebunie, dacă, pe Ită parte, refuzul de a se supune .ți de a-fi face datoria ar fi putut feri poporul ecădere.* După concepția noastră burgheză actuală despre stat, comandantul ivizie care a primit ordin de sus să nu tragă a acționat conform datoriei sale 1 consecință, a avut dreptate să nu tragă, deoarece supunerea formală şi ă este mai prețioasă în ochii burghezilor decît viața propriului lor popor, după concepția național-socialistă, nu supunerea față de nişte superiori i, ci supunerea față de comunitate trebuie să intre la socoteală. Intr-un astfel Loment, răspunderea personală în fața întregii națiuni devine datorie.

Revoluția a reuşit pentru că poporul nostim, sau mai degrabă guvernele tre au pierdut o asemenea concepție vie despre aceste noțiuni.

In ceea ce priveşte punctul doi, putem face următoarea observație: Cauza profundă a laşităţii partidelor "conservatoare" a fost, în primul dispariția celor mai bune şi mai active elemente ale poporului nostru, care îzut pe front. In afară de aceasta, partidele noastre burgheze, pe care le m desemna ca singurele care acceptau ca bază vechiul stat, erau convinse **l-fi** puteau apăra opiniile decît pe plan spiritual şi cu armele spiritului, rece numai statul avea dreptul să aplice forța. Această convingere nu numai 'artă stigmatul degenerescentei crescînde, dai", în plus, este inadmisibilă) epocă în care unul din adversaiii politici a abandonat de mult acest punct idere şi declară deschis că va lupta, cît îi va sta cu putință, pentru aceste ui politice, folosind chiar şi violența. In momentul in care marxismul a ît în lumea democrației burgheze a cărei consecință a fost, apelurile ei la "numai cu armele spiritului" erau un nonsens care într-o zi trebuia ispăşit ilit. Deoarece marxismul însuşi a apărat întotdeauna punctul de vedere care folosirea unei arme era hotărîtâ numai de considerațiuni de unitate, şi că dreptul de a recurge la ea se justifica prin succes.

Perioada dintre 7 şi 11 noiembrie a demonstrat justețea aceastei pții. In acel moment, marxismul nu s-a sinchisit cîtuşi de puțin de mentarism şi nici de democrație; le-a aplicat

amîndurora lovitura mortală utorul bandelor de criminali care urlau şi trăgeau. Dacă organizaţiile de iezi flecari au rămas în momentul acela neputincioase, aceasta este uşor

de înţeles. După revoluţie, cînd partidele burgheze, deşi purtînd steaguri noi, au apărut din nou, şi cînd bravii lor şefi au ieşit tîrîndu-se din pivniţele întunecoase şi podurile bine aerisite care iau adăpostit, nu uitaseră nimic şi nu învăţaseră nimic, aşa cum se întîmplâ întotdeauna cu reprezentanţii unor organisme învechite. Programul lor politic reprezenta trecutul, în măsura în care interior nu se raliaseră noilor împrejurări, scopul lor a fost să poată participa pe cît posibil la noua stare de **lucruri,** şi singura lor armă era cuvîntul.

Partidele burgheze au capitulat în stradă în modul cel mai lamentabil, chiar după revoluţie.

Cînd a fost vorba de legea privind apărarea Republicii, mai întîi ea nu a întrunit majoritatea '). Dar, la vederea celor două sute de mii de manifestanţi marxişti, pe "oamenii noştri de stat" i-a cuprins o asemenea frică încît au acceptat această lege împotriva convingerilor lor, cuprinşi de teamă la gîndul că, în caz contrai-, mulţimea furioasă putea să-i distrugă la ieşirea din Reichstag. Ceea ce, din nenorocire, nu s-a întîmplat, deoarece legea a fost adoptată.

Noul stat s-a dezvoltat aşadar ca şi cum nu ai* fi existat nici o opoziţie naţională. Singurele organizaţii care au avut în acea vreme curajul şi forţa de a se opune marxismului şi mulţimilor ridicate de acesta au fost mai întîi corpurile de voluntari, apoi organizaţiile de autoapărare, gărzile civice, în sfîrşit. ligile pentru tradiţii *) formate în majoritate din vechi combatanţi.

Dai- nici existenţa lor nu a provocat nici un reviriment cît de cît perceptibil în desfăşurarea istoriei germane, şi aceasta din următoarele cauze:

După cum partidele numite naţionale nu puteau exercita nici o influenţă, deoarece nu aveau nici o putere efectivă in stradă, pretinsele ligi pentru apărare nu au putut exercita nici o influenţă pentru că le lipsea orice idee politică şi îndeosebi orice scop politic veritabil.

Ceea ce a determinat recent victoria marxismului a fost perfecta coeziune dintre voinţa lor politică şi brutalitatea lor în acţiune. Ceea ce a privat în întregime Germania naţională de orice influenţă asupra soartei Germaniei a fost lipsa unei colaborări dintre forţa brutală şi voinţa naţională.

Oricare ar fi fost voinţa partidelor "naţionale", ele nu aveau nici cea mai mică putere pentru a o face să triumfe, cel puţin în stradă.

Ligile pentru apărare aveau putere, ele dominau strada şi statul, însă

') Adoptarea acestei legi (iulie 1922) necesita o majoritate de două treimi. Populiştii nu au votat-o decît sub presiunea unei mari manifestaţii socialiste (naţionaliştii au votat împotriva ei) (N.T.)

^ *Freicorps:* grupări recrutate din vechea armată, în special dintre ofiţeri şi studenţi. *Selbstschutz, Einwohnerwehr.* organizaţii apropiate de gărzile naţionale din 1848. *Traditions verbande:* uniunea membrilor fostelor regimuri dizolvate etc. (N.T.)

nu aveau nici o idee politică şi nici un scop politic pentru care forţa lor să se fi angajat, în interesul Germaniei naţionale. In ambele cazuri, viclenia evreului a reuşit, printr-o convingere abilă (întărind o tendinţă deja existentă), să facă în aşa fel încît situaţia să se perpetueze şi răul să se adîncească.

Evz-eul a fost cel care a ştiut să lanseze prin presa lui, cu o abilitate nemărginită, ideea unui caracter "non-politic" al ligilor pentru apărare, după cum în lupta politică lăuda "armele curate ale spiritului". Milioane de imbecili germani pălăvrăgeau pe urmă adoptînd această măgărie, fără să presimtă cîtuşi de puţin că, în felul acesta, practic se dezarmau şi se predau evreului, fără să se apere.

Dai' există o explicaţie şi mai simplă. *Lipsa oricărei mari idei reformatoare a implicat întotdeauna limitarea forţei combative. Convingerea de a avea ireptul de a folosi armele cele mai brutale este întotdeauna legată de existenţa mei credin(e fanatice. în necesitatea victoriei unei noi ordini revoluţionare a ucrurilor.*

O mişcare care nu luptă pentru aceste scopuri şi pentru aceste idealuri upreme nu va recurge aşadar niciodată la mijloacele extreme.

Proclamarea unei idei mărețe este secretul succesului Revoluţiei •anceze; revoluţia rusă îşi datorează victoria ideii; iar fascismul şi-a extras forţa umai din ideea de a supune un popor, într-o manieră binefăcătoare, unei sforme din cele mai largi.

Partidele burgheze nu au capacităţile necesare pentru aceasta. Dai- nu numai partidele politice îşi vedeau scopul politic într-o staurare a trecutului: ci şi ligile pentru apărare, în măsura în care erau eocupate de scopuri politice. In mijlocul lor au prins viaţă vechi tendinţe de liuni militare şi Kyffhauseriene ') şi au contribuit la tocirea, din punct de dere politic, a celei mai tăioase arme pe care o avea Germania în acel moment la deteriorarea ei ca mercenari republica. Faptul că au făcut-o cu cele mai ne intenţii şi mai ales cu o desăvîrşită bună-credinţă nu schimbă cu nimic erenţa fatală a evoluţiei lor.

Puţin cîte puţin marxismul a obţinut în Reichswehrul consolidat •ijinul necesar autorităţii sale şi atunci a început, cu logică şi spirit metodic, dizolve ligile naţionale pentru apărare care i se păreau periculoase şi uniseră inutile. Unii din şefii cei mai îndrăzneţi, care erau suspectaţi, au fost iţi în faţa tribunalelor şi închişi. Toţi au fost loviţi de soarta pe care o ritaseră prin greşeala lor.

') Munte pe care, potrivit legendei, Frederie I Barbarossa dormea vrăjit, LÎnd să se trezească numai spre a face să triumfe idealul pangermanist. In fhauserbund erau reunite, încă înainte de război, toate asociațiile patriotice aşti militari, studenți etc. (N.T.)

Odată cu întemeierea partidului național-socialist, şi-a 6cut pentn prima dată apariția o mişcare al cărei scop nu era, ca la partidele burghe^ reîntronarea mecanică a trecutului, ci ridicarea în locul mecanismului absi^ al statului actual a unui stat organic rasist.

încă din prima zi, tînăra mişcare a adoptat punctul de vede? după cn,ı ideile sale trebuiau râspîndite prin mijloace spirituale, dar că, la ntoie, acea§ propagandă trebuia să se sprijine pe forța brutală.

Fidelă credinței sale în uriaşa importanță a noii doctrine, ei consider evident că nici un sacrificiu nu poate fi prea mare avînd în vederescopul c% trebuie atins.

Am arătat deja că există momente în care mişcarea care vrea g cucerească inima unui popor este obligată să găsească în propriile ale rînduj apărarea împotriva încercărilor de teroare duşmană. Una din lecțiileveşnice alt istoriei este şi aceea că o idee filozofică sprijinită de teroare nu poate fi înfring niciodată prin metode administrative abstracte, ci numai de cnouă idst filozofică, tradusă în acțiuni pe cît de îndrăznețe pe atît de hotărîte. kest lucit va displace întotdeauna apărătorilor oficiali ai statului, dai* este an fapt j(netăgăduit. Conducătorii pot garanta liniştea şi ordinea numai în cazul în caț statul corespunde ideii filozofice răspîndite în țară, astfel încît dementele violente să poață fi calificate drept criminali izolați, în loc să fie considerați reprezentante ale unei idei diametral opuse opiniilor oficiale. Dată aşa stan lucrurile, statul poate folosi timp de secole măsurile de represiune cele mai violente împotriva terorii care îl amenință, la sfîrşit va fi neputincios în fața 9 şi va pieri.

Statul german este luat cu asalt de marxism. Intr-o luptă care durea>j de şaptezeci de ani, el nu numai că nu a putut împiedica triumful acestsj ideologii, dai" a fost obligat să capituleze sub aproape toate aspectelt, în ciuda miilor de ani de ocnă şi de închisoare şi a represiunilor celor mai sîiferoase q care îi pedepsea pe militanții acestei ideologii marxiste care îl ameninți (Conducătorii unui stat burghez vor încerca să nege toate acestea, dadegeabaj

Statul care, la 9 noiembrie 1918, a capitulat necondiționiflt în fad marxismului, nu putea să-1 stăpînească de pe o zi pe alta; dimpotrivă: astăzi, burghezii idioți, aşezați în fotoliile ministeriale, trăncănesc deja despif necesitatea de a nu guverna împotriva muncitorilor, ceea ce pentru eiînseamni "împotriva marxiştilor". Identificînd muncitorul german cu marxismul, ei comit nu numai o falsificare, pe cît de laşă pe atît de mincinoasă, a istoriei, ci sț străduiesc să-şi ascundă astfel propria lor decădere în fața ideii şi a organizației **Marxiste.**

In prezența subordonării complete a statului actual față de marxism, mişcarea național-socialistă are cu atît mai mult datoria nu numai să pregătea»

378

că prin armele spiritului triumful ideii sale, ci şi de a organiza, pe propria sa răspundere, apărarea împotriva terorii Internaționalei bete de victorie.

Am descris deja felul în care a fost creat, în practică, un serviciu de ordine pentru adunările noastre şi cum încetul cu încetul el a luat caracterul unui serviciu de poliție generală avînd cadre organizate.

Deşi structura sa care se ridica încetul cu încetul semăna mult cu ceea :e se numeau "ligile pentru apărare" naționale, în realitate nu se putea face nici 3 comparație între ele.

Cum am mai spus, organizațiile germane pentru apărare nu aveau nici 3 idee politică precisă. In realitate ele nu erau decît nişte ligi deosebite pentru apărare, cu pregătire şi organizare adecvată, astfel încît nu constituiau decît un mplement ilegal al mijloacelor legale ale statului. Caracterul lor de corp de /oluntari nu era motivat decît prin constituirea lor şi prin situația statului la /remea aceea; dai" titulatura nu li se potrivea deloc, deoarece ele nu erau decît liste organizații private, care luptau numai pentru nişte convingeri deosebite. Ele nu-şi îndeplineau defel scopul, în ciuda atitudinii ostile a cîtorva şefi şi chiar i unor ligi întregi față de republică. *Fiindcă nu este suficient să fii convins de nferioritatea unei stări de lucruri existente pentru a-ți fixa o convingere în sensul nalt al acestui cuvînt; aceasta nu prinde rădăcini decît în preştiința lăuntrică a mei noi stări de lucruri ți în presentimentul că ea este necesară; ea nu prinde 'ădăcini decît în lupta pentru instaurarea acelei noi stări de lucruri, luptă considerată misiunea supremă a vieții.*

Ceea ce deosebeşte esențial serviciul de ordine al mişcării național-iocialiste din această perioadă de toate ligile pentru apărare este că el nu a fost i nu a vrut să fie, cîtuşi de puțin, slujitorul condițiilor create de revoluție, ci a uptat exclusiv pentru o Germanie nouă.

Este adevărat că, la început, acest serviciu de ordine avea caracterul inui serviciu pentru apărarea sălilor. Prima lui sarcină era limitată: trebuia să isigure psibilitatea de a ține adunări fără ca adversarul să le poată sabota. 3e-acum el fusese creat pentru a ataca temeinic, nu din adorație exclusivă față le ciomag - cum se pretindea în stupidele cenacluri ale rasiştilor germani ') -i pentru că pînă şi cea mai nobilă idee poate fi înăbuşită dacă protagonistul ei iste doborît cu o lovitură de ciomag. Adeseori, în istorie, capetele cele mai nobile lu căzut sub loviturile oamenilor celor mai decăzuți, şi aceasta este un fapt.)rganizația noastră nu considera violența un scop în sine, ci voia săi apere de iolență pe cei care urmăreau scopuri ideale. Şi ea a înțeles în acelaşi timp că nu rebuia să-şi asume apărarea unui stat care nu acorda nici un fel de protecție lațiunii, ci că, din contră, trebuia să ia asupra-şi apărarea națiunii de cei care oiau să nimicească poporul şi statul.

') *Deutsch-volkische* organizație care făcea concurentă hitleriştilor în Sspîndirea ideilor rasiste; ea a dispărut încetul cu încetul (N,T.)

7,1

După încăierarea de la adunarea din Hofbrauhaus din Miinchei serviciul nostim de ordine a primit, odată pentru totdeauna, spre comemorare veşnică a atacurior eroice ale micii trupe de atunci, numele de *secțiune* c/e *asul* Cum arată şi numele, ea nu desemnează decît o secțiune a mişcării. Este u membru al ei, întocmai ca propaganda, presa, instituțiile ştiințifice şi ceilal membri ai aceluiaşi partid.

Nu numai în cursul acelei reuniuni memorabile, ci şi în încercările c a răspîndi mişcarea noastră în restul Germaniei, am putut vedea cît de necesai era această organizație. Cînd marxismul a început să vadă în noi un pericol, nu a scăpat nici un prilej de a înăbuşi în faşă orice încercare de a ține o adunai național-socialistă, sau, la nevoie, a încercat s-o împiedice prin sabotaj. S înțelege de la sine că, în toate aceste ocazii, organizațiile oficiale ale partidelo marxiste de toate nuanțele, chiar şi întrunirile desemnate, acopereau făi discemămînt toate aceste intenții de sabotaj. Dai" ce să mai spunem de partide burgheze care, doborîte de marxism, în multe localități nu îndrăzneau sî-şi las oratorii să vorbească în public şi care, urmărindu-ne totuşi din ochi toate luptei impotiva **marxiştilor,** asistau la cele cîteva eseuri ale noastre cu o mulțumir prostească cu totul de neînțeles. Erau fericite văzînd că cel pe care ele nu 1-a putut învinge, cel care le învinsese pe ele nu putea fi zdrobit nici de noi. Ce mai credem despre acei funcționari, despre acei prefecți de poliție, chiar despi acei miniştri care, cu o lipsă de caracter de-a dreptul scandaloasă, aparent lua atitudini de "patrioți" dai" care, în toate conflictele național-socialiştilor marxismul aduceau acestuia din urmă serviciile cele mai josnice? Ce săcreden despre oamenii care, pentru nişte laude mizerabile în ziarele evreieşti, ai decăzut într-atît îneît i-au hărțuit pe neaşteptate tocmai pe aceiaşi oamen datorită eroismului **cărora** cu cîțiva ani în urmă nu fuseseră spînzurați de hait roşie şi nu deveniseră nişte cadavre sfîşiate atîrnate de un felinar?

Acestea sînt fapte atît de triste îneît i-au inspirat o dată defiinctulu prefect Pohner acel om de neuitat care, cu spiritul său riguros de dreptate ui aceste reptile cu toată puterea unui om de inimă aceste vorbe aspre: "Toa viața n-am vrut să fiu decît german, şi apoi funcționai" nu vreau să fi confundat vreodată cu acele creaturi, acele tîrfe de funcționali care s prostituează cu primul venit susceptibil să treacă drept stăpînul de moment"

Ceea ce este deosebit de trist este că această prăsilă a supus încetul c încetul nu numai zeci de mii de servitori din cei mai cinstiți şi mai credincio ai statului german, dai' în acelaşi timp le-a inoculat puțin cîte puțin propria < lipsă de principii; ea i-a hărțuit apoi pe cei mai cinstiți cu o ură feroce, în sfirş ia dat afară din posturi şi funcții, continuînd să se prezinte cu ipocrizi mincinoasă sub eticheta de "naționali".

Noi nu ne putem aştepta niciodată la vreun ajutor de la asemene oameni şi într-adevăr nu l-am obținut decît foarte rai*. Numai dezvoltare propriilor noastre servicii de apărare

putea să garanteze securitatea mişcai noastre, şi să-i atragă în acelaşi timp atenția şi stima generală care se acorc

ce se apără singur atunci cînd este atacat.

Ideea noastră călăuzitoare pentru organizarea internă a acestei secțiuni ilt a fost întotdeauna să facem din ea, pe lîngă o trupă de şoc perfectă, o novală de nezdruncinat pătrunsă de idealul național-socialist şi să facem unească în cadrul ei disciplina cea mai severă. Ea nu trebuia să aibă nimic ti cu o organizație burgheză de apărare, sau cu o societate secretă.

Motivele pentru care la vremea aceea m-am opus în modul cel mai ferm arilor de a da secțiunilor de asalt forma unor ligi pentru apărare sînt eiate pe următoarele considerațiuni:

Din punct de vedere pui* practic, educația militară a unui popor nu poate iță de ligi particulare decît cu un sprijin financiar uriaş din partea ui. A gîndi altfel înseamnă a ne supraestima considerabil propriile noastre lităţi. Aplicînd ceea ce se numeşte "disciplina voluntară", depăşirea Ltor limite în formarea organizațiilor care posedă o valoare militară este ibilă. Instrumentul cel mai important al comandamentului - facultatea de ipsi ■ aici lipseşte. In primăvara lui 1919 încă mai era posibilă constituirea ce se numesc "corpuri de voluntari", dar aceasta se putea face deoarece au alcătuite din vechi combatanți care, în majoritate, trecuseră deja prin vechii armate, dai" şi pentru că genul de obligații impuse oamenilor a o supunere militară necondiționată.

Aceste premise lipsesc cu desăvîrşire în cazul "ligilor pentru apărare" ;are. Cu cît liga este mai mare, cu atît disciplina este mai slabă; cu cît se cere mai puțin de la fiecare membru, cu atît ansamblul ia forma vechilor ții de militari şi de veterani. O pregătire voluntară pentru serviciul r, fără putere de comandă necondiționată, nu va putea fi niciodată aplicată ir mase. Cei care se vor supune de bunăvoie constrîngerii supunerii, cu irească în armată, vor fi întotdeauna în minoritate. Apoi, un antrenament bil nu poate fi aplicat din cauza insuficienței ridicole a mijloacelor aflate joziția ligilor pentru apărare. Sarcina esențială a acestor instituții ai" fi t să fie un antrenament foarte temeinic. Au trecut opt ani de la război, şi, ;t timp, nici un contingent al tineretului nostim german nu a beneficiat antrenament regulat. Sarcina unei ligi pentru apărare nu poate fi numai obeze oamenii care au beneficiat în trecut de un antrenament, pentru că, ;t caz s-ar putea stabili matematic momentul în care ultimul din membrii **părăsi** liga. Peste douăzeci de ani, nici cel mai tînăr soldat din 1918 nu va rea valoare militară, şi noi ne apropiem de această stare de lucruri cu o ;ate neliniştitoare. Atunci tot ce poartă numele de ligă pentru apărare va i inevitabil caracterul vechilor asociații de veterani. Or nu aşa trebuie să istituție care se numeşte nu asociația foştilor combatanți, ci Liga pentru e, şi care se străduieşte să exprime, prin însuşi numele ei că îşi vede tea nu numai în menținerea tradițiilor şi legăturilor între vechii soldați, răspîndirea ideilor de apărare națională şi în punerea în practică a acestor iică în formarea unui corp apt de această apărare.

<*Dar* atunci această sarcină implică inevitabil antrenarea elementelor cae n-au primit încă nici o pregătire militară, ceea ce, practic, este imposibil, într-adevăr nu poți face un soldat cu un antrenament de o oră sau două pe săptămînă. Cu exigențele crescînde, cu adevărat uriaşe, pe care serviciul militar i le impune actualmente soldatului, un serviciu militai- de doi ani este tocmai suficient pentru a transforma un tînăr într-un soldat.

Cu toții am văzut pe front consecințele teribile ale lipsei pregătirii militare asupra tinerilor recruți. Formațiunile de voluntari, care fuseseră supuse unui antrenament deosebit de dur timp de cincisprezece pînă la douăzeci de săptămîni şi însuflețite de spiritul de sacrificiu cel mai înalt, pe front reprezentau totuşi numai carne de tun. Numai tinerii recruți care făcuseră un antrenament de patru pînă la şase luni şi fuseseră încadrați în rîndurile bătrînilor soldați experimentați puteau deveni elemente utile în regimentul lor; pentru aceasta, erau îndrumați de "bătrîni" şi încetul cu încetul se adaptau misiunii lor.

Cît de disperată era, în fața acestor fapte, tentativa de a crea o trupă fără putere de comandament definitivă, fără mijloace suficiente, printr-un aşa-zis antrenament de una pînă la două ore pe săptămînâ! In felul acesta pot fi menținuți în formă vechii soldați, dai' tinerii nu pot fi niciodată transformați în soldați.

Ineficacitatea acestui pretins antrenament mai poate fi dovedită prin următorul fapt: atunci cînd cutare ligă pentru apărare voluntară încerca, cu prețul unor eforturi uriaşe şi cu mii de dificultăți, să antreneze militar cîteva mii de oameni devotați (pentru ceilalți, ea nici măcar nu există!), statul nimicea prin directivele sale pacifiste şi democratice elanul a milioane şi milioane de tineri, otrăvind sufletul lor patriotic şi transformîndu-i încetul cu încetul într-o turmă de oi care suportă răbdătoare arbitrarul.

Cît de slabe şi de ridicole par, față de aceasta, toate eforturile ligilor pentru apărare de a transmite tineretului german ideile lor!

Dai- aproape şi mai important este punctul de vedere următor, care m-a făcut întotdeauna să iau poziție împotriva oricărei încercări de aşa-zisă pregătire militară pe baza organizațiilor voluntare:

Chiar admițînd că, în ciuda tuturor greutăților arătate mai sus, o ligă ar reuşi totuşi, în cursul anilor, să transforme un anumit număr de germani în oameni antrenați din punct de vedere militar, atît moral cît şi fizic şi tehnic, rezultatul ai" fi egal cu zero într-un stat care, prin întreaga sa politică, nu doreşte cîtuşi de puțin o asemenea pregătire militară, care o detestă chiar, deoai'ece ea este în deplină contradicție cu scopurile intime ale conducătorilor săi, distrugători ai națiunii.

In orice caz, un asemenea rezultat ar fi fără valoare cu nişte guverne care nu numai că au dovedit că puterea militară a națiunii nu are nici o valoare în ochii lor, dar care, mai ales, nu au nici cea mai mică dorință de a se servi de această forță decît pentru apărarea propriei lor existențe, atît de funestă. In prezent lucrurile stau tot aşa. Oare nu este într-adevăr ridicol să antrenezi

r cîteva zeci de mii de oameni aflați în declin, în vreme ce statul, acum ini, a abandonat rușinos opt milioane și jumătate de soldați din cei mai mtrenți? Atunci cînd nu numai că nu a vrut să-i folosească, dar, ca ștințâ pentru sacrificiile lor, i-a lăsat pradă insultelor plebei. Vrem așadar îăm soldați pentru apărarea unui regim care i-a mînjit pe cei mai glorioși

de odinioară, care i-a scuipat, care a lăsat să li se smulgă crucile și île, care le-a luat cocardele, le-a călcat în picioare drapelele și le-a at toate faptele eroice? Oare regimul actual a făcut măcar un pas pentru •a onoarea vechii armate, pentru ai aduce în fața justiției pe distrugătorii actorii ei? Absolut nici unul! Dimpotivă: îi vedem tronînd în cele mai funcții din stat. La Leipzig s-a spus: "Dreptul urmează puterea la :ă". Dar cum astăzi, puterea, în republica noastră, este în mîinile acelorași i care au ațîțat revoluția, cum această revoluție este trădătoarea cea mai famia cea mai josnică din întreaga istorie a Germaniei, într-adevăr nu se jăsi nici un motiv pentru a spori tocmai puterea acestor indivizi creînd ită nouă. Toate argumentele rațiunii se opun la aceasta.

Cazul pe care îl făcea acest stat, după revoluția din 1918, de întărirea i sale din punct de vedere militar este demonstrat limpede și fățiș de nea sa față de marile organizații de autoapărare existente în vremea Cîtă vreme trebuiau să-și asume apărarea creaturilor revoluționare atît :, ele nu au fost indezirabile. Dar în măsura în care, datorită delăsării de a poporului nostru, pentru aceste creaturi pericolul părea să dispară, ;ența acestor ligi însemna atunci o întărire din punct de vedere național, fost considerate de prisos, s-a făcut totul pentru dezarmarea lor, și chiar, josibil, pentru dizolvarea lor.

Istoria nu cunoaște decît exemple rare de recunoștință a suveranilor. Dar un partid neoburghez putea spera să conteze pe recunoștința incendiari-asasinilor revoluționari, a acelor oameni care s-au îmbogățit spoliind 1, a acelor trădători ai națiunii. Studiind problema necesității creerii pentru apărare voluntare, m-am întrebat: pentru ce am să-i antrenez pe ineri? In ce scop vor fj folosiți și cînd vor fi chemați? Răspunsul la aceste i dădea în același timp cele mai bune directive pentni propria noastră tă.

Dacă statul actual trebuie vreodată să facă apel la aceste formațiuni ate, el nu o va face pentni apărarea intereselor naționale în afară, ci

pentni apărarea asupritorilor națiunii, în ciuda furiei generale a lui înșelat, trădat și vîndut, care va izbucni poate într-o zi.

Secțiunile noastre de asalt nu ar trebui așadar, din acest singur motiv, i nimic comun cu o organizație militară. Ele erau un instrument de ie și de răspîndire a mișcării național-socialiste și sarcinile lui erau de cu lt ordin decît al organizațiilor numite ligi pentru apărare.

Dar ele nu trebuiau să fie nici o asociație secretă. Scopul organizațiilor

nu poate fi decît ilegal.   Aceasta limitează cadrul unei asemenea

organizații. Nu este posibil, mai ales cunoscînd tendința poporului german de a pălăvrăgi, să creezi o organizație cît de cît considerabilă şi în acelaşi timp să păstrezi secretul sau chiar să-i ascunzi scopurile. Asemenea intenții au fost dejucate de mii de ori. Nu numai că instituțiile noastre polițieneşti au astăzi la dispoziție un întreg stat-major de proxeneți şi de alte canalii care trădează pentru cei treizeci de dinari ai lui Iuda şi care mai degrabă ar inventa trădări imaginare. Niciodată nu se poate obține de la partizanii proprii tăcerea necesară într-un asemenea caz. Numai nişte grupări mici, după ani de zile de filtrare, ar putea dobîndi caracterul de adevărate organizații secrete. Dar însăşi îngustimea unor asemenea formațiuni le-ar lipsi de orice valoare pentru mişcarea național-socialistă. *Noi aveam nevoie nu de o sută sau de două sute de conspiratori îndrăzne[i, ci de sute de mii de militanți fanatici îndrăgostiți de idealul nostru. Trebuia să lucrăm nu în conciliabule secrete, ci prin demonstrații de masă puternice, şi mişcarea nu putea învinge prin pumnal sau prin otravă sau revolver, ci numai cucerind strada. Trebuia să facem marxismul să înțeleagă că național-socialismul este viitorul stăpîn al străzii şi că într-o zi el va deveni stăpînul statului.*

Pericolul organizațiilor secrete mai stă şi acum în faptul că membrii lor pierd adesea orice noțiune a măreției sarcinii lor şi cred că soarta unui popor poate fi hotărîtă printr-o crimă. O asemenea părere poate avea rațiunea ei de a fi istorică în cazul în care poporul suferă sub tirania vreunui asupritor de geniu despre care se ştie că numai personalitatea lui extraordinară garantează soliditatea internă şi caracterul terifiant al acestei asupriri. Intr-un astfel de caz, din rîndurile poporului se poate ivi un om gata de sacrificiu pentru a împlînta sabia în pieptul omului urît. Şi numai spiritul republican al micilor laşi poate vedea în acest act un motiv de dezaprobare. Să nu uităm că Schiller, cel mai mare pionier al libertății poporului nostru, a îndrăznit să glorifice o asemenea crimă în *Wilhelm Teii.*

In anii 1919 şi 1920 exista pericolul ca asociațiile secrete, antrenate de marile exemple ale istoriei şi lovite de nenorocirile fără de număr ale patriei să încerce să se răzbune pe cei-care au uneltit nenorocirile patriei, crezînd că în felul acesta pun capăt suferinței poporului. Orice tentativă asemănătoare ai* fi fost un nonsens, pentru că marxismul triumfase nu grație geniului superior al vreunui conducător, ci din cauza slăbiciunii lamentabile şi fără limite, din cauza renunțării laşe a lumii burgheze. Cel mai amarnic reproş care i se poate face burgheziei noastre este constatarea că revoluția n-a scos în evidență nici un cap luminat, în schimb a supus-o. Este de înțeles că în fața unui Robespierre, a unui Danton sau a unui Marat se poate capitula, însă este scandalos să te pui în patru labe în fața lui Scheidemann cel subțire sau a grasului de Erzberger sau a unui Friedrich Ebert, şi toți ceilalți nenumărați pitici politici. Nu a existat nici măcar un cap în care să se fi putut vedea omul de geniu al revoluției. Spre nefericirea patriei, existau doar ploşnițe revoluționare, o adunătură de spartakişti en gros şi cu amănuntul. N-ar fi avut nici o importanță dacă era

suprimat unul; rezultatul ar fi fost că o mînă de alte lipitori, la fel de nule şi la fel de avide, i-ar fi luat locul.

Protestul cel mai energic nu era de prisos pentru a combate această concepție care avusese rațiunea ei de a fi în marile evenimente istorice, dar care nu i se potrivea absolut deloc epocii noastre de pitici.

Aceleaşi considerațiuni sînt valabile în cazul *suprimării celor numiți trădători de (ară.* împuşcarea unui individ care i-a denunțat duşmanului prezența unui tun este o lipsă ridicolă de sens, cîtă vreme în posturile cele mai înalte din guvern se află canalii care au vîndut un imperiu întreg, care au pe conştiință sacrificiul zadarnic a două milioane de morți, care poartă răspunderea a milioane de invalizi şi care îşi fac cu deplină linişte sufletească "treburile" lor republicane. Este un nonsens să pedepseşti ■micii trădători într-un stat în care guvernul îi declară nevinovați pe marii trădători. Căci într-o zi s-ar putea întîmpla ca un idealist cinic, care, pentru a-şi sluji poporul, a suprimat un netrebnic de trădător de arme, să fie chemat injustiție în fața unui juriu de mari trădători. Atunci un trădător trebuie suprimat de un alt trădător? Sau de un idealist? In primul caz, succesul este îndoielnic, iar trădarea asigurată pentru viitor; în celălat caz, este eliminat un mic netrebnic, iar viața unui idealist, poate de neînlocuit, este amenințată.

In rest, atitudinea mea în această problemă este următoarea: hoții mărunți nu trebuiesc prinşi atîta timp cît cei mari rămîn liberi şi nepedepsiți; într-o zi, un tribunal național german va avea de judecat şi de trimis la execuție cîteva zeci de mii de organizatori răspunzători de trădarea din noiembrie şi de tot ce se leagă de ea. Un asemenea exemplu va fi, odată pentru totdeauna, şi o lecție salutară pentru micul trădător de arme ').

Toate aceste considerații m-au determinat să interzic, în mai multe rînduri, orice participare la asociațiile secrete şi să împiedic secțiunile de asalt să ia caracterul acestor asociații. In acei ani, am ținut mişcarea național-socialistă departe de experiențele ale căror executori au fost în cea mai mare parte admirabili tineri germani idealişti; dar actele lor nu au dus decît la propriul lor sacrificiu, fără ca ei să fi putut îmbunătăți cît de cît soarta patriei.

Dacă S.A. nu trebuiau să fie nici o organizație pentru apărare militară, nici o asociație secretă, de aici trebuiau trase următoarele concluzii:

1. Antrenarea lor trebuia să aibă loc nu din punctul de vedere al utilității lor militare, ci al conformității lor cu interesele partidului.

[l]) Cei care după război denunțau autorităților interaliate locurile de depozitare a armelor clandestine (N.T.)

In măsura în care membrii lor trebuiau să se perfecționeze din punct d vedere fizic, centrul de gravitate nu trebuia să fie în exercițiile militare, ci nu degrabă în practicarea

sporturilor. Boxul şi jiu-jitsu mi s-au părut întotdeaun mai importante decît un antrenament de tir, care nu putea să fie decît pros fiind incomplet. Să i se dea naţiunii germane şase milioane de corpuri perfe< antrenate din punct de vedere sportiv, arzînd de o iubire fanatică faţă de patri şi crescute în cel mai intens spirit ofensiv; un stat naţional *va* şti să facă din el la nevoie, o armată, în mai puţin de doi ani, dacă există cadre. Acestea su formate în împrejurările actuale de Reichswehr şi nu de o ligă pentru apărai împietrită în jumătăţi de măsură. Perfecţionarea fizică trebuie să-i inocule2 fiecăruia convingerea superiorităţii sale şi să îi dea acea siguranţă care st întotdeauna în conştiinţa propriei forţe; ea trebuie să le dea de asemene calităţile de sportiv care pot servi ca arme pentu apărarea mişcării.

1. Pentru a împiedica încă de la început ca S.A. să îmbrace un caracte secret, trebuie ca, independent de uniforma după care toţi o pot recunoaşi imediat, efectivele ei, prin înseşi numărul lor, să fie utile mişcării şi cunoscut de toţi Ea nu trebuie să aibă un sediu secret; ea trebuie să funcţioneze desch: şi să se consacre unei activităţi care să risipească definitiv toate legendele despr "organizarea ei secretă". Pentru a-i proteja spiritul de toate încercările de a întreţine activitatea prin mici conspiraţii, ar trebui, încă de la început, iniţial deplin în marea idee a mişcării şi antrenată atît de deplin în. realizarea sarcin apărării acestei idei, încît orizontul să i se deschidă îndată şi fiecare din membr săi să nu-şi mai vadă misiunea în eliminarea cutărui găina* mai mic sau im mare, ci în dăruirea totală de sine în vederea edificării unui nou stat naţiona socialist şi rasist. In felul acesta, lupta împotriva statului actual s-a ridicf deasupra atmosferei de mici acte de răzbunare şi de acţiuni de conspiratori; e ajungea la nivelul unui război de distingere pentru o concepţie de viaţă idea împotriva marxismului şi a formaţiunilor sale.
2. Formele de organizare ale S.A., precum şi uniforma şi echipamenti său nu trebuiau să urmeze modelele vechii armate; ele trebuiau să se conforme ze nevoilor sarcinii care îi revenea.

Aceste idei care îmi slujeau drept directive încă din anii 1920 şi 1921 pe care mă străduiam să i le inoculez încetul cu încetul tinerei organizaţii a avut drept rezultat faptul că, încă de la sfîrşitul verii anului 1922, aveam u număr apreciabil de centurii, care în toamna anului 1922 au primit îmbrăcămii tea care le deosebea. Trei evenimente au avut o însemnătate extraordinar pentru dezvoltarea ulterioară a S.A.

1. Marea demonstaţie a tuturor asociaţiilor patriotice împotriva leg: pentru apărarea republicii, *din Konigsplatz din Munchen.*

Asociaţiile patriotice din Munchen lansaseră atunci apelul de a se reur pentru o manifestaţie uriaşă, la Munchen, spre a protesta împotriva introduceri acestei legi a apărării republicii. Trebuia să ia parte şi mişcarea naţiona socialistă. Defilarea partidului, în rînduri strînse, a fost deschisă de cele şas

îturii din Miinchen, urmate de secţiile politice ale partidului. La defilare au tt parte două orchestre şi erau purtate aproape cincisprezece drapele. Sosirea ional-socialiştilor în

marea piață, deja pe jumătate plină, a dezlănțuit un ;uziasm fără margini. Eu însumi am avut onoarea să iau cuvîntul în fața unei Ițimi numărînd şaizeci de mii de oameni.

Succesul acestei manifestații a fost fulgerător, în special pentru că s-a edit pentru prima dată, în ciuda tuturor amenințărilor roşiilor, că Munchenul ional putea şi el să mărşăluiască în stradă. Membrii asociațiilor de apărare ie republicană, care au încercat să acționeze prin teroare împotriva coloanelor marş, au fost împrăştiați, cu capetele însîngerate, în cîteva minute de turiile S.A. Mişcarea național-socialistă a arătat atunci, pentru întîia oară, ra hotărîtă ca pe viitor să ceară să defileze în stradă şi să smulgă astfel acest îopol din mîinile trădătorilor internaționali şi ai duşmanilor patriei.

Rezultatul acelei zile a fost o dovadă incontestabilă a faptului că, în ce 'este structura S.A., concepțiile noastre erau juste, atît din punct de vedere lologic cît şi din punctul de vedere al organizării.

Ea a fost aşadar lărgită puternic pe bazele care îi aduseseră succesul şi, *&* cîteva săptămîni, puseserăm pe picioare un număr îndoit de centurii. 2. *Expediția la Coburg* din octombrie 1922.

Ligile "rasiste" aveau intenția să organizeze, la Coburg, ceea ce ele îeau un "Congres german". Am primit şi eu o invitație la acest congres, cu imintea de a aduce cu mine cîțfva oameni. Această invitație, pe care am îit-o la ora 11, sosea la timp. O oră mai tîrziu, dispozițiile pentni participa-la acest congres german erau deja luate. Pentni a mă însoți, am desemnat sute de oameni din S.A., care, împărțiți în paisprezece centurii, aveau să fie sportați de la Munchen de un tren special pînă la Coburg, devenit bavarez u fost date ordinele corespunzătoare celorlalte grupări ale S.A. național-diste, care se formaseră între timp în alte localități. Pentni prima dată un lenea tren special traversa Germania. In toate localitățile în care urcau noi tbri ai S.A., călătoria noastră făcea senzație. Multă lume nu ne văzuse încă elele; ele au produs o impresie puternică.

Cînd am sosit în gara Coburg, am fost primiți de o delegație a tetului pentni serbări a congresului, care ne-a transmis un ordin, intitulat ipromis", al sindicatelor locale, ca şi al partidului socialist independent şi u-tidului comunist, care stipula că nu trebuie să intrăm în oraş nici cu furile desfăşurate, nici cu orchestra în frunte Ouaserăm cu noi orchestra tră de patruzeci şi doi de oameni), nici în rînduri strînse.

Am respins pe loc acele condiții umilitoare şi n-am uitat să le spun iilor conducători ai acelei manifestații că faptul că au început tratative şi

Coburgul, împreună cu cantonul său, care făcea parte din fostul ducat de Coburg-Gotha, hotărîse de curînd, prin plebiscit, unirea cu Bavaria. (N.T.)

au încheiat compromisuri cu municipalitatea socialistă mi se părea surprinzător; şi am declarat că centuriile S.A. aveau să se încoloneze de îndată şi să mărşălu-iască plin oraş, cu fanfara lor şi cu steagurile desfăşurate.

Şi aşa am şi făcut.

In fața gării ne-a primit o mulțime care urla şi rînjea. "Asasinilor!", "Bandiților!", "Criminalilor!", iată cuvintele frumoase pe care ni le-au azvMit în față acei întemeietori exemplari ai republicii germane. Tînăra S.A. a păstrat o ținută exemplară, centuriile s-au format în piața gării, nedînd la început nici o atenție insultelor plebei. Organe de poliție înfricoşate au condus mai întîi marşul nostru prin oraşul acesta necunoscut nouă tuturor, nu spre cartierele noastre, cum ne înțeleseserăm, ci spre sala Hofbräuhaus, situată lîngă centrul oraşului. La stînga şi la dreapta procesiunii noastre, tumultul maselor populare care ne urmau creştea neîncetat. Prima centurie nici n-a intrat bine în curte, că o mulțime compactă a încercat să pătrundă în urma noastră, cu strigăte asurzitoare. Ca s-o împiedice, poliția a poruncit închiderea sălii. Cum această situație era insuportabilă, am poruncit din nou centuriilor să stea în poziție de drepți, le-am ținut o scurtă cuvîntare şi am cerut poliției deschiderea imediată a uşilor. După ce a şovăit îndelung, a consimțit.

Am luat-o deci din nou pe acelaşi drum, dar în sens invers, ca să ajungem în cartierele noastre, şi de data asta am avut într-adevăr de ținut piept. Cum strigătele şi exclamațiile jignitoare nu puteau face centuriile noastre să-şi piardă sîngele rece, acei reprezentanți ai adevăratului socialism, ai egalității şi ai fatemității au recurs la pietre. Atunci am ajuns la capătul răbdării şi a plouat cu lovituri în dreapta şi în stînga; peste un sfert de oră, nici un roşu nu îndrăznea să mai scoată nasul în stradă.

Am mai avut şi în timpul nopții întîlniri grele. Patrulele S.A. găsiseră nişte național-socialişti, atacați izolat, într-o stare înfiorătoare. Atunci le-am vehit de hac adversarilor. încă de a doua zi dimineața teroarea roşie de care suferise Coburgul timp de ani de zile era zdrobită.

Cu ipocrizia tipică a marxiştilor-evrei, s-a mai încercat, prin proclamații, aruncarea încă o dată în stradă a "tovarăşilor din proletariatul internațional", afirmîndu-se, prin falsificarea faptelor, că "bandele de asasini" ale noastre începuseră la Coburg "un război exterminator împotriva muncitorilor paşnici". La ora unu şi jumătate trebuia să aibă loc o mare "demonstrație populară" şi fuseseră chemați zeci de mii de muncitori din regiune. Ferm hotărît să lichidez definitiv teroarea roşie, la prînz am ordonat S.A., care număra o mie cinci sute de oameni, să formeze o coloană şi am pornit cu ea în marş către fortăreața din Coburg, trecînd prin piața mare unde trebuia să aibă loc demonstrația adversă. Voiam să văd dacă vor îndrăzni să ne mai molesteze. Cînd am pătruns în piață, în locul celor zece mii de oameni anunțați, nu se aflau acolo decît cîteva sute de amărîți care la apropierea noastră au stat liniştiți sau au luat-o la fugă.

Numai în cîteva puncte nişte detaşamente roşii venite din afară şi care încă nu ne cunoşteau au încercat din nou să se lege de noi; dai* le-am făcut să le

ră complet pofta cît ai bate din palme. Şi atunci s-a putut vedea felul în care ulaţia, pînă atunci intimidată, s-a trezit încetul cu încetul, a prins curaj, a :-āznit să ne aclame şi, seara, la plecarea noastră, în multe locuri a izbucnit vaţii.

Pe neaşteptate, personalul căilor ferate ne-a declarat la gară că nu ne va iuce trenul. Atunci le-am făcut cunoscut mai multor conducători roşii că, în ;t caz, aveam de gînd să pun mîna pe atîţia bonzi roşii cîţi voi putea prinde i o să ne conducem trenul noi înşine, luînd cu noi pe locomotivă, pe tender *i* fiecare vagon cîţiva reprezentanţi ai solidarităţii internaţionale. Nu am t sâ le atrag acelor domni atenţia asupi'a faptului că o călătorie întreprinsă iropriile noastre mijloace ar fi, desigur, o aventură nespus de riscantă şi că >abil ne vom frînge gîtul. Dar atunci vom putea, în orice caz, să ne bucurăm -o să facem saltul spre lumea cealaltă singuri, ci în deplină egalitate şi jrnitate cu domnii roşii.

Drept care trenul a plecat la ora exactă şi a doua zi dimineaţa am ajuns nou sănătoşi şi teferi la Munchen.

La Coburg, pentru prima dată din anul 1914 încoace, a fost restabilită ;1 egalitatea cetăţenilor în faţa legii. Căci dacă, astăzi, vreun nerod de ţionar superior vrea să afirme că statul este cel care apără viaţa cetăţenilor atunci într-adevăr nu aşa stăteau lucrurile; căci cetăţenii trebuiau să fie aţi împotriva x'eprezentanţilor înşişi ai statului.

Importanţa acestei zile nu poate fi apreciată imediat cu toate consecin-2i. Dai" oamenii S.A. victorioase au simţit crescînd înci'ederea în ei înşişi şi irspicacitatea şefilor lor.

Lumea din jur a început să se ocupe de noi şi mulţi au fost cei care au loscut pentru prima dată, în mişcarea naţional-socialistă, instituţia care ua, după toate probabilităţile, să-i pregătească marxismului un sfîrşit demn

Numai democraţia s-a vâietat că am îndrăznit să nu lăsăm să ni se aie capul şi că ne-am asumat, într-o republică democratică, dreptul de a nge un atac brutal cu pumnii noştri şi cu bastoanele noastre, în loc să mdem cu incantaţii pacifiste.

Presa burgheză, în general, a fost jalnică sau laşă ca întotdeauna şi ii cîteva ziare sincere s-au bucurat că, cel puţin la Coburg, oamenii au ştiut L-şit să le dea peste mînă bandiţilor marxişti.

Chiar la Coburg, cel puţin o parte din muncitorii marxişti, cea pe care consideram rătăcită, învăţase, prin lecţia dată de pumnii muncitorilor nal-socialişti, că şi aceşti muncitori luptau pentru idealuri, căci se ştie din lentă că nu te baţi decît pentru lucrul în care crezi şi pentru ceea ce iubeşti.

S.A. a tras de aici cele mai mari foloase. Ea a sporit atît de rapid încît Lgresul partidului, la 27 ianuarie 1923, au putut participa la inaugurarea lului aproape 6.000 de oameni; cu această ocazie, primele centurii au t îmbrăcate în întregime cu uniforma lor nouă.

389

Experiența de la Coburg demonstrase cît era de importantă introducerea unei ținute uniforme pentru S.A., nu numai pentru întărirea spiritului de echipă, dai- şi pentru a evita confuziile şi ca semn de recunoaştere. Pînă atunci nu purtaseră decît brasarde; acum li s-au alăturat cămaşa de pinză groasă şi binecunoscuta caschetă.

Experiența de la Coburg a mai avut o consecință importanți: am început să zdrobim metodic teroarea roşie în toate localitățile în care aceasta împiedicase, de ani de zile, orice adunare a altor partide şi să restabilim libertatea adunărilor. Din acel moment, ne-am concentrat batalioanele națioiial-socialiste în astfel de localități şi încetul cu încetul fortărețele roşii din Bavsiria au căzut una după alta în fața propagandei național-socialiste. S.A. s-a adajtat din ce în ce mai bine sarcinii sale, s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de tipul de mişcare de apărare fără scop şi fără importanță vitală şi s-a ridicat pînă la rolul de organizație vie de luptă pentru crearea unui nou stat german

Dezvoltarea logică a continuat pînă în luna martie 1923. la momentul acela s-a produs un eveniment care m-a obligat să fac mişcarea să devieze de pe calea stabilită şi să determin o transformare.

3. *Ocuparea teritoriului de pe Ruhr* de către francezi, în primele luni ale anului 1923, a avut o mare importanță pentru dezvoltarea S.A.

Astăzi încă nu este cu putință, şi mai ales nu corespunde interesului național, să vorbim despre acest lucru sau să îl descriem în deplină libertate. Nu pot vorbi despre el decît în măsura în care acest subiect a fost abordat în discuții publice şi unde a fost adus astfel la cunoştința tuturor.

Ocuparea Ruhrului, care n-a fost deloc o surpriză pentru noi, a făcut să se nască speranța bine întemeiată că acum vom rupe cu politica laşă de dare înapoi şi că liniilor de apărare va trebui să li se atribuie o misiune perfect definită. Nici S.A., care număra pe atunci în rîndurile sale mai multe mii de oameni tineri şi plini de putere, nu a putut refuza să ia parte la acest serviciu național. In primăvara şi în cursul verii anului 1923 s-a înfăptuit tansformarea ei într-o organizație militară de luptă. Acestei reorganizări trebuie să i se atribuie, în mare parte, desfăşurarea ulterioară a evenimentelor din anul 1923 în ceea ce priveşte mişcarea noastră.

Intrucît tratez în altă parte, în linii mari, evenimentele anului 1923, vreau numai să institui opinia că transformarea S.A. din acea epocă i-ar fi dăunat mişcării, dacă nu erau îndeplinite condițiile care motivau această reorganizare, cu alte cuvinte reluarea unei rezistențe active împotriva Franței.

încheierea din anul 1923, **aricit** de teribil ai* putea părea la prima vedere, a fost aproape necesară dacă ne plasăm într-un unghi de vedeie superior, pentru că a împiedicat transformarea definitivă a S.A., făcută inutilă prin atitudinea guvernului german şi dăunătoare pentru mişcarea însăşi; de aceea ne-am reluat mersul în aceeaşi direcție de .care ne îndepărtaserăm.

Partidul, reorganizat în 1925, trebuie să-şi reconstruiască S.A. după principiile arătate la început. El trebuie să se întoarcă la sfintele concepții

Le şi trebuie să considere din nou că sarcina sa cea mai importantă este de i prin S.A. un instrument pentru reprezentarea şi întărirea luptei pentru zi mişcării.

El nu trebuie să tolereze ca S.A. să se coboare la rolul unei ligi pentru re sau al unei asociații secrete; dimpotrivă, trebuie să se străduiască să ; prin ea o gardă de o sută de mii de oameni pentru idealul naționalist şi rasist.

CAPITOLUL X FEDERALISMUL ESTE DOAR O MASCĂ

In iama anului 1919 şi mai ales în primăvara şi vara lui 1920, tînărul partid a fost obligat să ia poziție în legătură cu o problemă care avusese deja, în timpul războiului, o impoz*tanță extraordinară. In prima parte a acestei cărți, descriind pe scurt simptomele constatate personal şi care anunțau prăbuşirea de care era amenințată Germania, am făcut aluzie la genul de propagandă folosită de englezi şi de asemenea şi de francezi, pentru a lărgi vechea prăpastie care separa nordul Germaniei de sudul ei. In primăvara lui 1915 apăruseră primele pamflete îndreptate sistematic împotriva Prusiei făcută singură responsabilă de război. In 1916, această campanie luase o formă definitivă, pe cît de abilă pe atît de vrednică de dispreț. Făcînd apel la instinctele cele mai josnice, ea tindea să-i asmuță pe germanii din sud împotriva celor din nord şi începuse să dea roade. Avem dreptul să le reproşam autorităților superioare din vremea aceea, atît guvernului, cît şi conducerii armatei sau, mai bine zis, şefilor armatei bavreze -şi este o învinuire de care nu se vor putea dezvinovăți niciodată -, că nu au intervenit cu hotărîrea necesară pentru a face această campanie să înceteze; dar Dumnezeu îi orbea şi îi făcea să-şi uite datoria. N-au făcut nimic! Dimpotrivă, se părea că în diferite locuri era văzută destul de bine; erau poate destul de mărginite ca să-şi închipuie că nu numai că o asemenea propagandă ar închide calea evoluției care conducea poporul german către unitate, dai* şi că ea ar întări automat tendințele federative. Dai* rareori în istorie o neglijență atît de perfidă a fost pedepsită mai crunt. Insulta pe care au vrut s-o aducă Prusiei a afectat întreaga Germanie. Ea a avut drept consecință grăbirea prăbuşirii care a fărîmițat nu numai Germania, ci mai întîi înseşi statele germane.

Ura ațîțată artificial împotriva Prusiei s-a dezlănțuit cu cea mai mare furie în oraşul Munchen, unde a izbucnit mai întîi o mişcare împotriva casei regale ereditare.

Ar fi de altfel greşit să credem că propaganda duşmană din timpul războiului a putut fabrica singură în întregime această mişcare de opinie ostilă Prusiei şi că poporul care a căzut în capcana ei nu are justificări. Maniera incredibilă de organizare a economiei

publice în timpul războiului, centralizarea într-adevăr lipsită de sens care punea sub tutelă tot cuprinsul Reichului şi îl exploata cum face un escroc cu cei pe care-i trage pe sfoară, iată cauzele Principale care au contribuit la naşterea acestei întorsături de spirit antiprusace.

Căci, pentru omul obişnuit din popor, oficiile de război, care îşi aveau,

vă rog, conducerea la Berlin, era Berlinul însuşi; iar Berlinul însemna

i.

Omul din popor abia dacă bănuia pe vremea aceea că această întreprin-ie pradă, cunoscută sub numele de oficii de război, a fost organizată de d care nu erau nici berlinezi, nici prusaci şi uneori nici măcar germani, vedea decît greşelile grosolane şi încălcarea continuă a proprietăţii de către ă organizaţie odioasă care funcţiona în capitala Reichului şi făcea ca *ga* ură să cadă în mod firesc simultan asupra capitalei şi asupra Prusiei; a cu atît mai mult cu cît o anumită parte (guvernul bavarez) nu numai că ea nimic pentru a combate cu motive temeinice această interpretare a jr, dar *in petto* o primea cu un surîs complezent.

Evreul era prea şmecher ca să nu înţeleagă încă de atunci că infama mie de prădăciuni pe care o organizase pe spinarea poporului german sub irea oficiilor de război va sfirşi şi trebuia fatalmente să sfîrşească prin a :a rezistenţă. Cîtă vreme nu era luat de gît, nu avea de ce se teme. Dar, i ca să nu fie ajuns de explozia de disperare şi de indignare a maselor, nu o reţetă mai bună decît să îndrepte în altă direcţie izbucnirile lor de furie el să le istovească.

Dacă Bavaria se mulţumeşte să se certe cu Prusia şi Prusia cu Bavaria, anat! Şi cu cît cearta va fi mai violentă, cu atît va fi mai bine pentru el! ele două ţări luptau cu îndîrjire, pacea evreului era şi mai bine asigurată, atenţia generală a fost abătută de la acest samsarlîc internaţional; el uitat cu desăvîrşire. Cînd pericolul acestor certuri a început să devină it şi cînd oamenii chibzuiţi, care erau mulţi la număr chiar în Bavaria, au ; lumea să deschidă ochii, să se liniştească şi să demonstreze mai multă aţie, astfel că .această luptă îndîrjită ameninţa să se liniştească, evreul n-a t decît să pună în joc o altă provocare şi să aştepte succesul ei. Imediat, toţi :e profitau de pe urma luptei care asmuţea nordul şi sudul s-au aruncat i incidentului şi au suflat în foc pînă cînd indignarea care mocnea încă a put să arunce flăcări.

A fost o manevră abilă şi rafinată folosită de evreu în acel moment 1 a ocupa diferitele popoare germane şi a le abate atenţia, spre a le putea complet între timp.

Apoi a venit revoluţia.

Dacă omul din mulţime şi în special micul-burghez şi muncitorul puţin aţi au putut, pînă în 1918, sau mai degrabă pînă în luna noiembrie a aşi an, să nu-şi dea seama exact de ceea ce se întîmpla în realitate şi de inţele pe care trebuiau fatalmente să le aibă certurile

care separau ntele etnice germane, în special în Bavaria, partea poporului german care mea "națională" ar fi trebuit cel puțin s-o înțeleagă în ziua în care a lit revoluția. Căci abia a reuşit mişcarea, că şeful şi organizatorul Lției din Bavaria a devenit reprezentantul intereselor bavareze! *Evreul aiionalist Kurt Eisner a început să joace împotriva Prusiei atuul Bavariei.*

393

Era totuşi evident că, la urma urmei, acest oriental, care îşi petrecuse întreaga viață vagabondînd ca scriitor prost de ziare în restul Germaniei, era cel din urmă om calificat să apere interesele Bavariei şi că îi era cît se poate de indiferent ca tocmai Bavaria să continue să existe în lumea largă creată de Dumnezeu.

Dînd răzmeriței revoluționare din Bavaria caracterul unei ofensive împotriva restului Reichului, Kurt Eisner nu se plasa pe pozițiile intereselor sau dorințelor Bavariei; el acționa ca mandatar al evreimii. El profita de pe urma tendințelor instinctive şi a antipatiilor poporului bavarez pentru a dezmembra mai uşor Germania cu ajutorul lor. Reichul nimicit ar fi devenit deopotrivă prada bolşevismului.

După moartea sa, au continuat la început să folosească tactica lui. Marxismul, care acoperise cu insultele cele mai crîncene statele germane şi pe suveranii lor, a făcut subit apel, sub numele de "Partid independent" *) tocmai la sentimentele şi instinctele care îşi aveau rădăcina în existența dinastiilor şi a statelor germane.

Lupta dusă de republica consiliilor (muncitorilor şi soldaților) împotriva trupelor care eliberaseră Bavaria de acestea a fost prezentată de propagandă drept "lupta muncitorilor bavarezi" împotriva "militarismului prusac". Aceasta explică de ce zdrobirea republicii consiliilor n-a avut la Miinchen efectul pe care 1-a produs în celelalte state germane: în loc să cheme masele la rațiune, ea i-a înăcrit şi i-a iritat şi mai mult pe bavarezi împotriva Prusiei.

Arta cu care agitatorii bolşevici au făcut din desființarea republicii consiliilor o victorie a "militarismului prusac" asupra poporului bavarez "antimilitarist" şi "antiprusac" a dat roade din plin. In timp ce, cu ocazia alegerilor în Landtagul constituant din Bavaria, Kurt Eisner strînsese mai puțin de zece mii de partizani, iar partidul comunist rămăsese chiar sub trei mii de voturi, voturile date celor două partide după căderea republicii s-au ridicat la aproape o sută de mii.

încă din acea perioadă am început personal lupta împotriva acelor ațîțări fără sens care ridicau elementele etnice germane unele împotriva altora.

Cred că n-am întreprins toată viața o campanie mai puțin populară decît aceea prin care protestam împotriva ostilității arătate față de prusaci. încă din timpul domniei consiliilor, la Miinchen au avut loc mari adunări populare unde ura față de restul Germaniei, dai- în special împotriva Prusiei, era propovăduită cu atîta succes încît nu numai că asistînd la

ele un german din nord îşi risca viaţa, dai- sfîrşitul acestor manifestaţii era însoţit, cel mai adesea, de strigăte fără

[1] *Die Unabhcingige Sozialistische Portei* era acea fracţiune a partidului social-democrat care se separase de majoritatea deputaţilor socialişti, în ultimele hini ale ostilităţilor, refuzînd să continue să voteze credite de război. După aceea, oile rătăcite s-au întors la stînă. (N.T.)

îs cum ar fi: "Să ne separăm de Prusia!" "Jos Prusia!" "Război Prusiei!", .poziţie de spirit pe care un reprezentant deosebit de strălucitor al drepturilor suveranitate din Bavaria le-a rezumat în strigătul de război scos în plin ichstag: "Mai bine mort ca bavarez, decît putrezit ca prusac".

Trebuie să fi asistat la adunările din perioada aceea ca să se înţeleagă a însemnat pentru mine cînd, pentru prima dată, înconjurat de o mînă de Leteni, m-am ridicat împotriva acestei nebunii la o adunare ţinută la wenbrăukeller din Munchen. Atunci erau cu mine nişte camarazi de război poate că se poate închipui ce simţeam cînd o mulţime delirantă zbiera la noi ameninţa să ne omoare; această mulţime era alcătuită în majoritate din sertori şi ambuscaţi, care îşi petrecuseră vremea în serviciile din spatele ntului sau în ţară, în timp ce noi ne apăram patria. Este adevărat că aceste ;ne aveau pentru mine un avantaj: mica ceată a partizanilor mei se simţea ii strîns legată de mine şi curînd mi-au depus jurămîntul de credinţă pe viaţă pe moarte.

Aceste lupte, care s-au repetat continuu în timpul anului 1919, au părut devin şi mai aprige odată cu începutul lui 1920. Au avut loc cîteva adunări -ii amintesc în special de cea din sala Wagner de pe Sonnenstrasse din inchen - în cursul cărora grupul meu, care între timp sporise, a trebuit să ;pingă mai multe atacuri violente; nu o dată s-a întîmplat ca partizanii mei fie maltrataţi cu duzina, azvîrliţi pe jos, călcaţi în picioare, pentru ca la sfîrşit fie aruncaţi pe uşa sălii mai mult morţi decît vii.

Lupta pe care o începusem de unul singur, susţinut numai de camarazii pe front, a fost atunci continuată de tînăra mişcare care o considera, aş spune, roape ca pe o datorie sfîntă.

Şi astăzi sînt încă mîndru că pot să spun că, pe cînd încă nu puteam conta roape exclusiv decît pe partizanii noştri bavarezi, noi am acţionat pentru a ne capăt, încet, dai- sigur, acelui amalgam de prostie şi de trădare. Zic prostie trădare pentru că dacă sînt convins că masa aderenţilor era compusă din meni cumsecade lipsiţi de înţelegere, nu pot găsi asemenea scuze spre tificarea organizatorilor şi a conducătorilor. Ii consideram şi îi consider şi ;ăzi trădători în solda Franţei. Intr-unul din cazuri, cazul Doiten, istoria şi-a munţat deja sentinţa ').

Ceea ce făcea ca pe atunci campania noastră să fie deosebit de grea era ilitatea cu care ştiau să ascundă scopul urmărit în realitate, punînd pe primul in tendinţa federalistă prezentată drept singura cauză a acestor intrigi. De fel este evident că aţîţarea urii împotriva Prusiei n-are nici o legătură cu leralismul. Este de mirare de asemenea

constatarea că o "mişcare federalistă" earcă să dizolve sau să împartă în mai multe bucăți un stat facînd parte din îfederație. Deoarece un federalist sincer, pentru care formula folosită de

[1]) Dorten a fost unul din şefii separatismului renan. (N.T.)

Bismarck pentru a defini Reichul nu este o lozincă declamatorie şi ipocrită, ni ar trebui, exact în momentul în care se mîndreşte cu el, să dorească smulgere! unora din teritoriile acestui stat prusac creat sau cel puțin definitiv constitui' de Bismarck sau chiar susținerea deschisă a tendințelor separatiste. Ce s-ar ma fi strigat la Miinchen dacă un partid conservator prusac ai* fi favorizat, sai chiar cerut şi grăbit public, separarea Franconiei de Bavaria! Cu toate aceste! nu puteam decît să-i plîngem pe cei pe care federalismul îi seducea sincer şi cari nu văzuseră ce saltimbanci infami îi păcăliseră; erau în primul rînd nişte oamen înşelați. Incărcînd ideea federalistă cu o asemenea tară, propriii ei partizani î săpau groapa. Nu se poate face propagandă pentru o organizare federalistă *i* Reichului denigrînd, insultînd şi împroşcînd cu noroi elementul esențial al unej astfel de constituții politice, cu alte cuvinte Prusia, pe scurt, făcînd, pe cît s« poate, imposibilă existența acestui stat confederativ. Rezultatul acesta era ci atît mai neverosimil cu cît pretinşii federalişti atacau tocmai *acea* Prusie cart putea fi cel mai puțin identificată cu regimul democratic instaurat de revoluțij din noiembrie. Căci injuriile şi criticile acestor pretinşi "federalişti" nu se adresau autorilor constituției de la Weimar, care de altminteri erau ei înşişi îr majoritate germani din sud sau evrei, ci reprezentanților vechii Prusii conservatoare care se aflau la antipodul constituției de la Weimar. Faptul ci această campanie se ferea grijulie să se atingă de evrei nu trebuie să mire şi oferă poate cheia întregii enigme.

După cum înainte de revoluție evreul a ştiut să abată atenția publicului de la oficiile de război, sau mai degrabă de la sine însuşi, şi să ridice masele, şi în special poporul din Bavaria, împotriva Prusiei, tot astfel, după revoluție trebuia să-şi ascundă într-un fel sau în altul noua acțiune de jefuire de zece ori mai activă. Şi a reuşit din nou să ațîțe "elementele naționale" din Germania unele împotriva celorlalte: *pe conservatorii bavarezi împotriva conservatorilor prusaci.* A făcut-o din nou în modul cel mai perfid, provocînd, el care ținea singur toate firele de care atîrna soarta Reichului, abuzuri de putere atît de brutale şi de inabile încît trebuiau să facă să fiarbă sîngele tuturor celor care erau continuu victimele lor. Acestea nu erau niciodată evrei, ci compatrioți germani. *Bavarezul nu vedea Berlinul celor patru milioane de muncitori şi de producători, ocupați cu îndatoririle lor, ci Berlinul trîndav şi corupt al cartierelor celor mai rele din vest! Dar ura sa nu se îndrepta împotriva acelor cartiere; ea nu viza decît oraşul "prusac".*

Aveai adesea motive să-ți pierzi curajul.

Această abilitate a evreului de a abate de la el atenția publicului dîndu-i de lucru în altă parte poate fi observată şi astăzi.

In 1918 nu putea fi vorba despre un antisemitism sistematic. îmi mai amintesc cît de greu era pe atunci numai să pronunți cuvîntul evreu. Ori erai Privit cu o privire prostească, ori te loveai de opoziția cea mai vie. Primele noastre încercări de a-i arăta opiniei publice cine era adevăratul nostru duşman nu păreau să aibă în acea perioadă nici o şansă de succes şi numai cu încetul

rile au luat o întorsătură mai bună. Oricît ar fi fost de defectuoasă *dzarea Ligii defensive şi ofensive,* ea a avut totuşi marele merit de a pune ou problema evreiască şi de a o trata. In orice caz, grație ligii antisemitis-i început, în iarna 1918-1919, să prindă încet rădăcini. Este adevărat că irea național-socialistă 1-a determinat mai tîrziu să progreseze. El a reuşit des să ridice această problemă deasupra cercului strimt al societății marii ;ii burghezii şi să facă din ea resortul şi lozinca unei mari mişcări populare, ibia am reuşit să-i dăm poporului german o idee mare care trebuia să aducă a şi să conducă la luptă, că evreul își şi organizase apărarea. El a recurs la ia lui tactică. Cu o rapiditate fabuloasă, el a aruncat în mijlocul grupurilor ;e torța discordiei şi a semănat dezbinarea. *Ridicarea chestiunii intrigilor montane şi în felul acesta provocarea unei lupte care opunea catolicismul stantismului* era, date fiind împrejurările, singurul procedeu posibil pentru ite atenția publicului spre alte probleme, astfel încît să împiedice atacarea mii de către forțele coalizate. Oamenii care au pus această chestiune în fața cului nu vor putea repara niciodată răul făcut poporului. In orice caz, ii şi-a atins scopul: catolicii şi protestanții se bat cu desfătare, iar duşmanul oarte al omenirii ariene şi al întregii creştinătăți rîde pe sub mustăți.

Altădată au ştiut să ocupe, timp de ani de zile, opinia publică cu ema luptei dintre federalism şi centralizare şi să-i uzeze pe unii prin Iți, pe cînd evreul făcea negoț cu libertatea națiunii şi ne trăda patria în ol marii finanțe internaționale; astăzi a reuşit să arunce una împotriva Lalte cele două confesiuni germane, în timp ce bazele pe care se întemeiază Ldouă sînt măcinate şi subminate de otrava secretată de evreul cosmopolit ;ernaționalist.

Inchipuiți-vă ravagiile provocate zilnic de contaminarea rasei noastre de ile evreiesc şi gîndiți-vă că această otrăvire a sîngelui nu va putea fi ăcată decît în cîteva secole, sau niciodată, astfel ca poporul nostim să fie r; în afară de aceasta, gîndiți-vă că această descompunere a rasei diminuează :hiar distruge calitățile ariene ale poporului nostru german, astfel încît se descrescînd tot mai mult puterea cu care eram dotați ca națiune depozitară tilizației şi că înfruntăm riscul de a cădea, cel puțin în marile oraşe, la Iul la care se află astăzi Italia de sud. Această contaminare otrăvitoare a ;lui nostru, pe care sute de mii din concetățenii noştri nu ştiu s-o vadă, este si practicată sistematic de evrei. Sistematic, aceşti paraziți cu părul negru, trăiesc pe spinarea poporului nostru, ne pîngăresc copilele lipsite de riență provocînd astfel ravagii pe care nimic nu le va putea compensa. >ele, sigur că da! ambele confesiuni creştine asistă indiferente la această mare, la această distrugere a ființei nobile şi de o specie deosebită cu care ia divină a dăruit pămîntul. Important pentru viitorul pămîntului nu este ie dacă protestanții îi vor învinge pe catolici sau catolicii pe protestanți, ci omul de rasă ariană va supraviețui sau va muri. Cu to&te acestea, cele două esiuni nu luptă astăzi împotriva celui care vrea să-1 nimicească pe arian: ele

caută să se nimicească reciproc. Cel care se situează pe o poziție rasistă are datoria sfîntă, indiferent de propria sa confesiune, să *vegheze să nu se vorbeasti fură încetare în mod nesocotit despre voința divină, ci să se acționeze conform acestei voințe şi să nu lase să fie murdărită opera Domnului.* Căci voința lui Dumnezeu este cea care le-a dat odinioară oamenilor înfățişarea lor, firea lor şi capacitățile lor. A-i distruge opera, înseamnă a declara război creației Domnului voinței divine. De aceea, fiecare trebuie să acționeze - bineînțeles, în sînui bisericii sale ■ şi fiecare trebuie să considere ca prima şi cea mai sfîntă datorie luarea de poziție împotriva oricărui om care, prin purtarea sa, prin cuvintele sau actele sale, va părăsi terenul propriei sale confesiuni spre a merge să caute gîlceavă celeilalte confesiuni. Căci a critica particularitățile uneia dinte confesiuni înseamnă a agrava schisma religioasă existentă deja la noi şi a provoca un război de exterminare între cele două confesiuni care îşi împart Germania. Situația noastră din punct de vedere religios nu oferă nici un aspect comparabil cu cea din Franța, Spania şi mai ales Italia. In aceste trei țări se poate, de exemplu, predica lupta împotriva clericalismului sau ultramontanis-mului fără să existe pericolul ca această tentativă să dezbine poporul francez, spaniol sau italian ca popor. Dar în Germania asta nu se poate, deoarece protestanții ar participa fără îndoială la această campanie. Astfel, măsurile de apărare care ar fi luate în celălalte țări numai de către catolici împotriva abuzurilor de putere comise de păstorul lor suprem din punct de vedere politic, la noi ai* avea imediat un caracter de atac îndreptat de protestantism împotriva catolicismului. Ceea ce este suportat de credincioşii unei confesiuni, chiar dacă acest lucru li se pare nedrept, este respins *a priori* şi cu şi mai mare violență de oricine ține de cealaltă confesiune. Aceasta merge atît de departe încît chiar şi cei care ar fi gata să îndrepte abuzurile pe care le constată în sînul propriei lor biserici vor renunța îndată şi îşi vor îndrepta strădaniile înspre exterior de îndată ce o asemenea reformă va fi propusă sau mai ales cerută de o autoritate aparținând unei alte confesiuni. Ei consideră această pretenție ca o tentativă pe cît de nejustificată pe atît de inadmisibilă şi chiar inoportună de a se amesteca în lucruri care nu privesc autoritatea în cauză. Asemenea tentative nu par scuzabile nici dacă se întemeiază pe dreptul superior al comunității naționale de a-şi apăi'a interesele, pentni că astăzi sentimentele religioase au o influență mult mai puternică decît considerațiunile naționale şi politice; Şi această stare de lucruri nu va fi cu nimic schimbată împingînd cele două confesiuni să se războiască cu înverşunare; nu s-ar schimba decît dacă o toleranță reciprocă i-ar asigura națiunii binefacerea unui viitor a cănii măreție ar acționa şi în acest domeniu în sensul reconcilierii.

Nu ezit să declar că în oamenii care încearcă astăzi să amestece mişcarea rasistă în certurile religioase eu văd duşmani mai mari ai poporului meu decît ar putea fi oricare comunist internaționalist. Căci mişcarea național-socialistă este chemată să-1 convertească pe acel comunist. Dar cine vrea să-i scoată din rînd pe rasişti şi să-i facă infideli față de misiunea lor comite actul cel mai

ndamnabil. El este, indiferent dacă o face conştient sau inconştient, is{inătorul intereselor evreieşti. Căci interesul evreilor este astăzi să facă să irgă, pînă va seca, sîngele mişcării rasiste într-o luptă religioasă în momentul . care ea devine un pericol pentru evrei. Insist asupra expresiei "să facă să irgă pînă va seca"; fiindcă numai un om care nu cunoaşte deloc istorie poate -şi închipuie că această mişcare este capabilă să rezolve actualmente o •oblemă în care au eşuat secole întregi şi mari oameni de stat.

De altfel, faptele vorbesc de la sine. Domnii care în 1924 au descoperit ibit că misiunea cea mai înaltă a mişcării rasiste era lupta împotriva îltramontanismului" nu l-au nimicit pe acesta din urmă, dai* au zdrobit iscarea rasistă. Protestez împotriva presupunerii că în raidurile rasiştilor s-ar putut găsi o minte atît de necoaptă încît să-şi imagineze că poate să facă ceea s îi fusese imposibil unui Bismarck. Cea dintîi datorie a şefilor mişcării ațional-socialiste va fi întotdeauna să se opună, în modul cel mai hotărît, icărei tentative de a angaja mişcarea național-socialistă în asemenea certuri să excludă imediat din rîndurile partidului pe cei care fac propagandă pentru stfel de proiecte. De fapt, ei au reuşit definitiv s-o facă în toamna lui 1923. *rotestantul cel mai credincios* putea merge în rîndurile noastre alături de *itolicul cel mai credincios,* fără cel mai mic conflict între conştiința lui şi mvingerile sale religioase. Lupta aprigă pe care o duceau amîndoi în comun npotriva distrugătorului omenirii ariene ia învățat, în schimb, să se stimeze să se aprecieze reciproc. Şi, în acelaşi timp, în acei ani, partidul a luptat cu ;a mai mare înverşunare împotriva partidului de centru, ce-i drept nu din lotive religioase, ci exclusiv din punct de vedere național, rasist şi economic, tunci succesul s-a arătat atît de limpede în favoarea noastră încît demonstrează stăzi greşeala celor care pretindeau că sînt cel mai bine informați.

In ultimii ani, certurile religioase au atins uneori o asemenea acuitate îcît cercurile rasiste, pradă unei orbiri care ia lovit pe cei pe care Dumnezeu părăseşte, nu vedeau cît de lipsită de sens era purtarea lor, pe cînd ziarele îarxiste şi atee se făceau la nevoie avocații confesiunilor religioase şi, jlportînd dintr-o tabără în cealaltă declarații a căror prostie depăşea uneori orice mită şi care erau puse pe seama uneia sau a celeilalte părți, se străduiau să rance paie pe foc.

Dai- orice apel la acest fel de arme comportă un pericol de moarte tocmai entru un popor care, ca şi poporul german, este capabil, după cum a dovedit-o desea istoria lui, să lupte pînă la ultima picătură de sînge pentru nişte năluciri. 11 a abătut întotdeauna poporul nostru de la hotărîrea de a rezolva problemele e care depindea practic existența lui. In vreme ce noi ne consumam în certuri eligioase, celelalte popoare îşi împărțeau restul lumii. Şi în vreme ce mişcarea asistă se întreabă dacă pericolul ultramontan este mai de temut decît pericolul vreiesc, şi invers, evreul distruge ceea ce constituie bazele existenței noastre a rasă şi, astfel, *distruge pentru totdeauna poporul nostru.* In ceea ce-i priveşte e aceşti susținători rasişti, pot spune, în favoarea mişcării național-socialiste şi,

ca urmare, a poporului german, dintr-o inimă sinceră, această rugăciune "Apără-1, Doamne, de astfel de prieteni; cît despre duşmani, le va veni şi singu de hac".

Lupta dintre federalism şi unitarism, pe care evreii au ştiut s-o provoac atît de ingenios în 1919, 1920, 1921 şi după aceea, a obligat mişcarea naționa! socialistă, deşi refuza să participe la ea, să ia poziție în privința problemelo esențiale pe care le ridica. Germania trebuie să fie un stat federativ sai centralizat şi ce înseamnă practic aceste două definiții? După părerea mea, doua întrebare este cea mai importantă, nu numai pentru că nu se poate înțeleg întreaga însemnătate a problemei fără să fi răspuns în prealabil la ea, dar pentru că ea este de natură să-i lămurească şi să-i împace pe adversari.

Ce este un stat federativ?

Prin stat federativ înțelegem o asociație de state suverane care se unes din propria lor voință şi în virtutea suveranității lor şi care renunță, în favoare fedei'ației, la acele drepturi suverane a căror exercitare le este necesară pentn a exista şi a supraviețui.

Această formulare teoretică nu-şi găseşte, în practică, aplicarea far rezerve la nici una din confederațiile existente actualmente în lume. Ea a potriveşte cel mai puțin constituirii Statelor Unite ale Americii, căci nu s-a putea spune că numărul de departe cel mai mare al diferitelor state cari compun această confederație să se fi bucurat vreodată inițial de vreo oarecare suveranitate, dat fiind că multe dintre ele au fost ca să zicem aşa desenate de-; lungul timpului pe ansamblul teritoriului dominat de confederație. De acee; cînd se pune problema diferitelor state care compun Statele Unite ale Americii este vorba, în cele mai multe cazuri, de teritorii mai mult sau mai puțin mari delimitate din rațiuni tehnice şi administrative, ale căror frontiere au fos adesea trasate cu rigla pe hartă, dai* care nu au şi nu puteau avea înainte nic unul din drepturile de suveranitate proprii unui stat. Căci nu aceste state av întemeiat confederația, ci confederația a fost mai întîi cea care a format o mar parte din aceste aşa-zise state. Drepturile independente, foarte largi, care le-a fost lăsate sau, mai bine zis, recunoscute diferitelor teritorii, n-au nimic comui cu caracterul specific al acestei asocieri de state; ele corespund întinderi domeniului său, dimensiunilor sale în spațiu care sînt aproape cele ale unu: continent. Nu se poate aşadar vorbi de suveranitatea politică a statelor compun Uniunea Americană, ci despre drepturile care le-au fost definite ş: garantate constituțional sau, mai bine zis, despre privilegiile lor.

Formularea de mai sus nu se aplică exact nici Germaniei, cu toate c diferitele state au existat fără îndoială mai întîi în Germania în calitate de stat Şi că Reichul s-a născut din ele. Numai că Reichul nu s-a format prin voinf

liberă şi colaborarea egală a diferitelor state, ci prin efectele hegemoniei unuia dintre ele, Prusia. Deja profunda inegalitate care domneşte în țările germane în ceea ce priveşte întinderea teritoriilor lor nu permite compararea modului de formare a Reichului cu cea a Statelor Unite ale Americii. Exista un asemenea contrast din punctul de vedere al puterii între cele mai mici dintre vechile state confederate germane şi cele mai mari, mai ales cel mai mare dintre toate, încît serviciile pe care le puteau aduce confederației erau de o importanță foarte inegală şi n-au putut lua parte în aceeaşi măsură la întemeierea Reichului, la formarea confederației. Intr-adevâr, în legătură cu aceste state nu se putea

vorbi despre o adevărată suveranitate şi expresia "suveranitatea statului" nu era altceva decît o formulă administrativă şi lipsită de sens. In realitate, trecutul, ca şi prezentul trecuseră pe linie moartă multe din aceste pretinse "state suverane" şi demonstraseră astfel în modul cel mai limpede fragilitatea acestor formaţiuni politice suverane.

Nu este cazul să arătăm aici în amănunt felul în care s-au constituit aceste state de-a lungul istoriei; este suficient să semnalăm că, aproape în nici un caz, frontierele lor nu coincid cu habitatul unei rase germane determinate. Sînt creaţii pur politice a căror majoritate datează din epoca cea mai tristă a Reichului: aceea a neputinţei sale şi a împărţirii patriei noastre care era în acelaşi timp consecinţa şi cauza acestei neputinţe.

Constituţia vechiului Reich ţinea cont, cel puţin în parte, de această stare de lucruri şi nu permitea diferitelor state să fie reprezentate egal în Bundesrat, ci le acorda o reprezentare proporţională cu întinderea teritoriului lor şi cu cifra populaţiei, cu importanţa lor efectivă, ca şi cu rolul pe care îl jucaseră în formarea Reichului.

Renunţarea diferitelor state la drepturile lor de suveranitate în favoarea Reichului, spre a-i permite să se nască, nu fusese spontană decît într-o măsură foarte mică; practic, în cea mai mare parte, aceste drepturi nu existaseră niciodată sau Prusia a pus pur şi simplu stăpînire pe ele uzînd de puterea ei preponderentă. Este adevărat că Bismarck nu s-a călăuzit după principiul de a da Reichului tot ceea ce putea lua prin orice mijloace de la diferitele state; el nu le-a cerut decît ceea ce Reichului îi era absolut necesar. Acesta era un principiu pe cît de moderat pe atît de înţelept: pe de o parte el ţinea cont în mod deosebit de obiceiuri şi de tradiţie; pe de alta, îi asigura dinainte noului Reich, într-o mare măsură, afecţiunea şi colaborarea cordială dintre statele germane. Dai' ai* fi total greşit să atribuim această decizie a lui Bismarck convingerii sale că Reichul ai' avea astfel, pentru totdeauna, o sumă suficientă de drepturi de suveranitate. Bismarck nu avea defel o asemenea convingere; dimpotrivă, el voia să-i lase viitorului grija de a îndeplini ceea ce în prezent ar fi fost prea greu de executat şi ceea ce statele nu ai* fi suportat decît cu greutate. El conta pe efectul nivelator al timpului şi pe presiunea pe care o va exercita evoluţia a cărei acţiune i se părea mai eficace decît încercarea de a zdrobi pe loc rezistenţa pe care i-ar fi opus-o în acest caz diferitele state. Acţionînd astfel, el a

\

demonstrat şi dovedit în modul cel mai evident în ce măsură era un om de sts Căci, în realitate, suveranitatea Reichului n-a încetat să se întărească pe sean diferitelor state. Timpul a înfăptuit ceea ce Bismarck aştepta de la el.

Prăbuşirea Germaniei şi dispariţia regimurilor monarhice i-au d acestei evoluţii un impuls hotărîtor. Căci statele germane datorîndu-şi existen mai mult unor cauze etnice decît unor cauze pur politice, însemnătatea lor reducea la zero de îndată ce forma luată de dezvoltarea acestor state, adi *forma monarhică* şi *dinastiile lor* erau suprimate. Un mare număr al aceşti "state fantomă" au fost atunci într-atît de lipsite de orice bază încît au renunţi de la sine să supravieţuiască şi, din motive de pură utilitate, au fuzionat c statele vecine ori s-au alipit spontan altora mai puternice; aceasta este dovac cea mai izbitoare a

extraordinarei slăbiciuni a suveranității efective de care *i* bucurau aceste state mici şi a părerii proaste pe care o aveau despre ele propri lor cetățeni.

Dacă înlăturarea regimului monarhic şi a reprezentanților săi dădua deja o lovitură foarte puternică caracterului federativ al Reichului, el a fost mai puternic afectat de obligațiile pe care le-am contractat acceptînd tratați de "pace".

Se înțelegea de la sine că drepturile suverane în materie de finanțe, o care se bucuraseră pînă atunci "statele", îi reveneau Reichului, din moment d pierderea războiului îi impunea obligațiuni băneşti de care contribuabil personali ai diferitelor țări nu s-ar fi putut, niciodată achita. Celelalte măsiui ca întreținerea poştei şi a căilor ferate de către Reich erau de asemene consecința inevitabilă a înrobirii poporului nostim la care duceau încetul c[1] încetul tratatele de pace. Reichul era constrîns să-şi asigure posesiunea exclusiv a unor resurse din ce în ce mai numeroase pentru a-şi putea achita datorii! care nu încetau să-i fie extorcate.

Formele pe care le-ar fi luat adesea această extindere a puterilo Reichului puteau fi lipsite de sens; procesul era totuşi firesc şi logic. Responsabi litatea lor revine partidelor şi oamenilor care odinioară nu au făcut tot ceea 0 trebuia făcut ca să terminăm războiul victorioşi. Principalii responsabili erau în special în Bavaria, partidele pe care urmărirea unor scopuri egoist interesați le făcuse să uite în timpul războiului să-i dea Reichului ceea ce îi datoi-a[1] Reichului, omisiune pe care au trebuit să o compenseze înzecit după înfrîngere Istorie răzbunătoare! Se poate spune numai că rareori cerul a pedepsit atît d< prompt păcatul. Aceleaşi partide care, cu cîțiva ani înainte, puseseră interesel Propriilor lor state - şi mai ales în Bavaria - deasupra intereselor Reichului, ai trebuit să vadă atunci, sub presiunea evenimentelor, interesul superior s Reichului înăbuşind diferitele state. Şi erau victimele propriilor lor greşeli.

Este o ipocrizie fără pereche să te vaieți, cînd te adresezi unor alegător "căci numai acestora li se adresează campania de agitație dusă de partidei actuale), de pierderea drepturilor suverane de către diferitele țări, în vreme c toate aceste partide fără excepție au practicat care mai de care o politică d

executare ale cărei consecințe ultime trebuiau în mod firesc să aducă schimbările cele mai profunde în viața internă a Germaniei. Reichul lui Bismarck era, față de exterior, liber şi fără obstacole. Acest Reich nu contractase obligațiile financiare atît de grele şi în acelaşi timp absolut neproductive pe care trebuie să le suporte astăzi Germania sub regimul planului Dawes. Competența sa era limitată în interior la cîteva drepturi absolut necesare. El se putea deci foarte bine lipsi, în ceea ce privea veniturile sale, de drepturile prerogative regale care 3ă-i fie proprii şi să trăiască din contribuțiile pe care i le furnizau diferitele țări; ji cum acestea şi-au văzut garantată posesiunea drepturilor lor de suveranitate *şi* cum, pe de altă parte, suma contribuțiilor plătite Reichului era relativ puțin ridicată, ele erau în favoarea lui. Dar a explica puțina popularitate de care se bucură astăzi Reichul în Țări prin *dependența financiară* față de el înseamnă a se deda la o propagandă

nejustificată şi chiar mincinoasă. Nu, nu acesta este adevăratul motiv. *Dizgraţia de care suferă concepţia politică reprezentată de Reich nu trebuie să fie atribuită pierderii drepturilor suverane impuse ţărilor; ea zste mai degrabă efectul felului lamentabil în care poporul german se vede reprezentat astăzi prin statul său.* In ciuda tuturor serbărilor Drapelului Reichului şi ale Constituţiei, actualul Reich a rămas străin de inima tuturor claselor poporului nostru şi legile pentru apărarea republicii îl pot împiedica să se atingă de instituţiile republicane, prin teroarea pe care încearcă să o inspire: île nu vor reuşi să se facă îndrăgite nici măcar de un singur german. *Grija mpinsă pînă la extremă de a apăra, prin articole de lege şi prin ameninţarea cu munca silnică, republica împotriva propriilor săi cetăţeni constituie critica cea mai zdrobitoare şi cea mai înjositoare a oricărui regim.*

Dai* mai există un motiv pentru care anumite partide mint, pretinzînd ;ă Reichul a încetat să fie populai-, pentru că el a uzurpat drepturile de suveranitate ale Ţărilor. Presupunând că Reichul nu şi-ar fi extins atît de mult legemonia, nu trebuie să credem că pentru atîta lucru nu s-ar fi bucurat de mai multă trecere în diferitele Ţări, din moment ce poverile generale rămîneau la fel Ie grele ca în prezent. Din contră, dacă Ţările trebuiau să plătească impozite atît ie ridicate ca acelea de care are nevoie Reichul pentru a se achita de obligaţii ʳafă de *Diktatul* care ne-a adus în stare de sclavie, ostilitatea ar fi şi mai puternică. Nu numai că ar fi foarte greu de încasat contribuţiile datorate Reichului de către Ţări; ele nu ar putea fi obţinute decît prin constrîngere. Căci, lin moment ce republica s-a plasat pe terenul tratatelor de pace şi nu are nici îurajul, nici dorinţa de a le declara nule, ea trebuie să ţină cont de obligaţiile sale. *Greşeala este tot a partidelor care le vorbesc neîncetat maselor electorale despre necesitatea de a menţine independenţa Ţărilor şi care, în acelaşi timp, îi oretind Reichului şi susţin" o politică avînd fatalmente drept consecinţă suprimarea ultimelor aşa-numite "drepturi de suveranitate".*

Spun "fatalmente" pentru că Reichul actual nu are alte mijloace de a răspunde obligaţiilor pe care i le-a impus o politică internă şi externă absolut lipsită de sens. Şi în acest caz, cui pe cui se scoate; şi orice datorie nouă

contractată de Reich prin modul criminal în care reprezintă interese Germaniei faţă de ţările străine necesită strîngerea şurubului în interio operaţiune care atrage după sine suprimarea progresivă a tuturor drepturil< de suveranitate a diferitelor state, pentru a împiedica naşterea sau dezvoltare germenilor rezistenţei în sînul lor.

Iată care este, în general, diferenţa caracteristică dintre politid Reichului actual şi cea de odinioară: *vechiul Reich făcea să domneasca pacea \ interior şi îşi arăta forţa în afară, în vreme ce Republica îşi arată slăbiciunea fa de străinătate şi în interior îşi asupreşte cetăţenii.* In ambele cazuri, una di atitudini o condiţionează pe cealaltă: *un stat naţional puternic nu are nevoie o multe legi în interior, deoarece cetăţenii săi nutresc afecţiune şi ataşament faţă a el; un stat de spirit internaţionalist care domneşte asupra unor sclavi nu le poa impune supuşilor corvoada decîtprin constrîngere.* Căci regimul actual minte r. cît de cinic pe atît de neruşinat cînd vorbeşte despre "cetăţeni liberi". Nu exist aşa ceva decît în vechea Germanie. *Fiind o colonie de sclavi în slujba străinăti ţii, Republica nu are cetăţeni, cel mult supuşi.* De aceea ea nu are un *drapt naţional;* ea nu are decît o

marcă a fabricii introdusă printr-un decret *t* autorităților şi apărată de dispoziții legislative. Acest simbol care, pentr democrația germană, trebuie să joace rolul pălăriei lui Gessler, i-a rămas c urmare mereu străin inimii poporului nostru. Republica, care, fiind la putei'f a tîrît în noroi simbolul unei tradiții la care rămînea insensibilă şi al unui trecu a cărui măreție nu îi inspira nici cel mai mic respect, va fi uluită în ziua cînd v vedea cît de superficial este ataşamentul supuşilor săi față de simbolul ei. Ea i luat de la sine caracterul unui episod din istoria Germaniei.

Astfel că astăzi acest stat este obligat, spre a continua să trăiască, s reducă tot mai mult drepturile de suveranitate ale Țăiilor, nu numai din rațiun materiale, ci şi din rațiuni psihologice. Căci storcind pînă la ultima picătur; sîngele cetățenilor săi prin politica sa de exacțiune din punct de vedere financiar el trebuie inevitabil să le răpească şi ultimele drepturi, dacă nu vrea *a* nemulțumirea generală să izbucnească într-o zi sub forma unei rebeliun deschise.

Răsturnînd termenii formulării de mai sus, noi, național-socialiştii von găsi următoarea regulă de bază: *Un Reich național şi puternic care ştie se recunoască şi să apere în toată întinderea lor interesele cetățenilor săi dincolo di frontiere, le poate oferi libertatea în interior, fără a trebui să se teamă pentru soliditatea statului. Dar, pe de altă parte, un guvern național energic îşi poati permite să încalce din plin libertatea persoanelor particulare şi a Țărilor, din moment ce fiecare cetățean îşi dă seama că astfel de măsuri sînt necesare pentrii măreția națiunii.*

Este cert că toate statele lumii se îndreaptă, prin evoluția organizării lor interne, către o anumită centralizare. In această privință nu va face excepție nici Germania. Astăzi este deja o prostie să vorbeşti despre "suveranitatea de stat țărilor, căci, în realitate, ea nu se potriveşte cu dimensiunea ridicolă a acestor

formațiuni politice. Importanța diferitelor state nu a făcut decît să scadă din punctul de vedere al comunicațiilor şi al tehnicii administrative. Traficul modern, tehnica modernă reduc neîncetat distanțele şi îngustează spațiul. Un stat de altădată numai reprezintă astăzi decît o provincie, iar statele din prezent ar fi trecut odinioară drept continente. Dificultatea, evaluată sub aspectul ei pur tehnic, administrării unui stat ca Germania nu este mai mare decît era acum o sută douăzeci de ani cea de a guverna o provincie ca Brandenburgul. Astăzi este mai uşor să străbați distanța care separă Munchenul de Berlin decît era acum o sută de ani să mergi de la Miinchen la Starnberg. Şi întregul teritoriu al Reichului de astăzi este, proporțional qu mijloacele de transport actuale, mai puțin întins decît al oricăruia din statele de dimensiune mijlocie care alcătuiau Confederația Germanică din vremea războaielor napoleoniene. Cel a cănii minte rămîne închisă consecințelor care decurg din fapte constatate rămîne în urmă față de timpul său. Asemenea orbi au existat în toate timpurile şi vor exista mereu. Dai" ei pot cel mult să încetinească mişcarea roții istoriei; nu o vor opri niciodată. Noi, național-socialiştii, nu trebuie să rămînem orbi în fața concluziilor care trebuie trase din aceste axiome. Nici în acest caz noi nu trebuie să ne lăsăm seduşi de frazele mari ale partidelor burgheze care îşi

zic naționale. Folosesc expresia "fraze mari", pentru că aceste partide nu cred nici ele sincer că realizarea intențiilor lor este posibilă şi pentru că, în al doilea rînd, ele sînt principalele responsabile de întorsătura pe care au luat-o evenimentele. Mai ales în Bavaria, strigătele care cer reducerea centralizării nu sînt decît o farsă de partid politic şi nu dezvăluie nici o intenție sinceră. Ori de cîte ori aceste partide ai* fi trebuit să facă din aceste declamații ceva real şi serios, ele au cedat lamentabil, fără excepție. De fiecare dată cînd Reichul a comis ceea ce ele numesc "o tîlhărire a drepturilor de suveranitate" ale statului bavarez, practic nu i s-a opus nici o rezistență, în afară de cîteva bîrfeli respingătoare. *Da! cînd cineva îndrăznea într-adevăr să se ridice împotriva acestui regim absurd, era scos în afara legii fi proscris de aceleaşi partide, sub pretextul că "nu se plasa pe terenul statului actual" şi era persecutat pîrui cînd era redus la tăcere fie prin aruncarea în închisoare, fie interzicîndu-i-se în mod ilegal să vorbească în public.* Partizanii noştri pot vedea astfel cît de funciar mincinoase sînt aceste cercuri işa-zis federatiste. Teoria unui stat confederat nu este pentru ei, ca şi religia, iecît un mijloc de a-şi apăra propriile interese de partid, adesea destul de lecurate.

După cum o anume centralizare, în special în ceea ce priveşte căile de omunicație, pare firească, tot astfel, noi, nafional-socialiştii avem datoria de a ua poziție în modul cel mai ferm împotriva unei asemenea evoluții a statului ictual, deoarece aceste măsuri nu au alt scop decît să mascheze şi să facă posibilă

405

o politică externă catastrofală. Tocmai pentru că Reichul actual nu a întreprins ceea ce se numeşte naționalizarea căilor ferate,/a poştei, a finanțelor etc. din rațiuni superioare de politică națională, ci pur şi simplu pentru a dispune de resurse şi de simbrii, spre a putea practica o politică de execuție neînfrînată, noi, național-socialiştii, trebuie să facem tot ceea ce ni se pare potrivit să stingherească şi, dacă este posibil, să oprească o asemenea politică. Pentru aceasta, trebuie să luptăm împotriva centralizării impuse actualmente instituțiilor de a importanță vitală pentru poporul nostim, din moment ce ea nu este practicată decît pentru a comercializa miliarde de tributuri şi simbrii cerute, în folosu] străinătății, de politica dusă de guvernul nostru de la război încoace.

Din acest motiv mişcarea național-socialistă trebuie să ia poziție împotriva unor asemenea tentative.

Al doilea motiv care ne determină să ne opunem acestei centralizări esi că ea ai* putea întări în interior situația unui regim care, prin toate actele sal a fost o calamitate pentru națiunea germană. *Reichul democratic şi evreiesc p care îl avem actualmente $i care pentru națiunea germană este un adevăra blestem caută să zădărnicească criticile pe care i le adresează diferitele state car îneci nu sînt toate pătrunse de spiritul epocii noastre, reducîndu-le la o totală lip, de importanță.* Intr-o asemenea situație, noi-național-socialiştii sîntem pe depli îndreptățiți să cerem nu numai ca acestei opoziții a diferitelor state să i furnizeze baza unei puteri politice, care să promită succesul, ci şi să facem di lupta lor împotriva centralizării expresia unui interes general superior, națiom şi german. *Astfel, cîtă vreme Partidul popular bavarez va apăra "drepturi speciale" ale*

statului bavarez, din motive josnic interesate şi particulariste, ne va trebui să profităm de această situaţie specială pentru a dărîma regimu democratic actual, născut din revoluţia din noiembrie, şi aceasta pentru a sen interesul superior al naţiunii.

Al treilea motiv care ne determină să luptăm împotriva centralizări actuale este convingerea noastră că ceea ce se numeşte naţionalizare în folosu Reichului nu este în realitate, în mare parte, tleeît^) unificare; în orice caz, e nu este o simplificare; cel mai adesea, este vorba numai de a sustrag drepturilor de suveranitate ale Ţărilor instituţiile ale căror porţi vor fi astf larg deschise poftelor partidelor revoluţionare. In decursul istoriei german favoritismul nu a fost încă niciodată practicat într-un chip mai neruşinat dec de republica democratică. *Înverşunarea cu care continuă centralizarea este, bună parte, imputabilă partidelor care au promis altădată să croiască dru: funcţionarilor capabili şi care, totuşi, astăzi cînd este vorba de ocupare diferitelor slujbe şi funcţii se frămîntă numai ca să afle dacă candidaţii aparţ partidului lor.* In special evreii sînt aceia care, de cînd există republica, £ revarsă în valuri incredibil de mari în toate birourile economice şi organe administrative, astfel că ele au devenit astăzi un domeniu evreiesc.

Această a treia consideraţie ne impune în mod special, din raţiui tactice, să examinăm scrupulos orice măsură nouă care tinde să accentuez

itralizarea şi să luăm, la nevoie, poziţie împotriva ei. *Punctul de vedere pe care vom plasa pentru a proceda la această examinare trebuie să fie întotdeauna al unei politici naţionale şi de inspiraţie înaltă şi niciodată acela al unui ■ticularism îngust.*

Ultima remarcă este necesară pentru ca membrii partidului nostru să creadă că noi, naţional-socialiştii, nu recunoaştem din principiu că Reichul te întruchipa o suveranitate superioară celei a diferitelor state. In rîndurile stre nu trebuie să existe nici cea mai mică îndoială asupra acestui drept. *n, pentru noi, statul in sine nu este decît o formă, în timp ce substanţa lui, cu cuvinte conţinutul acestei forme, este naţiunea, poporul, este limpede că toate resele trebuie să fie subordonate intereselor suverane ale poporului. Printre le, nu putem recunoaşte nici unui stat separat existent în sînul naţiunii şi al ‘■hului care o reprezintă, o putere politică independentă şi drepturile unui stat iran.* Trebuie să se pună capăt, şi lucrul acesta va fi făcut într-o zi, abuzurilor are le comit aceste state confederate întreţinînd legaţii care le reprezintă

‘urile în străinătate sau unele la altele. Atîta vreme cît această dezordine va inua să existe, nu trebuie să ne mire dacă străinătatea continuă să pună la ială soliditatea armăturii Reichului şi dacă procedează în consecinţă. Aceste îuri sînt cu atît mai revoltătoare cu cît nu li se poate recunoaşte nici o tate care să le compenseze inconvenientele. Dacă interesele unui german locuieşte în străinătate nu pot fi apărate de ambasadorul Reichului, ele vor mai puţin apărate de ministrul unui stat mic pe care puţinătatea importan- ile îl face ridicol în cadrul lumii moderne. In aceste state confederate nu se ʳedea decît defecte ale armurii noastre care facilitează tentativele făcute în iorul şi în afara Reichului de a aduce dizolvarea sa, tentative pe care *un* ntinuă să le vadă cu ochi buni. Noi, naţional-socialiştii, nu putem înţelege faptul că vreo familie nobilă atinsă de senilitate caută, într-un post de stru plenipotenţiar, un nou sol care să hrănească una din ramurile sale deja ;e. Reprezentarea noastră diplomatică în străinătate era atît de lamentabilă ie pe vremea vechiului Reich, încît este cu totul de prisos să completăm “ienţele de atunci.

Trebuie neapărat ca, pe viitor, importanţa atribuită **Ţârilor** să fie rată în funcţie de eforturile guvernelor lor de a face civilizaţia să eseze. Monarhul care a făcut cel mai mult penti*u importanţa Bavariei nu reun particularist încăpăţînat şi ostil germanismului, ci Ludovic I care La gustul pentru arte cu iubirea sinceră pentru Germania mare. Consacrînd sele statului ridicării Bavariei la un rang înalt printre popoarele civilizate, să-i întărească puterea politică, el a obţinut rezultate mai bune şi mai

iile decit ar fi putut-o face prin alte mijloace. Miinchenul era un bogat oraş

icial neînsemnat, el a făcut din acesta o mare metropolă artistică germană

*eat un centru intelectual suficient de atractiv pentru ca franconienii, al

caracter național este atît de diferit de cel al bavarezilor, să rămînă şi

legați de Bavaria. Dacă Miinchenul ai* fi rămas ceea ce era odinioară, ceea

407

ce s-a petrecut în Saxa s-ar fi repetat în Bavaria, cu diferența că Leipzigul bavarez, adică Nurnbergul, nu ar fi devenit un oraş bavarez, ci unul franconian. Nu cei care strigă "Jos Prusia!" au constituit măreția Munchenului; cel care a dat însemnătate acestui oraş a fost regele care voia să dăruiască națiunii gennane un giuvaer artistic pe care te simți obligat să-1 vizitezi şi să-1 admiri şi care a şi fost astfel. Şi de aici trebuie să tragem o învățătură pentru viitor. *însemnătatea atribuită diferitelor state nu se mai poate măsura de acum înainte în funcție de puterea lor politică; eu o văd manifestîndu-se mai degrabă în rolul pe care îl vor juca în calitate de ramură a rasei sau încurajînd progresele civilizației.* Dar, chiar şi în această privință, timpul îşi va desăvîrşi opera de nivelare. Comoditatea mijloacelor de comunicație moderne amestecă într-atît oamenii încît frontierele care separă ramurile unei aceleiaşi rase se şterg încet, dar continuu, astfel încît formele pe care le îmbracă civilizația unui popor prezintă încetul cu încetul acelaşi aspect pe toată întinderea domeniului său.

Armata trebuie apărată de influențele particulariste în mod special şi cu cea mai mare grijă. Viitorul stat național-socialist nu trebuie să recadă în greşelile trecutului, nici s-o încarce cu treburi care nu sînt ale ei şi la care nu are dreptul să se dedea. *Armata nu are rolul de a fi o şcoală unde sînt menținute particularitățile ce diferențiază diferitele ramuri ale unei rase; dimpotrivă, este*

1 şcoală în care toți germanii trebuie să învețe să se înțeleagă reciproc şi să se acomodeze unii cu alții. De orice ai* putea, în viața unui popor, duce la dezbinare, armata trebuie să se folosească pentru a uni. Ea trebuie să-1 ridice pe tînărul recrut deasupra orizontului țărişoarei lui şi să-1 facă să descopere orizontul națiunii germane. Soldatul trebuie antrenat să observe nu frontierele țării lui natale, ci pe acelea ale patriei sale, căci într-o zi va trebui să le apere. De aceea este absurd ca tînărul german să fie lăsat în țara lui natală; trebuie să

2 se facă cunoscută Germania în timp ce îşi face serviciul militar. Acest lucru este cu atît mai necesar cu cît astăzi tînărul meseriaş german nu mai face, ca odinioară, turul Germaniei, care îi lărgea orizontul. Nu este absurd, dacă ne dăm seama de această necesitate, să-1 mai lăsăm pe tînărul bavarez să-şi facă serviciul militai- la Miinchen, pe franconian la Numberg, pe cel din Baden la Karlsruhe, pe wurtemberghez la Stuttgart etc. şi nu ar fi mai rezonabil să-i arătăm

tînărului bavarez cînd Rinul, cînd Marea Nordului, hamburghezului Alpii, prusacului din est Masivul Central german şi aşa mai departe? Caracterul propriu fiecării regiuni trebuie să rămînă în trupă, dai* nu în garnizoană. Orice tentativă de centralizare se expune dezaprobării noastre, dar niciodată aceea care are ca obiect armata. Dimpotrivă, cu toate că ne opunem tuturor celorlalte moduri de centralizare, acesta nu va putea decît să ne bucure. Făcînd abstracţie de consideraţiunea că, dat fiind efectivul actual al armatei Reichului, ai* fi absurd să păstrăm corpuri de armată recrutate din diferite state, noi vedem în centralizarea operată în sînul armatei Reichului un progres la care nu trebuie să renunţăm în viitor atunci cînd armata naţională va fi restabilită.

De altfel, o concepţie nouă şi victorioasă trebuie să respingă toate

are ar putea paraliza avîntul intelectual care o împinge înainte, zialismul trebuie să revendice dreptul de a-şi impune principiile uni germane, fără să ţină seama de frontierele care separau pînă în ele confederate, şi să facă educaţia naţiunii conform concepţiilor şi •ale. După cum bisericile nu se simt legate şi limitate de graniţele >.a naţional-socialistă nu este nici ea legată şi limitată de diviziunile le diferitelor state.

‘rina naţional-socialistă nu este servitoarea intereselor politice ale Merate; ea trebuie să fie într-o zi regina şi stăpîna naţiunii germane, xmdus şi de reorganizat viaţa unui popor; ea trebuie aşadar să un ton imperativ, dreptul ‘de a trece peste graniţele trasate de o are noi nu o mai acceptăm.

cît triumful ideilor sale va fi mai complet, cu atît libertatea cu care ea va dărui întreaga ţară va fi mai mare.

CAPITOLUL XI PROPAGANDĂ ŞI ORGANIZARE

Anul 1921 a avut, pentru mine şi pentru mişcare, din mai multe puncte de vedere, o semnificaţie deosebită.

După intrarea mea în Partidul Muncitoresc German, am preluat de îndată conducerea propagandei. Pe vremea aceea consideram acest domeniu de departe cel mai important. In primul rînd era vorba mai puţin să-ţi frămînţi mintea cu problemele de organizare cît să răspîhdeşti însăşi ideea în rîndurile unui mai mare număr de oameni. Propaganda trebuia să preceadă de departe organizarea şi mai întîi să-i cîştige materialul uman care urma să fie frămîntat. De aceea eu sînt duşmanul unei organizări prea rapide şi prea pedante. Din aceasta nu iese adesea decît un mecanism mort şi rareori o organizaţie vie. Căci o organizaţie îşi datorează existenţa unei vieţi organice, unei dezvoltări organice. Nişte idei care au impresionat un număr determinat de oameni vor tinde întotdeauna către o anumită ordine şi, din acest aspect intern, rezultă o valoare foarte mare. Dai- şi aici trebuie să ţinem seama de slăbiciunea oamenilor, care determină individul izolat să se revolte instinctiv cel puţin la început, împotriva unei autorităţi. Tot astfel, cînd o organizaţie se dezvoltă mecanic, de sus în jos, pericolul mare constă în următoarele: o personalitate care într-o zi s-a făcut cunoscută, nefiind încă adaptată exact şi nici măcar suficient de

capabilă, va încerca, în interiorul mişcării, să împiedice din invidie ascensiunea unor elemente mai capabile. Dauna care va rezulta dintr-o astfel de eventualitate poate, mai ales în cazul unei mişcări tinere, să devină monstruoasă.

Din acest motiv este preferabil ca o idee să fie răspîndită prin propagandă, o anumită bucată de vreme, mai întîi dintr-un punct central şi apoi să se caute în materialul uman care încetul cu încetul s-a îngroşat nişte “capete de *Fiihrer”* şi să fie puse la încercare. Se poate întîmpla, cîteodată, ca nişte oameni, neînsemnați în sine, să fie totuşi considerați *Fiihreri* înnăscuți. Ai* fi de altfel cu totul greşit să vedem în bogăția de cunoştințe teoretice dovezile caracteristice ale aptitudinii de a fi *Fiihrer.*

Contrariul se produce foarte frecvent.

Marii teoi’eticieni sînt foarte rari şi mari organizatori, dat fiind că măreția teoreticianului şi a fabricantului de program stă în primul rînd în cunoaşterea şi stabilirä unor legi juste din punct de vedere abstract, în timp ce organizatorul trebuie să fie în primul rînd un psiholog, trebuie să ia omul aşa cum este şi, pentru aceasta, să-1 cunoască. Nu trebuie nici să-1 supraestimeze, nici să-1 subestimeze. Dimpotrivă, trebuie să țină cont de slăbiciune şi de

410

>estialitate, pentru a crea un organism viu, de o vigoare de nezdruncinat, jerfect potrivit pentru propagarea unei idei şi săi deschidă calea succesului.

Dai” se întîmplă şi mai rar ca un mare teoretician să fie un mare *Fiihrer. ^Aai* degrabă va fi astfel agitatorul, lucru cu care mulți oameni cu spirit ştiințific iu vor să cadă bucuroşi de acord şi care este, totuşi, de înțeles. Un agitator care lovedeşte capacitatea de a răspîndi o idee în mase trebuie întotdeauna să fie un jsiholog, chiar daca nu este decît un demagog. El va fi întotdeauna un *Fiihrer* nai bun decît teoreticianul care meditează departe de oameni şi departe de urne. Căci a conduce înseamnă a putea-taişca masele. Darul de a formula idei iu are nimic de a face cu capacitate:, unui *Fiihrer.* Este complet inutil să liscutăm pentru a şti ce este mai important: să concepi idealuri şi scopuri imanitare sau să le realizezi. Aici se întîmplă ca în viață: un lucru ar fi complet ;tupid fără celălalt. Cea mai frumoasă concepție teoretică rămîne fără scop şi fără raloare dacă *Fiihrerul* nu poate pune masele în mişcare spre ea. Şi invers, ce ar nsemna toată “genialitatea” şi tot elanul *Fiihrerului,* dacă un teoretician nteligent nu i-ar stabili scopurile pentru lupta omenească? Dar îmbinarea eoreticianului, a organizatorului şi a *Fiihrerului* într-o singură persoană este ucrul cel mai rar care poate fi întîlnit pe acest pămînt: această îmbinare >roduce marele bărbat.

După cum am remarcat deja, m-am consacrat propagandei în vremurile le început ale activității mele în partid. Ea trebuia să reuşească să impregneze >uțin cîte puțin un mic nucleu de oameni cu noua doctrină, pentru a forma naterialul care, mai tîrziu, va putea forma primele elemente ale unei organizații. In felul acesta scopul propagandei a depăşit în general scopul irganizării.

Dacă o mişcare are intenţia să răstoarne o lume şi să construiască una îouă în.'ocul ei, în însuşi sînul conducerii trebuie să domnească o limpezime lesăvîrşită după următoarele principii: fiecare mişcare care va fi cîştigat material uman va trebui mai întîi să-1 împartă în două grupe: partizanii şi nembrii.

Datoria propagandei este să recruteze partizani, datoria organizării este iă cîştige membri.

Partizanul unei mişcări este cel ce se declară de acord cu scopurile sale; nembrul, acela care luptă pentru ea.

Partizanul va fi adus în sînul mişcării de propagandă. Membrul va fi onstrîns de organizaţie să acţioneze el însuşi pentru recrutarea de noi partizani, lin numărul cărora se vor putea apoi forma noi membri. “A fi partizan” cere îumai recunoaşterea pasivă a unei idei; “a fi membru” cere ca ea să fie eprezentată activ şi apărată; la zece partizani vom avea abia doi membri. A fi >artizan implică un simplu efort de cunoaştere; pentru a fi membru, trebuie să ii curajul de a reprezenta ideea recunoscută adevărată şi de a o răspîndi larg.

Datorită formei sale pasive, majorităţii oamenilor, care sînt leneşi şi laşi, i convine simplul efort al cunoaşterii. A fi membru pretinde o activitate de

4H

gîndire care nu i se potriveşte decît unei minorităţi.

Din această cauză, propaganda trebuie să-şi îndrepte neîncetat atenţi* asupra adevănilui că o idee cîştigă partizani şi că apoi organizaţia trebuie să *ţfi* foarte atentă să-şi caute minuţios membri printre cei mai capabili dinti-partizani. Din cauza aceasta, propaganda nu trebuie să-şi frămînte mintea i[1] legătură cu importanţa, în special, a fiecăruia din cei pe care i-a convertit, M legătură cu capacitatea lor, cu cunoştinţele lor, cu inteligenţa sau cu caracterul-lor, în timp ce organizaţia trebuie să aleagă foarte atent acele elemente care vtf” face cu adevărat posibilă victoria mişcării.

Propaganda încearcă să facă să pătrundă o doctrină în poporul întregi organizaţia nu înglobează în cadrul ei decît pe aceia care, din raţiuni psihologica nu vor putea dăuna expansiunii ideii.

Propaganda îi inculcă masei o idee, ca s-o pregătească pentru ceasul victoriei, în timp ce organizaţia luptă pentru victorie datorită unui mănunchi permanent, organic şi gata de luptă, al acelora dintre partizanii săi care paf capabili şi hotărîţi să ducă lupta pentru victorie.

*

*

Victoria unei idei va fi cu atît mai uşoară cu cît propaganda va fi prelucrat ansamblul oamenilor la o scară mai mare şi cu cît organizaţia • car? trebuie să conducă practic lupta – va fi mai exclusivă, mai puternică şi mai solidă.

Rezultă că numărul partizanilor nu este niciodată destul de mare, îi[1] timp ce numărul membrilor este mai degrabă prea mare decît prea mic.

*
*   *

Cînd propaganda a inculcat unui popor întreg o idee, organizaţia poatf

12

•age consecinţele numai cu o mînă de oameni. Propaganda şi organizaţia, deci artizanii şi membrii se află după aceasta într-o poziţie reciproc definită. Cu cît ropaganda va fi lucrat mai bine, cu atît numărul membrilor efectivi va putea mai restrîns; cu cît numărul partizanilor va fi mai mare, cu atît numărul îembrilor va putea fi mai mic şi invers: cu cît propaganda va fi mai defectuoa-î, cu atît organizaţia trebuie să fie mai puternică; cu cît grupul de partizani ai nei mişcări rămîne mai slab, cu atît trebuie să fie mai mare numărul îembrilor, dacă vrea să mai conteze pe succes.

Cea dintîi datorie a propagandei este să cîştige oameni pentru rganizaţia ulterioară: prima datorie a organizaţiei este să cîştige oameni pentru ontinuarea propagandei. A doua datorie a propagandei este să dezagrege starea e lucruri actuală şi să o pătrundă de doctrina nouă, în timp ce datoria rganizaţiei trebuie să fie lupta pentru putere, pentru a face ca doctrina să riumfe definitiv.

Un succes definitiv într-o revoluţie va fi întotdeauna atins dacă ntregului popor i se indică o nouă concepţie despre lume sau chiar i se impune, a nevoie şi dacă, pe de altă parte, organizaţia centrală – deci mişcarea -nglobează numai minimul de oameni absolut indispensabili pentru a ocupa entrul nervos al statului.

Altfel spus:

In orice mişcare cu adevărat măreaţă, cu alură de răsturnare mondială, iropaganda trebuie să răspîndească mai întîi ideea acelei mişcări. Ea va trebui i încerce neobosit să limpezească ideile noi, să i le inculce mulţimii sau cel mţin să-i zdruncine vechile convingeri. Dat fiind că o asemenea propagandă rebuie să aibă o “coloană vertebrală”, doctrina va trebui să se sprijine pe o organizaţie solidă. Organizaţia îşi alege membrii dintre partizanii care au fost :iştigaţi de propagandă. Această organizaţie va creşte cu atît mai repede cu cît propaganda va fi dusă mai intens şi această propagandă va putea lucra cu atît nai bine cu cît organizaţia care se află în spatele ei va fi mai puternică şi mai mtoritară.

Datoria supremă a organizației constă în a avea grijă ca dezbinările, >arecum interne, dintre membrii mişcării să nu conducă la rupturi şi, ca urmare, a slăbirea activității în cadrul mişcării; apoi ca spiritul ofensiv să nu piară, ci ;ă se reînnoiască şi să se întărească tot mai mult. După aceea, numărul membrilor nu trebuie să crească la infinit, dimpotrivă: numai o elită restrînsă

413

poate fi energică şi îndrăzneață; o mişcare a cărei organizație ar creşte la nefir ar slăbi din această cauză într-o zi, prin forța împrejurărilor. CTga^jjje pletorice îşi pierd încetul cu încetul combativitatea şi nu mai sînt capatj[e să susțină cu hotărîre şi spirit ofensiv răspîndirea unei idei.

Cu cît o idee este mai bogată şi mai fertilă în fermenți revoluționa cu atît propagatorii ei trebuie să fie mai activi, dat fiind că forța subversivă ^ Jnei astfel de doctrine riscă săi îndepărteze pe burghezii laşi. In forul lor inte%. e\ se vor putea simți partizani, dar vor refuza s-o recunoască deschis.

De aceea organizația unei idei cu adevărat revoluționare nu priceşte membri decît din rîndurile celor mai activi partizani. In această activjtate garantată de o alegere firească stă condiția unei propagande ulteriore a mişcării, ca şi lupta victorioasă pentru înfăptuirea ideii.

Cel mai mare pericol care poate amenința o mişcare este creştgrea anormală a numărului de membri ca urmare a unui succes prea rapid, vreme cît trebuie să lupte, o mişcare este evitată de toate ființele *he* funciarmente egoiste, dai* acestea încearcă repede să cîştige calitatea de m dacă partidul, prin dezvoltarea sa, îşi afirmă succesul.

Acestui lucru trebuie să i se atribuie faptul că multe mişcări victoiţ9ase rămîn deodată în urmă, înaintea succesului definitiv, înaintea desăvisu-jj scopurilor lor şi, cuprinse de o slăbiciune internă, încetează să se lupte« se şubrezesc. După prima victorie, în organizația ei s-au introdus atîtea elenente rele, nedemne şi în special laşe, încît în final aceşti laşi au majoritate^ ft sufocă pe combativi. Ei deturnează mişcarea în slujba propriilor lor inter,se 0 coboară la nivelul propriului lor egoism meschin şi nu fac nimic pentru a desăvîrşi victoria ideii originare. Atunci fanatismul slăbeşte, forța combativjeste paralizată sau, cum obişnuieşte să spună foarte just în asemenea cazuri limea burgheză: "Acest partid şi-a turnat apă în vin". Şi totul este cît se poate d«bine în cea mai bună dintre lumi.

De aceea este indispensabil ca o mişcare, din necesitatea propriei sale conservări, să i se închidă mulțimii de îndată ce succesul este de partea sad ca pe viitor ea să procedeze la creşterea organizației sale cu nesfîrşită precaujune şi după o examinare temeinică. Numai astfel mişcarea îşi va putea pjstra nucleul intact, proaspăt şi sănătos. Trebuie avut grijă ca numai acest nuclu să conducă mişcarea, cu alte cuvinte, să întreprindă, în calitate de dețină1,r ai puterii, acțiunile indispensabile pentru realizarea practică a ideii. Bazî%.se pe ideile fundamentale şi originare ale mişcării, organizația are datori) nu numai să consolideze toate pozițiile importante, cucerite pe plan doctrinalci şi să constituie un

organism central de conducere. Şi aceasta pînă cînd princpiile actuale şi învăţămintele partidului devin baza şi esenţa însăşi a noului stat. Numai atunci va putea fi elaborată liber propria constituţie a acestui stat, născută din spiritul partidului, cu preţul unei lupte interne. Intr-adevăieste vorba mai puţin de puncte de vedere pui- omeneşti cît de jocul liber j de acţiunea forţelor, fără îndoială previzibile, dai* cu un efect greu de control^ pe

ur.

Toate mişcările mari, fie că sînt de natură politică, fie că sînt de natură gioasă, îşi datorează marile succese numai cunoaşterii şi folosirii acestor icipii. Nici un succes durabil nu poate fi conceput fără respectarea acestor

In calitate de director cu propaganda partidului, m-am străduit nu nai să pregătesc terenul pentru mişcarea ulterioară, dai', cu o rigoare Dlută, am acţionat de asemenea pentru ca organizaţia să nu ia decît elemente jroase. Cu cît eram mai dur şi cu cît biciuiam mai mult, cu atît propaganda i înspăimînta, îndepărta pe cei slabi şi firile şovăielnice, împiedica intrarea în nucleul dintîi al organizaţiei noastre. Ei au rămas poate partizani şi, în st caz, nu ridică vocea, rămînînd, dimpotrivă, într-o tăcere neliniştită. Cîte mii jameni mi-au afirmat odinioară că sînt întru totul de acord cu toate, dai- că, îşi, în nici un caz nu pot fi membri. Mişcarea este atît de violentă, ziceau ei, t o cooperare în calitate de membri i-ar expune la conflicte deosebit de ente, chiar unor pericole, dai* că nu-i pot purta pică unui burghez cinstit şi ştit pentru că deocamdată stă deoparte, din moment ce este cu tot sufletul .uri de cauză.

Şi era bine aşa.

Dacă aceşti oameni care, în sinea lor, nu erau partizanii mijloacelor aluţionare extreme, ai' fi intrat atunci în partidul nostim, ca membri, ne-am utut considera o congregaţie pioasă, dai" fără îndoială nu o mişcare tînără şi uroasă să lupte.

Forma vie şi combativă pe care i-am dat-o atunci propagandei noastre itărit şi garantat tendinţa extremistă a mişcării noastre, dat fiind că numai îenii cu adevărat extremişti - cu cîteva excepţii - erau gata să coopereze cu ie ca membri.

Concepută astfel, propaganda mea a avut un asemenea efect încît în rt timp sute de mii de oameni ne dădeau în sinea lor dreptate şi doreau ;oria noastră, chiar dacă personal erau prea laşi ca să facă sacrificii pentru ză şi să participe la ea.

Pînă la mijlocul lui 1921, acţiunea noastră, dirijată numai către cutare, mai putea fi suficientă şi folositoare mişcării. Evenimentele deosebite la sfîrşitul verii acelui an au făcut să pară oportună adaptarea organizaţiei iuccesul perseverent al propagandei.

Tentativa unui grup de rasişti vizionari sub egida eminamente eficace reşedintelui partidului, aflat atunci în exerciţiu, de a pune mîna pe direcţia carii a condus la căderea

acestei mici uneltiri şi mi-a oferit, în unanimitate, '-o adunare generală a membrilor, direcția ansamblului mişcării.

In acelaşi timp s-a hotărît acceptarea unui nou statut ere îi dădea primului preşedinte al mişcării responsabilitate deplină, care abroja hotărîrile biroului şi, în locul acestora, introducea un sistem de diviziune a muicii care, de atunci, s-a dovedit deosebit de eficace.

Incepînd cu 1 august 1921, eu am întreprins această iţorganizare internă a mişcării şi am beneficiat de concursul unei pleiade de aflete alese; consider necesar să le menționez într-un capitol aparte.

Pentru a valorifica, din punct de vedere organizatoric, rezultatele propagandei şi a le proba temeinic, a trebuit să fac tabula rasa diir-o serie de obiceiuri luate pînă atunci şi să aduc, încă de la început, principii care nu aparțineau nici unuia din partidele existente sau pe care nu le aloptase nici unul.

In anii 1919 şi 1920, mişcarea avusese la conducere un comitet ales de adunările membrilor. Comitetul cuprindea un prim şi un al doilei casier, un prim şi un al doilea secretai* şi, în frunte, un prim şi un al doilea puşedinte. La aceştia s-au mai adăugat un comitet de membri, responsabilul cu|ropaganda şi diferiții asesori.

Acest comitet personifica întocmai - oricît de comic ar pute fi - ceea ce mişcarea însăşi voia să combată în modul cel mai aprig, adică parlantntarismul. Căci aici era vorba despre un principiu care personifica întocmi sistemul începînd de la cătunul cel mai mic pînă la viitoarele arondismentt provincii, state, pînă la guvern, sistem în care suferearn cu toții.

Era absolut indispensabil să procedăm la o schimbare, dacă iu voiam ca mişcarea, ca urmare a bazelor necorespunzătoare ale organizării iieme, să se denatureze pentru totdeauna şi să fie incapabilă să-şi îndeplinească într-o zi înalta ei misiune.

Şedințele comitetului, care erau conduse după un protocol, şi în care se vota cu majoritatea şi se luau hotărîri, reprezentau în realitce un mic parlament. Valoarea personală şi responsabilitatea lipseau. Aid domneau acelaşi nonsens şi aceeaşi nesăbuință ca în marile noastre corpuri rejezentative ale statului. Pentru acest comitet erau numiți secretari, oameni iare țineau casa, oameni care instruiau membrii organizației, oameni pentru jropagandă şi Dumnezeu mai ştie pentru ce, şi apoi cu toții trebuiau să ia poziția în comun pentru fiecare problemă în parte şi să hotărască prin vot. Astfel onil care era însărcinat cu propaganda vota un subiect privitor la finanțe; casiral vota în legătură cu organizarea; organizatorul vota în legătură cu un subiett care nu-i privea decît pe secretari etc.

De ce era desemnat un om pentru propagandă, din momentee casierii, scribii, comisarii etc. trebuiau să aprecieze problemele care o prieau? Unei minți sănătoase acest lucru i se pare la fel de neînțeles precum dacă,ntr-o mare întreprindere industrială, administratorii ai* trebui să hotărască asujra tehnicii de producție sau, invers, inginerii ar trebui să hotărască asupra unif probleme administrative.

Eu nu m-am supus acestei nebunii dar, în scurt timp, m-am ținut parte de şedințe. îmi făceam propaganda şi aceasta era suficient. In general terziceam primului incapabil venit să încerce să intervină pe propriul meu :en. După cum şi eu mă feream să mă amestec în treburile altora.

Cînd acceptarea noilor statute şi chemarea mea în funcția de prim eşedinte mi-au dat, între timp, autoritatea necesară şi dreptul corespunzător, eastă nebunie a încetat imediat. In locul hotăîrilor comitetului a fost admis incipiul responsabilității mele absolute.

Primul preşdinte răspunde de conducerea ansamblului mişcării. El partizează forțele comitetului, care sînt sub conducerea lui, ca şi colaboratorii dispensabili pentru munca de făcut. Fiecare din aceşti domni este irevocabil spunzător de misiunile cu care a fost însărcinat. El nu este subordonat decît imului preşedinte, care trebuie să aibă grijă de acțiunea comună a tuturor, Lativ la alegerea persoanelor şi la elaborarea directivelor comune pe care le cesită munca în comun.

Această necesitate a unei responsabilități absolute a devenit încetul cu :etul evidentă în sînul mişcării, cel puțin pentru conducerea partidului. In icile cătune şi poate şi în cantoane şi în districte va mai trece mult timp pînă aceste principii se vor impune, dat fiind faptul că, fireşte, "inimile slabe" şi capabilii se vor feri întotdeauna de ele: pentru ei, răspunderea unică pentru acțiune va fi întotdeauna neplăcută; ei se simt întotdeauna mai liberi şi mai largul lor dacă, pentru fiecare hotărîre importantă, sînt acoperiți de ajoritatea unui aşa-zis comitet. Dai- mi s-a părut indispensabil să iau poziție o violență extraordinară împotriva unui asemenea obicei, să nu fac nici o ncesie fricii de răspundere şi să vizez o concepție despre datorie şi despre noştințele unui *Fiihrer* care trebuiau să aducă în postul de *Fiihrer* numai omul mn să îl ocupe.

Dai' o mişcare care vrea să combată prostia parlamentară trebuie să se ibereze mai întîi de aceasta. Numai pe o asemenea bază ea poate deveni Ltemică pentru a lupta.

O mişcare care, într-o epocă a domniei majorității, se întemeiază ndamental pe principiul gîndirii *Fiihrerului* şi a responsabilității sale va stuma cu o precizie matematică situația existentă pînă atunci şi va fi ctorioasă.

Această idee a adus în sînul mişcării o reorganizare completă. Şi în ssăvîrşirea ei logică, ea a condus de asemenea la o separare foarte netă a tivității economice a mişcării de îndrumarea politică generală. Ideea de sponsabilitate a fost, din principiu, extinsă asupra ansamblului acțiunilor irtidului şi le-a făcut eficace, eliberînd de orice influență politică problemele onomice şi invers.

Cînd, în toamna anului 1919, am intrat în partidul compus pe atunci din se oameni, acesta nu avea nici sediu permanent, nici funcționali, nici rmulare, nici sigiliu, nici hîrtie tipărită. Sediul comitetului nu era pe vremea

4:

aceea decît un han din Herrengasse şi, mai tîrziu, cafeneaua *Am Gasteig.* Er o situație imposibilă. Peste puțin timp m-am pus pe treabă şi am explorat u număr mare de restaurante şi de hanuri din Miinchen, cu intenția de a închiri o sală specială sau vreun local pentru partid. In vechea braserie Stemecker, ii Tal se afla o mică sală boltită care servise odinioară drept tavernă consilierile Sfîntului Imperiu din Bavaria. Era sumbră şi întunecată şi, prin aceasta, pe cî era de perfect adaptată vechii sale destinații, pe atît de puțin se potrivea noi sale destinații. Străduța în care se deschidea unica ei fereastră era atît d strimtă îneît, pînă şi în zilele cele mai senine de vară, încăperea rămîne întunecată şi lugubră. Acesta a devenit primul nostru sediu permanent. Intimei chiria lunară nu se ridica decît la cincizeci de mărci (pe vremea aceea pentru ne era o sumă fabuloasă), nu puteam avea pretenții mari, nu puteam nici măcar s ne plîngem că înainte de sosirea noastră lambriurile din lemn de pe vremei consilierilor fuseseră scoase, astfel îneît localul sfîrşea prin a da mai degrabj impresia unui mormînt decît al unui birou.

Şi totuşi acesta era deja un progres uriaş. încetul cu încetul am avy lu«iină electrică, mai tîrziu un telefon; a urmat apoi o masă cu cîteva scauni împrumutate, în sfîrşit o etajeră şi ceva mai tîrziu un dulap; două bufete, caii aparțineau proprietarulu, trebuiau să servească pentru păstrarea manifesteloi afişelor etc.

Sistemul practicat pînă atunci, constînd din conducerea mişcării de singură şedință săptămînală a comitetului nu mai putea dura. Era nevoie de u] funcționai-, plătit de partid, pentru asigurarea executării lucrărilor curente.

Atunci a fost foarte greu. Mişcarea avea încă atît de puțini membri înci a fost o adevărată artă să descoperim printre ei un om potrivit care să poată, O exigențe țersonale minime, satisface exigențele variate ale mişcării.

Primul secretai” al partidului a fost găsit după căutări îndelungi î] persoana unui soldat, unul din foştii mei camarazi, Schiissler. La început vene în noul nostim birou în fiecare zi între orele 6 şi 8, mai tîrziu de la 5 la 8, îi sfîrşit în fiecare după-amiază; şi, în scurt timp, a fost ocupat din plin şi şi-îndeplinit serviciul de dimineaţă pînă noaptea tîrziu. Era pe cît de sîrguincios p atît de leal şi funciarmente cinstit: se ostenea din toate puterile şi era fide ataşat de mişcare. Schussler adusese cu el o mică maşină de scris Adler care *tft* proprietatea lui. A fost primul din instrumentele de acest fel ale mişcări noastre. Mai tîrziu ea a fost achiziţionată de partid datorită cotizaţiilor. Un mi safe părea indispensabil pentru a pune la adăpost de hoţi dosai’ele şi cameteL individuale ale membrilor. Această achiziţie nu avea ca scop depunerea uno sume mari de bani pe care le-am fi putut avea. Dimpotrivă, eram extrem d săraci şi de multe ori am contribuit cu micile noastre economii.

Peste un an şi jumătate, locul a devenit prea mic şi a rezultat o mutări într-un local nou din Corneliusstrasse. Era tot un han: aici nu aveam numai cameră, ci trei şi o sală mare cu un ghişeu. Acest lucim ni se părea deja foart frumos. Am rămas aici pînă în noiembrie 1923.

418

In decembrie 1920 a avut loc achiziţionarea lui *Volkischer Beobachter.* \cest ziar care, cum îi spune şi numele, susţinea în general dezideratele rasiste, i fost transformat în organul noului partid naţional-socialist. Mai întîi a apărut le doua ori pe săptămînă, la începutul anului 1923 a devenit cotidian şi la îfîrşitul lui august 1923 a luat un format mare.

Atunci, complet novice în domeniul gazetăriei, a trebuit să plătesc de îenumărate ori pentru ucenicia mea, ceea ce mi sa părut abominabil

Un lucru, în sine, trebuia să dea de gîndit, faptul că nu exista decît un ingur ziar rasist cu adevărat important faţă de uriaşa presă evreiască. Cauza ;ste, după cum am putut constata eu însumi de nenumărate oii în practică, aptul că, în general nu există decît puţine debuşee comerciale pentru acţiunile asiste. Ele erau conduse mult prea mult după punctul de vedere conform căruia entimentul trebuie să aibă întîietate asupra acţiunii. Punct de vedere total Teşit, în sensul că sentimentul nu trebuie să aibă nimic exterior, ci, dimpotrivă, rebuie să-şi găsească expresia cea mai bună în acţiune. Cine poate îndeplini cţiuni valoroase pentru poporul său, demonstrează prin aceasta un sentiment aloros, în timp ce altul, care se mărgineşte să simuleze sentimentul, fără ca în ealitate să-i aducă poporului servicii utile, este un om nefast care perverteşte Dmunitatea prin sentimentele sale nefaste.

Astfel, *Volkische Beobachter,* cum îl arată şi numele, era un organ rasist, n toate avantajele, şi mai ales cu defectele şi slăbiciunile inerente instituţiilor asiste. Pe cît era de onest conţinutul său, pe atît administrarea întreprinderii ra imposibilă din punct de vedere comercial. Redacţia lui credea orbeşte că azetele rasiste nu trebuiau să primească decît oboluri rasiste, cînd de fapt, [arul ar fi trebuit, dimpotrivă, să-şi croiască drum prin

concurența cu celelalte, iste o necuviință să vrei să acoperi neglijențele sau greşelile conducerii)merciale ale întreprinderii prin obolul patrioților credincioşi. In orice caz, eu L-am străduit să schimb această situație a cărei gravitate am recunoscut-o de idată şi norocul mi-a ajutat în sensul că am făcut cunoştință cu omul care a ius nenumărate servicii mişcării de atunci încoace, nu numai ca director imercial al ziarului, dar şi ca director comercial al partidului.

In 1914, aşadar în campanie, l-am cunoscut - era pe vremea aceea îperiorul meu - pe actualul director comercial al partidului, Max Amann. In si patru ani de război, am avut ocazia, aproape în permanență, să remarc ipacitățile extraordinare, sîrguința şi conştiința scrupuloasă a viitorului meu elaborator.

La sfîrşitul toamnei lui 1921, pe cînd mişcarea traversa o criză mare şi î anumit număr de funcționali mă nemulțumeau şi cînd aveam chiar cu unul ntre ei, în special, o experiență foarte amară, m-am întors către vechiul meu imarad de regiment pe care întîmplarea 1-a adus într-o zi la mine, rugîndu-1 devină *şeful* comercial al mişcării. După ezitări îndelungi - Amann avea atunci situație plină de viitor - a consimțit în sfîrşit, dar de altfel cu condiția expresă nu va face niciodată o treabă de jandarm față de nişte comitete oarecare şi

neputincioase, ci va recunoaşte exclusiv un stăpîn unic. Este meritul de neuit. al acestui prim *şef* comercial al mişcării, om de înaltă cultură, că a pus ordi şi claritate în treburile partidului. Ele au rămas un exemplu şi calitatea lor i a putut fi niciodată egalată de vreuna din ramurile mişcării. Ca întotdeauna viață, o valoare superioară trezeşte foarte frecvent invidia şi ura. Şi în acest cj trebuia, fireşte, să ne aşteptăm la aceasta şi să o suportăm cu răbdare.

Incepînd cu 1922 erau în vigoare directive rigide, atît în ce priveş; constituția comercială a mişcării, cît şi organizarea ei. Exista deja un repertoj central complet al dosarelor cuprinzînd ansamblul tuturor membrilor aparținîn mişcării. De asemenea, ajunsesem să facem în aşa fel ca mişcarea să fi finanțată. Cheltuielile curente trebuiau să fie acoperite de intrările de bai curente, intrările de bani extraordinare trebuiau să fie consacrate nunu cheltuielilor neobişnuite. In ciuda greutăților timpurilor şi cu excepția micile conturi curente, mişcarea a rămas aproape fără datorii şi chiar a reuşit o mărul durabilă a averii sale. Se lucra ca într-o exploatație particulară: personalii folosit trebuia să se distingă prin actele sale şi nu putea, în nici un fel, să si laude cu titlul de partizan. Reputația fiecărui național-socialist era confirmai mai întîi de zelul său, de sîrguința sa şi de priceperea cu care îşi îndeplinej sarcina indicată. Cel care nu îşi îndeplineşte datoria nu trebuie să se laude ci o reputație exagerată. Noul *şef* comercial al partidului a afirmat, în ciuda tuturor influențelor posibile, cu maximum de energie, că treburile partidului m trebuiau să constituie o sinecură pentru partizani sau pentru membri lipsiți d^ zel. O mişcare care, sub o formă atît de intensă, combate corupția proprii partidelor din sistemul nostru administrativ, trebuie să fie scutită de vicii. S-j mai întîmplat că, în administrarea ziarului, funcționalii care aparțineai "partidului populai" bavarez" şi fuseseră angajați pentru valoarea lor profesiona lă s-au dovedit excepțional de calificați. Rezultatul acestei probe a fost în genera excelent. Tocmai datorită felului nostru de a recunoaşte cinstit şi

deschis muncs efectivă a fiecăruia, mişcarea a putut cîştiga inimile funcţionalilor repede *ş* profund. Ei au devenit mai tîrziu naţional-socialişti buni şi au rămas astfel, nu numai de faţadă, ci au dovedit-o prin munca conştiincioasă, ordonată şi loială pe care au depus-o în serviciul noii mişcări. Fireşte, un membru al partidului bine calificat era preferat altuia la fel de bine notat, dai- care nu făcea parte din partid. Dai[1] nimeni nu primea o slujbă pentru singurul motiv că aparţinea partidului. Vigurosul spirit de decizie cu care noul je/comercial a aplicat aceste principii şi le-a făcut încetul cu încetul să triumfe, în ciuda tuturor opoziţiilor i-a fost mai **tîrziu** deosebit de folositor mişcării. Numai din cauza aceasta a fosi posibil ca, în vremurile grele ale inflaţiei, atunci cînd zeci de mii de întreprinderi se prăbuşeau şi cînd mii de ziare trebuiau să înceteze să apară, direcţia comercială a mişcării nu numai că a rămas în picioare şi s-a putut achita de obligaţii, dar *Volkische Beobachter* s-a dezvoltat tot mai mult. Pe atunci se număra printre ziarele mari,

Anul 1921 a mai fost important şi prin faptul că, datorită poziţiei mele

ie preşedinte al partidului, am reuşit să împiedic criticile de detaliu şi intervenţiile cutăror sau cutăror membri ai comitetului în legătură cu activitatea partidului. Şi aceasta era important deoarece nu puteai păstra un cap realmente :apabil să facă treabă bună daca incapabilii interveneau neîncetat, cu flecărelile Lor, pretinzînd că înţeleg totul mai bine, cînd în realitate nu lăsau în urmă decît 3 tulburare uriaşă. De altfel, aceşti incapabili s-au retras, majoritatea foarte modest, pentru a-şi purta agitaţia, controlul şi ideile într-un alt cîmp de acţiune. Existau oameni posedaţi de un soi de boală a criticii şi care se aflau într-un soi ie stare de creaţie de planuri, de idei, de proiecte şi de metode pretinse superioare. Scopul lor suprem era în special formarea unui comitet care ai* fi trebuit să adulmece, sub pretextul controlului, munca ordonată a celorlalţi. Mulţi din aceşti "comitarzi" nu-şi dădeau seama cît este de jignitor şi de puţin aaţional-socialist să vezi nişte oameni incompetenţi amestecîndu-se fără încetare printre oamenii de meserie. In orice caz, eu am considerat ca fiind de datoria mea să apăr împotriva unor asemenea elemente toate forţele ordonate şi responsabile ale mişcării, să le dau un sprijin indispensabil şi întreaga libertate ie a munci şi de a progresa.

Cel mai bun mijloc de a face inofensive aceste comitete care nu făceau limic sau care puneau la cale proiecte practic irealizabile era, de altfel, să le Ţăsim o oarecare muncă adevărată. A fost caraghios să vezi cum adunarea s-a îvaporat fără zgomot şi a devenit pe neaşteptate de negăsit. Aceasta mă ducea :u gîndul la cea mai mare instituţie analoagă a noastră, Reichstagul. Cît de •epede şi fără zgomot ai* dispărea dacă ai* fi însărcinaţi cu o muncă reală în loc să fabrice discursuri, cu o muncă pe care fiecare din aceşti palavragii ar trebui s-o îxecute pe propria sa răspundere!

Am pus întotdeauna în axiomă că - atît în viaţa particulară, cît şi în :adrul mişcării noastre - ar trebui să căutăm atîta vreme cît ai* fi necesar pînă >-ar găsi funcţionali, administratori sau directori vizibil capabili şi cinstiţi. Atunci ai* trebui să li se dea o libertate de acţiune totală şi o autoritate îecondiţionată asupra subordonaţilor lor, atribuindu-li-se o responsabilitate lelimitată faţă de superiorii lor; în felul acesta, nimeni

nu poate căpăta mtoritate asupra subordonaților, fără să aibă o competență indiscutabilă. In doi ini, am răzbătut, opinia mea a triumfat şi, astăzi, li se pare evidentă tuturor nembrilor mişcării, cel puțin în ceea ce priveşte conducerea supremă.

Succesul acestei atitudini s-a confirmat la 9 noiembrie 1923. Cînd am ntrat în mişcare cu patru ani mai înainte, nu exista nici măcar un sigiliu. La) noiembrie 1923 a avut loc dizolvarea partidului şi confiscarea bunurilor sale. Acestea se cifrau deja la peste 170.000 R.M. aur, inclusiv toate obiectele de /■aloare şi ziarul.

CAPITOLUL XH CHESTIUNEA CORPORATIVĂ

Dezvoltarea rapidă a mişcării ne-a obligat, în cursul anului 19Î2, să luăm poziție într-o chestiune care nici astăzi nu este încă definitiv rezolvită.

In încercarea noastră de a studia metodele care i-ar putea deschiderapid şi uşor mişcării calea spre inima maselor, ne loveam mereu de obiecia că muncitorul nu ne va putea niciodată aparține în întregime cîtă vreme repiezen-tarea intereselor sale, în domeniul pui* profesional şi economic, va fi în nîinile unor oameni avînd idei politice diferite de ale noastre.

Această obiecție era serioasă. Muncitorul care exercita o profesiuie nu putea trăi fără să fie membru al unui sindicat. Nu numai că valoafia sa profesională era protejată în acest cadru, dai* însăşi meseria sa nu avea gaanția duratei decît prin sindicat. Majoritatea muncitorilor făceau parte din soietăți corporative. Acestea luptaseră, în general, pentru salarii şi stabiliseră baremurile tarifelor care să-i asigure muncitorului un anumit venit Fără îndoială, de rezultatele acestor lupte au profitat toți muncitorii din profesunea respectivă, iar în conştiința omului cinstit trebuie că au avut loc conflicte atunci cînd băga în buzunar salariul cîştigat prin lupta intensă a sindicatelor, deşi se ținuse departe de luptă.

Cu întreprinderile burgheze obişnuite, această problemă putea fi tatată greu. Ele nu aveau nici un fel de înțelegere (sau nu voiau să aibă nici uni) față de latura fie morală fie materială a problemei. In sfîrşit, propriile lor inerese economice se opun din plecare oricărei organizații de ansamblu a fețeloi muncitoreşti care depind de ele, astfel că, deja din acest motiv, majoiitatea burghezilor greu pot face o apreciere independentă. Aici este necesar să se adreseze unor terțe persoane, pe care problema nu le priveşte şi care nu vei ceda ispitei de a nu vedea pădurea sub pretextul că nu văd decît copacii. Jrație bunăvoinței lor, vor sesiza mult mai uşor o problemă care priveşte viața niastră prezentă sau viitoare.

In primul volum m-am explicat deja asupra esenței, scopdui şi necesității sindicatelor. Cîtă vreme, fie prin măsuri de apărare de stat (care totuşi în general sînt infructuoase), fie printr-o nouă educație comună, ntse *vs* fi produs o schimbare în situația muncitorului față de patron, muncitorulii nu-i va râmîne nimic altceva decît să-şi apere interesele invocînd

dreptul său ejal *dt* membru al comunităţii economice. Aceasta cadrează întocmai cu spiriliil de solidaritate şi poate îndrepta nedreptăţile sociale susceptibile să periiiteze existenţa comună a cetăţenilor. Am mers chiar mai departe cu declarafile şi

anume că acest drept al muncitorului trebuie considerat firesc, cîtă vreme vor exista fiinţe omeneşti supuse patronilor lipsiţi de orice sentiment al îndatoririlor lor sociale, şi chiar omeneşti şi am conchis că, dacă o astfel de autoapărare este necesară, forma ei trebuie să fie aceea a unei grupări de muncitori pe o bază **corporativi.**

Din această concepţie generală, nimic nu s-a schimbat în mine în 1922. Dai- mai trebuia găsită o formulare clară şi precisă. Nu trebuia să te declari pur şi simplu satisfăcut de cunoştinţele dobîndite, ci era necear să tragi concluzii practice.

Trebuia să răspund la următoarele întrebări:

1. Sindicatele sînt necesare?

    1. Partidul *nazist* trebuie să se declare corporativ sau să facă în aşa fel încît membrii săi să intre în vreun cadru sindical?
    2. Care va fi caracterul unui sindicat pui' *nazist?* Care *ar* fi îndatoririle şi scopurile lui?

4. Cum vor fi ele înfăptuite?

Cred că la prima întrebare am răspuns suficient. Aşa cum se prezintă lucrurile astăzi, după convingerea mea nu ne putem lipsi de sindicate. Dimpotrivă, ele fac parte dintre instituţiile cele mai importante din viaţa economică a naţiunii. Importanţa lor nu este numai de ordin social, ci şi naţional. Căci un popor ale cănii mase îşi văd necesităţile vitale satisfăcute şi în acelaşi timp şi un fel de educaţie datorită unei organizări sindicale corecte va cîştiga, în felul acesta, în lupta pentru existenţă, o creştere extraordinară a puterii sale generale de rezistenţă.

Sindicatele sînt înainte de toate necesare ca pietre unghiulare ale viitorului parlament economic al camerelor de comerţ.

Şi a doua problemă este uşor de rezolvat. Dacă mişcarea corporativă este importantă, este clar că *nazismul* trebuie să ia poziţie în această chestiune într-un fel nu numai teoretic, dai* şi practic. Dar "cum"? Aceasta era mai greu.

Mişcarea *nazistă,* care are drept scop crearea statului rasist *nazist,* trebuie să se pătrundă de ideea că toate instituţiile viitoare ale acestui stat trebuie să crească din rădăcinile mişcării înseşi. Ar fi o mare greşeală să se creadă că se poate întreprinde, dintr-odată, plecînd de la zero sau numai de la simpla putere politică, o reorganizare hotărîtă; este necesară o anumită rezervă de oameni gata formaţi. Mai important decît forma exterioară,

care mecanic poate fi creată foarte rapid, spiritul trebuie să însuflețească întotdeauna această formă. Pi-in forță, unui organism social i se pot inculca principiile unui *Fiihrer,* ale unui dictator. Dai- aceste principii nu vor fi cu adevărat vii decît dacă se formează încetul cu încetul în cele mai mici amănunte; ele trebuie să se sprijine pe un material uman, selecționat timp de mai mulți ani, călit de realitățile dure ale vieții şi capabil astfel să realizeze gîndirea *Fiihrerului.*

Aşadar nu trebuie să ne imaginăm că putem scoate dintr-odată la lumina zilei, dintr-o servietă de notai', nişte proiecte pentru o nouă constituție a statului

***fei**cat*> şi să le introducem printr-o poruncă venită de sus. Acest lucru poate fi 'ea de-a

numai că rezultatul nu va fi desigur viabil, de cele mai multe ori vom a(rei*nar face cu un copil născut mort. Aceasta îni aminteşte de Constituția de la ^ nou şi încercarea de a dărui poporului geiman, odată cu noua constituție, gti-a în drapel, care nu avea nici o legătură iitimă cu ceea ce trăise poporul *J* ultima jumătate de veac. *n*^. El

De aceea statul *nazist* trebuie ă se ferească de asemenea exper/.ceastă se poate dezvolta prin organizarea internă existentă de multă vreme. *y{*^ al

organizare trebuie să fie însuflețită, în însăşi esența ei, de spiritul via național-socialismului, pentru a crea *a* sfîrşit un stat național-socialis* ^e în

După cum am subliniat deja, (elulele embrionare trebuie să na camerele administrative ale diferiteloireprezentăii profesionale şi deci*,oaj'ă şi de toate, în corporație. Dacă aceasta reprezentare profesională *vite/ ^istâ* parlamentul central economic trebuie să ne fie oferite de o instituție ^^*x* există şi obligația ca aceste importante celule embrionare să fie purtAx-eț>uie! unui sentiment şi ale unei concepji *naziste.* Instituțiile mişcării pi transpuse în stat, dar statul nu poateface să se ivească dintr-odatâ dilate ^ ca prin minune, organizațiile corespinzătoare, dacă nu vrem ca ac^ rămînă nişte creații neînsuflețite. bu>e

Deja, din acest punct de vede* foarte înalt, mişcarea *nazistă* tr/^u^a admită necesitatea unei manifestări corporative proprii. Şi pentru că o *d* *xnei într-adevăr *nazistă,* atît a patronilor cît şi a muncitorilor, în sens/jt£ cooperări reciproce în cadrul comun alunei comunități populare, nu/^ învățături teoretice, din apeluri sau îndemnuri, ci din lupta din viața 0 In sensul ei şi prin ea trebuie să educe mişcarea marile grupări eco' an$a 'r separate şi să le apropie unele de altek. Fără o muncă preliminară, spe/ iluzie învierea unei viitoare şi adevărate comunități populare rămîne o simpl^cei sti Numai idealul măreț pentru care luptă mişcarea poate forma încet iti

general care va face să se ivească maitîrziu o nouă stare de lucruri in
pe baze solide şi nu doar o faţadă. .-x do a

Astfel mişcarea nu trebuie lumai să i se prezinte gîndii7aj sta afirmîndu-se ca fiind corporativă, ci nai trebuie, în vederea viitorul j^^lă îi *nazist,* să-i dea unui mic număr de mtabri şi de partizani educaţia exig manifestările sale practice.

Acum se impune răspunsul la tea de-a treia întrebare. /g

Corporaţia *nazistă* nu este umrgan al luptei de clasă, ci un or^a* [dil] reprezentare profesională. Statul *nazisina* cunoaşte nici o "clasă", ci,nui4nţ#; [C1] punct de vedere politic, burghezi cu depturi deplin egale şi, în conseciA-e ? ^ aceleaşi îndatoriri generale şi, alăturide ei, resortisanţi ai statului ca/ punct de vedere politic, nu au nici usirept.

Corporaţia în sensul *nazist* iu are misiunea, datorită gnipări/fca [apc] oameni, de a-i transforma încetul cu ircetul într-o clasă, pentru a aceep<Vuvi[tăţi] lupta împotriva altor formaţiuni, asemMtor organizate în interiorul corni/

pulare. Această misiune nu o putem atribui în principal corporaţiei, ci ea i-a t acordată în momentul în care a devenit instrumentul de luptă al marxismu-. Corporaţia în sine nu este sinonimă cu "lupta de clasă", ci marxismul este care a făcut din ea un instrument pentru lupta sa de clasă. Ea a creat arma tnomică pe care lumea evreiască internaţională o foloseşte pentru distragerea zelor economice ale statelor naţionale libere şi independente, pentru tragerea industriei lor naţionale şi a comerţului lor internaţional şi prin îasta, pentru sclavia popoarelor libere în slujba finanţei evreieşti mondiale ii presus de state.

Corporaţia *nazistă* trebuie, din această cauză, graţie concentrării janizate a grupelor determinate de participanţi la viaţa economică naţională, mărească securitatea economiei naţionale, să-i întărească puterea îndepărtînd ce obstacol care ar influenţa în mod distractiv corpul popular naţional, să ărească de asemenea forţa vie a comunităţii populare, pentru ca obstacolele nu prejudicieze statul şi să nu devină la sfîrşit o nenorocire şi un factor de >compunere pentru economia însăşi.

Pentru corporaţia *nazistă,* greva nu este un mijloc de distragere şi de ■uncinare a producţiei naţionale, ci un mijloc de a o spori şi de a o desface ;orită luptei împotriva tuturor obstacolelor care, ca urmare a caracterului său tisocial, opreau propăşirea economică a maselor. Căci cîmpul de activitate al :ărui individ se află întotdeauna într-un raport de cauză şi efect cu poziţia sa **ierală** socială şi juridică în procesul economic. Din examinarea acestei poziţii uită atitudinea sa faţă de acest proces.

Muncitorul *nazist* trebuie să ştie că prosperitatea economiei naţionale eamnă propria sa fericire materială.

Patronul *nazist* trebuie să ştie că fericirea şi satisfacţia muncitorilor săi t condiţia primordială a existenţei şi creşterii propriei sale prosperităţi nomice.

Muncitorii şi patronii *nazişti* sînt amîndoi delegaţi şi mandatari ai samblului comunităţii populare. Proporţia mare de libertate personală care este acordată în desfăşurarea activităţii lor trebuie explicată prin faptul că n extinderea libertăţii capacitatea de acţiune a unuia singur creşte mai mult :ît prin constrîngerea venită de sus; selecţia naturală, care trebuie să-1 împingă inte pe cel mai abil, pe cel mai capabil şi pe cel mai harnic, nu trebuie să i fie împiedicată.

Pentru corporaţia *nazistă,* greva este din această cauză un mijloc care ite şi trebuie să fie folosit numai atunci cînd nu există un stat rasist *nazist.* drept vorbind, acesta, în locul luptei uriaşe între cele două mari grupări -;ronat şi proletariat - care, cu consecinţele micşorării producţiei provoacă otdeauna pagube comunităţii populare, trebuie să-şi asume sarcina de a face le respectate drepturile tuturor. Camerelor de comerţ le revine datoria de a nţine activitatea economică naţională şi de a înlătura defectele şi greşelile.

Ceea ce împinge astăzi la lupta milioane de oameni trebuie să-şi găsească

într-o zi soluţionarea în camerele profesionale şi în parlamentul economic central. Cu ele, patronii şi muncitorii nu trebuie să lupte unii împotriva altora în lupta dintre salarii şi tarife - care este foarte păgubitoare pentru existenţa economică a amîndurora - ci trebuie să rezolve această problemă în comun pentru binele comunităţii populare şi a statului, idee care trebuie să strălucească cu litere scînteietoare deasupra tuturor lucrurilor.

Şi aici, ca pretutindeni, trebuie să domnească principiul de neclintit că mai întîi vine patria, înaintea partidului.

Datoria corporaţiei *naziste* este educarea şi pregătirea în vederea acestui scop, care se defineşte astfel: munca în comun a tuturor în vederea menţinerii securităţii poporului nostru şi a statului, conform, pentru fiecare individ, cu capacităţile şi cu puterile dobîndite la naştere şi perfecţionate de comunitatea popul ară.

La cea de-a patra întrebare: Cum vom ajunge la astfel de corporaţii? odinioară părea deosebit de greu de răspuns.

In general este mai uşor să pui temelii pe un teren nou decît pe un teren vechi unde există deja nişte temelii. Intr-un loc unde nu există nici un magazin de o anumită specialitate, se poate uşor construi unul. Acest lucru este însă mai greu dacă o întreprindere similară există deja şi este chiar foarte dificil dacă, pe lîngă aceasta, condiţiile sînt de aşa natură încît nu poate prospera decît o singură întreprindere. Căci aici întemeietorii se află nu numai în faţa problemei de a-şi introduce propriul lor magazin nou, dar, pentru a se menţine, şi de a trebui să spulbere ceea ce exista pînă atunci în acel loc.

O corporaţie *nazistă* nu are sens alături de alte corporaţii. Căci ele trebuie să fie pătrunse adînc de datoria lor mondială ca şi de datoria înnăscută, născută din prgcedenta, de intoleranţă faţă de alte formaţiuni asemănătoare sau deloc duşmănoase; ele trebuie să-şi

afirme personalitatea. Nu există nici un aranjament, nici un compromis pentru asemenea tendințe, ci numai menținerea dreptului strict şi exclusiv.

Existau aşadar două mijloace pentru a reuşi:

1. Puteam să întemeiem o corpoi'ație proprie şi apoi, încetul cu încetul, să întreprindem lupta împotriva corporațiilor marxiste internaționale; ori puteam:
2. Să pătrundem în corporațiile marxiste şi să ne străduim să le inculcăm spiritul nou, în vederea transformării lor în instrumente ale noului nostim ideal.

Primul mijloc era nepotrivit, căci greutățile noastre financiare încă mai erau în vremea aceea foarte mari şi resursele noastre limitate. Inflația, care creştea încetul cu încetul tot mai mult, agrava şi mai mult situația: in anii aceia, abia dacă se putea vorbi de o utilitate materială palpabilă a corporațiilor pentru membiii ei; muncitorul nu avea nici un motiv să plătească corporației nişte cotizații. Chiar şi cei care aveau deja opinii marxiste erau aproape ruinați pînă ce, grație genialei acțiuni a d-lui Cuno în Ruhr, în buzunarele lor au început deodată să curgă milioane. Acest cancelar al Reichului "național"

26

i-ebuie să fie considerat salvatorul corporațiilor marxiste.

Noi nu trebuia să contăm pe atunci pe asemenea facilități financiare; şi iu putea ispiti pe nimeni intrarea într-o nouă corporație care, ca urmare a lăbiciunii sale financiare, nu-i putea oferi nici cel mai mic avantaj. Pe de altă arte, trebuie neapărat să mă dezvinovățesc de faptul că nu am creat, într-o stfel de organizație nouă, nici cea mai mică sinecură pentru ambuscații mai lult sau mai puțin intelectuali.

Chestiunea persoanelor juca aici un rol de primă importanță. Pe atunci lu aveam nici măcar un singur personaj căruia să-i pot încredința soluționarea icestei acțiuni puternice. Cel care în vremurile acelea ar fi distrus realmente orporațiile marxiste ca să contribuie la triumful ideii corporative *naziste,* în ocul acestei instituții a luptei de clasă, acela ar aparține celor dintîi dintre lamenii mari ai poporului nostru şi bustul său ar trebui ridicat pe viitor pentru generațiile viitoare în Walhalla din Ratisbonne.

Dar eu nu am cunoscut nici un cap care să fi fost demn de un asemenea clu.

Ar fi cu totul greşit să ni se replice că corporațiile internaționale nu lispuneau numai de minți mediocre. Aceasta, în realitate, nu înseamnă nimic; :ăci atunci cînd acestea au fost întemeiate, nu era ceva greu. Astăzi mişcarea *lazistă* trebuie să lupte împotriva unei organizații monstruoase, deja existentă le multă vreme, pe o bază gigantică şi desăvîrşită în cele mai mici amănunte. \gresorul trebuie să fie întotdeauna mai genial decît apărătorul, dacă vrea să-1 nvingă. Fortăreața corporativă marxistă poate fi astăzi administrată de nişte îimpli bonzi; ea nu va fi luată cu asalt decît de energia sălbatică şi de capacitatea genială a unui om superior. Dacă un asemenea om nu există, este

zadarnic ;ă luptăm cu destinul şi încă şi mai lipsit de sens să vrem să răsturnăm o stai'e ie lucruri fără să fim capabili să reconstruim una mai bună.

Aici este interesant să punem în valoare ideea că, în viață, adesea e preferabil să laşi de o parte un proiect decît să-1 întreprinzi numai pe jumătate sau prost din lipsă de forțe adecvate.

O altă considerație, care nu este deloc demagogică, se mai adaugă la acestea. Aveam pe atunci şi mai am şi astăzi convingerea fennă că este periculos să amesteci în chestiunile economice o mare luptă politică. Aceasta este valabil tn special pentru poporul nostru german. Căci, în acest caz, lupta economică va lua imediat din energia luptei politice. De îndată ce oamenii au căpătat convingerea că, economisind, vor putea dobîndi o căsuță, ei nu se vor mai consacra decît acestui scop şi nu le va mai rămîne deloc timp pentru lupta politică împotriva acelora care, într-un fel sau altul, se gîndesc să le ia înapoi într-o zi "bănişorii" economisiți. In loc să lupte pentru convingerile şi ideile lor în bătălia politică, se vor cufunda complet în ideea lor de "colonizare internă" şi, de cele mai multe oii, vor fi în două luntre.

Mişcarea *nazistă* este astăzi la începutul luptei sale. In mare parte, ea trebuie mai întîi să-şi formuleze şi să-şi desăvîrşească elaborarea idealului său.

Ea trebuie să lupte cu întreaga sa energie pentru ca idealul ei să pătrundă Succesul nu este de imaginat decît dacă întreaga ei forță este pusă fără şovăiri în slujba acestei lupte.

Ocupația cu probleme economice poate paraliza forța combativă activă avem chiar astăzi sub ochii noştri un exemplu clasic:

Revoluția din noiembrie 1918 nu a fost făcută de corporații şi s-a produs în ciuda lor. lai* burghezia germană nu duce nici o luptă politică pentru viitorul Germaniei, pentru că apreciază că acest viitor este suficient de bine asigurai prin munca constructivă economică.

Noi ai* trebui să tragem învățăminte din asemenea experiențe, căci nic: la noi lucrurile nu se vor întîmpla altfel. Pe măsură ce vom concentra întreaga forță a mişcării noastre în lupta politică, vom putea spera mai mult în succes; cu cît ne vom asuma prematur probleme corporative, de colonizare şi altele asemănătoare, cu atît rezultatul folositor cauzei noastre va fi mai neînsemnat. Căci oricît de importante ar fi aceste probleme, ele nu vor putea fi rezolvate decît după ce vom fi cucerit puterea politică.

Pînă acum aceste probleme paralizau mişcarea şi dacă ne-am fi ocupat de ele mai devreme, idealul său politic ar fi întîlnit şi mai multe obstacole. S-ai putea întîmpla uşor ca mişcările corporative să determine mişcarea politică, în loc să fie invers.

Un cîştig real pentru mişcare, ca şi pentru poporul nostru, se poate obține în principal numai dintr-o mişcare corporativă *nazistă,* dacă aceasta este deja atît de pătrunsă de ideile noastre *naziste* încît nu mai înfruntă pericolul de a devia pe poteca marxistă. Căci o corporație *nazistă* care îşi vede misiunea numai în concurența cu corporația marxistă ar fi mai dăunătoare decît dacă nu ai* exista. Ea trebuie să proclame lupta împotriva corporației marxiste nu numai ca organizație, ci înainte de toate ca idee. Ea trebuie să denunțe în ea pe vestitoarea luptei de clasă şi a ideii de clase şi trebuie să devină, în locul ei, apărătoarea intereselor profesionale ale burgheziei germane.

Faptul că toate aceste puncte de vedere au vorbit odinioară şi mai vorbesc şi astăzi împotriva întemeierii corporațiilor proprii partidului mi se pare evident, dacă nu cumva apare subit un cap care să fie vizibil chemat de destin ca să rezolve tocmai această problemă.

Nu mai rămîneau aşadar decît alte două mijloace, ori să le recomandăm propriilor noştri tovarăşi de partid să iasă din corporații, ori să rămînă în cele existente pînă atunci, spre a acționa în cadrul lor într-un mod pe cît posibil distinctiv.

In general eu am recomandat acest din urmă mijloc.

In special în anii 1922-1923 acest lucim putea fi făcut fără inconveniente, deoarece cîştigul financiar pe care, în timpul inflației, corporația îl putea realiza •n propriile sale rînduri era nul ca urmare a numărului restrîns al membrilor noştri. Am mai refuzat şi altădată să fac experiențe care promiteau insuccesul. Aş fi considerat o crimă săi iau unui muncitor o parte din salariul său mic în

ea unei instituții pe care nu o socoteam folositoare membrilor săi.

Dacă un nou partid politic dispare din nou într-o zi, nu-i nici o pagubă, proape întotdeauna un cîştig şi nimeni nu are dreptul să se plîngă de asta. adividul trece la rubrica pierderi ceea ce îi dă unei mişcări politice.Dar lăţeşte cotizația la o corporație are dreptul, în schimb, la un salariu care t garantat. Dacă nu se ține cont de aceasta, întemeietorii unei asemenea ații sînt nişte mincinoşi sau cel puțin nişte descreierați care ar trebui să uți responsabili.

In conformitate cu acest punct de vedere am acționat şi în 1922. Alții ițeles aparent mai bine şi au întemeiat sindicate.

Ni s-a reproşat absența acestora şi în aceasta se dorea să se vadă semnul

ii evident al faptului că vederile noastre erau greşite şi înguste. Dai* aceste

. nu au întîrziat să dispară şi ele şi rezultatul a fost în ultimă analiză

i ca şi la noi. Cu singura diferență că noi nu înşelaserăm nici pe alții, nici

înşine.

CAPITOLUL Xffl POLITICA GERMANĂ DE ALIANȚE DUPĂ RĂZBOI

O lipsă absolută de metodă caracterizase direcția afacerilor externe ale Reichului pentru că n-a ştiut să desprindă principiile călăuzitoare pe care trebuie să se sprijine o politică de alianțe răspunzînd intereselor țării; revoluția, departe de a îndrepta această greşeală, a împins-o la culme. Căci, dacă în ceea ce priveşte politica generală dinainte de război, confuzia generală de idei fusese principala cauză a greşelilor comise de guvern în conducerea politicii sale externe, după război aceasta a suferit de pe urma duplicității conducătorilor noştri. Era firesc ca sferele care îşi vedeau realizate, datorită revoluției, planurile subversive, să nu aibă nici un interes să practice o politică de alianțe al cărei rezultat ar fi fost repunerea pe picioare a unui stat german independent. O asemenea evoluție ar fi fost în contradicție cu intențiile secrete ale criminalilor din noiembrie; ea ar fi pus capăt pentru moment sau chiar definitiv internaționalizării economiei şi a forțelor de producție ale Germaniei; dar era de temut mai ales faptul că o luptă victorioasă pentru independența Reichului față de străinătate ar avea asupra politicii interne o influență care putea deveni fatală într-o zi autorității deținătorilor actuali ai puterii. într-adevăr, este de neconceput că o națiune se poate ridica împotriva asupririi fără ca în prealabil să fi devenit conştientă de ea însăşi şi, invers, orice mare succes repurtat în politica externă influențează inevitabil trezirea sentimentului național. Expeiiența demonstrează că orice luptă dusă pentru eliberarea unui popor dezvoltă în el patriotismul şi, ca urmare, îl pune mai bine în gardă împotriva uneltirilor elementelor antinaționale pe care le înglobează. Situații şi personaje suportate pe timp de pace, cărora adesea nici măcar nu li se dă atenție, se lovesc, în perioadele în care entuziasmul național mişcă o națiune pînă în străfundurile ei, de o opoziție care merge pînă la rezistență deschisă şi care le este adesea fatală. Să ne amintim, de exemplu, teama de spioni resimțită pretutindeni atunci cînd izbucneşte un război, teamă care se manifestă subit în momentul în care pasiunile omeneşti au atins cel mai înalt grad şi care provoacă persecuțiile cele mai brutale, deşi adesea nejustificate; şi totuşi fiecare ai* trebui să-şi spună că este mult mai expus riscului de a fi spionat în timpul anilor de pace îndelungați, cu toate că, din motive foarte fireşti, opinia publică nu le acordă atunci atîta atenție.

Instinctul subtil al paraziților statului pe care vîrtejul evenimentelor din noiembrie i-a făcut să urce la suprafață simte imediat că o politică abilă de alianțe, care ar susține revolta populară împotriva asupririi şi ai" reaprinde astfel pasiunile naționale, ar putea pune capăt existenței lor criminale.

Se înțelege acum de ce aceia care, începînd din 1918, ocupau posturile Lai importante din guvern, au făcut dovada unei asemenea incapacități în :a externă şi de ce afacerile statului au fost aproape întotdeauna ustrate într-o manieră sistematic contrară intereselor națiunii germane, eea ce la prima vedere poate părea efectul hazardului, la o examinare mai i se dovedeşte a nu fi decît un pas înainte nou şi logic pe calea pe care iția din noiembrie 1918 se angajase deja deschis.

Este adevărat că aici trebuie făcută distincția între administratorii nsabili (sau mai bine zis "care ar trebui să fie responsabili") de afacerile iui nostru, între majoritatea politicienilor parlamentari meschini şi, în ;, marea masă cu spirit de imitație şi stupidă a poporului nostru a cărui re egalează prostia.

Cei dintîi ştiu ce vor. Ceilalți merg alături de cei dintîi, fie pentru că sînt ți, fie că sînt prea laşi ca să se opună cu hotărîre realizării planului pe care ghicit şi al cănii pericol îl simt. Cei din urmă se supun din lipsă de igere şi din prostie.

Cîtă vreme Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani n-a fost o mică asociație necunoscută, problemele de politică externă nu puteau , în ochii multora din membrii săi, decît o importanță secundară. In special *11* că principiul fundamental al mişcării noastre a fost şi va fi întotdeauna aclame că libertatea de care se bucură-o țară în relațiile sale cu străinătatea ste un cadou gratuit al cerului sau al puterilor de pe pămînt, şi nu poate fi dată decît rodul dezvoltării propriilor sale forțe. *Numai suprimarea cauzelor unirii noastre, nimicirea celor care profită de pe urma ei ne vor face capabili igajăm împotriva străinătăți lupta pentru independenta noastră.*

Se înțelese acum din ce motive tînăra noastră mişcare a acordat la niturile ei planului său de reformă internă mai multă importanță decît lemelor de politică externă.

Dai" cînd această mică societate neînsemnată şi-a mărit şi în final şi-a mat cadrul inițial şi cînd tînăra organizație a căpătat importanța unei iații mari, ea sa văzut obligată să ia poziție față de problemele pe care le îa desfăşurarea politicii externe. Ea trebuia să traseze liniile directoare care, Lumai că nu vor fi în contradicție cu concepțiile pe care se întemeia sistemul ru filozofic, ci, dimpotrivă, vor fi o emanație a acestor concepții.

Tocmai pentru că poporului nostru îi lipseşte educația politică în ceea ce este relațiile noastre cu străinătatea, tînăra noastră mişcare avea datoria de miza tuturor conducătorilor, ca şi maselor populare, un plan, trasat în linii i, care să le servească drept călăuză în studierea chestiunilor de politică imă; aceasta este una din primele îndatoriri pe care le avea de îndeplinit tru a face posibilă într-o zi punerea în practică a măsurilor pregătitoare în tica externă, care îi vor permite poporului nostim să-şi redobîndească îpendența şi Reichului să-şi regăsească o suveranitate efectivă.

Principiu] fundamental şi călăuzitor pe care trebuie să-1 avem întotdeau

na în vedere cînd studiem această chestiune este următorul: politica externă nu este decît mijlocul de a atinge un scop şi acest scop constă exclusiv în a **acționa** în favoarea poporului nostru. Nici o chestiune de politică externă nu poate fi examinată din alt punct de vedere decît acesta: *Soluția respectivă va fi avantajoasă pentru poporul nostru în prezent sau în viitor, ori îi va* ***aduce vreun*** *prejudiciu?*

Iată singura părere preconcepută care poate fi luată în seamă atunci **cînd** este studiată una din aceste chestiuni. Trebuie eliminate fără milă toate considerațiunile de politică de partide, de religie, de omenie, pe **scurt toate** celelalte considerațiuni, oricare ar fi ele.

înainte de război, sarcina politicii externe a Germaniei consta în asigurarea alimentației poporului nostim şi a copiilor săi în această lume, pregătind căile care vor permite atingerea acestui scop şi vor înlesni alianțe aducînd complementul de putere necesar; sarcina a rămas aceeaşi, cu diferența că: *înainte de război trebuia să veghem la conservarea poporului german finind cont de puterea de care dispunea atunci un stat puternic şi independent; astăzi trebuie să-i redăm poporului nostru puterea pe care o posedă un stat puternic şi liber; renaşterea unui astfel de stat este condiția prealabilă şi necesară care trebuie îndeplinită pentru a putea practica mai tîrziu o politică externa eficace şi capabilă să conserve, să dezvolte şi să hrănească poporul nostru.*

Cu alte cuvinte: *scopul pe care trebuie să-l urmărească în prezent politica externă a Germaniei va fi pregătirea căilor pe care se va angaja poporul german pentru a-şi recîştiga într-o zi independența.*

Pentru aceasta, nu trebuie niciodată pierdut din vedere un principiu de bază: *Pentru ca un popor să-şi poată recîştiga independența, nu este absolut necesar ca teritoriul statului său să formeze un tot; este suficient să subziste o ultimă parcelă, cît de mică, din acest popor şi din acest stat care, bucurîndu-se de libertatea necesară, să poată nu numai să conserve depozitul comunității spirituale a întregului popor, ci şi să pregătească lupta care se va da cu armele pentru recîştigarea libertății.*

Cînd un popor de o sută de milioane de oameni suportă în comun, pentru a-şi păstra integritatea statului, jugul sclaviei, acest lucra este mai rău decît dacă acest popor şi acest stat ar fi fost dezmembrate, una din părțile lor rămînînd încă în deplină libertate. Presupunînd fireşte că această parte ar rămîne pătrunsă de sfînta misiune care i-ar reveni: nu numai de a proclama, fără osteneală, că Poporul său este indisolubil unit prin spirit şi cultură, ci şi de a lua măsurile necesare pentru a-1 pregăti pentru folosirea armelor de care va trebui să se slujească pentru a elibera definitiv şi a reuni din nou nefericitele părți ale națiunii şi ale statului oprimate încă.

Trebuie să ne gîndim şi la faptul că, atunci cînd se pune problema cuceririi unor teritorii pierdute de un popor şi de un stat, trebuie mai întîi ca itria-mamă să-şi recîştige puterea politicei şi independența; că într-un astfel de z, interesele teritoriilor pierdute trebuie sacrificate fără milă pentru singurul cru important: recucerirea libertății teritoriului principal. Căci nu voința celor rimați şi protestele conaționalilor vor elibera părțile unui popor sau provinciile iui Reich, ci folosirea forței de către celelalte, rămase mai mult sau mai puțin dependente față de cea care a fost odinioară patria comună.

La fel, pentru recîştigarea teritoriilor pierdute, condiția prealabilă care ebuie îndeplinită este de a da, printr-o muncă înverşunată, mai multă forță şi goare la ceea ce rămîne din stat, ca şi hotărîrii de nezdruncinat care mnitează în inimi ca, atunci cînd va veni ceasul, să fie puse în slujba eliberării a unirii întregului popor puterea recuperată de stat. Aşadar,

sacrificarea -ovizorie a intereselor teritoriilor separate de patrie pentru singurul lucim nportant: cucerirea, spre folosul a ceea ce rămîne din stat, a unei puteri slitice şi a unei forţe care să permită forţarea voinţei duşmanilor învingători ină vor cădea la învoială. *Căci teritoriile oprimate nu sînt reîncorporate înpatria imună prin proteste înflăcărate, ci prin lovituri victorioase de spada.*

Făurirea acestei spade, iată care este sarcina politicii interne a guvernu-u; să-i permită făurarului să lucreze în deplina siguranţă şi să recruteze tovarăşi e arme este sarcina politicii externe.

In prima parte a acestei lucrări m-am explicat asupra insuficienţei ‘oliticii de alianţe practicate înainte de război. Existau patru mijloace de a .sigura pe viitor conservarea şi alimentaţia poporului nostim; fusese ales cel te-al patrulea şi cel mai puţin eficace. In loc să se practice o politică teritorială nteligentă în Europa, s-a recurs la o politică colonială şi comercială. Această >olitică era cu atît mai stîngace cu cît îşi închipuiau pe nedrept că astfel va >utea fi evitată obligaţia de a se explica pe calea armelor. Rezultatul acestei entative de a se aşeza pe toate scaunele era uşor de prevăzut: ne-am aşezat daturi şi războiul mondial a fost nota de plată pe care a trebuit s-o achite ileichul în final pentru a lichida datoriile contractate prin politica sa externă nabilă.

Cel mai bun mijloc ai- fi fost atunci cel de-aZ *treilea: întărirea puterii Reichului pe continent prin anexarea de noi teritorii în Europa;* prin aceasta, extinderea lui prin achiziţionarea ulterioară de teritorii coloniale intra cu totul firesc în domeniul posibilităţilor. Este adevărat că, pentru a practica o astfel de politică, el trebuia să încheie o alianţă cu Anglia sau să consacre dezvoltării puterii sale militare resurse atît de uriaşe, îneît vreme de patruzeci sau cincizeci de ani ar fi trebuit să pună pe planul doi toate cheltuielile cu caracter cultui’al.

4:

Importanţa culturală a unei naţiuni este aproape întotdeauna în funcţie < independenţa ei politică, aceasta este aşadar condiţia necesară pentru ca ea **poată** exista sau chiar pentru ca ea să se poată naşte. De aceea nici un sacrifici nu este prea mare cînd este vorba de asigurarea libertăţii politice a unei naţiur Ceea ce se scade din bugetul cheltuielilor cu caracter cultural în folosul un< dezvoltări excesive a forţelor militare ale statului va putea fi recuperat mi tîrziu cu vîrf şi îndesat. Se poate chiar spune că, după ce un stat şi-a concentrj toate eforturile asupra unui singur punct: menţinerea independenţei sale, s produce de obicei o anumită destindere, un fel de echilibru nou în virtute căruia aptitudinile culturale ale unui popor, neglijate pînă atunci, se dezvolt într-un mod surprinzător. înflorirea din secolul lui Pericle a urmat după mizeri cauzată de războaiele contra perşilor, iar republica romană s-a consacra cultivării unei civilizaţii superioare atunci cînd s-a eliberat de neliniştea pe cai i-o inspiraseră războaiele punice.

Este adevărat că de la o majoritate de parlamentari cretini şi netrebnic nu te poţi aştepta la spiritul de decizie necesar pentru a subordona fără mi toate celelalte interese ale unui popor unei singure misiuni: pregătirea une viitoare înarmări care să asigure mai tîrziu

existența unui stat. Tatăl unu Frederic cel Mare era capabil să sacrifice totul pentru pregătirea aceste, înarmări, dar tații absurdului nostru parlamentarism democratic de fabricații evreiască nu pot s-o facă.

Iată de ce pregătirea militară, permițînd cucerirea de noi teritorii î] Europa, nu a fost, în pei'ioada dinainte de război, decît cu totul mediocră, astfe că nu ne puteam lipsi decît cu greutate de concursul unor aliați aleşi judicios

Cum nu voiam să ne ostenim să pregătim sistematic războiul, an renunțat la dobîndirea de teritorii în Europa şi, practicînd în schimb o politici colonială şi comercială, am sacrificat alianța care altfel ai* fi putut fi încheiat cu Anglia, dar fără să ne bazăm, cum ar fi fost logic, pe Rusia; din greşeală îî greşeală, s-a ajuns la războiul mondial în care Germania a intrat părăsită de toț în afară de Habsburgi, acel flagel ereditar.

Trebuie să spunem, pentru a caracteriza politica noastră externă actuală că ea nu are o linie de conduită vizibilă sau măcar inteligibilă. Dacă, înainte de război, ne-am angajat în mod greşit pe cea de-a patra cale, pe care de altfel nu am făcut multe progrese, nici ochiul cel mai exersat nu poate descoperi calea urmată de la revoluție încoace. Mai mult decît înainte de război, lipseşte orice sistem rațional, dacă nu cumva sînt numite astfel tentativele de a i se lua poporului nostru ultima posibilitate de ridicare.

Dacă examinăm la rece situația în care se află astăzi popoarele Europe •n ceea ce priveşte puterea lor respectivă, ajungem la următorul rezultat:

A

De trei sute de ani încoace, istoria continentului nostru a fost dominată i năzuințele politice ale Angliei; prin echilibrul de forțe pe care îl obținea lunînd diferitele puteri europene, ea îşi asigura indirect spatele şi putea, în plină siguranță, să-şi atingă scopurile urmărite de politica mondială a plomației britanice.

Tendința tradițională a acestei diplomații, care nu are în Germania alt bivalent decît tradițiile armatei prusace, era, din timpul domniei reginei isabeta, pusă în slujba urmăririi sistematice a unui singur scop: să împiedice in toate mijloacele o mare putere de pe continent să se ridice deasupra telului mediu al marilor puteri şi, dacă reuşeşte, să o zdrobească cu armele, [jloacele de forță pe care obişnuia să le folosească Anglia într-un asemenea caz riau în funcție de situația dată sau de sarcina care trebuia îndeplinită, dar tărîrea şi puterea voinței puse în funcțiune erau întotdeauna aceleaşi. Da! pe isură ce poziția Angliei devenea mai dificilă de-a lungul timpului, guvernul periului britanic considera necesar să mențină o stare de lucruri în care feritele state europene, rivalizînd între ele ca puteri, se paralizau reciproc, id coloniile engleze din America de Nord s-au separat de patria mamă, ;asta a trebuit să-şi dubleze eforturile pentru a-şi acoperi complet spatele ispre Europa. Astfel că, atunci cînd Spania şi Olanda au fost nimicite ca mari teri maritime, statul englez şi-a concentrat toate forțele împotriva intențiilor ninatoare ale Franței pînă ce în sfîrşit căderea lui Napoleon I a făcut să pară pericolul pe care îl prezenta pentru Anglia hegemonia unei puteri litare de care se temea în mod deosebit.

Evoluția realizată de politica britanică față de Germania a fost foarte tă, nu numai pentru că aceasta din urmă, ca urmare a lipsei de unitate ională a popoarelor germane, nu prezenta un pericol pentru Anglia, ci şi îtru că opinia publică engleză, îndreptată de o propagandă îndelungată către pul determinat pe care îl unnărise pînă atunci statul, nu putea fi decît încetul încetul orientată în altă direcție. Calculul la rece al omului de stat trebuie (odată, ca să se realizeze, să facă apel la sentiment, motor care este mai ;emic atunci cînd trebuie să se acționeze şi care rezistă mai bine la uzura ipului. Omul de stat, după ce şi-a realizat unul din planuri, își poate îndrepta Lvitatea spiritului către alte proiecte, dai* este nevoie de o muncă lentă de pagandâ pentru ca sensibilitatea maselor să devină accesibilă noilor intenții conducătorului.

Anglia îşi fixase noua sa poziție încă din 1870-1871. Din nefericire, "mania nu a ştiut să profite de oscilațiile pe care le-a înregistrat uneori itica engleză, ca urmare a impoi*tanței pe care a luat-o America din punct de ere economic şi a activității depuse de Rusia spre a-şi spori puterea, aşa încît dintele care prevalau deja în politica Angliei au fost astfel întărite.

Anglia vedea în Germania o putere a cărei importanță din punct de ere comercial şi, ca urmare, în politica mondială, bazată în special pe antica ei industrializare, lua proporții atît de amenințătoare încît forțele celor

două state se compensau deja în aceleaşi domenii. Cucerirea "economică paşnică" a lumii, care constituia în ochii conducătorilor noştri de atunci culme înțelepciunii, a fost cea care a determinat politica engleză să-şi organize: rezistența. Această rezistență s-a manifestat sub forma unui atac de mai anvergură şi pregătit cu minuțiozitate, metodă care corespundea perfe< spiritului unei politici care nu viza menținerea unei păci mondiale îndoielnice ci consolidarea hegemoniei britanice în lume. Anglia s-a aliat cu toate statei care prezentau garanții din punct de vedere militar, deoarece prudența e tradițională aprecia la justa lor valoare forțele adversarului său şi pentru că îş dădea seama de starea de slăbiciune în care se afla pe atunci. Nu i se poate repro, i că a acționat "fără scrupule", căci o pregătire de război atît de amplă m trebuie judecată din punctul de vedere al eroismului, ci din punctul de vedere al utilității. *Diplomația trebuie practicată astfel incit eroismul să nu conducă un popor la pierzanie; ea trebuie să vegheze eficace la conservarea lui. Pentru d ajunge la acest rezultat, orice mijloc este legitim şi nerecurgerea la el trebuie considerată o uitare criminală a datoriei.*

Revoluția germană a eliberat politica engleză de neliniştea pe care i-o provocase amenințarea unei hegemonii germanice întinzîndu-se asupra lumii întregi.

Aşadar Anglia nu mai avea interes să vadă Germania *complet* ştearsă de pe harta Europei. Dimpotrivă, prăbuşirea înspăimîntătoare care s-a produs în zilele lui noiembrie 1918 a pus diplomația engleză în fața unei situații noi pe care la început nu o crezuse posibilă.

Imperiul britanic luptase timp de patru ani şi jumătate cu arma în mînă pentru a anihila pretinsa preponderență a unei puteri continentale. O prăbuşire neaşteptată părea să şteargă această putere de pe suprafața globului. Germania manifesta o asemenea absență a celui

mai elemenentar spirit de conservare, încît evenimentele care se desfaşuraseră în mai puţin de douăzeci şi patru de ore ireau că au răsturnat întregul echilibra european: *Germania era zdrobită şi franţa devenea prima putere continentală din Europa.*

Propaganda intensă, care, în timpul războiului, îi dăduse poporului englez putere să reziste, care îi inspirase o ură nemăsurată faţă de germani, care răscolise toate instinctele sale primitive şi toate pasiunile lui, avea să apese acum ca o greutate de plumb asupra hotărîrilor oamenilor de stat britanici. Scopul pe care-1 urmărise Anglia făcînd războiul era atins, din moment ce Germania nu mai putea practica o politică colonială, economică şi comercială; tot ceea ce depăşea acest scop leza interesele engleze. Dispariţia Germaniei ca mare putere din Europa continentală nu putea decît să le folosească duşmanilor Angliei. Cu toate acestea, diplomaţia engleză nu a putut să-şi execute schimbarea de direcţie în zilele din noiembrie 1918 şi pînă la sfîrşitul verii lui 1919 pentru că, în timpul acestui război lung, ea făcuse apel la sentimentele maselor cu o insistenţă fără precedent. Ea nu putea s-o facă, date fiind înclinaţiile propriului său popor, şi ca urmare a disproporţiei forţelor militare existente.

a îşi atribuise conducerea negocierilor şi putea să-şi impună voinţa aliaţilor ngura putere care ar fi putut, în timpul acestor luni de negocieri şi de eli, să schimbe această stare de lucruri, Germania însăşi, era pradă" lsiilor războiului civil şi nu înceta să proclame, prin pretinşii ei oameni de :ă era gata să accepte tot ceea ce i se va impune.

Cînd, în relaţiile internaţionale, un popor încetează, ca urmare a lipsei ite a instinctului de conservare, să poată fi un aliat "activ", el decade la d unui popor sclav şi [ara sa are soarta rezervată unei colonii.

Pentru a evita ca puterea Franţei să devină prea preponderentă, Anglia ai avea la dispoziţie decît un singur mod de a acţiona: să se asocieze iilor ei.

De fapt, Anglia nu şi-a atins scopul pe care îl avea în vedere facînd iul. Acesta nu a înlăturat pericolul pe care îl prezenta pentru echilibrul de de pe continent predominanţa dobîndită de un stat european, ci l-a făcut mai ameninţător.

Din punct de vedere militai*, în 1914 Germania era încolţită de două ţări î care una dispunea de forţe echivalente şi cealaltă de forţe mult superioa-a aceasta se adăuga superioritatea maritimă a Angliei. Franţa şi Rusia, re, erau obstacole suficiente pentru a împiedica orice creştere excesivă a ;iei germane. Poziţia geografică a Reichului, extrem de defavorabilă din ! de vedere militar, putea fi, în plus, considerată un coeficient de securitate împiedica orice creştere importantă a puterii acestei ţări. Configuraţia urilor ei era, din punct de vedere militar, defavorabilă în caz de luptă triva Angliei; dacă regiunea maritimă era puţin întinsă şi îngustă, Lerele terestre, erau, în schimb, mult prea întinse şi deschise.

Situaţia Franţei de astăzi este cu totul diferită: ca putere militară, ea prima şi nu are nici un rival serios pe continent; este în siguranţă la sud aţele frontierelor care o protejează împotriva Spaniei şi Italiei; neputinţa ei noastre îi asigură securitatea dinspre Germania;

de-a lungul unei lungi deri a coastelor sale, ea este aşezată în faţa centrelor vitale ale imperiului nic. Nu numai că acestea constituie ţinte uşoare pentru avioane şi pentru rile cu bătaie lungă, dax* căile de comunicaţie ale comerţului englez ar fi se fără apărare atacurilor submarinelor. Un război submarin, susţinut pe a lungă a Atlanticului şi pe ţărmurile întinse ale Franţei de-a lungul teranei în Europa şi în Africa de Nord, ar avea consecinţe dezastruoase ru Anglia.

Astfel din punct de vedere politic rezultatul luptei împotriva creşterii "ii Germaniei a fost stabilirea hegemoniei Franţei pe continent; rezultatele, mnct de vedere militar, au fost următoarele: Anglia i-a stabilit Franţei locul ca putere terestră în lume şi a trebuit să recunoască faptul că Uniunea ricana îi este egală pe mare. Din punct de vedere economic, ea le-a cedat lor săi aliaţi teritorii în care avea interese de primă importanţă.

După cum politica tradiţională a Angliei vizează balcanizarea Europei

într-o oarecare măsură, cea a Franţei doreşte acelaşi lucru înprivinţajermaniei.

Anglia va dori întotdeauna să împiedice o putere continent^ oarecare să-şi întărească forţele într-atît încît să poată juca un rol importanifn politica mondială; ea vrea aşadar să menţină un oarecare echilibru între fonie de care dispun statele europene; căci aceasta este una dintre condiţiile primrdiale ale hegemoniei Angliei în lumea întreagă.

Franţa va dori întotdeauna să împiedice constituirea Germaniei într-o forţă omogenă; menţinerea unei federaţii de mici state germane ale qor forţe să se echilibreze şi care să nu fie supuse unei autorităţi centrale; să qipe malul sting al Rinului; toate acestea sînt condiţiile necesare stabilirii şiasigurării hegemoniei sale in Europa.

Scopul ultim al diplomaţiei franceze va fi veşnic în opoziţie ctendinţele fundamentale ale diplomaţiei engleze.

Cînd examinăm, ţinînd cont de consideraţiunile pe care le-am expus, posibilităţile alianţelor pe care epoca actuală i le oferă Germaniei, ne convingem repede că tot ceea ce putem face practic în domeniul alianţelor este să ne apropiem de Anglia. Deşi consecinţele politicii sale de război au fost şi au rămas nefaste pentru Germania, nu trebuie să refuzăm să constatăm că Anglia nu mai are *astăzi* nici un interes presant ca Germania să fie *distrusă* şi că, dimpotrivă, ibiectivul diplomaţiei engleze trebuie să fie tot mai mult, pe măsura scurgerii anilor, frînarea instinctului imperialist exagerat de care este însufleţită Franţa. Numai că o politică de alianţe nu se face pierzînd vremea cu jignirile din trecut; *a nu este rodnică decît dacă profităm de lecţiile istoriei. Experienţa ar fi trebuit ;ă ne înveţe că alianţele încheiate pentru urmărirea unor scopuri *negative* suferă ie o slăbiciune congenitală. *Destinele a două popoare nu sînt temeinic sudate iecît atunci*

cînd ele au in vedere un succes comun, sub formă de cîştiguri, de cuceriri comune, pe scurt, de creştere a puterii de care va profita fiecare dintre de.

Lipsa de experienţă a poporului nostru în domeniul politicii externe ;ranspare în modul cel mai limpede în ştirile din presa cotidiană, care vorbesc lespre *simpatia* mai mare sau mai mică manifestată de cutare sau cutare om ie stat străin *faţă de Germania,* şi care văd, în presupusele înclinaţii ale acestui)m faţă de poporul nostru, garanţia deosebită a unei politici favorabile ntereselor noastre. A raţiona astfel înseamnă a comite o absurditate incredibilă, nseamnă a specula prostia fără seamăn de care dă dovadă micul burghez german ie tip obişnuit atunci cînd vorbeşte despre politică. Nu există om de stat englez, unerican sau italian care să fi luat vreodată poziţie ca "germanofil". Orice om ie stat englez este fireşte în primul rînd *englez,* orice american este mai întîi *imerican* şi nu se va găsi nici un italian gata să facă o altfel de politică decît o jolitică *italianofilă.* Aşadar cel care pretinde că alianţele se întemeiază pe nclinaţiile *germanofile* ale oamenilor de stat influenţi ai cutărei sau cutărei laţiuni străine este un măgar sau un mincinos. Condiţia necesară pentru ca iestinele a două popoare să se înlănţuie nu este respectul reciproc sau simpatia reciprocă, ci perspectiva avantajelor pe care le va avea fiecare dintre contrac-;anţi de pe urma asocierii. Cu alte cuvinte, un om de stat englez, de exemplu, /a putea practica o politică constant anglofilă şi niciodată germanofilă, dai' inumite interese determinate ale acestei politici *anglofile* vor putea, din notivele cele mai diferite, concorda cu interesele *germanofile.* Cazul nu se va Drezenta, fireşte, astfel decît într-o anumită măsură şi într-o zi situaţia va putea 1 complet răsturnată; *dar arta unui om de stat conducător constă tocmai în a *ăsi, cînd este vorba, într-o anumită epocă, de realizarea unei operaţiuni necesare,*

partenerii care trebuie să folosească aceleaşi mijloace pentru a-şi apăra propri lor interese.

Aplicarea practică a acestui principiu trebuie dedusă$_s$ pentni preze; din răspunsul care va trebui dat la întrebările următoare. *Ce state nu au prezent nici un interes vital ca o Europă centrală germană să fie complet scoa din cauză pentru a permite Franţei să exercite, economic şi militar, o hegemor necontestată? Şi care sînt statele care, date fiind propriile lor condiţii de exister şi orientarea tradiţională a politicii lor, ar vedea, în desfăşurarea unei astfel situaţii, o ameninţare pentru propriul lor viitor?*

Căci trebuie în sfîrşit să ne dăm limpede seama de următorul faj duşmanul de moarte, duşmanul nemilos al poporului german este şi rămîi Franţa. Nu contează cine a guvernat sau guvernează Franţa; fie că sînt Burbor sau iacobinii, Napoleonii sau democraţii burghezi, republicanii clericali s? bolşevicii roşii: scopul final al politicii lor externe va fi întotdeauna să pu] mîna pe frontiera Rinului şi să consolideze poziţia Franţei pe acest fluviu, făcîi toate eforturile pentru ca Germania să rămînă dezbinată şi împărţită.

Anglia doreşte ca Germania să nu fie o putere mondială; Franţa nu vri să existe o putere numită Germania; diferenţa este considerabilă! Dar, astăzi, n nu luptăm pentru a ne recuceri poziţia de putere mondială; noi trebuie să batem pentru existenta patriei noastre, pentru unitatea naţiunii noastre şi pentr pîinea zilnică a copiilor noştri. Dacă,

trăgînd concluzia acestor premise, trecei în revistă aliaţii pe care ni-i poate oferi Europa, nu rămîn decît două stat *Anglia* şi *Italia.*

Anglia nu doreşte să aibă în faţa ei o Franţă al cărei braţ înarmat, j care restul Europei nu este capabil să-1 respingă, ai* putea apăra o politică d natură să contrarieze într-o bună zi interesele engleze. Anglia nu poate doi vreodată să aibă de-a face cu o Franţă pe care posesiunea unor bogate mine d fier şi de cărbune în Europa occidentală ai* face-o capabilă să joace în economi mondială un rol periculos pentru ea. Şi Anglia nu poate dori nici ca Franţa se bucure în politica de pe continent, datorită fărîmiţării restului Europei, de poziţie atît de sigură pe cît îi stă în putinţă sau chiar să se vadă constrînsă să rei cu mai multă energie şi ambiţie politica mondială care este una din tradiţiil diplomaţiei franceze. Bombele Zeppelin de odinioară s-ar putea înmulţi în flecar noapte; supremaţia militară a Franţei apasă greu asupra a ceea ce formeaz inima imperiului mondial guvernat de Marea Britanic

Nici Italia nu poate dori ca poziţia preponderentă ocupată de Franţa Europa să mai fie consolidată. Viitorul Italiei depinde de o extindere teritoria ale cărei elemente sînt grupate în jurul bazinului mediteranean. Ceea ce împins Italia în război nu era, cu siguranţă, pofta de a acţiona pentru măreţi Franţei, ci intenţia de a da o lovitură mortală duşmanului detestat pe care avea în Adriatica. Orice nouă întărire a puterii franceze pe continent este, p< viitor, un obstacol de care Italia se va putea lovi; de aceea nu ti-ebuie să m închipuim vreodată .că înrudirea raselor poate suprima orice rivalitate între doui

jare.

Examinarea cea mai realistă şi mai lucidă a situaţiei europene arată că ;te două state: *Anglia* şi *Italia* sînt, în primul rînd, cele ale căror interese iculare cele mai fireşti nu sînt, sau sînt, în ultimă instanţă, cel mai puţin te de condiţiile necesare existenţei unei naţiuni germane şi că aceste interese rdâ chiar pînă la un anumit punct cu această existenţă.

Este adevărat că atunci cînd apreciem posibilităţile acestor alianţe, nu iuie să pierdem din vedere trei factori. Cel dintîi ne priveşte pe noi, ceilalţi privesc statele în chestiune.

In principiu, încheierea unei alianţe cu actuala Germanie este posibilă[1]? atere care caută într-o alianţă un ajutor pentru executarea unui plan *ofensiv* joate alia cu un stat ale cărui guverne, de cîţiva ani încoace, au oferit ginea celei mai lamentabile incapacităţi, a laşităţii pacifiste şi în care marea oritate a naţiunii, orbită de doctrinele democratice şi marxiste, îşi trădează arul şi ţara în modul cel mai revoltător? Oare o putere oarecare poate spera) rezent să poată stabili raporturi avantajoase pentru ea cu un stat, cu tdngerea că într-o zi va putea lupta alături de el pentru apărarea intereselor tune, atunci cînd acest stat nu are, evident, nici curajul nici dorinţa de a ca nici măcar un deget pentru a-şi apăra propria viaţă, existenţa sa? Oare o jre oarecare, pentru care un tratat de alianţă este, şi trebuie să fie, ceva mai t decît un contract de garanţie care vizează menţinerea unei stări de pieire ;ă, cum a fost vechea şi dezatruoasa Triplă Alianţă, va contracta o alianţă ibilă la bine şi la rău cu un stat ale cărui manifestări cele mai caracteristice slugărnicia faţă de străinătate, iar în interior înăbuşirea ruşinoasă a uţilor naţionale; cu un stat care nu mai are, din vina

conducerii sale, nimic eţ; cu nişte guverne care nu se pot lăuda că se bucură de cel mai mic respect îngă concetăţenii lor, astfel încît străinilor le este cu neputinţă să-i admire?

Nu! o putere care ţine la reputaţia ei şi care caută în alianţă ceva mai It decît nişte subsidii pentnx nişte parlamentari avizi de pradă nu se va alia jermania de astăzi şi chiar nu poate să o facă. *Incapacitatea noastră actuală i încheia alianţe este raţiunea profundă şi ultimă a solidarităţii existente între arii care ne duşmănesc.* Cum Germania nu se apără niciodată decît prin va "proteste" înflăcărate ale parlamentarilor noştri de elită, cum restul lumii are motiv să lupte pentru ca să ne apere, cum principiul bunului Dumnezeu » să nu elibereze popoarele lipsite de curaj, nici chiar popoarele care nu au un *interes direct* în distingerea noastră totală nu au nimic altceva de făcut it să ia parte la incursiunile tâlhăreşti ale francezilor, fie şi numai ca să dedice Franţa, asociindu-se şi participînd la jafuri, să continue singură să-şi rească forţele.

In al doilea rînd, nu trebuie să subapreciem dificultăţile pe care le-ar întîmpina ţările care pînă în prezent ne-au fost duşmane dacă starea de spirit a păturilor profunde ale popoarelor care au suferit influenţa unei propagande care a impresionat masele ai" începe să se schimbe faţă de noi. Nu poţi pi'ezenta ani de zile un popor ca pe o adunătură de "huni", de "tîlhari", de "vandali" etc. şi apoi, de pe o zi pe alta, să descoperi că el este opusul lor şi să pr-ezinfi vechiului duşman drept aliatul de mîine.

Trebuie să fim şi mai atenţi la un al treilea fapt a cănii însemnătate este şi mai mare pentru întorsătura pe care o vor lua viitoarele alianţe în Europa.

Dacă menţinerea Germaniei în starea ei actuală de neputinţă nu prezintă decît puţin interes pentru politica engleză, ea are un interes foarte mare pentru finanţa evreiască internaţională. Politica engleză oficială sau, mai bine zis, tradiţională şi puterile bursei supuse în întregime influenţei evreieşti urmăresc scopuri opuse; o dovedesc în mod deosebit de evident poziţiile difei'ite pe care le iau şi una şi celelalte faţă de problemele care privesc politica externă a Angliei. *Finanţa evreiasca doreşte, contrar intereselor reale ale statului englez, nu numai ca Germania să fie complet ruinată din punct de vedere economic, dar şi ca ea să fie, politic, total redusă la sclavie.* într-adevăr, internaţionalizarea economiei noastre germane, adică luarea în posesie de către finanţa mondială evreiască a forţelor de producţie din Germania nu se poate face complet decît într-un stat politiceşte bolşevizat. Dai- pentru ca trupele marxiste care luptă în folosul capitalului evreiesc internaţional să poată distruge definitiv statul naţional german, au nevoie de un ajutor prietenesc venit din afară. De aceea armatele Franţei trebuie să-i dea statului german lovituri violente, pînă ce Reichul, zguduit din temelii, va pieri din cauza atacurilor trupelor bolşevice aflate în slujba finanţei evreieşti internaţionale.

Astfel evreul este cel care îndeamnă astăzi cu cea mai mare rîvnă la distrugerea radicală a Germaniei. Tot ceea ce se tipăreşte în lumea întreagă împotriva Germaniei este scris de evrei, după cum, în timp de pace şi în timpul războiului, presa jucătorilor la bursă evrei şi a marxiştilor a aţîţat sistematic ura împotriva Germaniei pînă cînd statele au

renunțat, unele după altele, la neutralitate şi, sacri ficînd adevăratele interese ale popoarelor, au intrat în coaliția mondială îndreptată împotriva noastră.

Raționamentul evreilor este evident. Bolşevizarea Germaniei, adică distingerea radicală a conştiinței naționale populare germane, care face posibilă exploatarea forței de producție germane supuse jugului finanței evreieşti internaționale, nu este decît preludiul extinderii tot mai mari pe care o va lua cucerirea lumii înfregi visată de evrei. Aşa cum s-a întîmplat atît de des în istorie, Germania trebuie să fie pivotul pe care se va sprijini această luptă uriaşă. Dacă poporal nostru şi statul nostru sînt victimele acestor tirani ai popoarelor care sînt evreii cu sîngele alterat şi lacomi de bani, întregul pămînt va fi prins în tentaculele acestei hidre; dar dacă Germania scapă de înlănțuirea lor, se va putea considera că cel mai mare pericol la care au fost vreodată

? toate popoarele a încetat să amenințe lumea întreagă.

Dacă este sigur că evreimea şi-a pus în funcțiune toate intrigile
ane nu numai pentru a întreține ostilitatea pe care națiunile i-o arătau
iniei, dar şi pentru a o exacerba pe cît posibil, nu este mai puțin sigur că
î activitate nu concordă decît într-o foarte mică măsură cu adevăratele
;e ale popoarelor pe care ea le otrăveşte. *In general, cu fiecare din*
ele vizate de propaganda sa, evreimea nu foloseşte decît argumente menite
‘< maximum de efect asupra spiritului națiunii ațîțate de emisarii săi şi ale
noduri de a vedea ea le cunoaşte perfect, acelea al căror succes este mai
Fată de poporul nostru al cărui sînge este extrem de amestecat, evreimea
este, pentru a duce lupta de la care aşteaptă puterea, de ideile mai
au mai puțin “cosmopolite” inspirate de ideologia pacifistă şi care s-au
în mintea sa, pe scurt, se mîndreşte cu tendințe internaționale; în Franța
de şovinismul căruia i-a recunoscut existența şi a cărui putere ştie s-o
ze foarte exact; în Anglia pune în joc interesele economice şi considerațiu-
politică mondială; pe scurt ea profită întotdeauna de ceea ce caracterizea-
ițialmente spiritul unui popor dat. Numai atunci cînd, prin aceste

e diverse, a cucerit o influență hotărîtoare asupra economiei şi asupra

, ea se eliberează de legăturile impuse propagandei sale de aceste

nte fictive şi îşi dezvăluie în parte scopurile ascunse, ce vrea şi pentru

i. Apoi procedează şi mai rapid la opera ei de distrugere, pînă cînd

mă succesiv toate statele într-un morman de ruine asupra căruia trebuie

tească autoritatea suverană a imperiului evreiesc etern.

In Anglia, ca şi în Italia, dezacordul existent între concepiiile despre o

excelentă înrădăcinată în pămînt şi în proiectele financiarilor evrei

ionali este evident şi uneori sare brutal în ochi.

Numai în Franța se remarcă astăzi un *acord* secret, mai desăvîrşit ca între *intențiile speculanților la bursă,* intenții *ai căror reprezentanți sînt* dorințele unei *politici naționale inspirate de şovinism.* Tocmai această *e* de vederi constituie un pericol uriaş pentru Germania. Acesta este pentru care Franța este şi î-âmîne duşmanul de care trebuie să ne el mai mult. *Acest popor, care decade tot mai mult la nivelul negrilor, secret în pericol, prin sprijinul pe care îl acordă evreilor pentru a-şi vpul lor de dominație universală, existența rasei albe în Europa.* Căci îarea provocată de afluxul de sînge negru pe Rin, în inima Europei, de la fel de bine cu setea de răzbunare sadică şi perversă a acestui yeditar al poporului nostru şi cu calculul rece al evreului care vede în nijlocul de a începe metisajul continentului european în centrul său şi, rasa albă cu sîngele unor oameni inferiori, de a pune temeliile propriei inații.

'olul pe care Franța, ațîțată de setea de răzbunare şi îndrumată o de evrei, îl joacă astăzi în Europa este un păcat împotriva existenței albe şi va dezlănțui într-o zi împotriva acestui popor toate spiritele

răzbunătoare ale unei generații care va fi recunoscut în poluarea raselor păcatul ereditar al omenirii.

In ceea ce priveşte Germania, pericolul pe care îl constituie Franța pentru ea îi impune datoria de a pune pe planul al doilea toate rațiunile de ordin sentimental şi să întindă mîna aceluia care, fiind la fel de amenințat ca şi noi, nu vrea nici să sufere nici să îndure năzuințele dominatoare ale Franței.

In Europa nu există, în întreg viitorul pe care-l putem îmbrățişa cu privirea, decît doi aliați posibili pentru Germania: Anglia şi Italia.

Dacă astăzi ne dăm osteneala să aruncăm o privire în urmă asupra felului în care a fost condusă politica Germaniei de la revoluție încoace, nu putem face altceva, în prezența stîngăciei continue şi de neînțeles a guvernelor noastre, decît să ne luăm capul în mîini şi să ne lăsăm pui" şi simplu pradă disperării sau, împinşi de o indignare vie, să pornim la război împotriva unui asemenea regim. Actele sale nu au avut niciodată nimic inconştient, căci intelectualii noştri chiori din noiembrie au reuşit să facă ceea ce ai* putea părea inimaginabil oricărei minți capabile să gîndească: *ei au umblat cu umilință după favorurile Franței.* Da! în toți aceşti din urmă ani, cu o mişcătoare nerozie de visători incorigibili, ei au încercat continuu să devină prieteni buni cu Franța, făceau neîncetat plecăciuni în fața "marii națiuni" şi, în fiecare truc perfid al călăului francez, credeau de îndată că văd primele simptome ale unei schimbări de dispoziție. *Cei care conduceau politica noastră din culise nu au împărtăşit fireşte niciodată această părere greşită şi nesăbuită. Pentru ei, buna înțelegere cu Franța era mijlocul firesc de a sabota orice politică de alianțe eficace.* Ei n-au avut niciodată îndoieli asupra scopurilor urmărite de Franța şi de cei care erau în spatele ei. Ceea ce îi forța să acționeze ca şi cum ai* fi crezut sincer că destinul Germaniei putea suferi o schimbare era faptul că îşi dădeau seama cu luciditate că în caz contrai* poporul nostru s-ar fi angajat probabil pe o altă cale.

Fireşte că ne va fi foarte greu să facem Anglia să intre ca viitoare aliată în rmdurile partizanilor noştri. Presa noastră evreiască a ştiut întotdeauna să concentreze ura poporului nostru asupra Angliei şi nu un singur fraier german a căzut cu cea mai mare bunăvoință în capcanele întinse de evrei: s-au spus vrute şi ne vrute despre "renaşterea" puterii maritime germane, s-a protestat împotriva furtului coloniilor noastre, s-a cerut ca ele să fie recucerite; toate aceste vorbe furnizau materialele pe care canalia de evreu le făcea să ajungă la congenerii săi englezi şi din care se alimenta o propagandă eficace. Burghezii noştri nerozi care se amestecă în politică încep să înțeleagă vag că astăzi noi nu trebuie să luptăm pentru ca Germania să devină "puternică pe mare" etc. Dirijarea forțelor națiunii germane spre acest obiectiv, înainte de a ne fi asigurat solid situația în Europa, era o nebunie încă înainte de război. Azi un

semenea proiect trebuie să fie adăugat la numărul acelor prostii care, în Dlitică, se numesc crime.

Uneori aveai într-adevăr motive de disperare cînd vedeai cu cîtă artă iau evreii care trăgeau sforile să distragă poporul nostru cu chestiuni cu totul îcundare, provocau manifestații şi proteste, în timp ce în acelaşi moment ranța mai lua o bucățică de carne din trupul poporului nostru şi submina istematic bazele independenței noastre.

In legătură cu aceasta, trebuie să vorbesc în special despre o idee fixă pe are evreul a ştiut în anii aceia s-o exploateze cu o pricepere extrordinară: 'irolul de Sud.

Bineînțeles, Tirolul de Sud. Chiar dacă mă ocup aici de această tiestiune, îmi rezerv dreptul de a reveni asupra ei, căci va trebui să-i venim de ac acestei bande de mincinoşi

care, speculînd lipsa de memorie şi prostia laşelor de la noi, îşi permite să simuleze o indignare patriotică mai străină cestor impostori parlamentari decît este o coțofană de noțiunea de respect atorat proprietății altuia.

Insist asupra faptului că am făcut personal parte dintre oamenii care, .tunci cînd se decidea soarta Tirolului de Sud – adică din august 1914 pînă în Loiembrie 1918 – s-au situat acolo de unde această regiune putea fi şi ea apărată ficace: înrîndurile armatei. In acei ani m-am bătut pe măsura forțelor mele, nu >entru a împiedica pierderea Tirolului de Sud, ci pentru ca patria să-1 păstreze a fel ca pe orice altă țară germană.

Cei care atunci nu au luat parte la luptă, au fost tîlharii de parlamen-ari, toți acei mişei care făceau o politică de partid. In schimb, în vreme ce noi uptam cu convingerea că numai un sfirşit victorios al războiului îi va permite >oporului german să păstreze şi Tirolul de Sud, aceşti trădători compromiteau actoria prin bîrfelile lor şi prin apelurile lor la revoltă, astfel încît în final Siegfried a murit cu pumnalul înfipt în spate în timp ce lupta. *Căci fireşte că nu iiscursurile incendiare şi ipocrite rostite de parlamentari eleganți în Piața °rimăriei din Viena sau în fața Feldherrnhalle din Miinchen îi puteau asigura Germaniei posesiunea Tirolului de Sud, ci numai batalioanele care luptau pe ‘ronț. Cei care au provocat separarea lui au trădat atît Tirolul cîtşi toate celelalte .eritorii germane.*

Cei care îşi închipuie că problema Tirolului de Sud va putea fi rezolvată prin proteste, declarații, defilări paşnice ale unor asociații sînt sau nişte canalii iesăvîrşite sau nişte mic-burghezi germani.

Trebuie totuşi sâ ajungem să ne dăm seama că nu vom putea reintra în oosesia teritoriilor pierdute nici prin invocări solemne adresate Atotputernicului, nici prin speranțele pioase puse într-o societate a Națiunilor, ci numai prin forța armelor.

Toată problema este aşadar să ştim cine sînt cei care sînt gata să recîştige cu arma în mînă teritoriile pierdute.

In ceea ce mă priveşte, pot da asigurări sincere că încă mă simt destul de

curajos ca să iau parte la recucerirea Tirolului de Sud punîn4mă în frunte^ unui batalion de şoc, alcătuit din flecari din parlament şi din aJlşefi de partida ca şi din cîțiva consilieri aulici. Ce fericit aş fi să văd cîteva şinele explodîirf dintr-odată deasupra unei manifestări protestatare atît de “înfierate”! Cred W o vulpe care intră într-un coteț de găini nu ai-provoca cîrîitur’nai speriate ji că fuga păsărilor ca să se pună la adăpost n-ar fi mai rapidă decîtferuta unei atît de superbe “adunări de protest”.

Dai’ cel mai vrednic de dispreț în treaba asta este c3 ieşti domni nu cred nici ei înşişi că mijloacele pe care le folosesc pot da rezulta. Ei, personal, ştiu foarte bine cît de ineficace şi de inofensive sînt scenele Iot iirleşti de bîlci-Dai- acționează astfel pentru că fireşte că astăzi este mai *nşcM pălăvrăgeşti* despre recuperarea Tirolului de Sud decît era

odionioară I *lupți* pentrJ păstrarea lui. Fiecare face ce poate; atunci noi ne-am vărsat sîu#e, astăzi aceşti domni îşi ascut pliscul.

Cel mai delicios este să vezi cum se înfoaie cercurile leniniste vieneză reclamînd astăzi Tirolul de Sud. Acum şapte ani, printr-un sp#r şi o trădare demnă de cei mai mari ticăloşi, augusta şi ilustra lor dinastie iajutat coaliții* mondială să pună stăpînire pe Tirolul de Sud ca preț al victoriei de. In vreme^ aceea, aceste cercuri au susținut politica dinastiei lor trădătoă şi nu le păşi* nici cît negru sub unghie de Tirolul de Sud sau de orice altceva, beşte că astăzi este mult mai uşor să reîncepi să lupți pentru acest teritoriu, tn moment c2 această luptă nu este dusă decît cu arme "spirituale" şi, în ori'caz, este mai uşor să răguşeşti perorînd într-o "adunare de protest", ma^iestînd nobilii indignare care îți umple sufletul şi să faci crampa scriitorul^ mîzgălind ui[1] articol de ziar decît să fi aruncat în aer nişte poduri în liițpul ocupației Ruhrului.

Motivul pentru care anumite cercuri au făcut, în rtmii ani, dii[1] chestiunea Tirolului de Sud pivotul raporturilor germano-italie^i este evident' *Evreii şi partizanii Habsburgilor au cel mai mare interes să îrfiedice politici de alianțe a Germaniei, aici ea ar putea provoca într-o zi învika unei patrii germane independente. Nu din dragoste pentru Tirol se joacă tastă comedie, care nu-i este de nici un folos şi chiar îl prejudiciază, ci de frica* I *acordul cari s-ar putea stabili între Germania şi Italia.*

Numai printr-un efect al gustului pentru minciună şi'alomnie care domneşte în aceste cercuri au neruşinarea să prezinte lucmril^i aşa fel încît să *ne* acuze că am "trădat" Tirolul.

Trebuie să le spunem acestor domni cu toată limpezirii necesară că: *Tirolul a fost trădat în primul rînd de fiecare german valid cărei' a servit între anii 1914-1918 undeva pe front şi nu i-a fost folositor patriei;*

In al doilea rînd, de fiecare om care, în acei ani nu- contribuit Ici întărirea capacității de rezistentă a poporului nostru, care Si *permită sa continuie războiul şi să susțină lupta pînă la capăt;*

In al treilea rînd, de fiecare om care a luat parte .^revoluția din

ibrie, fie direct, prin actele sale, ***fie indirect, prin*** *complezența sa laşă şi care îmat astfel singura arma care putea salva* ***Tirolul*** *de Sud;*

In al patrulea rînd, de toate partidele şi membrii acestor partide care pus semnătura pe ruşinoasele tratate de la Versailles şi Saint-Germain.

Ei, da! iată cum stau lucrurile, domnilor curajoşi care nu protestați decît liscursurile voastre!

Astăzi nu mă las condus decît de ***o*** *singură considerație: teritoriile ite nu se recuperează cu limba bine ascuțită a parlamentarilor gălăgioşi,* ***ă*** *e recucerite cu o sabie bine ascuțită, cu* ***alte cuvinte cu prețul unor lupte*** *oase.*

Or, nu ezit să declar că dacă soarta ***a hotărît astfel,*** *eu nu numai că nu ă recucerirea Tirolului de Sud este* ***posibilă printr-un război, dar personal*** *recomanda o asemenea încercare, avînd convingerea că această chestiune Tte trezi în toți germanii entuziasmul* ***patriotic înflăcărat care*** *este condiția lei. Cred, în schimb, că dacă sîngele* ***nostru trebuie să*** *curgă într-o zi, ar fi ă să-l risipim pentru eliberarea a două sute de mii de germani atunci cînd, i de noi, peste şapte milioane de alți germani zac sub dominație străină rea Renaniei) şi cînd o arteră vitală a poporului german (Rinul) traversează în care se zbenguie hoarde de negri.*

Dacă națiunea germană vrea să pună capăt unei stări de lucruri care nță să o facă să dispară de pe pămîntul Europei, ea nu trebuie să recadă în la comisă înainte de război şi să-şi facă un duşman din lumea întreagă; ea > să distingă care este duşmanul ei cel mai periculos pentru ca să-l lovească trîndu-şi toate forțele asupra lui. Şi dacă această victorie are drept condiție di făcute în alte domenii, generațiile viitoare ale poporului nostru ni le vor Ele vor şti să aprecieze cu atît mai bine înspăimîntâtoarea noastră situație , grijile noastre profunde şi hotărîrea grea luată atunci, cu cît rezultatul Hor noastre va fi mai strălucit.

Noi trebuie să ne lăsăm conduşi astăzi de ideea călăuzitoare că un stat poate recupera teritoriile pe care le-a pierdut decît atunci cînd şi-a rit mai întîi independența politică şi puterea patriei-mamă.

A face posibilă şi a asigura această independentă şi această putere o politică de alianțe înțeleaptă, iată care este prima sarcină pe care trebuie eplinească, în ceea ce priveşte politica externă, un guvern energic.

Dai- noi, național-socialiştii, trebuie îndeosebi să ne ferim să-i urmăm pe ii noştii în vorbe, care sînt conduşi de evrei. *Ce nenorocire ar fi dacă şi ea noastră, în loc să pregătească lupta cu sabia, s-ar exersa protestînd*

Ideea stranie a unei alianțe cavalereşti cu cadavrul numit statul '-rgic a adus după sine prăbuşirea Germaniei. A asculta de imaginație şi timent, cînd studiezi posibilitățile care i se oferă actualmente politicii '. externe este cel mai bun mijloc de a ne împiedica pentru totdeauna să ne

4«7

Este necesar să respingem acum obiecțiile pe care le-ar putea ridica **cele** trei întrebări puse deja, cu alte cuvinte să ştim:

Primo, dacă este posibilă alianța cu Germania actuală a căra slăbiciune este evidentă pentru toți;

Secundo, dacă națiunile duşmane par capabile să opereze o asemenea convertire;

Tertio, dacă, dată fiind influența evreimii, această influență nu va fi mai puternică dedt interesul bine înțeles şi bunăvoința celorlalte popoare şi nu va împiedica şi zădărnici toate proiectele de alianțe.

Cred că am tratat deja suficient unul din cele două aspecte ale prunului punct. Se înțelege de la sine că nimeni nu va voi să se alieze cu actuala Germanie. Nu există nici o putere în lume care să îndrăznească să-şi lege soarta de cea a unui stat ale cărui guverne nu pot inspira nici cea mai mică încredere. In ce priveşte încercarea multora din concetățenii noştri care pretind că au găsit în lamentabila stare morală de care suferă actualmente poporul nostru explicația conduitei guvernului, sau chiar scuza ei, ea trebuie respinsă în modul cel mai hotărît.

Este sigur că lipsa de caracter dovedită de poporul nostru de şase ani încoace este deosebit de tristă; indiferența lui fajă de interesele cele mai grave ale națiunii este într-devăr deznădăjduitoare şi laşitatea sa cere cîteodată răzbunare cerului. Numai că noi nu trebuie să uităm niciodată că, acum cîțiva ani, poporul în chestiune a dat lumii cel mai admirabil exemplu al celor mai înalte virtuți omeneşti. Din zilele lui august 1914 pînă la sfirşitul acestei gigantice lupte a națiunilor, nici un popor de pe pămînt nu a dovedit mai mult curaj bărbătesc, mai multă perseverență îndîrjită şi mai multă abnegație decît poporul nostriTgerman devenit astăzi atît de vrednic de milă. Nimeni nu va voi să pretindă că rolul ruşinos, jucat actualmente de poporul nostru, este expresia trăsăturilor caracteristice specifice ale ființei sale lăuntrice. Ceea ce vedem în jurul nostru, ceea ce simțim în sinea noastră stnt consecințele înspăimîntătoare ale sperjurului comis la 9 noiembrie 1918; ele ne-au tulburat profund inteligența şi rațiunea. Vorba poetului cum că răul nu poate produce la rîndul său decît rău se adevereşte mai mult ca oricîndL Cu toate acestea, chiar în acest moment, însuşirile fundamentale bune ale poporului nostru nu au dispărut complet; ele dormitează încă în adîncurile conştiinței şi s-au putut vedea uneori, asemeni unor fulgere tăcute care brăzdează un cer învăluit în întuneric, strălucind virtuți de care Germania viitoare îşi va aminti într-o zi ca de primele simptome ale unei convalescente aflate la începutul ei. Nu o dată s-au găsit mii şi mii de tineri germani care erau hotărîți să-şi sacrifice voluntar şi bucuros, ca în 1914, anii tineri pe altarul scumpei lor patrii. Milioane de oameni au reînceput să lucreze cu aceeaşi sîrguință şi cu acelaşi zel de parcă ruinele

>cate de revoluție nu ar fi existat niciodată. Fierarul se află din nou în fața alei sale, țăranul merge în urma plugului său şi savantul stă aşezat în tetul lui. Cu toții îşi fac datoria cu aceleaşi eforturi şi cu acelaşi devota-

Asuprirea pe care duşmanii noştri ne fac s-o îndurăm nu mai este ită, ca altădată, cu hohote de rîs, ci se resimte amărăciunea şi mînia. Fără ală dispoziția oamenilor s-a schimbat mult.

Dacă această evoluție a spiritelor nu se manifestă încă sub forma unei ‘ieri a ideii de putere politică şi de instinct de conservare, greşeala aparține care, începînd cu 1918,

conduc poporul nostru spre pieire, mai puțin ;r-o hotărîre a cerului, cît prin propria lor autoritate.

Desigur, atunci cînd astăzi ne deplîngem națiunea, ar trebui totuşi să ne băm: Ce s-a făcut pentru a o îndrepta? Oare puținul sprijin pe care 1-a dat rul hotărîrilor guvernelor noastre – care de altfel abia dacă existau – este ;mn al vitalității reduse a națiunii noastre sau mai degrabă dovada faptului etoda folosită pentru păstrarea acestui bun prețios a eşuat complet? *Ce au* ! *guvernele noastre pentru ca în acest popor să renască un spirit de mtndrie mala, de mîndră bărbăție şi de ură, fiicei a mîniei?*

Atunci cînd, în 1919, poporului german i-a fost impus tratatul de pace,

i avut dreptul să sperăm că acest instrument al unei asupriri fără margini

trezit la poporul nostru german o dorință violentă de libertate. *Tratatele de*

ale căror exigențe lovesc popoarele asemeni unor lovituri de bici acționează

eori precum primele duruituri de tobă anunțînd viitoarea răzmeriță.

Cîte foloase s-ar fi putut trage de pe urma tratatului de pace de la sailles!

Acest instrument de furt fără măsură şi al unei înjosiri ruşinoase ar fi it fi, în mîinile unui guvern care ar fi vrut să se servească de el, mijlocul de ilța pasiunile naționale la gradul cel mai ridicat. Dacă o propagandă în stil e ai" fi ştiut să se folosească de cruzimile comise cu o plăcere sadică, ele ai* ansformat indiferența unui întreg popor într-o indignare revoltată şi această gnare ar fi crescut pînă la furie!

Cît de uşor s-ar fi întipărit aceste fapte cu litere de foc în mintea şi în ia poporului nostim pentru ca în sfîrşit ruşinea resimțită în comun şi ura ună a şaizeci de milioane de bărbați şi de femei să devină un torent de flăcări, :uptor în care s-ar fi călit o voință de fier şi din care ar fi izbucnit strigătul:

"Vrem să ne regăsim armele!"

Desigur, iată la ce poate servi un asemenea tratat de pace. Oprimarea îăsurată care apasă asupra noastră, neruşinarea pretențiilor lui furnizau iele cele mai eficace unei propagande care viza să scoată din amorțeala lor ițele vitale ale națiunii noastre.

Dar atunci trebuie ca orice tipăritură, începînd cu alfabetul din care lIuI învață să citească pînă la ultimul ziar, ca orice teatru şi orice cinemato-

graf, orice coloană de afişe şi orice palisadă liberă să fie puse în slujba acestei unice şi mari misiuni, pînă cînd invocarea nevolnică adresată cerului de asociațiile noastre de

patrioți “Doamne, fă-ne iarăşi liberi!” să se transforme în mintea celui mai mic copil în această rugăciune înflăcărată: *“Dumnezeule Atotputernic, binecuvîntează într-o zi armele noastre, fii tot atît de drept pe cît ai fost întotdeauna; hotărăşte acum dacă merităm libertatea; Doamne, binecuvîntează lupta noastră!”*

Au fost lăsate să treacă toate ocaziile favorabile şi nu s-a făcut nimic.

Cine se va mira aşadar dacă poporul nostim nu este ceea ce ar trebui şi ar putea să fie? Dacă restul lumii nu vede în noi decît servitorul, cîinele supus care linge cu recunoştinţă mîna care 1-a lovit?

Este sigur că actualmente capacitatea noastră de a încheia alianțe este compromisă din vina poporului nostru, dar şi mai mult din cea a guvernelor noastre. Dacă, după opt ani de asuprire din cele mai neînfrînate, poporul nostru îşi manifestă atît de puțin voința de a [f]i. liber, de vină este perversitatea guvernelor noastre.

Pentru ca poporul nostru să poată practica o activitate politică de alianțe, este necesar ca el să se ridice în ochii celorlalte popoare şi această reabilitare depinde de existența, în Germania, a unei autorități guvernamentale care să nu fie servitoarea prea umilă a statelor străine, capul de corvoadă care pune în slujba lor propriile noastre forțe; este nevoie de un guvem care să fie crainicul conştiinței naționale.

Cînd poporul nostru va avea un guvem care-şi va vedea misiunea în aceasta, nu vor trece şase ani pînă cînd o direcție îndrăzneață dată politicii externe a Reichului să nu se poată sprijini pe voința la fel de îndrăzneață a unui popor însetat de libertate.

Cea de-a doua obiecție, cea care observa cît e de greu să transformi nişte popoare duşmane în aliați cordiali, poate fi respinsă astfel:

Psihoza germanofobă generală pe care propaganda de război a dezvoltat-o artificial în celelalte țări va exista fatalmente cîtă vreme Reichul nu va fi redobîndit, prin renaşterea conştiinței naționale a poporului german, trăsăturile caracteristice ale unui stat care îşi joacă partida pe eşichierul european şi cu care se poate juca. Numai atunci cînd guvernul şi poponal nostru vor fi dat impresia că se poate încheia, în deplină securitate, o alianță cu ele, o putere sau alta va fi, dacă interesele sale sînt paralele cu ale noastre, determinată să-şi schimbe opinia publică prin efectul unei propagande contrare. Dai* un asemenea rezultat cere fireşte ani de muncă perseverentă şi abilă. Tocmai pentru că schimbarea orientării opiniei unui popor necesită o lungă perioadă de timp, această încercare nu trebuie făcută decît după o chibzuință matură, adică atunci cînd vom fi

;onvinşi că această muncă merită osteneala şi că va da roade în viitor, rea dispozițiilor morale ale unei națiuni nu va trebui întreprinsă, lu-ne în pălăvrăgelile zadarnice ale unui ministru al afacerilor externe, t sau mai puțin inteligent, fără garanția prealabilă că dispozițiile noi **vor** iraloare reală. Altminteri va produce în rîndurile opiniei publice o deplină. Garanția cea mai sigură a posibilității de a încheia mai tîrziu

cu un alt stat nu sînt vorbele umflate ale unor miniştri izolaţi, ci tea evidentă a unor tendinţe guvernamentale bine definite şi care par ie şi în acelaşi timp o opinie publică orientată în aceeaşi direcţie. 2a De care o vom putea avea în aceste două postulate va fi cu atît mai tă cu cît autoritatea guvernamentală se va strădui să pregătească şi să prin propaganda sa revirimentul opiniei publice şi cu cît, invers, e acesteia din urmă se vor reflecta mai evident în cele ale guvernului. *Tnpopor – aflat în situaţia noastră -nu va fi considerat capabil să încheie edt atunci dnd guvernul şi opinia publică vor proclama şi vor manifesta le lor voinţa fanatică de a lupta pentru a-şi redştiga libertatea.* Aceasta diţia prealabilă care trebuie îndeplinită înainte de a întreprinde ■ea opiniei publice în alte state care ar fi dispuse, pentru apărarea or proprii, să urmeze aceeaşi cale ca şi partenerul al cărui concurs li a util, pe scurt să încheie o alianţă.

lai există însă încă un punct care trebuie luat în considerare: *schimba-ziţiilor morale bine consolidate fiind o sarcină grea al cărei scop mulţi 'nţelege de la început, a furniza, prin greşelile care pot fi comise, arme* e *vor servi adversarii pentru a contraataca este în acelaşi timp o crimă ie.*

Vebuie să se înţeleagă că va trece negreşit un timp destul de îndelungat un popor va înţelege în întregime intenţiile secrete ale guvernului său, acesta nu poate da lămuriri asupra scopurilor finale ale muncii de politică căreia i se consacră şi trebuie să conteze fie pe încrederea oarbă r, fie pe intuiţia claselor conducătoare mai dezvoltate din punct de telectual. Dar, cum această clarviziune, acest tact politic şi capacitatea ice nu există la mulţi oameni şi cum unele raţiuni politice nu îngăduie i explicaţii, o parte din conducătorii intelectuali ai naţiunii se vor întotdeauna împotriva noilor tendinţe în care va vedea pur şi simplu eriențe, lipsindu-le puterea de a le pătrunde înţelesul. In felul acesta "ovoca opoziţia elementelor conservatoare ale statului, cărora li se vor rijorătoare. te aceea se impune urgent ca oamenilor care ar stînjeni munca de

ce ar trebui să determine înţelegerea reciprocă a două popoare să li mînă cel mai mare număr posibil de arme care le-ar putea folosi, în tunci cînd este vorba, ca în cazul nostru, de flecărelile preţioase şi [1] ale asociaţiilor patriotice şi ale mic-burghezilor care fac politică la o :afenea. Căci este suficient să reflectezi puţin pentru a recunoaşte că

strigătele care pretind o nouă flotă de război, recuperarea coloniilor noastre etc, nu sînt în realitate decît nişte pălăvrăgeli prosteşti, care nu conţin nici o idee realizabilă practic. Pentru Germania nu poate fi considerat avantajos modul în care politica engleză profită de efuziunile absurde ale acestor susţinători ai protestului dintre care unii sînt inofensivi, ceilalţi dezechilibraţi, dar care în taină lucrează cu toţii pentru duşmanii noştri de moarte. Ei se epuizează în demonstraţii din cele mai dăunătoare împotriva lui Dumnezeu şi a lumii întregi şi uită principiul fundamental, care este condiţia oricărui succes: *"Cîndfaci ceva, fă-l complet. Urlînd împotriva a cinci sau şase state, neglijăm să ne concentrăm toate forţele morale şi fizice pentru a-l lovi în inimă pe duşmanul nostru cel mai infam şi sacrificăm posibilitatea de a ne întări prin alianţe înainte de a începe această răfuială.*

Şi aici, mişcarea naţional-socialistă are o misiune de îndeplinit. Ea trebuie să înveţe poporul nostru să nu se oprească cu privirea asupra amănuntelor şi să nu ia în considerare decît lucrurile cele mai importante, să nu-şi risipească eforturile urmărind obiective secundare şi să nu uite că noi trebuie să luptăm astăzi pentru existenţa însăşi a poporului nostru şi că singurul duşman pe care trebuie să-l vizeze loviturile noastre este şi rămîne puterea care ne curmă această existenţă.

Poate că va trebui să ne impunem sacrificii grele. Dar acesta nu este un motiv să refuzăm să ascultăm raţiunea şi să ne certăm cu lumea întreagă, scoţînd strigăte fără sens, în loc să ne concentrăm forţele împotriva duşmanului nostru celui mai periculos.

De altfel, poporul german nu are moralmente dreptul să acuze atitudinea restului lumii faţă de el, cită vreme nu va fi cerut socoteală criminalilor care şi-au vîndut şi şi-au trădat propria lor ţară. A arunca de la distanţă insulte şi proteste împotriva Angliei, Italiei etc şi a lăsa să se plimbe libere printre noi canaliile care, punîndu-se în solda propagandei de război a duşmanilor noştri, ne-au smuls armele, ne-au zdrobit moral şi au vîndut Reichul redus la neputinţă pentru treizeci de dinari nu înseamnă a da dovadă de o convingere respectabilă.

Inamicul nu face decît ceea ce era de prevăzut. Atitudinea sa şi actele sale ar trebui să ne servească drept lecţie.

Dacă nu sîntem capabili să ne ridicăm la înălţimea acestui punct de vedere, trebuie sâ ne dăm seama că nu ne mai rămîne decît deznădejdea, din moment ce trebuie să renunţăm să practicăm pe viitor orice politică de alianţe. Căci, dacă nu vrem să ne aliem cu Anglia, pentru că ne-a furat coloniile, nici cu Italia, pentru că ocupă Tirolul de Sud, nici cu Polonia şi cu Cehoslovacia, pentru că ele sînt Polonia şi Cehoslovacia, nu ne va mai rămîne alt aliat posibil în Europa decît Franţa, care, în treacăt fie spus, ne-a furat Alsacia şi Lorena.

Este îndoielnic că acest mod de a acţiona este foarte favorabil intereselor poporului german. In orice caz, ne putem totuşi întreba dacă o asemenea opinie este apărată de un imbecil sau de un şarlatan abil.

Cînd este vorba de şefi, înclin întotdeauna spre cea de-a doua ipoteză.

O schimbare a dispoziţiilor moi^ale ale cîtorva popoare, care pînă în

au fost duşmanii noştri şi ale căror adevărate interese vor concorda pe

u ale noastre, în măsura în care judecata omenească este capabilă să

se poate produce, dacă forţa internă a statului nostni şi voinţa noastră

;ă de a ne apăra existenţa fac din noi aliaţi al căror concurs- are o oarecare

s şi dacă, în plus, propriile noastre stîngăcii sau chiar acte criminale nu

•nizează hrana pentru propaganda adversarilor acestor proiecte de alianţă

Li duşmani.

Cel mai greu este de răspuns la cea de-a treia obiecţie.

Putem oare să credem că reprezentanţii adevăratelor interese ale ilor cu care este posibilă o alianţă îşi vor putea atinge scopurile împotriva ui, acest duşman de moarte al statelor populare şi naţionale independen-

De exemplu politica engleză tradiţională este sau nu capabilă să învingă nţa funestă a evreimii?

Este, cum am mai spus, foarte greu de răspuns la această întrebare. Ea ie de prea mulţi factori pentru a putea aduce o apreciere definitivă. In caz, un lucru este sigur: *într-un singur stat puterea executivă poate fi ‘.rată atît de temeinic instalată şi atît de absolut pusă în slujba intereselor ncît nu se mai poate spune că forţele evreimii internaţionale sînt capabile itracareze în mod eficace politica socotită necesara de guvern într-un singur*

Lupta dusă de Italia fascistă, poate în fond inconştient (dar, în ceea ce mă • te, eu nu cred aceasta), împotriva celor trei arme principale ale evreilor este tai bună dovadă că pot fi sfărîmaţi, fie şi prin procedee indirecte, colţii aşi ai acestei puteri care se ridică deasupra statelor. Interzicerea societăţilor te *masonice, hărţuiala presei internaţionale, ca şi suprimarea definitivă a ismului internaţional şi, invers, consolidarea progresivă a concepţiei fasciste •e stat vor face guvernul italian, pe măsura scurgerii anilor, din ce în ce mai bil să apere interesele poporului italian fără a se sinchisi de şuierăturile ii evreieşti care ameninţă lumea întreagă.*

Lucrurile se prezintă mai puţin bine în Anglia. In această ţară a “celei

libere democraţii”, evreul exercită o dictatură aproape absolută pe căi

te, prin opinia publică. Şi totuşi, şi în această ţară se duce o luptă neîntre-

ă între reprezentanţii intereselor statului englez şi susţinătorii dictaturii

diale exercitate de evrei.

Violenţa cu care aceste două curente contrarii se ciocnesc adesea s-a ifestat pentru prima dată în modul cel mai limpede după război, în poziţiile cite luate de guvernul englez, pe de o parte, şi de presă, de cealaltă, faţă de

problema japoneză.

De îndată ce s-a terminat războiul, vechea ostilitate reciprocă dintre America şi Japonia a început să se manifeste din nou. Fireşte că marile puteri europene nu puteau rămîne indiferente în prezența acestui nou pericol de război. Toată înrudirea de rasă nu împiedica Anglia să încerce un anumit sentiment de invidie şi de nelinişte văzînd progresele Statelor Unite în toate ramurile economiei şi ale politicii internaționale. Această fostă colonie, acest copil al metropolei pare să dea naştere unui nou stăpîn al lumii. Se înțelege că astăzi Anglia, neliniştită şi îngrijorată, îşi trece în revistă vechii aliați şi că politica engleză vede cu nelinişte venind clipa în care nu se va mai spune:

“Anglia domneşte asupra marilor”, ci *“Mările Statelor Unite”.*

Uriaşul stat al Americii de Nord, cu enormele bogății pe care le scoate dintr-un pămînt virgin este mai puțin vulnerabil decît Reichul înconjurat de duşmani. Dacă zarurile ai* trebui aruncate pentru partida decisivă, Anglia ar fi pierdută în cazul în care ar fi redusă la propriile-i forțe. De aceea ea apucă lacom mîna galbenă şi se cramponează de o alianță care îi este poate de neiertat din punctul de vedere al rasei, dai’ care, din punct de vedere politic, este singurul mijloc pe care Anglia îl are la dispoziție pentru a-şi întări poziția în lume în fața ambițiilor continentului american.

In timp ce guvernul englez nu se hotăra să renunțe la legătura care o unea de partenerul său asiatic, în ciuda luptei pe care el o ducea în comun cu continentul american pe cîmpurile de luptă din Europa, întreaga presă evreiască a atacat pe la spate această alianță.

Cum este posibil că organele evreieşti au fost pînă în 1918 slujitorii fideli ai Angliei în lupta împotriva Reichului german şi că, dintr-odată, ele au comis trădarea de a-şi urma propriul lor drum?

Nimicirea Germaniei era conformă nu intereselor Angliei, ci mai ales intereselor evreilor, după cum astăzi nimicirea Japoniei ar servi mai puțin interesele statului englez cît proiectele uriaşe ale şefilor care speră să facă să domnească stăpînirea evreiască asupra lumii întregi. In vreme ce Anglia depune toate eforturile pentru a-şi păstra poziția în lume, evreul pregăteşte atacul care -îi va permite să cucerească această lume.

El constată că statele europene sînt deja instrumente pasive aflate în mîna sa, că le domină prin tertipul numit democrație occidentală sau direct prin bolşevismul rus. Dai-nu-i ajunge că ține Lumea Veche în mrejele lui; aceeaşi soartă amenință şi Lumea Nouă. Evreii sînt stăpînii puterilor financiare din Statele Unite. In fiecare an foitele de producție ale unui popor de o sută douăzeci de milioane de suflete trec mai mult sub controlul lor; foarte puțin numeroşi sînt aceia care, spre marea furie a evreilor, rămâi încă absolut independenți.

Cu abilitate perfidă, ei modelează opinia publică şi o transformă în instrumentul măreției lor viitoare.

Capetele cele mai luminate ale evreimii cred deja că văd apropiindu-se momentul realizării cuvîntului de ordine al Vechiului Testament şi după care

i devora celelalte popoare.

că în mijlocul uriaşei turme a gărilor deznaţionalizate şi devenite eieşti ar mai rămîne un singur stat independent, întreaga acţiune ar l în ultimul moment. Căci o lume bolşevizată nu poate supravieţui nzînd tot globul.

că rămîne un singur stat care mai are încă energie şi măreţie imperiul mondial pe care vor să-1 clădească satrapii evrei va fi înfrînt, ranie de pe pămînt, de forţa ideii naţionale.

i evreul ştie prea bine că dacă, adapatîndu-se timp de o mie de ani ilor externe, a putut să submineze temelia popoarelor Europei şi să e nişte metişi care nu mai aparţin nici unei specii definite, nu este

impună aceeaşi soartă unui stat naţional asiatic cum este Japonia.

poate maimuţări pe englez, pe american şi pe francez, dar nu poate pastia ce-1 desparte de un om de rasă galbenă din Asia. De aceea el i zdrobească statul naţional japonez cu ajutorul altor state de acelaşi . se debarasa de un adversar periculos, pentru ca ceea ce va mai I autoritatea guvernamentală să devină, în mîinile sale, o putere care scă despotic asupra unor fiinţe lipsite de apărare. se teme de prezenţa unui stat naţional japonez în regatul său evreiesc e ani şi doreşte ca ruina acestui stat să preceadă înstăpînirea propriei uri.

;ă de ce asmute el astăzi popoarele împotriva Japoniei, cum făcea ipotriva Germaniei, şi se poate întîmpla ca în momentul în care l engleză va continua să se bazeze pe alianţa cu Japonia, presa ie limbă engleză să propovăduiască lupta împotriva acestui aliat şi să ă împotriva lui un război de exterminare, în numele principiilor :e şi scoţînd strigătul de raliere: “Jos militarismul şi imperialismul

tă de unde vine nesupunerea evreului în Anglia, adar lupta împotriva pericolului la care evreii expun întreaga lume în această ţară.

aici mişcarea naţional-socialistă va avea de îndeplinit una din sale cele mai importante.

i trebuie să deschidă ochii poporului nostru asupra a ceea ce sînt străine şi să-i reamintească neîncetat cine este adevăratul duşman al ale. In loc să propovăduiască ura împotriva popoarelor ariene, de care te aproape totul, dar de care ne unesc comunitatea de sînge şi liniile unei civilizaţii identice, ea va indica mîniei tuturor pe duşmanul ‘ al omenirii, arătînd că el este adevăratul autor al tuturor neajunsuri-e.

zr *ea trebuie să vegheze ca măcar poporul nostru să ştie cine este*

său de moarte şi să facă în aşa fel încît lupta dusa de noi împotriva lui

stea vestitoare a timpurilor noi care le va arăta celorlalte popoare calea

455 *pe care trebuie să se angajeze pentru salvarea unei omeniri ariene militante.*

In rest, fie ca rațiunea să ne călăuzească şi voința să ne întărească! Fie ca datoria, sfîntă care ne dictează actele să ne dea perseverent^ şi credința noastră să ramtna protectoarea şi stâpîna noastră supremă!

CAPITOLUL XIV ENTAREA SPRE EST SAU POLITICA ESTULUI

)ouă motive mă determină să examinez deosebit de atent relațiile dintre a şi Rusia:

Este vorba mai întîi aici despre împrejurările poate hotărîtoare ale îxteme germane în general.

. Această problemă este de asemenea piatra de încercare a clarviziunii ții acțiunii tînărului partid național-socialist.

Vebuie să mărturisesc că în special al doilea punct mă umple adeseori ijorare amară. Tînăra noastră mişcare îşi recrutează mai puțin efectivele ra indiferenților decît din cea a doctrinelor adesea extremiste; este esc ca, în înțelegerea politicii externe, aceşti oameni să fie influențați ile preconcepute şi de slaba înțelegere a cercurilor politice sau e cărora le aparținuseră înainte. Şi aceasta nu este valabil numai imenii care vin la noi de la *stingă.* Dimpotrivă. Oricît de dăunătoare ar învățătura pe care au primit-o despre aceste probleme, nu rareori ea a puțin în parte, contrabalansată de un rest de instinct natural sănătos, ste suficient să se înlocuiască influența exercitată înainte cu una mai idesea tendințele sănătoase şi vigoarea instinctului de conservare pe tiut să le păstreze sînt recunoscute ca aliații cei mai utili, n schimb, este mult mai dificil să aduci la nişte concepții politice clare cărui educație corespunzătoare a fost la fel de nebunească şi de ilogică >e deasupra, a sacrificat pe altarul obiectivitătii ultimele vestigii ale lui său natural. Tocmai cei care aparțin cercurilor noastre zise

sînt cel mai greu de convins să îmbrățişeze cauza într-o manieră clară pentru interesele lor şi interesele poporului lor la exterior. Nu numai i lor apasă povara copleşitoare a celor mai extravagante concepții şi iți, dai' ei au pierdut, dincolo de orice limită, orice înclinație de a-şi tinctul de conservare. Mişcarea național-socialistă trebuie de asemenea i lupte grele cu aceşti oameni, lupte grele pentru că, în ciuda neputinței efericire totale, aceşti oameni sînt adesea pradă unei înfumurări care i plivească pe ceilalți de sus, împotriva oricărei echități şi chiar dacă au cu oameni mai buni decît ei.

aceste personaje arogante, care cunosc totul mai bine decît ceilalți, sînt ncapabile să examineze sau să cîntărească ceva cu sînge rece, condiție totuşi în politica externă pentru a încerca sau a realiza ceva. um aceste cercuri încep tocmai să devieze politica noastră externă în

modul cel mai dezastruos, abătînd-o de la orice apărare efectivă a intenselor rasiste ale poporului nostru pentru a o pune în slujba ideologiei lor fanfcziste, mă simt obligat să tratez în mod special, în fața partizanilor mei, probleria cea mai ‘importantă a politicii noastre externe, adică atitudinea noastră fiță de Rusia; o voi face atît de complet pe cît o cere înțelegerea generală, în măsira în care cadrul acestei lucrări o permite. In legătură cu aceasta, voi ma face următoarea observație:

Dacă trebuie să înțelegem prin politică externă reglementarea raptrturi-lor unui popor cu restul lumii, această reglementare va fi condiționată defapte foarte exacte. Național-socialişti fiind, noi mai putem enunța în legătU’ă cu politica externă a unui stat rasist următorul principiu:

Politica externă a statului rasist trebuie să asigure mijloacele de existență pe această planetă rasei pe care o înglobează statul, stabilind un raport sifoătos, viabil şi conform legilor naturale între numărul şi creşterea populației p(de o parte, întinderea şi valoarea teritoriului pe de altă parte.

In plus, nu trebuie considerată ca raport *sănătos* decît situația *ît* care alimentația unui popor este asigurată numai de resursele propriului său teritoriu. Orice alt regim, chiar dacă ar dura secole şi milenii, nu este maLpuțin nesănătos şi, mai devreme sau mai tîrziu, ajunge să producă un prejudiciu dacă nu nuna poporului respectiv.

Numai un spațiu suficient pe acest pămînt poate asigura libertatea existenței unui popor. *

In plus, întinderea necesară a unui teritoriu de populat nu pcite fi apreciată numai după cerințele prezentului şi nici chiar după însemnătatea producției agricole, raportată la cifra de populație. Căci, aşa cum am arăJat în volumul întîi, în capitolul “Politica germană de alianțe înainte de răJboi”, *importanței întinderii teritoriale a unui stat ca sursă directă a alimentația sale i se adaugă importanța ei din punct de vedere militar şi politia* Chiar da’ă un popor îşi vede subzistența garantată de întinderea teritoriului său actual„este, totuşi, necesar să se gîndească şi să-i asigure securitatea. Aceasta rezultf din puterea politică a ansamblului statului, putere care este direct proporțională cu valoarea militară a poziției sale geografice.

Poporul gennan nu îşi poate închipui viitorul decît ca putere moniială. Vreme de aproape două mii de ani, gestiunea intereselor poporului nostru., cum trebuie să numim activitatea noastră politică externă mai mult sau mai puțin fericită, făcea parte integrantă din *istoria mondială.* Am fost noi înşine martori la aceasta: căci uriaşa luptă a popoarelor din 1914 pînă în 1918 nu era alJceva decît lupta poporului gennan pentru existența sa pe globul pămîntesc; noi Dşine calificăm acest eveniment drept război mondial.

Poporul gennan s-a angajat în acea luptă ca o aşa-zisă putere monotială. Spun “aşa-zisâ” fiindcă în realitate nu era aşa. Dacă, în 1914, raportul exiistent între suprafața teritoriului său şi cifra populației sale ar fi fost diferit, Germania ar fi fost într-adevăr o putere mondială şi războiul, facînd abstracție *dd* alți

ictori, ar fi putut avea un rezultat favorabil.

Nu este sarcina mea, şi nici chiar intenția mea, să arăt ce s-ar fi ntîmplat fără intervenția acelui *însă.*

Cu toate acestea, consider că este absolut necesar ca situația să fie xpusă deschis şi cu toată simplitatea şi să insist asupra punctelor slabe ngrijorătoare pentru a răspîndi, cel puțin în rîndurile partidului național-ocialist, o vedere mai clară asupra necesităților.

Astăzi Germania nu este o putere mondială. Chiar dacă neputința noastră nilitară de moment ar înceta, nu am putea avea pretenții la acest titlu. Ce mportanță poate avea pe planeta noastră o creație atît de lamentabilă în ceea e priveşte raportul dintre cifra populației şi suprafața teritoriului său ca ictualul Reich german? Intr-o epocă în care, încetul cu încetul, fiecare fragment ii acestui pămînt este atribuit vreunui stat – şi unele îmbrățişează aproape ntinente întregi – nu se poate vorbi de putere mondială cînd este vorba de o formațiune politică a cărei metropolă se limitează la suprafața ridicolă de iproape cinci sute de mii de kilometri pătrați.

Dacă nu luăm în considerație punctul de vedere pur teritorial, suprafața teritoriului german dispare în întregime față de ceea ce se cheamă puterile mondiale. Şi Anglia nu trebuie prezentată ca o dovadă contrară, deoarece metropola engleză nu este, la drept vorbind, decît marea capitală a imperiului mondial englez, care se întinde pe aproape un sfert din suprafața globului.

Trebuie să mai luăm în considerare în primul rînd ca state gigant Statele Unite, apoi Rusia şi China. Este vorba de formațiuni teritoriale care au, fiecare în parte, o suprafață de zece ori mai mare decît imperiul german actual. Chiar şi Franța trebuie socotită printre aceste state. Nu numai pentru faptul că îşi completează armata, într-o proporție crescîndă, datorită resurselor populațiilor de culoare a uriaşului său imperiu, ci şi pentru faptul că invadarea ei de către negri face progrese atît de rapide încît se poate vorbi într-adevăr de naşterea unui stat african pe pămîntul Europei. Politica colonială a Franței de astăzi nu poate fi comparată cu cea a Germaniei de odinioară. Dacă evoluția Franței s-ar mai prelungi timp de trei sute de ani în stilul actual, ultimele rămăşițe ale sîngelui franc ar dispărea în statul mulatru africano-european care este pe cale să se constituie: un imens teritoriu de populare autonomă, întinzîndu-se de la Rin pînă la Congo, populat de o rasă inferioară care se formează cu încetul sub influența unui metisaj prelungit. Aceasta este diferența dintre politica colonială franceză şi vechea politică colonială germană.

Aceasta din urmă era toată numai jumătăți de măsură, ca tot ce facem noi. Ea nici nu a extins teritoriile de populare ale rasei germane, nici nu a făcut încercarea – criminală, este adevărat – de a întări puterea Reichului recurgînd la sînge negru. Ascarişii din Africa orientală germană au fost o încercare timidă pe această cale. In realitate ei au servit numai pentru apărarea coloniei. Meea de a transporta trupe negre într-un teritoriu european de

operațiuni, fâcînd abstracție de imposibilitatea ei evidentă în timpul războiului mondial, nu a

existat niciodată, nici măcar ca proiect chemat să fie realizat în împr^ ,. favorabile; în schimb, la francezi ea a fost întotdeauna considerată ca u[a] rațiunile profunde ale activității lor coloniale.

Astfel vedem astăzi pe pămînt un anumit număr de puteri dintJ* C< unele nu numai că bat de departe prin cifra populației poporul nostru g/[11]‘ dar care găsesc principala rațiune a preponderenței lor îndeosebi în întu [re] lor teritorială.

Comparația dintre imperiul german şi celelalte puteri mondia -punctul de vedere al suprafeței teritoriului şi al cifrei populației nu ne[1]. C încă niciodată atît de defavorabilă ca astăzi, dacă nu ne întoarcem cu ck/ de ani în urmă, la începuturile istoriei noastre. Atunci, ca popor tînăr, ne /[eaE]

impetuos intrarea într-o lume a statelor mari care amenințau să se prăbvf . şi am contribuit la doborîrea ultimului dintre aceşti uriaşi: Roma. Ast’r, aflăm într-o lume de state, mari şi puternice în curs de formare şi, în mijloc! propriul nostru imperiu decade pe zi ce trece pînă îşi va pierde cO importanța.

Trebuie să păstrăm în fața ochilor, cu calm şLsînge rece, acest *t.* . amar. Este necesar să urmărim şi să comparăm, sub raportul cifrei popul/ , * al întinderii teritoriale, imperiul german şi celelalte state de-a lungul sec’. Ştiu că atunci fiecare *a.* ajunge consternat la rezultatul pe care l-am exp* deja la începutul acestor considerațiuni: *Germania nu mai este o j mondială, indiferent dacă poziția ei militară este puternică sau slabă.* , _

No| [nu ma]i putem fi comparați cu nici un alt stat mare de pe *gi,’.* . acest lucru nu se datorează decît unei conduceri de-a dreptul nefaste a pd noastre externe, din cauza lipsei sale totale de ataşament – aş putea ap\ . spune testamentare – față de un scop determinat; în sfîrşit, din cauza pie oricărui instinct sănătos şi al oricărui sentiment de conservare.

Dacă mişcarea național-socialistă vrea să obțină într-adevăr în fața ii consacrarea unei misiuni mărețe în favoarea poporului nostru, ea trebu’ deplin şi dureros conştientă de adevărata poziție a poporului german pe . pămînt, să înceapă cu curaj şi clarviziune lupta împotriva inconştuti incapacității care au condus pînă în prezent politica externă a poporului get Atunci, fără menajamente față de “tradiții” şi “prejudecăți”, ea trebiJ n găsească curajul de a strînge la un loc poporul nostru şi puterea sa, pent’L lansa pe calea care îl va scoate din actualul său habitat îngust şi îl va co/. *spre noi teritorii, eliberîndu-l astfel pentru totdeauna de pericolul de a disj de pe acest pămînt sau de a deveni sclavul altora. T*

Mişcarea național-socialistă trebuie să se străduiască să facă să du *ᵤₗ dezacordul dintre cifra populației noastre şi suprafața teritoriului nostru- ac..-ᵤ fiind considerată atît sursă de subzistență cît şi punct de sprijin al puterii țcF ■ să suprime de asemenea dezacordul existent între trecutul nostru*

actuala noastră neputinței fără ieşire. Ea trebuie să fie conştientă că, în de paznici ai unei omeniri superioare pe acest pămînt, noi avem obligațiile

60

îai mari; şi ea se va putea cu atît mai bine achita de ele cu cît va avea mai îultă grijă ca poponil german să dobîndească conştiința rasei sale şi cu cît, pe ngă creşterea cîinilor, a cailor şi a pisicilor, i se va face milă şi de *propriul* său înge.

Atunci cînd calific politica externă germană dusă pînă acum drept ncapabilă şi oarbă, dovada îmi este furnizată de carența efectivă a acestei iolitici. Dacă poporul nostru ar fi scăzut intelectual sau ai* fi devenit laş, ezultatele luptei sale pe pămînt nu ar fi fost mai rele decît cele pe care le edem astăzi. Nici măcar evoluția din ultimii zece ani dinainte de război nu rebuie să ne inducă în eroare în această privință; căci forța unui imperiu nu »oate fi măsurată ca atare, ci numai prin comparație cu alte state. Ori tocmai i asemenea comparație furnizează dovada că creşterea puterii celorlalte state era nai uniformă şi ajungea astfel la rezultate mai importante; în aceste condiții, germania, în ciuda ascensiunii ei aparente, în realitate se îndepărta tot mai nult de celelalte puteri şi rămînea departe în urmă; pe scurt, diferența creştea n dezavantajul nostru. Şi chiar în ceea ce priveşte cifra populației, noi pierdeam lin ce în ce mai mult. Cu siguranță poporul nostru nu este întrecut în eroism le nici un alt popor din lume şi, la urma urmei, ca să-şi mențină existența el a jlătit cu sîngele lui mai mult decît oricare popor de pe acest pămînt; dacă sacrificiile lui au fost zadarnice, este pentru că au fost prost folosite. Atunci

;înd, în aceeaşi ordine de idei, examinăm temeinic istoria Germaniei din ultimul mileniu, cînd facem să se perinde în faţă ochilor noştri toate războaiele sale şi aenumăratele sale lupte şi cînd analizăm rezultatele definitive aşa cum apar acum, trebuie să recunoaştem că, din această mare de sînge, se ivesc doar trei Fapte, pe care le putem considera drept roadele durabile ale unei acţiuni clarvăzătoare în politica externă şi pui- şi simplu în politică.

1. Colonizarea regiunii de graniţă de la răsărit (Ostmark), înfăptuită în eea mai mare parte de bavarezi.

1. Cucerirea şi pătrunderea pe teritoriul de la est de Elba, şi
2. Oganizarea de către Hohenzollerni a statului brandenburghez prusac, model şi nucleu al cristalizării unui imperiu nou.

Aceste fapte sînt pline de învăţăminte rodnice pentru viitor!

Primele două mari succese ale politicii noastre externe au rămas cele mai durabile. Fără ele, poporul nostim nu ai' mai juca nici un rol. Ele au fost prima încercare, însă din nefericire singura reuşită, de a armoniza numărul crescînd al populaţiei cu teritoriul. Şi trebuie să considerăm cu adevărat dezastruos faptul că istoriografii noştri germani n-au ştiut să aprecieze la justa lor valoare aceste două mari realizări, de o importanţă fără egal pentru posteritate, în timp ce glorifică tot ce este posibil şi ridică în slăvi un eroism

fantezist şi nenumărate războaie şi lupte aventuroase, rămaSu ţn _ . . neînsemnate pentru viitorul Naţiunii.

Al treilea mare succes al activităţii noastre politice coiW-i îr. *c*
„. .» i .. . .. , ,bUl In **toraiî**

statului pnisac şi in geneza subsecventa a unei concepţii deoseţ)ite ju

ca şi despre sentimentul de conservare şi de autoapărare al aiin^i

sub o formă organizată şi adaptată împrejurărilor actuale.

Din această formă şi din această concepţie despre stat plovine t • marea sentimentului apărării individuale în acela al obligaţ|ej de naţiunea. Importanţa acestui fapt nu poate fi supraestimată, P<ipOrul

sfîşiat de excesul de individualism, rod al diversităţii rasei™- «o

, , ...,..,..   . .   oi pe care

înglobează, îşi va regăsi, graţie disciplinei armatei prusace, cel |>uHn 0 j

capacităţilor de organizare care, de multă vreme, i-au devenit %ăine *C   i* există la origine la celelalte popoare în instinctul lor de solidari1ate gr   .,-fost redat, cel puţin în parte, comunităţii noastre naţionale pe (\iea a*f t B instrucţiei militare. De aceea desfiinţarea serviciului milit^. obli& t •■ care, pentru zeci de alte popoare nu ar avea absolut nici o importantă noi este plină de consecinţe. încă zece generaţii de germani fără brectivi i instrucţii militare, abandonaţi influenţei nefavorabile a diversităţi rase]   – ‘ urmare, a concepţiilor filozofice, şi poporul nostru şi-ar fi pierdut într-ad ultimul rest de existenţă independentă pe această planetă. Spiriui germ şi-ar mai putea aduce tributul la o civilizaţie decît prin indivizi izolaţi * naţiunilor străine, fără ca măcar să li se recunoască provenienţa El nu ai- n fi decît un îngrăşămînt pentru civilizaţie, pînă cînd în sfirşit ultimi rest j   -arian nordic ar dispare şi s-ar stinge în noi.

Este remarcabil că importanţa acestor succese politice *tea[e* poporul nostru le-a repurtat în cursul a mai bine de o mie de an^de lupte mult mai bine înţeleasă şi apreciată de adversarii noştri decît de !oi înşine vibrăm şi astăzi de eroismul care i-a răpit poporului nostru milio^g din Cei i nobili fii ai săi şi care, în ultimă analiză, a rămas totuşi complefcjteril

Este de cea mai mare importanţă pentru conduita noaslg prezentă viitoare să facem distincţia între adevăratele succese politici pe care repurtat poporul nostim şi împrejurările în care sîngele naţiunii a *ist* priinejd fără folos.

Noi, naţional-socialiştii, nu trebuie, în nici un caz, & ne qsoci patriotismului deplasat şi zgomotos al lumii burgheze de ast>i Există special, pericolul de moarte de a considera că ultima evoluţie dinAnte c ar fi angajat cît de cît propriul nostru viitor.*

Din întreaga istorie a secolului al XlX-lea nu poate rezuJa pentru nici o obligaţie veritabilă. Noi trebuie, contrai* atitudinii reprezer%i{ilor epo actuale, să devenim din nou susţinătorii unei concepţii superioare 4spre Politi externă, adică *punerea în acord a teritoriului cu cifra populaţiei. t),* Tot ceea putem învăţa din trecut este să-i stabilim activităţii noastre un o?biu obiect *teritoriul, scop al politicii noastre externe, şi o nouă doctrină filo\fică, scop*

di noastre interne.

Voi mai lua pe scurt poziţie în legătură cu întrebarea în ce măsură idicarea de teritorii este legitimată moral. Acest lucru este indispensabil; jăcate, într-adevăr chiar şi în cercurile aşa-zise rasiste apar tot felul de livi mieroşi care se străduiesc să-i indice poporului german, ca scop al ităţii sale politice externe, repararea nedreptăţii din 1918 şi totuşi prin sta ei se cred obligaţi să asigure lumea întreagă de fraternitatea şi de »atia rasiste.

Aş spune mai degrabă aşa: *pretenţia de a restabili graniţele din 1914 este '.rozie politică prin proporţiile şi consecinţele ei care o dezvăluie ca pe o tarată crimă. Ca să nu mai spunem că graniţele Reichului, în 1914, nu erau c logice. In realitate ele nu înglobau toţi oamenii de naţionalitate germană şi irau nici raţionale din punct de vedere strategic. Ele nu erau rezultatul unei uni politice gîndite, ci nişte graniţe provizorii, în cursul unei lupte netermina-ie erau chiar, în parte, rezultatul jocurilor hazardului!* Tot atît de justificat neori chiar mai justificat s-ar fi putut alege un alt an marcant al istoriei mane, pentru a fixa ca scop al unei acţiuni politice e*xteme 'restabilirea Laţiei existente atunci. Revendicările de mai sus corespund de altfel pe deplin itului lumii noastre burgheze care, nici în acest domeniu, nu are nici cea i vagă idee politică referitoare la viitor, ci care, dimpotrivă, se izolează în :ut şi în trecutul cel mai apropiat: privirile pe care le aruncă în urmă nu)âşesc propriul ei timp. Inerţia ei o leagă de o situaţie dată şi o face să se mă oricărei modificări a acesteia, fără ca această activitate defensivă să se ice vreodată deasupra simplei tenacităţi. Este aşadar perfect de înţeles că zontul politic al acestor oameni nu se întinde mai departe de 1914. Dar, rmînd că restabilirea graniţelor de atunci este scopul activităţii lor politice, întăresc din nou alianţa gata să se rupă cu adversarii noştri. Numai aşa se plică faptul că, la opt ani după un război mondial la care participau state cu iective foarte des eterogene, coaliţia învingătorilor de moment mai păstrează că o oarecare unitate.

Toate aceste state au profitat, la timpul lor, de prăbuşirea Germaniei, îama de puterea noastră a făcut să dea înapoi lăcomia şi pofta fiecăreia din :este mari puteri. Ele vedeau în

împărțirea cît mai mare cu putință a eichului nostru cea mai bună apărare împotriva unei ridicări viitoare, onştiința lor neîmpăcată şi teama lor de forța poporului nostru sînt cimentul ;1 mai durabil care îi mai leagă astăzi pe membrii acestei ligi.

Şi noi nu îi inducem în eroare. Cînd lumea noastră burgheză fixează ca rogram politic al Germaniei restabilirea granițelor de la 1914, ea îi face să dea iapoi de frică pe fiecare din partenerii care voiau să scape din liga duşmanilor

noştri; într-adevăr, toți trebuie să se teamă că vor fi atacați izolat şi vor pierde protecția celorlalți aliați. Fiecare stat se simte vizat şi amenințat de acest cuvînt de ordine. Acesta din urmă este aşadar de două ori nesăbuit:

1. Pentru că lipsesc mijloacele de a-1 face să treacă de la fumul serilor în care se țineau adunări la realitate, şi
2. Pentru că, chiar dacă ar fi într-adevăr obținut, acest rezultat ar fi atît de mizerabil, încît, Doamne Dumnezeule! el nu ar merita osteneala să punem din nou în joc sîngele poporului nostru.

Căci nimeni nu ar putea pune la îndoială faptul că nici măcar restabilirea granițelor de la 1914 nu ar putea fi înfăptuită fără vărsare de sînge. Numai nişte minți puerile şi naive se pot amăgi că s-ar putea ajunge la o revizuire a tratatului de la Versailles prin umilință şi prin rugăminți; facînd abstracție de faptul că o asemenea tentativă ar necesita temperamentul lui Talleyrand, ceea ce la noi nu există. Jumătate din oamenii noştri politici este alcătuită din elemente foarte dibace, dai", de altfel, complet lipsite de caracter şi care sînt, pe scurt, ostile poporului nostru; în ce priveşte cealaltă jumătate, ea este alcătuită din oameni blajini, imbecili, inofensivi şi serviabili. Şi de la Congresul de la Viena vremurile s-au schimbat: *nu prinții şi amantele prinților sînt cei care se tocmesc pentru frontierele statelor, acum neînduplecatul evreu cosmopolit luptă pentru a domina celelalte popoare.* Nici unul din ele nu poate îndepărta această mînă de la gîtul său altfel decît cu spada. Numai forța unită şi concentrată a unei pasiuni naționale poate, dintr-odată, înfrunta uneltirile internaționale care tind să ducă popoarele la sclavie. Dar un asemenea gest nu s-ar putea face fără vărsare de sînge.

Dacă, totuşi, ne declarăm convingerea că, într-un fel sau altul, viitorul Germaniei pretinde miza supremă în afara oricărei considerații de şmecherlîc politic, miza însăşi pretinde ca lupta să fie dusă pentru un scop demn de ea.

Granițele din anul 1914 nu au nici o valoare pentru viitorul națiunii germane. Ele nu constituiau nici salvarea trecutului, nici o forță pentru viitor. Prin ele, poporul german nu va putea nici să-şi păstreze unitatea internă, nici să-şi asigure subzistența; considerate din punct de vedere militar, aceste frontiere nu par nici bine alese si nici măcar liniştitoare; şi, în sfîrşit, ele nu pot îmbunătăți situația în care ne găsim actualmente față de celelalte puteri mondiale sau, mai bine zis, față de adevăratele puteri mondiale. Distanța de Anglia nu va fi micşorată; nu vom ajunge la mărimea Statelor Unite; nici măcar Franța nu ar resimți o scădere substanțială a importanței sale în politica mondială.

Un singur lucru ar fi sigur: chiar şi un rezultat favorabil al unei asemenea încercări de a restabili graniţele din 1914 ar duce la o asemenea nouă sîngerare a timpului nostru încît nu am mai putea consimţi la nici un alt sacrificiu de sînge pentni a asigura efectiv viaţa şi viitorul naţiunii noastre. Din contră, în beţia unui asemenea succes, oricît ai* fi de neînsemnată, am renunţa cu atît mai bucuros să ne impunem obiective noi cu cît "onoarea naţională" ar

eparată şi s-ar fi deschis cîteva noi porţi, cel puţin pentru un timp, rii comerciale.

In schimb, noi, naţional-socialiştii, trebuie să rămînem neclintiţi în ea scopului politicii externe: *să-i asigurăm poporului german teritoriul vine în această lume.* Şi aceasta este singura acţiune care justifică, în Dumnezeu şi a posterităţii noastre germane, vărsarea de sînge: în faţa inezeu dacă am fost aşezaţi pe acest pămînt ca să ne cîştigăm aici pîinea cea de toate zilele cu preţul unei lupte perpetue, ca nişte creaturi cărora u le este dat fără revers şi care nu îşi vor datora poziţia de stăpîni ai lui decît inteligenţei şi curajului cu care vor şti să-1 cucerească şi să-1 ; în faţa posterităţii noastre germane, dacă nu va fi vărsat sîngele nici ;ăţean german fără să i se dea Germaniei viitoare mii de noi cetăţeni. ui pe care copiii viguroşi ai generaţiilor de ţărani germani se vor putea într-o zi va justifica sacrificiul propriilor noştri copii şi îi va absolvi pe

de stat responsabili, chiar pe cei persecutaţi de generaţia lor, de sîngele L de sacrificiul impus poporului nostru.

In legătură cu aceasta trebuie să mă ridic cu cea mai mare energie */a* acelora dintre scriitorii rasişti proşti care au pretenţia că văd, într-o = cucerire de teritorii, "o lezare a drepturilor sacre ale omenirii" şi se

pe aceasta ca să-şi îndrepte împotriva ei mîzgăliturile. Nu se ştie ,ă cine se poate ascunde în spatele unor asemenea indivizi. Dai- este igur că tulburarea pe care o pot produce face jocul duşmanilor poporului Printr-o asemenea atitudine, aceşti criminali contribuie la subminarea pariţia voinţei sale de a-şi apăra exigenţele vitale piin singura metodă espunde acestui scop. Căci nici un popor nu posedă aici pe pămînt nici ai pătrat de teritoriu în virtutea unei voinţe superioare sau a unui drept \ Graniţele Germaniei sînt nişte limite fortuite şi de moment în cursul

lupte politice; aşa stau lucrurile şi cu frontierele care delimitează îl celorlalte popoare. Şi, după cum configuraţia suprafeţei noastre

nu-i poate părea neclintită ca stînca decît unui imbecil zăpăcit - cînd în e fiecare clipă nu ne arată din evoluţia ei constantă decît o imobilitate ă, rod al acţiunii neîncetate a forţelor naturii, distinsă sau schimbată e nişte forţe mai puternice -, la fel stau lucrurile şi în viaţa popoarelor, îiţelor care le despart.

Frontierele statelor sînt fcicute de oameni şi sînt schimbate de ei. Faptul că un popor a reuşit să cucerescă un teritoriu mult prea mare nu :îtuşi de puţin obligaţia superioară de a-

1 admite pentru totdeauna. El trează cel mult forța cuceritorului şi slăbiciunea celui care îndură. Şi în această forță singură stă apoi dreptul. Dacă astăzi poporul, german

într-un teritoriu imposibil se îndreaptă către un viitor deplorabil,

nu înseamnă o oprire a destinului şi nici revolta nu constituie o e a acestui destin. După cum nici o putere superioară nu i-a făgăduit t popor mai mult teritoriu decît poporului german sau după cum nici ea

n-ar fi, dimpotrivă, ofensată de această nedreaptă repartiție a solului; după cum strămoşii noştri n-au primit în dar de la cer pămîntul pe care trăim noi azi: căci ei au trebuit să-1 cucerească luptînd, primejduindu-şi viața. Tot aşa, pe viitor, nu "grația" rasistă îi va da poporului nostru pămînt şi, odată cu el, mijloacele de existență, ci numai puterea spadei victorioase îl va putea obține.

Pe cît sîntem astăzi de convinşi cu toții de necesitatea unei răfuieli cu Franța, pe atît de ineficace ai' rămîne pentru noi în ansamblul ei, dacă scopurile politicii noastre externe s-ar mărgini la aceasta. N-ar putea fi interpretată decît ca o acoperire a spatelui pentru extinderea habitatului nostru în Europa. Căci nu am putea rezolva această problemă dobîndind colonii, ci exclusiv dobîndind un teritoriu de populare care să mărească însăşi suprafața patriei noastre marvă. In plus, prin aceasta nu numai că s-ar asigura solidaritatea strînsă a noilor colonii cu metropola, dai' s-ar procura întregului ansamblu teritorial avantajele care constau în măreția lui unificată.

Mişcarea rasistă nu trebuie să devină avocatul altor popoare, ci să lupte pentru poporul său. Altminteri ea ai- fi de prisos şi în plus nu ar exista nici un drept să zeflemisim trecutul. Căci atunci am acționa ca şi el. Vechea politică germana a fost considerată, din punct de vedere dinastic, o nedreptate: viitoarea politică nu trebuie să se inspire nici dintr-un nerod sentimentalism "rasist" cosmopolit. Mai cu seamă, noi nu sîntem jandarmii "bietelor popoare mici" binecunoscute, ci soldații propriului nostru popor.

Cu toate acestea, noi, național-socialiştii, nu trebuie să ne mulțumim cu atît: *dreptul la sol şi la pămînt poate deveni o datorie, atunci cînd un popor mare pare sortit pieirii, în lipsa de extindere.* Şi în mod cu totul special cînd nu este vorba de un oarecare popor negru neînsemnat, ci de Germania, mama **oricărei** vieți, mama întregii civilizații actuale. *Germania va fi o putere mondială sau nu va exista deloc.* Dai", pentru a deveni o putere mondială, ea are nevoie de acea amploare teritorială care îi va conferi, în acel moment, importanța necesară şi care le va oferi cetățenilor săi mijloacele necesare existenței.

De aceea, noi, național-socialiştii, abolim deliberat orientarea politicii externe dinainte de război. Noi începem acolo unde ea a fost încheiata acum şase sute de ani. Noi oprim eternul marş al germanilor spre sudul şi spre vestul Europei şi ne îndreptăm privirile către Răsărit.

Noi punem capăt politicii coloniale şi comerciale dinainte de război şi inaugurăm politica teritorială a viitorului.

Dai' dacă astăzi vorbim de teritorii noi în Europa, nu ne putem gîndi mai întîi decît la *Rusia* şi la ţările limitrofe care depind de ea.

Destinul însuşi pare să ne arate aceasta cu degetul; lăsînd Rusia pradă bolşevismului, el a răpit poporului rus acea pătură de intelectuali care a

166

întemeiat şi şi-a asumat pînă în prezent existenţa sa ca stat. Căci organizarea statului rus nu a fost rezultatul aptitudinilor politice ale slavismului în Rusia, :i mai degrabă un exemplu remarcabil al activităţii, creatoare de state, a îlementului germanic în mijlocul unei rase de o valoare mai scăzută. Multe din statele puternice de pe pămînt au fost create astfel. Popoare inferioare, avînd in fruntea lor organizatori şi stăpîni de rasă germanică, au luat proporţii pînă ce au devenit, la un moment dat, state puternice, şi au rămas puternice atîta ireme cît sîmburele rasei creatoare a statului s-a păstrat nealterat. Astfel, de secole întregi, Rusia trăia pe seama nucleului germanic al păturilor sale superioare conducătoare care actualmente poate fi considerat extirpat şi nimicit. Evreul i-a luat locul. Şi după cum Rusia este incapabilă să scuture jugul evreilor prin propriile sale mijloace, tot astfel evreul nu poate, cu vremea, menţine puternicul stat. El însuşi nu este un element organizator, el nu este decît un ferment de descompunere. Uriaşul stat din răsărit este numai bun să se prăbuşească. Şi sfîrşitul dominaţiei evreieşti în Rusia va însemna în acelaşi timp sfîrşitul Rusiei ca stat. Am fost aleşi de destin ca să asistăm la o catastrofa care ira fi dovada cea mai solidă a justeţii teoriilor rasiste în legătură cu rasele umane.

Şi misiunea noastră, misiunea mişcării naţional-socialiste, constă în a iduce propriul nostru popor la acele concepţii politice care îl vor face să-şi vadă jiitorul nu în impresii ameţitoare dintr-o nouă campanie a lui Alexandru, ci *în munca laborioasă a plugului german căruia spada nu are decît să-i dea pămînt*

*

Se înţelege de la sine că evreii anunţă o rezistenţă foarte activă faţă de această politică. Ei simt mai bine ca oricine semnificaţia unei asemenea nduite pentru propriul lor viitor. Şi însuşi acest fapt ar fi trebuit să le iemonstreze tuturor oamenilor cu convingeri cu adevărat naţionale temeiul acestei noi orientări. Dar vai! se întîmplă tocmai contrariul. Nu numai în :eixurile naţional-germane, dar chiar şi în cele ale "rasiştilor" este proclamată î ostilitate înverşunată împotriva ideii unei asemenea politici a Răsăritului; ele se referă, ca aproape întotdeauna în asemenea cazuri, la vreo autoritate stabilită. Evocă spiritul lui Bismarck pentru a acoperi o politică pe cît de lipsită Ie sens pe atît de extraordinar de vătămătoare pentru poporul german. Odinioară Bismarck însuşi ar fi acordat o mare importanţă bunelor relaţii cu Rusia. Intr-o anumită măsură, este just. Dar, în acelaşi timp, se uită complet faptul că el acorda o tot atît de mare importanţă bunelor relaţii cu Italia şi că acelaşi domn de Bismarck s-a aliat odinioară cu Italia ca să poată înfrînge mai uşor

rezistența Austriei. De ce nu continuăm şi *această* politică? "Pentru că Italia ie astăzi nu este Italia de atunci", se va spune. Bine. Dar atunci, domnilor, permiteți-mi să obiectez că nici Rusia de astăzi nu mai este Rusia de atunci. Lui

Bismarck nu i-a venit niciodată ideea să fixeze o politică odată pentni totde şi din principiu. El domina prea bine situația ca să se împiedice de un asem obstacol. *Aşadar întrebarea nu trebuie să fie: Ce a făcut atunci Bismarck? c degrabă: ce ar fi făcut el astăzi? Şi este mai uşor de răspuns la această între In înțelepciunea sa politică, el nu s-ar fi aliat niciodată cu un stat sortit pi*

In rest, în vremea sa Bismarck nu a privit politica colonia comercială germană decît cu sentimente foarte amestecate şi încă pentru interesa mai întîi să asigure cele mai bune şanse consolidării şi întăririi int a statului pe care îl creasе. Acesta a fost de asemenea singurul motiv pe care a fost mulțumit să aibă spatele acoperit de Rusia, ceea ce îi lăsa mînă lj în vest. Dar ceea ce atunci i-a fost folositor Germaniei, astăzi i-ar fi daună

încă din 1920-1921, cînd tînăra mişcare național-socialistă a început ij să se profileze pe orizontul politic şi cînd a început să fie considerată, ici-coj mişcare de eliberare a națiunii germane, partidul nostru a fost abordat diferite părți în vederea încercării de a stabili o anumită legătură între J *mişcările de eliberare din alte tari.* Aceasta sub auspiciile "ligii națiur oprimate" cu nenumărați protagonişti. In cea mai mare parte era vorba reprezentanți ai cîtorva state balcanice şi ai Egiptului şi Indiei, care mi-au fl întotdeauna impresia unor flecari pretențioşi, dar fără nici o bază veritabilă. S găsit totuşi mulți germani, mai ales din tabăra națională, care s-au lăsat oij de aceşti orientali ațîțați şi care au crezut că văd, într-un oarecare student hir sau egiptean venit nu se ştie de unde, pe "reprezentantul" Indiei sav Egiptului. Nu-şi dădeau seama că era vorba, în general, de oameni care n-av^ nimic în spate şi mai ales pe care nu-i autorizase nimeni să încheie un oarecare cu cineva şi că rezultatul practic al tuturor relațiilor cu ace elemente era nul, dacă nu cumva timpul pierdut trebuie înscris în cor "pierderi şi cîştiguri"! Eu m-am ferit întotdeauna de aceste tentative, nu nu pentni că aveam altceva mai bun de făcut decît să-mi irosesc săptămînile "tratative" atît de sterile, dai', în acelaşi timp, consideram că totul ar fi inutil şi chiar dăunător, chiar dacă era vorba de reprezentanții autorizații acestor națiuni.

Era deja destul de supărător, încă în timp de pace, că politica germaj în loc să imagineze o activitate ofensivă personală, ajungea la alianța defensj cu nişte state bătrîne scoase la pensie de istoria mondială. Alianța cu Austr ca şi alianța cu Turcia, nu avea nimic îmbucurător. In timp ce marile put militare şi industriale de pe pămînt se uneau într-o alianță ofensivă activă, adunam cîteva organisme bătrîne ale unor state neputincioase şi, cu *aci* talmeş-balmeş sortit pieirii, ne străduiam să rezistăm împotriva unei coalj mondiale active. Germania a ispăşit amarnic greşeala acestei politici exter Dar această ispăşire pare să nu fi fost destul de amară ca să-i ferească pe eter noştri visători de o recădere promptă. Căci încercarea de a-i dezarma învingătorii atotputernici printr-o "Ligă a națiunilor oporimate" nu este nu ridicolă, ea este funestă. Tentativă funestă, deoarece ea abate, din nou şi mer

nil nostru de la posibilităţile reale şi îl face să se lase pradă unor speranţe Lor iluzii pe cît de himerice pe atît de sterile. Germanul din zilele noastre îănă într-adevăr cu omul pe cale să se înece, care se agaţă de un pai. Şi aici e fi vorba de oameni altfel foarte cultivaţi. De îndată ce se întrezăreşte irea speranţei celei mai neverosimile, aceşti oameni încep să umble şi să ărească această fantomă. Fie că este vorba de o Ligă a naţiunilor oprimate de o Societate a naţiunilor, sau de orice altă închipuire himerică, ea va găsi şi mii de credincioşi.

îmi mai amintesc şi acum de speranţele puerile şi de neînţeles care s-au ut subit în cercurile rasiste, în 1920-1921, legate de o catastrofă iminentă ;ru Anglia în India. Nişte prestidigitatori asiatici - sau, poate, sînt gata s-o it, adevăraţi "apărători ai libertăţii" indieni - care circulau în vremea aceea l Europa reuşiseră să le sugereze unor oameni perfect rezonabili sub alte ;cte ideea fixă că marele imperiu britanic era în pragul ruinei tocmai în a care constituia piatra sa unghiulară. Fireşte că ei nu erau conştienţi că în >t caz propria lor dorinţă zămislea toate aceste idei şi nici de absurditatea •antelor lor. Căci, scontînd pe faptul că prăbuşirea dominaţiei engleze în India nsemna sfîrşitul Imperiului britanic şi al puterii engleze, ei admiteau astfel ndia avea pentru Anglia o importanţă capitală.

Dai- această problemă vitală nu era probabil un mare secret cunoscut nai de profeţii "rasişti" germani, putem să credem că era cunoscut şi de ducătorii istoriei engleze. Este mult prea pueril să admitem că Anglia nu ştie iprecieze la justa ei valoare importanţa Indiei pentru uniunea mondială ;anică. Şi faptul că n-au învăţat nimic din războiul mondial şi că nu recunosc gnoră complet dîrzenia anglo-saxonă închipuindu-şi că Anglia ai* putea lăsa scape India fără să recurgă la cele din urmă mijloace este un semn supărător. ;e în acelaşi timp dovada unei totale lipse de cunoaştere de către germani a nierei britanice de a pătrunde în acest imperiu şi de al administra. *Anglia va pierde India decît dacă este hărăzită ea însăţi, în mecanismul său ninistrativ, descompunerii rasiale* (eventualitate exclusă cu desăvîrşire în île noastre în India) *sau dacei este obligată de spada unui duşman puternic.* ;te rebeli indieni n-ar reuşi niciodată să o facă. Noi, germanii, am învăţat bine este de greu să îmblînzeşti Anglia! Fără a mai pune la socoteală faptul că eu,

german, prefer totuşi, orice ar fi, să văd India sub dominaţie engleză decît sub

.care alta.

Speranţele suscitate de mitul unei insurecţii în Egipt sînt la fel de ădnice de milă. "Războiul sfînt" poate da un fior plăcut celor care, la noi, fac idioţii, închipuindu-şi că alţii sînt gata să-şi verse sîngele pentru noi ■ căci, rbind deschis, această speculaţie laşă a fost întotdeauna izvorul nemăturisit unor astfel de speranţe - ; în realitate, acest răztoi ar avea un sfîrşit infernal b tirul nimicitor al companiilor mitraliorilor englezi şi grindina de bombe strugătoare.

Fiindcă este imposibil să lansezi o coaliţie de invalizi în atacul unui stat

puternic, hotărît să-şi verse la nevoie cel din urmă strop de sînge ca să-şi apere existenţa. Ca rasist care se bazează pe rasă pentru a aprecia valoarea materialului uman, nu am dreptul să leg soarta poporului meu de cea a aşa-ziselor "naţiuni oprimate", cunoscînd deja inferioritatea lor rasială.

Astăzi trebuie să adoptăm exact aceeaşi atitudine faţă de Rusia. Actuala Rusie, lipsită de clasa ei conducătoare gennanică - independent de intenţiile tainice ale noilor săi stăpîni - nu poate fi un aliat în lupta pentru eliberarea naţiunii germane. *Din punct de vedere pur militar, condiţiile ar fi de-a dreptul catastrofale în cazul unui război purtat de Germania şi Rusia împotriva Europei occidentale şi probabil împotriva întregii lumi. Lupta s-ar desfăşura nu pe teritoriul rus, ci pe teritoriul german,* fără ca Germania sa poată primi de la Rusia un ajutor cît de cît eficace. Mijloacele militare ale Reichului german actual sînt atît de vrednice de plîns şi atît de insuficiente pentru un război, încît orice apărare a graniţelor împotriva Europei occidentale, inclusiv Anglia, ai* fi imposibilă şi regiunea industrială germană ar fi lăsată fără apărare pradă atacurilor concentrate ale inamicilor noştri. In afară de aceasta, între Germania şi Rusia se găseşte statul polonez aflat în întregime în mîinile Franţei. In cazul unui război dus de Germania cu Rusia împotriva vestului Europei, Rusia ar trebui să învingă Polonia mai înainte ca primul soldat rus să ajungă pe un front german. Şi atunci ar fi vorba mai puţin de soldaţi, cît de mijloace tehnice. Din acest punct de vedere, am vedea repetîndu-se, sub o formă şi mai îngrozitoare, situaţia din războiul mondial. Atunci industria noastră a fost stoarsă în folosul glorioşilor noştri aliaţi şi Germania a trebuit să poarte aproape singură războiul tehnic; tot astfel Rusia ai[1] fi un factor tehnic aproape neglijabil în războiul pe care îl imaginăm. Noi nu ne-am putea opune aproape cu nimic motorizării generale a lumii care în războiul următor trebuie să se manifeste într-un mod zdrobitor şi decisiv. Căci Germania însăşi nu numai că a rămas ruşinos în urmă în acest domeniu esenţial, dai' ea ai' trebui, cu mijloacele sale minime, să susţină Rusia care în prezent nu posedă nici măcar o singură fabrică în stare să construiască un automobil care să meargă. In aceste condiţii, o asemenea luptă ai* căpăta din nou caracterul unui măcel. Tineretul german şi-ar vărsa sîngele mai mult ca odinioară, deoarece, ca întotdeauna, greul războiului ai' apăsa asupra noastră şi rezultatul ar fi înfrîngerea inevitabilă.

Dai', admițînd că s-ar întîmpla o minune şi că o asemenea luptă nu s-ar termina cu distrugerea totală a Germaniei: în ultimă analiză, poporul german, afolit de sînge, ai* rămîne înconjurat ca înainte de marile puteri militare şi ievărata lui situație nu s-ar îmbunătăți nicicum.

Să nu se obiecteze acum că nu este cazul să ne gîndim imediat la un război, în cazul unei alianțe cu Rusia sau că, dacă e cazul, am putea să ne pregătim temeinic pentru această eventualitate. Nu. *O alianță ale cărei obiective cuprind şi perspectiva unui război este lipsită de sens şi de valoare.* Nu te liezi decît în vederea unei lupte. Şi chiar dacă răfuiala este încă departe în momentul încheierii alianței, asta nu înseamnă că nu se acționează prevăzîndu-se

narea într-un război.

De altfel, să nu ne închipuim că o altă putere oarecare s-ar putea înşela a unei asemenea alianțe. O coaliție germano-rusă ori va rămîne pe hîrtie nci nu are pentru noi nici scop, nici valoare, ori nu va rămîne literă moartă ■ acest caz, restul lumii va fi avertizat. Cîtă naivitate să crezi că în ;nea împrejurări Anglia şi Franța ar aştepta vreo zece ani pînă cînd alianța ino-rusă şi-ar termina pregătirea tehnică pentru război! Nu, furtuna ar ii deasupra Germaniei cu o iuțeală fulgerătoare.

Aşadar, însăşi încheierea unei alianțe cu Rusia indică deja iminența '.ului. Şi rezultatul ar fi sfîrşitul Germaniei.

Dai* trebuie să mai adăugăm următoarele:

1. *Cei care dețin actualmente puterea în Rusia nu se gîndesc cîtuşi de să încheie o alianță cinstită şi, mai ales, să o respecte.*

Nu trebuie să uităm niciodată că guvernanții Rusiei actuale nu sînt decît criminali de rînd mînjiți de sînge; este vorba de o drojdie a omenirii care, înd de un moment tragic, a luat cu asalt un stat mare, a doborît şi a ninat cu milioanele, cu o sălbăticie sîngeroasă, intelectualii din clasele cătoare şi care exercită de aproape zece ani cea mai cruntă tiranie din timpurile. Nu trebuie să uităm nici că aceşti guvernanți aparțin unui popor mbină, într-un grad aparte, o cruzime bestială cu o artă incredibilă a unii şi care, acum mai mult ca oricînd, se crede predestinat să-i impună întregi asuprirea lui sîngeroasă. Nu trebuie să uităm că evreul internațio-are exercită actualmente o dominație absolută asupra Rusiei, vede în ania nu un aliat, ci un stat hărăzit aceluiaşi destin. *Nu tratezi cu un ier al cărui singur interes este distrugerea celeilalte părți.* Nu tratezi mai u nişte indivizi pentru care nici o înțelegere nu ar fi sfîntă căci, în această ei nu sînt reprezentanții onoarei şi ai adevărului, ci ai minciunii, ai ciunii, ai furtului, ai tîlhăriei, ai jafului. Omul care crede că se poate lega ratate de nişte paraziți seamănă cu un copac care ar încerca să încheie în 1 său un compromis cu vîscul.

2. *Pericolul căruia i-a căzut pradă Rusia va amenința întotdeauna ania.* Numai un burghez naiv îşi poate închipui că bolşevismul este

rat. Cu spiritul său superficial, el nu bănuieşte deloc că aici este vorba de îifestare instinctivă: aspiraţia poporului evreu la dominaţia universală, aţie la fel de naturală ca aceea care-1 împinge pe anglo-saxon să-şi asigure *ia* pe pămînt. Şi evreul acţionează tot ca anglo-saxonul, care înaintează pe tă cale în felul său şi luptă cu armele care-i sînt proprii. Şi evreul îşi iză calea, acea cale care-1 determină să se strecoare în sînul popoarelor şi golească de substanţă; şi el luptă cu armele sale care sînt minciuna şi Jtia, otrăvirea şi descompunerea, intensificînd lupta pînă la exterminarea ■oasă a adversarului detestat. Noi trebuie să vedem în bolşevismul rus area evreilor în secolul XX de a dobîndi dominaţia mondială; în alte epoci mai încercat să atingă acelaşi scop cu alte mijloace decît mijloacele actuale,

care, totuşi, lăuntric, erau înrudite cu acestea. Această tendinţă este prea adînc înrădăcinată în toată fiinţa lor. Celelalte popoare nu renunţă de la sine să urmeze instinctul care le face să-şi dezvolte stirpea şi puterea; împrejurări exterioare le obligă s-o facă sau aceasta constituie la ei un semn de senilitate; nici evreul nu-şi întrerupe mersul spre dictatura mondială renunţînd de bunăvoie sau refulîndu-şi eterna aspiraţie. Nici el n-ar putea fi obligat să facă cale-ntoarsă decît de nişte forţe exterioare lui, căci instinctul său de dominaţie mondială nu se va stinge decît odată cu el. Dar neputinţa popoarelor, moartea lor de bătrîneţe nu survin decît atunci cînd ele au renunţat la puritatea sîngelui lor. lai* evreul ştie s-o apere mai bine decît orice alt popor în lume. Aşadar el îşi va urma întotdeauna drumul său fatal pînă ce i se" va opune o altă forţă care, într-o luptă titanică i-1 va trimite lui Lucifer pe cel care porneşte la asaltul cerului.

Germania este astăzi următorul obiectiv important al bolşevismului. Este nevoie de întreaga forţă a unei idei mărețe, de întreaga conştiinţă a unei misiuni de îndeplinit pentru a smulge încă odată poporul nostru din strînsoarea acestei hidre, pentru a opri înaintarea contaminării sîngelui nostru, pentru ca forţele eliberate ale naţiunii să poată intra în joc spre a asigura securitatea poporului nostru şi spre a face imposibilă, pînă în viitorul cel mai îndepărtat, repetarea catastrofelor recente. Dar dacă urmărim acest scop, este o nebunie să ne aliem cu o putere supusă duşmanului de moarte al rasei noastre. Cum vrem să eliberăm poporul german de această strînsoare otrăvită dacă intrăm şi noi în ea? Cum să-i explicăm muncitorului german că bolşevismul este o crimă demnă de muncile iadului împotriva omenirii, cînd noi înşine ne aliem cu organizaţiile acestei stirpe infernale şi, la urma urmei, le recunoaştem? Cu ce drept să condamnăm atunci în mase un individ pentru simpatiile sale faţă de anumite concepţii, cînd înşişi şefii statului se aliază cu susţinătorii acestor idei?

Lupta împotriva bolşevismului mondial evreiesc impune o atitudine clară faţă de Rusia sovietică. Diavolul nu poate fi alungat de Belzebut.

Astăzi cercurile rasiste, pline de admiraţie exagerată faţă de o alianţă cu Rusia, n-au decît să arunce o privire în Germania şi să-şi dea seama de sprijinul pe care l-au găsit la începuturile lor. Rasiştii cred acum că o acţiune, care este propovăduită şi desemnată de

presa internațională marxistă, poate fi salutară pentru poporul german? De cînd îi întinde rasistului armura un scutier evreu? *Fostului Reich german i s-ar putea face un reproş capital legat de politica sa de alianțe: el îşi compromitea raporturile cu toți, prin veşnica sa politică de balanță, avînd slăbiciunea maladivă de a voi să salveze cu orice preț pacea mondială. Singurul lucru care nu i se poate reproşa este că nu a ştiut să păstreze relații bune cu Rusia.*

Sînt de acord că, încă înainte de război, aş fi considerat mai rațional ca Germania, renunțînd la politica sa^olonială lipsită de sens, ca şi la marina sa comercială şi la flota ei, să se fi aliat cu Anglia împotriva Rusiei; ea ai* fi înlocuit o politică mondială şovăielnică printr-o politică europeană fermă de cuceriri teritoriale pe continent.

I uit amenințările constante şi neruşinate pe care Rusia panslavistă îndrăznea să le profereze împotriva Germaniei; nu uit manevrele ie mobilizare al căror unic scop era acela de a brusca Germania; nu tarea opiniei publice din Rusia, care, încă dinainte de război, se e sine în atacuri pline de ură împotriva poporului nostim şi a nostim; nu pot uita admirația exagerată a marii prese ruse față de titudinea atît de diferită față de noi. Insă, cu toate acestea, înainte de exista încă o a doua cale: am fi putut să ne sprijinim pe Rusia şi să m împotriva Angliei.

ăzi împrejurările sînt complet diferite. Dacă, înainte de război, ne tot felul de sentimente, puteam merge alături de Rusia, astăzi nu mai este posibil. Acele ceasornicului istoriei au înaintat şi va [în care soarta noastră trebuie să se hotărască. Consolidarea, de care tualmente toate statele mari din lume, este pentru noi un ultim t că trebuie să redevenim noi înşine, să ne aducem înapoi poporul din or în aspra realitate şi să-i arătăm singura cale către viitor care poate :hiul Reich către o nouă înflorire.

ă mişcarea național-socialistă, în fața acestei misiuni capitale, scapă îie şi nu se mai conduce decît după rațiune, catastrofa din 1918 mai ii o binefacere uriaşă pentru viitorul poporului nostim. Această >ate determina într-adevăr o orientare complet nouă a politicii sale i mult, întărit în interior de teorii morale noi, el poate reuşi, şi în şi stabilească definitiv politica. El poate dobîndi în sfîrşit ceea ce lia, ceea ce a posedat Rusia însăşi, ceea ce, în sfîrşit, determină Franța să ia aceleaşi hotărîri conforme, în ultimă analiză, intereselor *un testament politic.*

amentul politic al națiunii germane privind atitudinea sa în exterior e pentru totdeauna următorul:

iu îngăduiți niciodată ca in Europa să se formeze două puteri In orice încercare de a organiza la granițele Germaniei o a doua ară - fie şi sub forma unui stat susceptibil să cîştige o asemenea ideți un atac împotriva Germaniei. Considerați că a împiedica prin '■ele şi la nevoie cu ajutorul armelor constituirea unui asemenea stat tai dreptul vostru ci şi datoria voastră. Dacă el există deja, dis-iheați ca izvorul puterii țării noastre să nu fie în colonii, ci în lămîntul patriei. Nu considerați niciodată Reichul garantat, cîtă va fi putut să-i dea, pentru secole, fiecărui vlăstar al poporului ta sa de pămînt. Nu uitați

niciodată că dreptul cel mai sfînt de pe ptul la pămîntul pe care vrei să-l cultivi tu însuţi şi că sacrificiul cel i acela al sîngelui vărsat pentru el.

473

N-aş vrea să închei aceste consideraţii fără să mai arăt o dată unica posibilitate de alianţă care există pentru noi în Europa în acest moment. In capitolul precedent privitor la alianţele germane am indicat deja Anglia şi Italia ca fiind singurele state de care am avea interes să ne apropiem strîns chiar cu preţul unor eforturi mari. Acum vreau să mai arăt aici importanţa *militară* a unei astfel de alianțe.

încheierea acestei alianțe ai* antrena, din punct de vedere militar, în ansamblu şi în amănunt, consecinţe exact opuse celor pe care le-ar avea alianţa cu Rusia. *Mai întîi faptul capital că în nici un caz apropierea de Anglia şi de Italia nu comportă fatalmente un pericol de război.* Singura putere despre care trebuie să socotim că ai* lua poziţie împotriva alianţei, adică Franţa, nu ar fi, în cazul respectiv, în măsură să o facă. *Dimpotrivă, alianţa i-ar da Germaniei posibilitatea de a lua pe deplin liniştită măsurile pregătitoare necesare, în cadrul unei asemenea coaliţii, în vederea unei răfuieli cu Franţa.* Căci esenţialul, într-o asemenea alianţă, este nu numai că Germania nu ar fi expusă subit, încă de la încheierea ei, la o invazie duşmană, ci şi că s-ar prăbuşi de la sine liga inamicilor noştri, această "Antantă" care ne-a fost atît de nemăsurat de funestă; *astfel duşmanul de moarte al ţării noastre, Franţa, va ccidea în izolare.* Şi chiar dacă la început nu ai* fi vorba decît de un succes moral, el ar fi de ajuns ca să-i dea Germaniei o libertate de mişcare despre care astăzi încă nu ştim nimic. *Fiindcă noua alianţă europeană anglo-germano-italiană este cea care ar avea în mină iniţiativa politică, şi nu Franţa.*

Importanţa acestui succes ar fi de altfel şi mai mare, Germania fiind dintr-odată scăpată de poziţia ei strategică nefavorabilă. Pe de o parte, cea mai puternică dintre flancări, de cealaltă, asigurarea completă a aprovizionării noastre cu hrană şi cu materii prime; atfeasta ai* fi acţiunea binefăcătoare a noii rînduiri a puterilor.

Dar poate şi mai important ar fi faptul că noua ligă ar îngloba state care s-ar completa reciproc din punct de vedere tehnic Pentru prima dată aliaţii Germaniei nu ai* fi nişte lipitori care trăiesc pe spinarea economiei noastre; dimpotrivă, ele ai* fi în stare să contribuie la îmbogăţirea şi completarea echipamentului nostru tehnic şi n-ar uita s-o facă.

Să nu se uite că, în ambele cazuri, ai* fi vorba de aliaţi care nu s-ar putea compara cu Turcia sau cu Rusia actuală. *Cea mai mare putere mondială şi un tînor stat naţional înfloritor ar oferi alte surse pentru un război european decît cadavrele putrezite cu care Germania se aliase în ultimul război.*

Desigur - am insistat asupra acestui luciii în capitolul precedent - unei asemenea alianţe i se opun dificultăţi mari. Dar oare constituirea Antantei a fost o treabă mai puţin anevoioasă? *Ceea ce a putut face regele Eduard al Vll-lea - şi aproape împotriva intereselor sale fireşti - trebuie să reuşim şi noi să facem şi vom reuşi, în cazul în care*

convingerea necesității acestei evoluții ne inspiră pînă cînd va determina conduita noastră, după ce ne va fi făcut să triumfăm abil asupra noastră înşine. Şi acest luciu va fi posibil din momentul în care, avînd

periența sărăciei, în locul politicii fără scop din secolul trecut vom urmări în •d conştient un obiectiv unic, de care ne vom lega. *Viitorul politicii noastre erne nu stă într-o orientare spre vest sau o orientare spre est, ci într-o politică Răsăritului în sensul dobîndirii gliei necesare poporului nostru german. Dar n pentru aceasta trebuie să avem putere şi cum duşmanul de moarte al oorului nostru, Franța, ne sugrumă fără milă şi ne sleieşte, trebuie să ne tărîm să facem toate sacrificiile susceptibile să contribuie la anihilarea idințelor Franței către hegemonie. Orice putere care consideră ca şi noi că siunea Franței pentru hegemonie pe continent este insuportabilă, este aliatul stru firesc. Nici un demers față de una din aceste puteri nu trebuie să ni se ră prea greu, nici o renunțare nu trebuie să ni se pară imposibilă dacă avem sfîrşit posibilitatea să doborîm duşmanul care ne urăşte cu atîta înverşunare.* putem lăsa timpul să ne vindece în linişte rănile uşoare, cînd cele mai grave r fi cauterizate şi închise.

Fireşte, astăzi în interior sîntem pradă lătrăturilor pline de ură ale şmanilor poporului nostru. Noi, național-socialiştii, să nu ne lăsăm derutați! nu încetăm să proclamăm ceea ce, conform convingerii noastre lăuntrice, este solut necesar! Astăzi trebuie să înfruntăm curentul opiniei publice dus pe căi ;şite de şmecheria evreiască ce s-a folosit de spiritul himeric al compatrioților jtri; valurile se vor sparge încă o dată cu turbare şi furie în junii nostru, dar ce se lasă dus este remarcat mai puțin decît cel care vrea să înoate împotriva "entului. Astăzi nu sîntem decît un spin, în cîțiva ani destinul poate face din i un dig pe care se va sparge întregul val, care va trebui să se reverse într-o uă albie.

Trebuie, aşadar, să fie stabilit şi recunoscut, în ochii restului lumii, că rtidul național-socialist este tocmai susținătorul unei concepții politice bine ;erminate. *Noi trebuie să purtăm pe viziera noastră semnul distinctiv a ceea însuşi cerul aşteaptă de la noi.*

Noi cunoaştem necesitatea ineluctabilă care determină politica noastră ;ernă; cunoscînd aceasta, trebuie să ne inspirăm din capacitatea de rezistență care vom avea nu o dată nevoie, atunci cînd, sub aruncătoarele de flăcări ale yersarilor noştri înverşunați, cîte unul va fi cuprins de nelinişte şi cînd o voce îinuantă îi va şopti, ca să nu aibă totul şi pe toți împotrivă-i, să facă o concesie să urle laolaltă cu lupii.

CAPITOLUL XV DREPTUL DE LEGITIMĂ APĂRARE

In măsura în care înțelepciunea omenească este capabilă să prevăd viitorul, politica practicată după armistițiu, în noiembrie 1918, trebuia să n oblige încetul cu încetul la o aservire completă. Istoria demonstrează pri! numeroase exemple că popoarele care au depus armele, fără să fie absolu constrînse s-o facă, preferă, după aceea, să accepte umilințele cele mai groaznic şi cele mai grele încercări şi cele mai grave tîlhării decît să încerce să-şi schimb soarta printr-un nou apel la forță.

Această alegere este omenească. Pe cît posibil, un învingător pruden nu-şi va impune învinsului pretenţiile decît în etape succesive. Şi are dreptul s conteze, cu un popor ce şi-a pierdut întreaga tărie de caracter - cum se întîmpl întotdeauna cu cel ce se supune de bunăvoie - pe faptul că învinsul nu ms găseşte în nici unul din actele asupririi, luate în parte, un motiv suficient ca s pună din nou mîna pe arme. Cu cît jafurile acceptate astfel, pasiv, sînt ma numeroase, cu atît rezistenţa pare mai puţin justificată în ochii altor oameni cînd poporul învins sfîrşeşte prin a se revolta împotriva ultimului act d asuprire dintr-o ssrie lungă, îndeosebi dacă acest popor a îndurat deja răbdăto şi în tăcere o seamă de rele mult mai greu de suportat.

Pieirea Cartaginei este un exemplu înspăimîntător al acestei lung agonii a unui popor epuizat din propria lui greşeală.

In *Trei profesiuni de credinţă,* Clausewitz a pus în evidenţă această ide< în mod incomparabil şi i-a dat o formă definitivă spunînd că "o supunere laş pătează onoarea astfel încît pata nu se mai poate şterge niciodată; că aceast picătură de otravă, intrată în sîngele unui popor, se transmite descendenţilor să pentru a paraliza şi a măcina forţele generaţiilor viitoare"; că, în schimb "tocmai pierderea libertăţii ca urmare a unei lupte sîngeroase şi glorioase garantează reînviei-ea poponilui subjugat o clipă şi că ea este sîmburele viu dii care vor creşte într-o zi rădăcinile puternice ale unui nou copac".

Fireşte că o naţiune care şi-a pierdut întregul sentiment al onoarei ş întreaga forţă de caracter nu se va sinchisi de această doctrină. Oricine o pun< la suflet nu va cădea niciodată foarte jos; dar cine o uită şi nu vrea să se ma gîndească la ea, îşi pierde întreaga forţă şi întregul curaj. De aceea nu trebuie să ne aşteptăm ca oamenii răspunzători de o supunere nevolnică să se retragi subit în ei înşişi şi, lăsîndu-se conduşi de raţiune şi de întreaga experienţi omenească, din acel moment să-şi schimbe comportamentul. In schimb, ei sîn cei care vor azvîrli departe o asemenea teorie şi atunci poporul va sfîrşi pri[n]
£

iui cu jugul său de sclav, dacă cele mai bune elemente ale masei nu se ca să smulgă puterea din mîinile unui guvern infam şi corupător. In caz guvernanţii nu au obiceiul să se simtă atît de prost, fiindcă torii sînt adesea destul de vicleni ca să le încredinţeze supravegherea r; şi aceste fiinţe fără caracter fac în general acest oficiu pe spinarea lui lor popor cu o severitate mai nemiloasă decît ai* face-o orice brută instalată de inamicul însuşi în ţara învinsă.

Cursul evenimentelor începînd din 1918 demonstrează că speranţa de a printr-o supunere voluntară, graţia învingătorilor a exercitat în îia influenţa cea mai funestă asupra aprecierilor politice şi asupra iii maselor. Insist asupra importanţei expresiei *masele,* deoarece nu mă vdnge că întreaga conduită a *şefilor* poporului nostim trebuie atribuită ,i erori funeste. Cum conducerea treburilor noastre a fost preluată de Lcepînd de la sfîrşitul războiului, şi aceasta în modul cel mai făţiş, nu admite cu adevărat că nenorocirea noastră se cjatorează pui* şi simplu ise de înţelegere a situaţiei noastre; dimpotrivă, trebuie să fim convinşi •ui nostru este condus la pieire conştient. Considerată din acest punct de direcţia politicii noastre externe nu este atît de lipsită de sens pe cît i este dictată de o logică

subtilă şi de o răceală de gheață pusă în slujba i evreiesc de cucerire a lumii şi a luptei duse pentru realizarea acestui

Se înțelege astfel de ce, atunci cînd, din 1806 pînă în 1813, Prusiei ; i-au fost suficienți şapte ani ca să-şi regăsească forța vitală şi hotărîrea pta, în zilele noastre acelaşi interval de timp s-a scurs fără să se tragă olos, ba chiar a slăbit şi mai mult statul nostru. Tratatul de la Lucarno emnat la şapte ani după luna noiembrie 1918.

începutul capitolului explică cele întîmplate: din moment ce ruşinosul țiu fusese semnat, nu mai puteam găsi energia şi curajul de a opune izistență măsurilor luate apoi de adversar ca să întărească asuprirea. El Drea prudent ca să ceară prea mult dintr-odată. Şi-a limitat tîlhăriile în ncît după aprecierea lui - şi a guvernului german - ele au fost întotdeau-ul de tolerabile ca să nu trebuiască să se teamă de o revoltă a sentimentu-ular. Pe măsură ce subscriam la acele decizii arbitrare care desăvîrşeau area noastră, în prezența *unei* noi hoții şi a *unei* noi umiliri, gestul itat la care atîția alții nu ne-au putut hotărî, cu alte cuvinte rezistența ot mai puțin întemeiat. Aceasta era "picătura de otravă" despre care e Clausewitz: lipsa de caracter care s-a manifestat odată se va agrava snte întotdeauna şi va apăsa, puțin cîte puțin, ca o moştenire funestă, tuturor deciziilor ulterioare. Este o greutate de plumb pe care cu vremea M' aproape că nu o mai poate scutura de pe umerii săi şi care sfîrşeşte coborî la nivelul de rasă de sclavi.

Astfel alternau în Germania edictele care desăvîrşeau dezarmarea şi ea noastră, care din punct de vedere politic ne lăsau fără apărare şi ne

exploatau economic pînă cînd s-a creat acea stare de spirit care ne-a făcut să considerăm planul Dawes ca pe o fericire şi tratatul de la Lucarno ca pe un succes. Este adevărat că se poate spune că, dintr-un punct de vedere mai înalt, în mijlocul acestor necazuri, am avut o bucurie: oamenii pot fi derutați, dar cerul nu se lasă înşelat. El ne-a refuzat favorurile lui: de atunci necazurile şi neliniştea n-au încetat să însoțească poporul nostru, iar mizeria a fost unicul şi credinciosul său aliat. Nici în acest caz soarta nu a făcut excepție în favoarea noastră; ne-a dat numai ce meritam. Noi nu mai cunoaştem prețul onoarei, ea ne-a făcut să apreciem libertatea de a ne putea cîştiga pîinea. Oamenii au învățat deja să-şi ceară pîinea; va veni ziua în care se vor ruga cerului să le redea libertatea.

Oricît de grea şi de evidentă a fost prăbuşirea poporului nostru după 1918, în aceeaşi epocă, oricine îşi permitea să prezică ceea ce s-a întîmplat mai tîrziu era persecutat cu cea mai mare violență. Guvernarea pe care o suporta poporul nostru era pe cît de infatuată, pe atît de lamentabil de incapabilă; în special cînd trebuia să se debaraseze de consilierii ale căror avertismente îi făceau odioşi. Atunci se putea întîmpla (şi de altfel aceasta se întîmplă şi astăzi) că mințile cele mai greoaie din parlament, nişte şelari şi nişte mănuşari vulgari -de altfel profesia însăşi nu are nici o importanță aici - se pomeneau brusc ridicați la rangul de oameni de stat şi din înaltul acestui piedestal dădeau lecții muritorilor de rînd. Puțin importa şi încă puțin importă că un asemenea "om de stat" se dovedea cel mai adesea, după ce-şi exersase talentele timp de şase luni, a fi un şarlatan fără minte, pe care

lumea întreagă îl asaltează cu ironii şi sarcasme, care nu ştie niciodată ce trebuie să facă şi dă dovezile cele mai evidente ale incapacității sale totale! Nu, aceasta nu are nici o importanță, dimpotrivă: cu cît politica practicată de oamenii de stat ai republicii parlamentare are mai puține rezultate efective, cu atît mai multă furie îi persecută pe cei care aşteaptă de la ei asemenea rezultate, care au îndrăzneala să demonstreze că politica urmată pînă în prezent nu a cunoscut decît eşecuri şi să prezică un viitor asemenea. Dacă reuşim în sfîrşit să punem la zid pe unul din aceşti onorabili parlamentari şi dacă acest artist al politicii nu mai poate nega eşecul suferit şi nulitatea rezultatelor obținute, el găseşte în acest faliment mii de cauze, fără să recunoască, în vreun fel, că tocmai el este cauza întregului rău.

întreaga lume ar fi trebuit să înțeleagă, cel puțin începînd din iarna 1922-1923, că Franța îşi urmărea cu o logică inflexibilă, chiar şi după încheierea păcii, obiectivele de la începutul războiului. Căci nimeni nu va crede că Franța, în lupta cea mai hotărîtoare din istoria ei, a pus în joc timp de patru ani şi jumătate sîngele poporului său, în care nu era deloc bogată, numai ca să primească reparații în schimbul prejudiciilor care i s-au adus. Nici măcar

c31—MeinKampf

sacia şi Lorena nu ar fi suficiente ca să explice energia cu care Franța a ndus războiul, dacă nu ar fi fost vorba de o parte dintr-un amplu program de tor al politicii externe franceze: dezmembrarea Germaniei într-un talmeş-lmeş de state mici. Pentru atingerea acestui scop a luptat Franța şovină, înd, este adevărat, din poporul său un mercenar în slujba evreului internațio-1.

Acest obiectiv de război francez ar fi fost atins de războiul însuşi dacă, a cum s-a sperat la început la Paris, teatrul luptei ar fi fost pămîntul german, închipuiau că luptele sîngeroase din războiul mondial se vor da nu pe Somnie, Flandra, în Artois, sau în fața Varşoviei, a Nijnîi-Novgorodului, a Kownoului, itigăi şi oriunde altundeva, ci în Germania, pe Ruhr şi pe Rin, pe Elba, în fața uiovrei, a Leipzigului, a Niimbergului etc; şi veți fi de acord că, în acest caz, zmembrarea Germaniei ar fi fost posibilă. Este foarte îndoielnic că tînărul stru stat federativ ar fi putut suporta timp de patru ani şi jumătate o emenea încercare a puterii de rezistență, aşa cum a făcut-o o Franță puternic ntralizată de secole şi în care toți ochii erau îndreptați către Paris, centru contestat. întregul merit al faptului că această uriaşă luptă a popoarelor s-a sfaşurat în afara granițelor patriei noastre îi revine vechii noastre armate şi imai ei; dar este în acelaşi timp o mare fericire pentru viitorul Germaniei. Am tivingerea de nezdruncinat, şi aceasta îmi strînge adesea inima, că în cazul ntrar astăzi de mult nu ar mai exista Reichul german, ci numai "state rmane". Este în acelaşi timp singurul motiv care ne îngăduie să spunem că igele prietenilor şi fraților noştri căzuți pe cîmpul de luptă nu a curs chiar în dar.

Astfel lucrurile au luat o cu totul altă întorsătură decît a scontat Franța, îrmania s-a prăbuşit în noiembrie 1918 cu iuțeala unui fulger. Dar, atunci îd catastrofa ne-a lovit țara, armatele generalissimului mai ocupau o mare irte a țărilor duşmane. Prima grijă a Franței nu a fost atunci să dezorganizeze îrmania, ci să scoată cît mai repede armatele noastre din Franța şi din Belgia. :ntru a pune capăt războiului mondial, guvernul de la Paris a trebuit mai întîi dezarmeze armatele germane şi să le învingă, pe cît se putea, în Germania; imai după aceea s-a putut ocupa de atingerea scopului inițial, a scopului ențial al războiului. Dai*, în această privință, Franța era deja paralizată. Odată îrmania anihilată ca putere colonială şi comercială şi redusă la nivelul de stat i rangul al doilea, pentru Anglia războiul era deja terminat şi cîştigat. Nu imai că ea nu avea nici un interes ca statul german să fie eliminat complet n acordul european, dar avea chiar mai multe motive să vrea ca Franța să-şi sească un rival în Europa pentru viitor. De aceea politica franceză a fost nstrînsă să nu mai continuie ceea ce începuse războiul decît printr-o acțiune işnică hotărîtă şi, cuvintele lui Clemenceau, după care, pentru el, pacea nu era >cît continuarea războiului, şi-au dovedit şi mai mult însemnătatea.

In mod constant, de cîte ori s-a prezentat ocazia, ea s-a străduit să disloce •mătura Reichului. La Paris se socotea că îi vin de hac coeziunii sale formulînd

mereu noi exigențe în notele care cereau dezarmarea Germaniei şi p spoliațiunile economice pe care această dezarmare le făcea posibile. Pe măsi ce germanii îşi pierdeau sentimentul de onoare națională, asuprirea econom şi strîmtorarea continuă produceau în politică efecte ucigătoare. Zece a douăzeci de ani de asemenea sistem de aservire politică şi de exploat^ economică nu pot să nu ruineze cu timpul statul cel mai solid organizat şi, di împrejurările o permit, pot atrage după sine dizolvarea lui completă. Şi atui obiectivul de război al Franței ar fi fost definitiv atins.

La sosirea iernii 1922-1923, ar fi trebuit să ne dăm de mult seama intențiile Franței. Aşadar, nu existau decît două alternative: ori voința france ar slăbi încetul cu încetul în fața forței de rezistență a poporului german, < Germania ar sfîrşi prin a face ceea ce într-o zi se va întîmpla inevitabil: un *i* de opresiune deosebit de brutal ar determina-o să ia o violentă schimbare poziție şi să țină piept. Este adevărat că o asemenea decizie implica o luptă care era în joc însăşi existența sa; iar ea nu putea spera să supraviețuiască de dacă în prealabil reuşea să izoleze atît de bine Franța încît acest al doilea răzl mondial să nu mai fie o luptă a Germaniei împotriva lumii întregi, ci un răzt defensiv, purtat împotriva unei Franțe care nu înceta să tulbure pacea mondia

Insist asupra acestui punct şi sînt profund convins că această a doi parte a alternativei trebuie să se realizeze şi se va realiza într-o zi. Nu voi cre^ niciodată într-o modificare a proiectelor Franței nutrite în privința noastră; ci ele nu sînt, în fond, decît expresia instinctului de conservare a națiunii france: Dacă aş fi francez şi dacă, prin urmare, măreția Franței mi-ar fi la fel de scum pe cît îmi este de sfîntă aceea a Germaniei, n-aş putea şi nu aş vrea să acțion altfel decît o face, la urma urmelor, un Clemenceau. Națiunea franceză, ca moare încet, nu atît prin depopulare, cît prin dispariția progresivă a celor m bune elemente ale rasei sale, nu poate continua să joace un rol important lume decît distrugînd Germania. Indiferent ce căi ocolite urmează politi franceză, ea sfîrşeşte

întotdeauna prin a tinde la acest ultim scop care-i satisface dorințele cele mai profunde şi mai arzătoare. Dar este greşit să crede că o voință pur *pasivă* de a se menține va putea opune în timp o rezisten victorioasă unei alte voințe, nu mai puțin hotărîte şi trecînd *activ* la atac. *Ci vreme conflictul etern în care se confruntă Germania şi Franța va consta înti defensivă germană împotriva agresiunii franceze, nu va interveni niciodată vr decizie, dar Germania va pierde secol de secol noi poziții.* N-avem decît studiem fluctuațiile frontierei lingvistice germane începînd din secolul al XH-1 pînă în zilele noastre şi apoi cu greu vom mai putea conta pe rezultatul feric al unui proces care pînă acum ne-a fost atît de funest.

Numai atunci cînd acest lucru va fi bine înțeles în Germania, cînd voin de a trăi a națiunii nu va mai fi lăsată să se rătăcească într-o apărare pur pasi\ ci întreaga noastră energie va fi adunată pentru o explicație definitivă **Franța,** şi pentru această luptă decisivă vor fi aruncate în balanță obiective esențiale ale națiunii germane, numai atunci se va putea pune capăt lupt

nterminabile şi esențialmente sterile care ne opune Franței; însă cu condiția ca jermania să nu vadă în nimicirea Franței decît un mijloc de a-i da în sfîrşit)oporului nostru, pe o altă scenă, întreaga extindere de care este capabil. Noi îumărăm astăzi optzeci de milioane de germani în Europa! Politica noastră ixternă nu va putea fi considerată ca fiind bine condusă decît dacă în mai puțin le o sută de ani pe acest continent pot trăi două sute cincizeci de milioane de :ermani, nu înghesuiți ca sclavii care lucrează în fabricile din Lumea Nouă, ci semeni unor țărani şi muncitori care îşi asigură reciproc existența prin muncă.

In decembrie 1922, tensiunea raporturilor dintre Germania şi Franța ărea că atinge un nivel amenințător. Franța cugeta la noi şi monstruoase lăsuri de extorcare şi avea nevoie de garanții de succes. Exploatarea economică -ebuia să fie precedată de o presiune politică şi numai o lovitură violentă dată nuia din centrii nervoşi ai întregului organism german putea impune, după îrerea francezilor, poporului nostru "îndărătnic" un jug mai greu. *Ocupînd*

azinul Ruhrului, Franța spera nu numai să reuşească în sfîrşit să ne zdrobească Loral, ci şi să ne reducă la o asemenea aservire economică, încît am fi obligați i subscriem, vrînd-nevrînd, la toate obligațiile, inclusiv la cele mai grele.

Trebuia să ne plecăm sau să ne frîngem. Germania a început de îndată in a se pleca şi a sfîrşit prin a se pomeni frîntă în întregime.

Prin ocuparea Ruhrului, destinul întindea încă o dată mîna poporului (rman pentru a-1 ajuta să se ridice. Căci, ceea ce, la prima vedere, părea o inorocire copleşitoare, conținea, la o privire mai atentă, un mijloc de a pune păt suferințelor Germaniei. Din punct de vedere politic, ocupînd Ruhrul, ntru prima oară Franța se îndepărta într-adevăr şi profund de Anglia. Nu era rba numai de cercurile diplomatice engleze - care nu încheiaseră, apreciaseră menținuseră alianța cu Franța decît din punctul de vedere al unor calcule reci i şi de păturile cele mai profunde ale poporului englez. Această nouă întărire :redibilă a puterii franceze pe continent provoca, în special în cercurile jnomice de dincolo de Marea Mînecii, o jenă prost ascunsă. Căci Franța ocupa iun în Europa, ca putere militară şi politică, o poziție pe care nici măcar rmania nu o cunoscuse înainte şi, în plus, dobîndea resurse economice care asigurau o poziție privilegiată unică pentru a face concurență Angliei din net de vedere politic. Cele mai importante mine de fier şi de cărbune din ropa erau adunate în mîinile unei națiuni care, spre deosebite de Germania, apărase pînă atunci interesele vitale pe cît de hotărîtă pe atît de activă şi care eamintea lumii întregi în Războiul cel Mare încrederea pe care putea s-o aibă armele ei. Ocupînd Ruhrul, Franța lua din mîinile Angliei tot cîştigul boiului şi victoria nu îi mai revenea activei şi suplei diplomații britanice, ci

reşalului Foch şi Franței pe care o reprezenta.

In Italia, de asemenea, sentimentele inspirate de Franța şi care, încă de nceputul războiului, nu mai erau afectuoase, au îmbrăcat caracterul unei uri je. Era marele moment istoric cînd aliații de ieri puteau deveni inamicii de ne. Dacă s-a întîmplat altfel şi dacă aliații nu s-au încăierat brusc, cum se

întîmplase în timpul celui de-al doilea război balcanic, a fost pur şi s pentru că Germania nu avea un Enver Paşa, ci un cancelar al Reichulu se numea Cuno.

Cu toate acestea, invadarea Ruhrului de către francezi îi dese Germaniei perspective mari de viitor, nu numai în politica externă, ci politica internă. Un mare număr al concetățenilor noştri pe care Frai convinsese, grație influenței mincinoase continue a presei sale, că e^ apărătoarea progresului şi a liberalismului, a fost dintr-odată vindeca această iluzie. Anul 1914 risipise visurile de solidaritate internațions popoarelor care obsedau mințile muncitorilor noştri germani şi le readi într-o lume în care domneşte lupta neîncetată în care existența celui puternic cere moartea celui mai slab; primăvara lui 1923 a jucat acelaşi J

Atunci cînd Franța şi-a pus amenințările în practică şi a sfîrşit pr înainta, la început cu multă prudență şi timiditate, în regiunea minie Germaniei de Jos, orologiul destinului bătuse pentru Germania ceasul dec Dacă, în acel moment, poporul nostru ar fi adoptat o altă atitudine decît ce pînă atunci, regiunea germană a Ruhrului ar fi putut deveni pentru Franța *c* ce fusese Moscova pentru Napoleon. *Nu puteam acționa decît în două feluri\ continuam să suportăm fără nici o vorbă această umilință şi rămîneam cu bre încrucişate, ori în poporul german se trezea, atrăgînd privirile asupra regiuni în care se înroşesc cuptoarele şi fumega furnalele, voința arzătoare pune capăt acestor jigniri neîncetate şi mai degrabă de a se expune la ta spaimele momentului decît de a continua să suporte o teroare veşnică.*

Gloria nemuritoare a lui Cuno, pe atunci cancelar al Reichului constat în faptul că a descoperit o a treia ieşire şi partidele noastre burghJ germane şi-au cucerit noi titluri de glorie, admirîndu-1 şi urmîndu-1 pe cancelj

Aş vrea să examinez acum, cît mai pe scurt cu putință, a doua cale cs ni se oferea:

Ocupînd Ruhrul, Franța încălcase, în modul cel mai violent, tratatul la Versailles. Ea se îndepărtase astfel de o serie întreagă de puteri garante tratatului, în special de Anglia şi de Italia. Franța nu mai spera că aceste sta| îi vor mai da vreun sprijin pentru a-şi efectua incursiunea jefuitoare care servea decît propriile sale interese şi egoismul său. Aşadar nu trebuia să conteze decît pe propriile sale forțe pentru a duce la bun sfîrşit această aventv fiindcă la început n-a fost altceva. Un guvern german național nu putea lua alj cale decît cea dictată de onoare. Era sigur că nu puteam să-i opunem imediț Franței o rezistență armată; dar era de asemenea indispensabil să ne dăm ses că orice negociere, fără o forță care să o sprijine, ar fi ridicolă şi sterilă. Dacă er lipsit de sens, orice rezistență efectivă

fiind imposibilă, să iei poziție declarîr "refuzăm să negociem", era şi mai stupid să începem în sfîrşit negocierile fără i fi creat între timp această forță.

Nu vreau să spun că am fi putut împiedica ocuparea Ruhrului prii *măsuri militare.* Ar fi trebuit să fii nebun ca să propovăduieşti o asemenea

îre. Dar puteam şi trebuia să profităm şi de impresia produsă de acțiunea ei şi de timpul necesar pentru a o pune în aplicare; şi, fără a pune preț pe ;ul de la Versailles, pe care Franța îl încălcase, trebuia să ne gîndim să răm resursele militare pe care negociatorii care reprezentau Germania s-ar ut apoi baza. Trebuia de asemenea să ne dăm seama că cei mai buni iatori nu pot repurta succes, cînd pămîntul pe care stau şi scaunul pe care şezați nu sînt sub protecția poporului lor. O stîrpitură de croitor nu poate împotriva atleților şi un negociator lipsit de apărare nu poate decît să se neze atunci cînd Brennus îşi aruncă spada într-unui din talerele balanței, u şi-o poate arunca pe a sa pe celălalt taler, spre a restabili echilibrul. Nu szolant să asişti la comediile negociatorilor care, începînd din 1918, [au regulat deciziile unilaterale şi arbitrare ale duşmanului? Totuşi lumii i i se oferea acest spectacol umilitor atunci cînd eram invitați mai întîi ca de de joc la masa de conferințe, ca să ni se prezinte hotărîri şi programe te demult şi pe care le puteam discuta pe larg, dar pe care trebuia să le eram *a priori* imuabile. La drept vorbind, negociatorii noştri n-au depăşit >arte rar media cea mai modestă şi cea mai mare parte dintre ei nu făceau iă justifice cuvintele insolente ale lui Lloyd George care, în prezența ii cancelar al Reichului, Simon, remarca pe un ton sarcastic că "germanii i să-şi pună drept conducători sau reprezentanți nişte oameni inteligenți".

, nici chiar nişte oameni de geniu nu ar fi putut obţine decît rezultate

lin cauza voinţei unui duşman hotărît să-şi folosească forţa şi a neputinţei

;abile a poporului fără apărare pe care îl reprezenta.

Cu toate acestea, cel care, în primăvara lui 1923, ar fi vrut să profite de

sa Ruhrului de către Franţa spre a reconstitui forţele noastre armate ar

îit să-i redea mai întîi naţiunii armele morale, să-i dezvolte puterea de

ii să-i nimicească pe cei care distruseseră în el acest element primordial

i unei naţiuni.

In 1918 plătiserăm cu sîngele nostru greşeala comisă în 1914 şi 1915, glijaserăm să zdrobim, odată pentru totdeauna, capul şarpelui marxist; să fim crunt pedepsiţi pentru greşeala comisă în primăvara lui 1923 cînd profitat de ocazia care ni se oferea de a-i face inofensivi pe marxiştii i de ţară şi asasini ai poporului lor.

Orice idee de a opune o rezistenţă efectivă agresiunii franceze era o pură î, dacă nu se declara război influenţelor care, cu cinci ani înainte, seră din interior rezistenţa germană pe cîmpul de bătaie. Numai nişte urgheze puteau concepe ideea incredibilă că marxismul evoluase poate caturile josnice care erau conducătorii din 1918 - cei care în momentul ilcaseră cu sînge rece în picioare două milioane de morţi pentru a se îai comod în posturile de conducere - erau dintr-odată gata să plătească snştiinţei naţionale. Era o idee pe cît de neconceput pe atît de absurdă că cei care odinioară îşi trădaseră patria vor deveni cît ai bate din palme ii libertăţii germane. Departe de ei un asemenea gînd! Aşa cum hiena

nu abandonea2ă un stîrv, nici marxistul nu renunţă să-şi trădeze patria. Mi se poate aduce obiecţia cea mai prostească şi anume că numeroşi muncitori şi-au vărsat odinioară sîngele pentru Germania. Muncitori germani, de acord; numai că atunci ei nu mai erau nişte internaţionalişti marxişti. Dacă, în 1914, clasa muncitoare germană nu ar fi fost compusă decît din partizani ai doctrinei marxiste, războiul s-ar fi sfîrşit în trei săptămîni. Germania s-ar fi prăbuşit mai înainte ca primul soldat să fi trecut graniţa. Nu, pentru ca atunci poporul german să continue să lupte, trebuia ca nebunia marxistă să nu-1 fi măcinat în profunzime. Dar dacă un muncitor german şi un soldat german erau, în timpul războiului, preluaţi de conducătorii marxişti, acest muncitor şi acest soldat erau pierduţi pentru patrie. Dacă la începutul şi în timpul războiului douăsprezece sau cincisprezece mii din aceşti corupători ebraici ai poporului nostru ar fi fost ţinuţi sub gazele otrăvitoare pe care sute de mii din muncitorii noştri cei mai buni de orice origine şi de toate profesiunile au trebuit să le suporte pe front, sacrificiul a milioane de oameni nu ar fi fost zadarnic.

Dimpotrivă, dacă ne-am fi descotorosit la timp de aceste două mii de ticăloşi, am fi salvat poate existenţa unui milion de germani buni şi curajoşi cu viitor. Dar "ştiinţa politică" a burgheziei consta tocmai în a trimite la moarte pe cîmpul de luptă fără să tresară milioane de oameni, în timp ce declara sus şi tare că zece sau douăsprezece mii de trădători ai poporului - speculanţi, cămătari şi escroci - constituie comoara cea mai preţioasă şi mai sfîntă a naţiunii şi că nu trebuie să ne atingem de ei. într-adevăr, nu ştim ce anume biruie în această lume burgheză, cretinismul, slăbiciunea, laşitatea sau un moral complet şubrezit. Ea reprezintă o clasă condamnată la dispariţie şi care, din nefericire, trage cu sine în prăpastie un popor întreg.

Ori, în 1923 eram în aceeaşi situaţie ca în 1918. Indiferent de modul de rezistenţă care trebuia adoptat, prima măsură ce trebuia luată era să scăpăm poporul nostru de veninul marxist. Sînt convins că cea dintîi îndatorire a unui guvern cu adevărat naţional era atunci să caute şi să găsească oameni hotărîţi să-i declare marxismului un război de exterminare şi apoi să li se lase cîmp liber de acţiune; el nu trebuia să fie adoratorul servil al formulei stupide: "Pacea socială şi buna ordine" atunci cînd duşmanul din afară îi dădea patriei lovitura fatală şi cînd în interior trădarea stătea la pîndă la toate colţurile de stradă. Nu! un guvern cu adevărat naţional trebuia să vadă cu ochi buni manifestîndu-se în clipa aceea tulburări şi dezordine, cu condiţia ca această agitaţie să permită efectiv o răfuială deplină cu marxiştii, duşmanii de moarte ai poporului nostru. Dacă această precauţiune era neglijată, era o adevărată nebunie să crezi că vom rezista, indiferent în ce fel.

Pentru o răfuială cu un astfel de răsunet istoric, nu te puteai mulţumi să urmezi planul trasat de vreun consilier intim, de vreun ministru bătrîn cu sufletul veştejit; trebuia să asculţi de legile eterne ale vieţii pe pămînt, care fac din existenţă o luptă, o luptă neîntreruptă. Nu trebuia pierdut din vedere că adesea războaiele civile cele mai sîngeroase au dat naştere unui popor călit ca

oţelul şi funciarmente sănătos, în timp ce nu o dată o descompunere, a cărei duhoare urca pînă la cer, a fost rodul unei stări de pace întreţinută artificial. Aşadar, în 1923, viperele care muşcau din trupul poporului nostru ar fi trebuit apucate cu o strîngere de mînă brutală. Dacă operaţia ar fi reuşit, atunci pregătirea unei rezistenţe active ar fi avut sens!

De cîte ori n-am răguşit pe vremea aceea încercînd să fac să se înţeleagă, cel puţin în cercurile aşa-zis naţionale, care era miza partidei de astă dată şi îndeosebi că, în cazul în care comiteau aceleaşi greşeli ca în 1914 şi în anii următori, rezultatul ar fi fost fatalmente acelaşi ca în 1918. Ceream, fără să obosesc, ca destinul să fie lăsat să-şi urmeze liber cursul şi să i se dea mişcării noastre posibilitatea de a se explica cu marxismul; dar ţineam predici unor surzi. Cu toţii, inclusiv şeful forţelor armate, pretindeau că ştiu mai bine ce au de făcut, pînă în ziua în care s-au văzut puşi cu spatele la zid de cea mai lamentabilă capitulare pe care a cunoscut-o istoria.

Atunci am dobîndit convingerea profundă că burghezia germană a ajuns

Ia căpătui misiunii sale şi că nu mai este chemată să aducă nici un serviciu. Am

râzut că toate aceste partide burgheze nu se mai certau cu marxismul decît din «ricina invidiei pe care le-o inspira concurența acestuia şi că nu voiau să-1 limicească într-adevăr; de multă vreme s-au resemnat toate să-şi vadă patria istrusă şi nu mai au decît o singură grijă: să ia ele însele parte la parastas. ʳumai pentru asta mai "luptau".

Mărturisesc deschis că în vremea aceea am fost cuprins de admirația cea ai adîncă față de marele om care, în sudul Alpilor, inspirat de dragostea flăcărată fața de poporul său, departe de a pactiza cu duşmanii dinăuntru ai iliei, se străduia să-i zdrobească prin toate mijloacele. Ceea ce îl va aşeza pe îssolini în rîndul oamenilor mari de pe pămînt este hotărîrea lui de a nu părți Italia cu marxismul ci, dimpotrivă, sortindu-1 pieirii, să-şi apere patria internaționalism.

In comparație cu *el,* oamenii noştri de stat de calitate proastă par nişte ci vrednici de milă şi te cuprinde dezgustul cînd aceste nulități îşi permit iviința de a critica un om care le este de o mie de ori superior! Şi cît e de ut să te gîndeşti că auzi astfel de vorbe într-o (ară care, cu numai un sfert de 1 în urmă, avusese drept conducător un Bismarck!

Poziția luată astfel de burghezie în 1923 şi menajamentele ei față de dsm stabiliseră dinainte soarta care aştepta orice rezistență activă în Ruhr. i să lupți împotriva Franței, atunci cînd în propriile noastre raiduri se afla îşman de moarte, era o prostie evidentă. Tot ce s-a adăugat nu era decît un !acru de luptă, o înscenare, pentru a da o oarecare satisfacție elementelor îale din Germania, pentru a linişti "frămîntările sufletului popular", de pentru a-1 înşela. Dacă s-ar fi acționat cu convingere, ar fi trebuit să se)ască faptul că forța unui popor nu stă în primul rînd în armele sale, ci în a voinței sale şi că înainte de a învinge duşmanul din afară, trebuia

unat duşmanul dinăuntru; altminteri, vai de poporul a cărui victorie nu

recompensează, încă din prima zi, strădanii»

unui popor care a păstrat în sinul său elemţe ^ • \^ sufic'p <■ w J

înfrîngeri, pentru ca puterea lui de reziste^*6 ^"5%.. „- - _Ca ^ i

dinafară să biruie definitiv. V să fie".£*?■

n i - . i. Vooita şi ca

Este ceea ce se putea prezice încă *ai\,*

ă i l d ibbilitt i

vorbească mai ales de improbabilitatea unui & primă vş*
daca reacţia provocată de intrarea Franţei Yces împ Va Frântei V*" "1
nimicirea marxismului în Germania, succesk^11'11* *n\fi* avut CI7|

Germanie eliberată de aceşti duşmani de mo^ ar ^ ^ ie n r+ C

care *marxismul va fi zdrobit în Germania, ea i$f* ^ . f |

sfărîmatepentru totdeauna. Căci niciodată de-aiya *vedeciLu „Jl "?*' '*■, *ZlUa* \ fost învinşi de forţa adversarilor noştri; noi *}*&& i^:.r mr *l lanţuni*

avea forţe pe care nimeni în lume nu ar mai lj'e a* ^tij^ ^ •■. "oastră-1
care *marxismul va fi zdrobit în Germania, ea i$fn* stare ^s f" m Sau

fost învinşi de forţa adversarilor noştri; noi *}*&& i^:r.*

propriile noastre defecte şi de duşmanii pe car> fost î W1 n°astre noi nu ari

d

Cum guvernul german, în acea epocă, î« aveau,;9○eauna eroic, ar fi trebuit să aibă înţelepciunea de aj1 era cajA afdra alternativei (indicată mai sus), adică să nu făcuta penk6 ae "" act atît de

lucrurile să-şi urmeze cursul. ' >umic pe,, PnmuJ terawjn al |

r» i j i î • i. • • % moment, să lase

Dar, la ceasul acela greu al istoriei noa

german cu un om mare, Dl. Cuno. La drept vowre> ceruh ,._ stat sau un politician de
profesie şi, fireşte, în»J'nd, ^\|^^ poporul înnăscut; el juca rolul unui soi de manipulant lf*
mai k. era "" om de efectua nişte munci determinate; în afară delosit Pi»,,. "" om d^ stat

experienţa afacerilor. Şi aceasta a fost un blest^easta, e)' mpiu,, Pentru

V a_ ' ivea în SDeci

acest negustor care se amesteca în politică a v* pentruţi1 • /• j -
comercială şi a acţionat în consecinţă. ^u* »n ac« nia, îindca

: îfta o activitate

german cu un om mare, Dl. Cuno. La drept vowre> c

,,,, _, . , ,, , , . : îfta o activitate

rranţa ocupa bazinul Kunrului; ce este iiţ.

Jd

Deci Franţa ocupă bazinul Ruhrului pentru cărbun^ azinul *M*^ .

fii-esc Dl. Cuno a avut ideea decretării grevei pe^8 său"- §jj j , ^ une-

cărbune, ceea ce, după părerea d-lui Cuno, i-ar detţ1^1 ca fi\ ■■ _

bazinul Ruhrului, din moment ce operaţiunea nu L^ina înt> .

■ ^ i \) îi să evacueze

fost, în mai'e, raţionamentul acestui "om de stat impducea *K r* ■■ .

ce a fost pus să ţină la Stuttgart şi în alte părţi ^*taat*"^*"ij^'j*^^^
"poporului său", în timp ce poporul său îl privea cu™*81"1 *h* ,, . '

Dai-, pentru a declanşa greva, era fireşte netadm*ra^M)tea -
în special muncitorii trebuiau să facă grevă. Era aşad'e de m\« nent că
să fie introduşi în frontul unic format de toţi ceilalţi *k* necesar c ' *'tarii*
stat burghez, muncitor şi marxist sînt termeni echiv,!(inam OWL ^e

cum străluceau ochii reprezentanţilor acestor ps,tn$- *'*'\t ,,- r,* ,rs,,,f mucegaiul burghez
cînd au auzit acest cuvînt de orAl"e *P?l\ ţe* ^ ^n timp naţional şi genial. In sfîrşit găsiseră
ceea ce căufa* *genialh'* ace]aşi Dl. Cuno azvîrlise un pod peste prăpastia care ne *se*^n*Petto* de
-a *vremef* şai'latanul internaţional a putut, dîndu-se drept un c^,J de ™*at*\i ş^ atunci

1 fraze patriotice mari, întinde o mînă sinceră internaţionaliştilor, jatriei lor. Iar aceştia s-au grăbit să se învoiască. Căci, dacă Cuno ie conducători marxişti pentru a-şi constitui "frontul unic", aceştia e de banii lui Cuno. Cele două părţi socoteau aşadar că această n folosul lor. Cuno şi-a dobîndit frontul său unic format din flecari in escroci antinaţionali, iar impostorii internaţionali, subvenţionaţi putut consacra nobilei lor misiuni, adică dezorganizarea economiei de astă dată pe cheltuiala statului. Salvarea naţiunii prin ea unei greve generale era o idee demnă de nemurire; era, în orice n acele cuvinte de ordine la care derbedeul cel mai indiferent l cel mai mare entuziasm!

ie bine, în general, că un popor nu redevine liber numai prin ir o experienţă istorică trebuie să mai dovedească şi faptul că tot atît este să i se redea libertatea încurajînd lenea. Dacă, în momentul w, în loc să provoace o grevă generală subvenţionată şi să întemeieze d unic", i-ar fi cerut fiecărui german măcar două ore de muncă \, farsa acelui "front unic" s-ar fi sfîrşit de la sine încă din a treia nu se eliberează prin trîndăvie, ci prin sacrificiu. tfel această pretinsă rezistenţă pasivă nu a durat mult. Trebuia să îa mai vagă idee despre război ca să-ţi închipui că armatele de utea fi intimidate şi determinate să dea înapoi cu mijloace atît de ;ru a obţine acest rezultat, ar fi trebuit angajată o acţiune ale cărei ir fi ridicat la miliarde şi care ar fi zdruncinat pînă în temelii >ală.

nţeles, francezii s-au putut instala ca la ei acasă în bazinul îndată ce au văzut de ce mijloace ne foloseam pentru a organiza . învăţaseră la şcoala noastră care erau procedeele cele mai eficace ie la respect o populaţie civilă recalcitrantă, cînd atitudinea ei pericol serios pentru autorităţile care au procedat la ocupare. Cu mă noi împrăştiaserăm cît ai bate din palme cetele de franctirori userăm populaţia civilă să înţeleagă clar gravitatea situaţiei, atunci tea lor expusese armatele germane la pericole reale. Dacă sivă din Ruhr ar fi prezentat într-adevăr vreun pericol pentru ii puţin de opt zile şi cu o uşurinţă derizorie trupele de ocupaţie ar ti mod sîngeros acestor tulburări puerile. Căci mereu trbuie să ne vorba dinainte: ce vom face dacă rezistenţa pasivă sfîrşeşte prin a văr adversarul pe nervi şi dacă atunci el începe să o combată prin e de sînge? In cazul acesta sîntem hotărîţi să continuăm rezistenţa? uie să ne aşteptăm să îndurăm vrînd-nevrînd persecuţiile cele mai îîngeroase. Dar atunci sîntem în acelaşi punct ca şi în cazul unei ive: trebuie să luptăm. Ca urmare, rezistenţa zisă pasivă nu are >reună cu hotărîrea latentă de a o continua, la nevoie, printr-o luptă printr-un război de gherilă. La modul general, o asemenea luptă

necesita convingerea că succesul este posibil. De îndată ce un oraş de garnizoană, asediat şi hărţuit de inamic trebuie să renunţe la orice speranţă de a fi eliberat, el se predă singur, mai ales atunci cînd apărătorii sînt seduşi de perspectiva de a rămîne în viaţă, în loc să aibă certitudinea morţii. Răpiţi-i complet garnizoanei unei fortăreţe încercuite încrederea că va fi eliberată şi capacităţile ei de rezistenţă dispar dintr-odată.

De aceea o rezistenţă pasivă în Ruhr, atunci cînd erau examinate ultimele consecinţe pe care putea şi trebuia să le aibă pentru a reuşi cu adevărat, nu avea sens decît dacă în spatele ei era organizată o apărare activă. Şi atunci din poporul nostru s-ar putea scoate resurse nesfîrşite. Dacă fiecare din locuitorii Westfaliei ar fi ştiut că Germania neocupată a pus pe picioare o armată, puternică de optzeci sau o sută de divizii, francezii ar fi stat pe

ghimpi. Oamenii curajoşi sînt mai înclinați spre un sacrificiu cu perspectiva succesului decît spre o acțiune evident inutilă.

Acestea au fost considerațiile care ne-au determinat pe noi, național-socialiştii, să luăm hotărît poziție împotriva unui cuvînt de ordine care se pretindea patriotic. Ceea ce am şi făcut. In lunile care au urmat, n-au lipsit atacurile din partea unor oameni al căror patriotism nu era decît prostie şi aparență şi care urlau cu lupii fiindcă vanitatea lor era măgulită, deoarece dintr-odată se puteau juca de-a patrioții fără pericol. Am considerat acel front unic drept cea mai grotescă dintre manifestări şi evenimentele mi-au dat dreptate.

De îndată ce sindicatele şi-au umplut încetul cu încetul casa cu subsidii vărsate de Cuno şi rezistența pasivă a ajuns în punctul în care trebuia să treacă de la o defensivă leneşă la o ofensivă veritabilă, hienele roşii au părăsit brusc turma oilor patriotice şi au redevenit ceea ce fuseseră întotdeauna. Dl. Cuno s-a întors la vasele sale fără surle şi trîmbițe; Germania se îmbogățise cu o nouă experiență şi sărăcise cu o mare speranță.

Pînă la sfîrşitul verii, mulți ofițeri, şi cu siguranță nu din cei mai puțin buni, nu putuseră să creadă că evenimentele vor lua o întorsătură atît de umilitoare. Cu toții speraseră că vor fi luate, dacă nu fățiş, cel puțin în taină, măsurile necesare pentru ca insolenta incursiune a trupelor franceze să marcheze o cotitură în istoria Germaniei. In rîndurile noastre se numărau şi mulți germani care aveau cel puțin încredere în armata Ruhrului. Şi această convingere era atît de profundă încît a avut o influență dominantă asupra actelor şi în special asupra educației date nenumăraților tineri.

Dai- cînd frontul unic s-a prăbuşit în mod ruşinos, cînd, după sacrificarea atîtor miliarde în argint şi atîtor mii de tineri germani care avuseseră naivitatea de a lua în serios promisiunile şefilor Reichuhii – a fost semnată o capitulare ruşinoasă şi zdrobitoare, atunci indignarea provocată de această trădare a bietului nostru popor a izbucnit ca o flacără. In milioane de capete s-a format subit convingerea netă şi clară că numai o transformare radicală care ar face tabula rasa din sistemul politic actual ar putea salva Germania.

iciodată momentul pentru o astfel de soluție nu a fost mai propice, nu o ceruse mai imperios decît acum: pe de o parte, trădarea patriei uia în întregime cu o franchețe neruşinată; pe de alta, condițiile e impuse poporului îl condamnau să moară încet de foame. Din moment însuşi călca în picioare toate preceptele de loialitate şi de credință, din :e el lua în bătaie de joc drepturile cetățenilor, escrocînd de la milioane ai buni cetățeni ai săi prețul sacrificiului şi furînd de la alte milioane or bănuț, el nu mai avea dreptul s£ aştepte de la supuşii lui altceva Şi această ură față de geniile rele aie poporului şi ale patriei vroia să indiferent cum, un mijloc de a se elibera. Sînt îndreptățit să amintesc ierea ultimei declarații pe care am făcut-o în timpul marelui proces din a lui 1924:

Judecătorii acestui stat pot să ne condamne liniştiți pentru ceea ce am înseamnă că într-o zi istoria, această zeiță care personifică un adevăr ji un drept mai înalt nu le va rupe zîmbind sentința în bucăți şi nu ne oate greşelile pe care se pretinde că trebuie să le

ispăşim”, ar ea va cita în fața tribunalului şi pe aceia care, avînd astăzi puterea, picioare dreptul şi legea, condamnă poporul nostru la un sfîrşit şi care, în mijlocul nenorocirilor patriei, şi-au pus interesele egoiste existenței comunității.

u voi descrie aici evenimentele care au precedat şi determinat ziua de rie 1923. Nu o voi face pentru că nu m-aş angaja la nimic folositor itor şi mai ales pentru că nu există nici un interes să redeschidem e astăzi par abia cicatrizate; în afară de aceasta, este inutil să acuzi eni care poate, în fundul sufletului lor, nutresc tot atîta dragoste față :a mine însumi şi a căror greşeală a constat în faptul că nu au urmat tle ca mine sau n-au ştiut s-o urmeze.

ața de marile nenorociri care lovesc patria noastră şi pe care le u toții laolaltă, nu aş vrea nici să-i rănesc astăzi şi să-i învrăjbesc pe cei

0 zi vor trebui să formeze frontul unic al germanilor funciarmente
;i țării lor, împotriva frontului comun al duşmanilor poporului nostru.
:ă va veni vremea cînd chiar şi aceia care, odinioară, ne erau ostili, îşi
;i cu respect de oamenii care, din dragoste pentru poporul lor german,
jat pe drumul dureros care duce la moarte.

2 cei optsprezece eroi cărora le-am dedicat primul volum al acestei eau, la sfîrşitul celui de-al doilea, să-i dau ca exemplu partizanilor şi ilor doctrinei noastre ca pe nişte eroi care s-au sacrificat pentru noi iplin conştienți. Trebuie ca ei să nu înceteze să le reamintească celor îlor al căror curaj şovăie că trebuie să-şi îndeplinească datoria, acea

1 care ei înşişi s-au achitat cu deplină credința şi pînă la cele din urmă
-• Şi vreau să-1 situez printre ei, ca pe unul din cei mai buni, pe omul
iedicat viața deşteptării poporului său, a poporului nostru, prin poezie,
u”e şi, în sfîrşit, prin acțiune: *Dietrich Eckart.*

ÎNCHEIERE

La 9 noiembrie 1923, în al patrulea an al existenței sale, Partidul Muncitoresc German Național-Socialist a fost dizolvat şi interzis în toată țara. Astăzi, în noiembrie 1926, îl regăsim bucurîndu-se de libertate deplină în întregul Reich, mai puternic şi mai temeinic organizat ca oricînd.

Toate persecuțiile îndreptate împotriva partidului şi a şefilor săi, toate imputările calomnioase al căror obiect a fost n-au avut nici o putere împotriva lui. Grație justeții ideilor sale, purității intențiilor lui, spiritului de sacrificiu al partizanilor săi, el a ieşit din toate încercările mai puternic ca oricînd.

Dacă, în mijlocul corupției parlamentarismului actual, acest partid îşi dă tot mai bine seama de rațiunile profunde ale luptei pe care o duce, dacă simte că el constituie personificarea curată a valorii rasei şi a individului şi se organizează în consecință, el trebuie, cu o rigoare cvasi-matematică, să obțină într-o zi victoria. Tot astfel Germania

trebuie neapărat să-şi redobîndească poziția care îi revine pe acest pămînt, dacă este guvernată şi organizată după aceleaşi principii.

Un stat care, într-o epocă a contaminării raselor, veghează posesiv la conservarea celor mai bune elemente ale sale, trebuie să devină într-o zi stăpînul pămîntului.

Partizanii noştri să nu uite niciodată acest lucru, dacă într-o zi de nelinişti vor ajunge să cîntărească şansele de succes şi măreția sacrificiilor pe care partidul le cere de la ei.

CUPRINS

VOLUMUL II: MIŞCAREA NAȚIONAL-SOCIALISTĂ